

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GLOW

OF THE EVERFLAME

THE KINDRED'S CURSE SAGA, BOOK TWO

PENN COLE

GLOW

OF THE KVKRF LANK

THE RINDRED'S CURSK SAGA, BOOK TWO

@ E M M C O L E

Telif Hakkı © 2022 Penn Cole tarafından. İlk olarak 2023

yılında yayınlanmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: [Maria Spada](#)

[Dog Star Creative Co'da Kelly Helmick](#) tarafından

düzenleme Paulina Czaplińska tarafından harita

İçindekiler

Bölüm 1	Bölüm
2	Bölüm 3
Bölüm 4	Bölüm
5	Bölüm 6
Bölüm 7	Bölüm
8	Bölüm 9
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	
Bölüm 33	
Bölüm 34	
Bölüm 35	
Bölüm 36	
Bölüm 37	
Bölüm 38	
Bölüm 39	

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Sonsöz

Daha fazlası için hazır

mısınız? Teşekkür

Yazar Hakkında

EMARİ ALEMLERİ

LUMNOS, IŞIK VE GÖLGE DİYARI

*Gölgeler ısırırken yakan bir ışık Mavi
gözleri gece gündüz peşini bırakmaz*

FORTOS, GÜÇ VE CESARET DİYARI

*Kırmızıya bürünmüş gözleri ve kılıçları ile
sizi ya onarırlar ya da öldürürler*

FAUNOS, CANAVAR VE VAHŞİ DİYARI

*Kürkler ve tüyler, sürünen hayvanlar
Sarı gözleri hepsini kontrol eder*

ARBOROS, KÖK VE DİKEN DİYARI

*Yosun gözleri doğanın küçümsemesini getirir
En güzel çiçeklerin zehirli dikenleri vardır*

IGNIOS, KUM VE ALEV DİYARI

*Ruhta alev, görüntüde alev Çöl
onların ateşli kudretini taşır*

UMBROS, ZİHİN VE SIRLAR DİYARI

*Süsen siyah, kalpleri de ona uygun
Bir öpücük ve yakında aklını kapacaklar*

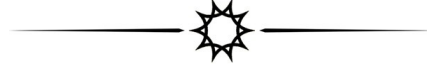
MEROS, DENİZ VE GÖKYÜZÜ DİYARI

*İntikamcı denizlere uygun bir bakış
Derin sularda, yalvarışlarını boğacaklar*

SOPHOS, REALM OF THOUGHT VE SPARK

*Bilgelğin kurnaz kıvılcımı gerçek Gül
gözleri senin ölümün olacak*

MONTIOS, TAŞ VE BUZ DIYARI
Bakışlarına uygun menekşe taşı
Günlerin sonunda buzlarına dikkat et

*Işığını kaybetmiş ve biraz yardıma
ihtiyacı olan her kıvılcım için
nasıl parlayacağını hatırlıyor.*

Bölüm

Bir

Bir halüsinasyon.

Bu bir halüsinasyon olmalı.

Tek açıklaması buydu. On yıldır dikkatle kaçındığım imgelemler geri dönmüştü ve bunun tek suçlusu bendim.

Yıllarca, genç bir kızken geliştirdiğim vahşi, imkânsız sanrıları -benim gibi ölümlülerin hissetmemesi ve *yapmaması* gereken *şeyleri* hissedebildiğime, yapabildiğime dair sanrılar- önlemek için flameroot olarak bilinen nadir bir madde rejimi aldım.

Yaklaşık yedi ay önce iz bırakmadan ortadan kaybolmadan önce, Emarion'un dokuz diyarından biri olan Işık ve Gölgeler Diyarı Lumnos'taki en iyi şifacı olan annem, günlük dozumu almam konusunda takıntılıydı. Tek bir günü bile kaçırsam imgelemlerin geri gelebileceği konusunda beni uyarmıştı.

Bir günden fazlasını kaçırdığım kesin.

Şu anda bile açıklamakta zorlandığım nedenlerden ötürü, kendime özgü kırmızı tozun tamamını denize atmamın üzerinden birkaç hafta geçmişti.

Belki duygularımı körelttiği ve beni boş ve soğuk hissettirdiği için, belki de beni karanlık bir sokakta köşeye sıkıştıran ve asla bilmemesi gereken aile sırlarını ifşa ettikten sonra vazgeçmemi isteyen gizemli siyah gözlü kadın yüzünden.

O zamanlar flameroot hayatımda nefret ettiğim her şeyi temsil ediyordu - her kaybı, her gizemi, korunaklı, sıradan hayatımda beni geride tutan her görünmez koşum takımını. Onu atmak, hayatım boyunca hiç deneyimlemediğim bir şekilde özgür hissetmemi sağlamıştı.

Ama şimdi, ailemin evinin dışında yanan, yeni kararmış çimenlerden oluşan bir çemberin içinde ellerimin ve dizlerimin üzerinde iki büküm dururken, küçük üvey kardeşim Teller başımın hemen üzerindeki boşluğa şok içinde bakarken, kendimi özgür hissetmiyordum. Ve pervasızca davet ettiğim bu delilikten kurtulmak için tek şansım olan flameroot şimdi Kutsal Deniz'in dibinde yatıyordu.

Teller'ın sözleri düşüncelerime musallat olurken panik beni boğazımdan yakaladı.

Diem, tacı takıyorsun. Seçildin. Sen Lumnos'un yeni kraliçesisin.

"Deliriyorum," dedim kısık sesle. "Aklımı kaybettim ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Delirmiyorsun," dedi Teller, yüz ifadesi pek inandırıcı olmasa da.

"Tacı kendim de görebiliyorum - tam üzerinde süzülüyor."

Onu koparmak için elimi uzattım, parmaklarım onu almak için pençeliyordu ama sadece soğuk, boş bir hava hissettim.

Teller'ın yüzü bana yaklaştıkça daha da aydınlandı, doğaüstü bir ışıkla aydınlandı. Işığın *benden*, başımın üstündeki boşluktan ve tenimden yayılan gümüşü bir parıltıdan geldiğini fark etmeden önce kaynağını bulmak için gölgeli ormanı araştırmak için etrafımda döndüm.

Başka bir yanılsama.

Dudaklarımdan umutsuz bir inilti kaçtı.

"Ben babamı çağırayım," dedi Teller. "Eğer o da görebilirse, o zaman-"

"Hayır!" diye bağırdım. Babamız Andrei bana çoktan öfkelenmişti. Yaptığımız kavga, ona söylediğim o korkunç şeyler...

Sen benim babam değilsin!

Annemiz nerede? Neden onu aramayı bıraktın? Neden onun yasını tutmadınız?

Belki de umursamadığınız için bakmıyorsunuz. Belki de gitmesinin asıl sebebi sensin.

Her kelimesine pişman oldum.

Kan bağıyla babam olmamasına rağmen Andrei bu rolü büyük bir adanmışlıkla üstlenmişti. Bana ve anneme olan sevgisi tartışılmazdı ve hiçbir parçam onun annemin kaybolmasında bir rol oynadığına gerçekten inanmasa da, ailemizin bitmek bilmeyen sırları yüzünden yaşadığım hayal kırıklığı öfkemin sınırlarını zorlamıştı.

Bu kadar zalim olduğum için beni asla affetmeyebilir. Eğer ona flameroot hakkında da yalan söylediğimi öğrenirse...

"Ona henüz söyleme," diye yalvardım. "Lütfen, Teller."

"Birine söylemeliyiz. Eğer bu gerçekten Lumnos'un Tacı ise, bu Kral'ın öldüğü anlamına gelir ve siz de..." Kelimeleri çıkaramadan başını salladı.

Hayır.

Bunların hepsi halüsinasyonun bir parçasıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Belki Teller burada bile değildi. Belki de kendi kendime konuşuyordum, kendi deliliğimde kaybolmuştum.

Odak noktam ailemizin arazisinin önünden geçen bataklık kıyı şeridine, flameroot şişelerini denize fırlattığım noktaya kaydı. Bu bölgede akıntı güçlüydü ama belki de...

Ayağa kalktım ve sendeleyerek suyun kenarına doğru yürüdüm, beceriksizce botlarımı çıkardım ve silahlarımı çözdüm. Üzerimde hâlâ Prens Luther'in tuniği ve Kraliyet Muhafızları üniformasının kaplamalı zırhlı pantolonu vardı; kendi giysilerim cephanelik yangınında kül olurken kuzeni beni giydirmişti. Kumaş soğuk suyu bir sünger gibi emiyor, tenime yapışıyor ve beni çamurlu deniz tabanına doğru ağırlaştırıyordu.

"Alevler adına, Diem, ne yapıyorsun?" Teller itiraz etti. "Geri dön, dışarısı cehennem buzulları kadar soğuk."

Cevap vermedim, zihnim arayışına çok odaklanmıştı. Yüzeyin altına daldım ve kendine özgü kavanozlardan bir iz bulmaya çalıştım ama su, bulanık derinliklerinde bir metreden fazlasını göremeyecek kadar bulanıktı.

Nefes nefese yukarı çıktım ve yüzeydeki yansımamı gördüm. Dalgaların arasından bile üzerimde asılı durduğunu, dağınık ışık noktalarının değerli taşlar gibi parıldadığını görebiliyordum.

Lumnos'un Tacı.

Hayır, kendime söyledim. Kraliyet değil, sadece benim hayal gücüm. Benim deliliğim.

Yeni bir korku dalgası beni suyun derinliklerine sürükledi ve deniz dibini karıştırırken çılgınca çırpındım.

"Diem, kıyıya geri dön," diye seslendi Teller. "Bu işi çözeceğiz."

"Yapamam," diye bağırdım. "Yapamam. I... Yapmak zorundayım..."

"Geri dön, yoksa babamı çağıracağım."

"Hayır!" Döndüm ve Teller'ın karamel kahverengi gözlerindeki paniği gördüm.

"Lütfen Diem," diye yalvardı. "Beni korkutuyorsun."

"Flameroot'u birkaç hafta önce buraya attım. Kızgındım ve ben..."

Kendimi mürekkep siyahı denizin derinliklerine ittim. "Onu bulmam gerek. Bulabilirim."

Eğer onu bulabilirsem tüm bunları durdurabilirim."

Sesi alçalırken kardeşimin yüz ifadesi acıma gibi bir şeye dönüştü. "Flameroot bunu durdurmayacak, D. O Taç gerçek."

"Hayır," diye mırıldandım, görünmez bir ilmik boynumu sıkıyordu.

"Küçüklüğümüzü hatırla," dedi nazikçe, "ve sen çok flameroot'un işe yaramayacağından korktum. Aklın gitmeye başlarsa sana söylemem için bana söz verdirmiştin ve ben de söyleyeceğime yemin etmiştim. Hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Bana güvenmeni istiyorum. Sana hayatım üzerine söylüyorum, bunu hayal etmiyorsun. Dokuz âlemde bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama bu toz bunu ortadan kaldırmayacak."

Ses tonu o kadar ciddiye ki, dinliyor olsaydım ona inanabilirdim. Ama odağım değişmişti; arkasında duran siyah saçlı, mavi gözlü, ince giyimli, elinde yaprakları parlayan ay ışığına batırılmış gibi görünen beyaz güllerden oluşan bir buket tutan Alçalmış kıza odaklanmıştım.

Çiçekler yere yuvarlandı. "Kutsanmış Kindred, sen... sen..." Teller geriye doğru tökezledi. "Lily! Ne yapıyorsun burada?"

Bakışları bana, başımın üzerindeki noktaya kilitlendi. "Diem akşam yemeğine gelebileceğimi söyledi ve ben de düşündüm ki..." Elleri ağzına gitti. "Bu gerçek mi? Sen...?"

Lily'nin beklenmedik gelişi beni sersemliğimden kurtardı. Kıyıya geri döndüm, ona bunun gerçek olamayacağını, binlerce farklı nedenden ötürü gerçek olamayacağını söyleyecek kelimeleri bulmaya çalıştım ama kelimeler bir türlü gelmiyordu. Şu anda *gerçek* çok karmaşık bir kavramdı.

"Bu Kralımızın öldüğü anlamına geliyor," diye mırıldandı Lily. Dizlerinin üzerine çöktü ve bir yumruğunu kalbinin üzerine koydu. "Kraliçemiz çok yaşa."

"Lütfen yapmayın," diye itiraz ettim, su içinde kalmış giysilerimdeki sıvıyı sıkmaya çalışarak. "Ben senin Kraliçen değilim."

Teller'in gözleri aramızda gidip geliyordu. Yavaşça dizlerinin üzerine çökmeye başladı. "Çok yaşa-"

"Kes şunu," diye tısladım ve kolundan tutarak onu ayağa kaldırdım. "Sen de mi?"

Lily başını eğdi. "Kutsal Lumnos Ana seni seçti." "O zaman bir hata yaptım. Ben olamam - *lütfen ayağa kalkar mısınız?* Kraliçe olamam. Ben sadece bir ölümlüyüm."

Ölümlü Şehir'in fakir bir köyünde büyürken, hayatımı, uzun zaman önce ölümlü evimizi kolonileştiren ve Kindred olarak bilinen dokuz kardeş tanrı ve tanrıçanın çocukları olan Türemişlerin lüks dünyasından izole bir şekilde geçirmiştım. Kraliyet kuralları hakkında çok az şey biliyordum ama şu kadarını biliyordum: Bir hükümdar öldüğünde, tahtı en güçlü Türemiş'e geçerdi. Sadece damarlarında Lumnos'un kanı akanlar onun tacını giyebilirdi.

Şimdiye kadar.

Lily ayağa kalktı, yüzü hâlâ hürmetle parlıyordu. "Belki de bir ölümlünün hüküm sürme zamanının geldiğine karar vermiştir."

"Bu daha önce hiç oldu mu?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Dokuz diyardan hiçbirinin ölümlü bir tacı olmadı. Ama Kutsal Ana Lumnos'un gelecekte neler olacağını görebildiğini söylüyorlar. Belki de bir değişikliğe ihtiyaç olduğuna inanıyordur."

"Belki de ölümlü değilsindir," dedi Teller sessizce.

Odak noktam kardeşime yöneldi. "Bunu nasıl söylersin? Sana inmiş biri gibi mi görünüyorum?"

Bir elini ensesinde gezdirdi ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi tepeden tırnağa taradı. "Sen de onlar gibi uzunsun. Her zaman güçlü oldun. O zamandan beri bir yarandan kan aktığını görmedim..." Sertleşti. "İmgelemlerin başladığından beri."

"Elbette var," diye karşı çıktım ama düşüncelerim bir anılar ağında yuvarlanırken aklıma bir tane bile gelmiyordu.

Sadece bir kez -haftalar önce, kraliyet sarayında, bir Türemiş muhafız bıçağıyla boğazımı kestiğinde. Ama o bıçak Fortosian çeliği idi, Türemişlerin etini delebilen tek maddelerden biriydi. Neredeyse delinmez derileri, hızlı iyileşme ve büyü yapma güçleriyle birlikte, Türemiş çocuklarda ergenlik çağında ortaya çıkıyordu; bu da benim görülerimin başladığı zamanla aynı zamana denk geliyordu.

Prens Luther'le son yüzleşmem zihnimde canlandı, çarpıcı mavi-gri gözleri derisinde bıraktığım kanlı el izlerinin arasından beni izliyordu.

Gücümü hissettiğini biliyorum, diye alay etmişti. Çünkü ben de seninkini hissedebiliyorum.

Sen de benden daha ölümlü değilsin.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Bir ölümlü *olmalıydım*. Annem, beni doğuran adamın soyundan gelip gelmediğini bilirdi ve bunu benden asla saklamazdı.

Yapar mıydı?

"Peki ya gözlerin?" Lily gözlerini kısarak sordu, ölümlülerin kahverengisinin aksine beni bir Lumnos Soyundan gelen olarak işaretleyen maviyi arıyordu. "Daha önce hiç fark etmemiştim. Onlar...?"

"Gri," diye cevapladım. "Ölümlüler ya da inmişler gibi değil. Ama ben kahverengi gözlerle doğdum, ben-"

Lily'nin nefesi beni durdurdu. "Gri mi? Gözlerin *gri* mi?" "Neden? Bunun bir anlamı mı var?"

"Göster bana," diye ısrar etti.

Omuzlarım gerildi. Alışılmadık göz rengimin çektiği ilgiye karşı dikkatli olmayı uzun zaman önce öğrenmişim. Ölümlü ve soyu karışmış çocuklar kanunen yasaktı ve saf kan olduğunu kanıtlayamayan her mavi gözlü çocuk bulunduğu takdirde idama mahkûm edilirdi.

Vicdanım bana, *annenin senin ne olduğun hakkında yalan söylemesi için güçlü bir neden olduğunu* hatırlattı.

Lily dumanlı irislerime bakarken boğuk bir çığlık attı. Sendeleyerek geri çekildi, sonra da kaçacakmış gibi döndü. "Gitmem gerek. Luther'a bundan bahsetmeliyim. O-"

"Hayır!" İleri doğru koştum ve omuzlarını tuttum. "Lily, kardeşine söyleyemezsin. Tek kelime etmeyeceğine dair bana söz vermelisin."

"Anlamıyorsunuz, Luther size yardım edebilir. O gördü-"

"Onun yardımını istemiyorum," diye tersledim, biraz fazla sert bir şekilde. Yüzünde beliren incinmiş ifadeden pişmanlık duydum ama bu Lily ile asla aynı fikirde olamayacağımız bir konuydu.

Kardeşi Kral'ın veliahtıydı ve genç yaşından itibaren tahta geçmek için yetiştirilmişti. Büyüsü o kadar güçlüydü ki, hiç kimse ikinci bir aday olarak bile görülmemişti. Luther'in adı tacın üzerine kazanmıştı.

Ve daha birkaç saat önce, birbirimizin hayatını tehdit ederken boğazına bir bıçak sapladığımı düşünürsek *-diğer son* derece rahatsız edici alışverişlerin yanı sıra- ona artık bana ait olduğunu söylemek için acele etmiyordum.

"O bunu bilemez," dedim. "Kimse bilemez. En azından henüz. Lütfen Lily, sana yalvarıyorum."

"Ama siz bizim Kraliçemizsiniz," diye fısıldadı, acı çekmiş görünüyordu.

Onu daha sıkı kavradım. "Eğer ben senin kraliçen isem, o zaman bana itaat etmek zorundasın, değil mi? Ne emredersem onu yapmalısın?"

Dudağını ısırdı ve başını salladı.

"O zaman Kraliçeniz olarak size emrediyorum, bundan kimseye bahsetmeyin.

Özellikle de Prens Luther."

Yakalandığını anlayınca bir inilti çıkardı.

Teller, Crown'u göstererek, "Herkes sana bir kez baktığı anda anlayacak," dedi.

"Bunu gizlemenin ya da çıkarmanın bir yolu olmalı." Lily'ye umutla baktım. "Öyle değil mi?"

"Kral Ulther bunu sadece özel günlerde takardı," dedi ve sonra duraksadı. "Ama belki de siz Ayini tamamlayana kadar çıkarılamaz."

"Taç Giyme Töreni'ni kastediyor. Coeurîle'de yapılan bir ayin," diye açıkladı, Kutsal Deniz'in ortasındaki yasak adayı işaret ederek. Kardeşimin Lumnos'un prestijli Alçalmışlar okuluna davet edilen tek ölümlü olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım, bu da onu gizemli gelenekleri konusunda çok bilgili yapıyordu.

"Ne zaman?" Ben sordum.

"Meydan Okuma Döneminden Sonra. Otuz gün içinde, krallıktaki herhangi bir Soydan gelen, yeni Kraliyete meydan okuyabilir, eğer o kişinin..." Bana sempatik bir bakış attı. "...onu giymeye layık değil."

"Güzel." Kemiklerimdeki gerginlik azalırken kısa bir kahkaha attım. "Mükemmel, aslında. Luther bana meydan okuyabilir. Tanrım, ona *vereceğim*. Bırakın hepsi beni değersiz bulsun, umurumda değil."

Teller ve Lily kasvetli bir bakış attılar.

"O kadar basit değil," dedi yavaşça. "Biri Meydan Okuma'yı çağırırsa, ya Taç ya da Meydan Okuyan öldürülene kadar düello yapmaları gerekir." Teller hasta görünüyordu. "Bu ölümüne bir dövüş, D."

"Mutlaka başka bir yolu vardır..." Kardeşimin yüzündeki dehşet karşısında sesim kesildi.

Dünyam etrafımda parçalanmaya başladı. Eğer tüm bunlar doğruysa, bildiğim hayat sona ermişti. Ölümlüler, Alçalmışlara duydukları haklı güvensizlik ve soylulara duydukları düpedüz nefretle beni köyden kovacaklardı. Babamla barışacak kadar uzun süre hayatta kalabilecek miydim? Kayıp annemi bulmak için?

Ve Henri. Tanrım, *Henri*.

Çocukluk aşkım, evlilik teklifi hâlâ cevaplanmamış olan adam ve beni Ölümsüz Alevin Muhafızları'nın, yani ölümlü direnişin kanlı saflarına katan adam. Bu

Muhafızlar, Türemişleri yok etmek için geçemeyecekleri hiçbir çizgi olmadığını kanıtlamışlardı. Onlardan biri olduğuma ve daha da kötüsü Kraliyet'e inanırlarsa...

Tüm bunların ağırlığı altında ezilmeye başladım. Bir gün önce, önemsiz bir hayat yaşayan önemsiz bir ölümlü kızdım ve şimdi ben... ben *neydim ki?*

"Bana bunun bir halüsinasyon olduğunu söyle," diye fısıldadım. "Bana aklımı kaybettiğimi ve bunun korkunç bir rüya olduğunu söyle."

Teller'ın kolları omuzlarıma dolandı. "Ne olursa olsun, yalnız olmayacaksın. Bunu birlikte çözeceğiz."

Sesindeki sert titreme neredeyse beni parçalayacaktı. Aldığı seçkin eğitim sayesinde Taç'ın getireceği sonuçlar hakkında benden çok daha fazla şey biliyordu. Eğer bu kadar korktuysa...

Utanc içime işledi ve paniğimin erimiş yanığını soğuttu. Ben büyük kardeşim, onun için güçlü olmam gerekiyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermeliydim. Sessiz, istikrarlı tavrıyla, annemizin kayboluşundan beri ailemiz için zaten bir kaya olmuştu. Bu yükü de taşımasına izin veremezdim.

Derin bir nefes aldım, korkuyu ezip kalbimin gölgelerine yuvarlayabileceğim kurşunu bir top haline getirdim. Teller'dan uzaklaştım ve bir avucumu yanağına koydum. Taçtan gelen ışık gözlerini parlak bir ışıltıyla doldurdu ve cesurca saklamaya çalıştığı endişeyi ortaya çıkardı.

"Yarın, Peder ve Henri'ye git. Onlara bir arkadaşımı ziyaret etmek için şehirden ayrıldığımı ve ne zaman döneceğimin belli olmadığını söyle."

Ailemizin kulübesine doğru bir bakış fırlattı. "Babama şimdi söylemememiz gerektiğine emin misin? Ya annem ona daha önce bir şey söylediyse..." Sözüünü kesti.

"Henüz değil. Önce bunu kendim için çözmem gerekiyor."

Teller kaşlarını çattı ama başını salladı. Sadık bir kardeşin armağanı için sessiz bir şükran duası ettim; ancak dualarımın Alçalmış'ın Soyu için mi yoksa ölümlülerin Eski Tanrıları için mi olduğundan artık emin değildim.

"Bu gece nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Sen burada kalıyorsun. Okuldaki kitaplarını karıştırıp Taç, Taç Giyme Töreni, Meydan Okuma, beni bu durumdan kurtarabilecek ne bulabilirsen bulmanı istiyorum."

"Peki ya sen?"

Buna verecek cevabım yoktu. Başımın üzerinde yüzen bu *şeytani şeyi* nasıl saklayacağımı öğrenene kadar kimse tarafından görülme riskini göze alamazdım.

"Yardım edebilirim," diye söze girdi Lily. "Kraliyet avlanma alanında, saraydan çok uzakta olmayan bir kulübe var. Kraliyet'ten izin almadan kimse orayı kullanmaya cesaret edemez, bu yüzden rahatsız edilmezsiniz. Ayrıca, gerçek sahibi sizsiniz." Omuz silkti. "Kraliyete ait tüm mülkler artık size ait."

Bir zamanlar istifledikleri için kraliyet ailesini küçümsemişim tüm zenginlik ve aşırılığın artık benim olabileceği fikri kalbimi yerinden oynattı. Tüm bu zenginlikle neler yapabileceğimi düşünmek - çözebileceğim sorunlar, yardım edebileceğim insanlar...

Düşüncelerimi uzaklaştırmak için başımı salladım. Tahtı elimde tutmak gibi bir niyetim yoktu ve bunun için kimseyle ölümüne savaşmak gibi bir arzum da yoktu. Bunların hepsi büyük, akıl almaz bir hataydı.

Sadece bunu kanıtlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Bölüm

İki

Bir saat sonra kendimi ormanın sessiz bir köşesinde yer alan geniş bir kulübe olan kraliyet av kulübesinde yalnız buldum. İçerisi sıcak bir atmosferle doluydu.

ahşaplar, rahat mobilyalar ve katmanlı deriler. Ana aile odası hafif tütün ve ceviz kokuyordu, duvarları öldürülmüş hayvanların kafaları ve eski Kraliyetleri tasvir eden yağlı boya tablolarla doluydu.

Kapılar sadece "*isteyerek verilen kraliyet kanı*" ile açılan kan kilitleriyle korunuyordu. Parmağımı batırıp pürüzsüz siyah diskin üzerine yerleştirdiğimde, mandalın klik sesi gözümün önünden çok ruhumda açılan bir kapı gibi geldi.

Gerçek kaçınılmazdı. *Kraliyet kanı benim kanım* demekti. Ben gerçekten de Kraliçe'ydim - en azından şimdilik.

Lily, itirazlarıma rağmen yiyecek ve kuru giysilerle döneceğine söz vererek gitmişti. Bana hizmet etme konusundaki ani hevesi endişe vericiydi; çoğu ölümlünün Kraliyet'e karşı beslediği sıradan küçümsemeden, hatta düpedüz nefretten çok farklıydı. Sevgili kardeşinizin size miras kalacağına inandırılarak büyütüldüğünüzde bir tahta saygı duymak daha kolay oluyor sanırım.

Luther'in herkesin alacağından çok emin olduğu tacı kaybetmesine nasıl tepki vereceğini soracak cesareti kendimde bulamadım. Beni oracıkta öldüreceğini mi yoksa bunu daha resmi bir şekilde yapmak için Meydan Okuma'yı mı bekleyeceğini düşündüğünü merak ettim.

Gerçi son zamanlarda artık pek de düşmanım gibi görünmüyordu. Beni çöken cephanelikten çekip çıkararak hayatımı kurtarmıştı. Ve son vedalarımızı ettiğimizde, bana bakışı, beni *öpüşü*...

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Büyük taş ocağa doğru yürüdüm ve donmuş parmaklarımla ateş yakmaya çalıştım. Bu ıslak giysiler tenime yapışmışken, alevler ne kadar yükselirse yükselsin ısınacak gibi görünmüyordum.

Sırılsıklam olmuş tuniği başımdan çıkarıp ateşin yanına serdim, sonra da diğerlerini giydim. Luther'in kuzeninin bu sabah baygın bedenimi giydirirken seçtiği zarif iç çamaşırlarını görünce bir homurtu koptu içimden. Şarap rengi dantel kadife kurdeleyle dokunmuştu ve göğüslerimin arasındaki kopçanın üzerinde incilerle çevrili bir safır vardı.

Giysilerinin altında sakladıkları giysilerin bile şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha pahalı olduğu bir dünyaya nasıl adım atabilirdim?

Battaniyeyi omuzlarıma çektim ve ateşin üzerine yeni bir kütük atarak yukarı doğru dönen bir kıvılcım bulutu gönderdim. Zihnim cephaneliğe ve kurbanların acı dolu çığlıklarına geri dönerken keskin bir panik patlaması kaslarımı gerdi. Yükselen alevler suçlayan bir parmağı işaret ediyor gibiydi: *Buna sen sebep oldun. Onları sen öldürdün.*

Bina çökerken üzerime yağan korların hayali acısı hâlâ tenimi sızlatıyordu. Yine de vücudumda tek bir yara bile yoktu. Kıyafetlerimi yakıp kül eden ve beni saatlerce baygın bırakan yangından hiçbir iz yoktu. Hiçbir ölümlü bundan sağ çıkamazdı... ama eğer ben-

Dişlerimi sıkarak kendime "*Hayır,*" diye çıktım. Bu düşünceleri çok derine inmeden uzaklaştırdım.

Cehennemin hatırası nihayet ürpertimi kovmuştu ama geride dayanılmaz derecede ağır bir yorgunluk bırakmıştı. Sanki bütün bir ömür bir sefil gün içinde geçmiş gibi hissediyordum. Umutsuzca sürükleniyordum, cevap arayışına nereden başlayacağımdan bile emin değildim.

"Her şey başarısız olduğunda, hareket etmeye devam et," dedim boş odaya, babamın bana öğrettiği komutu yankılayarak. "Eğer koşamıyorsan, yürü. Yürüyemiyorsan sürün."

Fırtınalı zihnimi onun sesi doldurdu. *Eğer sayıca azsanız ya da bunalmışsanız ya da her şey kaybolmuş gibi görünüyorsa, sadece ilerlemeye devam edin. Son nefesinize kadar ilerleyin.*

Kalbim burkuldu. Kavgamızdan dolayı duyduğum öfke hâlâ kaynıyor olsa da, sözleri bana çok ihtiyacım olan netliği verdi. Sonsuza kadar bu kulübede saklanamazdım. Dünya, ilgisini kaybedip beni terk edebilecek sinsi bir yaratık değildi.

dolaşmak. İlerlemeye devam etmeli, kim olduğumu ve bu Tacı giymenin ne anlama geldiğini öğrenmeye devam etmeliydim.

Kraliçe ya da değil, ben hâlâ Diem Bellator'dum ve bir Bellator sadece korkuttuğu için bir meydan okumadan kaçmazdı.

Dışarıdan gelen ağır nal sesleri yaklaşıyordu. Lily at sırtında dönmüş olmalı.

Geceleri benim gözüme girmek için yanlış yönlendirilmiş bir çaba içinde gidip geldiği için bir suçluluk hissettim. Battaniyeyi yarı çıplak bedenime daha sıkı sararak kapıya doğru yürüdüm ve o kapıyı çalmadan kapıyı açtım.

"Dürüst olmak gerekirse Lily, bunu yapmak zorunda değilsin."

Kızgın bir yara izinin sivri çizgileriyle bölünmüş, neredeyse gümüş rengini andıran solgun gözlere bakarken sesim soldu.

Prens Luther'ın gözleri.

Lily bana ihanet etmişti.

Luther'ın öfkeli halini daha önce bir anlığına gördüğümü düşünsem bile, Ğimdi bana bakan çılgın adamın yanında bu hiçbir Ğeydi.

Onu zar zor tanıdım. Yüz ifadesi vahşıydı, gözleri geniş ve dudakları kansızdı. Göğsü sığ nefeslerle kabarıyor, vücudunu kaplayan kaslar sarmal bir gerginlikle seğiriyordu. Tanıdığım o her daim dengeli Prens'ten çok bir hayvana yakın görünüyordu. Normalde sırtında taşıdığı mücevherlerle kaplı kılıcı kınından çıkarılmış ve beyaz parmaklı yumruğuyla kavranmıştı.

Görünüşe göre kanımı akıtmak için Meydan Okuma'yı beklemeye niyeti yoktu.

İçimden yemin ettim. Ölümlü silahlarım onun Alçalmış tenine karşı işe yaramazdı ve beni kurtarabilecek tek silah -Henri'nin arkadaşı Brecke'nin hediye ettiği Fortoslu çelik bıçak- gitmiş, Luther'ın ayaklarının dibine düşmüş ve çalınan öpücüğümüzün coşkusu arasında unutulmuştu.

Hatırladıkça kanım ısındı.

Alçalmış büyüünün tezahürü olan ışık ve gölge bantları, kollarının etrafında kıvrılan sarmaşıklar gibi kıvrılıyordu. Yüzünü yırtan yara izi

her zamankinden daha karanlık görünüyordu, serbest bırakma gücüne sahip olduğu yıkımın bir habercisi.

Luther bir adım daha yaklaşarak kapı çerçevesine doğru ilerledi. Geri çekilmemek için tüm cesaretimi topladım.

Garip bir şekilde, göğsümde bir acı hissettim. Çılgınca farklı dünyalarımıza ve annemin kayboluşundaki rolü hakkındaki şüphelerime rağmen, saf bir parçam aramızda açıklayamadığım bir bağ oluştuğunu hissetmişti. Tam olarak bir dostluk değil. Başka bir şeydi.

Ama elindeki kılıçtan ve aurasının yakıcı titreşiminden Luther'in buraya *dostluk* gibi bir şey için gelmediği yeterince açıktı.

Korkunun buz gibi parmakları tenimde gezinirken bile omuzlarımı destekledim ve çenemi kaldırdım. Dehşete düşmüş olabilirdim ama ölebilirdim -belki de kelimenin tam anlamıyla

-Luther Corbois'nın beni sinmiş görmesine izin vermeden önce.

"Savaşmadan pes etmeyeceğim," diye uyardım. "En azından adil olması için bana bir bıçak ver - tabii bu kelimenin anlamını biliyorsan."

Kaşlarının koyu çizgileri içeri çekildi, keskin yüz hatları hafifçe donuklaştı. "Kraliyet'in senin yerine beni seçmesi benim suçum değil," dedim. "Ondan nasıl kurtulacağımı öğrenir öğrenmez, onu alabilirsin.

Hiçbir parçasını istemiyorum

senin ya da halkının."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Birinin Taç'ı istememe ihtimalinin hiç aklına gelip gelmediğini merak ettim.

Gözlerim ihtiyatla onun mücevherli kılıcına kayd. "Eğer bana bir silah vermeyeceksen, o zaman beni büyüyle öldür. *Bu şekilde* ölmeyi reddediyorum. Bu çok utanç verici."

Bakışları görüş alanımı takip etti. Sanki kılıcının varlığını daha yeni fark etmiş gibi kendi kılıcına bakarak sinirlendi.

"Ne zamandır biliyorsun?" diye sordu, sesi ölümcül derecede yumuşaktı. "Ne olduğunu. Ne olacağını."

Çenem sıkıştı. "Sana daha önce de söyledim. Ben sadece bir ölümlüyüm. Bunların hiçbirini beklemiyordum."

"Yalan söylemenin bir anlamı yok. Artık bu sırları saklamayı çoktan geride bıraktık."

Battaniyenin düşmesine izin verdim ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için hışımla ileri atıldım. "Bana sırlar hakkında ders vermeye nasıl cüret edersin?" diye tısladım. "Neden bana anneme ne yaptığını söylemiyorsun?"

Durdu ve beni içine aldı, çıplak bedenimde yavaşça gezinen gözlerinde karanlık bir düşünce çalkalanıyordu.

"Buraya bak, Prens," diye tersledim.

Odağı tekrar benimkine döndü, gözbebekleri büyüdü.

Silahına doğru çenemi salladım. "Şimdi ben senin yerine yapmadan önce o gösterişli teneke parçasını kaldır."

Uzun, sessiz bir dakika boyunca bana baktı. İçsel bir kararla mücadele ederken çenesi büküldü -belki de önce hangi parçamı keseceğini tartışıyordu.

"Kralı bu yüzden mi öldürdün?" diye sordu sonunda. "Annene zarar verdiğimi düşündüğün için mi?"

"Kralı mı öldürdün?" Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu. "Ölmeden önce onunla yalnızdın."

"Senin isteğin üzerine! Zaten zar zor yaşıyordu."

"Gardiyanlar tartışma duyduklarını söylediler. Boğuşma izleri vardı."

Ağzımı kapattım. Hâlâ Kral'la olan tuhaf son karşılaşmamı anlamlandırmaya çalışıyordum - beni yanına sıkıştırırkenki şaşırtıcı gücünü, zayıf bedeninin ürkütücü bir parıltıyla aydınlanmasını.

Benim için geleceğini söylemişlerdi, demişti. Kanının taşlarımızı paramparça edeceğini ve sınırlarımızı yerle bir edeceğini söylemişlerdi. Taht Yiyen. Diyarların Yağmacısı. İntikam Habercisi.

Bu küçük etkileşimi kendime saklamak en iyisi.

"Amcama ne oldu?" Luther sordu. "Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"Seninle konuştu mu?" "Bu seni ilgilendirmez." "Söyle bana," diye hırladı.

Bir elimi kalçama dayadım ve ters ters baktım. "Annemin nerede olduğunu söyleyene kadar olmaz."

Hareketi fark etti, dikkati belimdeki geniş tene kaydı.

Burun delikleri alevlendi. "O da bu işin içinde miydi? İkinizin bir şeyler planladığınızı biliyordum. Saraydaki garip davranışlarınız, dikkatimi dağıtmak için benimle flört etmeniz-"

"Seninle flört mü etti?" Bağırdım. "Seninle flört mü etti? Hatırladığım kadarıyla, Luther Corbois, ellerini benden uzak tutamayan hep sen oldun." Cevap vermek için ağzını açtı. Parmağımı göğsüne sokarak onu susturdum, yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Bu sefil kıtada yaşayan son erkek olsan bile seninle flört etmezdim."

Kayrak mavisi gözlerinde kıvılcımlar uçuşuyordu.

Yalancı, der gibiydiler.

Sessiz bir açmazın içine düştük. Ben bütün çabamı kağıtlarımı çatmamaya harcarken, Luther yüz ifademde kaybolmuş gibiydi, sanki içinde gömülü bir cevap arıyordu. Eli bana doğru kalktı. Ben irkilerek geri çekilince durdu, parmakları kıvrıldı ve tekrar yanına düştü.

Odak noktası yukarıya, ruhani Taç'a doğru gitti. Onu görmek öfkesini yatıştırmış gibiydi. Nefes alış veriş yavaşladığında, yüzünde okunamayan bir şey değişti. "Senin ve annenin Kral'ın ölümüyle bir ilginiz yok mu? Söz veriyor musun?"

"Sana bir açıklama borçlu olduğumdan değil," diye homurdandım, "ama hayır, yapmadım. Yemin ederim. Ve eğer annem yaptıysa bile, bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

Beni izledi, değerlendirdi, sonra bir adım geri çekildi ve kılıcını kınına soktu. "Giyin. Seni saraya götüreceğim."

"Üzgünüm, reddetmek zorundayım," dedim kuru bir sesle.

"Ormandaki bir kulübeden tüm Lumnos'u yönetmeyi mi planlıyorsunuz?"

"Hiçbir şeye hükmetmeyi planlamıyorum. Sana söyledim, tacını istemiyorum. Onu çıkarmanın bir yolunu bulduğum anda, sen ve arkadaşların onun için birbirinizle savaşabilirsiniz."

Kaşlarını çatı. "Tacı devretmenin tek yolu ölümdür."

"Göreceğiz bakalım," diye mırıldandım ve battaniyemi yerden alıp kulübeye çekildim.

gömineye doğru yürüdüm ve nemli giysilerimi aldım. Luther boğazını temizledi ve ben giyinirken beceriksizce arkasını döndü ve ben onun derisinin altına girdiğim için küçük bir zafer heyecanı hissettim.

"Burada kalmakta ısrar etsen bile seni bulacaklar," diye seslendi omzunun üzerinden. "Kraliyet'in gryvern'i artık sana bağlı ve Sorae uzun süre ayrı kalmaya tahammül edemez. Saraya döndüğüm an senin kokunu takip edecek. Ailem onu takip etmesi gerektiğini bilecek."

"O zaman belki de seni öldürmeliyim ki bir daha geri dönmeyesin."

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Sorae yine de seni bulacaktır. Kraliyet'in gücü onu çağırıyor."

Saraya daha önceki ziyaretlerimde gördüğüm o büyüleyici yarattığı düşündüm; başı deniz ejderhası, kanatları ve pençeleri kartal, gövdesi aslan olan efsanevi canavarı. Böylesine inanılmaz bir hayvanın emrime amade olması...

"Eğer şimdi gelerseniz," dedi, "en azından kendi şartlarınızla gelirsiniz. Sadece açıklamak istediklerinizi açıklayabilirsiniz. Bizim dünyamızda daha büyük bir

avantaj."

İstemeye istemeye de olsa haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Ben de sorunlarımla doğrudan yüzleştiğim için kendimi azarlıyordum.

Neredeyse bir iniltiye dönüşen bir iç çekişle kılıç kemerimi belime bağladım, ardından ayaklarımı botlarıma içine soktum ve içeride biriken suyun şıpırtısı karşısında burnumu kırıttım.

Tekrar Luther'in görüş alanına girdim ve kollarımı kavuşturdum. "Sanırım Lily sana burada olduğumu söyledi?"

Bakışlarıma karşılık verdi ama cevap vermedi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Buraya dönmesi gerekiyordu. Genç bir kızın gecenin köründe boş bir kulübeye gelme ihtimali varsa buradan ayrılmayacağım."

Çenesi gerildi. "Geri dönmeyecek." "Demek bana ihanet etti," diye homurdandım.

"Ona kızma. Sana yardım ettiğine inanıyordu."

"Neden, ona söz verdiğin için mi?" Homurdandım. "Ve sonra bir kılıç sallayarak ortaya çıktın ve beni cinayetle suçladın. *Yine.*"

Böyle bir duygudan yoksun olduğundan emin olmasaydım, Prens'in donuk bakışlarının ardında bir parça suçluluk duygusu gördüğüme inanabilirdim.

Eşyalarımı aldım ve ateşi söndürmesini işaret ettim. Bileğinin bir hareketiyle ocağın etrafında koyu bir sis oluştu ve tıslamaya başladı. Gölgeler çözüldüğünde geriye sadece bir duman kıvrımı kaldı.

Elimde değildi, *aval aval baktım*. Alçalmış büyüünün neden olabileceği korkunç şiddeti görmüştüm, ama bu kadar basit, bu kadar gelişigüzel savrulduğunu görmek... Buna alışabileceğimden emin değildim.

"Bunu yapabilirsin," dedi şaşkınlığımı fark ederek. Başını tüten közlere doğru salladı. "Eğer Kraliyet seni seçtiyse, büyüünün gücü benimkini aşar."

"Benim hiç sihrim yok."

"Gördüğüm kadarıyla hala kendine yalan söylüyorsun."

Bakışlarımla onu canlı canlı yakabilirdi.

"*Bilmiyorum.*"

"İmkânsız. Ve bunu saraydaki kimseye söylememeniz çok akıllıca olur."

Gözlerimi devirip yanından geçtim ve bir atın yakındaki bir ağaca bağlandığı akşamın serin havasına doğru yürüdüm.

Bir at.

Sadece bir at.

Sarsılarak durdum. "Kesinlikle olmaz," dedim başımı sallayarak.

"Seninle aynı atı paylaşmayacağım."

"Sadece kısa bir yolculuk."

"O zaman ben yürüyeceğim. Aslında, ben Kraliyet'im. Yürüyebilirsin."

"İstemediğine yemin eden biri için otoriteyi çabuk benimsemişsin."

Ona en iğrenç kaşlarımı çattım ve ağzının kenarının yukarı doğru seğirdiğini fark ettim. Bana *gülümsüyor* muydu?

"İki at getiremez miydin?" "Birden

fazlasına ihtiyacım olacağını

düşünmemiştim."

"Seninle geleceğimi düşünmediğin için mi, yoksa önce beni öldürmeyi planladığın için mi?"

Cevap vermeden yanımdan geçip gitti.

At devasa bir hayvandı, sırtı neredeyse bir başım kadar yükseliyordu. Akşam karanlığında yıldız ışığı gibi parlayan parlak beyaz bir kürkü vardı, sadece başındaki siyah bir tutamla gölgelenmişti.

Güzel yaratığa hayranlıkla bakarken, hafızamın eteklerinde bir çekilme hissettim. Onunla ilgili bir şeyler tanıdık geliyordu. Ama bu imkansızdı, daha önce hiç *böyle* bir at görmemişim.

Eyeri tahmin edilebileceği gibi gösterişliydi, parlak renkli desenlerle işlenmiş ve baştan aşağı değerli taşlarla süslenmişti. Kapitone ipekten kıpkırmızı bir eyer örtüsü minyatür incilerden oluşan püsküllerle asılmıştı ve yanlardan som altın üzengiler sarkıyordu. Türemişler tarafından yapılmış pek çok nesne gibi, bu da şaşırtıcı derecede güzeldi ve saçma denecek kadar kullanışsızdı.

Alaycı yorumlarımı yuttum, çünkü Luther'in binmeme yardım etmek için uzattığı elle alay etmekle meğguldüm. Hatırı sayılır bir çaba ve utanç verici bir homurtu ile kendimi eyerin üzerinden yukarı kaldırmayı bağırdım.

Eli kalçalarımın üzerinden geçip eyerin fildişi boynuzunu açık kalçalarımın arasından kavrayınca kaskatı kesildim. Akıcı ve zarif bir hareketle ata bindi ve arkama oturdu.

Eyerin kıvrımı bedenlerimizi birbirine kaymaya zorladı, kaslı kalçaları benimkilere sıkıca bastırdı. Dizginlere uzanmak için kollarını belime doladı ve öne doğru eğildiğinde çenesi şakağıma yaslandı.

Onun tanıdık kokusu beni sardı. Zenginlik gibi kokmalıydı. Hiçbir ölümünün alamayacağı egzotik tutsüler ve baharatlar kokmalıydı, ayrıcalıklı statüsünün tüm işaretleri.

Onun yerine, sarhoş edici misk kokusu sedir, deri ve yosun kokuyordu. Orman gibi kokuyordu - dünyada en sevdiğim yer, gerçekten yaşadığımı hissettiğim tek yer.

Ev gibi kokuyordu.

Bu ondan daha da nefret
etmeme neden oldu.

"Titriyorsun."

"Ben iyiyim."

Yine de kolları etrafımda sıkılaştı ve vıcık vıcık giysilerimin arasından sızan yakıcı sıcaklığının ne kadar güzel hissettirdiğine dair bir iniltiyi zar zor tutmayı başardım.

Atı tırısı kaldırdı. Bedenlerimiz, aramıza mesafe koyma şansı olmayan sabit bir ritimle birlikte sallandı. Kalçaları acımasızca benimkilere çarpıyor, beni daha da yakına, daha da yakına çekiyor gibi görünmesiyle daha da kötüleşiyordu. Nefes alırken göğsünün her kabarışını hissediyor, benimkinden bile hızlı çarpan kalbinin her atışını duyuyordum.

Acaba o da benim gibi son etkileşimimizin anılarıyla mı boğuşuyordu: elleri belimde ve bıçağım boğazında, sonra dudakları ağzımda ve parmaklarım saçlarında.

Henri'yi düşündüğümde içimi suçluluk duygusu kapladı. Resmi olarak hiç flört etmemiş olsak da, evlilik teklifi bizim sıradan sevgililerden daha fazlası olduğumuza inandığına dair hiçbir şüphe bırakmamıştı. Eğer o öpücüğü bilseydi.

Yine de, bu endişelerimizin *en küçüğü* olabilir. Hiç kimse Alçalmışlardan Henri kadar nefret edemezdi. Dizlerinin üzerine çökebilir ve kendini benimle evlenmek üzere zincirlemeden önce canavarca doğamı ortaya çıkardığı için Eski Tanrılara şükredebilirdi.

Gözlerimden sıcak yaşlar süzüldü. Aramızda oluşan çatlağa rağmen Henri'yi hayatımdan çıkarmaya hazır değildim, hele de saklamaya hiç niyetim olmayan bir taş için.

Yüzümü kırbaçlayan ve duygularımın kanıtlarını kurutan rüzgâra minnettardım. Hayatımın her parçası sıcak, dumanı tüten bir felaketti ama Luther'in ve bu yolculuğun sonunda beni kim bekliyorsa onun önünde kendime güvenen yüzümü korumaya kararlıyım.

Keskin bir dönüş yaptık ve Luther'in eli aşağı kayarak kalçamı kavradı ve beni sabit tuttu. İtirazlarım o anda kelimelere döküleliyordu.

Kulağımın kabuğuna değen dudaklarının çıldırtıcı fırçası.

Yol düzlekti ve at dört nala koğmaya başladı. Saçlarım esintiyle savrulup Luther'in yüzünü gıdıkladı, o da nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları boynumun kıvrımında gezinirken tenimde oyalandı. Bu kez omurgamdan aĞağı yuvarlanan ürperti için soğuşu suçlayamazdım.

Adımlarımız hızlandıkça, gözlerim atın ipeksi yelesine altın cicili bicili tellerin örüldüğü bir ışık parıltısına takıldı. Eski bir konuşma düşüncelerimin yüzeyine çıktı.

Gördüğüm en büyük attı. Onu asla unutmayacağım. Kar gibi beyaz, gözlerinin arasında siyah bir yama vardı ve boyu bir ev kadardı. Yelesinde altın kurdele vardı.

Farkına vardım. Bu atın neden tanıdık geldiğini biliyordum. Onu daha önce görmemiştim ama Henri görmüştü.

Atın ve zalim binicisinin Lumnos Şehri'nde ölümlü bir çocuğu ezerek öldürmesini izlemişti; bu trajedi ona Muhafızların Alçalmışlara karşı savaşına katılması için ilham vermişti.

Ona çocuğun öldüğünü söylediğimde, altınları ve süsleriyle orada oturdu ve çocuğun cesedine hiçbir şey değilmiş gibi baktı. Atının üstündeki tozu silkeledi ve uzaklaştı.

Luther - Henri'nin gördüğü Luther'di, o çocuğu hissetmeden katleden Luther.

Kanım o kadar kaynadı ki, buhar olabilirdi. Altımdaki çakılların üzerinde uçuşan atın toynaklarına odaklandım - masum bir çocuğun hayatını söndüren toynaklar.

Bu adamın düşmanım olmadığına bir an için bile olsa nasıl inanabilirdim? Kendi muhafızlarına karşı acımasızlığını, emirlerine itaat etmedikleri için kanlarını dökme kolaylığını görmüştüm ve ölümlülere karşı sayısız zulümden sorumlu olan merhum Kral'a olan düşkünlüğünü itiraf etmişti.

Yakışıklı bir yüzün beni onun ölümcül ellerine teslim etmesine izin verecek kadar aptal, saf biriydim.

Ödemesi gerekiyordu.

Hepsinin ödemesi gerekiyordu.

Belki de Kraliyet'i reddetmekte çok aceleci davranmıştım. Ya ezen ve ezilen arasındaki teraziye dengeleyebilirsem? Onları adalete teslim edebilirdim -Luther ve diğerlerini. Onlara benim gibi acı çektirebilirdim.

İnsanlar acı çekmişti ve nihayet, *nihayet*, ölümlülere uzun zaman önce bizden çalınmış olanı geri almak için bir savaş şansı verdiler.

Soğuk kararlılık ruhumun derinliklerine yerleşti. Hayatım için hep daha büyük bir şey hayal etmiştim ve bu benim için bir şanstı. Kaderim beni çağırıyordu, açık ve net.

Zorlukların Üstesinden Gelin.

Taç Giyme Törenini tamamla.

Ve Alçalmışları yok et.

Bölüm ÜÇ

Luther'in atı saray kapılarına giden mozaik taşlı geçide daha yeni ayak basmıştı ki, bacağımı eyerin üzerinden geçirip zemin.

O *katilin* vücudu bana yaslanmışken bir saniye daha dayanamazdım. Her toynak vuruşunda onun düşüşünü planlamıştım.

Bir şeyler bağırdı ama ben girişe doğru ilerlerken, gözlerim gryvern'in tünediği yüksek sahanlığa sabitlenmişken sözleri duyulmadı. Canavar görünürde olmadığı için boş olmasına rağmen, bir şekilde onu hissedebiliyordum. Kalp atışları kilometrelerce öteden bile adımları mırıldanan bir sestiydi.

Luther, *Kraliyet'in gücünün onu çağırdığını* söylemişti.

Belki de gryvern'in gücü karşılığında beni çağırdı.

"Gel, Sorae," diye fısıldadım. Kelimeler boğazımdan değil, derinlerde henüz keşfetmediğim yeni bir otorite kuyusundan çıkıyor gibiydi.

Uzaklardan gelen bir uğultu gecenin sert havasını yararak geçti.

"Buradayım," diye mırıldandım, gözlerim obsidyen gökyüzünü tanıyordu.

Saniyeler sonra Sorae, sarayın etrafında geniş, geniş yaylar çizerek görüş alanına girdi. Tiz çığlığı, Kraliçe'sinin gelişini duyuran trompet gibi tüm arazide çınladı. Güçlü kanatlarının gümbürtüsü, çarpan kalbimle senkronize olmuş gibiydi.

Sarayın pencerelerinde, içeriden yayılan altın ışığın silüetini oluşturduğu karanlık figürlerden oluşan bir kalabalık oluştuğunda, fark edilmeden varma şansı ortadan kalktı. Kraliyet ailesi izlemek için toplanmıştı.

Güzel.

"Gel, Sorae," diye bağırdım. Ona emir vermek şaşırtıcı derecede doğal geliyordu, sanki her zaman ikimiz birlikteymişiz gibi, bu ruh derinliğinde, kadim

tahvil.

Yörüngesi değişti. Şimşek hızıyla bana doğru fırladı, sonra bir toz bulutu içinde yere çarptı, taş karolar çarpmanın etkisiyle altında çatırdadı. Kanatları genişçe açıldı, koyu renkli tüyleri titredi ve sonra aslansı vücudunun zarif hatlarına doğru geri çekildi.

Boynunu dikleştirdi ve kulakları sağır eden bir feryat kopardı. Toplanan küçük muhafız grubu telaşla birkaç adım geri çekildi.

Kulaklarıma bir mırıltı gibi geldi. Sesi ruhumdaki doğuştan gelen bir vahşiliği yatıştırdı, sorduğumu bile bilmediğim bir sorunun cevabıydı.

Elimi uzatarak ilerledim.

Luther bana tekrar seslendi, belki de bir uyarıydı. Gryvern'in bana zarar vermeyeceğinden emindim. Sorae saçımın teline zarar vermeden önce kendi boğazını koparırdı. Böyle bir şeyi nasıl bilebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama bundan kendi adım kadar emindim.

Sorae'nin dar burnu elimle buluşmak için alçaldı. Yumuşak bir tanıma sesi çıkarınca gülümsedim.

"Biliyordun, değil mi?" Parmak uçlarımla gıdılarının altındaki pürüzlü, sivri deriyi okşadım. "Kral ölmeden önce bile, bir şekilde ne olacağımı biliyordun."

Sorae bir kez ofladı ve altın rengi sürüngen gözlerini yavaşça kırıştırdı.

Bir adım daha attım, ellerim üzerimde yükselirken iri çenesini kavıyordu. Parmaklarım koyu renkli pullarının üzerinde, uzun, sivri uçlu boynunun aşağısında, güçlü bedeninin kürk kaplı çeliğine doğru kaybolana kadar gezindi. Yoğun kasları dokunuşumun altında seğirdi.

Sanki cevap verircesine bağıını kalçama yasladı ve beni yanına çekti. Bakışlarını Luther'e ve muhafızlara çevirdi ve derin bir hırıltı çıkardı.

Kraliçesini tehdit edecek kadar aptal olanlara bir uyarı.

"İnanılmaz," diye nefes nefese güldüm, yüzümdeki sırıtmayı engelleyemiyordum. "Sen... *olağanüstüsün*."

Bana olan bağlılığının şiddetini hissettim, bunu sadece başımdaki taç sayesinde kazanmıştım. Sadakatinin ne kadar derin olabileceğini merak ettim. Beni tüm Türemişlerden koruyacak mıydı? Diğer Taçlardan, kendi Gryvern'lerinden?

Daha da fazlasını yapar mıydı, sorsam ölümlüleri savunmak için savaşa gider miydi?

Benim onunkileri sezebildiğim kadar o da benim düşüncelerimi sezebilmiş olmalıydı. Delici bir çılgınlıkla jilet gibi keskin pençesini havaya fırlattı. *Evet*, savunacaktı. *Evet*, saldıracaktı. Sadece seslenmem yeterliydi ve Sorae cevap verecekti.

Ayılıcı gerçeklik karşısında ürperdim.

Luther'e baktım ve yüzünde merak dolu bir ifade görünce şaşırdım. Amcasının yanında gryvern ile birlikte büyümüşü ve bir keresinde ondan tuhaf bir evcil hayvan gibi bahsetmişti. Onun bir sonraki hükümdara bu kadar çabuk bağlandığını görmek onun için garip olmalı.

Belki de beni kulübede, daha kolay bir avken öldürmüş olmayı diliyordu. Sorae'nin koruyucum olmasıyla, hayatıma son vermek çok daha zor bir görev haline gelmişti.

Yanıt olarak homurdandı.

Gülümsedim ve çenesini okşadım, sonra saraya döndüm. Çenem dik, gözlerim her hareketimi izleyen siluetlerden oluşan kalabalığa sabitlenmiş bir halde girişe doğru yürüdüm. Luther beni fuayeye kadar takip ederken bir adım geriden geliyordu.

Bir zamanlar sarayda silah taşımaya cüret ettiğim için bana saldıran muhafızlar şimdi bana geniş bir alan bırakıyordu. Yumruklarını göğüslerine vurarak resmi bir selam verirken gözlerimden kaçıyorlardı.

Gidecek hiçbir yerim olmadığını itiraf etmek zorunda kalmadan önce odanın derinliklerine doğru ilerledim. Luther gelmemi istemişti ve ben de kabul etmişim. Şimdi ne olacaktı?

Ellerimi kalçalarımaya koyarak onunla yüzleşmek için döndüm. "Ben buradayım," dedim açıkça.

Tipik soğuk bakışlarını bir parça eğlence ısıttı. "Çok güzel bir girişti."

Sırıttım. "Sanırım Sorae ve ben çok iyi arkadaş olacağız."

"Orada dikkatli olun. Gryvern'ler Kraliyetlerine sadıktır, ancak kendi iradeleriyle hareket edebilirler. Eğer birinden korkuyorsanız ya da ondan hiç hoşlanmıyorsanız, sizi memnun etmek için onun canını alabilir."

Yanına yaklaştım ve ona doğru eğildim. "Dikkatli olması gereken ben değilmişim gibi görünüyor."

Tehdidim karşısında gözleri parladı. "Lily'den aileyi üst katta toplamasını istedim. Hepsiyle aynı anda tanışmayı tercih edeceğini düşünmüştüm ama önümüzdeki birkaç günü özel tanışma toplantılarıyla geçirmek istersen..."

Bunlardan herhangi birini yapmaktansa Kutsal Deniz'in dibine batmayı tercih ederim. "Tek bir giriş iyi olur."

Başını salladı, sonra bana bakarken tereddüt etti. "Bu toplantı hem senin hem de ailem için çok önemli. İsterseniz onlara yarın tekrar toplanacağımızı söyleyebilir ve nasıl ilerleyeceğimiz konusunda size tavsiyelerde bulunabilirim."

"Avukatınıza gerek yok."

Çenesi gerildi. "Pekala, ama belki biraz uyku ve kıyafet değişikliği."

"Ben iyiyim," diye tersledim.

Aceleci davrandığımı biliyordum. Dokuz diyarda bana düzgün tavsiyelerde bulunabilecek biri varsa o da Luther'di. Bu onun ailesiydi ve yeni bir kraliyetin yapması gereken manevraları planlamak için yıllarını harcamıştı.

Ama ona güvenemedim.

Bununla değil, hiçbir şeyle değil.

"Nasıl istersiniz," dedi soğukkanlılıkla. "Beni takip edin."

Kemerli bir kapıya gelene kadar sarayda sessizlik içinde yürüdük. Devasa meşe kapılar Sorae'nin resmiyle oyulmuştu; gryvern'in zarif vücudu ahşabın dalgalanmaları üzerinde kıvrılıp dönüyordu. Pençelerini ve kanatlarını açmış, ağzı sessiz bir kükremeyele açılırken dişlerini gösteriyordu.

Luther'in duruşu değişti ve sık sık büründüğü heybetli heykele dönüştü. Omuzlar geride, omurga dik, çene dik. Bu ani değişim beni şaşırtmıştı; benim yanımda bu kadar rahatladığını fark etmemiştim.

Bana baktı. "Hazır mısınız?"

Omuzlarımı kıvrarak ve çenemi meydan okuyan bir noktaya kaldırarak onun hareketlerini incelikle yansıtmaya çalıştım.

Bir kez başımı salladım. "Ben hazırım."

Avucunu kapıya dayadı, sonra sustu.

"Kız kardeşimin hayatını kurtardınız ve bunun için size asla geri ödenemeyecek bir borcum var. Her ne kadar kabul edeceğini sanmasam da, sana kendi hayatını kurtarabilecek bir tavsiyede bulunmama izin ver." Durakladı, sesi koyulaştı. "Onlara mümkün olduğunca az şey anlat; kendinden, planlarından, büyüden. Ve özellikle de annen hakkında."

Ben cevap veremeden elini salladı ve ışık ve gölgeden oluşan sarmal dallar kapı boyunca kıvrıldı ve kapıyı ardına kadar açtı.

Derin bir nefes aldım ve tahtımı almak için öne çıktım.

Bölüm

FOUR

Bu toplantıya hazırlıksız girmekle hata ettiğimi anlamam bir göz kırpmamı aldı.

Kraliyet ailesi büyüktü. Hem de *çok* büyüktü. Geniş oturma odasına en az yüz Soylu doluşmuştu ve daha fazlası arka taraftaki kapılardan içeri girmeye devam ediyordu.

En iyi kıyafetleri giymişlerdi; oda ipek, saten, kadife ve brokarlarla doluydu. Hem erkeklerin hem de kadınların saçları doğal olmayan tonlardan oluşan bir gökkuşağı gibi özenle örülmüş, kabarık ya da zarif bukleler halindeydi. Kollar, her biri ölümlü bir aileyi haftalarca doyurmaya yetecek değerinde olan göz kamaştırıcı mücevherlerle ışıldıyordu.

Daha önceki ziyaretlerimde tanıştığım Soylular son derece resmiydiler, evdeki gündelik bir günden çok bir baloya uygun kıyafetler giymişlerdi. Ancak bu gece kraliyet mensuplarının çoğu -özellikle de yaşça bana yakın olanlar- skandal yaratacak kadar az giyinmişti. Paradise Row'daki seks satıcılarında daha mütevazı kıyafetler görmüştüm.

Neredeyse tüm yetişkinler benden daha uzun boyluydu; bir okyanus dolusu göz, kusursuz düzlükteki burunlarından aşağıya bakıyordu. Ölümlü bir kadına göre her zaman uzun boylu olmuştum, ama eğer gerçekten bir Türemişsem, türüme göre minyon olmalıydım, bu da sinirlerimi bozan bir gerçektir. Benden koparılan kadar boyumun özgüvenimi ne kadar beslediğini takdir etmemiştim.

Her zamanki gibi, her biri kendi tarzında nefes kesici güzellikte birer sanat eseri idi. Her yerde bulunan mavi gözleri en koyu gece yarısından parlak kobalt rengine ve neredeyse beyaz denecek kadar soluk bir pastele kadar değişiyordu. Sadece ölümlülerin kahverengi gözleriyle çevrili bir yaşamdan sonra, her bir bakışı bir diğerinden daha büyüleyici buldum.

Oda bile görkemli bir şekilde dekore edilmişti. Bütün bir duvar, tahtında oturan Kral Ulther'in elle boyanmış bir tasvirine ayrılmıştı ve yüzüne siyah bir yas kuşağı örtülmüştü. Sandalye ve koltukların arasına serpiştirilmiş masalar, devasa bir avizenin ışıltısında parıldayan yaldızlı kadehler ve ağır tabanlı kesme kristal sürahilerle doluydu.

Ve sonra ben vardım.

Vıcık vıcık ve çamur içindeydi, üzerinde tuzlu su kokan kötü giysiler vardı. Dağınık saçlar, yarım yamalak örgüsünden kurtulmuş. Yorgunluktan kırmızıya dönmüş donuk, renksiz gözler. Dallar kadar kullanışlı ölümlü silahlar.

Ölümlü dünyada egom ailem tarafından beslenmişti. Babam bana güçlü ve korkusuz olmayı, her tür silahta usta olmayı öğretmişti. Annem bana zeki ve bağımsız olmayı ve en önemlisi de kendi sesimi kullanmaktan korkmamayı öğretmişti.

Ama burada, tanrıların çocukları arasında kendimi hiç bu kadar vasat hissetmemiştim. Onlara baktım, kıpırdamadan, konuşmadan, sessizce her seçimimden pişmanlık duyarak

Yapmıştım. Saraydan kaçsam ve bunu başka bir gün tekrar denemek için Mortal City'ye kadar koşsam ne kadar kötü görüneceğini düşündüm.

Luther'in elinin arkası benimkine değdi -sadece bir anlığına, ama kasıtsız olamayacak kadar uzun ve kalıcı.

Çenesini aşağıya eğdi. "Majesteleri, ailemi, Corbois Hanesi'ni tanıtmaktan onur duyarım." Odayı işaret etti. "Corbois Hanesi, size tacın varisini takdim ediyorum, Majesteleri Diem Bellator, Lumnos Kraliçesi, Işık ve Gölgeler Diyarı."

Sessizlik.

Kimse kımıldamadı.

Luther'in gözleri hafifçe kısıldı, sesi yükselmeye başladı. "Kralımız öldü." Bana dönüp baktı, sonra yumruğunu kapatıp öfkeli bir gümbürtüyle göğsüne bir kez vurdu. Dizlerinin üzerine çökerken çenesi düştü. "Kraliçemiz çok yaşa."

Lily de hemen onu takip etti. Sonra teker teker diğerleri de katıldı, hatta sessizce bardakları dolduran ve bir göz atmak için boyunlarını uzatan hizmetkârlar bile, oda benim onayımı beklemek için kıpırdamadan duruyordu.

Diz çökmüş bedenlerin olduğu odaya baktım. Küçük tarafım onları orada bırakmak ve etkilerinin sona erdiği korkusuyla marine olmalarına izin vermek istiyordu. Ama eğer Alçalmışların gücünü kendi başıma yok etmek istiyorsam, bunu içeriden yapmam gerekirdi. Bunun için de bana güvenmeleri gerekiyordu.

Şimdilik.

"Kalkabilirsiniz," diye seslendim.

Koyu renk saçlı, soluk tenli ve bakımlı sakallı yaşlı bir adam öne çıktı. "Majesteleri, ben Remis Corbois, merhum Kralımız Ulther'in küçük kardeşiyim, Kutsal Ana Lumnos ruhunu korusun. Sizin Taç Giyme Töreni'nize kadar krallığı Naip olarak yönetme onuruna sahibim."

Durakladı, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı. Hiçbir şey söylemedim.

Boğazını temizledi, sonra döndü ve işaret etti. İnce dudaklı ve uzun siyah bukleli bir kadın ona katılmak için öne çıktı, onu gözlerimi özenle kaçıran Lily izledi.

"Eşim Avana ve en küçük çocuğum Lilian'ı tanıştırmama izin verin." İki hanım hep birlikte reverans yaptılar. Luther'e sert bir bakış attı. "Görünüşe göre oğlumla çoktan tanışmışsınız."

Luther'ın ve Lily'nin ailesi. Bu kadar farklı çocuklar yetiştirdiklerine göre ne tür insanlar olduklarını merak ettim. Bakışlarım onları cesurca değerlendirirken başımı eğdim.

Remis bu jesti çenesini sıkarak not etti. "Ben de en büyük kardeşim, Gölgelelerin Gardiyanı Garath Corbois, eşi Freah ve oğulları Aemonn ve Taran'ı takdim edebilir miyim?"

İkisi yaşlı, ikisi genç, hayatımda gördüğüm en güzel dört insan kalabalığın arasından çıktı. Birlikte, mermerden oyulmuş ve sıvı altına batırılmış gibi görünüyorlardı.

Yaşlı çift zarafetleriyle göz kamaştırıyor, sanki havada taşınıyormuş gibi süzülüyorlardı. Yaşlı adam bronz bir tene ve tek bir örgü halinde toplanmış, hafifçe griye çalan koyu sarı saçlara sahipti. Kadın ise açık teni ve ipeksi bir örtü gibi belinin kıvrımına kadar inen platin saçlarıyla uhrevi görünüyordu. Her ikisinin de soğuk, kurnaz gözlerini vurgulayan köşeli yüz hatları vardı. Yaklaşırken sadece çenelerini hafifçe eğdiklerini fark ettim.

Diğer yandan oğulları.

Önce genç olan Taran öne çıktı. Onu cephanelik yangınında Luther'in yanında olan sarışın adam olarak tanıdım. Korkutucu olması gereken bir kas duvarıydı, ama tuhaf yarı gülümsemesi ve rahat duruşu beni anında rahatlattı. Sade beyaz tuniği ve deri pantolonu, devasa cüssesi olmasa onu neredeyse ölümlü gibi gösteriyordu.

Eğildi, alçak sesle ve hızlıca, elleri kılıçlarının kabzalarında rahatça duruyordu. Onlar da sadeydi, güzellikten çok işleve öncelik veriyorlardı; bu, Türemişler arasında nadir görülen bir durumdu. Onları tutuşunu fark ettiğimi görmüş olmalı ki, mahcup bir sırıtişla ellerini hızla yanlarına indirdi. "Sizinle tanıştığırna memnun oldum Majesteleri."

Taran'ın önüne geçip dramatik bir selam veren ağabeyi Aemonn tarafından aniden kenara itildi.

Aemonn'un muhteşem olduğunu inkâr edemezdim. İri yarı ağabeyinden daha ince yapılydı ve anne babasıyla aynı akıcı zarafetle hareket ediyordu. Kısa, altın sarısı saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı, tek bir teli bile yerinde değildi, kardeşinin omuz hizasındaki dağınık dalgalarıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Aemonn elimi tutmak için öne doğru uzandı, parmakları yumuşak bir şekilde benimkinin etrafında kıvrıldı ve parmak eklemlerimi dudaklarına bastırdı.

"Kraliçe çok yaşa," diye mırıldandı.

Göz ucuyla Luther ve Taran'ın birbirlerine sinirli bir şekilde baktıklarını gördüm.

Aslında Aemonn'un flörtünü oldukça utanmazca buluyordum ama Luther'in ondan hoşlanmadığını öğrenince sinsî tarafım alevlendi. Kırpiklerimi kırptıÇtırdım ve Aemonn'a çekici bir gülümseme sundum.

"Ne kadar cesurca,"

diye mırıldandım.

Luther derin derin

kaşlarını çattı.

Sonraki bir saat hızlı bir tanışma faslıyla geçti. Her Corbois soğuk olsa da kibardı, gerçi daha azını beklemiyordum. Yüzleri yorgun kafamda birbirine karıştı ve kabul sırası sona erdiğinde sadece bir avuç ismi hatırlayabildim.

Eleanor adında genç bir kadın, ilgisiz kalabalığın içinde parlak bir noktaydı. Neşeli kahkahası beklenmedik ve bulaşıcıydı ve sohbet ederken kendimi onun coşkusuna eşlik ederken buldum. Sesi hafızamda bir yer etti, ama nerede olduğunu çıkaramadım ve sormaya da cesaret edemedim.

Bir de Alixe vardı. Taran gibi o da saldırı gecesi cephanelikteydi. Luther mahsur kalan muhafızları kurtarmak için içeri girmemi yasakladığında, bunu yapabileceğime sadece o inanmıştı. Gözlerinde aynı tanıma ışıltısını gördüm ve karşılıklı saygı dolu bir baş sallamayrı paylaştık.

Alix... Onu tarif edecek kelime bulmakta zorlanıyordum. Saf bir savaşçıydı. Kıvrak ama sıkı vücudu, sayısız piercingi, yarı tıraş edilmiş kafası ve hesapçı bakışlarıyla Alixe ölüm tarlaları için doğmuş gibiydi.

Ama akılsız, homurdanan bir asker gibi değil. Hayır, Alixe kendi savaş kampının kalbinde düşman bir kralı vurmak için göndereceğiniz kişiye benziyordu

-Ve hâlâ tek bir çizik bile almadan eve dönmesini bekliyordum. Alixe, Teller'la çocukken sahnelediğimiz her sahte savaşta sadece rol yaptığım güçlü kahramandı.

Bir yanım onu idol olarak görüyor ve beni kendi suretinde şekillendirmesi için onu nasıl ikna edeceğimi tartışıyordu. Diğer yarım ise gizli hedeflerimi düşünüyor ve o beni öldürmeden önce benim onu öldürmenin bir yolunu bulmam gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

Luther gece boyunca yanımda kaldı, tavrı son derece sakindi. Çok az yorumda bulundu, sadece bir akrabamın soruları rahatsız edici bir şekilde araştırmaya dönüştüğünde beni uzaklaştırmak için araya girdi.

Ara sıra çeşitli hizmetkârlara ya da muhafızlara emir vermek için uzaklaşıyordu ve onun yokluğunda ne kadar endişelendiğim için kendime kızıyordum. Ona olan güvensizliğime rağmen, bu yeni ve tuhaf dünyada benim dayanağım olmuştu ve henüz bu karanlık dünyada tek başıma süzölmeye hazır değildim.

Herkesle tanıştıktan sonra Luther'in babası Remis öne çıkarak beni odanın ortasındaki bir kanepeye götürdü. Karısı ve kızıyla birlikte tam karşıma oturdu. Luther'in amcası Garath ve ailesi de bize katılarak yakındaki çeğitli sandalyelere ve sedirlere uzanırken, ailenin geri kalanı da etrafta dolağıyor, kulak misafiri olmamığ gibi davranıyordu.

Sadece Luther yanıma oturmaya cesaret etti.

"Oğlum soyadınızı Bellator olarak açıkladı," dedi Remis. "Korkarım o haneye aşına değilim. Lumnos'un hangi bölgesinden geliyorsunuz?"

Neredeyse gülecektim. Ölümlüler arasında babamın adı efsaneleşmişti. Çünkü

Remis'in Naip olması ve krallığında yaşamış ünlü bir ölümlü savaş kahramanının adını bilmemesi... bu sadece planlarımı daha da doğruladı.

"Bu bölgeden geliyorum," diye cevap verdim. "Aslında, hayatımı bu saraydan bir taş atımı uzakta geçirdim."

Luther gerildi.

Remis kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten de şaşırtıcı. Lumnos Şehri'ndeki tüm evleri bildiğimi sanıyordum."

Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Belki de büyük diyarımızın sakinlerine sandığınız kadar aşına değilsinizdir."

Remis'in alnında bir damar seğırdi. Gülümsemeye karşılık verdi ve başını salladı. "Hemen düzeltmeye çalışacağım bir kusur."

Alix gruba doğru yaklaştı. "Andrei Bellator ile bir akrabalığınız var

mi?"

"Babam," diye onayladım.

Remis Alixe'ye döndü. "Onu tanıyor musun?" "Onu *tanıyorum*. Herkesin tanıdığını sanıyordum."

Ondan gittikçe daha çok hoşlanmaya başlamıştım.

"O çok saygı duyulan bir ordu komutanı," diye devam etti. "Tarihimizdeki en yüksek rütbeli ölümlü. Bir süredir emekli ama hâlâ onun liderliğine dair hikâyeler anlatılıyor."

Gururlu bir gülümsemeyi bastıramadım.

"Bir ölümlü mü?" Garath bu kelimeyi sanki dilinde kötü bir tat bırakıyormuş gibi tükürdü. "Ölümlü bir ebeveynin mi var?"

Cevabımı tartıştım. Luther'in şifreli tavsiyesini unutmamıştım *-onlara mümkün olduğunca az şey anlatın- ama* soyumu ancak bu kadar uzun süre saklayabileceğimi de biliyordum. Çok geçmeden, Türemişler ve kültürleri hakkında ne kadar az şey bildiğim acı bir şekilde ortaya çıkacaktı. Bunun nedenini gizlemeye çalışmak sadece daha fazla şüphe uyandıracaktı.

"Aslında ikisi," diye cevap verdim sonunda. "Benim annem de ölümlü."

Nefesler ve fısıltılar odanın içinde süzülüyordu. "Sen... ölümlü müsün?" Remis kaşlarını çatarak söyledi.

"Hayır, değil," diye araya girdi Luther ben cevap veremedim. "Andrei Bellator onun evlatlık babası."

Başım şaşkınlıkla ona döndü. Ölümlü Şehir'deki insanlar bile bunu bilmiyordu ve ben kesinlikle *ona* söylememiştim.

"Peki ya öz baban?" Garath sordu.

Dişlerimi sıktım. "Ben doğmadan önce ölmüş. Kimliğini bilmiyorum."

Daha fazla şok sesleri ve cıvıl cıvıl sesler. Yüzümü taş gibi tuttum ve hiçbir tepki vermedim.

"Şaşkınlığımızı bağışlayın Majesteleri," dedi Remis. "Ölümlülerin ve Alçalmışların çocukları..."

"Yasak," dedim açıkça. "Farkındayım."

"Mecbur kalacağız... yani, birçok kişi talep edecek..." Remis koltuğunda kıpırdandı. "Diğer Haneler soyunuzun araştırılmasını bekleyecek."

"Verimli olması pek mümkün değil. Babamın efendimden haberi yok ve annem de..." Tereddüt ettim. "...artık bizimle değil."

Fısıltılar düpedüz kakofoniye dönüşmüştü. Remis'in midesi bulanıyordu. Garath ve karısı boynuzlarım çıkmış gibi alay ediyorlardı. Luther'in arkadaşı

Taran sırtıyordu.

Luther ayağa kalkıp ceketini düzeltti ve boğazını temizledi. Konuşmalar anında kesildi, tüm aile sessiz bir saygıyla Prens'e baktı.

"Yeni Kraliçemizin yetiştirilme tarzının alışılmadık olduğunu kabul ediyorum," diye söze başladı. "Korkunç demek istiyorsun," diye mırıldandı Garath.

"Ancak," diye devam etti, "bu eşsiz bir fırsat yaratıyor. Evsiz Soyundan gelen biri asla başarılı bir şekilde tahta geçmemiştir. Büyük bir Hanenin desteğiyle bile bir diyarı yönetmek zordur. Bunu tek başına yapmak..." Bana döndü, çenesi düştü. "Tehlikeli."

Gözlerim kısıldı. Bu bir *tehdit* miydi?

"Ama Corbois Hanesi'ne sahip çıkarsanız," diye devam etti yumuşak bir sesle, "güçlü müttefikler olabiliriz."

Remis oğlunun planını anladığında doğruldu. "Gerçekten de Majesteleri, sizi içimizden biri olarak ağırlamaktan onur duyarız. Corbois Hanedanı yüzyıllardır tacı elinde tutuyor; hiçbir Hanedan bu görevin gereklerini yerine getirmenize yardımcı olmak için daha uygun olamaz. Size zengin kaynakların yanı sıra Zorlu Savaş'ta korumamızı da sunabiliriz."

"Koruma mı?" Ben sordum.

"Corbois Hanesi'nin hiçbir üyesi sana meydan okumaya cesaret edemez... *eğer* bizden biri olsaydın." Remis'in gülümsemesine rağmen ses tonunda bir gerginlik vardı. Tıpkı oğlu gibi bir başka tehdit.

Garath kaskatı kesildi. "Diğer Haneler onun kan bağı olmadan Corbois Hanesi'ni talep etmesine izin vermeyecektir. Kafasına göre bir Hane seçtiğini öğrenirlerse kaos çıkar. Daha da kötüsü, onun bir melez olduğunu öğrendiklerinde."

Aşağılayıcı hakaret karşısında öfkem alevlendi.

"Hepimiz meleziz baba," dedi Taran bir parça muziplikle. "Hepimiz Lumnos ve onun ölümlü eşinin soyundan geliyoruz. Tabii Kutsal Anne'nin Kindred kardeşleriyle enest ilişkiye girdiğini söylemiyorsanız."

"Ama bu sapkınlık olur," diye ekledi biri neşeyle - daha önce hatırladığım kadın, Leanor. "Ve hiçbir Corbois ana tanrıçamıza küfretmez, değil mi amca?"

Garath ikisine de ters ters baktı ve Eleanor ile Taran hınzırca bir sırıtışı paylaştılar. "Ayrıca," dedi Taran omuz silkerek, "yüzlerce ölü kuzenimiz var."

Eminim babası olarak belirleyebileceğimiz biri vardır."

Bu cevap grubu yatıştırılmış gibi görünüyordu ve yüzleri bana dönerken odaya bir sessizlik çöktü.

Ne beklediğimden emin değildim - ölmekte olan Kral elimi tutup kehanet gibi anlamsız şeyler söylemeye başladığından beri adrenalini ve neredeyse sürekli bir kafa karışıklığıyla hareket ediyordum.

Ortadan kaldırmak istediğim zulmün büyük bir kısmına hükmetmiş olan bu sefil aileyle müttefik olmak gibi bir niyetim yoktu. Ve *kesinlikle* Prens Luther ile ittifak yapmak gibi bir niyetim yoktu.

Ama teklifi reddetseydim ve Luther Hanesi adına bana meydan okusaydı... tüm kabadayılığımın rağmen gözümü kırpmadan ölürdüm.

Ve diğer Türemiş Evler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Belki onlar da aynı derecede kötü ya da daha kötüydü.

Luther'e baktım, yüz ifadesi karanlık ve okunaksızdı. Bu planı bana olan borcunu ödemek için mi, yoksa kendisi için istediği tacı elde edebilmek için beni bağırsızlığa uğratmak için mi yapmıştı?

Tekrar yanıma oturdu; kalçası benimkine değecek kadar yakındı ve odada kaşların uçuşmasına neden oldu.

"Bu önemli bir karar," dedi. "Belki de Majesteleri bunu düşünmek için biraz zaman isterler."

Zamana. Evet, *zamana* ihtiyacım vardı.

"Evet," diye hızlıca cevap verdim. "Ben... Ben bunu düşüneceğim."

Remis başıyla onayladıktan sonra ayağa kalktı ve ailesine baktı. "O zamana kadar hiçbirimiz Kraliçemiz hakkında bu odadakiler dışında konuşmayacağız. Anlaşıldı mı Corbois Hanesi?"

Kalabalıktan bir anlaşma mırıltısı yükseldi.

"Açık konuşayım, ailem. Eğer evinizi, unvanlarınızı ve kraliyet statünüzü korumak istiyorsanız, bu konuda kimseye bir şey söylemeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Bunu bir başka, daha yüksek sesli onay dalgası izledi.

Sözleri, bunun artık kraliyet ailesi olmadığını fark etmemi sağladı. Prenses Lilian, Prens Luther... tahtta kan bağı olan bir akrabaları olmadan, diğerleri gibi sadece Lumnos vatandaşı olacaklardı.

Luther'in bu anlaşmayı önermesine şaşmamalı; değerli unvanı da dahil olmak üzere *her şeyini* kaybedecekti. Bu, teklifi anında reddetmem için neredeyse yeterliydi.

Ama planlarım tek bir adamdan daha büyüktü. Corbois Hanesi yakında sonunu getirecekti.

Lumnos'taki diğ er tüm evlerle birlikte.

Bölüm

FIVE

Gece ilerledikçe, ailenin çoğu benden sıkılmış bir şekilde dışarı çıktı.
Zaten, ise Diğerleri aylak aylak ve sohbet
etti Sessizce, Hayır Şüphe
yeni kraliçelerinin skandal mirası hakkında dedikodu yapıyorlardı.

Bütün gece benden uzak durmak için büyük çaba sarf eden Lily'ye doğru yürüdüm. "Prenses Lilian," dedim kararlılıkla. "Sizinle yalnız konuşabilir miyim?"

Sonunda başını kaldırıp bana baktı, gözleri korkuyla yuvarlanmıştı. "Elbette, Majesteleri."

Yanımdan geçip Lily'yi odanın boş bir köşesine götürürken Luther'in bakışlarının yakıcılığını hissettim.

Başını salladı ve kekelemeye başladı. "Çok özür dilerim. Lütfen... lütfen çıldırma."

İçimi çektim. "Lily."

"Ona söylemeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama Luther, o seni anlayabilir, sana yardım edebilir. Sana yardım edeceğine yemin etti. Bana söyledi-"

"Lily."

"Ah Kutsanmış Kindred." Sesi kırıldı. "Sana ihanet ettim. Sen benim Kraliçemsin ve ben daha ilk sadakat sınavında sana ihanet ettim."

"Lily."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve gözyaşlarına boğuldu, her hıçkırıktaki vücudu titriyordu. Odanın öbür ucundaki Luther bize doğru kaydı, sonra durakladı.

"Bana bak," diye emrettim. İtaat etti, koyu safir gözleri kıpkırmızı ve ağlamaklıydı. Ellerimi kollarına koydum ve nazikçe sıktım. "Sana kızgın değilim."

Burnunu çekti. "Sen değil misin?"

"Hayır, değilim. Şimdi gözyaşlarını sil."

Yanaklarını silip doğruldu. "Ama... ama söz verdim." "Kardeşini gönderdiğinde bana yardım ettiğine inanıyor muydun?"

Başıyla onayladı. "O iyi bir adam. Ve sizi anlayabilir - sandığınızdan daha fazla."

Bundan çok şüpheliydim ama kardeş sevgisinin kör edici gücünü de anlıyordum.

"O zaman sana kızamam. Roller tersine dönseydi, ben de Teller'dan böyle bir sır saklayamazdım." Yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildim ve gülümsedim. "Çok düşünceli bir arkadaş oldun ve önümüzdeki günlerde bu arkadaşlığa ihtiyacım olacak."

Yüzü aydınlandı. "Oh evet, ne istersen yaparım!"

"Teller'ı sarayda kimse görmeden buraya getirmenin bir yolunu biliyor musunuz?"

"Sakin ol," dedi, sonunda bir gülümseme belirdi. "Saraya her zaman gizlice girip çıkıyorum."

Güldüm. Ergenler de ergen olurdu, inmiş ya da ölümlü. "Mükemmel. Onu yarın buraya getir. Luther'in bilmesine aldırمام ama lütfen başka kimseye söyleme."

"Dudaklarım mühürlü - bu sefer gerçekten." Kollarını boynuma doladı ve beni kendine doğru çekti. "Çok teşekkür ederim, Di-um, yani, Majesteleri."

"Hiçbiri değil. Bana Diem de."

Sarılmaya sıcak bir sıkılmayla karşılık verdim. Lily iyi bir ruhtu ve ağabeyimin ona gösterdiğinden daha fazla değer verdiğinden şüpheleniyordum. Prensesi planlarımdan elimden geldiğince korumam gerekiyordu.

Ama kardeşini, tüm ailesini yok etmek - bu sonuçların acısını ondan esirgemenin hiçbir yolu yoktu.

Luther sonunda bize katıldı. "Lily, saat epey geç oldu ve yarın okulun var. Yatmalısın."

Gözlerini devirdi. "Yüzyıllardır ilk kez bir Kraliçemiz var ve sen benden *uyumamı mı* bekliyorsun?"

"Uyanık kalmana izin vermesini emredebilirim," diye teklif ettim. "Hayır derse, kafasını kestiririm."

Lily kıkırdadı. "Sanırım reddetmek zorundayım. Hayır demeyi çok seviyor ve ben de onun kafasına bayılıyorum."

"Şanslıyım," dedi kuru bir sesle.

Lily onun yanağını öpmek için parmak uçlarında yükseldi, Lily de ona daha kolay ulaşabilmek için eğildi. Bu, beni derinden kızdırsa da, oldukça sevimliydi. Son bir sarılmayla beni pusuya düşürdü, sonra Luther'e nazlı bir sırıtış fırlatarak odadan çıktı.

O gittikten sonra Luther bana dikkatle baktı. "Mutlu görünüyordu."

Omuz silktilim. "O mutlu bir kız."

"Onu cezalandırmadın." Bir gözlem ve ince bir soru.

"Tabii ki hayır. O hâlâ genç. Sana olan inancı ne kadar yersiz olursa olsun, bunu *ona* karşı kullanacak kadar canavar değilim."

Yüzünün üzerinden bir gölge geçti. "Bunun için teşekkür ederim," dedi sessizce.

Uzun, garip bir sessizlik geçti. Beni bu konuşmadan kurtaracak birini, *herhangi birini* aramak için odaya göz gezdirdim.

Luther, "Toplantıyı son derece iyi idare ettiniz," dedi.

İltifatı karşısında göğsüm ısındı ve içimden kendimi azarladım.

O.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim," diye devam etti. "Onunla ilgili planlarınız ne olursa olsun

Crown, yardım edebiliriz. Yardım edebilirim."

"Bir saat önce beni tehdit ederek kendi Evini seçmemi sağlamaya çalıştın." Kollarımı kavuşturdum. "Aslında bu, şafaktan beri hayatımı üçüncü kez tehdit edişin."

"Ben yapmadım-" Yüzünü ovaladı, sakın görüntüsü bozulmaya başlamıştı. "Bunlar yanlış anlaşılmalardı. Size asla zarar vermek istemedim. Daha önce söylediklerim bir uyarıydı, tehdit değil. Eğer diğer Haneler senin hakkında bir şeyler öğrenirse, ensende biterler."

"Belki de istediğim budur." Omuz silktilim. "Belki benim için Corbois Hanesi'nden daha iyi bir teklifleri vardır."

Çenesini oynattı. "Eğer isteğiniz buysa, ailemin haberi *olmadan* gizlice bazı görüşmeler ayarlayabilirim. Ama başka bir Haneyi seçersen, tamamen yalnız kalacaksın. En azından burada müttefikleriniz var."

Homurdandım. "Kim gibi, sen mi?"

"Evet," diye hırladı. "Ve Lily. Ve diğerleri - Corbois Hanesi'ne ya da babama sadık olmayan insanlar. Eğer onları tanırsan sana sadık olacak insanlar."

Yüzünü inceledim, sakladığından emin olduğum entrikanın izlerini aradım. "Babam hakkındaki gerçeği nereden biliyorsun?"

"Yapmadım. Tahmin ettim."

Ve şimdi bunu doğruladım.

İnledim ve şakaklarımı ovuşturdum. "Az önce en büyük sırrımı tüm aileme açıkladın. Onlara mümkün olduğunca az şey söylemeye ne oldu?"

"Bana başka seçenek bırakmadın. Eğer kendini ilk ölümlü Kral olarak tanıtmaya çalışırsan, bir hafta içinde ölürsün. Onlara yarı ölümlü olduğunu söylemek de ideal değil ama artık Kraliçe olduğun için seni bunun için cezalandıramazlar. Bu daha güvenli bir seçenektir. Ayrıca..." Başını yırtıcı bir şekilde eğdi. "İkimiz de bundan çok daha büyük sırların olduğunu biliyoruz."

Sustum, sesim alçak bir tıslamaya dönüştü. "Peki ya sizin sırlarınız, Prens? Benimkilerden birini çaldınız. Sanırım karşılığında bana bir tane borçlusun."

Sessizce başını çevirirken yüz ifadesi donuklaştı.

"Annem nerede Luther?"

Daha fazla sessizlik.

Öfkem arttı, ellerim yumruk oldu. "*Nerede o?*"

Başını bana doğru çevirdi, bakışları sert ve gece kadar karanlıktı. Yüzünü benimkine doğru eğdi ve cevap vermek için ağzını açtı, ama konuşmadan üçüncü bir figür bize doğru yürüdü ve dudakları kapandı.

"Majesteleri," dedi Aemonn yumuşak bir sesle, yanıma o kadar yaklaştı ki parmak eklemleri kalçamın kenarını sıyırdı.

Bir kaza olmadığından şüphelenmiştim.

Başıyla derin bir selam verdi ama ışıltılı gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Umarım ailemizle tanışmanız çok da bunaltıcı olmamıştır."

"Hiç de değil," dedim gülümseyerek. "Baban özellikle çekiciydi."

Aemonn dilini şaklattı. "Sana melez demek... ne kadar kaba sözler. Davranışı için affınıza sığınıyorum. Günün olayları onun için bir şok oldu." Bakışları Luther'e kaydı ve ifadesi kendini beğenmiş bir hal aldı. "Sanırım hepimiz için."

"Glginç," dedi Luther buz gibi bir sesle, "aynı sözleri senin ağzından ne kadar sık duyduğumu düşünürsek."

Aemonn irkilmedi, parlak gülümsemesi daha da arttı. "Yanılıyorsun kuzen. Belki de yarı ölümlü çocuklarla olan ilişkiniz hafızanızı renklendiriyordur."

Donuk bakışları ve gergin duruşlarıyla büyülenmiş bir halde iki adama baktım. Bu ikisi *kesinlikle birbirlerinden* hoşlanmıyordu.

Aemonn'un dikkati bana döndü ve ısındı. "Yarın sana saray arazisini gezdirmekten mutluluk duyarım. Tabii eğer buradaki kraliyet bebek bakıcınızın pençesinden kurtulabilirsiniz."

Luther kaskatı kesildi. "Buna gerek yok-"

"Ne kadar nazik bir teklif," diye araya girdim. "Çok isterim. Ne de olsa bu teklifi kabul edeceksem müstakbel kuzenlerimi tanımalıyım." Luther'e tatlı tatlı gülümsedim. "Sence de öyle değil mi?"

Bana o sert bakışıyla baktı, burun deliklerinin alevlenmesinde sessiz bir uyarı vardı. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

"Bu kadarı yeter," diye cıvıldadı Aemonn. "Öğle yemeğinden sonra gelip seni bulacağım."

"Mükemmel." Luther'in rahatsızlığından zevk alarak ona gülümsedim. "Ve lütfen bana Diem de."

Aemonn iki elimi de tuttu ve dudaklarını her iki eklemime iki kez bastırdı. "Yarına kadar, Diem."

Uzaklaşmadan önce bana çapkınca bir göz kırptı ve gülmemek için yanağımı ısırarak zorunda kaldım. Alçakgönüllülükleriyle nam salmış bir halk için, bu Alçalmışlar yeni Kraliyetlerinin önünde duruş sergilemeye hevesliydi.

Luther beni izliyordu, sanki elinde tutmaya çalıştığı kelimelerden oluğan koca bir kütüphane varmış gibi bakıyordu.

"Eklemek istediğin bir şey var mı?" En masum ses tonumla sordum. "Benim danışmanlığımı istemediğinizi açıkça belirttiniz." "Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

Bana uzun uzun baktı, sonra gözleri aşağıya doğru indi, hançerlerimde durakladı ve tekrar yükseldi. "Sanırım bu akşam sarayda kalmaya niyetlisiniz."

"Av kulübesinde kalmaya *niyetliydim*. Uzakta-" Kalan kalabalığı işaret ettim. "-tüm bunlardan."

"Kulübe güvenli değil. Orada güvende olmayacaksın." "İnanın bana, kendimi savunabilirim."

"Hayır, yapamazsın." Sözleri sertti - bir hakaret değil, sadece bir gerçek. "Bir ölümlüye karşı belki, ama bir Alçalmış'a karşı değil. Büyünde ustalaşana kadar olmaz."

Gururum incindi. "Sana söyledim, hiç sihrim yok."

"Bunu yarın tartışabiliriz."

"Keşfedilecek bir şey yok-"

"Kral'ın naaşı kraliyet süitinde yatıyor ama şimdilik kullanabileceğiniz

misafir odaları var. Ayarlamaları çoktan yaptım."

Nerede uyuyacağımı tartışırken bedenim beynime yetişti ve birden ne kadar yorgun olduğumun farkına vardım.

"Peki," diye mırıldandım, göz kapaklarım düşmüştü.

Sayamayacağım kadar çok kapının sıralandığı karanlık koridorlardan oluşan kıvrımlı, dönüşlü bir yolda hiç konuşmadan yürüdük. Sarayın görkemli dış görünüşünden büyük olduğunu biliyordum ama içerisi, bırakın evim demeyi, anlamayı bile hayal edemeyeceğim bir labirente dönüşmüştü.

"Burada mı büyüdün?" Yürürken sordum.

"Hepimiz yaptık. Corbois Hanesi hepimiz hayatta olduğumuz sürece tacı elinde tuttu."

Teller ve ben burada çocuk olmayı, cilalı ahşap merdiven korkuluklarından aşağı kaymayı, süslü mobilyaların arkasına saklanmayı ve her duvarda portreleri olan havasız, gösterişli görünümlü atalarımız için hikâyeler uydurmayı sever miydik diye merak ettim.

Luther'i çocukken, ağabeyimle benim yaptığımız gibi Lily'yle kıkırdayıp güreşirken hayal etmeye çalıştım. Zihnim tamamen boştu.

"Sarayda büyümek hoşunuza gitti mi?" diye sordum.

"Corbois olarak yetiştirilmek büyük bir ayrıcalıktır." Ses tonu sert, neredeyse mekanikti. "Tüm çocuklarımıza iyi bakılıyor, korunuyor ve onlara her türlü imkân sağlanıyor. Bu nimetler için çok minnettarım."

"Benim sorum bu değildi. *Mutlu* muydunuz?"

Bir süre sessiz kaldı, ayak seslerimiz taş duvarlarda yankılanıyordu. "Çok küçük yaşlardan itibaren Kral'ın halefi olduğum varsayılıyordu. Çocukluğum ve o zamandan beri geçen tüm yıllar bu göreve hazırlanmaya adanmıştı. Başka bir şey için çok az zaman vardı."

Kendime rağmen, bir parça sempati hissettim. İnsanın kaderinin çoktan mürekkeple çizildiğini düşünerek büyümenin nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Annem ben daha küçük bir çocukken beni şifacı olarak eğitmeye başladı," dedim sessizce. "Sahip olmayı umduğum tek gelecek buydu. Kral'ın varisi olmak gibi bir şey değildi elbette ama..." Omuz silktim ve ayaklarıma baktım. "Ölümlü kadınların çok az fırsatı var. Herkes bana hep daha geniş bir yolda doğduğum için şanslı olduğumu söylerdi."

Bana baktı, ifadesi yumuşadı. "Ama bu senin seçmediğin bir yol olduğunda daha geniş hissettirmiyor."

"Hayır," diye kabul ettim. "Öyle değil."

Luther'in gözleri geniş saray koridorlarında dolağtı, yüz hatları dalgınlağırken duruğu rahatladı. Bu bana onun cephanelik yangınının ertesı sabahı gördüğüm halini anımsattı; saklanmayan, gösterişsiz ve son derece samimi.

"Burada mutlu olduğum anlar da oldu," diye itiraf etti. "Burası benim bildiğim tek ev. Neredeyse tüm anılarım bu duvarlar arasında geçti, iyi ve kötü."

"Bu yüzden mi şimdi bana yardım ediyorsun, gitmek istemediğın için mi?" "Hayır. Yine de sonunda sana yardım ettiğimi kabul etmene sevindim."

Burnumu kırıştırdım. "Kastettiğim bu değildi."

Apliklerin loş ışığında dudaklarının yukarı doğru kıvrımını seçebiliyordum. İşte yine *sırıtıyordu*. Öfkelenmek için biraz enerji toplamaya çalıştım ama verecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Uyuduktan sonra ona tekrar kızmak için aklıma bir not aldım.

"Sorduğunuz buysa, Corbois Hanesi'nin kraliyet statüsünü kaybetmesinden korkmuyorum. Hangi seçimi yaparsanız yapın, hayatta kalacağız." Durakladı. "Yine de tacı devretmenin bir yolunu bulursanız, Corbois'lara geri dönme ihtimaline karşı çocukları evlerinden zorla çıkarmamanızı rica ediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Kimseyi evinden kovmak istemiyorum. Zaten Türemişler tarafından çok fazla şey yapıldı."

"Gerçekten de var."

Beklenmedik anlaşması karşısında adımlarım durakladı. Sanki bu sözleri yüksek sesle söylemeye niyetlenmemiş gibi, yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi gördüğüme yemin edebilirim.

"Soruma cevap vermedin," diye dürttüm. "Ailenin ne istediğini sormuyorum. *Senin* ne istediğini soruyorum."

Bana doğru baktı, yüzümü tararken yürüyüşü yavaşlıyordu.

"Herkes tacın sana miras kalacağını umuyordu," dedim. "Ve inanır mısın ki ben hayal kırıklığına uğradım."

"Öyle misin?"

Yürümeyi bıraktı ve yüzünü tamamen bana döndü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bu hareket zaten geniş olan gövdesini daha da genişletti.

Kendimi hiçbir zaman küçük görmemiştim, kelimenin tam anlamıyla. Ama tüm cüssesi, gücü, büyüğü, inceliğı, bilgisi ve egosuyla bu adamın önünde durmakla ilgili bir şey... Kendimi küçücük hissetmeme neden oldu. Muazzam bir güneş ışığının içinde yüzen bir toz zerresi gibi.

"Eğer kral olarak hizmet etmeye çağrılıydım ya da gelecekte çağrılırsam, bu rolü onurla kabul ederdim."

Kelimeler havada asılı kaldı, hala söylenmemiş bir şey vardı. "Ama?" Bastırdım.

Luther kaşlarını çattı. Sanki uzun zamandır gömülü olan bir anıyı gözünde canlandırıyor mu? gibi bana değil de içime bakıyor gibiydi. "Hayır, hayal kırıklığına uğramadım. Her zaman kaderimin Kraliyet'e hizmet etmek olduğuna inandım, onu giymek değil."

Yine yüzünde gerçeği aradım. Kendimi ona inanırken bulduğuma göre ne kadar saf olduğumu merak ettim.

Avuç içi sırtımın küçük kısmına doğru kıvrılıp beni ileri doğru itti, dokunuşu yorgunluğumu kesen sıcak bir adrenalin bıçağı gönderdi. Yanına geri adım attıktan sonra elinin bana uzun süre nasıl yapıştığını kaçıramazdım, sadece muhafızlarla dolu bir salona döndüğümüzde uzaklaştı.

"Burası Kraliyet kanadı. Aile kanadı kuzenlerin her saat gelip gitmesiyle oldukça hareketli olabiliyor. Biraz daha mahremiyeti olan bir yeri tercih edeceğinizi düşündüm."

Doğru tahmin etmişti. Her hareketimin tüm bu yeni, meraklı yüzler tarafından izlendiği fikri beni olağanüstü derecede ürküttü.

Luther koridorun her iki yanında bulunan, biri korumasız, diğeri dört silahlı muhafızla çevrili iki kapıyı işaret etti. "Kraliyet süiti boşalana kadar burada kalabilirsiniz," dedi ve insanlı kapıyı gösterdikten sonra diğeri işaret etti. "Burası da benim odam. Bir şeye ihtiyacınız olursa, kapıyı çalmaktan çekinmeyin."

Tabii ki beni yakınımda durup izleyebileceği bir yere yerleştirecekti.

Muhafızların yüzlerini taradım, hiçbirinin önceki ziyaretlerimde boğuştuğum Alçalmışlar olmadığını görünce rahatladım. Luther'e kaşlarım çatıldı. "Bunun gerçekten gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ailemin teklifini kabul edene kadar -evet, kabul ediyorum."

Ona sert bir bakış attım. "Bu muhafızlar, bu sarayın şu ana kadar beni öldürmeye çalışan tek sakininin *sen* olduğunun farkında mı?"

Ortak tedirginlik ifadelerine bakılırsa, öyle değillerdi.

Luther rahatsız görünecek kadar akıllıydı. "Dediğim gibi, bu bir yanlış anlaşılımdı."

"Kralı öldürüp öldürmediğimi öğrenmek istediniz."

"I..." Gerildi, kendini tutuyormuş gibi görünüyordu. "Evet."

"Peki ya öldürdüm deseydim? O zaman beni öldürür müydün?"

"Hayır."

"Yalancı."

Elleri iki yanında seğirdi, parmakları içe doğru kıvrıldı. "Planım seni öldürmek olsaydı Diem, seni gizlice bıçaklamazdım. Seni Meydan Okuma'da, herkesin görebileceği bir yerde öldürürdüm."

Sonuçta sinirlenemeyecek kadar yorgun olmadığım ortaya çıktı.

Kanım kaynama noktasına geldi. İçimdeki gizemli ses, flameroot almayı bıraktığımdan beri öfkemi kışkırtan ses, uykudaki bobininden uzanırken ürperdi.

Dövüş.

"Öncelikle," diye kestirip attım, "unvanların önemi konusunda her zaman ısrarcı olduğunuza göre, bana Majesteleri ya da Kraliçem diye hitap edebilirsiniz."

Ağzı gerildi. "Elbette. Özür *dilerim Kraliçem.*"

"Ve neden Meydan Okuma'yı bekleyelim ki? Seni her gün, her zaman yenerim *Prens.*" Kalçamdaki hançeri kınından çıkardım ve ucunu ona doğru eğdim. "Bugün senin kanını bir kez döktüm. Neden ikincisini yapmayayım?"

Luther'in sinirleri bozuldu.

Bir asp kadar hızlı bir şekilde elini bileğime doladı ve ileri doğru çekti, bıçağımın ucu göğsüne değene kadar beni sendeleyerek yaklaştırmaya zorladı. "Bu *'teneke parçasıyla'* ne yapacaksınız Majesteleri, saçımı mı keseceksiniz? Bunun için bile yeterince keskin olduğundan şüpheliyim."

Ne demek istediğini kanıtlamak için bıçağı daha da sapladı. Bıçağın kenarı giysisinin kalın katmanlarını kolayca kesti -bıçaklarımı jilet gibi keskin tuttuğum için *çok teşekkür ederim- ama* gururum kısa sürdü, çünkü derisi baskıdan sadece çukurlaştı.

"Diğer kılıcına ihtiyacın var," diye azarladı.

Gözlerimi baldırıma indirerek bir gösteri yaptım ve Fortosian çelik hançerinin hâlâ çizimelerimde kılıflı olduğuna inanması için onu kandırmayı umdum.

Bileğimi bırakmadan ceketini geri çekti ve kemerine sıkıştırılmış kayıp hançerimi ortaya çıkardı.

"Bunu mu arıyorsun?" dedi, ses tonunda alaycı bir not vardı.

Serbest kalan elimi onu yakalamak için uzattım. Luther o bileğimi de yakaladı, arkamda sabitledi ve beni daha yakına çekmek için tutuğunu kullandı. Diğer elimi sabit tuttu, bıçağın ucu hâlâ kalbine saplıydı.

Muhafızlar gergin bir şekilde aval aval baktılar, elleri silahlarında, nasıl tepki vereceklerinden emin değillerdi. Hangimizi korumaları gerektiğinden bile emin değillerdi.

Dövüş.

Ses beni harekete geçirdi. Babamın eğitimi, tanıdık bir hareket dansıyla kaslarımdan fişkırdı. Luther'in kavraması sürdürülemeyecek kadar garip bir açığa gelene ve bileğim parmaklarından kurtulana kadar kolumu döndürdüm.

Babamdan aldığım pek çok ders beni cüsse, güç ve silah bakımından bu kadar üstün bir düşmana karşı hazırlamıştı. Bazı açılardan, Luther gibi bir düşmanla başa çıkmak, benim yarı cüsemde bir düşmanla başa çıkmaktan daha rahattı.

Ama Luther hızlıydı ve kendi çapında iyi eğitimliydi. Vuruşlarıma kolaylıkla karşılık verirken her iki tarafta da eller ve uzuvlar uçuşuyordu. Sonunda sakinleştiğimizde, ne olduğundan bile emin değildim.

Hançerim yere çarptı. Vücudum ona karşı sıkışmıştı, sırtım göğsüne doğru bastırılmıştı. Sağ kolum onun pençesinde bükülmüştü, diğer kolum ise onun kolunun kaburgalarıma bağlandığı yanımda hareketsizdi.

Sıcak bir nefes boynumu okşarken eğildi ve fısıldadı: "Ölmenizi isteseydim çoktan ölmüştünüz Majesteleri."

Boğuk, tiz bir çığlık koridorlarda yankılandı ve sanki Kral'ın yatak odasından geliyormuş gibi bir ses çıkardı.

Sorae. Bizi birbirimize bağlayan zihinsel bağda onun paniğinin dalgalandığını hissettim.

Savaşığımı ve kaybettiğimi hissedebiliyordu.

Muhafızlardan biri kılıcını yavaşça, tereddütle açtı, sanki büyük günahın müdahale etmek mi yoksa olduğu yerde kalmak mı olduğundan emin değilmiş gibi görünüyordu. "Efendim?" diye sordu.

Luther hepsini görmezden geldi. Çenesindeki hafif kirli sakal omzumun hassas kıvrımını gıdıkladı ve hain bedenim onun kollarında kavislendi. Belimi sıkıca kavradı.

"Bana güvenebileceğini sana nasıl kanıtlayacağımı söyle," diye mırıldandı, dudakları tenimi okşarken.

"Sana *güvenmek* mi?" Öfkemin bedenim kadar kolay teslim olmadığını görmek beni rahatlatmıştı. "Lanet olası aklını mı kaçırdın sen?"

Tutuşuna karşı ittim ama yerinden kıpırdamadı.

Dövüş.

Tanrım, onu *öldürmek* istiyordum. Çoğunlukla bu kadar kolay yenilmenin utancı için, ama nedenler listesi her geçen saat uzuyordu.

Muhafızların her sözümüze dikkatle baktığını düşünerek sesimi alçalttım. "Eğer istediğiniz benim güvenimse, bana *onun* nerede olduğunu söyleyerek başlayabilirsiniz."

Kimi kastettiğimi biliyordu. Tüm vücudu hareketsiz kaldı.

Sorae kükredi ve sarayın duvarları ürpertici bir gümbürtüyle sarsıldı. Tavandan bir toz bulutu süzüldü. Bir saniye sonra öfkeli bir uluma daha duyuldu ve onu bir başkası izledi.

Luther elini bıraktı ve ben de ölümcül hançerimi yerden kaparak tökezledim.

"Sorae'yi geri çağır," diye emretti. "Isır beni."

"Onu geri çağırın, yoksa size ulaşmaya çalışırken kraliyet odalarını yok edecek." "Güzel. Bırakın bu lanet sarayı yerle bir etsin."

Duvarlar gryvern'in öfkesinin bir başka patlamasıyla gürledi. Luther'in çelik gibi gözleri kısıldı. "Sorae'yi geri çağır, ben de sana ne yapabileceğimi söyleyeyim."

Durakladım. "Bana onun nerede olduğunu söyleyecek misin?"

"Size paylaşma özgürlüğüne sahip olduğum şeyleri söyleyeceğim. Önerebileceğim en iyi şey bu."

Özenle seçtiği sözcüklere ters ters baksam da vazgeçtim. Gryvern'in varlığının karmakarışık zihnimin uçurumlarında bir yerlerde yüzdüğü karanlığa körü körüne uzanırken gözlerim kapandı.

Ona doğru bir düşünce fırlattım: *Tehlikede değilim.*

Gümbürtü kesildi, yerini mutsuz bir trıl sesi aldı. Suskunluğunu sezmişim; beni görmek ve yaralanmadığımı teyit etmek istiyordu.

Ona *güvende olduğumu* söyledim. *Sadece bir tartışmaydı.*

Bağın ötesinde, paniği yerini homurdanarak kabullenmeye bıraktı.

Beklentiyle Luther'e baktım. "Eee?"

"Yarın." Öfkeli bakışlarım karşısında dişlerini sıktı. "Geç oldu ve ikimizin de aklı yerinde değil."

"Eğer sözünü tutmazsan, Luther Corbois, gryvernlere yem olursun."

"En azından *bu* adil bir dövüş olur."

Sahip olduğum tüm öfkeyi ona doğru savurduğum iki orta parmağımın içine attım. Gevşek çeneli gardiyanları geçerek odama girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Birkaç saniye donup kaldım, göğsüm şiddetli nefeslerle kabarıyordu. *Ses* hâlâ kafamın içinde ilahiler söylüyor, beni kızdırıyor, *savaşmaya, savaşmaya, savaşmaya* çağırıyordu.

Birdenbire hareketsiz kaldım.

Kapının diğer tarafında, Luther'in sesi koridorda gürledi. Daha önce hiç duymadığım kadar öfkeliydi, yapabileceğine inandığımdan daha duygusaldı. Dinlemek için kulağımı tahtaya dayadım.

"Dördünüzün de kellesini vatana ihanetten kazığa geçirmeliyim. Az önce Kraliçe'ye saldırdım ve siz korkaklar orada durup bunu yapmamı izlediniz. Bir daha biri ona elini sürdüğünde ve siz onu durduğu yerde öldürmediğinizde, gözlerinizi oyup lanet köpeklerle yedireceğim. Ben, Naip ya da Kutsal Lumnos Ana'nın kendisi fark etmez. Lanet olası işinizi yapın ve Kraliçemizi koruyun."

Sessiz, boğuk onaylamalar.

"Anlaşıldı mı?" diye bağırdı.

"Evet, Majesteleri," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

Öfkeli ayak sesleri ve ardından yakındaki bir kapının çarpılması.

İlginç diye düşündüm.

Yıkama odasına doğru ilerlerken sözleri kafamda çınlıyordu. Kendi öfkem ve Luther'in vücudunun bana bu kadar yakın olmasının verdiği sıcaklıkla derim yanıyordu. Yüzüme soğuk su sıçratırken, damlayan yanaklarımdan buhar çıkmasını bekliyordum.

Gördüğüm şey kafamdaki tüm düşünceleri yok etti.

Su kabının üzerinde büyük, bronz kenarlı bir ayna asılıydı. O zamandan beri ilk kez tam yansımamı görüyordum.

The Crown.

İşte oradaydı, titreşiyor ve parılıyordu, başımın sadece bir santim kadar üzerinde olağanüstü bir zarafetle süzülüyordu. Tıpkı Kral Ulther'de gördüğümü hatırladığım gibiydi - durağan bir nesne değil, bir tür canlı yaratık. Gölgesi, diken benekli sarmaşıklar sürekli bir büyüme halindeydi, diğerleri solup giderken yeni sürgünler veriyor ve tomurcuklanıyordu. Dağınık ışık yıldızları parılıyor ve alevleniyor, tüm yoğunluklarıyla neredeyse kör ediyorlardı.

Enkaz halindeydim -gözlerim kan çanağı, giysilerim buruş buruş, cildim solgun ve çamurdan kabuk bağlamıştı- ama Taç mükemmel, eşsiz güzellikte bir şeydi.

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi.

Sofistike soyluların bulunduğu bir odaya gerçekten *böyle* mi girmiştin? ve kendimi onların hükümdarı ilan ettim? Ve onlar da bunu öylece kabul mü ettiler?

Çünkü ben, Diem Bellator, zavallı ölümlü şifacı, tacı takmıştım.

Ben Lumnos'un Kraliçesiydim.

Gözlerim ağzına kadar buharlı suyla dolu bir küvete takıldı. Acınacak halimi görüp banyo yaptıran hizmetkâr için şükran duası mırıldandım; nezaketen mi yoksa yargılamak için mi, umurumda değildi.

Giysilerimi çıkardım ve sabunlu suya daldım, sıcaklık yorgun kaslarımı yatıştırırken inledim. Saçlarımı gardenya kokulu karışımlarla yıkadım, ardından cildimi pembe ve çiğ olana kadar ovaladım. İşim bittiğinde başımı kavisli porselen kenara yasladım ve gözlerimi kapatıp yorgunluğumun nihayet geçmesine izin verdim.

Bir ara uyuyakalmış olmalıyım, çünkü koridordan hızlı bir kapı sesi duyulduğunda su soğumuştur.

İsteksizce kendimi küvetten çıkardım ve kollarımın altına ince bir kurulama bezi sararak göğüslerimin arasında düğümledim. Kapıya doğru yavaş adımlarla yürümemi takip eden su akışını umursayacak enerjim kalmamıştı. Duvara yaslandım, kapıyı sonuna kadar açmak için zar zor dik durdum.

Luther.

Soğukkanlılığı sadece iki saniye sürdü, gözleri zifiri karanlığa bürünerek sırlıklam, zar zor örtünen bedenime baktı.

Giysilerim olmadan kapıları açmayı gerçekten bırakmalıydım.

"Bunu konuşmuştuk, Prens." Yüzümü işaret ettim. "Buraya bak."

Boğazı düğümledi. Daha dik durdu ve bana pütürlü bir keten çuval uzattı. "Sana birkaç şey getirdim."

Ağırlığı karşısında şaşkınlıkla göz kırparak aldım. "İçinde ne var?"

Kendim bakmam için eliyle işaret etti. İpi çektim ve içeride, her biri kendi kılıfında, çoğu giysinin altına gizlenebilecek kadar gizli Fortosian çelik bıçaklarına baktım. Hatta onları farklı şekillerde takmak için çeşitli kayışlar da eklemişti. Bazılarının sapları fildişi ya da egzotik ağaçlardan yapılmış olsa da hiçbiri mücevherli ya da yaldızlı değildi.

"Bunların seni burada daha rahat ettirebileceğini düşündüm,"

dedi. Tamamen isteğim dışında, göğsümde bir şey ısındı.

"Ben de hepinizin sadece mücevher olarak silah taşıdığınızı düşünüyordum," dedim omzunun üzerinden görünen süslü kılıç kabzasına başımı sallayarak.

"Bu kılıç bir aile yadigârı. Emarion'daki herhangi bir kılıç kadar iyi kesebilir ve pek çok savaş alanı gördü." Sesi biraz savunmacı geliyordu. Bu, rahatsız edici bir şekilde, biraz da sevimliydi. "Ancak, daha az dikkat çekici bir şey tercih edeceğinizi biliyordum."

Onaylarcasına homurdandım. Tamam, bunun düşünceli bir jest olduğunu kabul edebilirdim. Yine de bunu ona söylemenin bir anlamı yoktu.

"Sanırım bunu da sana borçluyum." Ceketini açtı ve hançerimi çıkardı, önce sapını bana uzattı.

Kımıldamadan bıçağa baktım. Temiz ve cilalıydı, artık onun kanıyla kaplanmamıştı. Gözlerim yavaşça kolundan boynuna, bıçağın kenarını -tam olarak kasıtlı olmasa da- etine batırdığım yere doğru gitti.

Hayatımda yaşadığım en tutkulu, her şeyi tüketen, dünyayı unutturan öpücükten hemen önce. Ateş ve şehvetten, nefret ve acıdan ve belki de daha fazlasından oluşan bir öpücük. Göğsümde ve bacaklarımın arasında bir kıvılcım yakan bir şey.

Sessizce beni izledi. Gözlerinde kelimelerin şekillendiğini, dudaklarında gezindiğini, yüzündeki kasların kendini tutma çabasıyla seğirdiğini görebiliyordum.

Sesi yumuşadı. "Diyim, daha önce olanlar hakkında-"

Bıçağı elinden kaptım ve kapıyı yüzüne kapattım.

Luther bir tehditti, bu *çok* açık bir şekilde ortaya çıkmıştı. Daha önce aramızda ne geçmiş olursa olsun, artık sona ermeliydi. Bu bir savaştı.

Ve o benim ana hedefimdi.

Bölüm

ALTI

Odamda biri vardı.

Ayak sesleri ve dolapların uzaktan gelen tıkırtılarıyla uyandım.

Açılış ve kapanış.

Gözlerimi açmaya cesaret edemedim.

Dün gece, son enerji kırıntılarımla, Luther'in getirdiği bıçaklardan bir avuç dolusunu odanın etrafına -kapının arkasına, küvetin yanına, komodinin küçük çekmecesine- saklamış, sonra da ipek çarşafların arasına girip Brecke'nin bıçağını göğsüme bastırarak uykuya dalmıştım.

Ancak şimdi ellerim boştu. Hançere olan hakimiyetimi kaybetmiş olmalıydım ve onu bulmaya çalışarak sürpriz unsurunu kaybetme riskini göze alamazdım.

Ayak sesleri daha da arttı. Parmaklarım olabildiğince sessiz bir şekilde yastığımın altına girdi ve orada sakladığım bıçağın etrafına dolandı.

Ve sonra bekledim. Dinledim.

Kumaşın kumaşa fısıltısı. Taş zemine sürtünen ahşap sandalye ayaklarının gıcırtısı. Uzun bir iç çekiş. Yatağın köşesine yaslanan hafif bir ağırlık.

Saldırdım.

Yatak takımını yana fırlattım, bıçağı kınından çıkardım ve tek bir hamlede ileri atılarak kendimi havaya fırlattım-

Bir çığlık duyuldu ve ardından göz kamaştırıcı bir ışık parlamasıyla bir anlığına kör oldum.

Bir çığlık attım ve yatağın üzerinde geriye doğru tökezledim, sırtım ahşap yatak başlığına çarptı.

"*Kahretsin*, yani Kindred, çok özür dilerim, sihrimi kullanmak istememiştim. İyi misin?" Çılgınca ve belli belirsiz tanıdık bir kadın sesi.

Görüşümde dans eden lekelere göz kırptım. Yatağın yanında bir kadın duruyordu, elinde bir yığın giysi vardı ve dehşete düşmüş görünüyordu.

"İçeri nasıl girdin?" Havladım.

"Luther beni içeri aldı. Temiz kıyafetlere ihtiyacın olabileceğini söyledi." Uykumda havlunun yerinden çıkmasından sonra artık tüm çıplaklığıyla ortada olan vücuduma dikkatle baktı.

Cidden, *nasıl oluyor da* bu insanların önünde soyunup duruyordum?

"Dün gece tanıştık," dedi çekingen bir gülümsemeyle. "Ben Eleanor. Bir birçok uzak Corbois kuzeninden biri."

Bu doğru-Eleanor, sert yüzler arasında parlak enerjisiyle dikkat çeken neşeli kadın.

Bıçağı bıraktım ve dizlerimin üzerine çöktüm, çarşafı göğsüme bastırdım ve kıpkırmızı kesildim. "Evet, seni hatırlıyorum. Tekrar merhaba."

"Seni korkuttuğum için
özür dilerim." "Seni
bıçaklamaya çalıştığım
için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi omuz silkerek. Taşıdığı giysileri yatağın üzerine fırlattı ve yanımda bıraktığım, içindekiler çarşafın üzerine dağılmış olan bıçak çuvalına baktı. "Her zaman bir yığın bıçakla mı uyursun?"

"Luther onları dün gece getirdi. Sanırım içinizden birinin beni öldürmeye çalışacağına inanıyor."

Eleanor homurdandı. "Bu çok
ironik." "Neden?"

"Yani, eğer biri deneyecek olsaydı..." Kendini tuttu ve yüzü kızardı. "O asla... Demek istediğim..."

"Yani beni öldürmek için bir nedeni olan biri varsa o da Luther mi?" Utangaç bir ifadeyle başını salladı ve ben de güldüm. "Ben de *ona* bunu anlatmaya çalıştım."

Gözlerini devirdi ve yanıma oturmadan önce birkaç bıçağı kenara itti. "Ona bir şey anlatmaya çalışırken iyi şanslar."

Bu kadını şimdiden sevdim.

"Luther beni tepeden tırnağa silahlandırıp ben uyurken seni içeri soktuysa, ya benim kendimi savunma becerilerimi pek önemsemediyordur ya da sen onu kızdıracak bir şey yapmışsındır."

Sırıttı. "Oh, eminim ikincisidir. Onu her gün kışkırtmak için elimden geleni yapıyorum."

Ondan *gerçekten* hoşlandım.

"Ama," diye devam etti, "bana seni uyandırmamamı söyledi. Emirlerine uyma konusunda pek iyi değilimdir. Burada yalnız olduğun için kahvaltıda birinin sana eşlik etmesini isteyebileceğini düşündüm."

Burada yapayalnızım.

Kelimeler açık bir yara gibi zonkluyordu. Gerçekten de yalnızdım - sadece bu sarayda değil, bu Alçalmışlar dünyasında da. Ailem, Henri, Maura, sevdiğim herkes... sadece birkaç mil uzakta olmalarına rağmen, başka bir diyarda da olabilirlerdi.

"Evet," diye zorladım. "Bu güzel olurdu."

Getirdiği giysileri karıştırmaya başladı ve bir anda hepsinin elbise olduğunu fark ettim. Sıradan elbiseler değil, zarif, yere kadar uzanan elbiseler.

Çocukluğumdan beri elbise giymemiştim. Teller benimle oynayacak kadar büyüdüğünde, giydiği pantolonun onu ağaçlara tırmanma ve ormanda koşma konusunda nasıl daha hızlı yaptığını kıskanmaya başlamıştım. Bir gece öfke nöbeti geçirip tüm elbiselerimi şömineye fırlattım ve ailemden beni kardeşimden farklı giydirmemelerini talep ettim.

Büyüdükçe ve erkeklerin ilgisinin daha fazla farkına vardıkça, kararımдан pişmanlık duymaya başladım. Okuldaki güzel kızların kadınsı kıvrımlarını ortaya çıkaracak şekilde giyinmelerini kıskanıyordum ama inatçı gururum onlar gibi olma arzumu itiraf etmemi engelliyordu. Zamanla bu, kızlara özgü her şeye karşı utanç verici bir korkuya dönüştü.

Şimdi önümde duran göz alıcı elbiseler, kullanmak için hiç eğitilmediğim silahlar, henüz kullanmaya layık olmadığım bir güç gibi geliyordu. Bunu Eleanor gibi kadınlığını zahmetsiz bir zarafetle taşıyan birine açıklama fikri yanaklarımı yaktı.

Bana özür dileyen bir bakış attı. "Luther pantolon tercih edeceğini söylemişti ama kısa sürede elimde sadece elbiseler vardı. Yarın için sana bir şeyler bulmaya çalışabilirim."

Sert bir gülümsemeye zorladım. "Bunlar çok güzel. Teşekkür ederim."

Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim, dokunuşum narin dantellerin, ışıltılı mücevherlerin ve renkli işlemelerin üzerinde iz bıraktı. Endişe boğazımda bir yumru gibi yükseldi.

Ben bir Bellator'um, kendime hatırlattım. Ve bir elbiseden korkmayacağım.

Eleanor'un söylediği bir şey bir anıyı canlandırdı. "Cephanelik yangınından sonra benimle ilgilenmiştin, değil mi?"

Kaşları havaya kalktı. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Parça parça. Luther'in senden yardım istediğini hatırlıyorum."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Umarım seni yıkadığım için kızmamışsındır. Zor durumdaydınız ve yaralarınızı kontrol etmemi istedi."

Kaşlarımı çattım. O sabah hiçbir yara izi olmadan uyanmıştım, bir çürük bile yoktu. Kafamın içinde bir yerlerde vicdanımın sızısı daha da arttı.

Eleanor iç çekti. "Bütün ailenin önüne çıkacağını bilseydim seni daha güzel bir yere koyardım. Luther panik içindeydi, ben de elimden geleni yaptım." Ellerinin üzerine yaslandı ve bana meraklı bir bakış attı. "Onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Büyük Luther Corbois'nın *telaşlanacak bir tip* olduğunu hiç düşünmemiştim ama yanınızdan neredeyse hiç ayrılmadı. Hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için birkaç dakikada bir nabzını kontrol ediyordu. Sonunda onu banyo yapmaya ikna ettiğimde, gözlerimi senden ayırmamam için bana yemin ettirdi."

"O... o-o yapmazdı... Eminim *telaşlanmamıştır*," diye itiraz ettim, göğsümde bir sıcaklık hissediyordum. "Binaya girmeme izin verdiği için kendini suçlu hissetmiş olmalı."

"Belki de." Dudaklarını büzdü, gözlerinde şüpheli bir parıltı vardı.

Birden kendimi garip hissettim, yüzümle ya da ellerimle ne yapacağımdan emin değildim. Eleanor'un koleksiyonundaki en sade elbiseyi seçtim; düz yakası omuzlarımın altına kadar inen ve bileklerinden yukarı doğru gümüş işlemeli yıldızlar dökülen koyu mavi kadife bir kılıf. Tek bir kalçanın görünmesine izin veren yüksek bir yırtmaç dışında yeterince mütevazıydı.

Aceleyle giyindim, sonra Eleanor saçlarımı taradı ve kendi kıvrıcık kahverengi saçlarından çıkardığı gümüş bir tokayla sabitledi.

Yakındaki bir aynaya bakmaya cesaret ettim ve neredeyse sıçıyordum. Bir yabancıya bakıyormuşum gibi hissettim. Uykunun verdiği avantajla gümüşü gözlerimin altındaki karanlık kaybolmuş, tenim sıcaklık ve renkle parlıyordu. Taç yüzüme hafif bir ışık düşürüyor, yanaklarımın elmalarını ve beni olduğumdan çok daha tatlı gösterdiği için her zaman nefret ettiğim hafif kalkık burnumu vurguluyordu.

Yirmi yılın büyük bir bölümünü örgülü ve ayak altından uzakta geçirmiş olan buz beyazı saçlarım, omuzlarımda nazik dalgalar halinde neşeyle çözülürken, uzun zamandır tunikler ve bol pantolonlar altında saklı olan kıvrımlarım, sıkı kumaşın altında cesurca belirginleşiyordu.

Eleanor'un üzerimde hiçbir şey yokken içeri girdiği zamankinden daha açıkta hissediyordum. Normalde kilitli tuttuğum ve kendimden bile sakladığım bir parçamı sergiliyor gibi hissettim.

Ama garip bir şekilde. Ondan nefret etmedim. Bana bakan kadında inkar edilemez bir güç vardı. Belki toprakta çevik bir şekilde güreşemiyor ya da bir ağaca tırmanamıyordu ama bir erkeği binlerce başka şekilde alt edebilecek gibi görünüyordu. Çok daha *ilginç* şekillerde.

"Normalde şık giyinmezsin, değil mi?" Eleanor boğazıma birkaç damla çiçek parfümü dokundururken sordu.

"Bir elbisem bile yok," diye itiraf ettim. "Normal hayatımda tüm bunlar sadece kendimi savunmama engel olurdu."

Eleanor bir elini saçlarımda gezdirerek hafifçe kabarttı. "Kelimeler bir bıçak kadar derinden kesebilir, biliyorsun. Unvanlar, nüfuz ya da kişinin görünüşü de öyle. Özellikle de burada, sarayda. Bazı Corboiler silah taşımayı bile reddediyor, çünkü bunun kendilerini zayıf gösterdiğini düşünüyorlar."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı ve aynadaki bakışlarımla buluştu. "Dürüst olmak gerekirse, Corbois Hanesi'nde silah taşımayanlardan, taşıyanlardan çok daha fazla korkuyorum."

"Silah takmıyorsun."

Sırıtişında saf bir muziplik vardı. "Aynen öyle."

Güldüm ve Luther'in bana verdiği koleksiyondan bir bacak askısı aldım, sonra Brecke'nin çarşafı dolanmış bıçağını buldum ve elbisenin yırtmacından açıkça görülebilecek şekilde kalçamın üzerine sabitledim.

"Silahlarımı şimdilik saklayacağım ama tavsiyen için minnettarım." İçimi çektim. "Sanırım öğrenmem gereken çok şey var."

Eleanor tereddütlü görünüyordu. "İstersen sana öğretebilirim. Kraliyet hayatı ve protokolü hakkında bildiklerimi anlatabilirim."

Şüpheliğim diken diken oldu. "Ama sadece Corbois Hanesi'ni talep edersem?"

"Evimi talep etmeseniz bile yardıma ihtiyacınız olacak. Özellikle *de evimi talep etmezsen*."

"Ve sen de yeni Kraliyet'teki yerini sağlamlaştırmak istiyorsun," dedim, ses tonum ürperticiydi.

Eleanor gözlerimi kaçırdı ve eteğinin kıvrımlarıyla oynadı. "Aklımdan geçmemiş gibi davranmayacağım. Hayatımı sarayda geçirdim. Politika ve dedikodularla, dile getirilmeyen kurallarla uğraşmak, iyi olduğum tek şey b u . Alixe gibi dövüşmem, onun gibi güçlü büyülerim yok.

Luther." Sonunda başını kaldırıp bana baktı ve yüz hatlarındaki mütevazı dürüstlüğü okuyabildim. "Kendini işe yarar hissetmek güzel olurdu. Özellikle de *hepsi* için önemli olan biri için."

O zaman onu anladım. O da benim gibi, kendisini küçük ve önemsiz tutmak için tasarlanmış, sıkı kapaklı ve sert duvarlı bir kutunun içinde doğmuştu. Ve o da benim gibi daha fazlası olmayı, önemli biri olmayı hayal etmişti.

Omuz silktim.

"Pekâlâ." Işıldadı.

"Tamam mı?"

Ellerini tuttum. "Eleanor Corbois, politika, söylentiler, söylenmemiş kurallar ve yapacağım diğer utanç verici hatalar konusunda Kraliyet'in sadık bir danışmanı olarak hizmet etmeyi kabul ediyor musun?"

O kadar sevinçli görünüyordu ki ağlayabilirdi. "Evet, Majesteleri, size hizmet etmekten onur duyarım."

"Harika. Ve lütfen bana Diem de."

Eleanor'u ilk danışmanım yapmanın çok akıllıca bir fikir olduğu ortaya çıkıyordu.

Rolünü etkileyici bir hevesle üstlendi. Sonraki birkaç saat boyunca sarayın her odasını, her saklanma yerini ve görünmeden gizlice dolaşmak için her arka merdiven boşluğunu veya hizmetçi koridorunu işaret ederken sarayda yürüdük. Beni birçok işçiyle tanıştırdı, onların huzurunda aralarındaki en yeteneklilerden övgüyle söz etti ve gevşek dudakları ve gezinen gözleri olanlara karşı beni özel olarak uyardı.

Bütün muhafızları da tanıyor, hangilerinin nöbet sırasında uyuyakaldığını ve hangilerinin görevlerini liyakatten ziyade rüşvetle aldıklarını bana tavsiye ediyordu. Benimle ilgilenen gardiyanların en iyilerinden dördü olduğunu ve Luther'in bir gece önce onları azarlamasına rağmen en sağduyulu olanları olduğunu söyledi.

Öğleye doğru saray yabancı bir diyar gibi değil de... ev gibi değil - henüz değil, belki de hiç değil- ama tanıdık bir yer gibi gelmeye başlamıştı. Eleanor'u yanımda tutmam gerektiğini şimdiden söyleyebilirdim.

Sanırım onu da yok etme planımdan kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım.

En faydalısı da ailesi ve karmaşık dinamikleri hakkında hiç çekinmeden konuşmasıydı. Mevsim normallerinin dışında sıcak bir gün olmasından faydalanmak ve tıklım tıklım dolu yemek salonunun meraklı göz ve kulaklarından kaçınmak için bahçedeki küçük bir masaya getirdiğimiz parmak sandviç ve meyvelerden oluşan öğle yemeğinde konuyu tartıştık. Sorae yakınlardaki bir çim parçasına yayılmış, uzanmış kanatlarını güneşlendiriyordu.

"Yani Remis ve Garath birbirlerinden nefret mi ediyor?" Bir dilim ekşi yeşil elmayı kemirirken sordum.

"Tam olarak değil. Onlar kardeş, dolayısıyla birbirlerini aile dışından birine tercih edecekleri kesin ama Garath Kral Ulther'in Remis'i Naip olarak seçmesini asla hazmedemedi. Garath, ağabey olarak bu unvanın kendisine verilmesi gerektiğine inanıyor."

"Neden olmadı?"

Dudağını çiğneyerek yere baktı. "Garath Amca'nın... öfkesini kontrol etmekte *sorunları* var." Bana bir bakış fırlattı. "Ayrıca, onunla tanıştın. Sana özellikle diplomatik biri gibi geldi mi?"

"İyi noktaya değindin. Unvanı neden bu kadar önemsiyor? Naip olmak ne anlama geliyor ki?"

"Kraliyet yapamadığında Naip, Kraliyet gibi hareket eder. Örneğin Ulther baygın düştüğünde Remis fiilen onun yerine Kral oldu."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ve kimse Remis'in Kral'ın hastalığıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etmedi mi?"

"Oh, yaptılar. Özellikle de diğer haneler. Herkes Remis Amca'nın oğluyla birlikte yönetimi ele geçirebilmek için kardeşini aradan çıkarmaya çalıştığından şüpheleniyordu."

"Herkes Luther'in bir sonraki Kral olacağından gerçekten bu kadar emin miydi? Büyünün herhangi birini seçebileceğini sanıyordum."

Eleanor şarabını yudumlarken başını salladı. "Olabilir ama Luther söz konusu olduğunda bu asla bir soru işareti değildi. Başka kimsenin büyüü yanına bile yaklaşamazdı. Çok sık kullanmamaya çalışıyor, onu sadece birkaç kez serbest bırakırken gördüm ve *vay canına*." Bir nefes verdi, sonra gözlerinde bir merak duygusuyla bana baktı. "Eğer senin büyüün onunkinden daha güçlüyse, bu kadar uzun süre gizli kalabilmen inanılmaz. Biz gençken Luther sinirlendiğinde kazara bütün bir binayı havaya uçurabilirdi. Birine zarar vermesinden çok korktukları için onu okuldan bile aldılar. Tek başına özel öğretmen tutmak zorundaydı."

Onu düzeltmeye ve hiç sihrim olmadığını söylemeye başladım ama Luther'in uyarısını hatırlayınca dilim tutuldu.

"Aile üyelerinizin birbirini öldürüyor olması sizi rahatsız etmiyor mu?" Onun yerine ben sordum.

"Eğer inansaydım öyle olurdu. Remis'in Luther'i tahtta görmek için acele ettiğinden şüpheliyim. O ikisi göründükleri kadar yakın değiller." Ağzına bir ahududu attı. "Ailenin iyiliği için birlik görüntüsü veriyorlar ama etrafta kimsenin olmadığını düşündüklerinde kavga ettiklerini duydum. Lumnos için *çok* farklı planları var."

Çok meraklı görünmemeye çalıştım. "Peki bu planlar nedir?"

"Her ne idiyseler, sen kapıdan içeri girer girmez uçup gittiler." Sırıttı ve kadehi bana doğru yaklaştırarak şarabımı yeniden doldurdu. "Şu anda önemli olan tek şey senin planların."

Aynen öyle.

Arkama yaslandım ve gözlerimi kapatıp yüzümü güneşli sıcaklığa doğru çevirdim. Dünya eğilmeye, eğilmeye ve eğilmeye devam ederken kendimi sabitlemek için sandalyemin kollarına tutunmak zorunda kaldım. Görünüşe göre düşündüğümünden daha fazla şarap içmiştim.

"Lumnos güneşinin altında güneşlenen iki güzel kadından daha hoş bir manzara var mı?" diye sordu bir adam çıplak tende saten kadar pürüzsüz bir sesle.

"Şimdiden yeni Kraliçemizi etkilemeye mi çalışıyorsun, Aemonn?" "Görünüşe göre benden önce davranmışsın Ellie."

Ayağa kalktım, sersemlemiş görüşümde Eleanor'un yüzünü sabitlemek için birkaç kez göz kırptım. Burnunu kırıstırarak Aemonn'a bakıyordu.

"Bu lakaptan nefret ediyorum."

Aemonn ona sırıttı. "Neden kullandığımı sanıyorsun?"

Kadın adama bir çilek fırlattı, adam çileği ustalıkla savuşturdu. "Rahatsız edecek başka biri yok mu?"

"Aslında, Majesteleri ve benim planlarımız var." Dikkatini bana çevirdi, sırtışı yumuşayarak daha çekici bir hal aldı. Kolunun kıvrımını bana uzattı. "Gidelim mi?"

Ayağa kalktım ve sallanırken masanın kenarına tutundum.

Aemonn kaşlarını kaldırdı ve gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir hali vardı. "İyi şarap," diye açıkladım utangaç bir tavırla.

Kapanan bir kapının sesi dikkatimi çekti. Terasın diğer ucunda, Luther sarayın yanında duruyordu, gözleri bana odaklanmıştı.

Beni içeri aldı. Vücudu kıpırdamadan duruyordu, nefes alıyor gibi bile görünmüyordu.

Yüzüm kızardı. Beni defalarca çıplak görmüş olmasına rağmen, bu elbisenin içinde kendimi her zamankinden daha çıplak hissediyordum.

Hiddetlenip söz verdiği cevapları istememek için gösterdiğim çaba hissediliyordu, ama ayılana kadar bu konuşmayı yapacak durumda değildim ve dün gece beni bu kadar zahmetsizce bastırıldığı için özensiz bir şekilde intikam almaya kalkışmayacağımdan emin olamıyordum.

Ellerini iki yana açıp bana bakarken midemde oluşan kıpırtıya daha da az güveniyordum.

Sorae ayağa kalktı ve kuyruğu öfkeyle sallanırken boynunu Luther'e doğru uzattı. Pullu burnundan öfkeyle bir huff çekti, burun deliklerinden dumanlar yükseliyordu.

Sırıttım. Görünüşe göre dün geceki tartışmadan dolayı hâlâ kin tutan tek kişi ben değildim.

Yeni danışmanıma dönüp bakmadan önce kolumu Aemonn'un kolunun arasından geçirdim. "Bu sabah için teşekkür ederim Eleanor. Belki bunu düzenli bir olay haline getirebiliriz?"

Gülümsedi. "Bunu çok isterim. Yine de bir dahaki sefere önce kapıyı çalmayı deneyeceğim."

Bölüm

Yedi

Bir emonn ve ben bahçede gezinirken, Sorae bizi yukarıdan gözlemek için gökyüzüne fırladı. Beni çakıllarla kaplı bir patikaya götürdü. Fırfırlı lavanta çiçekleri ve canlı pembe ve beyaz petunyalar, tatlı kokuları havaya yayılıyor.

"Kalçanıza dikilmiş Luther, içki arkadaşınız Eleanor ve şimdi de bendenizden özel bir tur. Bunu soylu evimizi kendi eviniz olarak sahiplenmeye niyetli olduğunuzun bir işareti olarak alabilir miyim?"

"Düşünüyorum," dedim. "Sen ve kuzenlerin beni ağırlamak için büyük çaba sarf ediyorsunuz."

"Bizi suçlayabilir misiniz? Hayır derseniz kaybedecek çok şeyimiz var." Açık sözlülüğüne göz kırptım ve Aemonn'dan alaycı bir gülümseme aldım. "Katılmıyor musun?"

"Hayır. Sadece birinizin bunu bu kadar açık bir şekilde itiraf etmesine şaşırdım."

Ayrıntılı bir iç çekiş yaptı. "Dürüst olmanın her zaman bir aile erdemi olmadığını kabul ediyorum."

"Ben de fark ettim."

Omzumun üzerinden baktım. Luther terasta kalmıŒ, dikkatini Aemonn'un koluyla benim kolumun birleŒtiđi yere vermiŒti. Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim.

"Bu yüzden mi seninle bu gezintiye çıkmamı istedin, amcanın teklifini kabul etmem için beni ikna etmek için mi?"

Cevap gülümsemesi büyüleyiciydi. "İtiraf ediyorum, aklımda daha da bencilce bir neden vardı."

Beni saraydan uzaklaŒan ve Luther'in görüş alanının dışına çıkan yeni bir patikaya çevirdi; bu patika beyaz kaldırım taşı mozaiği ve

süslü şekillerle süslenmiş.

"Yükseliş Balosu'nda size eşlik etmeme izin vereceğinizi umuyordum," diye devam etti. Benim şaşkın bakışlarım karşısında gözleri parladı. "Bu senin Lumnos Haneleri'yle resmi olarak tanışman demek."

Kalbim durdu. "Bir balo mu? Beni tanıştırmak için mi?"

"Evet, ama çok da sıra dışı bir şey değil." Elini dalgınca salladı.

"Müzik, dans, rahatsız kıyafetler, kısır dedikodular. Standart şeyler."

Anında midemin bulandığını hissettim - ya şaraptan ya da Lumnos'un Soyundan gelenlerin önünde geçit töreni yapılıp dans etmem beklenmesinden.

"Bu balo ne zaman?"

"Kral'ın cenazesinden sonraki gün." "Peki bu ne zaman olacak?"

Abartılı bir oflama daha çekti. "Siz karar verene kadar Amca'nın ölümünü gizli tutmaya çalıştık. Ne yazık ki hizmetkârlar umduğumuz kadar ketum davranmadılar. Şehirde yas kuşakları görünmeye başladı bile. Cenazeyi en fazla iki ya da üç gün erteleyebileceğiz."

Dünya etrafımda sallanırken dik durmak için kolunu tuttum. İki ya da üç gün içinde Kraliçe olarak takdim edilecektim.

Bir baloda.

Dans

ederken.

"Geleneksel olarak, Kraliyet'e eşleri eşlik eder, ancak evli olmadığınız için -evli değilsiniz, değil mi? Bu onuru bana vermeniz için sizi ikna edebileceğimi umuyorum."

Midem çalkalandı. Bir adım tökezledim.

Aemonn önüme geçti, elleri beni sabit tutmak için kaburgalarımaya kaydı. Beni geri çekilmeye teşvik eden uyarı zilleri, zaten sersemlemiş olduğum alarmların yaygarası tarafından bastırıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kelimeler gelmiyordu. Ağzım pamuk gibi kurudu, boğazım korla doluydu.

"Luther sana bunların hiçbirini anlatmadı mı?" Aemonn kaşlarını çatı.

"Pek de görevine sadık bir danışman değildir."

"O benim danışmanım değil," diye boğuldum. "O sadece benim..." Durdum. Onun benim için *ne ifade ettiğini* gerçekten bilmiyordum.

"Diem, bana bak." Aemonn'un parmakları çenemin altından kıvrıldı ve yukarı doğru eğdi. Gözlerim onunkilerle buluştu ve beni kalbimi durduran bir gülümsemeyle ödüllendirdi

Bu da paniğimi köreltti. "Endişelenecek bir şey yok. Bunu atlatmana yardım edebilirim." Bakışları ağzıma düşerken başparmağı çenemde yavaşça bir çizgi çizdi.

Sarhoş adrenalin göğsümde patladı, duyularımı bastırdı ve bir dakika boyunca tek yapabildiğim nefes almaya devam etmek oldu. Sonra farklı, daha ince bir duygu düşüncelerimi kesti -suçluluk.

"Biriyle birlikteyim," diye ağzımdan kaçırdım ve Aemonn'dan uzaklaştım. "Evli değilim ama... Henri-biz-çok ciddiyyiz." Dudaklarımdan çıkarken yalanmış gibi hissettim.

Aemonn durdu, başı bir santim kadar eğildi. "O... ölümlü mü?" Başımı salladım.

"Hmm." Bakışları daraldı. "Peki bu *Henri* ile işler tam olarak ne kadar ciddi?"

Çılgınca, beni tamamen ele vermeyecek bir yanıt bulmaya çalıştım. Aemonn bir adım daha yaklaştı, vahşi bir kedi gibi köşeye sıkışmış fareye doğru süzüldü ve ben onları durduramadan kelimeler patladı.

"Bana evlenme teklif etti. I... Ona henüz cevap vermedim."

Yüzümü buruşturdum.

Bunu açıklamamalıydım.

Gerçekten, *gerçekten* bunu açıklamamalıydım.

Aemonn beni kurnazca inceledi. Hâlâ o göz kamaştırıcı gülümsemesini takınıyordu ama artık hesapçı gözleriyle buluşmuyordu.

"Peki o zaman," dedi sert bir sesle, "Henri'nin baloda bize katılması gerekecek. Lumnos Haneleri onunla tanışmak için can atacaklardır."

"Hayır!" Başımı salladım, kalbim küt küt atıyordu. "O katılmayacak."

"Diem, hangi şanslı adamla evlenirsen evlen Kral Eşi olacaksın. Eğer Nişanlandınız ya da nişanlanmayı bekliyorsunuz ve diğer Haneler bunu onlardan gizlediğinizi öğrenirse, Meydan Okumanın sonuçları felaket olur. Lumnos'taki her Ev size karşı ayaklanır."

Aman Tanrım. Bu çok kötüydü. Çok kötüydü.

"Size karşı dürüst olabilir miyim?" Aemonn'un ifadesi hafifledi, yüz hatları keskinliğini inanmadığım bir acıma ifadesiyle değiştirdi. "Eminim bu Henri harika bir adam olmalı. Ama ölümlüler ve Alçalmışlar arasındaki ilişkiler..." Yüzünü buruşturdu. "Ölümlüler çok çabuk ve çok kolay ölüyorlar ve tabii ki çocuklar yasak ve-"

Öfkelendim. "Bir ölümlünün çocuğu olduğumun farkında mısınız?"

"Ve eğer Kraliyet olmasaydınız, sonuç olarak idam edilirdiniz. Çocuğunuz için istediğiniz hayat bu mu?"

Sözleri karşısında irkildim. Çocuk istediğimden bile emin değildim ama kanımdan olan bir çocuğun sırf babası yüzünden idam edilmesi fikri...

Birkaç adım geriye sendeledim. "Gitmem gerek. Luther'la konuşmam gerek."

Bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Luther bu dünyada Henri'yi tartışmak isteyeceğim en son kişiydi ve tavsiyesine kulak asmadığım için bana vereceği derse şimdiden sinirlenmeye başlamıştım.

"Luther mi?" Aemonn kuşkulu bir kahkaha attı. Bir elini saçlarının üzerinde gezdirerek mükemmel görünümünü bozmamaya dikkat etti. "Evet, belki de yapmalısın," dedi soğuk bir sesle. "Melez çocuklara ne olduğunu en iyi o bilir."

Gerildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Diem hayatım, Luther Kanunların Bekçisi'dir. Kral Ulther'in kurallarını uygulamak onun görevi."

Başımı salladım, anlamaya başlamıştım ama inanmayı reddediyordum. "En... onları zorlamak mı?"

Sonunda gülümsemesi acımasız bir hal aldı. "Kraliyet adına tüm bu çocukların infazlarını kimin gerçekleştirdiğini sanıyorsun?"

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

Aemonn hafifçe dudak büktü. "Yıllar boyunca düzinelercesini öldürmüş olmalı. O zavallı yaratıkları. Çoğu ne olduğunu anlayamayan bebeklerdi ama bazıları..." Göğsünü tuttu ve çenesini eğdi, sesi fısıltıya dönüştü. "Luther'in kılıcı boyunlarını keserken büyük çocuklar ne kadar korkmuş olmalı."

Gözlerim kıpkırmızı oldu.

Katil.

O şeytani, ruhsuz, telafi edilemez *katil*.

Henri'nin o çocuğu çiğneyerek öldürdüğünü gördüğünde bu kadar etkilenmemiş olmasına şaşmamalıydı. Onun gibi bir katil için öldürülmüş başka bir ölümlü çocuğun ne önemi vardı?

Öfkem bir patlamayla uyandı ve göğsümü bembeyaz bir ateşle doldurdu.

Dövüş.

Bir kez olsun, o lanet olası ses ve ben tamamen aynı fikirdeydik.

"Gitmem gerek." Aemonn'dan uzaklaştım ve hışımla saraya doğru ilerledim.

Tepemde Sorae tiz bir ılık attı, bahçedeki çiçekler çırpınan kanatlarının esintisiyle titriyordu. Bakımlı patikalardan ayrıldıımda, gözlerinde bir cehennemle önümdeki çimlere çarptı. Ağır nefes alış verişi benimkini takip ediyor, dumanlı nefesi saçlarımı karıştırıyordu.

Bana kimi ldrecekimi söyle, der gibiydi. Beni onların üzerine salın, ben de onlara bunu deteyim.

Ve bunu yapacağını fark ettim. Eğer isteseydim Luther'i et parçalarına ayırırdı -belki de öfkeme bakılırsa yapmasam bile.

Luther o çocukları öldürmek için onu kullanmış mıydı? Bu düşünce midemi bulandırdı. Benden önce pek çok Crown Sorae'ye komuta etmişti; onların isteği üzerine ne kadar ölümlü kanı döktüğünü kimse bilemezdi.

Kr körüne sadakatin sorunu da buydu. İyiler kadar kötüler tarafından da kolaylıkla kullanılabiliyordu.

Gözlerim boynundaki yaldızlı zincire takıldı. Onu yönlendiren şey gerçekten sadakat değildi. Onun itaati kölelikten başka bir şey değildi.

Emirleri için hiç üzüldü m? Veremeyecek bir merhamet için yalvaran masumların çığlıkları rüyalarına giriyor muydu? Altın gözlerine baktım ama Sorae cevap vermedi. Bağımız üzerinden ona ulaştığımda, sadece onun derin ve koşulsuz arzusunu hissettim.

Bana bu sıkıntıyı yaşatan her kimse onu yok etmek.

Etrafindan dolanırken, "Bırak onu," diye emrettim.

Hayal kırıklığı içinde çenesini kırdı.

"zgnm kızım," diye mırıldandım. "Luther Corbois'yı öldürecek biri varsa o da benim."

CHAPTER SEKİZ

Saraya d ö n d ü ğ ü m d e Luther ne terastaydı ne de Eleanor'un daha önce bana gösterdiği ortak odalardan birindeydi .

Bunun iyi bir şey olduğu ortaya çıktı, çünkü onu aradığım bir saat boyunca öfkem *hafifçe* soğumuştı ve onu öldüremediğimi azımsanmayacak bir hayal kırıklığıyla hatırladım.

Henüz.

En azından annem hakkında hâlâ cevaplara ihtiyacım vardı. Ve Naip'in oğlunu öldürmek, Zorlu Dönem'i aklım başımda atlatmam için muhtemelen pek de iyi bir işaret olmayacaktı.

Farkına varmak *sesi* yatıştırmak için çok az şey yapmıştı. Tacı aldığım gece onun çağrısına teslim olduktan sonra, gitmiş olabileceğini düşünmüştüm ama o geceki olaylar onu daha da cesaretlendirmişti. Temsil ettiği garip güç her neyse, her nefesini aynı kelimeyle noktalamaya başlamıştı: **Savaş. Savaş. Savaş.** Bu ilahi, düşüncelerimin temposuna ayak uyduran sabit bir metronom gibiydi ve her vuruşta sabrımın taşıdığını hissediyordum. Öfkenin vücut bulmuş haliydim ve kimsenin yanında olacak durumda değildim, hele de hiç umursamadığım insanlarla dolu bir sarayda.

Lily bir köşeden kafasını uzattığında, "*sadece sohbet etmek için*" beni köşeye sıkıştırmaya çalışan birkaç Corbois akrabasını savuşturmuş, koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya devam ediyordum.

"Majesteleri, yani Diem," diye fısıldadı. Gözleri etrafta gezinirken beni yanına çağırdı. "Kardeşin-uh, getirmemi istediğin şey. O burada. *Burada* değil ama-"

"Nerede o?" Açıkça sordum.

"Onu senin odana getirecektim ama kraliyet kanadında çok fazla insan var, sanırım Kraliyet süitini senin için boşaltıyorlar, sonra onu kütüphaneye getirecektim ama Elric orada ders çalışıyor ve bu ailede sır tutamayan biri varsa o da Elric'tir. Dürüst olmak gerekirse, herkese her şeyi anlatır. Sonra onu odama götürecektim ama bu *gerçekten çok* kötü bir fikir gibi geldi-"

"Lily, bana onun nerede olduğunu söyle. *Lütfen*," diye ekledim dışlerimi sıkarak. "Ah, evet, doğru." Sırıttı. "Beni takip et."

Onu, karmaşık bir mandal ağı ve dışarıyı koruyan kalın parmaklıkları olan bir dizi ağır demir kapıya kadar takip ettim, sanki kilitler davetsiz misafirleri dışarıda tutmak yerine birilerini içeride tutmak için yapılmış gibiydi. Kapılar, biz aşağı indikçe giderek daha da karanlıklaşıp kıvrımlı bir merdivene açılıyordu. Lily bir el salladı ve ayaklarımızın dibinde zemini aydınlatmak için bir dizi parlayan küre belirdi.

Nereye gidiyor olursak olalım, burası berbat bir yerdi. Duvarlar pürüzlü kayalardan oyulmuştu ve acımasızca çıplaktı, sarayın geri kalanında her yerde bulunan duvar halıları veya sanat eserlerinden yoksundu ve nemli hava belli belirsiz çürüme kokuyordu.

"Burası neresi?" Fısıldadım, sessizlik neredeyse rahatsız edilemeyecek kadar uğursuzdu.

"Zindan. Yıllardır kullanılmıyor. Ben küçükken burada oyunlar oynardık."

"Lily, sen misin?" Ağabeyimin sesi nemli taşın üzerinde sekerek yankılandı.

"Teller!" Seslendim.

"D, aşağıdayım! Acele et, burası *korkunç bir yer*."

Onu karanlıkta bulduğum anda kendimi ona doğru fırlattım ve kollarımı boynuna doladım. Son konuşmamızın üzerinden sadece bir gün geçmişti ama o zamandan beri sanki tüm dünyam tersine dönmüştü. Bataklıktaki küçük evimizin dışındaki o beklenmedik ifşadan bu yana pek çok plan doğmuş ve ölmüştü.

Teller beni kollarının arasına aldı, sonra geri çekildi ve aval aval baktı. "*Elbise mi giyiyorsun?*"

Sırıttım ve saçlarımı teatral bir şekilde omzumun üzerinden savurdum. "Delilik, değil mi? Ellerindeki tek şey buydu."

Lily yumuşak gözleri ve tatlı gülümsemesiyle bizi izlerken, "Bence çok güzel görünüyor," dedi. "Kraliçe gibi görünüyor."

"Öyle," diye kabul etti. Bana merakla baktı. "Sen şey gibi görünüyorsun... şey gibi..."

"Güzel bir şey söyle, yoksa gryvernimi üzerine salarım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, doğru ya, Lumnos gryvern'i artık sen kontrol ediyorsun."

"Sorae inanılmaz biri, ona bayılacaksın." Nefes nefese kaldım. "Ve kütüphaneyi görene kadar bekle, muazzam. Asla ayrılmak istemeyeceksin."

Bana göz kırptı ve bir elini ağzında gezdirdi, sonra bir adım geri çekilip bana tekrar baktı. "Gülümsüyorsun."

Onu son gördüğümde kollarında hıçkırma hıçkırma ağlıyor, bir çıkış yolu bulmak için yardımını diliyordum. İçime doğru uzandım ve tüm bunlardan vazgeçip sessiz, unutulabilir hayatıma geri dönmek isteyen ruhumun paramparça olmuş parçasını aradım ama parçalar artık bıraktığım yerde değildi.

"Kitaplarınızda işe yarar bir şey buldunuz mu?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Henüz değil. Hepsi aynı şeyi söylüyor: Kraliyet sadece ölümden geçer. Yine de aramaya devam edeceğim."

"Evet, bakmaya devam et." Yüz ifademle ne yapacağımı bilemiyordum, verdiği cevabın beni zerre kadar rahatsız etmemiş olmasından biraz utanç duyuyordum.

"Saraya nasıl geldin?" diye sordu. "Saklanmak için bir köşke gittiğinizi sanıyordum."

Lily irkildi. Yere bakarken kaşları birbirine çarptı. İhanetini ortaya çıkarmamı beklerken göğüs kafesinin içinde çarpan suçlu kalbini neredeyse duyabiliyordum.

"Saraya gelip onlara söylemeye karar verdim," dedim onun yerine. "Gryvern beni zaten bulacaktı, bu yüzden saklanmanın bir faydası yoktu."

Lily'nin önce şaşkınlık, sonra da minnettarlık dolu bakışları tüm diyardı aydınlatacak kadar parlaktı.

Corbois Hanesi'ne girişimi hızlıca anlattım ve Luther ile Remis'in yaptığı teklifi ortaya koydum. Teller'ın zeki zihninin çarklarının olası hamlelerimi değerlendirirken çalkalandığını görebiliyordum.

"Akıllıca bir teklif," dedi, "hem sizin için hem de onlar için. Özellikle de şimdi, Meydan Okuma'dan önce."

"Meydan Okuma nasıl işliyor? Lumnos'ta yeterince iyi olmadığımı düşünen herkesle savaşmak zorunda mıyım?"

"Hayır, tanrılara şükürler olsun. Birden fazla Ev Meydan Okursa, Naip en güçlü Meydan Okuyanı dövüşmek üzere seçer. Eğer kazanırsanız, taç giyebilirsiniz."

Omuz silktim. "O kadar da kötü değil. Babam bizi iyi eğitti. *Bir tanesiyle başa çıkabilirim.*

Türemiş."

Teller bana ciddi bir bakış attı. "Bu sadece büyü savaşı, D. Silahlara izin yok."

Midem bulandı. "Kimsenin bana meydan okumama ihtimali var mı?"

Lily araya girdi. "Oh, evet! Özellikle de senin bir Corbois olduğuna inanırlarsa.

Diğer Haneler bize düşman olma riskini almak istemeyecektir."

Remis ve Luther ile yapılan bu teklif dikkate değer olabilir.

Kaşlarımı çattım ve şakaklarımı ovuşturdum. *Sesin* bitmek bilmeyen drone'u arasında düşünme çabası - Savaş. **Savaş. Savaş...**- beynimi parçalayan bir baş ağrısı doğurmuştu.

"Diem," dedi Teller yavaşça. "Evdeki herkese ne zaman söyleyeceksin?"

Sorusunu duymazdan geldim. "Kuzenlerden biri Yükseliş Balosu'ndan bahsetti, bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

"*Top mu?*" Lily ciyakladı.

Teller onun mutlu patlamasına gülümsedi, gözlerindeki şefkat bana Henri'nin bazen bana bakışını hatırlatıyordu. İçimde bir düğüm sıkıştı.

"Bu sizin mahkemeye sunuşunuz," diye açıkladı. "Bu, İtiraz Döneminin resmi başlangıcıdır."

"Bu baloda da bir tür sınav mı var?"

"Kitaplarda böyle bir şeyden bahsedilmiyor." İkimiz de Lily'ye baktık, o da omuz silkti.

Yeni bir ses, alçak ve gürültülü, mağara gibi odada yankılandı.

"Şu andan Taç Giyme Törenine kadar yapacağın her şeyin bir sınav olduğunun farkında değil misin?"

Teller

donda kaldı.

Lily'nin

nefesi

kesildi.

Burnumun kenarını sıktım ve gözlerimi kapattım.

Tekrar konuştu. "Bir dahaki sefere zindanda gizli bir toplantı düzenlediğinde, küçük kardeşim, kapıyı arkandan kapatmayı unutma."

Lily dudağını çiğnedi ve yere baktı. Teller onu teselli etmeye başladı, sonra endişeyle merdivenlere doğru baktı ve geri çekildi.

"Git buradan Luther," diye homurdandım.

"Majesteleri," dedi soğukkanlılıkla. "Sizi arayan pek çok insan var. Ne mutlu ki hiçbirisi bu kadar aşağıyı aramayı akıl edememiş."

Patronluk taslayan tonu, gazyağı dolu bir fiçinin yanında meşale sallamaya benziyordu.

Ses artık ilahi söylemiyor, *çılgılık atıyordu*.

Uzakta, Sorae'nin tüneğinde volta attığını ve çılgınca çılgılık attığını hissettim. "Sakin ol," diye mırıldandım, kendime gryvern ile konuştuğumu söyledim.

kendi öfkemi değil. "Ben iyiyim. Tehlike yok."

Dövüş.

Görünüşe göre *ses* başka türlü hissediyordu. "Ne istiyorsun?" Luther'e ters ters baktım.

"Sanırım seninle konuşmamız gereken bazı konular var."

Ters ters baktım. "Seninle *konusmak* istediğim birkaç şey var."

Şimdi ona baktığımda tek gördüğüm kandı. Daha hayatları başlamadan katledilen pek çok çocuğun kanı.

Luther'in duygusuz gözleri kardeşime kaydı. "Normalde b ö y l e m i d i r ?"

Teller bir kaşını kaldırdı. "Yani her şeye ve herkese mantıksızca kızgın mısın?"

Luther başını salladı. "Evet."

Dövüş.

Neredeyse hırlayacaktım.

Teller bana özür dileyen bir bakış attı. "Ama her zaman öyle değildi. Sadece son zamanlarda. Sadece o zamandan beri..." Sesi kesildi, cevap ortak bakışlarımızdan geliyordu. *Flameroot'u almayı bıraktığından beri*.

Kanım kaynıyordu. Hayır, kaynamayı çoktan geçmişti - kükreyen bir ateşin üzerinde kaynamaya bırakılmıştı ve şimdi içten içe buhara dönüşüyordu. Ne cüretle beni sanki burada, gözlerinin önünde değilmişim gibi tartışıyorlardı?

Dövüş.

Onları yumruklamak istedim. Onları yere yıkmak istedim. Tırnaklarımı derilerinde gezdirmek istedim. İstedim ki-

Luther, "Sihrini kullanman gerek," dedi.

Gözlerimi kıstım, şiddete duyduğum açlıktan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyordum. "Ne?"

"Tanrısallık -biz büyümüzün kaynağına böyle diyoruz- fiziksel bir bedene hapsolmaktan nefret eder. Serbest bırakılmadan çok uzun süre

tasmalı kalmak onu kızdırır. Onu ne kadar uzun süre tutarsanız, o kadar öfkelenir."

"Sanki yaşıyan bir şeymiş gibi tarif ediyorsunuz."

"Bazı açılardan öyle. Seninle konuştuğunu duymuyor musun?"

Dövüş. Dövüş.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Alnımdaki acının donuk zonklaması ve düşüncelerimdeki intikamcı koro arasında konuşmayı zar zor takip edebiliyordum.

Beş dakika. Sadece *beş dakika* huzur ve sessizliğe ihtiyacım vardı.

Dövüş. Dövüş. Dövüş.

"*Kapa çeneni*," diye mırıldandım nefesimin altında.

Luther'in dudakları haklılığının kanıtlanmasıyla kendini beğenmiş bir şekilde kıvrıldı. "Sana olanlar normal. Sihirlerinde yeni olan inmişler genellikle öfkeye kapılırlar çünkü henüz tanrılıklarını nasıl yatıştıracaklarını bilmezler."

"Bu, okuldaki herkesin neden bir pislik olduğunu açıklıyor," diye mırıldandı Teller. "Lily neden öyle değil?"

"Beni Luther eğitti," diye cevap verdi kardeşine gururla gülümseyerek. "Hazır olduğumdan emin olmak için sihrim ortaya çıkmadan önce başladı."

Luther başını salladı. "Çoğu Türemiş için, serbest bırakılmadan geçen birkaç gün bile tehlikeli olabilir. Eğer bunca yıldır doğanı bastırıyorsan..." Bana yavaş ve değerlendirici bir bakış attı. "Sen yürüyen bir patlayıcısın."

DÖVÜŞ.

Kesinlikle bir patlayıcı gibi hissediyordum. Tercihen kafasının genel çevresini hedef alan bir tane.

Bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ettim, çünkü Luther kollarını açıp savağ pozisyonuna geçti. Bana bakışını tamamen taktikseldi, düğmanını değerlendiren bir asker gibiydi.

"Birazını yakman gerekiyor. Ve siz ikiniz," diyerek Teller ve Lily'ye sert bir bakış attı, "o bunu yaparken uzakta olmalısınız."

"Onlara zarar verebilir miyim?" diye sordum.

"Muhtemelen, sen onu kontrol etmeyi öğrenene kadar. Açıkçası, kardeşinin kalbinin hâlâ atıyor olmasını, seni kızdırmamak konusundaki etkileyici yeteneğine borçluyuz."

"O zaman nasıl hala hayattasın?" Bu *kesinlikle* yüksek sesle söylenmişti.

Luther'in neşesiz sırtışı bir savaş vaadiyle çınılıyordu. Eşit derecede heyecan verici ve son derece sinir bozucuydu.

DÖVÜŞ.

Luther, "Bizi yalnız bırakın," diye emretti. Lily Teller'ın elini tuttu ve hızla zifiri karanlık merdivenden çıkıp gözden kayboldular.

Luther'in emirlerinin, unvanlarının, hayatının benim yeni hükümdarlığım altında değersiz olduğuna dair korkunç bir laf atmayı düşündüm ama dürüst olmak gerekirse, tüm bu serbest bırakma konuşmaları acıyan ruhumda küçük bir umut penceresi açmıştı.

Bir zamanlar mutluluk ve neşe dolu bir insandım. Sevdiğim kadar içten gülerdim de. Acımasız hakaretler ya da tehditler yerine gönülsüz şakalar yapardım. Sabırlı, şefkatli ve çabuk affeden biriydim.

Şimdi dönüştüğüm bu kadın. Ondan *nefret* ediyordum.

Güçlüydü, inkar edilemez bir şekilde öyleydi, ama tüm yanlış yollardan. Güç, nefret kadar kolaylıkla sevgiyle de beslenebilirdi. Bunu bir zamanlar biliyordum ve umutsuzca kendimin o parçasını tekrar bulmak istiyordum.

Bunun beni Türemişler dünyasını yıkma planımda nereye götüreceğinden emin değildim ama böyle devam edersem, başka birini yenemedenden kendimi yok edeceğimi ya da Vance ve Muhafızlar gibi nefrete yenik düşeceğimi biliyordum.

Luther ve ben sözsüz bir gerilim içinde birbirimize baktık. Güçlü büyü gözlerinde dans ediyor, ıGık ve gölge ay ıGıgı altında kucaklaÇan aÇıklar gibi birbirine dolanıyordu. Karanlık teller kollarının ve göğsünün etrafında dikenli teller gibi kıvrılırken, ıGık gövdesinin dalgalı düzlemlerinden aÇağı kayıyor, kaslı kalçalarının etrafından dolanıyor ve onu parıltılı bir zırhın içinde bırakıyordu.

Bu manzara karşısında göğsümde heyecanla bir şeyler kıpırdandı.

DÖVÜŞ.

"Neden kendini tutuyorsun?" Büyünün onun etrafında bilinçli bir güç gibi titreşmesini izleyerek sordum. "Alçalmışlar ölümlüler etraftayken bunu nadiren kullanırlar." Üst dudağım kıvrıldı. "Zayıflıklarını fark etmemizden mi korkuyorsun?"

"Zayıflıklarımız," diye düzeltti. İnkâr etme dürtüsüyle boğazım yandı. "Eğer kaçınabilirsek, ölümlülerin sihrimizi görmesinden hoşlanmayız. Tanık olmaları onlar için rahatsız edici olabilir."

"Alçalmışlar ne zamandan beri ölümlüleri rahatsız etmeyi önemsiyor?"

Yumuşak, yırtıcı bir tempoyla etrafımda dönmeye başladı. "Lumnos'un ölümlülerinin rahatsız edilmeden yaşamasına izin vermiyor muyuz? Soyumuzdan gelenler kendi şehirlerimizde ve saraylarımızda kalır."

Sesinde sahte bir şeyler vardı. Prova edilmiş.

Sert bir şekilde güldüm. "En başta bizim olan topraklarda yaşamamıza izin vermeniz ne büyük incelik."

DÖVÜŞ.

Sorae'nin hırıltısına benzeyen alçak bir gümbürtü kalın taş duvarları titretti.

Luther arkamdan yoluna devam etti ve görüş alanımdan çıktı. Ben inatla duruşumu korudum.

"Ölümlüler, krallığın yasalarına tabi olarak istedikleri gibi yaşamakta özgürdüler." Sözleri yine boş çıktı.

"Yazılmasında söz sahibi olmadığımız ve değiştirmeye gücümüzün yetmediği yasalar altında yaşamamanın özgür bir yanı yok." Kaşlarımı çattım. "Belki de Türemişlerin bir değişiklik için değer verdikleri her şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmelerinin zamanı gelmiştir."

Çok ileri gittiğimi hemen anladım. Çok fazla şey ifşa ettim.

Luther olağanüstü bir şekilde hareketsiz kaldı, tüm kasları gücünün gerginliği altında gerildi. Sonunda konuğuğunda sesi ölümcül derecede yumuşaktı. "Bu düşüncelerinizi iyi saklamanız akıllıca olur Majesteleri. Bir Kraliçe bile kan kaybedebilir."

Dövü

ş.

Öldür

ün.

Yok et.

Ses değişmişti. Odaklanmıştı.

Sanki bir tehdit sezmiş ve ev sahibini koruyormuş gibi. İçimde sinsice dolaşüyor, damarlarıma yakıcı bir sıcaklık bulaştırıyordu. Acımasız çağrısına boyun eğmek için ellerim acıyla seğiriyordu.

Uzakta, Sorae düpedüz küplere binmişti.

"Hayır," dedim sessizce, sese, gryvern'e ve kendi vahşi öfkeme kana susamışlıklarını dizginlemeleri için yalvardım. Onu öldüremezdim; şimdi değil, henüz değil.

"Bu kadar konuşma yeter, Diem," Luther önüme geçti. Bir avucunda titreşen bir ışık küresi, diğerinde dikenli bir gölge düğümü oluştu. "Büyünü kullan yoksa saldırırım."

Kendi parmaklarım onunkileri görünce kasıldı, aynı şekilde karşılık vermek için can atıyordum.

Yok et.

"Benim adımı kullanamazsın, u n u t t u n m u ?" Tısladım. "Ben senin için Majesteleriyim."

"Yap beni, *Diem*." Bileğine bir fiske vurdu ve karanlık bir mızrak bana doğru fırladı. Arkamdaki duvara saplanmadan önce zar zor kaçabildim.

"Beni öldürebilirdin," diye bağırdım.

"O yüzden kendini savun."

Bıçağımı çekmek için kalçama uzandım. Dikenli siyah bir sarmaşık elime çarparak bıçağı ulaşamayacağım bir yere yuvarladı.

"Silah yok. Sadece büyü."

"Sana söyledim, benim-"

Parlayan bir saçma bulutu bana doğru roket gibi fırladı. Cızırdayan ışık noktaları başımın üzerinde süzülürken bir çığlık attım ve tam zamanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Numara yapmayı bırak. Ayağa kalk ve kendini savun." "Numara yapmıyorum. Kahretsin!"

Gölgeli bir balta oturduğum yeri kesip taş zeminde sivri bir yarık açmadan bir saniye önce kalçamın üzerinde yuvarlandım.

"Ne çok yalan var," diye homurdandı Luther. "Bir dahaki sefere beni öpmediğini iddia etmeye çalışacaksın."

"Öpmedim," diye tersledim. "*Sen beni* öptün. Ben masum bir seyirciydim."

"O öpücükte *masum bir şey* yoktu. İkimiz için de." Dudaklarını ıslattı ve kanıma bir sıcaklık yayıldı. "Kanıtlamamı istersen, sanırım tenimde hâlâ senin kanlı el izlerinin birkaç izi var."

Yok et.

Yere düğün hançerimi alıp göğsüne doğru savurdum. Luther içini çekti ve bileğini kıpırdattı. Etrafında soluk mavi bir ıgık duvarı belirdi, bıçak zararsızca kenarından sekti.

"Bu sana yakışmıyor," diye mırıldandı gözlerini devirerek. *Lanet olası gözlerini devirdi.*

Yok et. Yok et.

Dişlerimi neredeyse toz haline getirerek ayağa kalktım. "Bu konuşmayla işim bitti." Yanından geçip gitmeye başladım ama parıldayan kıvılcımların patlamasıyla bir çığlık atarak geri döndüm.

"Sihirini kullan. Orada olduğunu biliyorum, etrafını sardığını hissedebiliyorum. Işık yakar ve karanlık ısırır; onları çağır, ihtiyacın olan silahlara dönüştür."

"*Yapamam.*"

"Sen yapana kadar durmayacağım."

Yok et. Yok et. Yok et.

"Kontrol edemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım, bir parça çaresizlik kırıldı ama gözlerinde merhamet yoktu.

"Daha çok çalış Diem. Odaklan."

"Siktir git," diye homurdandım, kendimi tutma çabasıyla göğsüm neredeyse patlayacaktı.

"O zaman bana neden bu kadar kızgın olduğunu söyle." Kırmızı sis görüşümü perdeledi.

Kansız. Masum

kanı.

"Söyle bana," diye bağırdı.

Dövü

ş.

Öldür

ün.

Yok et.

"Onları sen öldürdün," diye bağırdım. "Bütün o çocukları öldürdün!" "Hangi çocukları?"

"Yarı ölümlü çocuklar, seni katil piç. Aemonn bana her şeyi anlattı. Onları infaz eden sendin. Yıllardır onları katlediyorsun."

Luther'in yüzü soldu. Ruhani zırhı olduğu yerde titredi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi usulca.

"Sen Kanunların Koruyucusu değil misin?" "Evet, ama-"

"Tüm infazları gerçekleştirmek senin görevin." "Evet."

"İnkâr mı ediyorsun? Onları öldürdüğünü inkâr mı ediyorsun?" "Senden daha fazlası var-"

"İnkâr mı ediyorsun?" Hırladım.

Burun delikleri alevlendi ama hiçbir şey söylemedi. "*İnkâr mı ediyorsun?*"

"*Evet, inkâr ediyorum!*" diye gürleyerek karşılık verdi.

Bana ışıktan yapılmış bir ok fırlattı, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Onlardan kaçınmak için eğildim ve döndüm, biri yanağımı kesmekten kıl payı kurtulunca irkildim.

Luther Ğimdi nefes nefese kalmığtı, göğsü sert ve düzensiz soluklarla titriyordu. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düğünüyorsun, *bunu* yapabileceğimi mi?" Sıkılmığ diğlerinin arasından sızlansa da, içindeki bir Ėey neredeyse yaralanmığ gibiydi. "Bu yüzden mi benden bu kadar derinden nefret ediyorsun?"

Soğuk havaya rağmen, içimde oluşan sıcaklık beni tamamen tüketecekmiş gibi hissediyordum. Yüzümden damlayan teri sildim. "Senden nefret etmek için *o kadar çok* sebebim var ki."

"Öyle mi?" diye hırladı. "Yoksa aynaya bakıp gerçekle yüzleşmektense öfkemi benim üzerime yıkmak daha mı kolay?"

Dövü

Ş.

Öldür

ün.

Yok et.

Görüşüm bulanıklaştı, bedenim aynı anda hem çok sıcak hem de çok soğuktu. Yanıyor ve donuyor, haşlanıyor ve kristalleşiyor, yakıyor ve paramparça ediyordu.

"Kaçmayı bırak Diem. Ne olduğunla ve ne olman gerektiğiyle yüzleş."

İnledim ve titreyen avuçlarımı şakaklarıma bastırdım. *Ses*, serbest bırakılmak için çığlık çığlığa bağırıyor, pençelerini boğazımdan aşağı sürüklüyor ve yumruklarını kırılğan kafatasıma vuruyordu.

Dayanamadım, *hayatta* kalamadım.

"Senin korkusuz olduğunu sanıyordum." Luther'in dudağı dişlerinin üzerine doğru kıvrıldı. "Bu yüzden korkak olmayı bırak."

SAVAŞ.

ÖLDÜR.

YOK ET.

Tersledim.

Bir an titriyordum, nefes nefeseydim ve sonra-

Havaya yükseliyordum. Havada asılı duruyor, saçlarım çalkantılı bir esintiyle omuzlarımdan etrafında dans ederken çatırdayan ve uğuldayan parlayan beyaz bir küre tarafından kozalanıyordum. Kürenin yüzeyinden soluk mavi ışık dalları fırıl fırıl dönerek zeminde süzülüyor ve zindanı boğumlu, sivri uçlu sarmaşıklardan oluşan ışıklı bir ormana dönüştürüyordu.

Her dikenden puslu siyah bir sıvı damlıyordu, sanki içten içe kanıyormuş gibi. Döndü ve kabardı, zemin onunla çalkalandı - gölgelerden oluşan bir göl, sonra bir deniz, uğursuz gelgiti dalgalar halinde tepeye çıkıyor ve duvarlara vuruyordu.

Mürekkep gibi karanlık bacaklarına sıçrayınca Luther bir adım geri çekildi. Gözlerini benim kör edici parıltıma siper etti, ama benim gözlerim ona doğru daralırken mükemmel bir berraklığa sahipti.

Ve sırtıyordu. *Sırtıyordu*. Bunu görmek beni mahvetti.

Ben sönmekte olan bir yıldızdım, patlayıp sönüyor, dokunduğum her şeyi tüketiyordum.

Göğsümden saf bir enerji patlaması koparken, delici çığlıklarım uzaktaki gryvern'ımın kükremesiyle yankılandı. Luther etrafıma bir kubbe şeklinde bir kalkan ördü ve gücüm parşömeni delip geçen bir ateş gibi kalkanı aştı. Büyü zindanın duvarlarına çarptı, taş tavanda çatlaklar oluştu.

Luther çabayla homurdandı ve etrafıma bir kalkan daha yaptı, sonra bir tane daha. Derimden fişkıran gümüşü alevler her birini kolaylıkla yaktı, yere indiğinde donan bir sise dönüştü ve obsidyen dalgaları parıldayan bir buz köpüğüyle kapladı.

Tüm benlik duygumu kaybettim. Bedenim artık tek bir ruh değil, binlerce ruhtu. Sarayın altındaki topraktan kökler gibi akıyor, taşın içinden kıvrılıyor ve derimin altına giriyorlardı. Her biri kendi gücünü benimkine ödünç vererek çekirdeğimde ritimle titreşiyorlardı.

Bir tanesi özellikle göze çarpıyordu, diğerlerinin toplamından daha parlak bir ruh. Yüzü görüşümde dalgalanıyordu, bir özelliği dışında net göremeyecek kadar bulanıktı: iki gri göz, benimkilere çok benziyordu, bana bakıyordu. Köşeleri sanki gülümsüyormuş gibi kırışmıştı.

Bir söz gülümsemesi. Kaderin gülümsemesi.

Sadece bir saniye, bir saat ya da bir ömür boyu sürmüş olabilir. Bittiğinde dizlerimin üzerindeydim. İçimde hâlâ yıldızlı bir ışıltı parlıyordu, damarlarım ışıldayan tenimin altında kömür karasıydı. Altımdaki zemin çökmüştü ve çatlaklar arasında, molozların arasından filizler görünüyordu.

Sonra bir kahkaha duydum.

Yukarı baktım. Luther'in sihirli zırhı yok olmuştu. Kıyafetleri yandığı yerden tüten parçalara ayrılmıştı, göğsündeki yara izi yırtık kumaşın arasından görünüyordu. Kanlı vücudu kesik ve yanıklardan oluşan bir kolajla kaplıydı, bir kaşı yüzünden yarıya kadar ayrılmıştı ama gözleri ışıl ışıldı. Neredeyse başı dönüyordu. Gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor, gözleri sevinçle parlıyordu.

Artık soğuk bir cila yoktu; Luther'in maskesi düğmüştü ve cesurca, kayıtsız Çartsız *mutluydu*.

Onu zar zor tanıdım.

"İçinde olduğunu biliyordum," diye nefes aldı. Başını salladı ve tekrar güldü, tüm vücudu çocuksu bir şaşkınlıkla dalgalanıyordu. "Kutsanmış Kindred, sen inanılmazsın ve bu sadece bir ipucuydu. Durdurulamaz olacaksın. Tüm bunları bu kadar uzun süre içinde tutmanın seni nasıl canlı canlı yakmadığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Açık avuçlarıma baktım. Her zaman sahip olduğum ellerime. Ve yine de...

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Luther. Cevap vermeyince gülümsemesi bozuldu. "Serbest bırakma yardımcı oldu mu?"

Evet.

Ve

hayır.

Tamamen haklıydı. Güç patlaması öfkem için bir basınç valfeydi. Artık zihnim berrak, kalp atışlarım sabit, tenim serin ve tazeydi. Ses ölüm kadar sessizdi.

Ama kıpkırmızı sisi, aylardır sakladığım bir şeyi ortaya çıkarmak için kalkmıştı - belki de anlamadığım hayaller gören korkmuş küçük bir kız olduğumdan beri.

Soyumdan

geldim.

Sihrim vardı.

Güçlüydüm ve hızlıydım. İyileşebilirdim.

Ve yüzyıllarca yaşayabilirim. Belki bin yıl.

Ama ailem yapmazdı. Henri ve Maura, onlar yapmaz.

Onlarla en iyi ihtimalle onlarca yıl geçirebilirdim - eğer şanslıysam. Ve bunlar, sevdiğim insanların kırıışmasını, zayıflamasını ve solup toz olmasını izlerken genç kaldığım acı verici, yürek parçalayıcı on yıllar olacaktı.

Yas tutacak ve onları teker teker soğuk toprağa gömecektim. Onları tanıyan herkes ölürken ben de çaresizce izlerdim, ta ki sadece kafam, kalbim onların anısını taşıyana kadar.

Ve sonra yalnız kalacaktım. Tamamen, sonsuza dek yalnız.

Ve dünyadaki hiçbir sihir bunu engelleyemezdi.

Yalnızdım. Bu benim

kaderimdi. "Kabul

ediyorum."

Luther çekingen bir tavırla bana yaklaştı ve ayağa kalkmama yardım etti, elleri beni sabit tutmak için hafifçe kollarıma dolandı. "Neyi kabul ediyorsun?"

"Corbois Hanesi'ni talep edeceğim," dedim kısık sesle. "Ama sadece arkadaşlarımı ve ailemi yaşadıkları sürece korursan. Meydan Okuma'da ölsem bile." Ellerim titremeye başladı. "Bana bunun sözünü ver, ben de yapacağım."

"Diem..." Sesi yumuşak ve acı verecek kadar şefkatliydi. Bakışlarımı yakalamak için başını öne eğdi. "Neyin var?"

Her şeyi.

Başımı kaldırdım, kırık ve kanayan kalbim onun endişeli gözlerine yansımıştı. "Eğer güvenimi istiyorsan, onları koruyacağına dair bana söz ver,

yapamamam bile."

Bir damla gözyaşı kaçı, yanaklarımdan aşağı bir nehir gibi aktı. Bir zamanlar onun önünde ağlama fikrinden dehşete düşmüştüm. Şimdi ise sadece paramparça olmamaya çalışıyordum.

"*Lütfen* Luther," diye fısıldadım, sesim çatlıyordu.

"Elbette." Gözyaşını sildi ve ciddiyetle başını salladı. "Onlara bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Başka bir şey söylemeden kollarından çekildim ve dolambaçlı merdivenlerden yukarı, kıvrımlı koridorlar boyunca, sıkı korunan oda kapılarımdan geçip soğuk, boş yatağıma doğru yürüdüm.

Gözyaşlarımdan kontrolsüzce akmasına izin verdim ve dünya başıma yıkılana kadar ağladım.

Bölüm Nine

Kelimenin tam anlamıyla boştum.

Zindandan çıktıktan sonra derin, ruhumu parçalayan bir umutsuzluğa teslim oldum.

Bu beni rüyasız bir uykuya sürükledi, ama sabah uyandığımda uyuşmuş hissediyordum.

Tek bir patlamada bu kadar çok güç harcamak enerjimi tüketmiş, vücudumu ağrıtmış ve başımı döndürmüştü. Yağda yüzer gibi yıkandım ve giyindim, her hareket yarı hız için iki kat çaba gerektiriyordu.

Düşüncelerim -ve *sesim*- her zamankinden daha sessizdi. Kaos hala orada bir yerlerdeydi, yüzeyin altında gürliyordu, ama aylardır ilk kez sessizlik içinde oturabiliyor ve sadece *olabiliyordum*.

Gözyaşları, öfke, panik, umut; hepsi tuhaf bir şekilde yabancı, başkasına ait nesneler gibi görünüyordu. Zihnimin en karanlık düşüncelerime sürüklenmesine izin vermeye cesaret ettiğimde bile, içimde saklanan korkular tozlu bir raftaki kırık biblolardan daha fazlası değildi.

Alçalmışları her zaman kalplerinin olması gereken yerde büyü olan duygusuz kabuklar olarak hayal etmiştim. Şimdi tam olarak böyle hissediyordum - ölçüsüz bir güç, ama derinliksiz bir boşluk.

Şafaktan beri ayaktaydım, bir koltuğa oturmuş duvara boş boş bakıyordum ki kapı çalındı ve sessizlik bozuldu.

Kapıyı açtığımda Luther'in elinde puf puf börekler, dumanı tüten omletler, pırıl pırıl meyveler ve bir dizi meyve suyu ve çayla dolu bir tepsi gördüm. Beni dikkatle inceledi, tıpkı boğazınızı parçalayıp ölme ihtimali olan yaralı bir canavara baktığınız gibi.

"Bu sabah kahvaltıyı özel olarak yapmayı tercih edebileceğinizi düşündüm."

Ona baktım.

Ona kızgın olmam gerekiyordu, değil mi?

"Ve size şu konuda bilgi borçluyum..." Gözleri muhafızlara kaydı.
"...ortak tanışıklığımız."

Evet. Annem. Annem.

Bunları bilmek istiyordum. Hem de çok. En azından bunu hâlâ hissedebiliyordum.

Kenara çekildim ve küçük bir masaya yiyecekleri yerleştirmesini izledim, sonra karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Gözleri yüzümde gezindi. "Sihirini kullanmanın yardımını oldu mu?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama faydası oldu mu? *Bu* kızgın olmaktan daha mı iyiydi?

"Haklıydın," dedim. "Serbest bırakılma konusunda." Açlıktan ziyade kendime yapacak bir şeyler vermek için tabağa yemek yığmaya başladım.

İlk ısırıklarımı almamı izlerken duruşu yumuşadı. "Dün gece söylediğim şeyler... Sadece büyünü kullanman için seni kışkırtmak istemiştım. Gerçekten istemedim-"

"Sorun değil."

Öne doğru eğildi. "Sen bir inek *değilsin*-"

"Çayı uzatır mısın?"

Luther kaşlarını çatı. Çaydanlığı kaldırdı ve narin bir porselen fincana doldurduktan sonra bana uzattı. "Bilmelisin ki, sen benim en son isteyeceğim kişisin-"

"Peki ya şeker?"

Çenesi düştü. Kaseyi yavaşça öne doğru kaydırđı. "Eğer bana izin verirsen-"

"Bugün neden farklı hissediyorsun?" Çayına bir küp şeker attım. "Normalde bir odaya girdiğinde sihrini hissedirim. Bugün hissedemiyorum."

Ağır bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Çünkü dün gece sarayın başımıza yıkılmasını engellemeye çalışırken sihrimi tükettim. Gurur duymalısın, normalde tükenmem saatler sürer. Sen rezervlerimi dakikalar içinde tükettin."

Başka bir gün olsa, bu beni son derece kendini beğenmiş biri yapardı. *İğrenç derecede kendini beğenmiş*. Hınzır bir sırıtışla onun *dayanıklılığı* hakkında cinsel içerikli imalarda bulunmalıydım.

Onun yerine çayımı karıştırdım. "Sanırım ben de boşum."

"Hayır, değilsin. Yakınından bile gemiyorsun." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Seninkini hissedebiliyorum. Normalden daha zayıf ama yine de şimdiye kadar tanıştığım tüm Türemişlerden daha güçlü."

Bu açıklama karşısında sustum. "Her inen benim büyüümü hissedebilir mi?" "Hayır. Sadece en güçlü olanlar birbirlerini hissedebilir. Lumnos'ta

Sadece bir avuç insan bunu hissedebilir. Hissedebilenler bile siz yaklaşmadıka bunun sizden geldiğini anlamayacaktır."

"Anlıyorum."

Luther durakladı, daha fazlasını söylememi bekliyordu. Arkama yaslandım ve

ay.

Kaşları içe doğru çekildi. "Babam resmi bir duyuru yayınladı Kral'ın ölüümü. Beklemenin saklanıyormuşuz gibi görüneceğinden korkuyordu. Daha uzun süre beklemeyi, size yerleşmeniz için daha fazla zaman vermeyi umuyordum..."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Cenaze töreni birkaç gün içinde yapılacak. Orada olmanız bekleniyor ama konuşmanız ya da kimseyi selamlamanız gerekmeyecek. Ta ki-"

"Top. Aemonn söyledi."

Dudakları ince bir çizgi halinde kıvrıldı. "Ne kadar da *yardımsever*." "Bana eşlik etmek istedi."

Luther uzaklara baktı, gözlerini uzak bir noktaya dikmiğti. enesindeki kaslar seğirdi.

"Bir hata yaptım," dedim sessizce. "Yapmamam gereken bir şeyi ifşa ettim."

Gözleri tekrar bana döndü. Kollarını masaya dayadı, ellerini kavuşturdu. "Anlat bana."

Fincanımı yere bıraktım ve uzun, yavaş bir nefes aldım. "Aemonn flört ediyordu ve ben de içiyordum. Telaşlandım." Gözlerim düştü. Uyuşukluk bile bunun acı verici derecede garip olmasını engelleyememişti. "Ona görüştüğüm ölümlü adamın bana evlenme teklif ettiğini söyledim."

Luther ölümüne hareketsiz oturuyordu.

"Bu... doğru mu?" diye sordu, biraz çaba sarf ederek. "Evet."

Ağır bir sessizlik geçti.

"Ona bir cevap verdin mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Henüz vermedim."

Cevabına hazırlanırken gözlerim kapandı. Uzun bir süre boyunca sadece dayanılmaz bir sessizlik vardı. Sonra iç çekişini ve sandalyesinde kayarken derinin gıcırtısını duydum. Sonra yine sessizlik.

Tanrım, bu bir dersten daha kötüydü.

Bir nefes çekti ve ben gerildim.

"Bu konuda endişelenmeyin. Aemonn'u ben hallederim."

Yargılama ya da suçlama içermeyen bir yüz görmek için başımı kaldırdım. Onun yerine ifadesi nazikti. Anlayışlıydı.

Ve belki biraz da üzücü.

"Büyüleyici kuzenimin, başkalarının saklamayı tercih ettiği bilgileri ortaya çıkarma konusunda garip bir yeteneği var. Ailedeki herkesin başına bir noktada gelmiştir. Bunu Corbois Hanesi'nin bir geçiş töreni olarak düşünün."

Gözlerimi kırptım. Eski alışkanlıklarım Luther'in nedenlerini merak etmeme neden olmuştı ama Şüphelerim çabucak ilgisizliğe dönüştü. Nedeni ne olursa olsun, onunla kan dökülmeye mahkûm görünmeyen bir konuşma yapmak iyi hissettirdi. "Aemonn'un da bir şeyleri saklamak konusunda garip bir yeteneği olma ihtimali var mı? kendisine bilgi verir mi?" Ben sordum.

Luther bir kahkaha attı. "Onunla konuşacağım. Gerekirse oldukça *ikna edici* olabilirim."

İç çekerek sandalyemde arkama yaslandım. "Teşekkür ederim."

İfadesindeki yumuşaklık kayboldu ve a l a m e t i f a r i k a s ı olan odaklanmaya geri döndü. "Bu ölümlünün Kraliyet'ten haberi var mı?"

"Henüz değil." Omuz silktim ve yere baktım. "Hâlâ benimle evlenmek isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum."

"Artık Kraliçe olduğuna göre?"

"Artık ben bir Soydanım."

"Sen her zaman bir Soydan gelen oldun."

"O bunu bilmiyordu. *Ben* de

bilmiyordum." Luther kaşlarını çattı.

"Gerçekten bilmiyor muydun?"

"Dün geceye kadar hayır. Sanırım şüphelerim vardı ama hiçbir zaman gerçekten inanmadım."

"Bu yüzden mi üzgündün?"

Cevap vermedim. Yapamazdım, kendimi bir arada tutmak için ruhumun özenle inşa ettiği duvarları yıkmadan yapamazdım.

Boğazımı temizledim. Konu değişikliğine ihtiyacım vardı. "Bana annemden bahset."

Tavırları değişti. Daha dik oturdu, elleri birbirine kenetlenmişti, parmaklarının birbirine geçtiği yerler bembeyazdı. "Önce bana ne bildiğini söyle."

"Anlaşmamız böyle değildi."

"Sana söyleyebildiğim kadarını söylemeyi kabul ettim. Annene bazı şeyleri senden saklayacağıma dair söz verdim. Eğer ne olduğunu bilirimsem-"

"Annem *benden* sır saklamamı mı istedi?" "Evet."

"Neden?"

Bana meraklı bir bakış attı. "Çok açık değil mi? Senin ne olduğunu biliyor olmalı."

"Bunu benden saklamazdı," di ye itiraz ettim ama kelimeler dudaklarımdan dökölürken bile artık onlara inanmıyordum.

"Dünyamızdan uzak tutulman konusunda çok kararlıydı."

"Çünkü tehlikeli."

"O zaman neden kardeşini bir Türemişler okuluna gönderdin? Onun güvenliğini sizinkinden daha az önemseydiğine gerçekten inanıyor musunuz?"

Cevap veremedim. Anneme aynı soruyu yüzlerce kez *sormuştum* ve onun yanıtı hep aynı olmuştu: *Bana güvenmek zorundasın, benim küçük savaşçım. Ben ne yaptığımı biliyorum.* O zamanlar bu durumu kız ve erkek çocuk yetiştirmedeki adaletsiz çiftte standarda bağlamıştım ama şimdi...

"Sadece bu kadar uzun süre kurtulmasına şaşırdım." Bakışlarında yoğun ve baş döndürücü bir şey parıldıyordu. "Seni gördüğüm anda gerçeği anladım. Gerçi Maura senin kahverengi gözlerle doğduğuna yemin ettiğinde şüphe duymaya başladığımı itiraf etmeliyim. Seni korumak için yalan söyleyeceğini bilmeliydim."

"Maura yalan söylemedi. Ben kahverengi gözlerle doğmuşum." Başını sertçe eğdi. "Bu mümkün değil."

"Kendi gözlerimi hatırlıyorum Luther. Ve saçlarımı. Teller'inkilerle aynı renkteydiler. Ayrıca, inenlerin mavi gözleri vardır, yarı ölümlülerin bile."

"Yalnızca Lumnos Soy. Dokuz soyun her birinin farklı bir göz rengi vardır. Arboros yeşil, Montios menekşe, Fortos kırmızı-"

"İçlerinde gri olan var mı?"

Çenesi çalışıyordu, sanki tükürmeye hazır olmadığı düşünceleri çiğniyormuş gibi görünüyordu. "Hayır," dedi, kelime yarım kalmış gibiydi. "Ama sen

Kutsal Anne'nin tacını giydiğini gördüm. Ve onun ışığını ve gölgelerini kullandığını gördüm."

"Belki de sihir bir hata yapmıştır."

"Sihir hata yapmaz."

"Madem bu kadar yanılmaz, neden layık olduğumu kanıtlamak için biriyle ölümüne dövüşmemi gerektiriyor?"

"Öyle değil," dedi basitçe. "Meydan Okuma modern bir yaratım. Kan Savaşı'ndan önce, Haneler bir sonraki seçilen olmak için kumar oynamak üzere sürekli olarak Kraliyete suikast düzenliyorlardı. Bu durum bir süreliğine krallığı kaosa sürükledi. Meydan Okuma buna son veren bir uzlaşmaydı. Artık Hanelerin yeni bir Veliht seçmek için tek bir şansı var ve başarısız olurlarsa, o Veliht'ın hükümdarlığını müdahale olmaksızın kabul etmek zorundalar."

"Peki ya ben bunu reddedersem? Ben hala Kraliçe miyim?"

"Evet." Cevabı hızlı ve şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Artık ve ciğerlerin nefes aldığı sürece Kraliçe sensin."

"Ama?" Ben zorladım.

"Ama..." İçini çekti. "Hanelerin, diğer sekiz Kraliyetin ve Emarion Ordusu'nun desteği olmadan planlarınızı hayata geçirmeniz neredeyse imkânsız olacak." Yüz hatları karardı. "Ve içimden bir ses, hayata geçirmek istediğin pek çok planın olduğunu söylüyor."

Cevabını tartarken gözlerim karardı. Bu sözler tavsiye miydi?

-Yoksa başka bir şifreli tehdit mi?

Ayağa kalkıp masanın etrafında dolaştı, sonra eğilip ellerini sandalyemin kollarına dayadı ve beni olduğum yere hapsetti. Kalp atışlarım onun yakınlığı karşısında tökezledi.

"Bu planlar her neyse Majesteleri," diye gürledi, "yardımcı olabilirim. Bunu size kanıtlamanın bir yolunu bulacağım."

Aramızdaki mesafeyi korumak için mücadele ederek koltuğumun yüksek arkasına yaslandım. "Başarısızlığımdan en çok sen kazançlı çıkacaksın. Sana neden güveneyim ki?"

"Annen bana güvendi."

"Hayır, annem sana *şantaj yaptı*. Ve şimdi muhtemelen bu yüzden öldü. o."

"Sırlarımı öğrenmeden çok önce annene yardım ettim. Ve ben çok öldüğünden çok şüpheliyim."

Ruhumun derinliklerinde, solmuş bir kıvılcım yeniden parladı ve gölgeleri yarıp geçti - yeniden doğan bir umut.

Avuçlarımı göğsüne dayadım ve ayağa kalkarken onu geriye doğru ittim. "Yaşıyor mu? Emin misin?"

"Kesin bir şey bilmiyorum. Ama ayrıldığında nereye gittiğini bildiğimden... evet, bahse girerim hala hayattadır."

Nabzım o kadar hızlı atmaya başladı ki oda dönmeye başladı. "Nereye gitti? Hâlâ orada mı? O-"

Omuzlarımdan tuttu ve beni nazikçe koltuğuma doğru itti. "Önce bana bildiklerini anlat."

"Luther, lütfen-"

"*Otur.*"

Gözlerim yalvarıyordu, çaresizdim, ama onun çelik gibi kararlılığı yalvarmanın bana bir şey kazandırmayacağı konusunda beni uyardı.

Sandalyeme geri çöktüm.

"Bana bildiklerini anlat," dedi tekrar.

"Annemle Kral arasındaki pazarlığı Teller'ın Türemişler okuluna gidebilmesi için ayarladığını biliyorum ama bunun için annemin hayatının geri kalanında Kral için çalışması gerekiyordu. Sadece şifacı olarak değil, Kral ne isterse onu yapacaktı."

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Ve?"

"Ve gittiği gün onunla tartıştığınızı biliyorum. Eğer taleplerini kabul etmezsen sırrını açıklamakla tehdit etti."

"Ve?"

Yutkundum. "Hepsi bu kadar."

"Bildiğin *bu mu*?" Kaşları çatıldı. "Sırrı bilmiyor musun? Ya da nasıl bulduğunu? Kiminle çalıştığını bile biliyor musun?"

Yanaklarım kızardı. Nasıl olur da annem hakkında benden daha çok şey bilebilirdi?

Çenesini ovuşturdu, sakinliği bozulmaya başlamıştı. "En azından... onun yerine geçeceğini söylediğinde, düşündüm ki..." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, arkadan bağladığı yerden birkaç siyah tel dökülmüştü.

"Luther," diye bağırdım, bir kez daha ayağa kalkarak. "Bana onun nerede olduğunu söyle."

Elleri arkasında kenetlenmiş bir şekilde yürümeye başladı. Ne zaman yolunu kesmeye çalışsam, rotasını değiştiriyordu. Gözlerimin içine bile bakmadı.

"En azından sözümü bozmadan sana söyleyebileceğim *bir şey* olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Kahretsin, bunun için benden nefret edeceksin ama yapamam."

Ara dı ğ ı m cevapların elimden kayıp gittiğini hissettiğimde uyuşukluk yerini paniğe bıraktı. "Ama-ama dedin *ki-yemin ettin!*"

"Size paylaşma özgürlüğüm olan şeyleri söyleyeceğimi söylemiştim. Fark etmemiştim..." Gerçekten acı çekmiş görünüyordu. "Bilmediğin çok şey var. Söyleyeceğim her şey ona ihanet olur."

Dün geceki umutsuzluk yeniden canlandı, ayaklarımın dibinde bir çukur açtı ve beni kenarına doğru sürükledi. Öne fırladım ve kendimi Luther'in üzerine attım. Göğsüne yapıştım, kasları çılgınca kavrayışımın altında granit gibi sertti. Annemle aramdaki tek bağ oydu ve ona fırtınalı denizlerdeki bir cankurtaran halatı gibi sarıldım.

"Lütfen Luther. O benim annem. Ona *ihtiyacım var.*" İkimizin de içinde bir şeyler kırıldı.

Bunu içgüdüsel olarak hissettim. Luther'in yüzünde o kadar derin bir karanlık gördüm ki, kalbim sıkıştı. Sözlerimdeki bir şey, annemin kaybının beni rahatsız ettiği kadar derin bir şekilde onu rahatsız eden gömülü bir travmayı uyandırmıştı.

Titreyen avucumun altında kalbi küt küt atıyordu. Kesik kesik konuşuyordu, sanki her kelimesi teker teker savaşıp kazanması gereken bir savaş gibiydi.

"Pazarlık falan yoktu. Auralie kardeşinin bir Soydan Gelen okuluna gitmesini istedi, ben de kabul ettim, çünkü-" Başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Hiçbir zaman bir ödeme olmadı. Anlaşma, kimse soru sormasın diye yapılmış bir numaraydı. Kral'ın bundan haberi bile yoktu. Sadece benim haberim vardı. Sonra..."

Tereddüt etti ve ben nefesimi tuttum. Fikrini değiştirmesinden korktuğum için hareket etmeye cesaret edemedim.

"Anneni casusluk yaparken yakaladım. Saraydan bilgi topluyordu. Bunu fark ettim ve onunla yüzleştim."

"Tartışma," diye nefes nefese kaldım. "Seni gördüğümde-"

"Hayır. Bu daha önceydi, aylar önce. Ona çok kızmıştım. Onu saraydan kovmak istedim ama o ve ben-" Yere baktı, boğazı çalışıyordu. "-görmezden gelemeyeceğim ortak bir amaç. Bu yüzden kalmasına izin verdim ve ona yardım ettim."

Annem Kral'ı gözetliyordu.

Ve Luther ona yardım etmişti. Onu vatana ihanetten öldürebilirdi ama ona *yardım etti.*

Elleri kollarımın arkasında hafifçe kıvrıldı, vücutlarımız garip, samimi bir kucaklaşmayla birbirine dokundu. Ben ona sarıldıkça o da beni sıkıca yerinde tutuyor, her birimiz diğerine kaçmaması için sessizce yalvarıyorduk.

"Bizi tartışırken gördüğün gün benden yardım istedi. Ölümlülerin girmesinin yasak olduğu bir yeri ziyaret etmek istiyordu ve onu oraya götürebileceğimi biliyordu."

"Nerede?"

Gözlerindeki ışık söndü. "Sana söyleyemem. Üzgünüm. Bu geçmeyeceğim bir çizgi."

"Hayır!" Parmaklarım gömleğinin kıvrımlarında düğümlendi. Bunca zaman sonra onu bulmaya çok yaklaşımıştım. Gerekirse yalvarırdım. Ağlardım ya da kendimi küçük düşürürdüm, kendimi onun ayaklarına atardım. Bunun için hiçbir şeyden üstün değildim. "Ben senin kraliçenim. Sadakatinin bana olması gerekmez mi?"

"Senin için *öyle*. Bildiğinden daha fazla." Delici bakışları şiddetli bir ısrarla yanıyordu. "Ne ceza verirsen ver kabul edeceğim. Kırbaçlayın beni. Beni zindana atın. Beni ailemden sürgün edin. Gerekirse sürgün edin. Ama ben bir söz verdim." Yüzü neredeyse belli belirsiz benimkine doğru alçaldı. "Ve ben sözlerimi tutarım Kraliçem. Bedeli ne olursa olsun."

Dünkü Diem onu yok ederdi. Kelimelerle, kılıçlarla ya da büyüyle, belki de üçüyle birden. Ona bunu ödetmek için bağırır ve yemin ederdim.

Ama dünkü Diem Luther'den de bir söz vermesini istemişti; değer verdiğim her şeyi koruyan bir söz. Luther'in sözü, bu lanet Kraliyet beni öldürse bile, sevdiğim insanların güvende olacağına dair sahip olduğum tek garantiydi.

Ve ne kadar alıŒkın olduğum öfkeyi kendimde toplamaya çalıŒsam da bunu yapamadım. Sözlerini tuttuğı için Luther'dan nefret edemezdim. Artık edemezdim.

"Bana onun nerede olduğunu söylemen için seni ikna edebileceğim hiçbir şey yok mu?" Başını hafifçe salladı. "Özür dilerim."

Uzaklaştığımda beni tutmakta direndi ama yine de gitmeme izin verdi. Ona sırtımı döndüm ve kahvaltılıkların unutulduğu masaya doğru yürüdüm.

"Git. Beni rahat bırak."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden ve ikimizden de bir hareket gelmeden geçti. Sonunda ayak sesleri odayı geçip çıkışa doğru yöneldi ve durakladı, ardından bir kapının açılma sesi duyuldu.

"Sözümnden dönmeyeceğim ama sana şunu verebilirim," dedi. "Eğer yıl sonuna kadar dönmezse, onu gidip kendim alır ve sana getiririm. Söz veriyorum."

Kalbim yerinden fırladı. Yıl sonuna iki ay kalmıştı. Eğer Zorlu Görev'den sağ çıkabilir ve taç giyme törenini başarabilirsem...

Cevap vermek için döndüm ama Luther çoktan gitmişti.

Bölüm

On

Eleanor ve ben sabahı Yükseliş Balosu için bir saldırı planı hazırlayarak geçirdik. Daha doğrusu, sersemlemiş bir halde oturup zihinsel olarak Eleanor en stratejik elbise, mücevher ve saç kombinasyonunu düşünürken nazikçe fark etmemiş gibi davrandı.

Ona Henri ya da Aemonn'dan bahsetmedim; ikincisini utandığım için, ilkinin ise soracağını bildiğim sorulara verecek cevabım olmadığı için anlatmadım.

Henri'ye -ve babama- Taç'tan bahsetme ihtiyacı her geçen saniye daha da ağırlaşıyordu. İsteyeceğim son şey ikisinin de bunu boş dedikodularla öğrenmesiydi ama aynanın karşısında durup bunu dilemenin hiçbir Taç'ın titremesine neden olmamıştı ve ben de başımda Taç, belimde bir sürü Kraliyet Muhafızı ile Ölümlü Şehir'de yürüyemezdim.

Bir çözüm bulmalıydım... hem de hemen.

Eleanor ve ben bahçelerin arka terasındaki favori yerimize geçmiş, öğleden sonra güneşinin tadını çıkarıyorduk. Her zaman bir sanatçı olmak istediğini söyledikten sonra, bana çalışmalarını göstermesi için onu ikna ettim. Çizimleri etkileyici derecede gerçekçiydi, o kadar canlıydılar ki sayfanın üzerinde hareket ediyor gibiydiler.

Daha sonra, Kraliyet'le ilgili kesin olarak minnettar olduğum tek şey olan Sorae'nin portresini çizmesi için ona yalvardıktan sonra, şimdi dikkatini çekmek için cazip bir şekilde salladığım balmumu yeşili elma fiçisiyle gryvern'i terasa çektik.

"Bana kuzenlerinizden bahsedin," dedim.

Eleanor gözlerini kısarak Sorae'nin yüz hatlarını inceledi. "Hangi kuzenler? Yüzlerce var."

"Sadece önemli olanları."

"Kimi önemli buluyorsunuz?"

"Ben daha çok *sizin* kimi önemli gördüğünüzle ilgileniyorum."

Elimdeki elmayı ısırarak Sorae'nin burnundan uzaklaştım. Oflayıp pufladı ve hayal kırıklığı içinde kuyruğunu salladı. Tehditkâr görünümüne rağmen, canavarca öfke nöbeti o kadar sevimliydi ki pes ettim ve meyveyi ona fırlattım.

Eleanor gülerek, "Zaten yeterince şımarık, biliyorsun," diye uyardı. "Şımarıklıktan bahsetmişken... Kuzen Aemonn'a zaten aşına olduğunuzu biliyorum."

Bana doğru salladığı imalı kaşlarına bir bakış attım. "Çok misafirperverdi ama buralarda pek popüler değil gibi görünüyor."

"Tam tersine, o *çok* popüler. Sadece erkek kuzenleri arasında değil. Onun göz kırpmaları ve gülümsemeleri yüzünden pek çok sevgili adayını kaybettiler ve Aemonn bunu unutmalarına asla izin vermiyor."

Tedirgin edici bahçe gezintimizin anısı gülümsememi soldurdu. "Güvenilir biri mi?"

Omuz silkti. "Hırslı biri. Büyüsü zayıf, bu yüzden bunu cazibesi ve zekâsıyla telafi etmek zorunda kaldı." Saçlarını geriye attı ve sırtıttı. "Tıpkı benim gibi. Senin gözüne girmeye çalışan ilk kişinin o olmasına şaşırmadım. Güce nasıl kur yapılacağını biliyor."

"Peki onun benim gözüme girmesine izin vermeli miyim?"

Düşünceli bir şekilde kaleminin ucunu çiğnedi. "Size yardımcı olabilir. Diğer Haneleri iyi tanır ve her zaman en iyi saray dedikodularına sahiptir - tabii ki benden başka. Ama Aemonn'la her şey bir değiş tokuştur. Ne verirse versin, karşılığında her zaman daha değerli bir şey talep eder. Kraliçe olmanız ve sizin iyiliğinizi istemesi onun *için* yeterli olabilir, ama *hakkınızdaki* dedikoduları size satmak kadar kolay satabilir."

İnledim. En hassas sırlarımdan birini, onları satmakla ünlü bir adama söylemeyi nasıl başarmıştım?

"Peki ya kardeşi?" Ben sordum.

"Taran mı? Her yönden birbirlerine zıtlar. Aemonn her zaman cilalı, her zaman planlı. Taran ise camdan bir labirentte serbest bırakılmış bir yaban domuzu."

Sevgiyle gülümsedi. "Onu seveceksin. Saray entrikalarını zerre kadar umursamaz. Güçlü büyü ve babasının Kral'ın kardeşi olması sayesinde istediği her unvana sahip olabilirdi ama o hepsini reddetti. O soydan nasıl geldiğini hep merak etmişimdir; iktidarla ilgilenmemesi babasını çıldırtıyor."

Sorae sabırsızca toprağı eşeliyor, çimenlerde bir çukur açıyordu. Havaya bir elma attım ve göz açıp kapayıncaya kadar sulu bir çıtırtıyla çenesinin arasında kayboldu.

"Başka kim var?" Ben sordum.

"Lily var tabii ki. Çok tatlı biri. Yine de tek Prenses olmanın ne anlama geldiği konusunda fazla saf olabileceğinden endişeleniyorum." Eleanor gözlerini devirdi. "Eminim Remis reşit olur olmaz onu evlendirmek için planlar yapıyordur."

Lily'nin bir mal gibi satılacağını ve bunun Teller'a ne yapacağını bildiğimi düşününce içimde bir düğüm oluştu. "Luther bunun olmasına izin verir mi?"

"Luther onun zorla içine sokulmasına izin vermeden önce sarayı yakardı." Derin bir iç çekti. "Ama Lily kendini ailesini gururlandırmaya adanmış biri. Eğer Remis bunu yapmasını isterse, korkarım o da kendi istediğinin bu olduğuna kendini inandıracaktır."

Bu bana, ailemin taleplerini her zaman şikâyet etmeden kabul eden ağabeyimi hatırlattı. Hâlâ İnenlerin okuluna gitmek istediğinden bile emin değildim ama annem bunu öyle bir inançla önermişti ki, sırf onu mutlu etmek için kabul ettiğinden şüpheleniyordum.

O halde Lily ile bu kadar yakın olmalarına şaşmamak gerekirdi. Ama bu aynı zamanda kasvetli geleceklerini daha da kaçınılmaz kılıyordu.

"Peki ya Alixe?"

"Tüm zamanını Kraliyet Muhafızları ile geçiriyor, bu yüzden çok yakın değiliz, ama kesinlikle tanımaya değer. Bunu söylediğim için kafamı uçurur-*gerçek anlamda*, sanırım- ama o da en az Aemonn kadar hırslı. Sadece entrikalar çevirerek ya da doğuştan gelen haklarla değil, liyakatle yükselmekle daha çok ilgileniyor."

Sorae'nin pullu çenesini kaşıdım, o da memnun bir sesle elime doğru eğildi. "Onun hikayesi ne? Bir saray hanımefendisinden çok bir askere benziyor."

"Babası Emarion Ordusu'nda yüksek rütbeli. Annesi genç yaşta öldü, bu yüzden babası onu görevlerine götürürdü. Sanırım

Askerlerin ve savaşın etrafında olmaya alıştı. Bir keresinde bana bir gün bir orduya liderlik etmeyi hayal ettiğini söylemişti. Hâlâ öyle olabileceğine inanıyorum. Onun karşısında kimsenin şansı olmazdı."

Sıkıca yutkundum. Eğer Alixe bir orduya liderlik *ediyorsa*, muhtemelen yanlış tarafta olacaktım.

"Soyundan gelenler arasında kadın askerler yaygın mı?" Ben sordum. "Bir ölümlü için nadirdir."

Başını salladı. "Biz büyüyle savaştığımız için minyon bir kadın bile koca bir vahşiyi alt edebilir. Yine de Alixe'nin bir adamı çıplak elleriyle de en az büyü kadar kolay alt edebileceğine bahse girerim."

Gördüğüm kadarıyla bile bunun doğru olduğundan hiç şüphem yoktu. Alixe bana kendimi ya da en azından olmayı hayal ettiğim beni hatırlatıyordu.

"Luther'den hiç bahsetmedin," diye not ettim.

Eleanor bana ilgiyle baktı. "İhtiyacım olduğunu düşünmedim. Siz ikiniz zaten çok yakın görünüyorsunuz."

"Değiliz," diye karşılık verdim biraz fazla hızlı bir şekilde. "Onu çok az tanıyorum."

Narin, etkileyici kaşlarından birini kaldırdı. "Luther... hmm, onu nasıl açıklayabilirim? Bazen onun bin yaşında doğduğunu düşünüyorum. Büyüsü ortaya çıkmadan önce bile Lumnos'un geleceği onun omuzlarındaydı. Arada sırada, başka bir hayatta olabileceği adamın izlerini görüyorum ama bu izler krallığa, kraliyete ve Hanedan'a olan yükümlülüklerinin altında çok derinlere gömülü. Görevi onu öylesine tüketmiş ki, başka hiçbir şeye yer kalmamış."

Sesinde kalbimi sıızlatan bir hüzn vardı. Luther'in yetiştirilme tarzına dair oluşmaya başlayan resim, aile evimin temelini oluşturan sevgi ve neşeden yoksun, acımasız bir resimdi.

Bu onun hakkında pek çok şeyi açıklıyordu -soğukluğu, unvanlara ve protokole olan takıntısı- ama aynı zamanda onu bir muamma haline getiriyordu. Ömrü boyunca sadakati ailesine olduysa, neden anneme yardım etti? Neden *bana yardım ediyordu*?

Eleanor arsızca sırıttı. "Her yıl ona istediğim tek doğum günü hediyesinin sonunda kendini kaybedecek kadar sarhoş olduğunu görmek olduğunu söylüyorum. Bunu gören tek kişi Taran ve bunun bir cümbüş olduğuna yemin ediyor."

Acımasızca ciddi, ebediyen düşünceli Prens'i kıkırdayan bir sarhoş olarak hayal etmeye çalıştım. Zihnim bomboştı, bu ihtimali hayal etmek bile çok imkânsızdı.

Ama bazı anlar olmuştu.

Gücümü serbest bıraktığımda gözlerindeki ışıltılı heyecan. Beni cephanelikten kurtardığı sabahki rahat gülümsemesi ve Sorae hakkındaki samimi hikâyeleri. Ne zaman beni etkilemenin bir yolunu bulsa yüzünde beliren gülümseme.

Eleanor haklıydı, Luther'in dış görünüşünün altında saklanan başka bir şey vardı. Başka *biri*.

Belki de Kraliyet'i giymek yerine ona hizmet etmeyi amaçladığını söylerken doğruyu söylüyordu. Belki de gücümün açığa çıktığını görmek ikimiz için de bunun gerçek olduğunu ve uyanacağımız bir rüya olmadığını teyit ediyordu.

Benim için bu, ölümlü sevgililerim zamanın akıntısında sürüklenip giderken, bileklerimde beni ölümsüz toprağa bağlayan demir zincirleri bulmak gibiydi. Ama Luther için belki de zincirlerinin sonunda kırıldığını keşfetmek gibiydi.

Ya da belki de inanmamı istediği, özenle hazırlanmış bir yalana çok kolay kanıyordum.

"Kral olmayı ve kimseye hesap vermek zorunda kalmamayı dört gözle bekliyor olmalı," dedim. "Babasının pazarlığı sayesinde bana karşı bir meydan okuma başlatamayacağı için memnun olduğunu sanmıyorum."

Bu ima karşısında Sorae'nin boğazından gırtlaktan gelen bir ses yuvarlandı.

Eleanor eskiz defterini kucağına koydu. "Eğer buna inanıyorsanız, neden size bu kadar yakından danışmanlık yapmasına izin veriyorsunuz?"

"Dostlarını yakınında, düşmanlarını daha yakınında tut, sanırım. Hangisinin hangisi olduğunu bilmiyorsanız daha da yakın." Vermeye cesaret edebildiğim en dürüst cevap buydu.

Kalemini şakağına vurdu ve gülümsedi. "Saray kurallarını çok çabuk kavriyorsunuz Majesteleri."

İltifatı karşısında göğsüm gururla kabarmış olsa da güldüm. "Ayrıca, Luther benim danışmanım değil. Benim tek danışmanım sensin."

Kalem elinden bir taş gibi düştü. "Öyle mi?" Bana öyle bir baktı ki, insan ona sarayı yaprak ve macunla yeniden inşa ettiğimi söylediğimi sanabilirdi.

"Neden, Luther sana aksini mi söyledi?" Gözlerim yukarı doğru yuvarlandı. "Beni takip ediyor ve her zaman ne yapmam gerektiğini söylüyor diye-"

"Hayır," diye kekeledi, gözlerini hızla kırıştıtararak. "Ben sadece... Luther, Aemonn, onlar Kraliyet Konseyi'nin üyeleri ve ben..." Omuzları

Sanki çok fazla yer kapladığından korkuyormuş gibi içe doğru kıvrıldı. "Gerçekten bir tek ben miyim?"

Alçak mermer bankta yanına oturdum ve dizimle onu dürttüm. "Kral'a tavsiyede bulunmuş olabilirler ama benim güvenebileceğim danışmanlara ihtiyacım var. Sana neden bana yardım etmeyi teklif ettiğini sorduğumda, bana duymak istediğim hikâyeyi anlatmadın. Bana gerçeği söyledin. Bunu yakında unutmayacağım Eleanor. Eğer o adamlar bana danışmanlık yapmak istiyorlarsa, o zaman senden ders alması gerekenler onlar."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, zar zor duyuluyordu. Eskiz defterinin üzerine eğilirken bukleleri yüzünü gizleyen bir perdeye dönüştü, ama uzun kirpiklerinin altında bir parıltı yakalamadan önce değil.

Hafifçe burnunu çekti. "Daha önce hiç kimse bana inanmamıştı. Şimdiye kadar olduğum tek şey, zayıf büyü olan ve sunacak hiçbir şeyi olmayan aptal, anlamsız bir kızdı."

Yanıtındaki bir şey içimdeki bir teli kopardı, düşük notası kulaklarımda yankılandı.

"Kendimizi küçük hissetmemizi istiyorlar Eleanor. Sessiz olmamızı, tahmin edilebilir olmamızı, önemsiz olmamızı, davranmamızı istiyorlar. Sonra da bunu hak ettiğimizi düşünmemizi istiyorlar. Ama bence onları dinlemeyi bırakıp birbirimizi dinlemeye başlamamızdan korkuyorlar. Peki bizim gibi kadınlardan neden bu kadar korktuklarını biliyor musunuz?"

Bakışlarımız buluştu, iki çift ışıltılı göz ortak bir kararlılıkla parlıyordu.

"Neden?" diye sordu.

Cevap sırtışımla kesinlikle hınzırcaydı.

"Çünkü öyle olmalılar."

Sorae ısrarlı bir havlamayla dişlerini sıktı. Sadece bir elma daha atmam için sabırsızlanıyor olsa da, bir yanım zeki gryvern'imın beni dinleyip dinlemediğini merak ediyordu.

Eleanor yanaklarını sıvazladı ve bana Kutsanmış Lumnos'un ışığını yansıtan bir gülümseme verdi. "Diem Corbois, Kraliçem olduğun için çok mutluyum."

Eleanor'la yaptığım tartışma moralimi düzeltmişti. Kafam hâlâ bir önceki akşam hissettiğim kederle gömülü olsa da, karanlık toprağın altında bir yerlerde bir umut tohumu filizlenip yüzeye çıkıyordu.

Kraliçe olarak insanlara *yardım edebilirdim*. Elbette ölümlülere yardım edebilirdim ama Alçalmışlara da yardım edebileceğimi fark etmeye başlamıştım. İyi olanlara.

-değerli olanlar, ne kadar az olsalar da. Bu diyarda yüzyıllardır arkaik, adaletsiz gelenekler hüküm sürüyordu ve belki de bunları sona erdirecek güce sadece ben sahiptim.

Eğer Zorlu'dan sağ çıkabilirsem.

Sarayda yürürken kafamda bu düşünceler dolaşıyordu. Eleanor başka bir Saray'daki arkadaşlarıyla buluşmak üzere ayrılmıştı ve yeni Kraliçe hakkında elit sosyal çevrelerde dolaşan dedikodularla ilgili haberlerle döneceğine söz vermişti. İnâtçı gölgem Luther merakla ortadan kaybolmuştu ve Lily ile Teller'ın okullarının bitmesine daha saatler vardı.

Corbois Hanesi'ne resmen kabul edilmemden sonra sayıları azaltılan korumalarım bile gitmişti. Kendimi ilk kez, yeni evim haline gelen devasa arazide tek başıma dolaşmakta özgür buldum.

Benim kaderim buydu. Bu sarayda yaşamak. *Tek başıma*.

Etrafımda ilgimi çekmek için yarışan yüzlerce yabancı varken olabildiğince yalnızdım.

"Ah, işte buradasınız, Majesteleri."

"Remis," dedim ve onu kibarca başımı sallayarak selamladım.

"Ne hoş bir sürpriz. Oğlum bugün benimle görüşemeyecek kadar meşgul olduğunuzu iddia etmişti."

Yani Luther beni babasından uzak tutmaya çalışıyordu.

İlginç.

Tepkimi kayıtsız bir şekilde sürdürdüm. "Konuşmak istediğiniz bir şey mi var?"

"Corbois Hanesi'ne resmen hoş geldiniz demek istedim." Sert bir selam verdi. "Kutsal Lumnos Ana, krallığa nesiller boyu hizmet ederek bizi onurlandırdı. Hepimiz bu büyük geleneği sizin yanınızda sürdürmeyi dört gözle bekliyoruz."

Remis mükemmel bir diplomattı. Yüz hatları samimiyet yayıyordu ve sesinin zengin pürüzsüzlüğü herkesi rahatlatılabildi. Duruşu cana yakındı ama yine de saygılıydı. Görünüşe bakılırsa, beni yanında görmekten heyecan duyuyor gibiydi.

Gerçek olduğunu bildiğim şeyi ortaya çıkaran tek şey, oğluyla paylaştığı bir özellik olan çenesindeki gerginlik titreşimiydi.

"Eminim öyledir," dedim tatlı bir gülümsemeyle. Yanağının alt kısmında bir kas seğirdi.

"Sanırım oğlum size Kral'ın cenaze töreninin iki gün içinde yapılacağını bildirmiştir."

"Öyle. Aemonn da bana Yükseliş Balosu'ndan bahsedecek kadar nazikti."

Gülümsemesi sıcak karameldi, kalın ve ballıydı. Oğlununkinin parlaklığına hiç benzemiyordu, ne kadar nadir olsa da. "Size faydalı olmak için emirlerime kulak verdiklerini duyduğuma sevindim."

"Yeni kuzenlerimden pek çoğu yardımlarını sunmaya hevesliydi. Bunun için sana teşekkür etmem gerektiğinin farkında değildim."

Bir seğirme daha.

"Naibiniz olarak tek istediğim-"

"*Merhum Kral* Naibi," diye düzelttim. "Ben henüz kendiminkini seçmedim."

Sonunda maskesi düştü. Dudakları kıvrık kaldı, gözleri kırıştı ama yüz hatlarındaki sıcaklık bir kış rüzgârıyla üşümüş gibi dağıldı.

"Eğer hükümdar *olursanız*, Majesteleri. Böyle mutlu bir günün gerçekleşmesini sağlamak için aşılması gereken pek çok engel var."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu kadar çok mu? Bir Corbois Kraliyetine meydan okunmasının neredeyse hiç duyulmamış bir şey olduğunu duydum. Umarım Hanedanınızın anlaşmamızın vaat ettiği korumayı sağlayamayacağını ima etmiyorsunuzdur."

Remis'in gözlerinde kısa bir süre vahşi ve tehlikeli bir şey parladı - oğlunda çok sık gördüğüm bir başka özellik.

"Böylesi bir etkiye sahip olan yalnızca Corbois ismi değil. Dokuz diyarın tamamındaki ilişkilerimizin derinliği. Biri bize karşı gelmeye cüret ederse, çok sayıda düşman edinir."

Tehdidini, hava durumundan bahseder gibi aynı rahatlıkla dile getirdi.

Gerçek bir diplomat, gerçekten.

"Ve tabii ki," diye devam etti, "uzun yıllar hizmet ederek edindiğimiz bilgeliğimiz var. En genç üyelerimiz yardımcı olabilirken, yaşlı Corbois'lerin de size sunacakları çok bilgi tavsiyeleri var, eğer buna açıksanız."

Onu kışkırtmaya devam etme dürtüsü güçlüydü. Ona bakıp da Vekil olarak gözetimi altında ölümlülere yapılan tüm haksızlıkları düşünmemek çok zordu.

Ama zamanlama her şeydi. Remis ve akrabalarının konumlarından emin olmamalarını istiyordum, böylece ölümlü hayatıma girmekten çok beni kazanmaya odaklanacaklardı, ancak onları düşman edinecek kadar ileri gitmek istemiyordum.

Henüz.

Ona en minnettar gülümsememi sundum. "Böylesine değerli bir hediye için ancak bir aptal geri çevirir. Rehberliğinizi her zaman memnuniyetle karşılıyorum, Naip."

Omuzlarındaki gerginlik azaldı, yüz ifadesi cazibesini yeniden kazandı. "Bunu duyduğuma sevindim. Meclis Resepsiyonları için stratejiyi görüşmek üzere yarın buluşalım mı?"

Bir an duraksadım.

"Ev Resepsiyonları mı?" Tekrar ettim.

"Yirmi Hanenin her birinin başkanlarıyla özel toplantılar. Bunlar bir Meydan Okumadan kaçınmanın en hayati adımıdır." Tek bir kaşını kaldırdı. "Eminim oğlum sizi bu toplantılara hazırlamaya başlamıştır."

"Yapmadı," diye kestirip attım. "Görünüşe göre öğütlerinizi daha yakından dinlemek için daha fazla neden var."

Söylenecek doğru şeydi - en azından Remis'in muzaffer sırtışı herhangi bir gösterge ise.

"Oğlumun hatasını affetmeniz için size yalvarıyorum Majesteleri. Onunla sert bir konuşma yapacağım."

"Lütfen söyleyin. Kraliçesinin, bilmeyi çok istediği hayati bilgileri saklamasından hoşlanmadığını bilmesini sağlayın." Ben de kendi sırtışıma gösterdim. "*Tam olarak* bu kelimeleri kullandığınızdan emin olun."

Abartılı bir selam daha verdi, başını eğerek kendini beğenmiş özgüvenini zar zor gizledi. "Yarına kadar, Majesteleri."

Topuğumun üzerinde dönerek en yakın kapıya doğru koştum. Ben bile içimde hissettiğim karmaşaya yenik düşmeden önce bir günde ancak bu kadar güven taklidi yapabilirdim ve Lumnos'taki en güçlü Alçalmışlarla buluşma fikri - Remis'in bir *stratejiye* ihtiyacımız olduğunu düşündüğü kadar önemli toplantılar

-Sınırıma yaklaşmıştım.

Arkamda bir boğaz temizlendi. "Majesteleri, sanırım bu yol hizmetkârların geçitlerine çıkıyor."

Kahretsin.

"Evet, farkındayım," diye neşeyle yalan söyledim ve kapının arkasında kaybolurken elimi havada salladım. "Bir Kraliçe sarayının her santimini bilmeli!"

Kendimi karanlık, sıradan bir koridorun yarısında buldum. Her duvarda sıralanmış dolaplar kovalar ve paçavralarla, yığınla kristal cam eşya ve gümüş çatal bıçak takımıyla, rengârenk çarşafarla ve her boyda yağlı, mumlu mumlarla dolup taşıyordu. Penceresiz duvarlar sağa sola uzanıyor, uzak aralıklarla süzülen parlayan kürelerle aydınlatılıyordu.

En yakındakine doğru yürüdüm ve göğsümde zonklayan tuhaf bir aşinalık hissiyle ona baktım. Sanki küçük bir parçam kaburgalarımın koparılmış ve tavana asılmış gibiydi.

Bu ışıkları kimin büyüğü besliyordu? Bir yerlerde, işi bu salonları güçleriyle aydınlatmak olan bir hizmetkâr mı vardı? Yoksa tüm bunlar bir şekilde başımın üstündeki taçtan mı kaynaklanıyordu?

"Çoktan Aemon ile yattığını duydum. Çok uzun sürmedi."

Seslerin sessiz mırıltısıyla birlikte solumdan ayak sesleri geliyordu.

"Kralı öldürdüğünü duydum. Muhafızlardan biri ona saldırdığını söyledi.

öldüğü gün."

Çenem sıkıştı. Bir grup hizmetçi yaklaşıyordu ve belli ki *hakkımda* dedikodu yapıyordu. Bir parçam yerimde durup onlarla yüzleşmek istiyordu ama çok daha büyük bir parçam bir çıkış ararken panikle doldu.

"Kral zaten ölüyordu. Eğer onun işini bitirdiyse, bu bir merhametti.

Eşi öldüğünden beri gitmek istediğini herkes biliyor."

Sesler daha da yükseldi. Çatlak bir kapıdan içeri girdiğimde, birçoğu katlanmış parşömenler ya da sicimle sarılmış kutularla dolu, bölünmüş raflarla kaplı duvarları gördüm.

Bir posta odası. Bunu Eleanor'un turundan hatırlıyordum. Oda'nın karşı köşesindeki bir açıklık sarayın ön salonlarına açılıyordu.

"Bence bir şeylerin peşinde. Nasıl olur da Prens Luther'den daha güçlü olmasına rağmen kimse onu duymamış olabilir? O bir-"

Koridordan geçen hizmetkârlardan kaçmak için tam zamanında sıvıştım. Ciğerlerim derin bir rahatlama nefesiyle yandı. Posta odasından sürünerek çıkarken, kesin bir aşağılanmadan kıl payı kurtulduğum için kendi kendime sııttım, sonra fuayeye doğru yol almak için döndüm.

Ve doğruca Henri Albanon'un göğsüne çarptı.

Bölüm

ELeVen

Bir keresinde, genç bir kızken, neredeyse ölüyordum.

Teller ve ben aylar süren bir ağaç tırmanma düellosunun sancılarını çekiyorduk,

Gözlerimi bataklığın kenarındaki, onun en uzun fethinin neredeyse iki katı yüksekliğindeki bir selviye dikmişim.

Yolun üçte birinde, cılız dallar ağırlığımı taşıyamayacak kadar inceldi, ama gurur ve kardeşimin alayları beni içgüdülerimi görmezden gelmeye itti. Yükseldikçe yükseldim, ta ki kaderin bir *cilvesi* beni baş aşağı sığ suya yuvarlayana kadar.

Kayalık kıyılara çarparken boynumun kırılmasını engelleyen şeyin iyiliksever bir tanrı mı, gizli Soyumdan gelen kanım mı yoksa sadece aptalca bir şans mı olduğunu söylemek zor. Sonunda kendime geldiğimde ciğerlerim suyla doluydu ve uzuvlarım hareket edemeyecek kadar uyuşmuştu. Dünyanın yavaşça kayıp gitmesini ve yerini soğuk, içi boş bir dehşetin almasını dehşet içinde izledim.

Başımda Lumnos Tacı'yla kraliyet sarayının ortasında, ölümlü en iyi arkadaşımın dönüşen sevgilim Henri'yle karşılaşmak *tam da* o an gibi hissettirdi.

Duyguları bir araba tekerleğindeki parmaklıklar gibi yüzünde dönerken çaresizce baktım.

Şok, sonra kafa karışıklığı.

Farkına varma.

Keder.

Sonra öfke. Çok fazla öfke.

Bir şey söyledim -adını ya da belki zayıf bir açıklama- ama duyamadım. Ağzımın hareket ettiğini hissedebiliyordum, nabzımın atışını hissedebiliyordum, tüllü elbisemin kurşuna dönüştüğünü ve beni aşağıya, aşağıya, aşağıya çektiğini hissedebiliyordum.

karanlıktı ama kulaklarımdaki tek ses Henri'nin sesi ve tekrarlayıp durduğu kelimelerdi.

"Sen onlardan birisin. Sen de *onlardan birisin*."

Ona doğru sendeleyerek bir adım attım. Sanki kazara kapabileceği zararlı bir hastalıklımışım gibi geri çekildi.

"Bana yalan söyledin."

Gözlerindeki nefret elle tutulur gibiydi. İçinde yüzebilirdim. İçinde boğulabilirdim. "Bilmiyordum," diye yalvardım. "Yemin ederim Henri."

"*Bilmiyor muydun?*" diye tükürdü.

Bir adım daha attım. Taşıdığı çuvalı düşürdü, mektup yığınları mermer zemine döküldü. Sonunda babasını saray kuryeliği görevlerinin bir kısmını üstlenmesine izin vermeye ikna etmiş olmalıydı.

Sadece benim şansım.

Henri'nin eli tuniğinin eteklerine gitti ve göbeğine doğru kayd - bel kuşağında sakladığını bildiğim küçük, yassı bıçağa doğru.

Ön taraftaki muhafızlar onu silah ararken bir bıçağı gözden kaçırmış olabilirler.

Beni bıçaklayacaktı.

Henri'yi. *Benim* Henri'm.

Bu hareketi not ettiğimi gördü ve dondu kaldı. Kısa bir an için ikimiz de birbirimizi en sefil, en acı verici şekilde anladık.

Girişin yakınındaki muhafızlar Henri'nin yüzündeki açık düşmanlığı fark edip etrafımızı sardılar, kılıçları kınlarından uğursuz bir sıyrıkla kayd. Yakınlarda, meraklı hizmetkârlar görünmez bir işle meşgulmüş gibi davranırken, bir çift Corbois kuzeni bitişik bir odadan utanmadan bakıyordu.

Çok fazla meraklı göz. Çok fazla bilenmiş kulak ve keskin bıçak.

Doğrudum ve sesimi yapmacık bir kibirle yükselttim. "Sen oradaki, kurye. Teslim etmeni istediğim bir şey var. Çok değer verdiğim birine bir mesaj." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Onu alabilmem için beni çalışma odama kadar takip eder misin?"

Titreyen her atom, dile gelmeyen yakarışımı duyması için ona yalvardı: *Bana bir şans ver. Benden henüz vazgeçme.*

Zar zor fark edilen baş sallamasıyla dizlerimin bağı çözüldü.

İki muhafız bize katılmak için öne çıktı. "Eskorta gerek yok," diye emrettim, onaylamayan bakışlarına rağmen onları el sallayarak gönderdim. "Yalnız gideceğiz."

Sorun şu ki, Kraliyet'in ofislerinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eleanor turunda bahsetmiş olsa da, sarayda kendi başıma bulabileceğim ve rahatsız edilmeden kalabileceğim tek iki oda saray zindanı ve yatak odamdı.

İkisi de ideal değildi ama Henri'yi zindana ve oradaki karanlık, kafesli hücrelere götürürsem, açıklama yapmaya fırsat bulamadan bıçağının bōđrüne saplanacağından şüpheleniyordum.

Benim odam olmalı.

Koridorlarda yürürken yüzümü öne doğru tuttum, arkama bakıp gözlerindeki nefreti görmekten çok korkuyordum. Düşüncelerim o kadar telaşlıydı ki, arkamdan gelen ayak seslerini artık duymadığımı fark edene kadar neredeyse kraliyet kanadına kadar gelmiştim.

Döndüğümde onu elli adım ötede, hafıf aralık duran bir kapıya odaklanmış halde gördüm. İzlediği şey her neyse onu öylesine ele geçirmişti ki yanına geldiğimde beni fark etmedi bile.

Onun görüş açısını takip ederek küçük bir okuma odasına girdim. Arka köşede, Luther ve Aemonn kısık seslerle harareti bir şekilde tartışıyorlardı.

İçim kıpır kıpır oldu. Eğer Aemonn Henri'nin yatak odama gizlice girdiğini görürse. Luther'in onun üzerinde tuttuğu sırların bu düzeyde bir gizliliği satın almaya yeteceğinden şüpheliydim.

Henri'nin kolunu tuttum. "Gitmemiz gerek. Seni burada göremezler."

Odadan gök gürültüsünü andıran bir ses geldi. Arkama dönüp baktığımda, Aemonn duvara asılı, bacakları sarkık, Luther'in boğazına doladığı eliyle yerinde durmasına rağmen acımasız bir gülümseme takınmıştı.

Bu konuşma iyi gitmiyordu.

Henri'nin kolunu çektim. "Gerçekten ama *gerçekten* gitmeliyiz."

"Bu o." şaşkındı, nefesi kesilmişti. "Gördüğüm adam, ölümlü çocuğu öldüren adam. Bu o."

Göğsüm sıkıştı.

Luther'i bu korkunç suçtan dolayı zihinsel olarak çoktan mahkûm etmiş olmama rağmen, bir parçam bunun bir yanlış anlaşılma olduğu umuduna tutunmuştu.

Artık kaçamayacağım bir gerçektir bu. Henri, adalete teslim etmek için ölümü göze alacak kadar nefret ettiği bir adamla birlikte çalıştığımı öğrenirse beni asla affetmezdi.

"Ödeyecek," dedim. "Yemin ederim, ödeyeceğinden emin olacağım. Ama seni burada görürse bunu yapamam."

Henri bana ters ters baktı, sonra daralmış gözlerinde yanan öfkeyle odaya döndü. "Peki."

Onu kraliyet kanadına doğru çektim ama odamın dışında sohbet eden bir muhafız kalabalığı gördüm ve donakaldım. Eleanor ve Luther onları ne kadar ihtiyatlı bulursa bulsun, Henri'nin hayatı üzerine bahse girmeye niyetim yoktu. Henri'yi köşeden çekiştirdim ve gördüğüm ilk yatak odasına götürdüm.

Geri döndüğümde Henri'nin yüzü değişmişti. Üstümde süzülen Taç'a baktı, öfkesi yerini çok daha yıkıcı bir şeye bırakmıştı.

"Siz Kraliçe'siniz," diye mırıldandı.

Kollarımı boynuna dolamayı ve başımı göğsüne gömmeyi o kadar çok istiyordum ki. Güven, dürüstlük ve biraz zamanla arkadaşlığın neye dönüşebileceğini keşfeden iki saf gençten daha fazlası olmadığıma zamana geri dönmek için.

Kısa bir zaman artık her birimiz için çok farklı bir anlam ifade ediyordu.

"Bilmiyordum," diye yalvardım. "Hayatım üzerine, *Teller'in* hayatı üzerine yemin ederim ki bilmiyordum."

Gözleri güvensizlikle kararmış bir şekilde benimkilere kaydı. "Bu nasıl mümkün olabilir?

Nasıl bilmezsın?"

"Ben de aynı soruları soruyorum, inanın bana. Kral öldüğünde, bu şey bir anda ortaya çıktı. Bir ölümlüyü seçtiğini düşünmüştüm, ta ki..." Zindanı hatırlayınca irkildim. "Dün geceye kadar gerçekten bilmiyordum."

İfadesindeki sertlik biraz olsun azaldı. "Öz babandı o zaman?"

"Tek açıklaması bu. Annemin kahverengi gözleri var ve Soyundan gelmek için çok hızlı yaşlandı."

"Sence biliyor muydu?"

Ona sorabilmeyi her şeyden çok istediğim soru buydu.

-Ve cevabını duymaktan en çok korktuğum soru.

"Sırları vardı ama bunu benden sakladığına inanmakta güçlük çekiyorum. Bize her zaman büyük şeyleri, önemli olan şeyleri söylerdi."

Henri gözlerini kaçırды, yüz hatlarında anlaşılmaz bir ifade belirmişti.

"Peki ya flameroot tozu?" diye sordu. "Bütün bunların bir parçası mıydı?"

İnkâr etmeye başladım ama öyle miydi?

Hiç kimseye, Teller'a bile hikâyenin tamamını anlatmamıştım. Sadece vahşi halüsinasyonlar gördüğümü ve flameroot'un onları durdurduğunu iddia etmiştim.

Ama annem biliyordu.

Onca yıl önce, korkmuş küçük bir kızken, her şeyi sadece ona itiraf etmiştim.

Ona, imgelemlerimde mum ışığının parıltısının tavanda bir resim çizmesini sağlayabildiğimi söylemiştim. Gölgeleleri odaların köşelerinden çıkmaya ve sıcak bir yorgan gibi etrafımda kıvrılmaya ikna edebilirdim. Onları birlikte dans ettirebilirdim, ışık ve karanlığı, neşeli bir valsle. Ona aydınlık ve karanlığın benim dostlarım olduğunu söylemiştim; sessiz yoldaşlar, çağırma cevap verenler.

Karşılığında bana bir *hastalığım olduğunu* ve kızıl tozun her şeyi yok edeceğini söylemişti.

İki ay önce almayı bırakana kadar da öyle oldu. Tam da Luther'in tanrısallık dediği *ses beni savaşımaya* çağırmaya başlamıştı.

Annemin ihanetinin tüm boyutları içime işlerken, "Sanırım kusacağım," diye sızlandım. Sendeleyerek bir masaya yaklaştım ve destek için kenarına tutundum, öğürmemek için hava üfledim.

Henri'nin eli nazikçe sırtıma dokundu. Bu hisse odaklandım, uçurumdan sarkan bir ip gibi ona tutundum.

"Flameroot tozu bir şekilde benim Alçalmış tarafımı engellemiş olmalı," diye soluklarım arasında zorla söyledim. "Ve annem biliyordu. Büyümün içeri girdiğini biliyordu ve o-"

"Alçalmışlarla ilgili *her şeyi geçersiz kılabilir* mi?"

Henri'ye baktım. Yüzü kurnaz bir parıltıya bürünmüştü.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Diğer Türemiş özellikler. Güç, iyileşme, sert deri ve kemikler, uzun ömür. Flameroot bunları da engelleyebilir mi?"

Hâlâ nefes almakta zorlanıyor, midemin ters dönmemesi için mücadele ediyordum. "Emin değilim. Bilmiyorum-"

"Nereden bulmuş? Başka var mı?"

"Birkaç hafta önce erzağımı yok ettim. Nereden aldığını bilmiyorum ama ben-"

"Biraz daha getirebilir misin? Ya da nasıl yapıldığını gösterir misiniz?"

Farkına vardığımda dudaklarım aralandı. "Onu bir silah olarak kullanmak istiyorsun." Henri durdu. Gözleri Crown'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. Aramızda garip bir farkındalık ve bir soru geçti.

Henri Everflame'in bir Muhafızıydı, kendini İnmişlerin arasına sızmaya, hatta onları öldürmeye adanmış bir gruptu. Bana isyancıların yüzlerini, buluşma noktalarını, gizli bir üyelik işareti olarak kullandıkları dövmeği göstermişti.

Ve ben sadece onların düşmanı değil, düşmanlarının *Kraliçesiydim*. Tüm Muhafızları toplatabilir ve ihanetten idam ettirebilirdim. Caydırıcı olması için arkadaşlarını ve ailelerini bile öldürtebilirdim. Türemiş yasalar ölümlü hainlerin cezalandırılması için hiçbir sınır koymaz.

Ya da gitmesine izin verip onu, Koruyucuları ya da bunların hiçbirini tanımadığımı unutabilir ve manevralarının beni hedef almaması için dua edebilirdim. En iyi arkadaşımın, kimseye vermediğim kadar değer verdiğim adamın hayatımdan sonsuza dek çıkıp gitmesini izleyebilirdim.

Ya da...

"Biraz daha bulmaya çalışabilirim," diye zayıfça teklif ettim.

Yeterince basit kelimelerdi ama her şeyi anlatıyorlardı: *Seni seçiyorum*.

Kaşlarını çattı, tepkimi dikkatle inceledi. "Hâlâ bize yardım etmek istiyor musun?"

Elimi yavaşça yüzüne doğru kaldırdım. Beni durduracağından ya da daha önce yaptığı gibi geri çekileceğinden korkuyordum ama parmaklarım yanağımı sıyrırken taş gibi hareketsiz kaldı.

"Ben hâlâ benim, Henri. Ben hala Diem'im. Ve... Seni hâlâ seviyorum." Bu sözleri ona daha önce hiç söylememiştim.

Ve dürüst olmak gerekirse, şimdi bunları söylemek içimde sevgiden çok utanca yakın bir his uyandırıyor.

Ama çaresizdim. Korkunç, acilen çaresizdim.

Annem gitmişti, belki de sonsuza dek. Şifacı olarak kariyerimin ve babamla ilişkimin çökmesine neden olmuşum bile. Ölümlü Şehir'de bildiğim hayat sona ermişti. Henri'yi de kaybedersem, benden geriye ne kalırdı ki?

Henri hiçbir şey söylemese de, gözleri kalbi ve zihni arasındaki kavgayı ele veriyordu. Çılgınca ekmeye başladığım bir umut tohumuydu bu.

"Bana evlenme teklif etmiştin," dedim. Yüzünü buruşturdu. Göğsüme yumruk atsa daha az acırdı ama ben devam ettim. "Eğer bana hâlâ sahip olacaksan, bunu birlikte yapabiliriz. Bu tacı sana ve ölümlülere yardım etmek için kullanabilirim."

İfadesindeki savaş alanı yavaşça, temkinli bir şekilde olası bir geleceğe doğru kaydı.

"Birkaç gün içinde bir balo var. Lumnos'taki en güçlü Soydan gelenlere yeni Kraliçe olarak takdim edileceğim. Tüm Yirmi Hane

Orada." Sesim aceleci ve soluk soluğaydı. "Bana eşlik edebilirsin - belki işe yarar bir şeye kulak misafiri olursun ya da-"

"Ya da saldırabiliriz."

Kelimeler bir meydan okumaydı. Söylenmemiş başka bir soru: *Ne kadar ileri gitmek istiyorsun?*

"Hepsi bir yerde toplanırsa kolay hedef olurlar," dedi. "Tek bir saldırıda sayılarını azaltabiliriz."

Aklım cephaneliğe yapılan saldırıya gitti. Tedavi ettiğim muhafızların yüzleri tanınmayacak kadar yanmıştı. İçeride bulduğum adamın boğazı öyle vahşice kesilmişti ki, iyileşme yetenekleri bile onu kurtaramamıştı. Perthe, eğer onu dışarı çıkarmasaydım diri diri yanacaktı.

Midem yağlı ve kalın hissediyordu. "Daha çok erken. Taç giyme törenine kadar Kraliçe olarak yetkim olmayacak. O zamana kadar beklemeliyiz."

Bahaneme inanıp inanmadığından
emin değildim. *Ben de* bahaneme
inandığımdan emin değildim.

Henri yavaşça başını salladı. "Haklısın. Bu eli çok çabuk oynayamayız. Bir Muhafız Kraliçe boşa harcanamayacak kadar iyi bir fırsat."

Rahatlamış bir nefes aldım - biraz fazla yüksek sesle. "Yani benimle baloya gelecek misin? Nişanlım olarak?"

Yine tereddüt etti.

Bir anda onu kaybetme ihtimali ve onu bedenlen ve ruhen yanımda tutma ihtiyacıyla dolup taşım. Kollarımı boynuna doladım ve alnımız birleşene kadar yüzümü yukarı doğru iterek bedenimi ona yaklaştırdım.

"Sana ihtiyacım var. Bunu sensiz yapamam."

Gözleri yüzümde gezindi, yeni bir belirsizlik ve eski bir arzunun patlayıcı karışımıyla alevlendi. Parmakları belime dolandı, sonra durakladı.

"Lütfen Henri," diye yalvardım. "Benimle kal. Benimle hükmet. *Kralım ol.*" Bu sözler ikimizi de ateşledi.

Bir anda öpüşmeye, dokunmaya, nefes nefese kalmaya, yalvarmaya başladık.

Dudaklarım dudaklarına çarptı, sonra teninde gezinirken ona ağzım ve dilimle ölümsüz sadakatimi adadım. Parmakları saçlarımda dolaşıyordu ve Taç'ı hissettiğini, nasıl bu kadar canlı ve aynı zamanda hava kadar dokunulmaz olabildiğine benim gibi hayret ettiğini anlayabiliyordum.

Elleri omuzlarım boyunca uzanan ince kumaş kayışlara kayd ve onları aşağı doğru itti, avuç içleri dik göğüslerimin üzerinde yuvarlandı. Yumuşak bir inilti çıkardım,

Zevkim onun dokunuşundan kaynaklandığı kadar, lekelenmiş, itici Alçalmış bedenimde bile beni hâlâ arzulayabilmesinin verdiği rahatlamadan da kaynaklanıyordu.

"Tekrar söyle," dedi huysuzca.

"Kralım ol," diye bağırdım, yüzünü ellerimin arasına alarak. "Lumnos'un ilk ölümlü kralı."

Bir iniltiyle ürperdi, sonra beni ayağa kaldırdı ve bacaklarımı beline dolayarak beni yatağa taşıdı. Ateşler içindeydim, zorlukla nefes alıyordum, düşüncelerimi iğneleyen şüpheleri dinlemek için bir an bile duraksarsam Henri'nin fikrini değiştirip benden sonsuza dek vazgeçebileceğinden çok korkuyordum.

"Sonunda onlara bunu ödetebiliriz," diye mırıldandı öpücükler arasında. "Bir daha asla bizden bir şey alamayacaklar."

Giysiler kaymaya başladı. Önce tuniği, ben açgözlülükle onun sağlam omuzlarını kavrarken dalgınca yana savruldu. Sonra belindeki kuşak kalçalarına kadar indi, bana duyduğu açlık kulaklarımda çınlıyordu. Sonra kaba avuçları baldırlarımı, dizlerimi, uyluklarımı sıyırırken eteklerim yükseliyordu, nefesim kesilene kadar yukarı ve-

Kapı aralığında bir boğaz
temizlendi. Luther girişte
duruyordu.

Bölüm

TWeLVe

Luther kapıyı arkasından kapattı ve doğrudan Henri'ye baktı. Gözleri soğuk ve ruhsuzdu, tam bir buz prensiydi. Sivri yara izi Kızgın bir şimşek çakmak üzereymiş gibi seğirdi.

Henri üzerimden yuvarlandı ve pantolonunu yukarı çekti, gözleri Luther ile yer arasında gidip geliyordu. Yüzü ve çıplak göğsü benek benek kızarmıştı.

-Yakalanmanın verdiği utanç ya da Luther'i görmenin verdiği öfke ya da belki de ikisinin karışımı.

Utanç ateşi yanaklarımdan süzülüp geçti. Elbisemi omuzlarıma kadar çekip eteklerini bacaklarımdan aşağı indirirken iki adam da bana bakmadı.

Henri ve benim yaptığımız yanlış değildi. Ben yetişkin bir kadındım. Benimle evlenmeye ikna ettiğim adamla yakınlaşmak için her hakka sahiptim.

Peki neden birdenbire geri almak istedim?

Henri tuniğini kaptı ve başının üzerine çekti. Luther'in keskin odağı her hareketi işaretliyordu.

Henri'nin belinde sakladığı bıçağı ve daha önce koridorda gözlerinden damlayan öldürücü nefreti hatırladım. Bu çok kolay bir şekilde kan gölüne dönüşebilirdi.

Yataktan kaydım ve Henri'nin elini tuttum. "Seni geçireyim," dedim, sesim aldatıcı bir sakinlikteydi.

"Bunu tavsiye etmem." Luther'in sesi düz, sözleri kesikti. Hâlâ bana bakmıyordu. "Bir muhafız ikinizin girdiğini gördü. Bay Albanon'a saraydan çıkarken eşlik etmek için dışarıda bekliyor."

Luther'in Henri'nin adını kolaylıkla söylemesi beni dehşete düşürdü. Henri'yi katletmekten vazgeçirmekle o kadar ilgilenmişim ki

Ya bu hisler karşılıklıysa? Luther onu o çocuğu öldürdüğü günden beri tanıyorsa, bunu gizli tutmak için Henri'ye zarar vermeye razı olur muydu?

Kendimi dikkatlice iki adamın arasına yerleştirdim. "Bu muhafıza güvenilebilir mi? Henri'ye bir şey olursa," diye uyardım, sesim kesilerek.

Sonunda Luther'in buz gibi bakışları üzerime kayarak omurgamdan aÇağıya bir ürperti gönderdi. "Olmayacak."

Derin bir nefes aldım ve Henri'ye döndüm. "Gitmelisin," diye nazıkçe ısrar ettim.

Gözleri parladı. "Neden gideyim ki? Ben sizin kralınız olacağım. Bu adamlar *bize* hesap vermeli."

Luther'in omurgası öylesine sertleÇti ki, bronz teninin altındaki Çelik gibi güçlü kemiklerin kırıldığını neredeyse duyabiliyordum.

"Lütfen Henri," diye yalvardım. "Önce bazı şeyleri ayarlamama izin ver. Elimden geldiğince Çabuk haber göndereceğim."

Hoşnutsuzluktan neredeyse hırlayacak olsa da kaşlarını Çattı ve yumuşadı. Henri Çıkmak için hareket ederken ben de onların arasına yerleştim.

Parmaklarına uzandım, teninin tanıdık dokunuşunu son bir kez daha hissetmek istiyordum ama eli titreyerek uzaklaştı. Bekleyen muhafızı köşede takip edip gözden kaybolurken arkasına bakma zahmetine girmedi.

Koridordan aşağı baktım. KalÇalarım dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum, dudaklarım hâlâ öpücüğünden şişmişti. Ama şimdi, bana karşı olan sıcaklığı olmadan...

Kafam karıştı. Emin değilim.

Luther'in ilgisinin ağırlığı yardımcı olmuyordu. Orada beni nasıl bir yargının beklediğini görmek için bakmaya cesaret edemedim.

"Her ne düşünüyorsan kendine sakla," diye tersledim. "Duymak istemiyorum."

"Bunu duyman gerek."

"Aşk hayatım seni ilgilendirmez."

"Siz Lumnos KraliÇesisiniz. Aşk hayatınız tüm krallığı ilgilendirir."

Çenem o kadar sıkıldı ki dişlerim protesto için gıcırdadı. "Ve sen bunu *benim* endişem haline getirdiğinde-"

"Ben seni öpmedim," d i y e tısladım, yüzüne doğru dönerek, "sen *beni* öptün.

Belki seni gerektiği kadar Çabuk itmedim ama bu-"

"-Söyleyeceğim şey bu değildi," dedi sertçe. "Aemonn'u Henri konusunda sessiz tutmamı istediğinde bunu benim işim haline getirdin."

Yüzüm kızardı.

"Ama emin olun Kraliçem, sizi öptüğümde hiçbir karışıklık olmayacak. Sizi sahiplendiğimi bileceksiniz ve bunu inkâr etmek gibi bir arzum olmayacak."

Her yerim kızardı.

Yutkundum. Seçtiği kelimeleri kaçırmamıştım. Seni öpersem olmaz. Hayır.

Seni öptüğüm *nadir ve beklenmedik bir durumda.*

Seni öptüğümde.

Luther'in bakışlarındaki soluk mavi ateşe dayanamayarak başımı çevirdim. "Aemonn sessiz kalmayı kabul etti mi o zaman?"

"Bir bedel karşılığında."

"Elbette," diye mırıldandım. "Ne istiyormuş?"

"Onu Yükseliş Balosu'na refakatçi olarak getireceksin. İlk dansı ona sen yaptıracaksın ve gece boyunca onun yanında kalacaksın."

"Bunu yapamam."

"Ben de hoşlanmıyorum, ama bu yeterince basit bir talep-" "İstemediğimden değil, yapamam."

Luther sustu. "Neden?"

Sessizliğin içinde dayanabildiğim kadar sinmiş, bir sonraki sözlerimin her zaman tetikleyeceği bahar tuzağından korkuyordum.

"Henri'nin evlilik teklifini kabul ettim. Nişanlım olarak bana eşlik edecek." Eleanor'un takmam için ısrar ettiği zarif inci bilezikle kıpırdandım. "Hepinizin ölümlüleri ne kadar hor gördüğünüzün farkındayım ama Kraliçe olsun ya da olmasın bu seçimi ben yapacağım."

Gkimiz de birkaç eziyetli ve rahatsız edici an boyunca ne hareket ettik ne de konuştuk. Luther'in yumrukları iki yanında sıkılıp gevşedi. Etrafındaki hava, güçlkle kontrol altına alınabilen öfkeli bir büyüyle uğulduyordu. Boğazındaki onaylamama tufanını tutmak için zorlanıyordu.

İnledim. "Tamam, söyle."

Sadece söyle." "Burada olmaz."

Hiçbir uyarıda bulunmadan elini benimkine doladı, öfkesine rağmen şaşırtıcı derecede nazikti. Beni koridorda odalarımızın paralel olduğu yere götürdü. Avuç içi sırtımın çukuruna bastırdı ve beni sağa, muhafızlarımdan uzağa ve özel odalarına doğru itti.

Odamın kapısında duran iki adama koridorun diğer ucunda yerlerini almaları için bir emir verdi. Kapı kapandı ve ardından metalik bir kilit şingirtisi yerine oturdu.

Luther bana temkinli bir bakış attı. "Burada bekle."

Bir yan odaya girmesini izledim, sonra dönüp etrafı kolaçan ettim. Keskin bir nefes aldım, buraya daha önce de gelmiştim. Sadece kısa bir süre geçmişti ama Luther'in kaybolduğu odayı, cephanelik saldırısından sonraki sabah uyandığım yatak odası olarak tanıdım.

Luther'in yatak odası.

Çıplak vücudum *onun* küvetinde ıslanıyordu.

Çarşaflarının arasında yatarken elimi *onunkine koydum*.

Odaya daha yakından bakarken çılgın düşüncelerimi dizginlemek için mücadele ettim. Sarayın çoğu odasını süsleyen yaldızlı, süslü dokunuşlardan hiçbirisi yoktu, ama sadeliğine rağmen odanın kendine has bir sıcaklığı, kişisel bir konforu vardı.

Bir duvara dayalı, sağlam ahşap bir masanın üzerinde yarısı yazılmış mektuplar vardı; oymalı kenarlarında Kindred'ler ve onların ölümlü sevgilileri resmedilmişti. Lumnos masanın ortasında, sonsuz geceye kadar peşinden gitmek için her şeyden vazgeçtiği adamla kucaklaşmış bir şekilde duruyordu.

Rahat deri koltukların bulunduğu oturma alanı, eski kitaplardan oluşan uzun raflar ve küçük şövalelerin üzerinde duran küçük yağlı boya tablolarla çevriliydi. Maun bir içki dolabının üzerinde Lily'nin çerçeveli karakalem bir taslağı ve kahverenginin farklı tonlarında şişeler duruyordu. Bir çift çamurlu bot bir köşede yan yatmış, bir ceket de ayak dayama yerinin üzerine örtülmüştü.

Kısacası, bir ev gibi hissettirdi.

Oda çok güçlü bir şekilde onun odunsu, erkeksi misk kokuyordu. Bu koku beni isteğim dışında at sırtında yaptığımız ortak gezintinin anısına götürdü - geniş elleri karnımda aşağı doğru yayılmıştı, nefesi tenimde sıcaktı.

Bu sadakatsiz düşünceler karşısında nefesimin altında küfrettim. Vücudum, Henri'yle yarıda kesilen kaçamağımın beni yalnız ve arzulu bıraktığını hatırlatmaya fazlasıyla istekliydi.

Titreyen mum ışığı dikkatimi odanın karşısındaki küçük oyuya çekti. Kemerli bir nişin içine sıkışmış Lumnos'un parlak mermer büstü, başındaki taçtan tanınabiliyordu - şu anda taktığımın ikizi. Büstün etrafı mumlar, yıllanmış çiçekler ve pürüzsüz, renkli taşlarla çevriliydi.

Luther odaya dönüp arkamda durduğunda ayak sesleri daha da yükseldi. "Bu kadar dindar olduğunu fark etmemiştim," dedim.

O kadar uzun süre cevap vermedi ki dönüp ona baktım. Bakışları tapınağa sabitlenmişti, yüzü bir hürmet portresiydi.

"Kutsal Lumnos Ana ben çok gençken beni ölümden kurtardı. Hayatımı ona hizmet etmeye, onun krallığını ve insanlarını korumaya adadım. Eskiden inanırdım..." Gözleri benimkilere kaydı ve tıpkı daha önce olduğu gibi, sanki bakışlarımın çok ötesinde bir şey görüyormuş gibi içime bakıyor gibiydi.

Durdu ve başını salladı. "Önemli değil." Bana uzatmadan önce elindeki nesneye bir göz attı. "Al."

Kitabı aldım; avucumdan biraz daha büyüktü ve zengin konyak derisiyle ciltlenmişti. İçindeki kâğıt inceydi ve defalarca karıştırıldığı için küçük çentiklerle buruşmuştu.

"Nedir bu?" Açarken sordum. Luther hiçbir şey söylemedi.

Her sayfada bir çocuğun yüzünün kabataslak bir taslağı, bir isim listesi ve bir açıklama yer alıyordu.

Emmaline, yeni doğmuş, Benette Hanesi'nden baba Piotr ve ölümlü anne Harriet Bilkings'in kızı. Buz mavisi gözler, düz sarı saçlar, açık ten. Kızı ve annesi Meros'a sağ salim teslim edildi.

Diedrick, sekiz aylık, Althiena Hanesi'nden ölümlü baba Carell Jenks ve anne Wilmora'nın oğlu. Kraliyet mavisi gözler, gür kızıl saçlar, sol dirsekte doğum lekesi. Baba ve oğul Umbros'a sağ salim teslim edildi.

Zalaric, yedi yaşında, Hanoverre Hanesi'nden baba Jean ve ölümlü anne Penna Greystoll'un oğlu. Açık benekli lacivert gözlü, siyah kıvrık saçlı, koyu kahverengi tenli. Anne idam edildi. Oğul Umbros'a sağ salim teslim edildi.

Sayfalar dolusu bebek vardı. Çoğu yeni doğmuştu, ancak birkaçı daha büyüktü - nadiren ergenlik çağında olanlarla karışık ergenler ve yetişkinliğe geçmiş biri.

Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımı sağır eder hale geldi.

Kitabın sonunda, yırtık pırtık kırmızı bir kurdele yeni bir bölümü ayırıyordu. İlk bakışta içindekiler aynı görünüyordu -yüzler, isimler, tanımlar -Ama her biri sayfa boyunca kalın kırmızı bir X ile işaretlenmişti. Ve her birinde son satır eksikti: *güvenli bir şekilde teslim edildi*.

"Luther, nedir bu?" Daha yumuşak bir sesle tekrar sordum. "Tövbem."

Gözlerimiz buluştu ve içlerindeki acı beni bir bıçak kadar keskin bir şekilde kesti.

"Beni Yasaların Koruyucusu olarak yarı ölümlü çocukları infaz etmekle suçladınız, ben de bunu reddettim."

"Onları sen kaçırdın," diye nefes aldım. "Tüm bu çocuklar... onları öldürmediniz, Lumnos'tan kaçırdınız."

Sessizce başını salladı, omuzları sanki uzun yıllardır tuttuğu nefesini bırakıyormuş gibi düştü.

"Peki ya arkadaki kırmızı işaretli olanlar?"

Gözleri Lumnos'un büstüne kayd. "Başaramadıklarım," dedi, pişmanlığının derinliği her korkunç kelimeye yankılanıyordu.

Sayfaları çevirdim, dikkatimi minyatür çizimlerden ayıramadım. Bunu bir şekilde yakalamanın bir yolunu bulmuştu -aileleri, Kralları ve anavatanları tarafından reddedilmekten duydukları üzüntüyü.

O ben olabilirdim. Annem beni ölümlülerin arasına saklamasaydı, o ben olabilirdim. Sırları yüzünden ne kadar kızgın olsam da, beni hayatta tuttuklarını inkâr edemezdim.

"Bu kitap benim ölüm fermanım," dedi Luther sessizce. "Yüzlerce kez ihanet ettiğimin kanıtı. Kraliçe olarak bunu affetseniz bile, diğerleri bedelini ödememi sağlayacaktır."

"Asla," diye ağızımdan kaçırdım, kitabı göğsümde sıkıca tutarak. "Bunu asla kimseye açıklamam. *Asla*."

"Biliyorum. Sana güveniyorum."

Yüzünü, her zamanki soğukkanlı yüz hatlarını inceledim, yargılarıma sürekli meydan okuyan bu adam için bir açıklama bulmaya çalıştım.

"Luther, bunu bana neden şimdi gösteriyorsun? Bunun Henri'yle ne ilgisi var?"

Devam etmeye isteksiz görünerek çenesini oynattı. "Eğer bu birlikteliğe gönül verdiyseniz, sizi desteklerim. Ama sana onurlu bir şekilde hizmet etmeyeceğim."

Eğer açık konuşmasaydım. Alçalmışlar ölümlü bir Kralı kabul etmeyecektir, Majesteleri. Eş olarak bile."

Öfkelendim. "Onlardan izin istemiyorum."

Yüz hatları cam gibi keskinleşti. "Daha açık konuşayım. Yükseliş Balosu'nda onu nişanlın olarak takdim edersen, Henri Taç Giyme Töreni'ni görecektir kadar hayatta kalmaz. Haneler bir ölümlünün tahta geçmesini engellemek için her şeyi yaparlar. Veliahtların eşlerini çok daha azı için öldürdüler."

Kalbim durdu, ağzım kül tadı aldı.

Yaklaştı ve elini avuçlarımda duran kitabın üzerine koydu, parmak uçları bileklerimi sıyırırken kıvrılıyordu. "Sana bunu gösterdim çünkü önyargıyla konuşmadığımı bilmeni istiyorum. Bir ölümlüyü korumak için hayatımı ortaya koyabilirim. Zaten birçok kez yaptım." Sesi yumuşadı. "Ama eğer bu adımı atarsanız, korkarım Emarion Ordusu'nun kendisi bile onu koruyamaz. Ve bu diyarda bir kişinin daha kan bağı yüzünden gömüldüğünü görmek istemiyorum."

Tartışıyor, bağnazların şiddetinden korkmayacağımı haykırıyor, Henri'ye zarar vermeye kalkışan olursa diyarı yerle bir edeceğime yemin ediyor olmalıydım.

Ama belki de içimde bir yerlerde gerçeği zaten biliyordum, çünkü hissettiğim tek şey, beynimin hala kabul etmeyi reddettiği bir kaybın yasını tutan bir kalbin dayanılmaz ağırlığıydı.

"Gitmesine izin vermem gerektiğini söylüyorsunuz," dedim uyuşmuş bir halde. "Bu benim haddime değil."

"Danışmanım olmaya çalışmayı bırak Luther. Arkadaşım ol." Ona baktım, gözlerim yanıyordu. "Çekip gitmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Luther ağırlığını kaydırdı. "Diyorum ki..." Durakladı. Kaşlarını çatı. "Eğer onu seviyorsan..."

Başını kaldırdı ve sanki kendi sözlerine inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Taç giyene kadar bekle," dedi sonunda. "Meydan Okuma'yı atlat, Kraliyet'in tam yetkisini al, sonra..." Ağır ve yüklü bir iç çekti. "O zaman plan yaparız. Eğer istediğin oysa, bir yol bulmana yardım edeceğim."

Henri'nin onu öldürmeye yemin ettiğini bilseydi aynı teklifi yapar mıydı diye merak ettim. *Benim* de onu öldürmeye yemin *ettiğimi* bilseydi.

İçimden bir ses yapacağını söyledi.

"Senin bu kadar romantik biri olduğunu hiç düşünmemiştim," dedim ve zayıf bir gülümsemeyle ona karşılık verdim.

"Hakkımda henüz bilmediğiniz çok şey var Majesteleri."

Bunu görmeye başlıyorum, diye düşündüm kendi kendime.

Omzumun üzerinden, titrek mum ışığında parlayan mermer büste baktı. "Kutsal Anne sevdiği adamla birlikte olmak için hayatını feda etti. Sana çekip gitmeni söylersem beni öldürebileceğinden korkuyorum."

Derin bir nefes aldı, sonra doğruldu ve ellerini arkasında kavuşturdu.

"Ben... yanılmışım. Öpücük konusunda." Aramıza mesafe koymak için bir adım uzaklaştı. "Haklıydın. Seni öptüm ve sen beni ittin. Sana bir özür borçluyum."

Şimdi kim yalan söylüyor? Ben de öyle düşünmüştüm.

Kaşları derin oyulmuştu. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim-"

Dudaklarından bir nefes fırladı. "Annemin bildiği, sana karşı kullandığı sır bu muydu?"

"Bir kısmı," diye itiraf etti.

"Ama bunu asla ifşa etmezdi. Bu çocukları tehlikeye atmazdı."

"Biliyorum. Onları Lumnos'tan çıkarmamda bana yardım etti."

Kaşlarını havaya kalktı. "Annem bu konuda sana yardım mı etti?"

"Yeterince uzun süre uzaklaşmadığım ya da çocukların yalnız seyahat edemeyecek kadar küçük veya yaralı olduğu zamanlar oldu. Yarı ölümlülerin bu kadar zulüm görmediği diyarlardaki bağlantılarıma kadar onlara eşlik ederdi."

Annem pek çok kez bir anda şehri terk etmiş, bazen günlerce ortadan kaybolmuş ve bir not bile bırakmamıştı. Bu o kadar olağan bir durumdu ki, hiç sorgulamamıştım - ta ki temelli ortadan kaybolduğu güne kadar.

"Babam biliyor muydu?"

"Şüpheli. Bize yardım eden birkaç kişi dışında kimseye, hatta ailelerimize bile söylememeyi kabul ettik."

Panik içime işledi. "Bu yüzden mi ortadan kayboldu? Eğer bir çocuk doğururken yakalandıysa-"

"Hayır," dedi çabucak, ses tonu kesin bir şekilde. "Kendi sebepleri yüzünden gitti, benim değil."

Rahatlasam mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrasam bilemedim.

"Annem sana yardım ediyorsa neden seni ifşa etmekle tehdit etsin ki?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Annenin, yerine getirmeye hiç niyeti olmadığı büyük tehditler savurmak gibi bir alışkanlığı vardı." Gözlerinde bir eğlence kıvılcımı parladı. "Tıpkı kızı gibi."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, ama bunu inkâr edemezdim -köğeye sıkığtığımda ilk bağvurduğum yöntem kabadayılık ve tehditti ve kimse bunun Luther'den daha fazla kanıtını görmemiğti. "Sana ihanet etmeyeceğini biliyorsan neden ona yardım ettin? Neden blöfünü görmedin?"

"Çünkü onun ve benim birlikte yaptığımız iş daha önemliydi. Annen ve ben her zaman aynı fikirde değildik, çoğu zaman da anlaşılamazdık. Ama ona saygı duyardım." Bir adım daha yaklaştı ve yüzünü ciddi bir bakışla benimkine yasladı. "Ve onu asla incitmezdim."

Az önce söyledikleriyle zihnim allak bullak olmuştu. Bu şaşırtıcı adamla olan ilişkimin iniş ve çıkışları yorucu bir spor haline gelmişti. Luther'in planlarımın hedefi olması gerekiyordu. Herkesten çok onun benim hükümdarlığımdan korkması gerekiyordu ama yine de açıklanamaz, akıl almaz bir şekilde sırdaşım olmuştu. Şu anda bile ona vurup öldürmek mi yoksa kollarımı boynuna dolayıp teşekkür etmek mi istediğimden emin değildim.

Onu düşmanım olarak görmek için her türlü nedene sahip olmama rağmen, içimde bir şey ona güvenmek için can atıyordu. Bir pervanenin aleve çekilmesi gibi, kanatlarım onun ateşinin yoğunluğunda yanıp kıvrılrsa bile onun ışıltısına çekildim.

Elimdeki kitaba son bir kez daha baktım. İçinde kayıtlı çocuklar için sessiz bir dua ettim ve kitabı ona geri v e r m e d e n önce dudaklarımı kapağa bastırdım.

"Aemonn'a sessizliği için pazarlığı kabul edeceğimi söyle. Onu baloya götüreceğim."

CHapTer

THIrTeen

Gözlerim yazdığım kelimelerin üzerinde gezindi. Hem çok fazlaydılar hem de yeterli değillerdi.

H,

Bahsettiğimiz etkinliğe katılmanızı istemek bir hataydı. Burası senin için henüz güvenli değil. Lütfen kızmayın. Seni korumak benim tek endişem.

Geleceğimize dair umudum değişmedi. En kısa zamanda sana **göndereceğim**.

-D

Henri'ye söylemem gereken çok şey vardı ama bunu şifreli bir mektupla iletmek yeterince kötüydü. Luther'in ya da gönderdiği kuryenin Kraliçe'nin yazışmalarını okumayı karşı konulamayacak kadar güçlü bir cazibe olarak görmeyeceğine de güvenmiyordum.

Kağıdı iki kez katladım. Mektubun dikişi üzerine eğdiğim mumdan küçük erimiş masmavi sıvı damlaları düştü. Kraliyet mührünü kullanmaya cesaret edemedim. Bunun yerine, yumuşak balmumunun içine küçük bir yüksükotu sapı bastırdım.

Küçükken Henri ve ben, annemin şifacıda kullanması için yüksükotu toplamak üzere birçok öğleden sonrayı ormanda dolaşarak geçirirdik.

bir gün birlikte yaşayabileceğimiz büyük maceraların hikayelerini anlatırken.

Henri'nin çiçeği tanımasını umuyordum. Bunun ne anlama geldiğini, kim olduğumu unutmadığımı anlayacağını umuyordum. Umarım o da unutmamıştır.

"İşte," diye iç geçirdim, mektubu havada tutarak. "Mutlu olmayacak, o yüzden kimi gönderirsen gönder bunu teslim etmesini söyle ve hemen oradan çık."

Luther mektubu elimden aldı ve ceketinin cebine soktu. "Kendim teslim edeceğim."

"Hayır!" Yerimden fırladım. *Bu*, gerçekleşmeyi bekleyen bir kan banyosuydu. "Başkası yapsın."

Bir kaşını kaldırdı.

Yüz hatlarımı dikkatlice düzelttim. "Çok tanınırsın. Kimsenin seni görüp onu Kraliyet'le ilişkilendirmesini istemiyorum." Tamamen yalan değildi.

Ağzı gerildi. Alınmış mıydı yoksa eğleniyor muydu anlayamadım. "Nasıl görünmeden kalacağımı biliyorum. Özellikle de ölümlüler arasında."

Alaycı bir gülümsemeyle yanına yaklaştım ve mektubun cebinde durduğu göğsünü okşadım. "Bunu doğrudan bir emir olarak kabul et."

Çelik mavisi bakışları parmaklarıminin paltosunu sıyırdığı yere kaydı ve elimi çekmeme yetecek kadar uzun süre öylece durdu. "Nasıl isterseniz, Kraliçem."

Çok ağır bakışlarından kaçınmak için masayı toplamakla meşguldüm. "Eve gitmem gerekiyor. Babamla konuşmam gerekiyor ve bunu burada yapmak istemiyorum."

"Bunu tavsiye etmem." "Bu bir istek değildi."

"Tüm krallık her hareketinizi izliyor. Eğer saraydan ayrılırsan-"

"Bir çözüm bulacağınıza eminim."

Luther sessiz, gürültülü bir ses çıkardı. "En azından balo sonrasına kadar bekle. Konukların çoğu o sabah ayrılacak, böylece kaçınılması gereken daha az dedikodu olacak ve bu da bana dikkat dağıtıcı bir şey ayarlamak için zaman verecek."

İdeal değildi ama gözetleyen gözleri inkar etmek mümkün değildi. Sorae'nin gün boyunca gelen yeni yüzler karşısındaki endişesini çoktan hissetmiştim, bana karşı olan niyetleri dişlerini geri yordu. Babamı görmeye ne kadar ihtiyacım olsa da, Alçalmışları onun kapısına kadar getirme riskini göze alamazdım. Teller'ın onu biraz daha izole tutabileceğini ummak zorundaydım.

Paltomu aldım ve kapıya doğru yürüdüm. "Tamam. Ben zindanda olacağım. Bu sefer içeri dalıp benimle büyü bir kavgaya tutuşmamaya çalış, olur mu?"

Zindana görünmeden girebilmek için beş deneme yapmam gerekti.

Luther'in yeni konukların akını konusunda ne kadar haklı olduğunu - beni son derece sinirlendirecek kadar hep haklı görünüyordu- tam olarak anlayamamıştım. Sarayın fuayesinde sürekli bir gelenler akını yaşanıyordu. Garip bir tanışma olmadan herhangi bir koridordan geçmek neredeyse imkânsız hale gelmişti.

Sonunda zindanın kapısından geçip spiral merdivenin soğuk derinliklerine indiğimde Lily ve Teller çoktan demir hücrelerden birine tıkılmışlardı. Bir karyolada yan yana oturmuş, duyulamayacak kadar yumuşak seslerle konuşuyorlardı. Elleri birbirine dokunacak kadar yakındı, Lily'nin serçe parmağı kardeşimin parmağının etrafında kıvrılmıştı. Uzaktan bile olsa, onun konuşmasını izlerken yüzündeki hayranlığı görebiliyordum.

Boğazımı temizledim. Birbirlerinden ayrıldılar, ikisinin de yüzü alacalı bir kırmızıyla kızarmıştı. Teller ellerini ceplerine soktu ve benden başka her yere baktı. Lily reverans yaptı. İki kez.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim," dedim, sırtışıma bastırmak için dudağımı ısırarak. Konuşmaktan başka bir şey yapmayan iki insan için inanılmaz derecede suçlu görünüyorlardı.

Lily bir kez daha reverans yaparak, "Sizi tekrar görmek çok güzel Majesteleri," dedi.

"Gerçekten, Lily, bana Diem diyebilirsin."

"Evet, elbette Majesteleri, özür dilerim." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Kırılması zor bir alışkanlık. Luther her zaman unvanlarımızı kullanmamız konusunda ısrar etmiştir, arkadaşlarımız ve ailemizle bile."

"Öyle mi?" Kafamı eğdim, zihnimde fesatlık mayalanıyordu. "Ona hitap ederken unvanlarını kullandığımdan emin olmalıyım. Tam olarak nedir onlar?"

Derin bir nefes aldı. "Ekselansları Lord Luther Corbois, Kanunların En Saygıdeğer Bekçisi, Işığın Bekçisi, Yüksek General

Muhafız, **K r a l i y e t** Konseyi'nin Saygıdeğer Üyesi, Kraliyet'in Kişisel Danışmanı ve Işık ve Gölgeler Diyarı Lumnos'un Prensi."

Homurdandım. "Oh, hepsi bu mu?"

Teller, gururlu görünen Lily'den kahkahasını gizlemek için öksürük krizine girdi.

"Bu unvanlar bir şey ifade ediyor mu?" Ona sordum.

"Oh, evet." Gözlerini devirdi. "Herkes *sürekli* onlar için kavga ediyor."

"Ben birkaç tane biliyorum," diye araya girdi Teller. "Yüksek General demek sorumlu demek.

Kraliyet Muhafızları. Kraliyet Konseyi, Kraliyet'in en yakın danışmanlarıdır."

Lily burnunu kaşıdı. "Öyle olması gerekiyordu. Kral Ulther kardeşlerini ve onların oğullarını ona bindirdi."

Teller, "Kanunların Koruyucusu, Kraliyete itaat etmeyenlere cezalarını verir," diye devam etti. "Ve onlar da..." Ayaklarını karıştırdı. "İdamlar."

Luther'in günlüğündeki çocukları düşündüm ve kalbim sıkıştı. "Işığın Bekçisi nedir?"

Lily sessiz, neredeyse saygılı bir ses tonuyla, "Bu büyük olanı," diye cevap verdi. "İki tane var: Işığın Gardiyanı Kraliyet'in kamusal alandaki temsilcisi. Gölgeler Müdürü ise daha özel konularla ilgilenir."

"Ama ne *yapıyorlar*?"

"Ne isterlerse, gerçekten. Bir müdürün emrettiği her şey kraliyetin ağırlığını taşır. Luther bunu hep küçümser ve kendisinin sadece bir elçi olduğunu söylerdi ama babam Müdür olmanın başka bir Kral olmak gibi olduğunu söylüyor. Kraliyet onlara karşı çıkmadıkça, onların sözü kanun gibidir."

Bu gücü benim adıma kullanabilecek kadar güvendiğim birini hayal etmeye çalıştım. Bir hafta önce aileme bakabilirdim. Şimdi, sakladıkları sırların, kimliğimle ilgili benden esirgedikleri gerçeklerin ışığında... bu ihanet, hâlâ tedavi edilmesi gereken açık bir yaraydı.

Teller bir gün iyi bir Müdür olacaktı. Bir liderde olması gereken her özelliğe sahipti - parlak bir zeka, sakın bir öfke ve şefkatli bir ruh -Ve ona hiç çekinmeden güvendim. Ama o gençti ve gözleri henüz dünyanın ne kadar kötülük barındırdığını görmüş birinin yorgun gölgesini almamıştı. Elimden geldiğince onu bundan koruyacaktım.

Ve sonra Henri vardı. Ondan Kral Eşim olmasını istemiştim. Bunun ne gibi bir yetki taşıdığından emin değildim ama en azından yokluğumda hüküm sürecektik kadar ona güvendiğim anlamına geliyor olmalıydı... öyle değil mi?

İçimi kemiren huzursuzluğu bir kenara ittim. "Gölgelerin Müdürü kim?"
"Garath Amca," diye cevap verdi Lily.

Aemonn'un babası. Bana sanki *melez* kanım Kraliyet'i lekeliyormuş gibi bakan kendini beğenmiş, alaycı pislik. Kraliyet adına konuşma gücüne sahipti, *benim adıma* konuşma gücüne *mi*?

"Kral Naibi'nin Kraliyet'in yetkisine sahip olduğunu sanıyordum, Gardiyanların değil," dedim.

Başını iki yana salladı. "Babam sadece Kraliyet aciz duruma düştüğünde veya yeni bir Kraliyet taç giymeden önceki dönemde Naip olarak devreye girebilir. Aksi takdirde Naibin hiçbir yetkisi yoktur."

Remis'in beni kazanmak için oğlunu kurtların önüne atmaktan mutlu olmasına şaşmamalı. Geçtiğimiz aylarda Kral'ın hastalığı sırasında gücün tadına bakmıştı ve bunu geri vermek istediğinden çok şüpheliydim.

Teller başını bana doğru eğdi. "Diem, dün gece biz ayrıldıktan sonra ne oldu?"

Lily ellerini birbirine vurdu ve ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak sıırıttı. "Ah evet! Sihrini kullandın mı? Ne tür bir sihrin var? Luther gibi hem ışık hem de gölge mi?"

Boğazım kurudu.

Bütün günümü dün geceki duyguları kafamın karanlık, tozlu köşelerine süpürerek, kederimin parçalanmış parçalarını başka bir gün ele alınmak üzere düzgün küçük yığınlar halinde fırçalayarak geçirmiştim. Ama Teller'ın sorusu rüzgarlı bir günde aralık bırakılmış bir kapı gibiydi. Ani bir esinti içeri girdi ve tüm dikkatli çalışmalarımı boğucu bir buluta dönüştürdü.

Gözlerime boşluğun geri döndüğünü, kalbime bir ağırlık çöktüğünü hissettim. Teller için güçlü olmak istiyordum ama her şey çok fazlaydı ve ben hâlâ çok yorgundum.

"Sihrin var mı?" diye sordu, sesi daha yumuşaktı. Gergin.

Çenem hafifçe eğildi. "Görünüşe göre var."

Lily zıplıyor, ciyaklıyor, beni tebrik ediyor, sorular soruyordu. Bu bana ağabeyinin benim güç patlamam karşısındaki beklenmedik sevincini hatırlattı. Teller bile kısa bir an için benim adıma sevinmiş görünüyordu. Gözleri şaşkınlıkla açılmış, dudakları şaşkın bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Ve sonra onu gördüm. Düşüncelerinin benimkilerle aynı hizaya geldiği ve bunun benim için ne anlama geldiğini anladığı an. Bizim için. Ailemiz için.

Geleceğimiz için.

Küçük kardeşimin hayatında ilk kez gözlerindeki ışığın söndüğünü gördüm. Daha önce en karanlık anımı yaşadığımı düşündüysem, çok yanılmışım.

"Lily?" Homurdandım. "Teller'la yalnız konuşmamızın bir sakıncası var mı?"

Kutlaması durakladı ve ikimizdeki değişimin farkına varmış gibiydi. "Evet, tabii ki. Ben bir süreliğine yukarı çıkacağım."

Başka bir şey söylemeden gitti, ancak yanından geçerken Teller'ın elini uzanıp sıktığını gördüm. O ve ben loş sessizlikte bir ömür gibi gelen bir süre boyunca birbirini ardına gelen korkunç farkındalıklara kilitlenmiş bir şekilde durduk.

"Yani bu gerçek," dedi. "Crown'dan sonra gerçek olduğunu biliyordum elbette ama... Düşündüm ki, belki..."

"Ben de." Yutkundum. "Dün geceye kadar, ben..." Bitiremedim. Bitirmek zorunda değildim, ikimiz de anlıyorduk.

Yavaşça bir adım attı, sonra bir adım daha attı, sonra bana doğru koştu ve kollarını boynuma doladı.

Gözyaşlarını hissettim, sıcak ve ıslak, yanağıma değiyordu, ya da belki de benimkilerdi. Korkusunun sarsıntılarını, umudunun sönmekte olan ışığını hissettim.

Ya da belki de benimkiydi.

Uzun bir süre birbirimize sarıldık, ağladık ve işledik, kalplerimiz mağara gibi karanlıkta birlikte kırıldı. Ruhumda kalıcı bir yer edinen yorgunluğun ağırlığı altında tüm duvarlarım parçalandı ve ince bir toz haline geldi.

"Korkuyorum," diye fısıldadım, yarı yarıya kelimelerin onun kulaklarına ulaşmamasını umarak. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilecek biri varsa, o da sensin," dedi kabaca. "Ne kadar korkutucu olursa olsun her zaman her şeyi yapabildin."

"Bu büyük bir ağaca tırmanmak ya da yeni bir mağara keşfetmek değil Tel. Ben

Yirmi yaşındayım. Zar zor yaşadım. Kraliçe olmakla işim yok."

Geri çekildi ve ellerini omuzlarıma kenetledi. Kendi gözleri de ıslak ve kırmızıydı ama sesi sabitti. "Eğer Lumnos seni seçtiyse, bir nedeni olmalı. Sende gördüğü bir şey var, yapman gereken bir şey. Ona güvenmek zorundasın."

"Ne zamandan beri bir Kindred'e güveniyoruz?"

Sırıttı ve kollarımı sıktı. "Bir Bellator seçecek kadar sağduyulu olduğu için."

Burnumu çekerken zayıf bir kahkaha attım ve içimdeki ezici korkunun

biraz olsun hafiflediğini hissettim. "Ben o kadar özel değilim Teller. Taç sadece kim olursa olsun

en güçlü büyüye sahiptir."

"Peki en güçlü büyüü kim alıyor? Yüzyıllar boyunca en güçlü çocukları yetiştirmeye çalıştılar ama hiçbir zaman istedikleri gibi olmadı. Luther ve Lily'ye bakın, kardeşler ama o güçlü, Lily değil. Belki de bu bir tesadüf değildir. Belki de sen ve Luther'in herkesten çok daha fazla sihre sahip olmanızın bir nedeni vardır."

Kendimi geri çektim ve yüzümü ellerimin arasına aldım, başımdaki parlayan yükten bunalmışım. Alçalmışlar'a karşı büyük bir gösteriş sergilemek için yeterince iyi bir iş çıkarmışım ama Teller'la baş başa kalınca kendimi komik derecede büyük giysiler içinde oyun oynayan bir çocuk gibi hissettim.

Bileklerimi çekti. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hayır. Bu dünyada bu insanlarla bir arada olmanı istemiyorum. Onlar tehlikeli."

"Annem de sana aynı şeyi söyledi ve bak ne kadar iyi sonuçlandı. Bana öyle bakma, haklı olduğumu biliyorsun. Ayrıca, ben zaten bu dünyadayım ve senden çok daha uzun süredir buradayım. Arayı kapatmaya çalışan sensin."

Sadece çok zeki küçük bir erkek kardeşin ve bıkkın bir ablanın tam olarak takdir edebileceği türden bir sırıtma ve bakış alışverişinde bulunduk.

"Sana yardım etmeme izin ver," diye ısrar etti.

Titrek bir nefes verdim ve kendime olan güvenimi yeniden toplamaya çalıştım. "Balodan sonra Yirmi Hane'nin başkanlarıyla buluşacağım. Onlar hakkında biraz bilgi toplayabilir misin? Özellikle de ölümlüler ve yarı ölümlüler hakkında ne düşünüyorlar?"

Yüzüne bir kızgınlık gölgesi düştü. "Bu yeterince kolay. Senden önce okuldaki çocuklar bana her gün ailelerinin benim gibi ölümlüler hakkında ne düşündüğünü hatırlatırdı."

Donup kaldım. "Ne demek '*benden önce*'?"

"Artık Kraliçe'nin kardeşi olduğumu biliyorlar." Dehşet dolu bakışımı gördü ve alaycı bir gülümsemeyle omuz silkti. "Her Corbois birdenbire bana en yakın arkadaşlarıymışım gibi davranmaya başlayınca bu açıkça belli oldu."

Nefesimin altında küfrettim. "Sence haberler babama ulaşmış mıdır?"

Gülümsemesi kayboldu. "Henüz değil. Ama ona söylemelisin. Eğer başka birinden öğrenirse..."

"Biliyorum." Boğazımda bir yumru oluştu. "Luther benden balo sonrasına kadar beklememi istedi. O zamana kadar babamı kasabadan uzak tutabilir misin?"

"Deneyeceğim, ama..." Bir elini koyu kumral buklelerinin arasından geçirerek gözlerimden kaçı. "Evde pek bulunmuyor. İkiniz kavgaya ettiğinizden beri zamanını ormanda tek başına geçiriyor."

İçimdeki düğüm ağır bir taş gibi çöktü. Babamla aramı düzeltmem gerekiyordu. Birlikte geçirdiğimiz yıllar artık acilen akıp gidiyormuş gibi geliyordu.

"Gitmeliyim." Merdiven boşluğuna bakarak iç geçirdim. Her nasılsa zindanın kasvetli karanlığında, üst katta beni bekleyen aydınlık ve güneşli koridorlardan daha güvende ve mutlu hissediyordum. Son bir kez sarılmak için onu kendime çektim. "Teller," diye başladım ve sesim çatallaştı.

"Biliyorum," diye mırıldandı, beni tüm gücüyle sıkarak. "Ben de seni seviyorum."

"Diğerleri gibi ruhsuz, soyu tükenmiş bir canavar olsam bile mi?" Fısıldadım.

"O zaman bile." Geri çekildi ve sırtı. "Gitmeden önce sihrini görebilir miyim?"

Sihrimi kullanmak istediğim son şeydi. Kaybımı hatırlatması hâlâ çok tazeydi. Ama Teller'a baktığımda ve üzüntüsünün arasından parlayan bir merak ışıltısı gördüğümde, en azından denemem gerektiğini biliyordum.

"Elbette," diye mırıldandım, gülümsemeye zorlayarak. "Uzakta durman gerekecek. Henüz kontrol edemiyorum."

İtaat etti, odayı geçti ve yüzü heyecanla parlayarak merdivenin yarısına kadar koştu.

Önümdeki boşluğa odaklandım ve sihri ortaya çıkarmak için ne yaptığımı, *sesin* şişelenmiş öfkesini sonunda hangi tetikleyicinin ortaya çıkardığını hatırlamaya çalıştım.

O zamandan beri sessizdi. Onu tekrar kafamın içine davet etme düşüncesi ellerimin anında titremesine neden oldu.

Hissettiğim buz gibi sıcaklığı ya da büyüünün enerjisinin karıncalanma hissini çağrıştırmaya çalışarak yumruklarımı sıktım ama avuçlarım sadece nemli ve çıplaktı.

Luther'in beni nasıl kışkırttığını, ben kendimi kaybedinceye kadar suçluluk duygumla ve güvensizliğimle nasıl oynadığını hatırladım. O duyguları tekrar çağırmaya çalıştım, son birkaç haftadır yaptığım her aptalca, umursamaz şey için içten içe kendimi kışkırttım. Seçenekler listesi uzundu.

Hiçbir şey olmadı. Bir titreşim bile.

Ve ben bunu *sevdim*.

Ne kızgın bir *ses*, *ne de* vurucu bir büyü. Mutluluk verici bir şekilde sıradan hissediyordum. Ne bir Kraliçe, ne de bir Soydan gelen, sadece... ben.

Teller'ı ne kadar mutlu etmek istesem de, geçici de olsa, normal, unutulabilir, tamamen sıradan bir ölümlü olma hissinden vazgeçmeye dayanamıyordum. Bir zamanlar olmaktan korktuğum şeye şimdi ateşli ellerle sarılıyordum.

"Sanırım dün gece bitirdim," diye yalan söyledim. "Sanırım dinlenmek ve yenilenmek için biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Ah. Doğru, elbette." Hayal kırıklığı açıkça belli olmasına rağmen rahat bir omuz silkti. "O zaman başka bir gün."

"Elbette." Sıkı bir gülümseme sundum.

"Başka bir gün." O günün hiç gelmemesini ummaktan kendimi alamıyordum.

ChapTer

FOUrTeen

Cenaze törenine bir gün kala, koridorlar ve bahçeler beni köşeye sıkıştırmak isteyen ziyaretçilerle dolup taşıyordu.

Yükseliş Balosu.

Kraliyet'in kişisel okuma odasına sığınmıştım; sarayın en üst katında, tavanı tamamen camdan yapılmış, ahşap panelli geniş bir salon. Çiseleyen bir fırtına odayı yumuşak gri bir solgunlukla yıkarken, kalın yağmur damlalarının ninnisi pencere camlarına çarpıyordu.

İçinde bulunduğum durumla geçici bir barış yapmıştım. Luther odama bir kahvaltı tepsisi daha koyarak bana sürpriz yaptıktan sonra -bu bir sabah geleneği haline gelmişti- diyarın durumuyla ilgili günlük raporunu sunarken birlikte keyifli bir yemek yemeyi bile başarmıştık.

Onu Lumnos'un önemli Soyundan gelenler hakkında sorguya çekmiş, ilişkileri ve zayıflıkları hakkında ayrıntılar istemiştim. Yüzündeki sert ifadeyi sıyrıp geçen etkilenmiş bakış yüzünden hâlâ midemde bir kıpırtı hissediyordum.

Güvensizliğim yok olmaktan çok uzaktı, hep kanatlarda asılı duruyordu ama Eleanor'la filizlenen arkadaşlığım, Henri ve ağabeyimin desteği ve Luther'in annemin hayatta olduğunu iddia etmesi sayesinde gülümsemem nihayet gerçek gibi geliyordu.

Sorae ile biraz kaynaştıktan ve Eleanor ile gizemli yeni Corbois Tacı hakkındaki son söylentileri gözden geçirmek için uzun bir öğle yemeğinden sonra (görünüşe göre ya bebekken kaçırılmış ve ormanda geyikler tarafından büyütülmüştüm ya da o kadar korkunç bir şekilde deforme olmuşum ki Remis beni şimdiye kadar zindana kilitlemişti), öğleden sonrayı çığırdayan bir şöminenin önünde yumuşak bir yorgan, dumanı tüten bir demlik çay ve Türemiş kültür hakkında bir yığın kitapla kavrılmış olarak geçirdim.

"Anladığım kadarıyla babamdan aldığım ders için Kraliçeme teşekkür etmem gerekiyor."

Luther'in sesini duyunca gülümsemekten kendimi alamadım.

"Oh?" Sahte bir cehaletle seslendim, gerindim ve püsküllü divanın üzerinde dik oturdum. "Ne tuhaf, ona ne kadar yardımcı olduğunuzu söylediğime eminim."

"Seninle sonunda ateşkes yaptığımızı sanıyordum," diye mırıldandı yanımdaki koltuğa tünerken.

Yüzü her zamanki gibi ciddiye ama kasları gerginlikle gerilmişti. Remis'le yaptığım sohbet, Luther'in olduğu kadar babasının da sinirlerini bozma amacına ulaşmış görünüyordu.

"Ekselansları Prens Luther Corbois, Kanunların Koruyucusu, bilmem ne müdürü, Kendinden Önemli Adamlar Konseyi Üyesi, Yüce General... bekle, Yüce General miydi?" ile savaşa girmeye cesaret edemezdin. Çenemi sıvazlayarak kaşlarımı çattım.

Bana iyi huylu bir bakış fırlatırken maskesi kısa bir süreliğine düştü. "Güzel Kraliçeme '*bilmeyi çok isteyeceği*' bazı '*hayati bilgileri*' veremediğim için af dilemem emredildi."

Zafer sırtışıma bastırmaya çalıştım ve başaramadım. En azından şimdi Remis'in bir mesaj iletmek için güvenilir olabileceğini biliyordum.

"Babanızdan önümüzdeki üç haftayı Yirmi Hane ile görüşerek geçireceğimi duyduğumda ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz. Tüm bunlar baloyu Aemonn'dan öğrendikten sonra oldu." Onaylamayarak dudaklarımı büktüm. "Danışmanım olmak için adaylığınız buysa, Prens, çok daha iyisini yapmanız gerekecek."

"Bunları senden saklamak gibi bir niyetim asla olmadı. Sadece seni bunaltmak yerine alışman için sana biraz zaman tanımak istedim."

"Beni ezmek mi?" Daha dik oturdum. "Yani baş edemeyeceğimi düşündün
Bu mu?"

Kolçakları kavradığı parmak eklemleri beyazlaştı. "Bu ne değil Demek istediğim."

Kucağımdaki kitabı gürültüyle kapattım. Cam bölmelerden Sorae'nin sulu hatları yağmur banyosuna ara verip bize doğru kehribar rengi dikkatli bir bakış fırlattı.

"Kendi programımdan haberdar edilemeyecek kadar kırılgan olduğuma inanmış gibisiniz," dedim test edercesine.

"Senin ne kadar *kırılgan olmadığını* herkesten çok ben biliyorum," diye homurdandı, sakinliği azalıyordu. "Ama elimden geldiğince seni korumak benim yeminli görevim."

"Beni neyden koruyacaksın, kendimden mi?" Gözlerimi kıstım, geri adım atmasını bekliyordum ama bakışları benimkilerle eşleşen inatçı bir ateşle dans ediyordu. "Ben çocuk değilim Luther, yetişkin bir kadınıam."

"İnanın bana, Majesteleri, çok iyi biliyorum."

Sesi alçak ve sertti, imalarla doluydu. Vücudum kızardı, içimin derinlikleri gerildi. Ses tonundaki *istek*, Aemonn'un boş pohpohlamalarına hiç benzemiyordu ve bir anda çok sıcak, çok hassas, çok nefessiz kalmıştım.

Yorganı kucağımdan itip fırlamak niyetindeydim ama kumaĞ eteklerime dolandı ve onları kaldırıp ayak bileğimden kalçama kadar çıplak tenimi ortaya çıkardı. Luther'in gözleri orada oyalandı, kendini tutana kadar tenimi damgaladı. Bakışları tekrar benimkilere dönerken sırtı dikleşti.

Bu beni rahatsız etmemeliydi. Çeşitli soyunma hallerinde kapıları açma alışkanlığım sayesinde zaten neredeyse her yerimi görmüştü. Ama son zamanlarda paylaştığımız sırlarla ilgili bir şey, aramızdaki bu etkileşimleri tehlikeli derecede mahrem hissettirdi.

Luther her zaman üstünlüğü ele geçirmiş, beni ondan hoşlanmama kararlılığımdan vazgeçirecek daha yüksek bir yere sahipmiş gibi görünüyordu. Bir kez olsun, bakışlarım altında kıvranan ve benim hakkımda bildiğini sandığı her şeyi sorgulayanın o olmasını istiyordum.

Divana yaslandım ve bacak bacak üstüne attım, böylece elbisemin kumaşı daha da kayarak kalçama doğru kıvrıldığı yerde uyluğumu ortaya çıkardı. Sırtımı dikleştirdim ve sessiz bir meydan okumayla çenemi kaldırdım.

Luther'in göz bebekleri beni izlerken büyümüştü, ava çıkmış bir avcı gibiydi. Bir kez daha bakma ya da belki *bakmaktan* fazlasını yapma arzusuyla mücadele ettiğini görebiliyordum.

Ateşle oynuyordum ama oyunun heyecanı beni pençelerine almıştı. Luther beni başka hiç kimseyle yaşamadığım bir şekilde kendine çekiyordu. Onunla kavga etmek, ona sataşmak, bir fitili ateşleyip gözlerimi kapatmak gibiydi, yok olmaya ne kadar yakın olduğumu asla bilemezdim.

Beni izlediğini bildiğim için gözlerimin gezinmesine izin verdim. Elmacık kemiklerinin keskin yükselişine, dudaklarının kabarıklığına, çenesinin kare açısına uygun olandan çok daha uzun süre baktım. Vücudunun gücünü gösterdiği her yerdeki gergin kumaşa baktım - geniş omuzları, kaslı vücudu

Uzuvlar. Dizlerinin üzerinde duran iri, güçlü elleri inceledim; beni ona karşı tutan, kalçalarımı ve uyluklarımı keşfeden elleri.

Acaba o da benim gibi uygunsuz zamanlarda o anları hatırlıyor muydu? Benim şu anda yaptığım gibi ağzını kurutup kalbini hızlandırıyorlar mıydı?

Hakkını yemeyelim, bir santim bile solmadı. Doğaüstü bir şekilde hareketsiz kaldı. Nefes alış veriş bile pusuda bekliyor gibiydi. Tek tepkisi gözlerindeki soru kıvılcımıydı, değerlendirmemi yapmam için bana meydan okuyordu.

Ne zaman onun yanında olsam Luther'den nefret etmem için gereken tüm nedenleri zihnimden geçirmeyi bir alışkanlık haline getirmiş olsam da, çünkü olaylar her birini sorgulamama neden oldu. Şimdi onu incelerken, ani ve endişe verici bir farkındalığa vardım.

Luther'dan nefret etmiyordum. En iyi kararına rağmen, ona gerçekten güvenmeye başlamıştım. Hatta -Ateş beni affetsin- onun arkadaşlığından hoşlanıyordum. Beni tedirgin etmesi, bana meydan okuması hoşuma gidiyordu. Tam olarak çözemediğim bir bilmece olması hoşuma gidiyordu.

Ondan hoşlandım.

Oh, Tanrım. Ondan *hoşlanmıştım*.

Anında mesafeye ihtiyacım oldu. Ayağa fırladım ve odanın duvarlarını kaplayan çok sayıdaki kitap rafından birine doğru ilerledim, raflar sıra sıra renkli ciltlerle doluydu. Uzaklaşırken kenarlarında bir parmağımı gezdirdim.

"Hayatımda benden bir şeyler saklayarak beni korumaya çalışan yeterince insan var Luther. Artık onlara ihtiyacım yok. Özellikle de şimdi."

Yükselip arkama geçerken yoğun güç aurası havaya karıştı. Bu kadar yakınımdayken, büyüğü elle tutulur bir şey gibi hissediliyor, tenime dokunan parmaklar gibi beni okşuyordu.

"Anlaşıldı, Majesteleri. Bir daha olmayacak."

Omzumun üzerinden baktım ve o da bakışlarımı karşıladı. Çenesi aşağıda, kaşları

Yu

kar Hürmet. Söylenmemiş bir özür.

1. O bana yetişene kadar hızımı yavaşlattım. Kabullenme. Sözsüz bir bağışlama.

"Bu ev resepsiyonlarına kimler katılacak?" Ben sordum.

"Her Meclisin başkanı ve Kraliyet Konseyi. Siz atayana kadar kendi danışmanlarınız, Kral Ulther'in Konseyi onun yerine oturacak ve

saltanatınızın onunkiyle uyumlu olacağı mesajını veriyorum."

Bir karşılık vermekten kendimi alıkoydum. Bu kesinlikle tutarlı olmayacaktı - elimden gelse *yapmazdım*.

"Ve sen Konsey'de misin?"

Luther başını salladı. "Babam ve amcam Garath'ın yanı sıra oğulları Aemonn ve Taran'la birlikte."

Kaşlarımı çattım. "Garath orada olmak zorunda mı?"

"Tatsız biridir ama yardımseverdir. Diğer Haneleri herkesten **d a h a** iyi tanıyor."

"İyi, sanırım. Peki ya Aemonn, onu neden etrafta tutuyorsun?"

"Bunu kendime her gün soruyorum."

Kıpırdamadan durdum. "Luther Corbois, az önce *şaka mı* yaptın?"

"Ara sıra olduğu biliniyor." Eli beni ileri doğru itmek için sırtıma kaydı ve ben adımlarıma devam ederken orada kaldı.

"Peki ya Taran, o neden orada?" "Çoğunlukla beni Aemonn'u öldürmekten alıkoymak için."

"*Luther*," diye nefes nefese kaldım. "Bir günde iki şaka! Bu heyecanı atlatmak için biraz kestirmen gerekecek."

Bana gülümsedi; yeni bir gülümsemeydi bu, sıcak ve alçakgönüllü ama biraz da muzaffer. Bu sıradan tatlılık karşısında o kadar şaşırmıştım ki neredeyse tökezliyordum.

Sinirli görünmeye çalışsam da kendi gülümsemem yüzümden okunuyordu. "Kral Ulther'in tüm Lumnos'ta kendisine danışmanlık yapacak tek bir kadın bile bulamaması ne kadar ilginç."

"Lily reşit olduğunda Konsey'e katılacaktı ama haklısın. Kral çok... gelenekseldi."

"Ben değilim. Eleanor'un Konseyimde yer almasını ve Ev Resepsiyonlarında hazır bulunmasını istiyorum."

"Eleanor'un bir unvanı ya da resmi bir rolü yok."

"Tam tersine. Onu ilk danışmanım yaptım, yani resmi bir rolü olan *tek* kişi o." Sırıttım. "Geri kalanınız henüz benim iyiliğimi kazanmadı."

Ciddiyetle başını salladı, ama gözleri eğlenen ışıltısını koruyordu. "Not edildi."

Davet edilmesini sağlayacağım."

Birkaç adım sessizlik içinde yürüdük. Sonunda eli sırtımdan çekildi, ancak düşerken durakladı, eteklerimin ipek kumaşına dolandı. Kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklıkla ona baktı.

"Elbisemi beğenmedin mi?" Alınmış gibi yaparak sordum.

"Hiç de değil. Görünüyorsun..." Gözleri yavaşça benimkilere kaydı. Boğazındaki kaslar gerilmişti.

"Dur tahmin edeyim," diye takıldım, yüzüme hücum eden sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak. "Havludan başka bir şey giymediğim zamanları mı tercih ediyorsun?"

Yüz ifadesi kızardı ve yanaklarımdaki kızarıklık karnıma kadar indi.

Sinirli bir şekilde güldüm ve başka tarafa baktım. "Ya da belki çamurlu bir pantolon ve ödünç alınmış bir tunik giymemi tercih edersin."

"Sadece benim olduğunda."

Sıcaklık daha da *azaldı*.

Kalçalarım birbirine sıkıştı ve bol, dökümlü eteklerin kalkanı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. "Eleanor bana daha basit giysiler getirdi," dedim, hiç de hissetmediğim sahte bir sakinlikle omuz silkerek, "ama bunu denememi önerdi, bu yüzden onun tavsiyesine uyuyorum."

"Onu gerçekten danışmanınız mı yaptınız?" diye sordu.

"Önce kıyafetime itiraz ettiniz, şimdi de danışman seçimime mi?"

Sevgiyle baktı. "Elbiseni ve danışmanını onaylıyorum. Eleanor son derece zeki, ailemizin ona verdiğinden çok daha fazlası. Ben sadece..." Durakladı. "Eğer daha az *geleneksel* danışmanlara açıksanız, size bir öneride bulunabilir miyim?"

"Sorae'ye sormayı zaten düşünmüştüm ama korkarım bir gryvern toplantı odasına sığmaz. Ve Garath'ı görür görmez yiyeceğinden şüpheleniyorum."

Luther kızgın görünmek için elinden geleni yaptı. "Alix'e kastettim. Askeri strateji konusunda çok başarılıdır ve Fortos'taki orduda olduğu kadar Lumnos'taki Kraliyet Muhafızları arasında da saygı görür. Herhangi bir silahlı çatışma çıkarsa, değerli bir varlık olacaktır."

Takas ettiğimiz tüm o kolay gülümsemeler yüzümden kayboldu. Muhafızlar savaş planları yaparken, Alixe'in Henri'yle savaşta karşılaşma fikri kanımı dondurdu.

"Bunu düşüneceğim," dedim sert bir şekilde.

Tavrımdaki ani değişim karşısında kaşlarını çatı. "Onu henüz tanımadığımı biliyorum ama güvenilirliğine kefil olabilirim. Alixe'in sadakati bir kez verildiğinde sarsılmaz."

"Benim zaten bir askeri danışmanım var, babam. Ve *onun* güvenilirliği için kimsenin kefil olmasına ihtiyacım yok."

"Soyundan geldiğini sana söylemeyen aynı baba mı?"

Olduğum yerde donup kaldım. "Dikkatli ol Luther. Ailenin her üyesine sadık olmayabilirsin ama ben kendiminkine sadığım."

Çenesini oynattı. Aramızdaki gerilim yoğunlaştı, artık şehvetten daha karanlık bir şeyden kaynaklanıyordu.

Uzaklaşmaya başladım. "Gitmeliyim. Babanla buluşacağım."

"Size eşlik edebilir miyim?"

Kolunu uzattı, o kayıtsızlık *cilas*ı bir kez daha yerindeydi ve gerçek yüzünü gözümünden saklıyordu. "Böylece saraydan kesintisiz geçebilirsiniz," diye açıkladı.

"Ya da beni gözetleyebilmek için."

Sertleşti. "Eğer gizliliği tercih ediyorsanız-"

"*Sakin ol*. Ben de bazen şaka yaparım." Kolumu onunkinin arasından geçirdim ve elimi ön kolunun gergin kaslarına koydum, dokunuşumla omuzları gevşedi. "Umalım da yolda başka öfkeli sevgililerimle karşılaşmayalım."

Anlaşıldığı üzere, endişelenmem gereken sevgililerim değildi.

Luther etkili bir eskort olduğunu kanıtladı. Tehditkâr bakışları araya girmek isteyenleri korkutarak rahatça geçmemizi sağladı. Hatta yanından geçtiğimiz yeni yüzler hakkında faydalı notlar fısıldıyor, Corbois akrabalarını, unvanları ya da saraydaki nüfuzları sayesinde saray misafiri olarak yer edinen önemli yabancılardan ayırıyordu. Luther'in sadece danışmanım değil -henüz unvan olarak olmasa da pratikte- çok iyi bir danışman olduğunu istemeye istemeye de olsa kabul etmeye başlamıştım.

Gerçi bunu *ona* itiraf etmek gibi bir niyetim yoktu elbette.

Neredeyse rahatsız edilmeden toplantı odasına varmıştık ki, boğucu bir kadın sesi Luther'in adını seslendi.

Kolunun tendonları parmaklarımın altında sıkıştı. Ona sorgulayan bir bakış attım ama soğuk bakışları yolumuzda yürüyen iki kadına kilitlenmişti.

Birini Alixe olarak tanıdım, ama diğerinin Corbois olmadığını biliyordum, en azından daha önce tanıştığım biri değildi. Onun yüzünü unutmam pek mümkün değildi, çünkü şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı kadınlardan biriydi.

"Luther, sevgilim," diye mırıldandı ipeksi bir ses tonuyla. "Her yerde seni arıyordum."

Alixé gibi o da ince ama formdaydı, açık teni hafif kaslı kollarının üzerinde pürüzsüzdü. Her iki kadın da zırhlı plakalarla donatılmış daracık siyah dövüş derileri giyiyordu. Üstleri geniş göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak kadar düşük kesilmişti, bu da vücutlarına bağlı birçok silah kadar ölümcül olabileceğinden şüphelendiğim bir dikkat dağıtıcıydı.

Kalçalarının salınımından, pembe dudaklarındaki gülümsemeye kadar her şeyinden güven fişkırıyordu. Yatak odasında da savaş alanında olduğu kadar ölümcül olan türden bir kadına benziyordu.

Gardırobum artık pantolon ve tuniklerle dolu olsa da, elbiseleri tercih etmeye devam etmiştim. Elbiselerin yabancılığı tuhaf bir şekilde ilham verici hale gelmişti, sanki Kraliçe olmak bir kostümmüş, oynayabileceğim bir rolmüş gibi.

Ama bu iki savaşçı kadının yanında, soluk leylak rengi elbisemin kabarık katları beni daha çok anlamsız bir oyuncak bebek gibi hissettiriyordu.

Alixé'in koyu lacivert saçları, ya da en azından kafa derisine kadar tıraş edilmemiş yarısı, çenesinde bir noktada biten kısa bir bob şeklinde kesilmişti. Diğer kadının altın rengi dalgaları sırtından aşağıya doğru bağırsız bir şekilde dökülüyordu. Gözleri büyüleyiciydi, bulutsuz bir yaz gökyüzünün delici cerulean rengindeydi.

Elimin Luther'in koluna dayandığı yerde bir delik açan gözler. Elimi geri çektim ve ağırlığımı ondan uzaklaştırdım ama o aradaki mesafeyi kapatmak için hemen bana doğru bir adım attı.

Luther selamlamak için başını salladı. "Alixé. Iléana."

"Bulunması zor bir adamsın," diye karşılık verdi kadın -Iléana-. "Seninle arayı kapatabileceğimizi umuyordum." Ona dolu dolu bir gülümseme fırlattı. "Özel olarak."

Bu bir ilkti. Iléana ilk bakışının dışında varlığını kabul etmemişti bile, ancak başımın üzerinde parlayan taç kim olduğumu bildiğini inkâr edilemez kılıyordu. Ya da en azından *ne* olduğumu.

Alixé de bunu fark etti ve dirseğini arkadaşının böğrüne saplayarak bana alçak sesle bir selam verdi. "Majesteleri, sizi tekrar görmek büyük bir zevk."

Iléana'nın gözleri bana kaydı. Dikkatini tekrar Luther'e verip ona doğru yavaş bir adım atmadan önce çenesi neredeyse fark edilmeyecek kadar düştü. "Her zamanki gibi yakışıklı görünüyorsun, Lu."

Lu mu? Bunun için Luther'i acımasızca kızdırmayı daha sonra not edeceğim.

Bir adım geri çekildi ve bana doğru döndü. "Majesteleri, size Hanoverre Hanesi'nden Iléana'yı takdim edebilir miyim? Iléana, bu Kraliyet Majesteleri

Diem Corbois." Ona sitemkâr bir bakış fırlattı. "Yeni Kraliçemiz."

"*Tartışmasız Kraliçe*," diye düzeltti, sonunda tamamen bana döndü ve bana bakıyordu. "Diem'di, değil mi? Senin hakkında *çok* şey duydum." "Iléana," diye tısladı Alixe uyararak.

Sinirlerim tepeme çıktı.

"Bana Majesteleri diye hitap edebilirsiniz," dedim soğukkanlılıkla. "İtiraf etmeliyim ki, hakkınızda hiçbir şey duymadım."

"Ne derler bilirsin," dedi omuz silkerek. "Kötü haber iyiden çok daha hızlı yayılır."

Alixé mahcup görünüyordu. Iléana'nın Luther'in tepkisine bakarak tatmin olmasına izin vermeyi reddettim.

Luther, "Iléana Kraliyet Muhafızları'nda üst düzey bir komutan," diye açıkladı ve sonra nefesinin altından ekledi, "ama belki de çok uzun sürmeyecek."

"Sen saray muhafızlarından biri misin?" Ben sordum.

Alay etti. "Kraliyet Muhafızları'nın saray görevlerinden çok daha önemli işleri var."

"Ne gibi?"

Gnanılmaz bir bakışla Luther'e döndü. "Kraliyet Muhafızlarına ne yaptıklarını öğrenecek kadar bile saygı duymuyor mu?"

Kendime olan güvenim patlamış bir balon gibi söndü. Ne kadar kaba olursa olsun, haklı olduğu bir nokta vardı - bu bir Kraliçe'nin bilmesi gereken bir şeydi.

Bu *herkesin bilmesi* gereken bir şeydi. İnenlerden hayatım boyunca uzak kalmam beni küçük ölümlü baloncuğumun dışındaki âlem hakkında cahil bırakmıştı. Şimdi liderlik etmem gereken bir âlem.

"Lu, tatlım," diye mırıldandı Iléana. Yaklaştı ve elini onun kolunda gezdirdi. "Biraz konuşabilir miyiz lütfen?"

Bir adım daha geri çekildi. "Majesteleri ve benim katılmamız gereken bir toplantı var."

"Sorun değil," diye mırıldandım elimi sallayarak.

Iléana onun itiraz etmesini beklemedi. Sırttı, sonra elinden tuttu ve onu koridora doğru çekti.

"Davranışı için özür dilerim." Kulak misafiri olmadıklarında Alixe iç çekti. "Eğer teselli olacaksa, bu onu çok etkili bir komutan yapıyor. Muhafızların hepsi ondan korkuyor."

Esprili bir söz bulamayacak kadar utandığım için sıkılğan bir gülümseme takındım. Iléana ve Luther'in bir oyukta birbirlerine sokulmuş olduklarını görmek için başımı çevirdim. Ben yapamadım

Ne konuştuklarını anlayamıyordum ama kırıştırdığı kirpikleri ve nazlı gülümsemesi bana oldukça iyi bir tahminde bulunmamı sağladı.

"Hepiniz... yakın görünüyorsunuz," dedim dikkatle.

"Iléana gençliğimizden beri aile dostumuzdur. O ve Luther yıllardır flört ediyorlardı."

"Yıllar mı?" Boğuldum. Koridorun sonunda Iléana, Luther'in yüzündeki bir tutam saç sildi. Gözlerimi ayıramıyordum.

"Herkes evleneceklerini varsayıyordu, böylece Hanelerimiz o olmadan önce bir ittifakı resmileştirebilecekti..." Kendini tuttu ve yüzünü buruşturdu. "Eğer Kral olursa."

"Peki ne oldu?"

Omuz silkti, yüzünü süsleyen çok sayıda çember ve çividen ışık parlıyordu. "Ben bu işin dışında kalıyorum. Sadece ayrıldığını biliyorum."

Yutkundum. "Ne zaman?"

"Yakın zamanda. Sanırım bir ay önce."

Iléana'nın kahkahası koridorda yankılandı. Şimdi ona doğru itilmişti, ceketinin yakalarını düzeltirken yüzünü buruşturuyordu. Parmakları adamın göğsünde, boynunda geziniyor, saçlarına dolanıyordu. Luther onun bileğini kavradı ve kız ona doğru eğildi, gözleri kapalı ve dudakları ayrıldı.

Hızla arkamı döndüm, yanaklarım kızarmıştı.

Nedenini bilmesem de Luther'in bir kadınla birlikte olduğu fikri aklımı kurcalıyordu. Onun çekici bir adam olduğunu inkâr edemezdim - dürüst olmak gerekirse, son *derece* çekici bir adamdı - ve tahtın muhtemel varisi olması onu Kraliçe Eşi olma hayalleri kuran her kadın için başlıca hedef haline getiriyordu.

Ama o kadar kapalıydı ki, herhangi bir duygu belirtisi göstermeye o kadar isteksizdi ki. Onu birinin sevgilisi olarak, buruşuk çarşaflar içinde çırılçıplak kıvrılmış, gülerken, hayallerini ve korkularını paylaşıırken hayal etmek zordu. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Iléana'nın onun hangi sırlarını bildiğini merak ettim. Kral olmayı hiç beklemediğini biliyor muydu? Anneme yardım ettiğini ya da yarı ölümlü çocukları kurtardığını biliyor muydu? Bizim-

"Majesteleri?"

Alixé'in sesi düşüncelerimi böldüğünde gözlerimi kırptım. "Ah-özür dilerim," diye kekeledim. "Lütfen bana Diem deyin. Bu arada daha önce olanlar için de özür dilerim."

Kaşları çatıldı. "Daha önce mi?"

"Kraliyet Muhafızları hakkındaki sorum. İşinizi aşağılamak istememiştim." "Etmediniz, hem de hiç. Gerçek şu ki, Kraliyet Muhafızları

Kraliyet bize yapmamızı söyler. Sadece Luther, Yüksek General olarak, tüm bunların neleri içerdiğini gerçekten biliyor." Bana komplocu bir gülümseme verdi. "Ve Iléana'nın saray görevinde olmamasının tek nedeni bir Corbois olmaması."

"Saraydaki tüm muhafızlar Corbois mı?"

"Her biri."

Omzumun üzerinden bir kez daha bakmaya cesaret ettim. Luther, Iléana'nın her iki bileğini de kavramış, boynunu ona doğru eğmiş, yüzleri birbirinden sadece birkaç santim ayrılmıştı. Gözleri kayarak benimkilere takıldı ve dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Luther onun bakışlarını bana doğru takip etti.

Öne doğru atıldım. "Seni tekrar görmek güzeldi, Alixe," dedim hızla, gitmek için hareket ederek. "Umarım yakında konuşma fırsatımız olur."

Eğilerek selam verdi. "Ben de öyle. Baban hakkında pek çok hikâye duydum.

Eğer isterseniz biraz takas etmek isterim."

Onu düşününce gurur ve acı yükseldi. "Elbette. Belki bir gün benimle eve gelir ve onunla kendin tanışırsın."

"Onur duyuyum," dedi içten bir gülümsemeyle.

Kendimi dışarı attım ve en yakın koridora daldım. Toplantı odasının nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ve düşünmeden çıktığım için kendime lanet ettim. Tam geri dönmenin utancına yenik düşmek üzereydim ki, koşu adımlarının gümbürtüsünü duydum. Saniyeler sonra Luther yanıma geldi, yüzünde fırtınalı bir ifade vardı.

"Beklemeliydin." Ses tonunun karanlığı omurgamı ısıttı.

Omuz silktim. "Aşıkların buluşmasını bozmak istemedim."

"O benim sevgilim değil."

"Bunu biliyor *mu*?"

Boğazından alçak bir ses yükseldi.

"Tacın bana miras kalmamasının sonunda onu benden tamamen soğutacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı.

"Belki de başka bir şansın olacağını düşünüyordur. Bana pek güveniyor gibi görünmüyordu."

"O zaman düşündüğümde daha da aptalmış."

Başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerime bakmadı.

"Gerçek bir şeftaliye benziyor," diye takıldım. "Belli ki kusursuz bir zevkin var."

"Konuşmayı seven birisin."

"Bu da ne demek oluyor?"

Sesi sessizliğe gömüldü. "Onu son gördüğümde, nişanlın etrafta dolaşıp kendine Kral diyordu. Kafasında planların çoktan şekillendiğini görebiliyordum."

"Henri'yi çocukluğumdan beri tanırım," dedim savunmacı bir tavırla.

"Ona güveniyorum."

Ve hatırlatmak isterim ki, ben sıradan bir ölümlü kızken bana evlenme teklif etmişti."

Luther durdu, dönüp bana baktı. "Sen asla sıradan bir ölümlü kız olmadın," diye tersledi, öfkesi çatlıyordu. "Ve *sana* hatırlatabilir miyim, seni hâlâ isteyeceğinden emin değildin."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o daha da yaklaştı ve sesi buz gibi kesilerek devam etti.

"Soydan gelen bir eş *sonsuz kadardır*. Seçtiğimiz kişinin bu hayatta ve sonrasında Kindred'in bizim için hazırladığı kader ne olursa olsun yanımızda duracağından şüphe duymadan kalbimizi vermeyiz." Büyüsünün parçaları bakışlarında çarpıştı. "Size kimi seçeceğinizi söylemeye cüret etmeyeceğim, sadece benim gibi, kör bir aptal olduğunuzda size söyleyecek kadar sizi önemseyen arkadaşlarınız olduğunu umabilirim."

Yaklaşan sesler yakınlarda yankılanıyordu. Luther'in dikkati onlara kaydı, sonra elimi tuttu ve beni adım atmaya geri çekti.

Yürürken sözlerinin içime işlemesine izin verdim, bana hissettirdikleri sadakatsizlikten, yüzeye çıkardıkları gömülü şüphelerden nefret ettim. Ölümlü Şehir'deyken pek arkadaşım yoktu. Tuhaf bakışlarım, kaba saba tavırlarım ve kuralları çiğneme eğilimim beni uzun süre etrafta tutulamayacak kadar büyük bir sorumluluk haline getirmişti.

"Eleanor güvenilir mi?" Ben sordum.

"O senin tek danışmanın ve sen bana ona güvenip güvenemeyeceğini mi soruyorsun?" diye sordu kuru bir sesle.

"Kıskançlık yapma *Lu*," dedim ve ters bir bakışla karşılık aldım. "Soruya cevap ver. Ona Henri'den bahsedebilir miyim?"

"Evet. O sana sadık." Sinirli bir şekilde homurdandı. "Benimle konuşmayı tamamen bıraktı çünkü bana güvenmediğini düşünüyor."

İşıldadım. "Gerçekten mi?"

"Ailemin yeni bir üyesini bana karşı kıskırttığın her seferinde kendinden biraz daha az memnun görünmeyi deneyebilirsin. Sorae eskiden bana tapardı. Şimdi

Ön girişi kullandığımda kolumdan bir ısırık almaya çalışıyor."

Bir kahkaha patlattım. Luther beni izledi ve kendisine rağmen, bu sesle suratı asıldı ama düşüncelerim Henri'ye dönünce moralim tekrar bozuldu.

"Eleanor onun ölümlü olmasını umursayacak mı?"

"Krallıktaki her ruh onun ölümlü olmasını önemseyecektir."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çektim. "Ve sen... eğer benim arkadaşım olsaydın ve başka bir şey olmasaydın, bana ne söylerdin?"

Cevabı hiç vakit kaybetmeden geldi. "Eğer bir adam sana olan aşkının her *şeye rağmen* ayakta kalabileceğinden şüphe etmene neden oluyorsa, seni hak etmiyor demektir."

Elimi bıraktı ve Remis'in çoktan uzun bir masaya oturmuş olduğu açık bir kapıda aniden durdu.

Luther sert bir sesle, "Baba," dedi.

Remis ayağa kalkıp başını öne eğerken oğlunu görmezden geldi. "Majesteleri."

"Naip," dedim içeri girerken. Luther masanın başındaki özenle oyulmuş ahşap sandalyeyi çekip oturmamı işaret etti.

Babasının karşısındaki süssüz sandalyeye uzandığında Remis avucunu kaldırdı. "Bizi yalnız bırakabilirsin, oğlum."

Luther'in çenesi titredi. "Eğer bu Ev Resepsiyonlarını ilgilendiriyorsa, kalmalıyım. Işık Bekçisi olarak-"

"Müdür olarak Kraliyet'in emirlerini yerine getirirsiniz. Ve genç Kraliçemiz taç giyene kadar" - nazık bir gülümsemeyle bana başını salladı- "Kraliyet'in yetkisini ben kullanıyorum. Ve senin varlığına ihtiyaç olmadığını söylüyorum."

Bakışları kilitlendi, aralarındaki gerilim hissediliyordu. Bu yakınlıkta kan bağları inkâr edilemezdi. Yüzleri çarpıcı biçimde birbirine benziyordu, karşılıklı küçümsemenin aynası gibiydiler. Luther'in teni daha koyu ve zeytin tonundaydı, Remis'in sıcak kahverengisine kıyasla saçları gece siyahıydı ve soluk gözleri tamamen kendisine aitti, ama bunun dışında yakışıklı yüz hatları sadece yaş ve Luther'in yara iziyle ayrılıyordu.

Luther bana doğru baktı. Hiçbir şey söylemedim, baba-oğul kavgasının nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordum.

Remis, "Majestelerinin Naibiyle basit bir görüşmeyi tek başına halledemeyeceğine inanmıyorsunuz herhalde," diye mırıldandı.

Ustaca bir vuruş. Belki de Remis'e ne kadar zeki olabileceği ya da ne kadar tehlikeli olabileceği konusunda yeterince kredi vermemiştim.

"Tabii ki hayır," dedi Luther, sözcükler kesik kesikti. Masadan uzaklaştı. "Ben sizi yalnız bırakayım."

Bana uyarı dolu kısa bir bakış atan Luther gitmişti ve ben Lumnos Naibi Remis Corbois ile baş başa kalmıştım.

ChapTer

FIFTeen

"Oğlumun terbiyesizliğini bağışlayın," dedi Remis sevimli bir gülümsemeyle. İki kadeh şarap doldurdu ve birini önüme koydu. "Ne zaman

doğduğunda, yakınlaşacakları umuduyla ona ağabeyim merhum Kral'ın adını verdim. Biraz fazla işe yaradı. Ulther Luther'i kanatları altına aldı ve onu çok şımarttı. Şimdi çocuk nasıl hayır denileceğini bilmiyor."

Remis'in ses tonundaki acımasızlık, Luther'i savunmak için beklenmedik bir dürtü uyandırdı. Daha dün aralarını daha da açmaktan mutluluk duyuyordum. Neden işe yaradığı için kendimi suçlu hissediyordum?

"Oğlunuz bugün oldukça açık sözlü bir şekilde bilgi verdi - eminim sizin rehberliğiniz sayesinde," dedim. "Ama ben daha çok *sizin* verebileceğiniz bilgilerle ilgileniyorum."

Remis saygılı bir şekilde başını salladı. "Beni açık bir kitap olarak düşünün."

Güzelce gülümsedim. "Genç olabilirim ama saf değilim. Bu Ev Resepsiyonları için yeterince hazırlıklı olmadığımın farkındayım. Sorunsuz geçmeleri için yardımınıza ihtiyacım olacak."

Bir elini göğsüne bastırdı. "Onur duydum, Majesteleri. Sizin yerinize gitmekten ve çıkarlarınızı temsil etmekten mutluluk duyarım."

Gülümsemem gerildi. Remis'in demek istediğini yanlış anladığına bir an bile inanmadım. Belki de onu düzeltemeyecek kadar telaşlanacağımı ya da utanacağımı düşünmüştü.

Çok yanılıyordu.

"Buna gerek kalmayacak. Toplantılarımı kendim yöneteceğim." Kadehimi elime aldım ve sandalyemin arkasına rahatça yaslandım. "Fakat

Bugün vereceğiniz tavsiyeler bu toplantıların başarılı olup olmayacağını belirleyecek. Bu da danışmanlarımı seçmemde bana yardımcı olacak."

Remis duraksamadı, gülümsemesi sabit kaldı. "Elbette. Resepsiyonlar, Lumnos'un en üst kademesinin sizin hakkınızda daha fazla bilgi edinmesi, yeni ticari ittifaklar kurması ve-"

"Ve bana meydan okumayı planlayıp planlamadıklarına karar verin." Kaşlarımı kaldırdım. "Asıl amaç bu, değil mi? Tüm bu gösteriş ve el ovuşturma değil."

"Saygısızlık etmek istemem ama Majesteleri, gösteriş ve el ovuşturma tam da Hanedanların size meydan okuyup okumayacaklarına karar verme yöntemidir."

Başımı eğdim ama sessiz kaldım, devam etmem için sessiz bir emirdi bu.

"Hanelerin Meydan Okumaktan pek bir çıkarı yok," diye açıkladı. "Bunu yaparlar ve başarısız olurlarsa, sadece Hanelerinin en güçlü üyesini kaybetmekle kalmazlar, aynı zamanda Kraliyet'in ve Corbois Hanesi'nin de düşmanı olurlar."

Başımı salladım. "Meydan okumaları başarılı olsa bile, öldürülürsem Luther'in benim yerime geçeceği düşünülürse, yine de yönetici Haneye düşman olma riskiyle karşı karşıyalar."

Remis hafifçe omuz silkti. "Belki de. Oğlumun büyüünün bir zamanlar eşsiz olduğuna inanılırdı. Görünüşe göre gözünde çok büyümüş. Muhtemel varis olarak statüsü bir zamanlar olduğu kadar kesin değil."

Çok zayıf olduğumu, Kraliçe olarak varlığımın Luther'in gücünü azalttığını ima etmesi beni çok etkiledi. "Gücüm bilinmiyordu çünkü ölümlüler arasında büyüdüm, sizin türünüzden izole edildim."

"Bizim türümüz," diye düzeltti.

Kadehimi sıkıca kavradım. "Yetiştirilme tarzım pek normal değildi. Benim gibi başkalarının olması pek olası değil."

Ama bunu inkâr ederken bile Luther'in diğer diyarlara kaçırdığı yarı ölümlüleri düşündüm. Ne kadar güçlü *olabilirlerdi*? Belki de Remis haklıydı - eğer büyü benim gibi bir yabancıyı Tacı giymesi için seçtiyse, sırada sürgün edilen çocuklardan biri olabilirdi.

Planıma sadık kalmak için bir sebep daha. Güçlü müttefiklere ihtiyacım vardı ve bu diyarın terk ettiği çocuklardan daha iyi kim olabilirdi? Onları bulup yanımda savaşmaya ikna edebilirsem, hesaba katılması gereken bir güç olabilirdik.

"Ne olursa olsun," dedim, "başarılı olsun ya da olmasın, bana karşı bir Meydan Okuma getirmenin Haneler için bir riski var. Peki bunu yapmak için ne gibi bir sebepleri olabilir?"

"Tek bir nedeni var, gerçekten."

Durakladı, sonra şarabından işkence edercesine yavaş bir yudum aldı, avantajlı olduğunu bilmenin tadını çıkarıyor gibiydi. Dişlerimi sıktım ve tepki vermemek için kendimi zorladım.

"Bir Meydan Okuma ancak Yirmi Haneyi tehlikeye atacağınıza inanırlarsa onlara cazip gelecektir." Gözleri tehlikeli bir parıltıyla parladı. "*Hepsinin*. Benimki de dahil."

Bir kahkaha attım. "Bana meydan okuyacaklarını mı düşünüyorsun? *Sen?*"

"Hiç de değil. Eminim pek çok kişi beni tehdit ettiğinizi, hatta Corbois Hanesi'ni tehdit ettiğinizi görmekten mutlu olacaktır. Uzun zamandır gücü elimizde tutuyoruz ve bir değişiklik görmek isteyen pek çok kişi var."

Oh Remis, içimden mırıldandım. *Hiçbir fikrin yok*.

"Ancak," diye devam etti, "tüm Hanelerin aynı fikirde olduğu bazı konular var. Corbois Hanedanı'nın ortak bir çıkarı savunmak için hareket etmenin intikamını almayacağına inanırlarsa, bir Meydan Okuma riskini almaya istekli olabilirler."

Onun delici bakışlarına karşılık verdim ve tüm gücümü sesimin tınısına kanalize ettim. "O halde onları Corbois Evi'nin ne olursa olsun Kraliçe'sinin yanında duracağına ikna etmek senin görevin."

Remis arkasına yaslandı ve benim rahat duruşuma ayak uydurdu. "Diğer Haneler bizi iyi tanıyor. Birçok Kron boyunca hangi önceliklerimizin ve hedeflerimizin sabit kaldığını gördüler. Şimdi bu değerlerden herhangi bir sapma, verdiğim güvenceler ne olursa olsun, yalnızca sizden kaynaklanıyor olarak görülecektir."

"Bu yüzden onları hiçbir şeyin değişmeyeceğine ikna etmem gerekiyor." Parmağımı bardağımın kenarında boş boş gezdirdim. "Peki. Onlara duymak istediklerini söyleyebilirim."

"Keşke bu kadar kolay olsaydı. Evler bazı... bağlayıcı güvenceler almayı bekleyebilir."

"Ne tür bir güvence bekleyebilirler ki? Son Kral sonuç almadan istediğini yaptı-" Sözlerim üzerine üst dudağı hafifçe kıvrıldı. "-Benden daha azını bekleyeceklerinden şüpheliyim."

"Sizden anlaşmalı bir pazarlığa girmenizi isteyebilirler."

Son iki kelimeyi kurnaz bir gülümsemeyle söyledi, benimle oynarken bir kibir parıltısı vardı. *Bağlantılı pazarlığın* ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve onun da bunu bildiğinden şüpheleniyordum.

Bir an için Luther'in kalması için ısrar etmediğime pişman oldum. Bilmediğim şeyleri tahmin etme ve cevapları beni asla cahil ya da utanmış hissettirmeyecek bir şekilde bana aktarma gibi bir yöntemi vardı. Luther muhtemelen bu acı verici, uzun süreli çekişmeye girmek yerine Remis'i en başından beri bildiği her şeyi anlatmaya teşvik ederdi.

Ama Kraliyet Luther değildi, bendim. Ve aramızda ne tür bir yakınlık olursa olsun, o benim uzun vadeli planlarımın bir parçası değildi. Remis *de* dahil olmak üzere herkese tahtı tek başıma idare edebileceğimi göstermem gerekiyordu.

Bir esneme numarası yaptım ve şarabımı boş boş yudumladım. "Bu toplantı sıkıcı olmaya başladı. Sadede gel."

Kendini beğenmişliğinin yok oluşundan küçük bir zafer kazandım. "Bağlı bir pazarlıkta, taraflardan biri anlaşmayı bozarsa, şartları yerine getirene kadar büyülerini kaybederler. Eğer yapamazlarsa, büyüleri sonsuza dek yok olur. Pazarlıklar, dokuz diyarı yaratan Dövme büyüü kullanılarak mühürlenir, bu yüzden bir Kraliyet bile sonuçlarından kaçamaz."

"Bir Meclisin önemsiz bir konuda ayrıcalıklı muamele görmesini sağlamak için sihrimi riske atmayacağım."

"Elbette hayır, Majesteleri. Bağlı bir pazarlık her iki taraf için de bir risktir.

Bunu sadece çok önemli meseleler için talep edeceklerdir."

"Peki bunlar ne gibi meseleler?"

Tembel, gönülsüz bir omuz silkme hareketi daha yaptı. "Pek çok şey olabilir."

"Dürüst ol ya da vaktimi boşa harcama Remis," diye tersledim.

"Ölümlüleri ilgilendiren meseleler," dedi sertçe. "Asi saldırıları her diyarda artıyor. Birkaç gün önce kendi topraklarımızda da bir saldırı oldu. Evler sizden sorumlu teröristleri bulup idam etmenizi ve daha fazla isyanı bastırmanızı bekleyecektir."

Yutkundum, ağzım aniden Ignios çölleri kadar kurudu. "Kral Ulther saldırıları durduramadıysa, benden ne yapmamı bekliyorlar?"

"Merhum kardeşimin tüm başarılarına rağmen, isyancılara karşı gösterdiği güç bunlardan biri değildi. Haneler uzun zamandır Kraliyet'in ölümlüler söz konusu olduğunda çok yumuşak davrandığından şikayet ediyor."

Yaşadığım şok o kadar içgüdüsel ki, sayılamayacak kadar çok adaletsizliğin anılarıyla o kadar doluydu ki, kendimi durduramadan vücudum tepki verdi.

"*Yumuşak mı?*" Tısladım. Sandalyemin kollarını kavradım ve öne doğru eğildim, tırnaklarım cilalı ahşabı oyuyordu. "Bir ölümlü ya da yarı-

Lumnos'ta Kral'ın onlara karşı davranışını *yumuşak* olarak nitelendirecek bir ölümlü yoktur." Yüzüm tiksintiyle buruştu. "Özellikle de tanrıların lanetlediği toprağa gömülen tüm çocuklar."

Koyu mavi gözleri yüzümde ve vücudumda gezinerek öfke belirtilerimi yakaladı ve elimi ne kadar tam olarak gösterdiğimin hemen farkına vardım.

Ama umurumda değildi. Zindandaki patlamamın ardından gelen soğuk uyuşukluk nihayet azalmıştı ve öfkem şimdi karnımı tanıdık bir ateşle dolduruyordu. Bu tanrısallığın şiddeti seven kötülüğü değildi, ama özümde kim olduğumun bir hatırlatıcısıydı - derinden önemseyen ve savunmaya ihtiyacı olanlar için canla başla savaşan bir kadın.

"Houses tam olarak ne yapmamı istiyor, tüm ölümlüleri toplayıp idam etmemi mi?" Kükredim.

Remis inkâr etmek yerine düşünceli bir ifadeyle bakınca öfkem daha da arttı. Bunu tam olarak bu yüzden yapmış olabileceğine dair belli belirsiz bir his vardı içimde.

"Birçok kişi, sınırlarını ölümlülere kapatan diğer diyarların yolundan gitmemiz gerektiğini düşünüyor," dedi.

"Peki ya halihazırda burada olan ölümlüler?"

Yorgun bir iç geçirdi. "Bu özellikle tartışmalı bir konu. Çoğu kişi en azından hareketlerini sınırlandırmak için bir çember oluşturmamız gerektiğine inanıyor." Beni dikkatle izledi, ancak konuşurken yüz ifadesini tamamen boş tuttu. "Ulther, ölümlüler ve Alçalmışlar arasındaki romantik ilişkileri yasaklamayı reddettiğinde epeyce düşman kazandı. Uzlaşmacı bir tavırla yavruları yasakladı ama Evlerin bu boşluğun kapatılmasını bekleyeceğinden hiç şüphem yok."

İçimdeki her şey sandalyemden fırlayıp çılgılık atmak istiyordu. Yetkiler, insanlık dışı davranışlar, merhamet ve nezaketten tamamen yoksunluk-

"Bunu daha hafif bir yaklaşım benimsemek istediğin anlamına mı almalıyım?" Remis sakince sordu.

Luther'in öğütleri kafamda dönerken milyonlarca öfkeli kelime dilime dolandı: *Onlara mümkün olduğunca az şey söyle. Kendinizden, planlarınızdan, büyüünüzden.*

Burada niyetimi açıklamaktan hiçbir fayda gelmez. Geçici bir delilik nöbeti beni Remis'i planlarımda kullanabileceğime ikna etse bile, bu bir müttefik değil, bir piyon olurdu.

Arkama yaslandım ve parmaklarımı masaya vurdum. "Krallığı güvende tutmak elbette benim en büyük önceliğim. Masum canlara kıyan herkesle hızlı ve sert bir şekilde ilgilenilecektir." Yüz ifademi yumuşattım ve

Ona en yatıştırıcı gülümsememi gösterdim. "Bugünkü danışmanlığınız çok yardımcı oldu. Hükümdarlığımın hayati bir parçası olduğunuzu görebiliyorum. Belki de merhum ağabeyinizin size teklif ettiğinden daha büyük bir rolde."

Okum tam isabet etti. Remis'in gülümsemesi güç vaadiyle dans ediyordu. "Ama sadece beni Yirmi Haneyi kontrol edebileceğine ikna edersen,"

uyardı. "Bir keresinde Corbois Hanesi'nin sahip olduğu ilişkilerden bahsetmişsiniz, o halde bunları kullanın. Kendi çıkarlarınızı olduğu kadar benim çıkarlarımı da koruyacağınıza güvenebileceğimi gösterin."

Remis bana değerlendirci bir bakış attı ve ben de onun zihninde dönen çarkları izledim. Benden hoşlanmıyordu ama tacın kendisine miras kalması dışında, gücü elinde tutmak için en iyi şanslı bendim. O da bunu biliyordu.

"Çok açık bir tavsiyede bulunabilir miyim, Majesteleri?" "Elbette, lütfen."

"Ev resepsiyonlarında bana itaat et. Benim tarafımdan kontrol edilen boş kafalı bir kız olduğuna inansınlar."

Reddimi homurdanarak söyledim ve Remis avucunu kaldırarak sözümü kesti. "Sadece Meydan Okuma'dan sonrasına kadar," diye düzeltti.

"Diğer Evler

Corbois Hanesi'nde gücü elimde tutmayı hedefleyeceğimi biliyorum. Bu da onların müzakerelerini kendileri ya da haneleri için daha bencil kaygılara odaklayacaktır..."

"...ölümlüler gibi tüm diyarı ilgilendiren meseleler yerine," diye bitirdim, yavaşça anlayarak.

Remis kaba bir gülümsemeyle başını salladı. "Baloya git ve rolünü oyna. Bekledikleri boş kız ol. Eğer sana önemli bir soru sorarlarsa, bunu sadece benimle konuşmalarını söyle. Bu onları çileden çıkaracaktır ama tahmin edilebilir ve kontrol edilmesi kolay bir şekilde."

Kötü bir fikir değildi. Eğer dikkatleri üzerimden uzak tutabilir ve Hanelerin Remis'e odaklanmasını sağlayabilirsem, bir şansım olabilirdi. Şarap kadehimi selamlamak için ona doğru kaldırdım. "Zekice, Naip. Çok zekice."

Remis bana başıyla zarif bir selam verdi, dudakları saklamayı beceremediği kendinden memnun sırıtişısıyla titriyordu. "Evlilik ihtimaliniz hakkındaki spekülasyonları kontrol etmek için yanınıza genç bir Corbois erkeği almanız da akıllıca olacaktır."

Aemonn'u refakatçim olarak ilan etmeye başladım, sonra bir plan oluşmaya başlayınca bundan vazgeçtim. "Bu iş için yeni yakışıklı kuzenlerimden hangisini önerirsin?"

"GörünüŖe göre oğlumla iyi tanışmıŖsınız. Sizin yanınızdaki demirbaŖlardan biri olduğu söylentisi çoktan yayıldı."

Yüzümü tamamen sabit tuttum, hiçbir tepki vermedim.

"Yine de Aemonn daha akıllıca bir seçim olabilir," diye devam etti Remis. "Corbois Hanesi'ne sadık olduğu iyi bilinir. Ve eğer kardeşim Garath senin oğlunun cazibesine kapılabileceğine inanırsa, o da sana yardım etmeye ikna edilebilir."

"Harika bir fikir," dedim ellerimi çırparak. "Tavsiyene uyacağım ve Aemonn'dan bana eşlik etmesini isteyeceğim."

Daha çok bana şantaj yapmış gibi, ama bunu kendime saklasam daha iyi.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim, Majesteleri. Tek arzum size hizmet etmek."

Neredeyse sesli gülecektim.

Remis'i ve nedenlerini anlamaya başlıyordum. Eğer ölümlüler ya da yarı ölümlüler, hatta isyancılar hakkında gerçek bir inancı olsaydı, bu konuda daha fazla bastırırdı. Bunun yerine, prestijli bir unvanın ilk teklifinde rotasını değiştirdi.

Remis Corbois'in korumayı gerçekten önemseydiği tek şeyin Remis Corbois olduğuna dair güçlü bir şüphem vardı. Eğer onu diğer Hanelere karşı bir kalkan olarak kullanabilirsem, gücü bir yem olarak sallandırarak - bu çalışabileceğim bir araçtı.

"Eleanor'dan danışmanım olmasını istedim," diye ekledim. "Ev resepsiyonlarında o da bize katılacak."

Remis tereddüt etti. "Eleanor Corbois?" "Tek ve biricik."

Bir an düşündü, sonra yavaşça çenesini eğdi. "Sanırım bu, yaratmaya çalıştığımız, önemli meseleleri umursamayan boş bir Kraliçe imajına uyuyor."

Bu yorum Eleanor adına beni rahatsız etti ama dilimi tuttum. Bırakın onu ve beni hafife alsın. Meydan Okuma'dan sonra ikimizin de neler yapabileceğini öğrenecekti.

Ayağa kalktım, aniden gitmek için sabırsızlanmaya başladım. "Bu çok aydınlatıcı oldu."

Hareketi yavaşça yansıttı. "Son bir şey daha var Majesteleri. Corbois Hanedanı'nın hükümdarlığınızı desteklemek için sunduğu sadakat göz önüne alındığında, anlaşmamızı resmileştirmemiz uygun görünüyor."

"Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsunuz?"

Gözlerindeki kurnaz parıltı kanımı dondurarak beni uyardı. "Bağlantılı bir pazarlık elbette." Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Şartları yeterince basit tutabiliriz. Saltanatınız boyunca Corbois Hanesi'ne sahip çıkmayı kabul edeceksiniz ve karşılığında Corbois Hanesi size karşı bir meydan okuma başlatmayacak."

Kaşlarım derin bir kırıışıklığa dönüştü. "Ve başka bir Hanenin bana karşı meydan okumasını da desteklemeyecek ya da teşvik etmeyeceksiniz, öyle mi?"

Başını salladı ve ellerini iki yana açtı. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Kelimeleri sınırlarına kadar eğip büktüm, dilde tuzak kapıları aradım. Bunu kabul edersem Corbois Hanesi'ne ömür boyu bağlı kalacaktım ama pazarlıktaki hiçbir şey Haneyi içeriden yıkmamı engellemiyordu. Ve eğer reddedersem, bu şans elde edecek kadar uzun yaşayamayabilirdim.

"Anlaştık," dedim sonunda.

"Muhteşem," dedi gülümsemesi daha da genişleyerek. Kelepçelerindeki kopçaları açtı, sonra kumaşı katlayarak ön kolunu ortaya çıkardı. "Pazarlık iki değiş tokuş gerektiriyor. Birincisi, yeminimizi mühürlemek için bir kan sunumu."

Parmakları kıpırdadı ve soluk mavi ışıktan bir bıçak canlanarak bileğine derin bir kesik attı. Gözleri beklentiyle bana dikildi.

Ona tehditkâr bir gülümseme fırlattım ve küçük, ince bir bıçağı sakladığım göğüs dekolteme uzandım. Ötücü bir kuş gibi giyinmiş olabilirdim ama içimde hâlâ bir şahindim.

"Eski usul kan dökmeyi tercih ederim," diye mırıldandım, keskin ucu etime saplarken.

"O zaman düşmanlarının da öyle olduğunu umalım. Büyü öldürücü bir darbe vurabilir

bir bıçaktan çok daha hızlı."

Üstü kapalı tehdit karşısında gözlerim kısıldı. "İkinci teklif nedir?"

"Neyin tehlikede olduğunun bir sembolü." Kibirli bir tavırla kolunu uzattı.

Gülümse. "Benim bir damla sihrima karşılık senin bir damla sihrin."

Donup kaldım. Daha önce hiç sihrimin bir damlasını bile çağırmamıştım; sadece ölümcül bir yıkım dalgası halinde gelmişti ya da hiç gelmemişti. Remis'i haritadan silmeye tamamen karşı değildim ama bunu kazara ve Meydan Okuma'dan önce yapmak pek de ideal değildi.

"Bir sorun mu var?" Remis kolunu daha da uzatarak sordu.

Başımı sertçe salladım ve yaralarımız aynı hizaya gelsin diye ön kolunu kavradım, kan damlaları öfkeli bir lekeye dönüştü. Tanrılık

İçim kıpırdadı, Remis'in dokunuşuyla tedirgin oldu.

"Ben, Remis Corbois, büyümü kendi özgür irademle bu pazarlığa bağlıyorum." Gözlerini bana dikti.

Boğazım sinirden düğüm düğüm olmuşken sözcükleri güçlkle öne doğru çektim. "Ben, Diem Bellator, büyümü kendi özgür irademle bu pazarlığa bağlıyorum."

Bileğimde bir sıcaklık patlaması oldu ve büyüm beklenmedik bir şekilde karşılık verdi. Cevap niteliğinde bir enerji atışı kolumdan aşağıya doğru fırladı ve kanımdan bir mıknaş gibi çekilerek yaranın içinden aktı. Soğuk bir karıncalanma hissi bileğimi çevreledi ve sıkıca çekti.

Remis beni aniden bıraktı ve parmaklarını büktü, ama kolumdaki tutuşunun hissi kaldı, görünmez bir pranga yerinde kilitlendi.

"Bu pazarlığı aramızda tutmamız çok önemli. Corbois Hanesi'nden bazıları sırf benim sihime mal olmak için sana meydan okumaya hazır." Bakışları karardı. "Özellikle de seni yenebileceklerine inanacak kadar güçlü olanlar."

Kaşlarımı çattım ama başımla onayladım. Bu tanıma uyan tek bir Corbois olduğunu bilmek için onun sivri bakışına ihtiyacım yoktu.

Remis kritik bir avantaj elde etmiş gibi gülümsedi ve beni rahatsız edici bir tedirginlikle baş başa bıraktı. "Corbois Hanesi'ne resmen hoş geldiniz diyen ilk kişi olmama izin verin."

Hâlâ zonklayan bileğimi ovuşturdum. "Gizemli Corbois babam seçildi mi?"

"Gerçekten de öyle." Yakındaki bir raftan bir kitap aldı, sonra açıp sayfalarını önüne koydu, parmağı el yazısıyla yazılmış bir soy ağacının mürekkebini izliyordu. "Harold Corbois. Soyunun sonuncusuydu."

Harold'ın adının altındaki bilgilere göz attım. Eşi ya da kardeşi yoktu, anne ve babasının ölümünden hemen önce doğmuş ve benim doğumumdan bir ay önce vefat etmişti.

Tuhaf bir şekilde uygun.

"Sevgili merhum efendim hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordum. "Sanırım onun hakkında ne kadar az şey bilerseniz o kadar iyi olur Majesteleri."

Aile kayıtlarına bir kez daha baktım. Harold'ın listesindeki mürekkep, sayfadaki diğer soluk kayıtlardan daha kalın ve daha kalındı.

Sevgili Harold'ın hiç var olup olmadığını merak ettim.

"Peki o zaman." Parmağımı nazıkçe karalanmış isminin üzerine dokundurdum. "Huzur içinde yat, baba."

ChapTer

SIXTeen

Cenaze günü, aksi yöndeki tüm itirazlarıma rağmen bir grup hizmetli beni kraliyet odalarına götürmek için geldi.

Crown'un çok odalı süiti her türlü lüksle dolu olmasına rağmen, merhum Kral'la tuhaf karşılaşmamın yaşandığı yere geri dönmek istemiyordum ve şu anki odamın Luther'e yakınlığı bana çok fazla düşünmemeye çalıştığım bir rahatlık hissi veriyordu. Luther bana Kral'ın ölüm döşeğinin değiştirildiğini söylediğinde ve gryvern habitatına bağlı süitten bahsettiğinde istemeyerek de olsa taşınmaya ikna oldum.

Sorae bana ulaşabildiği için çok mutluydu. Geniş ana salondaki ve Kraliyet'in yatak odalarındaki bir dizi geniş kemer onun tüneğine açılıyordu ve devasa vücudunun sığabileceği kadar uzağa sıkışmıştı. Memnun bir şekilde mırıldandı, pullu kafası bir araya getirdiğim minderlerden oluşan bir yatağa yaslanmıştı ve koyu sarı bakışları beni ateşle aydınlatılmış odanın etrafında dolaşırken izliyordu.

Alçalmış bir cenazeden ne bekleyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve bunu öğrenmek için uğraşamayacak kadar Meydan Okuma düşüncelerine dalmıştım.

Daha da kötüsü, etrafta soracak kimse yoktu. Corbois Hanesi, etkinlik başlamadan önce diğer Hanelerle dirsek temasında bulunmak üzere saatler önce yola çıkmıştı. Remis daha sonra Sorae'ye tek başıma uçmam için ısrar etmişti.

"Keşke konuşabilseydin, Sorae," diye homurdandım, gardıroptan çıkardığım bir yığın elbiseyi karıştırırken. "Eminim harika bir danışman olurdun."

Nefes nefese bir homurtu *çıkardı* ve dişlerini sıktı, sanki *haklısın yaparım* der gibiydi.

Eleanor dolaplarımı her tarzda ve renkte giysilerle doldurmuştu, ama onları uygun durumlara göre etiketlemek için -yanlışlıkla- zekâmın çok yüksek olduğunu düşünmüştü. Sırt dekoltesi dışında pek bir şey göstermeyen, mütevazı, süssüz siyah bir elbise çıkardım ve Sorae'ye uzattım. "Sence kraliyet cenazesi uygun mu?"

Sürüngen gözlerinin karanlık yarıkları şişti ve inceldi. Bana gırtlaktan bir gümbürtü verdi, burun deliklerinden bir duman tütüyordu.

"Çok mu sade?" Burnumu kırıştırdım ve seçeneklerime baktım. "Eğer saf, boş kafalı bir aptal gibi davranıyor olsaydın, ne giyerdin?"

Parıldayan kırmızı bir parça gözüme çarptı. "Muhtemelen bunun gibi bir şeydir," diye şaka yaptım, sırtında ve kalçalarında ince çapraz askıları olan dar bir elbiseyi çekiştirerek çıkardım. Sorae soprano bir ses çıkardı, sesinin bir anlaşılmaya benzediğine yemin edebilirdim.

Gösterişli elbiseyi vücuduma yasladım. Bir o yana bir bu yana sallanırken ışık zerreleri parıltıyordu. "Eğer bunu ölümlüler dünyasındaki bir cenazede giyseymdim, sıra *benim cenazeme* gelirdi."

Sorae'nin kürklü kuyruğu yere çarptı. Başını yastıklardan kaldırdı ve ısrarla ayak bileğimi dürttü.

"Bu çok fazla. Yakında büyük bir açıklama yapmak için yeterince zaman olacak.

Bugün ortama uyum sağlamam ve fark edilmemem gerekiyor."

Altın rengi gözleri, sanki şöyle der gibi başımın üzerindeki göz kamaştırıcı Taç'a dikilmişti

İyi şanslar.

İçimi çektim ve giysilerimi çıkardım, ardından düz siyah elbisenin içine girdim. Açık sırt kısmı beklediğimden daha dramatikti, o kadar aşağı iniyordu ki neredeyse müstehcendi. Üzerini örtme içgüdüleriyle savaştım.

Saray kadınları arasında yaygın olan lüks elbiseler içinde yavaş yavaş daha rahat olmaya başlasam da, Alçalmışların tenlerini sergiledikleri şehvet hala son derece korkutucuydu. Vücudumdan utanmıyordum ama gurur da duymuyordum. Sadece faydacıydı, ister çalışmak, ister savaşmak, ister seks olsun, ihtiyaçlarımı karşılayan bir araçtı. Bedenimi hiçbir zaman *hayran* olunacak bir şey olarak hayal etmemiştim.

Henri'yle birlikteyken bile kendimi bir arzu nesnesi olarak görmekte hep zorlanmıştım. Çocukluğumuzu çıplak yüzerek ve yaz sıcağından korunmak için iç çamaşırlarımıza kadar soyunarak geçirmiştik. Vücudumu ona göstermek hiçbir zaman samimi bir hareket gibi gelmemişti, aktivitelerimiz platonik olmanın çok ötesine geçtikten sonra bile.

Saçlarımı bağlamadan bıraktım, karlı saç telleri sırtımdaki geniş teni perdeliyordu. Ölümlüler dünyasının aksine, garip saçlarım saçlarını şok edici renklere boyamaktan zevk alan Türemişlerin arasına tam olarak uyuyordu. Eleanor, saray müdavimlerinin yakında beni pohpohlamak için yeni beyazlatılmış saçlara sahip olacakları konusunda beni uyarmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Eteğimi açıp bir daire çizerek Sorae'ye seslendim. "Unutulabilir ve zararsız görünüyor muyum?"

Yumuşak bir of çekti, sonra ayağa kalktı ve kemerden geçerek tüneğine doğru gözden kayboldu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandım. Eteklerimi yukarı kaldırdım ve iki bıçağı kalçalarımın bağladım, sonra onu taş balkona kadar takip ettim. Gün güneşli ve serindi ama rüzgârlı değildi, gökyüzünde bir gezinti için mükemmel bir gündü.

Elimi kalçalarında gezdirdim ve kumlu kahverengi kürkünün altında seğiren güçlü kaslara hayran kaldım. Kedigil vücudunda kanatlarının hemen arkasındaki noktayı inceledim, sonra ona temkinli bir bakış attım. "Sana bir eyer mi takmam gerekiyor, yoksa..."

Boynunu gökyüzüne doğru uzattı ve ani bir kükremeye patladı. Kuyruğu öfkeyle bana doğru savruldu ve neredeyse bacağıma çarpıyordu.

"Tamam, tamam!" Bağırdım, ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım ve kuyruğunun bir başka hareketinden kaçtım. "Eyer yok. Anlaşıldı."

Yere doğru alçaldı ve tırmanmam için sessiz bir teşvikle kanadını bana doğru kıvırdı. Aptal gibi balkonun kenarından aşağıya baktım. Dik düşüş karşısında karnım sıkıştı.

"Düşmeme izin veremezsin, değil mi? Ölmediğimden emin olmak için yemin ettin mi?"

Bir çekiştirme hissettim ve aşağı baktığımda elbisemin kuyruğunun Sorae'nin dişlek çenesine dolandığını gördüm. Geriye doğru çekilerek beni kenardan uzaklaştırdı. Kumaşı bırakıp burnuyla kalçama hızlı bir darbe indirdiğinde ve sabırsızca ofladığında bir kahkaha attım.

"Sana güveniyorum," diye kabul ettim sırtarak. Eteklerimi topladım ve bacağımla sırtına attım. Kürek kemikleri boyunca bir tutamak bulurken sabırla bekledi, sonra tatlı, meraklı bir trıl verdi.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. "Pekâlâ kızım. Neyin var göster bana."

Sevinçli bir ulumayla, Sorae güçlü arka ayaklarından fırladı. Güçlü kanatlarını birkaç kez çırpı ve gökyüzünde süzölmeye başladı.

Göğsümden coşkulu bir kahkaha yükseldi. Sevincimi duyan Sorae'nin gurur patlaması bağın öbür ucuna fırladı. Aşağıdaki zemine her baktığımda midem hala sallanıyor ve biraz ağırlıksız hissediyor olsam da, her türlü tedirginlik kabaran sevincim tarafından bastırıldı.

Sorae'nin sırtında bulutları yarmanın özgürleştirici bir yanı vardı. Artık Meydan Okuma'nın stresi, saray siyaseti ya da savaşın eşiğindeki bölünmüş bir diyarın beklentileri beni bağlamıyordu. Burada, mutlu bir şekilde yükümden kurtulmuştum. Sorunlarım yok olmamıştı ama yere demir atmışlardı ve ben gökyüzündeydim.

En son ne zaman bu kadar mutlu, bu kadar özgür hissettiğimi hatırlayamıyordum. Belki de hiç hissetmemiştim.

"Bu inanılmaz!" Sorae'nin kanadını sırtına bağlayan tendonları nazıkçe sıkarak bağırdım. "Ne dersin, uçup gidelim ve bir daha dönmeyelim mi?"

Uzun, gürleyen bir çığlık attı ve kanatlarını bir açıyla eğdi, kalbimi boğazıma sokan keskin bir dönüş geçmeden önce bizi yere doğru fırlattı. Tırmanmaya ve alçalmaya, dönmeye ve yuvarlanmaya devam ederken içinden bir dizi mutlu vızıltı yükseldi.

Her ne kadar bunun dehşeti hayatımdan yıllar eksiltiyor olsa da, artık yakacak daha çok yılım vardı ve onu durdurmaya dayanamıyordum. Onun çocuksu neşesi en tatlı müzikti. *Oynuyordu*, yaldızlı zincirlerinin benimkiler kadar geçici olarak görünmez olduğu değerli bir an için bana dünyasını gösteriyordu.

Lumnos ormanları altımızdan bir bulanıklık içinde geçti ve çok hızlı bir şekilde, devasa, oval şekilli bir yapı görüldüğünde coşkulu anımız sona erdi. Bir uçta, kraliyet ailesinin oturma alanı, çevre boyunca uzanan sıra sıra taş bankların aksine, döşemeli sandalyeler ve minderli banketlerle donatılmıştı.

Luther bu sabah elinde bir tepsi kahvaltı ve gündemle ilgili genel bir bilgi ile gelmişti, itiraf etmeliyim ki bu hareket onu bana sevdirmişti - günlük yiyecek teslimatları, danışmanlık değil. Onun rehberliğinden Sorae'nin beni merkeze götüreceğini ve orada töreni başlatmak için Kral'ın odun ateşine törensel bir son kütük koyacağımı biliyordum. Kafamda onun talimatlarını tekrarlamakla o kadar meşguldüm ki, seyircilerin kiraz kırmızısının canlı bir tonuyla dolduğunu fark edene kadar neredeyse yere inmiştik.

Üst kenara yakın bir bölümdeki küçük bir siyah yığın dışında, katılımcıların her biri canlı kırmızı giysiler giymiş ve bunların çoğu

mücevherler ya da gösterişli payetler. Corbois Evi bile tepeden tırnağa kıpkırmızı giysiler içindeydi ve ışıktaki parlayacak şekilde tasarlanmış bazı süslemeler vardı.

Uzaktan bakıldığında etki nefes kesiciydi; arena, öğlen güneşi altında yüzleri parıldayan kusursuz bir yakutu andırıyordu.

Yaklaştıkça, daha çok yeni dökülmüş kandan oluşan parlak bir havuz gibi görünmeye başladı.

Sorae'nin pençe uçlu ayakları kumlu orta zemine indiğinde bir soluk dalgası ve dehşete düşmüş bakışlar denizi oluştu. Yaptığım moda hatası her neyse, kötü bir hataydı.

Dikkatimi kraliyet locasına çevirdim. Remis ve Luther aynı sakin kayıtsızlık maskesini takmışlardı ama gözleri çok farklı iki hikâyeye anlatıyordu. Remis'in bakışları hesaplıydı, muhtemelen hem yanlış adımımı nasıl açıklayacağını hem de bunu kendi yararına nasıl çevireceğini planlıyordu. Luther'in bakışları ise içgüdüsel bir öfkeyle yanıyordu ve bu uzak mesafeden bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Garath iğrenmiş görünüyordu. Lily benim adıma mahcup görünüyordu. Taran sırtıyordu. Eleanor ağlamak üzereydi.

Sorae'nin sırtından kaydım ve elimi tüylü kanadının üzerinde gezdirdim. Bana ilk başta bir destek gösterisi gibi görünen yoğun bir bakış attı, ta ki ben gözlerindeki kahkaha parıltısını yakalayıp beni çabucak bir kenara attığım ışıltılı kırmızı numaraya doğru nasıl teşvik ettiğini hatırlayana kadar.

"Kanıtlanmış bir nokta," diye homurdandım. "Bir dahaki sefere tavsiyene uyacağım."

Birkaç adım geri çekilmeden önce burnuyla bana hafifçe vurdu. Başını gökyüzüne kaldırdı ve boğazından vahşi bir hırıltı koparak arenada yankılandı. Tehditkâr sesini kalabalığın her bir bölümüne tekrarlamak için bir o yana bir bu yana savruldu. Gürleyen bir hırıltıyla dişlerini gösterdi, sonra odağını bana çevirdi. Kanatları yanlarından düz bir şekilde sarktı ve başını yere eğerek saygıyla eğildi.

Kalbim sıkışmıştı, Sorae *diz çökmüştü*. Bu inanılmaz yaratık beni Kraliçesi olarak kabul ediyor, en çok ihtiyaç duyduğum anda bana güven veriyor ve bana zarar vermeyi planlayan herkese ölümcül bir uyarıda bulunuyordu.

Bir hareket gözüme çarptı. Başımı kaldırıp baktığımda Luther'in onun yayını taklit ettiğini gördüm; tek dizinin üzerine çöküp bakışlarını yere indirirken yumruğu göğsüne çarpıyordu. Hemen ardından Lily, sonra Taran ve Alixe, sonra da Corbois Hanesi'nin geri kalanı, arenada yuvarlanan bir fırtına gibi dalgalanana kadar onu takip etti.

Bundan zevk almalıydım. Bundan zevk almak *istedim*. Ölümlüler uzun süre ölümsüz parmaklarının altında kıvranmış, vahşi ve acımasız bir

ve Şimdi işler sonunda tersine d nm Ő ti. Şimdi bu canavar insanlar *bana boyun eğiyorlardı*.

Ama benim için değildi, gerçekten değildi. Tüm eğilmeleri ve selamlamaları başımın üzerindeki ta  içindi. Beni tanımıyorlardı, benden korkmuyorlardı ve kesinlikle bana saygı duymuyorlardı.

Ve bunu saklamaya da  alıŐmadılar. Aralarında Aemonn'un babası Garath'ın da bulunduğu birkaç katılımcı diz çökerken bana pis pis baktı ama hiçbiri ayakta kalıp benim ya da Sorae'nin dikkatini çekme riskine girecek kadar cesur değildi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sadece bir gryvern'in aşırı hassas kulaklarının duyabileceği kadar sessiz. Bağımızdaki duyguların karşılık veren nabzından, r k Ő kıyafeti olsun ya da olmasın, yanımda durmaya hazır olduğunu anladım.

Tekrar gökyüzüne sıçradı, arenada bir tur attıktan sonra kraliyet locasının üzerindeki tenteye kondu. Sonunda yalnızdım, kalabalığa ve onun tüm yargılarına tamamen maruz kalmıştım.

Kral'ın kıpkırmızı ipeğe sarılmış cesedinin bulunduğu ahşap kuleye dönerken çenemi yüksek tuttum. Yanımdaki altın bir kaidenin üzerinde, lal rengi kadifeden bir yatağın üzerinde beyaz bir kurdeleyle bağlanmış tek bir kütük duruyordu.

Tüm hayatımı Lumnos'ta ölümlülere yapılan kötü muamele için Kral Ulther'i suçlayarak geçirmiştım. Remis'le yaptığım tartışmadan sonra, durumun çok daha kötü olmamasının tek sebebinin Ulther olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Gerçek niyetini ya da sarayın kapalı kapıları ardında neler konuŐulduęunu asla  ğrenemeyebilirdim ama son kütüğü ellerime alıp ateşe atarken gözlerimi kapadım ve Ulther'in ruhu için dua ettim. Nasıl bir Kraliçe olursam olayım, bir gün birilerinin benim için de aynısını yapacağını umuyordum.

Arenanın zemininden kraliyet locasına uzanan dik merdivenlere doğru yürüdüm. En tepede Luther merdivenlere doğru bir hamle yaptı, muhtemelen aşağı inip bana yukarı kadar eşlik edecekti. Son anda Remis oğlunu kolundan yakaladı ve aralarında harareti gibi görünen bir konuşma geçti.

Luther'in odağı bana kaydı, ifadesi sertleşti. Remis eğilip bir Şeyler daha söyledi ve Luther'in bakışları, baba ile oğul arasındaki dramı giderek daha fazla fark eden kalabalığın üzerinde gezindi.

Başımı hafı   sallayarak geri çekilmesi için sözsüz bir emir verdim. Omuzları   kt . Yerine doğru bir adım attı, ellerini yumruk yaptı.

taraflar.

Arenanın zemininde uzun bir yürüyüş yapıp dar merdivenlerden yukarı çıkarken, kulağıma boğuk konuşmalardan parçalar geliyordu.

...tamamen saygısızca...

...bir ölümlüye benziyor...

...saldırıdan sadece günler sonra...

...gerçek bir Corbois bile değil...

Kendime bu korkunç insanların hakkımda ne düşündüğünü umursamadığımı söyledim. Buna inanmak için daha da çok çabaladım.

Gözlerim Luther'de sabit kaldı, bakışlarındaki güç çarpan kalbimi sakinleştirdi. Sanki onun içindeki bir Gey benim içindeki bir Geye bağlanmış gibiydi. Öfkem ve güvensizliğim kontrolü ele geçirmek için savaşıırken, Luther beni sıkı sıkı tutuyor, oltaya takılmış bir balık gibi sürekli kendisine doğru çekiyordu. Diğer tarafta beni kesin bir ölüm bekliyor olabilirdi, ama şu an için karşı koyamadığım parlak bir yemdi.

Sahanlığa ulaştığımda Remis bir adım öne çıktı ve bana başıyla hafifçe selam verdi. "Majesteleri."

"Regent," diye cevap verdim. "Sanırım siyah kötü bir seçimdi." Garath alay etti. "İğrenç olan bu."

"Garath," diye cıvıldadım şeker ve zehir karışımı bir gülümsemeyle. "Her zaman bir zevk."

Ofladı ve gözlerini kaçırdı. Arkasından Aemonn bana çapkın bir gülümseme attı. Taran sırtı ve baş parmağını kaldırdı.

Remis boğazını temizledi. "Kürsünün önünde sizin için bir şeref koltuğu hazırladık." Arenanın zeminine bakan geniş balkondaki iki ahşap tahttan birini işaret etti.

Süslü, büyük boy sandalyeler, tentenin gölgesinin hemen dışına yerleştirilmişti ve sakinlerini güneşli bir spot ışığına yerleştirerek her katılımcının onları acımasız bir netlikle görebilmesini sağlıyordu. Felaket girişten sonra, bu kadar teşhir edilme fikri boğazımı düğümledi.

Luther yanıma gelip dirseğimi hafifçe kavrayarak, "Belki de Majesteleri ailesiyle birlikte oturmayı tercih eder," dedi. "Garath Amca onun yerini alabilir."

Remis elbiseme baktı. "Evet. En iyisi bu olabilir - eğer Majesteleri kabul ederse."

Nefesim kesildi. "Majesteleri kesinlikle aynı fikirde," diye ağzımdan kaçırdım. "Hepsi senin Garath Amca."

Yaşlı Corbois bana sert bir bakış fırlattı ama tüm Lumnos'un ya da en azından Lumnos'un umurunda olan tek yarısının önünde yüksek bir rol teklif edilmesinden duyduğu memnuniyeti gizleyemedi. Tek kelime etmeden yanımdan geçip tahtlardan birine oturdu, hemen ardından Remis geldi.

Luther'e, "*Teşekkür ederim*," diye mırıldandım.

Bana öyle bir gülümsedi ki, bir an için donup kaldım. Onun bu çekici, korunmasız yönüne hâlâ alışamamıştım. Perdenin arkasına her bakışımda kafam daha da karışıyordu.

Demirden duvarı bir süre sonra yeniden ortaya çıktı ve yüz hatları silinerek alamet-i farikası olan boşluğa dönüştü. Beni ailenin genel oturma düzenine yönlendirirken eli sırtıma gitti ve avuç içi saçlarımın altından kayarak açıkta kalan tenimi sıyırdı.

Bu samimi temas ikimizi de şaşırttı, en azından keskin nefesi bunun bir göstergesiydi. Neredeyse elbisemin uzun eteğine takılıp düşüyordum ki diğer elini uzatıp elimi kavradı. Beni sabit tutmak için yanına yasladığında vücuduma sıcaklık doldu.

"Harika bir başlangıç yaptım," diye şaka yaptım, sesim biraz boğuk çıkmıştı.

"Harika gidiyorsun," diye mırıldandı ve elimi nazikçe sıktı. Sırtıma şefkatle bastırarak beni Taran'ın yanında boş bir alanla oturduğu püsküllü koltuklara götürdü. Luther ona baktı ve çenesiyle bir hareket yaptı.

Taran inledi. "Dinleyin Majesteleri, sizden hoşlanıyorum ama..." Başını yana eğdi, diğer tek açık koltuk kardeşi Aemonn'un yanındaydı. "Lütfen bana bunu yaptırmayın."

"Aile bağları için havanda değil misin?" Alay ettim.

Hınzırca gülümsedi. "Seninle bağ kurmayı tercih ederim.

Özel olarak." Luther, "Taran," diye uyardı.

Onu gülerek durdurdum. "Herhangi bir aile dramına neden olmayı aklımdan bile geçirmem," diye mırıldandım, Taran da buna homurdanarak karşılık verdi. "Ben Aemonn ile oturacağım."

Gitmeye başladım. Luther'in eli kalçama dolandı ve beni yerimde tuttu.

"Yer açarız," dedi hemen. "Siz küçüksünüz ve ben de zaten törenin yarısında kürsüde olacağım."

Hayatımda hiç *küçük olarak* adlandırılmamıştım - ölümlü dünyada her zaman çok uzun boylu, kaslarla ve kıvrımlarla kaplıydım - ama yuvalandığımda

Luther ve Taran gibi iki iri yarı erkek yarı-tanrının arasında kendimi neredeyse küçük hissediyordum.

Cenaze töreni, Remis ve Garath'ın kürsünün kenarındaki yükseltilmiş bir podyumda sırayla Kral'ın mirası hakkında konuşmalarıyla başladı. Teknolojik açıdan gelişmiş Sophos diyarı tarafından sağlanan bir cihaz seslerini arenaya kadar yükseltti, ancak kalabalık onlara pek dikkat etmedi. Konuşmalar donuk bir uğultu halinde devam ediyordu ve kraliyet locasında bile Corboiler gülmeye ve serbestçe kaynaşmaya devam ediyordu.

Odaklanmaya çalıştım, ancak zaman geçtikçe, bana doğru itilen iki adamın gövdeye benzeyen kalçaları ve kaslı kolları arasında olabildiğince kıvranmaya başladım.

Taran arkasına yaslandı ve bana biraz nefes aldirmek için kolunu kanepenin üstüne yaydı. "Peki Majesteleri, iki yakışıklı, bekâr Corbois Prensi arasında sıkışıp kalmak nasıl bir duygu?"

Luther ona bir bakış atarak, "Taran," diye uyardı.

Taran onu görmezden geldi. "Pek çok kadın bunun için iyi para öderdi, biliyorsun. Yine de çok daha az kıyafet olurdu. Ve daha az kalabalık." Bana doğru eğildi. "Seyirciye sahip olmak sana göre değilse tabii."

"Biraz saygı göster," diye bağırdı Luther. "O senin kraliçen."

Taran abartılı bir göz devirmesi yaptı. "Veliaht olarak genç ve ilginç birini bulduk ve sen onu birazcık bile kızdırmama izin vermeyecek misin? Ayrıca, bundan hoşlanıyor." Taran diziyle bacağımı dürttü. "Hoşuna gidiyor, değil mi?"

Luther içini çekti. "Sadece söyle ve onu baş aşağı asayım."

"*Yine mi?*" diye inledi Taran.

Güldüm ve minderlere geri yaslandım. "Taran işin içine para girmedikçe bir kadını yatağa atamamakla övünmek istiyorsa, onu durdurmak bana düşmez."

Luther'in yüzünde yarım bir gülümseme belirdi ve Taran kahkahalarla kükredi. Kolunu omuzlarıma götürdü. "Üzgünüm Lu, favori kuzenim olmaktan çıktın. Sanırım buna aşık oldum."

"Üzgünüm *Lu*," diye yankılandım tatlı bir sesle.

"Bu kötü bir fikirdi," diye mırıldandı Luther. "İkinizin arkadaş olması benim en kötü kâbusum."

"Bu benim için yeterince teşvik edici." Taran'ın yanına sokuldum ve elimi şakacı bir şekilde uyluğunun üst kısmına koydum. "Taran, bana Diem diyebilirsin."

Luther'in gözleri jeste kaydı. Yüzündeki neşeli ifade kayboldu. "İkinize de çok büyük bir kalabalığın önünde olduğumuzu ve her birinin bu alışverişi izlediğini hatırlatabilir miyim?"

Yanaklarım kıpkırmızı kesildi. Ellerimi kucağıma çektim ve sertçe dik oturdum.

Taran, "Sırf kıskanıyorsun diye eğlencemizi mahvetmene gerek yok kuzen," dedi.

Luther, "*Kıskanmıyorum*," diye mırıldandı, kelimeler o kadar samimiyetsiz geliyordu ki ona GaÇkıklıkla baktım. "Kraliçene yalan söylememelisin. Herkes senin gerçek favori kuzeninin Eleanor olduğunu biliyor."

Birden Eleanor'un ilk geldiğimde yüzünde beliren kederli ifadeyi hatırladım. Galeride onu aramak için arkamı döndüğümde onu arkamda otururken buldum, gözleri kızarmış ve şişmişti, dudakları sımsıkı büzülmüştü.

Elini uzattım. "Eleanor, sorun ne?"

Parmakları benimkilerde titredi. "Elbise... Seni uyarmalıyım." Yere baktı, sesi fısıltıya dönüştü. "Birileri sonunda bana bir şans verdi ve ben onları hayal kırıklığına uğrattım."

Elini sıktım. "Sorun değil. Sadece bir elbise."

"Öyle değil," dedi yüzünü buruşturarak. "Akraba kanımızı onurlandırmak için kırmızı giyeriz ve eğer layık bulunurlarsa ruhların dinlendiği öbür dünyanın ısıltısını temsil etmek için ışığı yansıtan bir şey giyeriz. Siyah giymek, bu... bu..."

Luther onun yerine, "Bu, Akraba'ya saygısızlık ve Kral'ın ruhunun değersiz bulunacağına inandığına dair bir ima olarak görülecek," diye tamamladı. Ses tonu soğumuştı ve Eleanor'a sitemle baktı.

Homurdandım. "Bunu bilseydim, *kesinlikle* bu dr-" Luther'in bakışları bana yöneldi ve ağzım kapandı.

"O kadar da kötü olamaz," diye karşı çıktım. "Siyah giyen başkalarını da gördüm."

"Onlar ölümlü konuklardı," dedi. "Onlar aynı standartlara tabi değiller. Ama insanlar onlara bağlılıklarını göstermek için siyah giydiğinize inanırlarsa..."

Remis'in, ölümlülerle olan bağlantımdan duyduğum korkunun bir Meydan Okumayı kışkırtmak için en büyük riskim olduğuna dair uyarısını hatırladım.

"Pekala, oldukça kötü," diye itiraf ettim.

Eleanor'un başı ne eğildi. "ok zgnm, Majesteleri. Herkese elbiseyi seenin siz değil ben olduğumu söyleyeceğim ve danışmanlığınızdan istifa edeceğim."

"Onu danışmanınız mı yaptınız?" Aemonn bitişikteki koltuktan seslendi.

"Kulak misafiri olduğunu *biliyordum*," diye homurdandı Taran.

Aemonn'a "Eleanor saray ve kültür konularında benim danışmanım," diye cevap verdim.

Gözlerini perişan haldeki kuzenine dikmiş, sanki onu yeni bir tehdit olarak değerlendiriyormuş gibi b a k ı y o r d u .

"Saray ve kültür mü?" Taran alaycı bir sesle tekrarladı.

Kaşlarım kalktı. "Bazı düşünceleriniz var mı kuzen Taran?"

"Yüksek sesle söyleyeceğim bir şey yok."

Yanağını hafifçe okşadım. "Göründüğünden daha zekisin."

Taran elimi kendi elinin arasına aldı ve daha da geniş bir şekilde gülümsedi. "Oh, ben

kesinlikle aşık."

Güldüm ve Eleanor'un yüzüne döndüm. "Öncelikle, bana Diem demeni söylemiştim. Biz arkadaşız, unuttun mu?" Cesaret verici bir gülümseme takındım. "Ve kesinlikle suçu üstlenmeyeceksin."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı Luther. "Bu tam da sana tavsiye vermesi gereken türden bir konu."

"Sen karışma," diye kestirip attım ve kaşlarını çattı.

"O haklı," dedi Eleanor. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Ben buna layık değilim-" "Sakın bu cümleyi bitireyim deme," dedim. "Sadece bir kişi var

Bu diyarda benim danışmanım olmaya layık olduğunu kanıtlamış tek kişi sensin Eleanor."

Luther kılandı.

"Peki ya ben?" Taran suratını asarak konuştu. "Ben tavsiye verebilirim... Bilmiyorum, *bir konuda*."

Aemonn, "İçki içmek," diye söylendi. "Etrafta uyumak. İşe yaramaz olmak." Taran sırtıttı. "Aynen öyle."

Kardeşçe atışmaları duymazdan geldim. "Bunu bilerek mi yaptın?" Eleanor'a sordum.

"Tabii ki hayır," diye nefes aldı.

"Peki şimdi farklı mı davranırdınız?" "Evet, yemin ederim."

"Yani bunun sizi daha da iyi bir danışman yaptığı söylenebilir, çünkü artık gözden kaçmış olabilecek şeyleri dikkate alma olasılığınız daha yüksek?"

Eleanor'un ifadesi ima ettiğim şeyi anladığında değişti. Başını salladı, utancını hafif bir gülümseme kırdı.

"O zaman bitti ve unutuldu. Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum." Sert bir bakışla Luther'e döndüm. "Siz işleri nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum ama benim geldiğim yerde, dürüst bir hatadan sonra kimseden vazgeçmeyiz."

"Hayır, iğleri nasıl yaptığımızı bilmiyorsun ve sorun da bu," diye homurdandı Luther. "Sen rakipsiz bir kraliçesin. '*Dürüst hatalar*' seni öldürebilir."

"O zaman en azından bu elbisenin içinde muhteşem görünerek dışarı çıkacağım." Saçlarımı omzuma attım ve elbisemin eteklerini yukarı çekerek bacak bacak üstüne attım.

Boğazı boyunca uzanan yara izinin altında bir damar patladı. Ayağa kalktı ve ceketinin kenarını sertçe çekti. "Anma konuşmamı yapma vakti geldi," dedi buz gibi bir sesle ve kürsüye doğru yürüdü.

Kaşlarımı çatarak kollarımı sinirli bir şekilde göğsümün üzerinde kavuşturdum. Taran kıkırdadı.
"Kraliçe çok yaşa."

ChapTer

SeVenTeen

Alçalan zamanın köpek yılları gibi işleyip işlemediğini merak etmeye başlamıştım, çünkü Luther'in bana "bir saat, bir dakika" süreceğini söylediği cenaze çoğu" otuz yıldır devam ediyormuş gibi hissettiriyordu.

Sonsuz bir konuşmacı akışı merhum King hakkında saygı dolu sözler paylaştı ve hiçbiri samimi görünmedi. Luther'in methiyesi bile katı ve kişisel değildi; bana özel olarak aralarındaki karmaşık ilişkiyi anlatırken onda gördüğüm incelikli duygulardan yoksundu.

Remis ve Garath Kral'ın ailesine olan bağlılığından bahsetti, Yirmi Hanenin liderleri onun aracılık ettiği önemli ticaret anlaşmalarından söz etti ve diğer dokuz krallıktan ziyarete gelen Soylular Kraliyetlerinin taziyelerini sundu ve uzun süredir devam eden ittifaklarımızın önemini vurguladı.

En çok ikinci grup ilgimi çekmişti. Yabancı temsilcilerin Alixe liderliğindeki kalabalık bir muhafız birliğinin arkasında ayrıldığı kordon altına alınmış alana koşup onları kendi diyarları hakkında soru bombardımanına tutmayı arzuluyordum. Beni dikkatle izlemelerine bakılırsa onlar da aynı şeyi yapmak için can atıyorlardı.

Konuşmacıların rotasyonu, diyarın dört bir yanından gelen müzisyenlerin merhum Kral'ın onuruna şarkılar sunmasıyla noktalanıyordu. Şu anda küçük bir orkestra, şefin Ulther'in en sevdiklerinden biri olduğuna yemin ettiği, gerçekten berbat bir parça çalıyordu.

Müzisyenlerin hepsinin aynı şarkıyı çalıp çalmadığı hemen anlaşılmıyordu, bu yüzden harika bir başlangıç olmadı.

"Eğer Meydan Okuma'da ölürsem, cenazemde tüm bu şatafat olacak mı, yoksa beni isimsiz bir mezara atıp bir sonrakine mi geçeceksiniz?" diye sordum.

Taran düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Siz zaten aşağıda olacaksınız, biz de zaten burada olacağız... Üzerinize biraz kütük atıp bunu bire iki bir etkinlik haline getirebiliriz."

Yakındaki birkaç Corbois nefes nefese kalmış ve bize dehşet dolu bakışlar fırlatmıştı. Taran ve ben muzip bir sırıtiş paylaştık.

Cenaze töreni boyunca onunla çok hızlı arkadaş olmuştuk. Onda hemen hoşuma giden bir şey vardı. Tüm Türemişler gibi o da göz kamaştırıcı bir güzelliğe ve korkuya sahipti, ancak akrabalarının aksine Taran gülümsemeyi ya da kahkaha atmaya çok çabuk beceriyordu. Benim şımarıklığıma kendi şakalarıyla karşılık veriyordu ve bana bir ölümlü ya da Kraliçe gibi değil, eşitmişim gibi davranıyordu.

İlk bir saat boyunca siyah elbiseme her bakışında kahkahalara boğulmuştu. Hayatımın geri kalanında bana "İç karartıcı *Majesteleri, Kraliçe Die- em the Royal Undertaker*" demeye yemin ettikten sonra, sonunda kolunu boynuma doladı ve alayını ailenin diğer üyelerine yöneltti.

Cesur dostluğunun beni ailesinin acımasızlığından korumak için bir merhamet eylemi olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe vardı. İşe yaramadı - her kötü bakışın, her skandal fısıltının hâlâ farkındaydım- ama kısa sürede unutamayacağım bir nezaketti.

"Yani Meydan Okuma bu arenada mı yapılıyor?" Ben sordum ve Taran başını salladı.

Etrafımdaki kalabalığın kan kırmızısı lekesine baktım. Beni zaferle alkışladıklarını hayal etmeye çalıştım ama sadece geldiğimde yüzlerinde beliren tiksintiyi hayal edebildim.

"O zaman da kırmızı giyecekler mi?"

"Sadece senin öleceğini düşünürlerse."

"Yani bu evet demek."

"Meydan Okumada ölmeyeceksin," diye araya girdi Luther. "Bunu bilmiyorsun," diye itiraz ettim.

"Belki de seni Meydan Okuma'dan önce öldürmeyi planlıyordur," d i y e önerdi Taran.

Kaşlarımı çattım. "İyi bir noktaya değindin. Bu konuyu Sorae ile konuşacağım." Başımızın üstündeki sahanlıktan boğuk bir homurtu yükseldi.

"Ölmeyeceksin çünkü bunun olmasına izin vermeyeceğim." Luther'in dikkati arenanın zeminine sabitlenmişti, omuzları gerilmişti. "Senin taç giymeni sağlamak için elimizde bir dizi araç var. Gerektiği kadarını kullanacağım. Sen o tahta aitsin."

Gülümsememi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Eleanor'u azarlamasına hâlâ kızgın olsam da, huysuz ve aşırı korumacı şampiyon tavrının biraz tatlı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Dizim onunkine değerek gözlerini benimkilere çekti. Yüzündeki sert ifadeye bakmak neredeyse acı vericiydi, çünkü bu ifadenin yıllarca gücü, ailesi ve kaderi tarafından izole edilmekten kaynaklandığını biliyordum. Bu, halka dönük Luther'di, eşsiz olduğu kadar kalpsizdi de. *Prens*.

Ama ben daha iyi biliyordum.

"Ölmeyeceksin," diye tekrarladı, gözleri alev alev yanıyordu.

Bakışlarım Kral'ın cesedine kaydı. Bir an için tek görebildiğim kendi cenaze ateşimdi; cesedim kırılmış ve yenilgiden kanlar içindeydi, babam ve kardeşim yanımda ağlıyordu.

Boğazım yandı. "Söz veriyor musun?" Onun sözlerini hatırlayarak fısıldadım.

Sözlerimi tutarım, Kraliçem. Bedeli ne olursa olsun. Başını salladı. "Söz veriyorum."

"Luther," diye sertçe seslendi Remis. "Şiir."

Luther iç cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve kürsüye döndü. Konuşmaya başladığında sesi kalabalığın arasında yankılandı.

"Çoğunuzun bildiği gibi, Kral Ulther'in eşi Rapheol yıllar önce vefat etti. Rapheol yetenekli bir şairdi ve eşi tahta çıktığında, sevgilisinin saltanatını anmak için bir şiir yazdı. Size o şiirden bir bölüm okumak istiyorum."

Yastıklara yaslanıp gözlerimi kapattım ve Luther'in derin sesiyle okuduğu güzel, ahenkli dizeleri dinledim. Rapheol'un kocasına olan bağlılığı her satırda açıkça görülüyordu ve Kral'ın saraydaki, savaş alanındaki ve yatak odasındaki en iyi özelliklerini sıralarken hepimiz güldük ve kızardık.

"Kral'ın evli olduğunu bile bilmiyordum," diye itiraf ettim. "Rapheol ne zaman öldü?"

Eleanor yüzü bana yaklaşıp kadar öne doğru eğildi. "Ulther'in taç giyme töreninden bir aydan kısa bir süre sonra. Rakip bir Hanedan tarafından zehirlendi. Bu yürek parçalayıcı bir hikâye."

"Biri Kral'ın kocasını mı *zehirledi*?"

Başını salladı. "Tacı aldığı gibi, Ulther bir ticaret anlaşmasında aldatıldı. Meydan okumasından önce gücünü kanıtlamak istedi, bu yüzden tüm Evlerini kapattırdı. Mülklerine el koydu ve

Hepsi Lumnos'u terk eder, başka bir Haneye katılır ya da diyarın dış mahallelerinde yaşayan Evsiz Soyundan gelenlerden biri olur."

"Tüm bunlar kötü bir iş anlaşması yüzünden mi?"

"Daha da kötüleşiyor." Üzüntüyle iç çekti. "O Haneden bir yaşlı kaybedecek bir şeyi kalmadığına karar verdi ve Rapheol'a nadir bulunan bir zehir bulaştırdı ve panzehir karşılığında Ulther'den Hanesini eski haline getirmesini istedi. Hatta Ulther'in daha sonra kendisini ya da Hanesini cezalandırmayacağına dair bir anlaşma yapmakta ısrar etti."

"Ve Ulther bunu yapmaz mıydı?"

"Oh, yaptı ama ona panzehiri verdi, panzehiri değil. Pazarlığı zekice ifade etti ve Ulther'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Rapheol öldü ve Ulther büyüsunü kaybetmeden intikam alamadı."

"Bu korkunç," diye nefes nefese kaldım. "Bundan paçayı kurtardığına inanamıyorum."

"O yapmadı. İşler burada daha da kötüleşiyor. Yaptığı pazarlık zekiceydi ama yeterince zekice değildi çünkü sadece Ulther'i bağlıyordu, Corbois Hanesi'nin geri kalanını değil. Kral intikam alamazdı ama kardeşleri alabilirdi."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne yapmışlar?"

Dudağını çiğnedi ve endişeyle amcalarına baktı. "Tüm evi yok ettiler."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Çıkarmak mı? Yani...?"

"Ölü gibi. Her biri. Bütün aile bir gecede yok oldu."

"Hatta... çocuklar bile mi? Masumlar?" Tek cevabı üzgün ve acı dolu bir yüz ifadesiydi.

Koltuğuma gömüldüm, nabzım kulaklarımda atarken Remis ve Garath'a baktım.

"Ulther bunu asla atlatamadı," diye devam etti. "Sadece kardeşlerini ve onların çocuklarını danışman olarak atadı ve Corbois olmayan herkesin sarayda yaşamasını ya da çalışmasını yasakladı. Bir daha asla diğer Hanelerden birine güvenmeyi reddetti."

Kalbim burkuldu ve yırtıldı. "Luther de bunun bir parçası mıydı, öldürmenin?" Yutkundum, cevabı gerçekten bilmek istemiyordum ama buna ihtiyacım vardı.

"Hayır," dedi hemen. "Luther daha doğmamıştı bile."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü.

Taran kaşlarını çattı. "Luther'in böyle bir şeye katılacağına gerçekten inanıyor musun?" Yüz ifadesi sanki *onu* suçlamışım gibi incinmiş, neredeyse ihanete uğramış gibiydi.

"Onu çok az tanıyorum," diye mırıldandım, yanaklarımın kızardığını hissederek. "Neler yapabileceğini bilmiyorum."

Taran başını salladı ve başka tarafa baktı.

Suçluluk duygusu içimi kemirmeye başladı. "Kral hiç yeniden evlenmedi mi?" diye sordum. "Çiftleştirildi," dedi Eleanor kesin bir ifadeyle.

"Ama başka hiç kimseye aşık olmadı mı?"

"Çiftleşmişti," dedi yine, bana tuhaf bir bakış atarak.

Taran Eleanor'a, "Ölümlülerin eşleri olmaz," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor."

Gözleri büyüdü, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Kültürümüzü gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. "Sadece ölümlü okullarında öğrendiklerim."

"Hangisi neydi?" Taran sordu. "İnenlerin hepsinin onları yakalamaya çalışan kötü canavarlar olduğu mu?"

"Tam tersi," diye tersledim. "Bize hepinizin mükemmel olduğu ve aksini söyleyene ölüm olduğu öğretilir." Taran'ın azarlamalarına katlanabiliyordum, ama Alçalmışlar'ın ölümlüler hakkında kibirli bir şekilde konuşması beni asla sinirlendirmiyordu. "Ölümlülerin hangi bilgileri bilmesine *izin verileceğine* Kraliyet karar verir. Ve eğer öğrenmemiz gerekenden fazlasını öğrenmeye çalışırsak, kendimizi Alçalmış bir kılıcın ucunda buluruz." Remis ve Garath'ı işaret ettim. "Yani yetersiz eğitimim hakkındaki düşüncelerinizi bu ikisiyle ve onların Kanun Bekçisiyle paylaşabilirsiniz."

Taran'ın yargısının tüm izleri kayboldu. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Fark etmemiştim."

Çenemi büktüm ve Eleanor'a baktım. "Arkadaşlar, bunu bana açıklayabilir misiniz?"

Başını salladı. "Bizim için evlilik sadece yüzüklerin ve yeminlerin değiş tokuş edildiği bir törendir. Herhangi bir nedenle evlenebilirsiniz -siyaset, ittifak, para- ve istediğiniz sıklıkta yeniden evlenebilirsiniz. Ama bir eş..." Gözleri hürmetle parlıyordu. "Bir eş çok daha fazlasıdır. Bir çiftleşme bağı sadece aşkla kurulabilir - *gerçek aşkla*."

Ona şüpheci bir bakış attım. "Gerçek aşk mı?"

Benim alaycılığımı aldırmadan hülyalı bir şekilde gülümsedi. "Herhangi iki Soydan gelen çiftleşme ritüelini deneyebilir, ancak bağlanma büyüsü yalnızca sevginiz gerçek ve koşulsuzsa ve yaşamda ve ölümde sonsuza dek eşinizin yanında durmaya özgürce söz verirsiniz işe yarayacaktır. Bir kez çiftleştiğinizde, kalbiniz sonsuza dek eşinize bağlanır. Başka birini asla sevemezsiniz."

"Asla mı? Ölseler bile mi?"

"Asla. Bu, Kindred'ların ölümlü sevgilileri için ölümsüzlüklerinden vazgeçme tercihlerinin bir mirasıdır."

"Çiftleşmek sadece bir ilişki değildir," dedi Taran, yüz ifadesi de aynı derecede ışıltılıydı. "Sizi fiziksel olarak değiştirir. Bedenleriniz bir bütünün iki yarısı haline gelir. Eğer eşinizden uzun süre ayrı kalırsanız hastalanırsınız ve büyünüz zayıflar. Bu yüzden ölebileceğinizi bile söylüyorlar."

"Birbirlerinin duygularını hissedebildiklerini duydum," diye ekledi Eleanor. "Ve bu ölümle son bulmuyor. Hangi eş önce ölürse, diğeri onlara katılana kadar arafta kalıyorlar. Değerlilikleri tek bir ruh gibi birlikte değerlendiriliyor."

Taran mutlu bir şekilde iç çekti. "Bu çok *romantik*."

"Siz ikiniz beni bu çiftleşme olayına pek inandıramadınız," diye şaka yaptım. İkisi de bana ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı. "Kulağa kendinden çok fazla vazgeçmek gibi geliyor. Ve çok... kalıcı. Neden biri bunu evliliğe tercih etsin ki?"

"Çünkü onlar senin *eşin*," dedi Eleanor, sanki her şeyi anlatacakmış gibi kelimeyi uzatarak. "Sevdiğin kişiye ölümün ötesinde bile bu kadar derinden bağlı olmak... bu bir insanın yaşayabileceği en büyük mutluluktur."

Taran vahşi bir sırıtişla eğildi. "Ve eşinle seks yapmanın *akıl almaz* olduğunu söylerler."

Eleanor onu tersledi ve güldü, ama bana da aynı fikirde olduğunu belirten alaycı bir sırıtiş fırlattı.

"Çiftleşme bağı kutsaldır," diye ekledi. "Hangi diyarda olursa olsun tüm Türemişler buna saygı duyar. Eşlerden biri hapsedilmiş olsa bile, diğeri onlara her zaman erişmesine izin verilir. Eşleri ayırmak Soydan gelenlerin kendilerine hakarettir."

Arkama yaslandım ve kaşlarımı çattım, böylesine samimi ve geri dönüşü olmayan bir şekilde bağlanmayı hayal etmeye çalıştım - ruhumun yarısını bir başkasına vermek ve onu koruyacağına ve ona her zaman sadık kalacağına güvenmek. Aklım Henri'de ve neredeyse reddettiğim evlilik teklifinde kaldı ve mideme korkunç bir çukur yerleşti.

"Birine olan aşkınızın çiftleşmek için yeterince gerçek olup olmadığını nasıl anlarsınız?" Ben sordum.

"Ayin çok basit," diye cıvıladı Eleanor. "Biraz kan döküyorsun, onlara sonsuza dek bağlanıyorsun... eğer aşk buna değerse, gerisini büyü hallediyor."

Beni rahatsız eden ayinin *mekaniği* değildi, ama sözleri dikkatimi çekti.

"Eğer işe yaramazsa, birbirinizi gerçekten sevmediğinizi itiraf etmiş olmaz mısınız?"

"Her zaman olur," diye yanıtladı Taran.

"Bu en kötüsü," diye inledi Eleanor. "İzlemesi *çok* acı verici. Bazı çiftler utançtan kaçınmak için önce ayini test eder. Teknik olarak bağ tek taraflı olabilir, yani-"

"Ne?" Yakındaki Corbois'ların bakışlarını üzerime çekerek haykırdım.

Taran patlamam karşısında sııttı. "İşe yarayacağından emin olmak için ayine özel olarak başlamak alışılmadık bir şey değil. Eğer eşlerden biri bağı tamamlarsa, diğeri de genellikle tamamlar."

"Ama her zaman değil?"

"Çok nadirdir ama mümkündür," diye kabul etti Eleanor. "Bunlara mahsur kalmış eşler deniyor. Bağın en kötü yanları -onlara yakın olmak, acılarını hissetmek, asla başka birini sevememek- hiçbir faydası yok." Sanki bunu düşünmek bile ona gerçekten acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Bu hayal edebileceğim en kötü kader."

Etrafımızda oturan çiftleri inceledim. "Corbois Hanesi'nde kimler çiftleşti?"

Eleanor ve Taran birbirlerine yüklü bir bakış attılar. Yüzlerinden ortak bir acı geçiyor gibiydi.

"Kraliyet ailesi stratejik ittifaklar için evlenir, aşk için değil." Eleanor'un duruşu bozuldu. "Garath Amca, onun rızası olmadan çiftleşmeye kalkarsam krallıktan sürgün edileceğimi söyledi."

Taran sessizce homurdandı, yüzündeki asık ifade aynı emri aldığını gösteriyordu.

Gözlerim babasının oturduğu tahta dikildi. Garath hakkında daha çok şey öğrendikçe ondan daha çok nefret ediyordum. Bir eş edinme fikrine pek sıcak bakmıyordum - Henri'yle basit bir evlilik bile geceleri uykularımı kaçıırıyordu - ama aşka çok inanıyordum.

Şıfacı olarak geçirdiğim yıllar boyunca bunu sayısız kez görmüştüm. Bir eş ağır hasta olduğunda çaresiz, iç burkan yardım talepleri ve iyileştiklerinde titreyen rahatlama hıçkırıkları. Son vedalarını eden yaşlı çiftler, onlarca yıllık iniş ve çıkışlar boyunca bağlılıkları değişmedi. Eşlerinden birkaç gün sonra gizemli bir şekilde vefat eden sağlıklı eşler, sevgililerinin kalbinin atmadığı bir dünyada atmaya devam etmek istemeyen kalpleri.

Aşkın çok erken yarıda kesilmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Eğer yeni arkadaşlarımı -*Alevler tarafından*- bağışlayabilseydim, *gerçekten Alçalmış arkadaşlarım var mıydı?*

Gözleri yavaşça bana doğru kaydı. Beni ellerinin arasına almış bir kelebek gibi tutuyordu, dokunuşuna karşı çırpınıyor ve acaba

benim sonum olacak.

Dudaklarını kulağıma çevirdiğinde boynumdaki tüm tüyler diken diken oldu, sesi alçak ve sertti. "Sahip olamayacağım bir şey."

İçimden sessiz, soluk soluğa bir ses çıktı. Luther'in elindeki Çiir, parmakları sıkı bir yumruk Çeklinde kıvrılırken gürültüyle kırıÇtı.

Arkamızda Eleanor, Taran'ın söylediği bir şeye yüksek sesle güldü ve Garath aniden sandalyesinden fırladı. Bize doğru hışımla yürüdü. "Kutsal Meryem adına, dördünüz de çocukça kıkırdamalarınızı keser misiniz? Bu bir cenaze töreni, biliyorsunuz." Bakışları üzerimde keskinleşti. "Bugün yeterince saygısızlık yapmadınız mı?"

Yüzüm kızardı. Luther'den uzaklaşıp gözlerimi kucağıma indirdim ama içimden geçen suçluluk duygusunun Garath'ın azarıyla pek ilgisi yoktu, daha çok tenimin çatırdayan bir ateşle yanmasıyla ilgiliydi.

"Garath Amca," dedi Eleanor arkamdan, "bu benim hatamdı, onun değil. I-"

"Yanılıyorsun amca," diye yüksek sesle araya girdi Luther. "Her zamanki gibi masum kurbanları hedef alıyorsun."

Sanki Luther henüz göremediğim bir sınırı aÇmıÇ gibi salondaki herkes sustu. Ona tiksintiyle bakan Aemonn'a, sonra da gözleri faltaşı gibi açılmış ve temkinli bakan Taran'a baktım.

Luther'in çenesi meydan okurcasına kalktı. "Alçaltılmış cenazeler kutlama zamanıdır. Merhum Kral'ın kahkahalarımızdan onur duyacağından eminim."

"Evet, kardeşime ne kadar da yakındın." Garath yaklaşırken alay etti. "O zamansız bir ölümle karşılaştığında ne kadar da *yakındınız*."

Şimdi ben bile nefesimi tuttum.

"Kendinizi genç yeni Kraliçemize bu kadar yakın konumlandırmış olmanız ne kadar ilginç," diye ekledi. "Acaba hırsınız onun da benzer bir kaderle karşılaşmasına neden olacak mı?"

Luther neredeyse sıkılmış görünüyordu, görünüşe göre Garath'ın sözlerinden rahatsız olmamıştı ama ben onun telaşını görebiliyordum, daha doğrusu *hissedebiliyordum*. Güçlü aurası tenimde zonkluyor, ondan yayılan yakıcı öfke neredeyse yakacak kadar sıcaktı.

Sözünü kesmek için ağzımı açtım. Luther Çiiri bıraktı ve elini bacağımın üzerine koyarak beni Çok edip susturdu.

"Kendi ailene karşı darbe vurma konusunda kesinlikle uzmansın, Amca," dedi açıkça. "Gerçi bunu daha küçük ve zayıf olduklarında yapmayı tercih ediyorsun."

"Luther," diye gürledi Taran uyarırcasına. Her zamanki sırtışı kaybolmuştu ve ilk kez o rahat tavrının altında yatan korkunç savaşıyı görmüştüm.

Luther ona hızlıca bir bakış attı ve Taran'ın masmavi gözleri ihanete çok benzeyen bir şey ifade etti.

Bir şekilde karanlık, tehlikeli bir aile sırları mağarasına girmiştım. Eleanor'un tepkisini görmek için canımı verirdim ama kıpırdamaya cesaret edemedim. Göz ucuyla Aemon'u gördüm. Odak noktası, Luther'in parmaklarının hâlâ etime battığı üst baldırıma sabitlenmişti.

Garath sertçe güldü. "Meydan Okuyanlar'ın senin yerine iş yapmasına izin vermekten memnun görünüyorken neden yumruğunu kaldırasın ki sevgili yeğenim? Onu buraya siyah bir elbiseyle getirmek, diyar yas tutarken onun gülmesine ve gülümsemesine izin vermek - senin tavsiyen onu Fortos'a kadar uzanan bir Meydan Okuyucular hattıyla karşı karşıya bırakacak. Hırsını hafife almışım."

Luther'in parmakları kalçamın etrafında sıkılaştı. Kraliyet locasında çok farklı türde bir meydan okumayı izlemek üzere olduğuma dair bir his vardı içimde.

Kendimi toparladım ve Luther'in elinden kurtularak ayağa kalktım. "Beni giydiren, gülmemeye ve gülümsememeye *izin veren* tek kişi benim," dedim soğukkanlılıkla. "Yine de yeni Gardiyanlarımı seçerken büyüleyici gözlemlerinizi aklımda tutacağımdan emin olabilirsiniz."

"Eğer o gün gerçekten gelirse," diye mırıldandı.

"Oh, olacak." Parlak bir şekilde gülümsedim ve sadece onun duyabileceği şekilde sesimi alçaltarak birkaç adım daha yaklaştım. "Ve o zaman, sana verdiğim kırıntılar için yalvarabilirsin, tıpkı Ulther'e yaptığın gibi."

Garath'ın karşılık veren öfkesi bir dağı yerle bir edebilirdi. "Seni geveze, kibirli küçük-"

"*Dikkatli ol* amca," diye gürledi Luther. "O Kraliçe ve ben hâlâ Kanunların Koruyucusuyum. İnfazlar benim uzmanlık alanım."

Garath'ın parmakları iki yanında seğirdi. O kaşlarını çatmaya devam etti, ben de gülümsemeye devam ettim, her iki ifadeden de eşit derecede nefret damlıyordu. Gözleri kısıldı, sonra aniden topuğunun üzerinde döndü ve sandalyesine doğru yürüdü.

Koltuğuma gömüldüm ve ağzımdan çıkmak üzere olan kelime seline engel olmak için kendimi zor tuttum. Salonda kimse konuşmadı,

Herkes az önce gerekleŖen gösterinin büyüsüne kapılmıŖtı.

Luther sessizce ama kararlı bir tavırla, "Arkanıza yaslanın," dedi.

İnatçı doğama rağmen itaat ettim.

"Gözlerini dikip bakma. Sana ulaŖtıĖını anlamalarına izin verme." "Gelmedi," diye terslendim ama yine itaat ettim.

Bacaklarını uzattı, son derece rahat görünüyordu ve kolunu arkamdaki koltuğun arkalığına dayadı. Bunu yaparken omzumdaki saçları savurdu ve baŖparmaĖıyla boynumu okŖadı; bu hareket o kadar kısaydı ki kazara yapılmıŖ olabilir.

TaŖ kesilmiŖ bakıŖları ileriye kilitlenmiŖ olsa da baŖı hafifçe bana doğru eğildi. "Garath tehlikeli," diye fısıldadı. "Onu kışkırtmak benim için bir Ŗey. Babamın onayı olmadan bana saldırmayacaktır. Ama senin için..."

"Garath'tan korkmuyorum," diye homurdandım. "O tehlikeli olabilir ama ben *lmcl biriyim*."

Tüm vnmelerime rağmen, bu sözlere kendimin bile inandığından emin değildim. Ellerimi kucağımda birleŖtirdim ve az önce çok ciddi bir hata yaptığım hissini görmezden gelmeye alıŖtım.

CHAPTER SEKİZİNCİ

"*Bu da neydi şimdi?*" Luther törenin bir başka bölümü için uzaklaştığında Eleanor kulağıma tısladı.

özgüven artık ikinci yüzyılına giriyordu.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," dedim dönüp ona bakarken.

Eğlenmiş görünerek başını salladı. "İki cenazeyi bir arada kaldıracağımızı sanıyordum."

"Luther Garath hakkında ne dedi, ne demek istedi?"

Eleanor Taran'a gergin bir bakış attı, sesi kısıldı. "Oğulları küçükken okula sık sık kırbaç ya da yanıklarla gelirlerdi. Hem de *çok* sık. Söylentilere göre Kral Garath'la konuşmuş ve bunu durdurmuş..." Dudağını çiğnedi. "İyileşme yetenekleri o zaman başladı, bu yüzden kimse kesin olarak bilmiyordu."

Aemonn ve Taran'a baktım. İkisi de babalarından başka her yere bakıyor, perişan ve savunmasız görünüyorlardı.

Kalbim onlar için çatladı. Hastalarımda, istismar yaralarının, şiddetin kendisi sona erdikten çok sonra bile bir ruhun üzerinde nasıl kalabildiğini görmüştüm.

Dikkatim anneleri Freah'a kaydı. Onunla ilk tanıştığımda, Garath'ın aynı derecede soğuk, aynı derecede zalim suç ortağı olduğunu düşünmüştüm. Şimdi, boş boş önüne bakarken, yüzü solgun ve taş gibi sert, daha çok onun gölgesi gibi görünüyordu.

"Peki ya Freah?" Eleanor'a fısıldadım.

"Garath'a karşı asla tek kelime etmez. Ya ona tamamen sadıktır ya da ondan tamamen korkar."

Ya da her ikisi de, diye düşündüm.

Eleanor, "Garath hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter," dedi. "Luther'le aranızda neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye ağzımdan kaçırdım, sesim tizleşmişti. "Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"*Diem.*" Koluyla beni dürttü. "Dokuz diyarda kendini daha fazla kontrol edebilen bir adam yok ama ellerini senden uzak tutamıyor. Sana hakaret ettiği için Garath'ın kafasını koparmak üzereydi. *Sen* de Iléana'yı kıskanıyordun-"

"Kıskanmadım!"

"-ve sana gülümsemeye devam ediyor. Taran ve Lily dışında kimseye gülümsemiyor." Bana muzip bir bakış fırlattı. "Ve bunlar Taran ve Lily'ye verdiği gülümsemeler *değil.*"

Kendimi çok sıcak, çırılçıplak ve dayanılmaz derecede kafası karışık hissediyordum. Onunla geçirdiğimiz bu anların, kaba dış görünüşünün ardındaki gerçek Luther'e bir bakıştan başka bir şey olmadığını sanıyordum. Sonunda arkadaşlarının ve ailesinin zaten gördüğü bir yönünü gördüğümü sanmıştım.

Bunun onun *kimsenin* görmediği bir yönü olabileceği aklıma gelmemişti. "Sadece bir danışman rolü almak için beni pohpohlamaya çalışıyor," diye geçiştirdim. "O

"İyi insanları sevdiğimi fark etti, şimdi de öyleymiş gibi davranıyor."

"Uh huh." Gözlerindeki bilmiş parıltı bunu yutmadığını gösteriyordu.

"Ayrıca..." Durakladım, onu daha yakına çektim ve sesimi alçalttım. "Ben çoktan konuşuldum."

Kaşları havaya kalktı, bir eli ağzına gitti. "Ne? Kim?" Sıranın aşağısına baktı. "Aemonn mu? Kutsanmış Kindred, hızlı hareket ediyor."

"Eleanor, bir haftadır buradayım. Kuzenlerinden biriyle nişanlı değilim."

"*Nişanlanmak mı?*" diye ciyakladı. "Bir Kral Eşimiz mi olacak?" Başını eğdi. "Bekle, eğer buradan biri değilse, o zaman olmalı-oh... *Oh.*"

"Alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum," diye söze girdim, onun iri gözlü telaşlı bakışlarını görünce. "Lütfen bir şey söyleme. Hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyorum."

"Oh, tabii ki. Ben, um, evet, bu..." Sandalyesinde kaydı. "Eğer konuşmak istersen ben buradayım."

Destekleyici olmak için elinden geleni yapıyordu ama yüzündeki dehşet her şeyi anlatıyordu. Eleanor, Ölümlü Şehir dışındaki tek gerçek müttefikim olabilirdi ve eğer böyle tepki verseyse...

Luther haklıydı. Alçalmışlar asla bir ölümlüyü Kral Eşi olarak isteyerek kabul etmeyecekti.

Kendime umurumda olmadığını hatırlattım. Bu insanların ve önyargılarının kimin yanımda durmaya layık olduğunu belirlemesine izin vermeyecektim. Ölümlü ya da Soylu, Kraliçe ya da değil, kalbimi sadece ben verebilirdim.

Ama... *ama*.

"Diem, seni bekliyorlar."

Dalgın düşüncelerimden sıyrıldım. Kalbim küt küt atıyordu; kraliyet locasındaki herkes beni izliyordu.

Taran hafifçe yanıma dürttü. "Git," diye ısrar etti. Ona paniklemiş bir bakış attım. "*Nereye gideceksin?*"

"Cenaze ateşini senin yakacağını duyurdular." Başını kürsünün önüne doğru eğdi, Remis elini uzatmış bana bakıyordu.

Kalın bir yutkunmayla dengesiz bir şekilde ayağa kalktım. Luther ön gösteriminde bu kısımdan bahsetmemişti. Onu aradım ve kürsünün yanında, sinirlerimi yatıştırmayan sıkıntılı bir ifadeyle dururken buldum.

"Majesteleri?" Remis elini daha da uzatarak seslendi.

Yavaşça ona doğru yürüdüm ve avucumu onunkinin içine koydum. Ulther'in eşinin hikâyesini dinledikten sonra bileğim, aramızdaki anlaşmayı hatırlattığı için zonkluyordu ve önemi çok daha ağırdı.

"Nedir bu?" diye sordum. "Rolümün tamamlandığını sanıyordum."

Garath diğer tarafıma geçti. "Kral'ın ateşini yakmak en büyük onurdur. Ulther'in ağabeyi olarak bu görevi ben üstlenmeliydim ama..." Bana yılan gibi bir gülümseme verdi. "Bunu benden yeni Kraliçeme bir hediye olarak kabul edin."

Kafamın içinde alarm zilleri çaldı. Görev kulağa yeterince kolay geliyordu, ama sesindeki kendini beğenmişlikten bir şey ensemde bir ürperti yarattı.

Belki de sadece cahilliğimi göstermek için siyah elbisemi tekrar sergilemek istemişti. Eğer durum buysa, ruhumu kırmak için bundan çok daha fazlasının gerektiğini ona göstermeye kararlıyım.

Omuzlarımı geriye çektim ve ona gülümsedim. "Ne kadar düşüncelisin *amca*," diye mırıldandım, dişlerinin bu kelimeyle sıkılmasından biraz fazla zevk aldım. "Seni temin ederim, bu iyiliğinin karşılığını ödemenin bir yolunu bulacağım."

Remis beni arenanın merdivenlerinden aşağıya indirdi, Garath ve Luther de arkamızdan geliyordu. Ateşin etrafını yarıya kadar döndük, ta ki yüzümüz

Kraliyet kutusu. Etrafta bir meşale ya da ilk alevi çıkaracak başka bir ateş parçası aradım ama hiçbir şey bulamadım. Remis'e kaşlarımı çattım. "Ateşi yakmak için ne kullanacağım?"

"Büyünüz, Majesteleri."

Kaskatı kesildim. "Benim sihrim mi?"

"Ateşin etrafında kuru ırılar var. Bir ışık kıvılcımı onu kolayca tutuşturacaktır."

Nefes alışım hızlandı. "Yani, ben... normal bir alev kullanamaz mıyım?" Kekeledim.

Remis kaşlarını çatarak, "Oğlum beni senin hem ışık hem de gölge büyüüne sahip olduğuna inandırdı," dedi.

"Öyle," diye araya girdi Luther. Sessiz bir mesaj iletmek istercesine gözleri faltaşı gibi açılmıştı ama zihnim bunu çözemeyecek kadar paniklemişti.

"Evet, yeğenim senin muhteşem gücünden *övgüyle bahsetti*," diye mırıldandı Garath, üzüntümden memnun bir şekilde. "Bize oldukça ayrıntılı bir tarif verdi ama hepimiz böylesine etkileyici bir gösteriye kendimiz tanık olmak için sabırsızlanıyoruz."

Luther'e ihanet dolu bir bakış attım ve yüzünde önce Çağkınlığın, sonra da Güphenin belirmesini izledim. Büyümün gücü bir sır sayılmazdı - böyle olmasaydı Taç'ı miras alamazdım- ama zindandaki o an bana mahrem, sadece bize ait bir Geymiğ gibi gelmişti. Teller'a detayları anlatmamıştım bile.

Luther yavaĞça, "Belki de bu bir hatadır," dedi. "Kalabalık onun sihrini sadece küçük bir jest için kullandığını görürse, yanlış anlayabilir ve onun zayıf olduğuna inanabilir."

Garath omuz silkti. "O zaman onlar için bir gösteri yapması gerekecek, değil mi?"

Luther itiraz etmeye baĞlayınca Remis araya girdi. "Garath haklı. Burada kayda değer bir güç gösterisi bir Meydan Okumayı engellemede çok işe yarayacaktır, özellikle de-" Elbiseme bakarak yüzünü buruşturdu. "- *bundan sonra*. Onları sana güvenmeye ikna edemiyorsak bile en azından senden korkmalarını sağlayabiliriz."

Uğursuz sözleri, Ulther'in Meydan Okuması'ndan önce Garath'la birlikte kardeşlerinin düşmanlarını yenmek ve onun gücünü göstermek için katlandıkları kanlı yolları aklıma getirdi. Aynı şeyi benim için yapmaya istekli olacaklarından çok şüpheliydim ama emin değildim ve bu bile tek başına beni tedirgin etmeye yetiyordu.

"Devam edin Majesteleri," dedi Garath. "Bize neler yapabileceğinizi

gösterin."

"Ben üçünüz kadar iyi eğitimli değilim," diye karşı çıktım. "Ya birine zarar verirsem?"

"Arenada kalabalığı koruyan büyülü bir bariyer var," dedi Remis. Bana temkinli bir bakış attı. "Belki de üçümüz kalkanın arkasına çekilmeliyiz. Her ihtimale karşı."

Selam verip merdivenlere döndü ve Garath da bana doğru son bir zehirli gülümsemeyle onu takip etti.

Luther elimi tutmak için uzandı. Bir adım geri çekildim, kalbim hâlâ onun ifşaatından dolayı sızlıyordu.

Kaşları çatıldı. "Bunu yapabilirsin. Sadece zindanda yaptığın şeyin aynısını yap."

"O zaman nasıl yaptığımı bile bilmiyorum."

"O gece sihrini kullanmak *için* mücadele ettin çünkü onu kullanmak istemedin. Olduğunuz şeyi kabul etmek istemediniz. Onunla savaşmak yerine onu kucakladığında, tanrılık çağrına cevap verecektir. O zaman Lumnos'ta sana meydan okumaya cüret edecek tek bir kişi bile olmayacak."

Gözleri benimkilere öyle bir şiddetle bakıyordu ki nefesim kesildi. Temkinli bir şekilde yaklaştı ve bu sefer geri çekilmedim.

"Kutsal Lumnos Ana'nın sizi seçmesinin bir sebebi var. Senin kim olduğunu ve neler yapabileceğini gördü. Onun ve benim zaten bildiğimiz şeyi herkese kanıtla - bunu ve *çok* daha fazlasını yapabilirsin."

Sesi bir fısıltı olsa da, içindeki güç canlı bir zırh gibi kemiklerime yapıştı.

"Serbest bırak, Kraliçem. Bu dünyaya Diem Bellator'a meydan okumanın ne demek olduğunu göster."

Adımı -*gerçek* adımı- kullanması, kuru çıradan oluşan bir ateşin üzerindeki kıvılcım gibiydi. Vücudumda ateşli bir duygu seli alevlendi. Gurur korkuyla karıştı, umut kararlılıkla sarıldı.

Luther'in yüzü yumuşak bir parıltıyla aydınlandı. Bu etkinin benden kaynaklandığını fark etmem bir anımı aldı; parıldayan, sedefli bir parlaklığa bürünen kendi tenimden. Elbisemin siyah kumaşına baktım ve onun dumanlı siyah dallardan oluşan hareketli bir gölgeye dönüştüğünü fark ettim. Mırıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyordu.

Luther selamlamak için yumruğunu göğsüne vurdu. "*Serbest bırak*," diye tısladı.

Geri çekilirken bakışlarımı üzerinde tuttu, sonunda eğildi ve Remis ile Garath'ın beklediği merdivenlere doğru yola çıktı.

Yutkundum ve yüzümü ateşe döndüm. Büyüm içimde her patladığında teslim olduğum *sesi* dinledim. Onu duyamıyordum ama göğsümün derinliklerinde kıpırdadığını *hissedebiliyordum*.

Ellerimi önüme uzattım ve gücün, Luther'in onu kullanırken gördüğüm gibi avuçlarımda tezahür etmesini diledim. Kalabalığın hevesli ve dikkatli gözleri bir sis gibi etrafımda dolaşıyordu. Hangisini daha çok istediklerinden emin değildim - skandal bir başarısızlık mı yoksa muhteşem bir başarı mı?

Göğüs kafesimin çukurunda bir karıncalanma başladı. Kabardı ve göğsümü, sonra karnımı doldurana kadar yayıldı, sonra uzuvlarıma doğru kanadı ve ellerime ve ayaklarıma doğru damladı. Buz gibi sıcaklığın tanıdık hissi avuç içlerimin kalbinde büyümeye başladı.

Luther'in sözleri kulağımda çınladı.

Serbest bırak, Kraliçem.

Tenim gümüşü bir ışıkla parlıyor, durduğum kumlu zemin boyunca bir hale oluşturuyordu. Zindandaki o gece, İndirilmiş olduğum gerçeğiyle yüzleşmekten o kadar korkmuştum ki, kendimi bırakmanın ne kadar iyi hissettirdiğini itiraf etmeme izin vermemiştim. Doğuştan hakkım olan bu gücü kullanmam ne kadar *doğru* görünüyordu.

Elbisemdeki gölgeler, ayaklarımda dibinde öfkeli bir enerjiyle kıvranan canlı bir havuza döküldü. Karıncalanma giderek güçleniyordu. Avuçlarımdaki his yoğunlaştıkça tekrar tekrar nabız atıyordu.

Gözlerim Luther'e kaydı. Herkesin gözü önünde olmamıza rağmen maskesini düşürmüş, sihrimi ilk kez serbest bıraktıktan sonra bana verdiği o içten, tamamen korunmasız gülümsemeyi ortaya çıkarmıştı. Kalbim onu görünce şarkı söyledi.

Serbest bırak, Kraliçem.

Kıvılcımlar elimin etrafında dönüyordu, bakışlarımı tekrar ateşin üzerine çevirdiğimde heyecanım artıyordu.

Bunu yapabilirdim. Onlara ne kadar güçlü olduğumu, zorlanırsam ne kadar tehlikeli olabileceğimi gösterebilirdim. Luther'in bende gördüğü korkunç Kraliçe olabilirdim.

İnenlerin asla unutamayacağı bir darbe indirebilirdim.

Sonra gözlerim kalabalığın içinde bir şeye takıldı.

En üst sıralarda, kraliyet locasının arkasına sıkışmış siyah bir sıçrama. Ölümlü konuklar, gözden uzak tutulmaları için bir köşeye itilmişlerdi ve olay çıkarmaya cüret ederlerse Sorae'nin doğrudan ateş hattında olacaktı.

Sağduyum daha yakından bakmamam konusunda beni uyarmıştı. Tanıdığım yüzleri göreceğimi biliyordum, Henri'de ilk gördüğüm tiksintinin aynısı vardı.

beni sarayda buldu.

Ama itidal hiçbir zaman benim güçlü yanım olmadı.

Neredeyse anında, gözlerim önde ve ortada oturan Maura'ya takıldı.

Tabii ki. Sarayın resmi şifacısıydı. Aylardır Kral'la ilgileniyordu. Eğer bir ölümlü cenazesine davet edilecekse, bu o olurdu.

Gözleri şişmiş, yüzünün tüm rengi solmuştu. Elleri kucağında endişeyle sıkılıyordu. Sanki beni hiç tanımıyormuş gibi bana bakıyordu; sanki onu yutmak üzere olan bir canavarmışım gibi.

Kontrolü sağlamak için çabalarken gücüm titredi ve azaldı. *Odaklan,* diye düşündüm. *Onu daha sonra bulup açıklayacağım. Her zaman tanıdığı Diem olduğumu görmesini sağlayacağım.*

Yine dikkatimi başka yöne çekmeye çalıştım ama Maura döndü ve ben de onun görüş alanını takip ettim.

Doğruca babamın gözlerine.

Büyüm rüzgârda kayboldu. Tenim donuklaştı. Avuçlarım boşaldı. Elbisem sade, dikkat çekmeyen bir kumaşa dönüştü.

Son konuşmamız kulaklarımda tekrar tekrar çaldı.

Sen benim babam değilsin.

Bu sözlerin ne kadar doğru olduğu hiç bu kadar açık olmamıştı. Ve onları geri alabilmeyi hiç bu kadar çok istememiştim.

Ağlıyordu. Bu mesafeden bile görebiliyordum; parlak güneş yanaklarındaki ıslaklığı parlatıyordu.

Beni paramparça etti. İçimi parçaladı.

Babamı hiç ağlarken görmemiştim. Hiçbir *zaman*. Ne Teller doğduğunda, ne de annem ortadan kaybolduktan sonra. O sabitti, emindi, kımıldamaz bir güçtü. Ailemiz için o, hiçbir okun delemeyeceği güçlü bir kalkandı.

Ama bu onu kırmıştı.

Onu kırmıştım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, kalabalıktan yükselen soluğu zar zor duydum. Alçalmış olduğumu fark ettiğimde hissettiğim tüm keder içime geri döndü. Ellerim yanıma düştü ve şiddetli bir titreme bedenimi ele geçirdi. Ne sihrimin parıltısını ne de tanrısallığın *sesinin* fısıltısını hissettim.

Umutsuzluktan başka bir şey yok.

Kaos patlak verdi. Ölümlüler fısıldadı ve işaret etti, Alçalanlar bağırdı, asiller daha iyi görebilmek için kürsünün kenarına koştu. Benim köşemde

Luther'in bana ulaşmak için mücadele ettiğini, Remis ve Garath'ın onu engellediğini gördüm.

Başımı eğdim, hiçbirini görmeye dayanamıyordum. Dünya etrafımı sarmış, nefesim kesilene kadar boynumu sıkıyordu.

Vahşi bir hırıltı kalabalığı anında sessizliğe sürükledi. Kanat çırpışlarını duydum, sonra bir esintinin saçlarımı dalgalandırdığını hissettim, ardından tozlu arena zeminini sarsan bir titreme ve yumuşak, nefes nefese bir inilti geldi.

Kafamı kaldırdım ve Sorae'nin altın gözleriyle karşılaştım. Kemikleri çatlatacak bir hırıltıyla Sorae geriye çekildi ve çenelerini açtı. Başını yana doğru savurdu ve jilet gibi keskin dişlerinin arasından soluk mavi bir ejderhafışı fışkırarak ateşin etrafında kıvrıldı.

Saniyeler içinde, Kral'ın bedeni parıldayan safir alevlerden oluşan bir cehennemde yok oldu. Bunaltıcı sıcaklık tenimi haşladı ve beni istemeden cephanelik saldırısının unutulmaz anılarına sürükledi.

O gece neredeyse teslim oluyordum. Kendimi ailemin ve arkadaşlarımın bensiz ve her zaman getirdiğim sorunlarla daha iyi olacaklarına ikna etmiş, sonra da öldürülen gardiyanın yanına uzanmış ve ölümü beni kucaklaması için davet etmişim.

Ama o ses benden vazgeçmeyi reddetmişti. Tanrısallığım beni tekrar ayağa kaldırarak ve içimde yaşayan gücü hatırlatarak hayatımı kurtarmıştı.

Sonra sonunu hatırladım, cephaneliğin çökmeye başladığı anı. Luther'in gözlerine baktığım ve bir hayal gördüğüm o son anlar... tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Eğer peşinden gidecek cesaretim olsaydı, gerçekleştirebilecek bir gelecek.

Bir kader.

Birdenbire sırtımda sert bir el belirdi.

"Gitmeniz gerekiyor." Luther'in sesi gergin ve telaşlıydı. "Sorae seni saraya geri götürecektir. Ben de elimden geldiğince çabuk geleceğim."

"Babam," diye mırıldandım. "O burada. Beni gördü."

Başını kalabalığın ölümlü kısmına çevirdi ve gözleri kısıldı. Hafifçe küfretti.

"Onu görmek zorundayım," diye fısıldadım. "Açıklamak zorundayım, ben..." Sesim çatallaştı.

"Onu saraya götüreceğim. Senin gitmen gerek. *Şimdi*."

Çömeldi ve elini uzattı, kasları sanki bir saniye sonra beni kollarına alıp taşıyacakmış gibi öne doğru büküldü.

beni dışarı çıkardı. Bir kez olsun zayıf dürtülerime boyun eğdim ve Sorae'ye doğru yan yana yürürken ona yaslandım, koruyucu aurasından akan güce ihtiyacım vardı. Ben gryvern'e binerken ellerini sıkıca belimde tuttu. Ona güvende olduğuma dair söz verdiğimde, Sorae'nin yüzüne doğru ilerledi ve bir eliyle burnunun pullu bölgesini okşadı.

"Onu eve götürün," diye emretti. "Güvenmediği hiç kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermeyin."

Sorae onaylarcasına homurdandı. Gökyüzüne doğru fırlamadan önce bir saniye bile kaybetmedi ve arkamızda arenanın ısıltılı, alevli yakutunu bıraktı.

ChapTer

NIneTeen

S orae son sürat saraya geri döndü. Sıcak kürkünün içine kıvrıldım ve titreyen uzuvlarımı ve gıcırdayan dişlerimi sakınleştirmeye odaklandım.

Şifacı içgüdülerim, gücümün bu kadar büyük bir kısmını serbest bırakmadan çağırmanın beni bir tür büyülu şoka sokup sokmadığını merak etti. Bu dünya, büyü ve hatta kendi bedenim hakkında hâlâ öğrenmem gereken ne kadar çok şey olduğunun acı verici bir hatırlatıcısıydı.

Dinlenmeye çalıştım ama gözlerimi her kapattığımda babamın gözyaşları içindeki yüzünü gördüm. Sonunda onu gördüğümde ona ne diyecektim? Ne söyleyebilirdim ki?

Saraya yaklaştık ve Sorae sorunsuzca tüneğine süzöldü. Attan inerken neredeyse sallanan dizlerimin üzerine çökecektim ama Sorae uzun boynunu kollarımın altından geçirerek salondaki bir kemerin yanındaki kanepeye varana kadar beni dik tuttu.

Tatlı gryvernim bir anne tavuk gibi üzerime titriyordu. Ocağa taze bir ateş üfledi ve dişlek çenesiyle üzerime bir battaniye çekti. Ancak titremelerim durduğunda ve nefes alışım daha sağlıklı bir ritme kavuştuğunda sanki her an ölecekmişim gibi volta atmayı bıraktı. Sonra nöbetçi rolünü üstlendi, sertçe yanıma tünedi ve kanatlarını açarak kapıya baktı.

"Benim emirlerime itaat etmen gerekiyor, Luther'in değil," dedim zayıf bir gülümsemeyle. "Ondan hoşlanmıyoruz, unuttun mu?"

Ben işimi yapıyorum ve sen berbat bir yalancısın gibi kısa ve öfkeli homurtular çıkardı.

Elimi uzatıp parmaklarımı sürünge boynu ile aslan gövdesi arasındaki sınırdan gezdirdim ve karanlığa hayret ettim,

Yanardöner pullar kaba kürke dönüştü. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Başka seçeneğin olmadığını biliyorum ama yine de teşekkür ederim."

Tekrar ofladı ve bir kanadını bedenimin üzerine örttü. Sıcaklığı iliklerime kadar işledi ve çok geçmeden kaçamadığım ateş ve mavi-gri gözlerin hayalleriyle dolu huzursuz bir uykuya daldım.

Önce hafif bir tıkırtıya, sonra da gıcırdayan bir kapıya uyandım. İçime bir korku düştü ama Sorae bir milim bile kıpırdamadı. Eğer saldırmıyorsa, bu şu anlama geliyor olmalıydı.

Yerimden fırladım, kanadı battaniyemle birlikte üzerimden yuvarlandı. Kapıda Luther, ağır kahverengi bir pelerinin altında örtülü bir adamla duruyordu. Adam kapüşonu sırtına düşene kadar çekti.

"Baba," diye nefes aldım.

Karamel gözleri yüzümde, giysilerimde, odada, gryvern'de çılgınca dolaştı. Her şeyi yeterince hızlı algılayamıyordu. Sonunda başımın üstündeki boşluğa yerleştiler.

"Bu doğru," diye fısıldadı. "Sen gerçekten de yeni Kraliçe'sin."

Bir kez daha duygusuz bir Prens gibi görünen Luther bana uzun uzun baktı. "Sanırım özel olarak konuşmak istersiniz."

Babam benim adıma "Yapardık," diye cevap verdi.

Luther kıpırdamadan durdu, onayımı bekledi. Demir cephesi biraz olsun çatladı, içinden bir parça endişe sızdı.

Hafif bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Evet. Teşekkür ederim Luther."

Boğazı düğümlendi, söylenmemiş sözleri ima etti, sonra da hafifçe eğilip özür diledi.

Düşünce denizimi kelimeler ve cümleler haline getirmeye çalışırken babama baktım.

"Biliyor muydun?" Ben sordum. "Benim bir..." olduğumu biliyor muydun? Tereddüt ettim, bu yeni gerçeği yüksek sesle itiraf etmekte hâlâ zorlanıyordum.

"Şüphelerim vardı," diye itiraf etti. "Gözlerin değiştiğinde."

"Anneme hiç sordun mu?"

Suçluluk duygusu, yıpranmış yüzünün kırışıklıklarına doğru ilerledi. "Hayır, ben yapmadım."

"Bunca yıldır şüpheleniyordun ve hiçbir şey söylemedin mi? Beni saklamak için flameroot ile uyuşturmasına izin mi verdin?"

"Bu onun seçimiydi."

"Sen benim babamsın, beni *koruman* gerekiyor," diye tersledim, sesim yükselmişti. "Gerekirse kendi annemden bile."

"Beni hala baban olarak mı görüyorsun?"

Sinirim bozuldu ve gözlerim suçlulukla yere düştü. "Elbette biliyorum. O gece söylediklerimde ciddi değildim..."

Yanıma geldi ve kollarımdan tutarak beni sert bir şekilde kucakladı. Sesi sertleşti. "Ben de pişman olduğum şeyler söyledim. Kendimi kaybettim. Savaşa gittiğimde seni ve Teller'ı koruyacak kimse kalmayacak diye çok korktum."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm, baba."

Bana daha sıkı sarıldı. "Ben de üzgünüm. Benim tatlı Diem'im, seni çok seviyorum."

Kalbim tüm göğsümü kaplamış, o geceden beri içimde tuttuğum öfke ve utançla yanıyordu.

Bana bakmak için geri çekildi. "Teller biliyor, değil mi?" Başımı salladım ve o da bir kahkaha attı. "O çocuğun tuhaf davrandığını biliyordum. Evde benimle vakit geçirmek için bahaneler uydurup duruyordu. Kızları keşfettiğinden beri bunu yapmıyor." Başını eğdi. "Peki ya Henri?"

İrkildim ve tekrar başımı salladım.

Omzumu sıktı. "Anlayacaktır. Eğer seni gerçekten seviyorsa, bu onun hislerini değiştirmeyecektir."

Bu sözlerin beni daha iyi hissettirmediğini ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

"Baba, bana gerçeği söyle. Beni kimin doğurduğunu biliyor musun?" "Hayır. Bu konuda sana hiç yalan söylemedim."

"Kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı? Annem orduda Lumnos Soyundan gelen herhangi biriyle çalıştı mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Son görevinde uzaktayken seni aldı. O sırada tanıştığı biri olduğunu düşünmüştüm."

"Neredeydi? Onunla kim gitti? O-"

"Hiçbir detay bilmiyorum. Çok gizliydi. Bir görevin gerçekleştiğini doğrulaması bile gerekmiyordu. Sadece Fortos Kralı'nın size söyleme yetkisi vardır."

Yüzümü ovuşturarak tekrar kanepeye uzandım. "Çok fazla sorum var ve kimse bana cevap veremiyor."

Babam da bana katıldı ve ikimiz de hayatlarımızı tüketen bu gizemin kaynağına dalmışken sessizlik geçti. Elini omuzlarımdan geçirdi ve beni kendine çekti. Başımı kaldırdım ve yüzünde gördüğüm nazik anlayış karşısında kalbim sıkıştı.

"Bunların hiçbirisi senin hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor, biliyorsun değil mi?" diye sordu. "Sen benim küçük kızsınsın. Her zaman da öyle olacaksın, ister Türemiş, ister ölümlü ya da başka bir şey ol."

Gözlerim yanmaya başladı. Başımı salladım ve duygularımı uzaklaştırmak için öfkeyle gözlerimi kırptım. "Meydan Okuma'yı duydun mu?"

"Evet. Diğerleri cenazede bunu tartışıyordu." Acı tonuna bakılırsa, her ne duyduysa benim için iyiye işaret değildi.

"Hayatta kalacaksın," diye homurdandı. "Bu sadece başka bir savaş. Sana bilmen gereken her şeyi öğrettim."

"Bu bir büyü savaşı, silahlar ya da yumruklar değil," dedim kısık sesle. "Yıllardır eğitim görüyorlar. *Yüzyıllardır*."

"Savaş savaştır." Parmağıyla şakağıma dokundu. "Kafandaki silah, elindeki silahtan daha önemlidir. Sen her zaman benim en cesur askerim oldun. Savaşmaya devam ettiğin sürece kazanabileceğini biliyorum."

Ağır bir iç geçirdim. "Şansım yaver giderse, buna gerek kalmayacak. Remis Corbois ile bir pazarlık yaptım ve yardımları karşılığında onun Evini talep ettim."

Hiç şüphesiz strateji ve savaşa dalmış, cam gibi bir bakışla uzaklara bakarken Komutan tarafı tekrar kontrolü ele aldı. Başını sertçe salladı. "Güzel," dedi sonunda. "Ona güvenmiyorum ama düşmanınız olmasındansa müttefikiniz olmasını tercih ederim. Danışmanlara ihtiyacınız olacak ve o çok güçlü biri."

"Danışmanlara ihtiyacım var," diye kabul ettim. "Ve senin de onlardan biri olmanı istiyorum. Yakında Yirmi Hane ile toplantılarım var. Kraliyet Konseyimin askeri danışmanı olarak katılmanı istiyorum."

Avucunu kaldırdı. "Diem, bunun akıllıca olduğundan emin değilim." "Kral Ulther'e tavsiyede bulundunuz."

"Özel olarak, Konsey'de değil. Ve kesinlikle diğer Türemişlerle yapılan toplantılarda değil." Bana uyarıcı sert bir bakış attı. "Bu insanların nasıl çalıştığını biliyorum. Benim orada olmamdan hoşlanmayacaklardır."

"Burada kimseye güvenemem," diye ısrar ettim. "Odada bir kişiye ihtiyacım var, sadece *bir kişiye*, arkamı döndüğüm anda beni bıçaklamayacak birine."

Kaşlarını çatıp daha büyük tehdidi tartarken yaşadığı kargaşayı hissettim: beni kurtlara terk etmek ya da kendini onların ağızlarını köpürten sulu bir yem haline getirmek.

"Lütfen," diye yalvardım. "Bunu tek başıma yapamam."

Çenesini kaşdı. "Sanırım bir kraliyete danışmanlık yaparsam, ordu savaş için görevlendirilme emirlerimi iptal edebilir. Okulu bitirene kadar Teller'ın yanında kalabilirim."

İşıldadım. "Karar verildi. Sen benim en yeni danışmanımsın."

İsteksiz bir onaylama homurdandı. Gözleri omzumun üzerinde geziniyordu ve Sorae'nin onu merakla izlediğini görmek için arkama baktım.

Babamın gözlerini aydınlatan merak karşısında gülümsemem yayıldı. "Onunla tanışmak ister misin?"

Sorae bir hoş geldin gösterisi olarak kanatlarını şişirdi, ancak babam bunu bir uyarı olarak algılayarak soldu.

Tereddüt etti. "Ignios gryvernini ordudayken birkaç kez gördüm. O kaba, kötü bir hayvan."

Sorae hafif bir inilti çıkardı ve onunla aramızdaki bağda anlamadığım garip bir duygu dalgası belirdi. Yanına gittim ve çenesinin altını kaşımaya başladım. "Sorae sadece bunu hak eden insanlara karşı kaba ve kötü davranır."

Aynı fikirdeymiş gibi ofladı.

Babam yavaş ve çekingen adımlarla ilerledi. Eli ona yaklaştı ve dondu kaldı. Gülümsememi engellemek için dudaklarımı büzdüm ve bağdan aşağıya doğru sessiz bir cesaret itışı gönderdim.

Boynunu dikleştirdi ve burnunu aniden adamın avucuna sokarak, kaşınmayı sevdiği yumuşak noktalara sürttü.

Babamın göğsünden şaşkın bir kahkaha yükseldi. Diğer elini Sorae'nin başına götürdü ve vücudunun üst kısmını kaplayan pullar ve sivri uçlar üzerinde nazik hareketler yaptı. Sorae'nin gözleri sıkıca kapanırken içinden gürültülü bir mırıltı yükseldi.

Sırıttım. "Senden hoşlanıyor."

Ağzının kenarından çıkan keskin dişlere baktı. "Bunun için tanrılara şükürler olsun. Onunla gerçekten konuşabiliyor musun?"

"Bir bakıma. Birbirimizin duygularını hissedebiliyoruz, ama bazen ne söylediğimi tam olarak bildiğine yemin edebilirim. Bana şaşırtıcı miktarda

"Konuşamayan bir canavar için boktan bir şey."

Sorae homurdandı ve kuyruğuyla kalçalarımın arkasına vurarak babamın bir kahkaha daha atmasına neden oldu.

Babamın mutluluğunun sesi benimkini de ateşledi ve birkaç mutlu an için tüm sorunlarım yok oldu. Bir dizi agresif göbek okşaması ve kalçalarına yüksek sesle, şefkatli şaplaklar atarak onu şımartmasını zevkle izledim. Sorae bu ilgiden keyif alıyordu, memnuniyeti aramızdaki bağı en tatlı bal gibi kaplıyordu.

Bulmayı başardığımız bu değerli neşe cebini lekeleyecek bir şey yapmaktan ne kadar nefret etsem de, aramızda kalan ve daha fazla erteleyemeyeceğim bir konu daha vardı.

"Baba," diye başladım. "Gerçeği bilmek istiyorum. Artık sır yok. Annemin kayboluşu hakkında gerçekten ne biliyorsun?"

Durdu, sonra içini çekti ve yavaşça Sorae'den uzaklaştı. Bir elini yüzünde gezdirdi, aniden yorgun görünüyordu. "Bir yolculuk planlıyordu. Nereye ya da neden gideceğini söylemedi, sadece uzun süre uzakta kalabileceğini ve uzaktayken benimle iletişim kuramayacağını söyledi. Ama gitmeden önce beni uyaracağına yemin etti. Tek kelime etmeden ortadan kaybolduğunda, emin değildim..." Durdu ve kederin karanlığı yüz hatlarına geri dönmeye başladı.

"Luther onun nerede olduğunu biliyor," diye ağzımdan kaçırıldım. Gözleri büyüdü. "Ama bana söylememesi için ona söz verdirdi ve o da sözünü tutmaya kararlı."

Dikkati kapıya odaklandı, vücudu gerildi, sanki cevapları kendisi istemek için kendini kapıdan fırlatacaktı gibi.

Önüme geçtim ve ellerini kavradım. "Onun hayatta olduğunu düşünüyor. Yıl sonuna kadar dönmezse onu bulup geri getireceğine söz verdi."

"Ve sen ona güveniyor musun?"

Bu, kendime defalarca sorduğum ve her seferinde farklı bir cevaba ulaştığım bir soruydu.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Belki de biliyorumdur."

Yüzümü ararken gözleri kısıldı. Kıvrandım, babam kendini bir göreve adanmış ondan kaçabilecek çok az şey olduğunu biliyordum. Neyi görmesini ya da görmemesini istediğimden bile emin değildim.

"Bugün onu aşağıda seninle birlikte izledim. İşler kötü gittiğinde senin yanına nasıl koştuğunu gördüm." Başını eğdi ve bana sivri bir bakış attı.

Bak. "Beni almaya geldiğinde... Bir adamın bu kadar çaresiz göründüğünü nadiren görmüşümdür."

Yere baktım ve omuz silktim. "Bana yardım ediyor. Danışman olarak." Tam olarak yalan sayılmaz. Tamamen gerçek de değil.

Daha fazlasını bekledi ve ne açıklama yapacağımı ne de bakışlarına karşılık vereceğimi anlayınca düşünceli bir mırıltıyla dikkatini tekrar oda kapısına çevirdi. "Şimdi her şey mantıklı geliyor. O mektup. Yangından sonra seni burada tutması."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

O cevap veremedi kapı gürültüyle çalındı. "Girin," diye seslendim ve kapı açıldı. Luther ve Alixe içeri girdiler ve selamlamak için eğildiler.

"Alix," dedim, "bu benim babam, Andrei Bellator. Baba, bu Alixe Corbois."

"Komutan Bellator." Alixe dikkat kesildi ve kollarını Emarion Ordusu'nun resmi selamı olan alçak bir X şeklinde kavuşturdu. "Bu benim için bir onurdur. Etkileyici şöhretinize oldukça aşinayım."

Babam saygılı bir baş hareketiyle selama karşılık verdi ve onun sözleri karşısında şaşırılmış görünüyordu.

Luther, "Alix hazır olduğunda babanı eve götürecektir," dedi.

"Ya da kalabilirsin," dedim babama umutla, Luther ve Alixe'in kaskatı kesilmelerine aldırmadan. "Sen ve Teller burada, sarayda benim yanıma taşınabilirsiniz."

"Hayır, tatlım," diye cevap verdi başını yavaşça sallayarak. "Bana ihtiyacın olduğu kadar sık geleceğim, ama benim yerim evim." İtiraz etmeye başladım ve sert bir bakışla sözümü kesti. "Eğer annen dönerse, orada olmak istiyorum."

Buna itiraz edemezdim. Ben de aynı şeyi istiyordum ve sırf bu lanetli sarayda sıkışıp kaldım diye onu bu şanstın mahrum edemezdim.

Alnıma bir öpücük kondurdu ve beni kucaklamak için kendine çekti, ardından Sorae'nin kışına bir şapla atarak memnun bir gümbürtü ve burnunu göğsüne dayamasını sağladı.

Alix avuçlarını babama doğru kaldırdı, ellerinde yumuşak bir parıltı oluştu. "Hafif bir karıncalanma hissedebilirsin," diye uyardı.

Görüntüsünün dalgalanışını şaşkınlıkla izledim, sonra durduğu yer aniden boşaldı. "Nereye gitti?"

"Buradayım," diye gürledi babamın sesi. "O görünmez *mi*?"

"Ben mi?"

Sesine doğru koştım ve açık hava gibi görünen bir yere uzandım, ellerim katı bir formla çarpıştı. Ona dokunabiliyordum, hatta yaydığı ısıyı hissedebiliyordum ama gözlerime göre orada hiçbir şey yoktu.

"Vay anasını!" Ağladım, çenem açık kaldı.

"*Diline hakim ol* Diem," diye azarladı bedensiz ses.

Alixo güldü ve Luther gülümsemesini engellemek için dudaklarını bastırdı. "Alixo görsel illüzyonlar yaratmak için ışık büyüsünü manipüle edebilir," diye açıkladı.

Babamın durduğu boşluğa bakakaldım. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici şey."

Sorae kıskanç bir homurtuyla yeri tırmaladı.

"Gördüğüm en etkileyici *ikinci* şey," diye düzelttim.

Alixo babama ona katılmasını işaret etti. İki görünmez el yüzümü kavradığında beni korkuttu, babamın sesi sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyordu. "Güçlü ol, asker. Bu Corboilerin sana bir Bellator olduğunu unutturmasına izin verme, anlaşıldı mı?"

Omuzlarımı dikleştirip sırtımı dikleştirdim ve göz kırptım. "Emredersiniz Komutan."

Kahkahası yankılandı, sonra sert dokunuşunun hissi kayboldu ve göğsüm onun durduğu boşluk kadar boş kaldı. Sesi, Alixe ile eski ordu günleri hakkında mırıltılı bir konuşma başlattı. Ayak sesleri koridorda kaybolurken, kalbimin küçük bir parçası da onunla birlikte gitti.

ChapTer

TWenTY

"Haklıydın," diye itiraf ettim kapı kapanırken. "Alix'e'den hoşlanıyorum."

"Etkileyici bir büyü olduğu için mi?" Luther alay etti.

"Çünkü hayatımdaki en önemli adama karşı nazikti ve bence bunun benim Kraliçe olmamla hiçbir ilgisi yoktu." Sırıttım. "Ve etkileyici bir büyü olduğu için."

Bir kahkaha attı ve tavrı tamamen değişerek bana doğru yürüdü. Bir düğmeyi çevirir gibi, Prens'in sert kararlılığı ifadesinden eridi ve gergin kasları gevşeyerek rahat bir duruşa büründü. Tek omzuyla yanımdaki duvara yaslandı, kollarını göğsünün üzerinde hafifçe kavuşturdu.

Maske çıkarılmıştı. Etrafımızdaki hava bile farklıydı. Kanımda bir şeyler çatırdıyor, kalbimi hızlandırıyordu.

"Muhtemelen bunu da yapabilirsin, biliyorsun."

"Ha?" Mırıldandım, dudaklarını çekiştiren eğlence dikkatimi dağıtmıştı.

"Büyünüzle illüzyonlar yaratın. Biraz eğitimle bunu kendin de yapabilirsin. Belki de ikimiz de öğrenmeliyiz."

"Yapamaz mısın?"

"Alix'e kadar iyi değil. Babam eğitimimin büyüü bir silah olarak kullanmaya odaklanmasını istedi."

Kaşlarım çatıldı, bu itiraf karşısında yüz ifadesinin nasıl karardığını fark ettim.

"Çok yazık. Böyle bir güç işe yarayabilirdi." Dudaklarıma entrikacı bir gülümseme yerleşti. "Kardeşimi kesinlikle dehşete düşürebilirim. Ve Taran'a."

Başını sallarken gözleri kırışmış, bıkkın görünmeye çalışmış ama başaramamıştı. "İkiniz bugün iyi anlaştınız."

"Taran'ı seviyorum. Lumnos'ta Kraliyet'i umursamayan tek Soylu o gibi görünüyor." Ona düşünceli bir bakış attım. "Sanırım bunun ikinizin neden bu kadar yakın olduğunuzla bir ilgisi var."

"Öyle. İkimizin de pek de hoş olmayan çocuklukları oldu. Çocukken birbirimize sadakat yemini ettik ve asla arkamıza bakmadık. Benim hakkımda bilmediği çok az şey var."

Aklıma yarı ölümlü çocuklarla dolu günlük geldi ve kaşlarımı kaldırdım. "Hatta...?"

Luther ne demek istediğimi anlayarak başını salladı. "Taran gerekirse onları dışarı çıkarmaya yardım eder. Alixe de öyle. Annenle birlikte, Lumnos tarafında bunu bilen tek kişiler onlar."

"Lily bile mi?"

"*Özellikle de Lily'ye.*" Ölümcül soğukluğuna dair bir ipucu tekrar yerine oturdu. "Eğer yakalanırsam, o-"

"Yapmayacaksın," dedim kararlılıkla. "Yapsan bile, kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Bakışları beni delip geçti ve göğsüm sıkıştı. Yok etmeye yemin ettiğim adama gerçekten de güvenlik sözü mü vermiştim?

"Ya da Lily," diye ekledim çabucak. "Ya da Taran ve Alixe. Ben Kraliçe olduğum sürece, hepiniz benimle güvendesiniz."

Aurasının kalın varlığı etrafımda kıvrılıyor, tenimi okşuyor gibiydi. "Sen de benimle güvendesin."

Şok edici, açıklanamaz bir şekilde sözlerinin samimi olduğuna inansam da, söylediği her şeyden daha çok yalan gibi geliyordu. *Bu* konuda güvenli bir şey yoktu.

Aramızdaki sessizlik her geçen saniye daha da artıyordu.

Yere baktım ve ellerimi saçlarımla meşgul ederek beyaz telleri endişeyle parmağımın etrafında döndürdüm. Bundan sonra söyleyeceklerimin hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. "Babamdan Ev Resepsiyonlarına danışmanım olarak gelmesini istedim."

Tam o anda, duruşu sertleşti. Duvardan uzaklaştı ve kollarını kavuşturdu.

"Ulther'e ölümlüler hakkında tavsiyelerde bulundu," diye aceleyle söze girdim. "Aynı şeyi benim için yapmak üzere burada olduğunu söyleyebilirim. Dediğin gibi, merhum Kral'ın danışmanlarıyla devamlılığı sağlamak için."

Eleştirisine hazırlanırken gerildim, sessizlik dayanılmaz derecede uzadı.
"Eğer istediğiniz buysa, ayarlamaları yapacağım."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?"

Tereddüt etti, sözlerini tartıyormuş gibi görünüyordu.

"Acımasız dürüstlük mü?" "Her zaman."

"Kötü bir fikir değil ama tehlikeli bir fikir. Bugünden sonra ölümlülerle kurulacak her türlü bağlantı bir risktir."

Şüphe karnıma sarıldı. Ailemi uzaklaştırmak ya da yakınımnda tutmak... Bu asla doğru zamanlayamadığım, sallanan bir sarkaçtı. Hiç bitmeyen bir ipin üzerinde dans ediyordum, sonsuza dek bir yöne çok fazla eğilme riski altındaydım.

Bir adım daha yaklaştı. "Bugün cenazede beni endişelendirdin." Çenesini indirirken sesi yumuşak, neredeyse şefkatliydi. "İyi misin?"

Onu kızdıracak ya da güldürecek bir cevap bulmaya çalıştım, her zaman gizlemek için çok uğraştığım zayıflığıma çok yakından bakmasını önlemek için herhangi bir şey.

Ama bunu yapamazdım. Sebepleri ne olursa olsun, Luther onu görmeme izin vermeye bağılamıyordu, yani *gerçek kendisini*. Sadece gülümsemelerini ve kahkahalarını değil, korkularını, öfkesini ve pişmanlıklarını da. En azından karşılığında aynısını ona sunabilirdim.

Başımı salladım. "Ne kadar kötü?" Fısıldadım.

Öne doğru kaydı, sonra durakladı, kendini tutarken kasları seğiriyordu. "Bunu düzeltebiliriz. Bir açıklama buluruz. Hazır olduğunda gücünün başka bir gösterimini ayarlayabiliriz ya da-"

"*Luther*. Acımasız dürüstlük, hatırladın mı?" Keskin bir nefes verdi.

"Ne kadar kötü?" Ben zorladım. "Yeterince kötü."

Boğuk bir iniltiyle yüzümü ellerime gömdüm. "Bunu nasıl bu kadar çabuk berbat ettim? Bir kez ortaya çıktım ve şimdiden ölüm fermanımı imzaladım. Bu bir tür rekor olmalı."

"Bana bak." Elleri bileklerime dolandı ve beni daha yakına çekerken nazikçe yüzümden uzaklaştırdı. "Ölmeyeceksin. Sana söz verdim, değil mi?"

"Yaptın," diye mırıldandım.

"Ve sana söyledim, ben her zaman sözlerimi tutarım." "Tuttun."

Çenesini aşağı eğdi ve bana sert bir bakış attı. "Bana güveniyor musun?" Bir kez olsun fazla düşünmeme izin vermedim.

"İstiyorum." Dramatik bir şekilde iç çektim. "Her şeye rağmen, tüm sağduyuma rağmen, bir şekilde... İstiyorum."

Gülümsemi - gerçek bir gülümseme, geniş ve zarif, yüzü öylesine eşsiz bir parlaklık yayıyordu ki güneşe acıdım.

Eleanor *sana gülümseyip duruyor*, demişti. *Ve bunlar Taran ve Lily'ye verdiği gülümsemeler değil.*

Boğazım düğümlendi, hava çok ağırlaştı. Bedenlerimizin ne kadar yakınlaştığını fark etmemiştim. Çok yakın. Çok yakın. Yeterince yakın değil.

Ellerini senden uzak tutamıyor, demişti.

Duyularım, bileklerimi göğsünde öyle bir şefkatle tutuşuna odaklandı ki, öpücüğünden -o lanet öpücükten- çok farklıydı. Eğer üzerinde yeterince uzun düşünürsem -ki bunu yapmama asla izin vermedim- bedeni beni sarayın duvarına yapıştırırken sırtımdaki taşın sertliğini, parmaklarının kızarmış tenimi yoğuruşunu, dilinin beni sahiplenişini, sanki adını sonsuza dek dudaklarımda bırakacakmış gibi damgalayışını hâlâ hissedebiliyordum.

Kendimi o zaman olduğu gibi şimdi de kapana kısılmış, beni en utanç verici düşüncelerime ve rüyalarım kadar takip eden bu buz mavisi gözlerde donmuş hissediyordum. Aynı derecede çelişkili hissediyordum, içimde bekleyen duygularla yüzleşemeyecek kadar korkmuş, onlardan sonsuza dek uzaklaşamayacak kadar zayıf.

Elleri bileklerimin etrafında sıkılaştı, sadece bir anlığına, zihnimi vücudumun *diğer* kısımlarındaki o baskın tutuşun utanç verici düşünceleriyle dolduracak kadar uzun bir süre. Yumuşak, çaresiz bir sesle bir nefes kaçtı ve gözbebekleri büyüdü.

Tutuğu gevçediğinde nihayet rahatladığımı sandım ama Luther'in beni bırakmaya hiç niyeti yoktu. Avuç içleri ön kollarımda, sonra dirseklerimde, sonra da belimin kıvrımlarında kayıyordu -yavaĞça, iÇkence edercesine yavaĞça, bedenimle olan bağlarını asla kaybetmeden- ta ki kalçalarımı tutup beni hafifçe kendine doğru çekene kadar.

Her göz kırpış bir savaş, her nefes bir savaştı.

Bakışlarında ihtiyaç ateşi yanıyor, odadaki tüm havayı tüketiyordu. Ağzım acı verici bir şekilde kurudu ve dudaklarımı ıslattığımda gözleri avcının tuzağına yakalanmış vahşi bir tilki gibi hareket etti.

Vücudumun haince tepkisinden cesaret alarak şimdi daha aç bir şekilde hareket ediyordu. Geniş elleri yanlarımda etrafında kıvrıldı ve

Elleri tehlikeli, skandal yaratacak kadar aşağıya inene kadar elbisemin açık sırtını, etek ucunu takip etti. Parmakları kumaşın kenarına takıldı, altından kıvrıldı, parmak eklemleri tenimin üzerinde yumuşak bir şekilde sıyrıldı.

Bu çok basit bir hareketti, elinin her zaman sırtıma uzanmasından, sıcak varlığının sallanan güvenim için bir koltuk değneği olmasından çok da farklı değildi.

Ama bu güven verici bir okşama değildi. Bu, Luther'ın benim söylemeye cesaret edemediğim bir şey üzerinde hak iddia etmesiydi. Henüz teklif etmediğim şeyi istiyordu.

*Ne istiyorsun Luther?
Sahip olamayacağım bir
şey.*

İçimde bir sıcaklık patladı. Günahkâr bir sıcaklık çekirdeğimde birikti ve her sinir ucumu kaynayan bir enerjiyle kıvılcımlandırdı. Ellerim göğsüne doğru kıvrıldı ve yakalarının koyu kırmızı kumaşını kavradı.

Umutsuzca kendime nişanlı bir kadın olduğumu hatırlatmaya çalıştım. Her geçen gün daha az emin olduğum bir nişan, ama yine de *nişanlıydım*.

"Luther," diye fısıldadım.
"Kraliçem," diye nefes
aldı.

Yüzlerimiz birbirine yaklaştı ve dürüst olmak gerekirse bunu hangimizin yaptığını bilmiyordum. Burnum onunkine değdi, ağızlarımız o kadar yakındı ki nefesi dudaklarımı ısıttı. Uzaklaşmam, bedenlerimiz arasına mesafe ve soğuk, boş hava koymam gerekiyordu. Ona ve kendime müttefik olduğumuzu hatırlatmam gerekiyordu, isteksiz *En iyi ihtimalle* arkadaş, ama daha fazlası değil. Asla daha fazlası değil.

Ve bunu yapmaya çalıştım. Gerçekten,
gerçekten denedim. Ama bedenim itaat
etmedi.
Kalbim de öyle.

Kendimi korumak için elimde kalan son şeyi de kullandım. Kollarımı beline doladım, yanağımı kalbinin üzerine koydum ve onu kendime doğru çektim.

Hareket etmedi. Şaşkınlığını hissedebiliyordum ve bunu anlıyordum. Kendi kollarında onun arzusundan saklanan bir korkaktım. Ama birkaç saniye içinde sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi beni kucakladı, bir koluyla belime sarıldı, diğeriyle saçlarımı okşadı ve beni göğsüne bastırdı.

Çenesi başımın üstüne yerleşti ve aynı anda hem hiçbir şey hem de çok fazla şey söyleyerek küçük bir sonsuzluk boyunca birlikte yandık.

Onun tarafından böyle tutulmak çok doğal geliyordu. Anlam

veremediğim bir şekilde çok *doğru*.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordum, sesim zar zor çıkıyordu. Yutkunurken kaslarının gerildiğini hissettim. "Birçok nedenim var."

"Bana bir tane ver. En doğrusunu. Sakın bana bunun ailen, annem ya da Kraliyet yüzünden olduğunu söyleme, çünkü sana inanmayacağım."

"Değil."

Kalp atışları yanağımda gümbürdüyordu ve ben nefesimi tuttum. Geri çekilip yüzünü görmeyi çok istiyordum ama görebileceklerimden ve bundan sonra yapabileceklerimden çok korkuyordum.

"En gerçek sebep," diye tekrarladı iç çekerek. "Keşke..." Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Ben... Ben yapamam-"

Kapı gürültüyle vuruldu.

İkimiz de olduğumuz yerde donup kaldık ama ikimiz de geri çekilmedik. Bir kapı sesi daha duyuldu, ardından diğer taraftan iki boğuk ses geldi.

"Diem? Ben Eleanor-"

"Ve Taran."

"İyi misin orada? Bir şeye ihtiyacın var mı? Belki biraz yiyecek, çikolata ya da-"

"Ya da viski?"

"Seni neden getirdiğimi bana tekrar hatırlat."

"Çünkü ben eğlenceliyim. Hey Diem, Luther içeride mi? Siz ikiniz yaramazlık mı yapıyorsunuz?"

"Kutsanmış Kindred, Taran, *dur!*"

Birdenbire kendimi Luther'in elinden çekip almak ve aramızda biraz mesafe yaratmak çok daha kolay oldu. Kapıya doğru ilerleyip onu çekerek açarken gözlerinden ve dokunuşunun kaybindan duyduğum özleminden kaçındım. "Yemek, hayır. Çikolata, evet. Viski... belki."

Taran bana sırtıttı ve gözleri benimle Luther'in kapıda bana katılırken görüldüğü şey arasında gidip gelirken daha da büyüdü.

"Bir şeyi bölüyor muyuz?" diye sordu kaşlarını oynatarak.

Eleanor abartılı bir göz devirmeyle, "Aldırma ona," dedi. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

"Ben iyiyim." Zorla gülümsedim ve umursamaz bir omuz silktim. "Cenaze sıkıcı olmaya başlamıştı, ben de ortalığı biraz canlandırmaya karar verdim."

Taran homurdandı. Kendimi bu kadar çiğ hissetmeseydim normalde hoş karşılayacağım şakalarını beklerken yüzümü buruşturdum ama şaka yapmadı. Bunun yerine, öne doğru hantalca ilerledi ve beni bir

Ciğerlerimdeki havayı sıkarken beni ayaklarımdan çekip alan sallanan ayı sarılması.

"Endişelenme Queenie. Biz senin arkadayız."

Yarısı şoktan, yarısı da hafif boğulma nedeniyle gevşedim. "Teşekkür ederim," diye hırıldadım.

Luther sakince, "Taran, lütfen Majestelerinin kaburgalarını kırma," dedi. "Hadi ama, baksana ona, hoşuna gidiyor!"

"Gryvern'inin yok."

"Yanlız kuzen. Sorae sarılmalarıma *bayılır*."

Sorae çenesini kırdı ve bunun bir tehdit mi yoksa bir anlaşma mı olduğunu kimse tahmin edemezdi. Taran beni tekrar yere bıraktı, ancak Eleanor'un kucağına çekilmem için.

"Bu iki kelimeyi bir daha söylemeyi reddediyorum ama Taran haklı." Geri çekildi ve bir avucunu yanağıma koydu. "Artık bizden birisin ve sana tam desteğimiz var."

Eleanor'dan Taran'a ve son olarak Luther'e baktım, üç çift mavi göz gerçek bir şefkatle parlıyordu. Buraya *yok* etme planıyla gelmiş, Remisler, Garathlar ve hatta Aemonnlarla dolu bir dünya bulmayı ummuştum.

Arkadaş bulmayı beklemiyordum.

Planımın biraz gözden geçirilmesi gerekebilir.

"Teşekkür ederim." Onlara titrek bir gülümseme verdim. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Eleanor sordu.

Kalkık avuçlarıma bakarken kaşlarımin arasında bir kırıksıklık oluştu. "Sihrimi ilk kez bilerek kullanmaya çalıştım. Yapabileceğimi düşünmüştüm ama sonra..."

"Eğitime başlaman gerek," dedi Luther sert bir sesle. "Her gün biraz zaman ayırabiliriz -Alix ve ben sana yardım edebiliriz."

"Ve ben," diye homurdandı Taran.

Kaşlarımı çattım. "Bu, kesinlikle Meydan Okuyacağımı düşündüğün anlamına geliyor."

Luther, "Bu Meydan Okuma'yla ilgili değil," dedi. Ona bir bakış attım ve o da içini çekti.

"Bu *sadece* Meydan Okuma ile ilgili değil. Sen bu diyardaki en güçlü Türemişsin. Böyle bir büyü kontrol edilmezse tehlikeli olabilir."

"Hadi ama Queenie," dedi Taran sinsi bir sırıtışla. "Lu ve benimle birlikte ter içinde antrenman yapmak istemiyor musun?"

Eleanor ve Luther'e kaşlarını kaldırdım. "Hep böyle midir?"

"Evet," diye inlediler hep bir ağızdan.

"Peki," dedim gülerek. "Luther ve Alixe ile antrenman yapacağım. Gerekirse Taran'la da."

Luther'e döndüm ve samimi anımızdan beri ilk kez ona yakından baktım. O çarpıcı, korunmasız gülümsemesi gözüme çarpıyordu. Gözlerindeki parıltı sadece bizim paylaştığımız bir sırı ima ediyor, kalbimi yeniden dört nala koşturuyordu.

Çok uzun süren bir süre boyunca bakışlarımı ne ben ondan ne de o benimkinden ayırabildik ve sessizlik tuhaf bir hal aldı. Eleanor'a baktığımda onun bilmiş, *ben sana söylemiştim* sırıtışıyla aramıza baktığını gördüm.

Taran, muhtemelen ölümsüze yakın hayatında ilk kez yemi yutmadı. Bunun yerine elini sırtıma vurdu. "Genç kuzenlerden bazıları bu akşam bir yemek düzenliyor. Sen de bize katılmalısın."

Eleanor hevesle başını salladı. "Evet, gelmelisin."

Ürperdim. "Bilmiyorum, bir gün için yeterince aşağılanmış olabilirim."

"Bu bir aile," dedi Taran. "Bazen birbirimizi öldürmek isteyebiliriz."
_"

Luther, "Sık sık," diye mırıldandı.

"-ama biz hala bir aileyiz. Birbirimize göz kulak oluruz."

"Ama ben aileden değilim. Pek sayılmaz."

"Gelmen için bir neden daha," dedi Eleanor. "Ne kadar çabuk Herkes seni bir Corbois olarak görmeye başlarsa o kadar iyi olur." Luther'e dönüp baktım. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sana *tavsiyede* bulunmamı mı istiyorsun?" diye sordu, ses tonunda muziplik vardı. Ona bir tokat attım. "Sorduğumu unut."

Elimi yakaladı ve kendi elinin içine sokarak tuttu. "Yemeğe gel. Keyifli olacağına söz veremem ama seni tanımları iyi olur. Bu grup genç ve sosyal. Diğer Haneler için en iyi elçilerinizden biri olabilirler."

Parmaklarının benimkilere dolanmış olduğu hissine odaklanmakta zorlandım. "Ben, şey... Bunu düşüneceğim."

Luther yanımda oyalanırken Taran ve Eleanor kimin kazandığına karar veremedikleri bir bahis hakkında tartışarak kapıya doğru geri döndüler.

"Bugün için özür dilerim. Babanın orada olmadığından emin olmalıydım."

"Bu senin hatan değildi."

"Seni bu şeylerden korumak benim görevim."

"Öyle mi?" Başımı eğerek usulca sordum.

Yüzünde bir gölge belirdi ama bir anda kayboldu, gülümsemek için kaybettiği savaşı verirken dudakları yukarı kıvrıldı. "Henüz iyiliğinizi kazanmadığımı söylemişsiniz. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Kaşlarını çatmış gibi yapmaya çalıştım ama yüzündeki eğlence çok bulaşıcı, çok canlandırıcı bir şekilde *gerçekte*.

Fısıltılar dikkatimi çekti. Kapının yanında Eleanor ve Taran dudaklarını büzmüş ve kaşlarını kaldırmış bizi izliyorlardı.

Hızla geri çekildim, sonra ellerimi arkamda birleştirdim ve boğazımı temizledim. "Bu durumda Eleanor'a bir özür borçlusun."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle mi?" diye tekrarladı.

Başımı salladım. "Daha önce elbise rengi seçimi konusunda ona karşı oldukça kaba davrandığınızı hatırlıyorum ve yine de burada benden af diliyorsunuz."

Luther'in gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı.

"Devam et o zaman." Başımı Eleanor'a doğru salladım ve ona hınzırca bir sırıtış fırlattım. "İyiliğimi kazanın, Prens."

Boğazında bir homurtu yuvarlandı, gülümsemesi ince bir çizgi halinde düzleşti. Derin bir nefes alıp gözlerini kısa bir süre tavana kaldırdıktan sonra odanın diğer ucuna, kuzeninin yanına geçti.

"Eleanor, lütfen beni kabul et-"

Alay ettim. "Hayır, bu hiç işe yaramaz. Sevgili arkadaşımı neredeyse ağlatıyordun. Bu ciddi bir yalvarış gerektirir." Başımı eğdim. "Aşağıya. Dizlerinin üzerine çök."

Bana karanlık bir bakış fırlattı. "Sevgili kuzenime tüm saygımla, önünde diz çökeceğim tek kişi *sizsiniz*, Kraliçem."

Taran yüksek sesle kıkırdadı. "Queenie, bunu duydun mu? Lu onun kn-"

Luther bileğine bir fiske vurdu ve avucundan bir gölge patlaması uçarak Taran'ın yüzüne çarptı ve ağzını bir tıkaç gibi kapattı. Taran bir dizi boğuk küfür savururken inledi ve karanlık yamayı çekiştirdi.

Kollarımı kavuşturdum ve bir ayağımı yere vurdum. "Eleanor ve ben bekliyoruz, Prens."

Luther homurdandı ve tek dizinin üzerine çöktü. Uzanıp Eleanor'un elini tutmadan önce bana sert bir bakış attı. "Eleanor, kuzenim, ben-"

"Lütfen unvanımı kullanın," diye kibirli bir şekilde düzeltti. "Kraliyet Danışmanı." Baş dönmesi yüzümde patladı. Eleanor'a bir başparmak işareti yaptım.

Taran sonunda gölgeyi ağzından uzaklaştırdı ve sırtıttı. "Bu anı asla ama asla unutmak istemiyorum."

Luther, "Üçünüz de bundan fazlasıyla zevk alıyorsunuz," diye mırıldandı. "Devam edin," diye dürttüm.

"Eleanor, kuzenim, *Kraliyet Danışmanı*, daha önceki kabalığım için çok özür dilerim. Dersimi aldım ve oldukça alçakgönüllüyüm. Beni affeder misiniz?"

Eleanor bir parmağını çenesine vurdu ve kaşlarını çattı. "Hmm. Diem, ne düşünüyorsun? Onu affetmeli miyim?"

Omuz silktim. "Onu biraz yalvartabilirsin."

"Bugün hayatımın en güzel günü," diye nefes aldı Taran.

"Ben bu odadan çıkmadan önce beğ saniyen var," diye uyardı Luther.

"Tamam, tamam," diye güldüm. "Affet onu!"

Eleanor diğer elini Luther'inkinin üzerine koydu. "İyi o zaman. Diem diyor ki- ah, pardon, Taran ve ben onu Diem olarak tanıyoruz, sanırım *siz* onu sadece Majesteleri olarak tanıyorsunuz-"

"İki saniye."

"Diem seni affetmem gerektiğini söylüyor ve ben de Kraliçemi inkâr edemem." Eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Her şey affedildi kuzen."

Luther ayağa kalktı. "Fikrimi değıştirdim. Yemeğe gelme. Daha fazla kuzen tanıman benim için iyi bir son olmayacak."

Eleanor, "Onu sadece daha fazla ikna ediyorsun," diye mırıldandı ve sırtışım bunu doğruladı.

Taran kolunu Eleanor'un koluna doladı ve gitmek için döndüler. Luther onlara katılmak için hareket etmeden önce bana kısa ve dolu bir gülümseme attı.

"Bekle-" Hemen yanına koştum ve onu geri çekmek için kolundan tuttum. Kuzenleri koridorda kayboldular ve bizi bir kez daha yalnız bıraktılar.

Tedbiri elden bıraktım ve ayak parmaklarımın ucuna kadar eğilerek yanağına, çene çizgisinin hemen üstüne bir öpücük kondurdum, dudaklarımın yara izinin sert derisinde olması gerekenden daha uzun süre

kalmasına izin verdim. Kulağında keskin nefesini duydum ve elinin tekrar sırtımın altındaki çıplak tene bastırıldığını hissettim.

Hafifçe geri çekildim ve tıpkı onun bana yaptığı gibi, tüm kurnazlıklardan arınmış bir şekilde ona mutluluğumu gösterdim. "Babamı getirdiğin için teşekkür ederim. Ve iyi bir sporcu olduğun için. İyiliğimi kazanma yolunda ilerliyorum." Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Ve şimdi *seni* öptüğümü iddia ettiğinde, sonunda doğruyu söylemiş olacaksın."

Başını salladı, gözleri parlıyordu, içindeki kelimeler açıktı -her zaman *doğruyu söylüyordum ve sen de bunu biliyorsun*.

Bir kez olsun saçmalıklarımı yüzüme vurmadı. Bunun yerine, sırtımdaki elini yavaşça omurgamdan yukarı sürükledi ve enseme kavis yaptı. Parmakları saçlarımda dolanırken ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü, yüzü o kadar yakışıklıydı ki zar zor nefes alabiliyordum.

Eli yumruk şeklinde kıvrıldı, saçlarımı çekiştirdi - nazıkçe, ama dudaklarımdan bir nefes ve sırtımdan bir kemer çıkarmaya yetecek kadar. Kulağıma eğildi. "Eğer ödülünüz bir öpücükse Kraliçem, ne zaman isterseniz sizin için dizlerimin üzerine çökerim."

Beni serbest bıraktı ve koridora geçip kapıyı arkasından kapatmadan önce bana göz kırptı.

Ayak sesleri kaybolana kadar bekledim, sonra kapıya sırtımı döndüm ve yere yığıldım, bacaklarımdan arasında sıcak bir nabız ve aklıma hakim olan tek bir düşünce vardı.

Başım büyük belada.

ChapTer

TWenTY-One

Sonraki birkaç saat boyunca kendimi yemeğe katılmamam için tüm nedenlere ikna ettim.

Özel bir aile etkinliğine izinsiz girmiş olacaktım. Kesinlikle yemeğin odak noktası haline gelecektim ve bugün yeterince ilgi odağı olmuştum. Neredeyse kesinlikle başımı belaya sokacak bir şey söyler ya da yapardım. *Tekrar.*

Luther da orada olacaktı. Bunun lehte mi aleyhte mi bir işaret olduğuna karar verememiştim.

O kadar etkili bir iş çıkarmıştım ki, ayrılma saati geldiğinde yatağında kıvrılmış, üç parmak viski içmiş ve etrafım yarısı yenmiş çikolatalardan oluşan gümüş tabaklarla çevrilmişti.

Saatin çan sesini duydum ve dışarıda tüneğinde yatan Sorae'ye baktım, tüylerinin üzerinde akşam esintisinin tadını çıkarırken gözleri kapalı bir şekilde başını gökyüzüne kaldırmıştı.

"Gitmediğim için aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" Ona seslendim. Kuyruğunu tembelce sallamaktan başka beni duyduğuna dair bir işaret vermedi. "Öyle düşünüyorsun. Benim bir korkak olduğumu düşünüyorsun."

Daha fazla sessizlik. Daha fazla gönülsüz kuyruk çevirme. "Sence gitmeli miyim?"

Altın sarısı gözlerinden birini kırdı ve bana doğru çevirdi.

"Sorae, biliyorsun kendimi utandırmanın bir yolunu bulacağım ve sonra buraya geri dönüp bütün gece kendime acıyacağım."

Bakışları çikolata lekeli elimden sarkan kristal sürahiye kaydı.

Kaşlarımı çattım. "Peki, belki de çoktan yuvarlanıp gidiyorumdur."

Yataktan kalkıp üstümü başımı temizledikten sonra gardırobumu açtım ve uhrevi kumaşlara göz gezdirdim. "Gitsem bile ne giyeceğim? Bu sabahтан sonra her şey *mükemmel olmalı*."

Gardıroptan üç uzun elbise çıkardım, hepsi de koyu gri ve lacivert renklerdeydi. "Bunlara ne dersin?"

Sorae önce elbiselere, sonra bana baktı, sonra başını tekrar gökyüzüne çevirdi ve gözlerini kapadı.

İnledim ve onları bir kenara fırlattım. Gözüme iki tane daha çarptı, ikisi de daha parlak renklerde ama mütevazı silüetlerdeydi. "Daha iyi mi?"

Bakma zahmetine bile girmeden onaylamaz bir şekilde ofladı.

"Dur tahmin edeyim, böyle bir şey seçmemi mi istiyorsun?" Bulabildiğim en uygunsuz şeye uzandım, altın zincirlerle bir arada tutulan bir kumaş parçasından biraz daha fazlası olan zümrüt saten bir şey.

Sorae'nin başı sonuna kadar döndü. Hançer keskinliğindeki diş sıralarının arasından soluk mavi alevler dans ediyordu.

"*Bu mu?* Gerçekten mi? Bir aile yemeği için mi?" Yavaşça gözlerini kırptırdı.

Elbiseyi giydim, yalnızlığım da bile neredeyse her santimimi sergilediği için kızardım. Dökümlü yakası göğüslerimi zar zor örtüyordu ve belindeki büzgüler kısa etek ucunun bir tarafını kalçama kadar çekiyordu. Örtülü kısımlarım bile ipeksi kumaşın yapışkanlığı altında açıkta kalıyordu. Elbiseyi vücuduma sabitleyen yaldızlı zincirler korkutucu derecede narindi, en ufak bir çekişte kopmaya hazır görünüyordular ve koparlarsa elbisenin tamamı da onunla birlikte aşağı düşebilirdi.

"Bunun akıllıca olduğundan emin misin? Çıplak da kalabilirim."

Sorae, *bunun da kötü bir seçim olmayacağını* söylemek istercesine başını eğdi.

Yutkundum ve baldırlarımdan dizlerime kadar uzanan kayışları olan bir çift topuklu sandalet giydim. Kalçama bir hançer bağladım, keskin ucu etek ucunun altından görünüyordu - çok yakından bakmaya cesaret eden herkese bir tehdit olduğumu ve gerekirse kendimi savunabileceğimi hatırlatmaya yetecek kadar.

Aynada kendimi inceledim. Karşımdaki korkutucu kadın bana bir yabancı gibi geliyordu. Seksiydi, kendi teninde kendine güveniyordu. Başkalarının yargıları umurunda değildi ve Taç'ı sanki her zaman onunmuş gibi taşıyordu.

Belki o değildim, henüz değildim ama rol yapmakta iyiydim. Bazen biraz fazla iyiydim. Bir geceliğine onu oynayabilirdim.

Saçımın kenarını ışıltılı bir elmas tokayla topladım ve son bir kez daha bakmak için omzumun üzerinden baktım. Zümrüt rengi bir kumaş kırımın kıvrımlarını zar zor örtüyordu ve sırtımın üzerinde, parıldayan altın zincirlerden oluşan bir ağ, esmer tenimi çaprazlama kesiyordu.

Gözlerim Luther'in elinin beni okşadığı belime takıldı. Hatırladıkça tüylerim diken diken oluyordu.

Dudaklarımı koyu şarap rengine bir merhemle boyadıktan sonra Sorae'ye bir bakış attım. "Her ihtimale karşı yanıma bir şal mı alsam, yoksa bir palto mu, ya da belki bir yorgan ve ağır bir pelerin-"

Alçak bir hırıltı çıkardı.

"*Tamam.*" Sakinleştirici bir nefes aldım. "Sadece bu. Sadece... ben."

Açlıktan ölmek üzere olan gryvernlerin bulunduğu bir çukura tırmanmak, genç ve güzel Corbois kuzenlerinin bulunduğu bir yemek odasına girmekten daha az korkutucu olabilirdi.

Sorae'nin kıyafet seçiminin mükemmel olması şaşırtıcı değildi. Kadınların çoğu ve erkeklerin birkaçı, hayal gücüne çok az şey bırakan son derece seksi elbiseler giymişti. Birçoğu küçük bir servet değerinde değerli taşlarla süslenmiş ya da büyümlü ışık veya gölge parıltılarıyla zenginleştirilmişti. Birkaç erkek gömleksizdi; üst kısımları zincirler, deri kayışlar ya da zırhlı plakalarla süslenmişti. Bir kişi hiç kıyafet giymemişti, çıplak vücudu mahrem bölgelerine stratejik olarak yerleştirilmiş gölge büyümlü girdaplarıyla kaplıydı. Corbois Hanesi'nin aile toplantılarını öncelikle spot ışıkları için rekabet etme fırsatı olarak göreceğini bilmeliydim.

Bir an için yeterince ileri gitmemiş olabileceğimden endişelendim. Bu odada elbisem neredeyse *sade* görünüyordu. Ama bunun güvensizliğimi beslemesine izin vermek yerine, bunu kendi sessiz gücüm haline getirdim.

Dikkat çekmek için süslere ya da numaralara ihtiyacım yoktu. Ben Kraliçe'ydim ve Lumnos'un Tacı'nı başıma takmışım. Çalamayacağım hiçbir spot ışığı, hükmedemeyeceğim hiçbir oda yoktu.

İçeri girdiğimde salon sohbetle doluydu. Bütün kuzenler yaşça bana yakın görünüyordardı, ama görünüş yanıltıcı olabilirdi.

on yıllardır, hatta yüzyıllardır gençliklerindeymiş gibi görünüyordular. Toplamda yaklaşık elli kişi vardı, hepsi uzun, dar bir yemek masasında oturuyordu ve birkaçı iyi stoklanmış bir barın yanında şamatayla gülüyordu. Hizmetçiler tabaklar ve içeceklerle etrafta koşuşturuyor, uzak bir köşedeki dürtlünden müzik yayını geliyordu.

Ciğerlerim sıkışmıştı. Koşarak odama geri dönmeyi şiddetle tartışırken, birkaç göz bana dönüp kocaman oldu ve sıkışıp kaldım. Bugün zaten bir olaydan kaçmıştım. Algıları değiştirmem gerekiyordu, onaylamam değil.

Luther beni gördü ve ayağa fırladı. Her zamanki kıyafetlerini giymişti, ince iğlenmiş ama abartısızdı. Benim gibi o da dikkat çekmeye *çalışmak* zorunda değildi. O sadece yapardı.

Bana bakarken dudakları aralandı. Odanın öbür ucundan bile sıcaklığı bana baskı yapıyor, terimi enseme çekiyordu. Bakışları vücudumda geziniyor, çıplak kalçama takılınca burun delikleri açılıyordu. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, gözlerinin ardındaki açlık kanımı kaynattı.

Odadakiler varlığını fark edince konuşma sessizliğe gömüldü.

"Diem," diye seslendi bir ses, kaymak gibi yumuşak.

Aemonn elinde bir kadeh köpüklü şarapla kasıla kasıla bana doğru geldi. Dar kesim beyaz takım elbisesinin özel dikim ceketi, boğazından elmacık kemiklerine doğru kıvrılan altın kıvrımlarla boyanmış çıplak göğsünün üzerinde açık duruyordu.

"*Büyüleyici* görünüyorsun."

Ona ölçülü bir gülümseme verdim. "Umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Tabii ki hayır. En önemli üyemiz olmadan bu bir aile meselesi sayılmaz." Aemonn odadakilere döndü ve boğazını temizledi. "Kuzenler, Majesteleri Kraliçe Diem Corbois'yı takdim edebilir miyim?"

Birkaç kafa - kesinlikle hepsi olmasa da - yanıt olarak eğildi. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Ve lütfen bana Diem deyin."

Aksi yönde talimat aldınız." Luther'a baktım ve ikimiz de gülümsedik.

Aemonn elini uzattı ve beni masaya götürdü. "Ellie seni davet ettiğini söyledi. Bize katılacağınızı umarak bir koltuk ayırdım."

Kaskatı kesildim. Aemonn'un yanındaki sandalyenin etrafı tanımadığım yüzlerle çevriliydi. Konuşma kötüye giderse beni kurtaracak hiçbir müttefikim olmayacaktı. Sadece Eleanor konuşabilecek kadar yakındı.

herhangi bir gizlilik seviyesi. Taran ve Alixe daha aşağıdaydı, sadece kulak mesafesindeydiler ama rahatça sohbet edemeyecek kadar uzaktaydılar ve daha ileride Luther oturuyordu.

Bakışlarım tekrar onunkilerle buluştu. Gözleri tutkusundan hiçbir şey kaybetmemişti ama yüz hatları artık keskin, ifadesi ise temkinliydi. Aemonn'un kulağıma eğilmesini izlerken çene kasları tüylendi.

Aemonn, "Korkarım refakatçiniz bu gece başka birini seçti," diye mırıldandı.

Elbette, Iléana Luther'in yanında oturuyordu. Tahmin edilebileceği gibi göz alıcı görünüyordu; altın rengi dalgaları zarif bir kabarıklığa dönüşmüş, geniş göğüs dekoltesi siyah sarmaşıklarla süslü safran rengi korsesinden taşıyordu. Alixe ile konuşurken başını kaldırıp onu izlediğimi gördü. Dolgun ve kan kırmızısına boyanmış dudakları, Luther'in elini tutup parmaklarını onunkilerle birleştirirken memnun bir gülümsemeye dönüştü.

Bağırsaklarım sanki bıçaklanmış gibi hissediyordum. Kendime nişanlı bir kadın olduğumu ve umursamaya hakkım olmadığını tekrar tekrar hatırlattım ama ne kadar çabalasam da boğazımı sıkı acıyı durduramadım.

Aemonn'a umursamaz bir omuz silkme şekli verdim. Ses tonumu soğuklaştırmak için hiç çaba harcamadım. "Iléana'nın bir Corbois olmadığını sanıyordum."

"O değil. Luther onu davet etmiş olmalı."

Bıçak biraz daha derine saplandı.

Aemonn oflayıp pufladı. "Bana sorarsanız bir yabancıyı aile yemeğine getirmek oldukça kaba bir davranış ama Luther her zaman kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünmüştür."

Bir hizmetçiye işaret etti ve elime bir kadeh köpüklü sıvı tutuşturuldu. En son iniş şarabına düşkün olduğumda en tehlikeli sırrımı ifşa etmiştim ama kıskanç ve sinirliydim ve viskinin etkisiyle hâlâ sersemlemiştim, bu yüzden iyi karar vermek resmen masadan kalkmıştı. Tek bir yudumda içtim.

"Diem," diye seslendi Eleanor neşeyle. Koşarak yanıma geldi ve ellerimi kendi elleriyle sıktı. "Göz kamaştırıcı görünüyorsun. Bu elbiseyi giymen için sana rüşvet vermem gerekecek sanıyordum."

Gülümsedim. "Umarım bu seferki son seçimimden biraz daha az dramatik olur."

Yaramaz bir sırıtişla bana baktı. "Oh, kesinlikle dramatik."

Elimi yere kadar uzanan, koyu çivit rengi elbisesinde gezdirdim, gövdesini ve bacaklarını çevreleyen, ışık kıvılcımlarının büyülediği dolambaçlı kesiklere hayran kaldım.

açıkta kalan teninde parıldıyordu. "Harikasın Eleanor. Ne muhteşem bir renk." Göz kırpıttım. "Bir kraliyet danışmanı için mükemmel."

Elimi yumuşak bir şekilde sıktı. "Geldiğine çok sevindim. Eğer yanında oturmayı tercih edersen sandalyeleri yeniden düzenleyebilirim..." Omzunun üzerinden bakarken sesi soluklaştı. Onun görüş açısını takip etmemeye çalıştım ama şarap zaten kötü seçimler yapmaya teşvik ediyordu.

Luther Iléana'ya doğru döndü. Parmakları artık kenetlenmemiştir olsa da, bir eli onun kalçasının üzerindeydi, diğeri saçlarıyla oynuyordu ve sanki o güne kadar duyduğu en komik şeyi söylemiş gibi gülüyordu.

"Ben burada iyiyim," diye aceleyle çıktım.

Kaşlarını çatı. "Gerçekten onun-"

"Bu beni ilgilendirmez. Ayrıca, buraya gelmemin amacı diğer kuzenleri tanımaktı, değil mi?"

Belirgin bir şüphecilikle yüzümü inceledi. "Sanırım öyle."

"Herhangi bir tavsiyen var mı?"

Masa arkadaşlarımı inceledi, yüz ifadesi daha önce onda görmediğim kendinden emin bir ateşle aydınlandı. Bu yemek bir saray oyunuydu ve Eleanor Corbois sonunda kendi elementindeydi.

"Bu grup gücün etrafında olmaya alışkın, bu yüzden Taç tek başına onları korkutmayacaktır. Nasıl tepki vereceğinizi görmek için sizi test edecekler." Gözleri kısıldı. "Yemi yutmayın. Eğer sinirlenirsen, kazandıklarını düşünecekler."

Gerildim. Öfkemi dizginlemek en büyük becerim değildi.

"Burası bir orman gibi," dedi. "Hepsi kendilerinin ormandaki en ölümcül yaratıklar olduğunu düşünüyor ve sizin nereye uyduğunuzu görmek istiyorlar. Onlara sadece bir yırtıcı olmadığınızı, en *tepedeki* yırtıcı olduğunuzu göstermeniz gerekiyor. Ya sürünüze katılırlar ya da avınız olurlar."

Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi. *Bunu* yapabiliirdim. Sahte kibir benim tercih ettiğim silahtı. Corbois Hanesi'nin genç seçkinleri bir güç gösterisi istiyorsa, onlara unutamayacakları bir gece yaşatabilirdim.

Masaya döndüğümüzde sohbet yeniden başlamıştı. Çoğu benden sıkılmış ve dikkatlerini başka konulara çevirmişti bile. Alışılmadık yeni Kraliçe'nin gelişi bir anlık bir olaydan öteye geçmemişti.

Garip bir şekilde, bu bilgi bana bir güven patlaması yaşattı. Bir hizmetkâr şarabımı yeniden doldurmuştu ve ben de göğsümden yayılan coşkulu sıcaklığın beni ateşlemesine izin vererek kadehin tamamını bir kez daha yudumladım.

Sandalyemi çektim ve sağ ayağımı koltuğa yerleştirdim. Parmaklarım bacağım boyunca, dizimin üzerinde ve daha da yukarılarda gezindi, çıplak kalçam tamamen ortaya çıkana kadar elbisemin eteğini yakaladı.

Aemonn yüz­süz bir şehvetle izledi, dudaklarını yaladı ve sanki gösterim sadece onun içinmiş gibi kol­çağına yaslandı. Ona günahkâr bir gülümseme attım.

"Bana yardım eder misin?" Bir parmağımı kılıfındaki hançerde gezdirerek nazikçe sordum. "Güzel elbiseme takılmasını hiç istemem."

"Memnuniyetle." Gözleri oyunun heyecanı­yla parlıyordu. Bir şeylerle oynadığımı bildiğini söyleyebilirdim ve o da buna katılmaktan çok mutluydu. Bacaklarını iyice açtı. "Daha yakına gel ki daha iyi görebileyim."

Bir an tereddüt ettim. Bana bir emir vermişti, rica değil. Onu susturmalı mıydım, yoksa bu bir meydan okumadan korkuyormuşum gibi mi görünürdü?

Belki de kafamdaki tartışmayı gördü, çünkü bana kısa bir göz kırptı. "Korkunç derecede sakarım. Senin o enfes derini yüzmekten ve kızgın bir gryvern'e kendimi açıklamak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Sırtarak önüne geçtim, masanın kenarına tünedim ve ayağımı açık kalçalarının arasına yerleştirdim. Konuşma bir kez daha sessizliğe gömüldü, etrafımızdaki herkes büyük bir sessizlik içinde bizi izliyordu.

İki elini ayak bileğime doladı ve avuç içleri bacağımdan yukarıya, eteğimin altına doğru kayarken bakışlarını tuttu. Daha yukarı çıkarken hareketlerini yavaşlattı, parmakları iç uyluğumun hassas etine baskı yapıyordu. Kendime rağmen tüylerim diken diken oldu. Aemonn'un ifadesi tamamen kedilemişti.

Ona dilimi şaklattım ve başımı salladım. "Yaramaz kuzen. Sadece bıçak." Suratını astı, ben de omuz silk­tim. "Şimdilik."

"Sizi ödül için çalıştıran bir kadın. Bugünlerde ne kadar nadir." Kalçamı bıraktı ve elbisemin kumaşını tutarak bıçağın üstünden yukarı kaldırdı.

"Belki de süslü unvanınızdan etkilenen kadınlara fazla alıştınız." Ellerimi koltuğunun üzerine koydum ve daha da yaklaştım. "Ne yazık ki senin için benimki biraz daha süslü."

Aemonn ellerini tenimden uzak tutmak için özenli bir gösteri yaparak bıçağımı kınından çıkardı. Bıçağı parmaklarının arasında ustaca döndürdü, sonra sapından tutarak bana uzattı.

Bıçağı elinden aldım ve bacağımı sandalyesinden çektim ama kalçaları daha da genişledi. "İkimiz de şanslıyız ki kadınların etkileyici bulduğu tek şey unvanım değil."

Aemonn'a eğlenen bir bakış attım, sonra kasıklarına baktım ve tekrar ona döndüm. "Umalım da Corbois Hanesi bana *bundan* daha fazlasını sunabilsin."

Etrafımızda kıs kıs gülüşmeler ve fısıldaşmalar dolaşıyordu. Şimşek hızıyla etrafımda döndüm ve hançerin ucunu şarabımın yanındaki masaya sapladım.

Bıçağın tahtayı yararken çıkardığı çatırtı ve çarpmanın etkisiyle tabakların çıkardığı tıkırtı odayı susturdu. Koltuğuma yumuşak bir şekilde kaydım ve tek omuzumu silkerek rahatladım. "İhtiyacım olursa diye."

Corbois kuzenleri beni yeni, meraklı gözlerle değerlendirdiler.

Luther'e ya da Eleanor'a bakıp maskaralıklarım hakkında ne düşündüklerini öğrenmemek için kendimi zor tuttum. Kendimi odaklanmaya zorladım; bu gece tek başıma ayakta kalmam gerekiyordu.

Aemonn hemen araya girerek beni konuşma mesafesindeki kuzenlerle tanıştırdı. Bu kadar iyi oynadıktan sonra erkekliğine hakaret ettiğim için kendimi biraz kötü hissettim ama Yükseliş Balosu'na eşlik etmem için bana şantaj yapması da adil bir davranıştı. Artık ödeşmiştik ve gerçek oyun başlayabilirdi.

Kuzenlerden biri -Aemonn'un Ethaline olarak tanıttığı kızıl saçlı- alaycı bir ifadeyle, "Çok güzel bir elbise Diem," dedi. Bana böyle gayri resmi bir şekilde hitap etmelerine izin verdiğim için hemen pişman oldum. "Neredeyse bu sabahki kıyafetiniz kadar güzel."

"Ve geldiği gece," diye mırıldandı bir başka kuzen, şarabını yudumlarken sesini hafifçe gizlemeye çalışarak.

Daha fazla kıkırdama ve fısıltı yükseldi, bu sefer benim yüzümden.

Dramatik bir şekilde içimi çektim ve sandalyeme yaslandım. "Artık hepimizin bildiği gibi, ölümlü bir aile tarafından yetiştirildim." Iléana'nın varlığını hatırlayarak durakladım. "Babam Harold Corbois'in zamansız ölümünden sonra yani."

Birkaç bilmiş kıkırdama odanın içinde uçtu.

"Ölümlülerin dünyasında, ölümlere saygı göstermek için cenazeye siyah giyerek gideriz. Ben de aynısını Kral Ulther için yapmak istemiştım."

"*Biz mi?*" Ethaline araya girdi. "Yani kendini bir ölümlü olarak mı görüyorsun?"

"Elbette bilmiyorum," dedim çabucak, yalandan nefret ediyordum. Bunun bir yalan olup olmadığından bile emin *olamamaktan nefret ediyordum*. "Ben Soydan Gelen Kraliçe'yim, değil mi?"

"Peki ya ateşin yakılması?" diye sordu bir başka kuzen, koyu mavi bukleleri olan yakışıklı bir erkek olan Tyris. "Bir gösteri izlemeyi umuyorduk."

"Sorae'ye onu yetersiz bulduğunuzu söyleyeceğimden emin olabilirsiniz," dedim sertçe. "Belki size neler yapabileceğini göstermek için kişisel bir gösteri yapar."

"Yetersiz bulduğumuz *Sorae değildi*," dedi Ethaline, Tyris'le kendini beğenmiş bir bakış paylaşarak.

Ona cızırtılı bir bakış fırlattım. "O zaman belki sana ne *olduğumu* gösteririm. yetenekli."

Gözlerini bir nebze bile korkutmadan üzerimde gezdirdi, ama derin, buyurgan bir ses yüz ifadesinin soğumasına neden oldu.

"Majestelerinin gücüne bizzat maruz kalmış biri olarak, seni temin ederim ki Ethaline, Emarion'da bunu *yetersiz* bulacak tek bir kişi bile yoktur."

Çarpan kalbimi çelikleştirdim ve kaynağa dönmek için savaştım. Bir hizmetkâr şarabımı doldurdu, ben de elime aldım ve kendimi bir yudumla sınırlamayı başardım.

"Bunu sizden duymak büyük övgü, Prens," dedi Ethaline, kirpikleri tatlı tatlı kırpışarak. Gözlerimi devirdim.

"Övgü değildi," dedi Luther açıkça. "Gerçektir. Sadece ölüm arzusu olan biri ona meydan okumayı düşünebilir."

Dikkatim ona doğru kaymaya başladı. Aemonn bıkkın bir iniltiyle onu geri çekti.

"Bu konuşma çok sıkıcı. Bir kez olsun kuzen Luther ile aynı fikirdeyim. Diem'in kendini bize kanıtlamaya pek ihtiyacı yok." Aemonn kadehini kaldırdı ve bana doğru eğdi. "Corbois Hanesi sizi destekliyor, Majesteleri."

Flörtüne minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdim. Sebepleri ne kadar bencilce olursa olsun, bu gece yanımda olmaya karar vermişti ve bunun için minnettardım.

"Göz renginiz oldukça benzersiz," diye araya girdi Tyris. "Neredeyse..."

"Gri," diye cevap verdim. "Renksizdirler."

"Ve birlikte büyüdüğün ölümlüler bunun tuhaf olduğunu hiç düşünmediler mi?" "Oh, düşündüler. Çocuklar bunun için benimle alay ederlerdi. Gri gözlü olduğumu söylerlerdi."

"Ruhum yoktu ve genç kalmak için yeni doğmuş bebekleri yiyordum."

Masanın ilerisinde oturan bir kuzen öne doğru eğildi ve "Haklı mıydılar?" diye seslendi.

Ben de ona sıırıttım. "Bana karşı gelirsen öğrenirsin."

Bunu yüksek sesli bir kahkaha dalgası izledi. Bana gururla bakan Eleanor'a bakmaya cesaret ettim. Stratejimiz işe yarıyordu. Yüzüm ışıltı ışıltı parlıyordu.

yenilenmiş cesaret.

"Peki o gri gözlerin nereden geliyor?" diye sordu Tyris. "Kutsal Lumnos Ana'dan," diye yanıtladı Luther.

Masadaki herkes ona döndü. Benim de aynısını yapmaktan başka seçeneğim yoktu ama şimdi bana bakmayı reddeden Luther'di. Kalbimde bıraktığı bıçak daha da büküldü.

Parmaklarının arasında yuvarladığı şarap kadehine baktı. "Lumnos'un gözleri griydi. Dövme'de yavrularına mavi gözler hediye etti ama onun gözleri hep gri kaldı."

"Bunu nereden biliyorsun?" Yumuşak bir sesle sordum - o kadar yumuşaktı ki beni duyduğundan emin değildim, ta ki kendi arduvaz mavisi bakışları nihayet benimkilere dönene kadar.

Yüz hatlarında yazılı bir cevap vardı ama anladığım bir cevap değildi. Henüz paylaşmadığı sırlar, acı gerçekler ve acılarla dolu bir cevaptı bu. Sıkıca kilitlediği, kaynakla kapattığı ve zincirlerle örttüğü bir kapı.

Açmam için bana meydan okuduğu bir kapı.

"Luther, Lumnos Ana'yla ilgili her konuda uzmanımızdır," diye alay etti Aemonn. "Her zaman çok dindar küçük bir mürit olmuştur. Yatak odasında Lumnos Ana'nın tüm vücudunu kaplayan bir heykelinin bile olduğunu duydum. Ne kadar *skandal*."

"Bu sadece bir büst, heykel değil." Ne yaptığımı, sözlerimin neyi ima ettiğini fark etmeden önce kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Oda sessizleşti.

"Onun yatak odasında mıydın?" Iléana talep etti, bakışları kan akıtacak kadar keskindi.

Geceyi onun yatak odasında geçirdim, demek istedim ama sıvı cüretim neyse ki henüz o bok başlatma seviyesine ulaşmamıştı.

"Gerçekten de merak uyandırıcı," diye mırıldandı Aemonn. Bana baktığını gördüm, yüz ifadesi daha önce olduğundan çok daha soğuktu.

Luther dikkatini Aemonn'a çevirirken sesi zehirli bir hal aldı. "Kutsal Anne hakkında söylediklerine dikkat et kuzen. Sapkınlık ölümle cezalandırılan bir suçtur."

Aemonn gülümsedi. "Bu konuda uzman olan kesinlikle sensin, *Kanunların Koruyucusu*. Bu tür ihlaller yüzünden pek çok hayat senin elinde hazin bir sonla karşılaştı."

Durduramadım, içime sızan şüpheyi. Şüphe. Yargılamayı. Luther'in, Aemonn'un bir zamanlar önerdiği gibi, yarı ölümlü çocukları soy yasaları uyarınca öldürmediğini biliyordum. Ama başka adaletsiz yasalar da vardı,

Kral'ın kaprisiyle ölümlüleri idam etmek için daha uyduruk bahaneler. Ve o kurbanlar kaçmamıştı. Kanlı bedenlerini görmüştüm. Cenazelerine katılmışım.

Luther'in ifadesi karardı. Ondan vazgeçmemem, Aemonn'un yemine kanmamam ve en kötüsüne inanmamam için bana yalvardığını *hissedebiliyordum*.

Başka tarafa baktım.

Karşımda oturan, adının Velis olduğunu hatırladığım, ince yapılı ve çift cinsiyetli kuzenim dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi ve eliyle boğazımı işaret etti. "Bu bir yara izi mi?"

Elimi uzattım ve köprücük kemiğimdeki küçük parlak deri hilalinin izini sürdüm. "Öyle. Küçükken bir arkadaşımın kayalara tırmanırken oldu," diye hızlıca düzelttim, kaçının Teller'ı duyduğundan emin değildim.

"Kayalara tırmanmak mı?" Ethaline homurdandı. "Ne kadar tuhaf."

"Parmak gücünü artırmak için oldukça faydalı," diye mırıldandım ve ellerimi Ethaline'in yüzünün solmasına neden olan bir boyun sıkma hareketine doğru kaldırdım.

"Bunu aldırabilirsin, biliyorsun," dedi Velis. "Normalde, iyileştirici güçlerimiz ortaya çıktığında, Fortos'taki şifacılar gidip herhangi bir-" Gözleri yara izime kaydı, burnu kıvrıldı. "-çocuklukta edindiğimiz kusurlar."

Omuz silktim. "Yara izlerimi seviyorum. Mükemmellik sıkıcıdır."

Iléana yüksek sesle, "Bir kraliçeye yakışmıyorlar," dedi. "Bu bir zayıflık işareti."

Bir avuç kuzen onun sözleri karşısında başlarını salladı.

"Yara izleriyle bir sorunun mu var?" Kaşlarımı kaldırıp Luther'le onun arasında bakışarak sordum.

"Lumnos Tacı'nın yara izleri olmasıyla ilgili bir sorunun var," dedi. "Tacımız etrafta kusurlarla kaplı bir şekilde dolaşırken ölümlülerin veya diğer diyarların bizden korkmasını nasıl bekleyebiliriz?"

Başka bir kafa sallama ve sessiz anlaşma turu, bu sefer daha yaygın.

Luther'e kaşlarımı çatarak baktım ama o dümdüz önüne bakıyor, yüzünden düşüncelerine dair hiçbir şey okunmuyordu.

Iléana şarabından bir yudum aldı ve bir şey kazanmış gibi sırıttı. "O kadar şaşırmış görünme Diem. Luther de aynı şekilde hissediyor." Bir elini onun kolunda sahiplenici bir şekilde gezdirdi ve ona hayran bir gülümseme verdi. "Kral olmadan önce yara izlerini sildireceğine dair bana yemin etti."

Luther taşa kazınmıştı. Ne yüzü ne de vücudu bir kıl bile oynamamıştı. Gözleri buzul gibiydi, soğuk ve yavaş hareket ediyordu, hayat yoktu. Odadakilere tamamen umursamaz, belki de dinlemeyecek kadar kayıtsız görünüyordu.

Onu ele veren şey aurasıydı; sadece benim tespit edebilecek kadar güçlü bir büyüye sahip olduğum tek işaret. Varlığı karanlıklaştı, dayanılmaz derecede ağırlaştı, ona doğru küçülüp içine kıvrılırken beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor gibiydi.

Ne kadar sıklıkla bu tür konuşmalara katlanmak zorunda kalmıştı? Ne kadar sıklıkla kendisini kusurlu ya da aşağı hissetmesine neden olunmuştu? Yara izinin iyileşmemesi yönünde cesur bir karar vermiş olan küçük çocuk ve bu seçimini tekrar tekrar haklı çıkarmak zorunda bırakılmış olan ergen ve genç adam için kalbim parçalandı.

Iléana'ya kaşlarını çatan ve en az benim kadar öfkeli görünen Taran'a ve sanki bu tartışmayı daha önce defalarca yaşamış gibi gözlerini tavana dikmiş olan Alixe'e baktım.

Viski ve şarap göğsümde sıcak bir şekilde dönmeye başladı ve öfkem arttıkça nabzım hızlandı.

"Diğer âlemler adına konuşamam ama ölümlülerin yara izini bir *zayıflık* işareti olarak görmediklerini kanıtlayabilirim," diye tükürdüm. "Tam tersi. Ve bu konuda onlara daha fazla katılamazdım."

Luther'in dikkati bana kaydı, ama hiç kıpırdamadı. Iléana öfkелendi.

"Yara izi hayatta kalmanın bir işaretidir," diye devam ettim. "Dayanıklılığın. Yara izini taşıyan kişinin, daha küçük bir insanı öldürebilecek bir şeyin üstesinden geldiğinin işaretidir. Yara izlerinizi göstermek, dünyaya üstesinden geldiğiniz şeylerden utanmadığınızı söylemektir. Açıkçası, bundan daha iyi bir güç sembolü düşünemiyorum. Luther *benim* Kralım olsaydı, onu asla çıkarmayacağına dair bana yemin ettirirdim. Hayatının geri kalanında bunu gururla takmasını isterdim."

Odanın üzerine gök gürültüsünü andıran bir sessizlik çöktü. Hizmetçiler bile nefeslerini tutmuş donup kalmışlardı.

Iléana bana gözlerinde öyle öldürücü bir zehirle bakıyordu ki, onu Kraliçe'yi öldürmeyi planlamaktan tutuklatmış olsaydım, odadaki hiç kimse buna karşı çıkmazdı.

Bakışlarını üzerimde tuttum, çenem kilitlendi ve açık meydan okumasından geri adım atmayı reddettim.

Aemonn küstahça bir el hareketiyle gerginliği dağıttı. "O halde Luther'in asla Kralınız olamaması ne kadar yazık." Bir el hareketi yaptı.

hafif bir kıkırdama. "Ya da belki bir lütuf."

Gergin kahkahalar odanın içinde dalgalanıyordu.

"Ama onun Kral Eşi olabilir," diye karşı çıktı Velis, bana düşünceli bir şekilde bakarak. "Akıllıca bir eşleşme olurdu. Muhtemelen krallığın gördüğü en güçlü çift."

"Ve zaten onun yatak odasının içini gördüğünü biliyoruz," diye ekledi Tyris kıs kıs gülererek.

Yanaklarım kızardı ve beni ele verdiği için vücuduma içimden küfrettim. Kuzenler kıkırdadı ve gülümsedi, ancak Aemonn'un ifadesi neşesini kaybetmişti.

"Doğuracakları güçlü çocukları bir düşünün," diye ekledi Velis. "Tacı yüzyıllar boyunca Corbois Hanesi'nde tutabilir. Diem taç giyerse, Remis'in birkaç hafta içinde düğünü planlamaya başlayacağını tahmin ediyorum."

"Ne zaman?" diye tersledi Luther. "Taç giyerse değil. *Ne zaman.*" "Bunu zaman gösterecek," diye homurdandı Iléana.

"O halde Velis'e katılıyor musunuz Prens?" Tyris sordu. "Diem'le aranızda bir eşleşme olması Corbois Hanesi'nin yararına olur mu?"

Tepkisini görmek için Luther'e bakmaya dayanamadım. Cevabını bilmek istemiyordum.

Pek çok nedenden dolayı.

"Buna karar vermek ne bana ne de babama düşer. Majesteleri uygun gördüğü eşini seçme hakkına sahiptir."

Rahatlayarak sarktım. Akıllıca bir cevaptı. Güvenli bir cevap. Ve nazik bir cevaptı; bildiği sırlar göz önüne alındığında özel bir destek gösterisiydi. Keşke orada dursaydı.

"Bana gelince, benim ilgim Kraliçeme hizmet etmekte yatıyor, onunla evlenmekte değil." İncinmeye hakkım yoktu.

Özellikle Iléana'nın muzaffer kıkırdaması kulaklarımda çınlarken irkilmeye hakkım yoktu. Kalbimin sıkıştığını ve boğazımın yandığını hissetmeye hakkım yoktu. Ondan başka bir cevap beklemeye hiç hakkım yoktu.

Ama tanrım, vardı.

"Kısa görüşlü kuzenimin aksine, Diem'e *mümkün olan* her şekilde hizmet etmekle oldukça ilgileniyorum," diye mırıldandı Aemonn kahkahalar eşliğinde. Sandalyesini bana doğru çevirdi ve ellerimi tuttu. Titriyorlardı ve beni sıkmasından bunu hissettiğini anladım ama tek tepkisi göz kamaştırıcı gülümsemesini bana göstermek oldu.

Gözleri kısa bir süreliğine Luther'e kaydı, mükemmel yüzünü küçümseme kapladı. "Iléana Luther'in zevkine daha uygun olabilir ama ben hayatımda güzel Kraliçemizden daha çekici bir yaratık görmedim." Elimi ağzına götürdü, önce avucumun arkasını, sonra diğerini öperken gözlerimi tuttu ve ardından ortak oyunumuzu ima eden yavaşça sırttı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ona. "Bu gece benim için iyi bir arkadaş oldun."

Gözlerime düşen bir tutam saçı fırçalayarak uzaklaştırdı. "Ben sizin en mütevazı hizmetkarınızım."

Ona bir bakış attım. "En alçakgönüllü?"

Sırttı ve yakınına eğildi. "Haklısın. En seksi? En yıkıcı yakışıklı?" Gözleri hınzırlaştı. "Yatakta en yetenekli?"

Kendime rağmen güldüm ve Aemonn bu yanıt karşısında aydınlandı. Parmağını çenemin altından geçirerek yüzümü kendisine doğru eğdi. "Iléana tam bir can sıkıcı. Luther'in ona olan sevgisi yüzünden hepimiz ona çok uzun süre katlanmak zorunda kaldık. Ona meydan okuyacak ve haddini bildirecek birinin olması içimizi rahatlattı."

Gülümsemeye çalıştım ama hem onu hem de onu düşününce moralim bozuldu. "Ona meydan okumaktan hiç çekinmiyor gibisin."

Sanki bu alabileceği en büyük iltifatmış gibi gülümsedi. "Sevgili kuzenim Kraliyet'in sadık hizmetkârı rolünü çok iyi oynuyor ama bazılarımızın onun hakkındaki gerçeği bildiğini unutuyor."

Yutkundum. "Neymiş o?"

"Luther Corbois pek çok sırrı olan bir adam. Ve pek çok planı."

Sonunda cesaretimi toplayıp masadan aşağıya doğru baktım.

Luther'in sandalyesi.

Ama o gitmişti.

Iléana da öyle.

ÇAPTER TWEnTY-TWO

"İnanılmazdınız. İnanılmazdınız. Mükemmeldiniz. Katıksız parlaklık!"

Yemekten sonra yürürken kolumu Eleanor'un koluna doladım. Hem düşkünlüğümden hem de koridorların etrafımda dönmesine neden olan Alçalan şarabın etkisinden dolayı süitime geri döndüm. "Sence o kadar iyi gitti mi?"

"Cenazeden sonra tam da ihtiyacın olan şeydi," diye övündü. "Aramızda kendine yetip yetemeyeceğin konusunda bir şüphe varsa bile, artık kesinlikle ortadan kalktı."

Dudağımı çiğnedim ve kaşlarımı çattım. "Bazı garip anlar oldu."

"Ve sen onları mükemmel bir şekilde idare ettin." Beni kendine doğru çekti. "Meydan Okuma üzerine bahis oynamayı teklif ettikten sonra Ethaline'in kucağına *yanlışlıkla* şarap dökmen özellikle hoş bir dokunuştı."

"Ne kadar sakarım," dedim masumca ve Eleanor'dan bir kıkırdama duydum. "Senden hoşlanmıyor olabilirler, ama kesinlikle senin küçük, hırçın bir canavar."

"Bununla çalışabilirim."

Yürüdük ve kıkırdarak gecenin önemli anlarını anlattık. Luther'in ortadan kaybolmasından sonra kuzenler ölümlü yetiştirilme tarzımla ilgili sorgulamalara girişmişlerdi. Eleanor ve Aemonn'un zamanlaması iyi ayarlanmış araya girmeleri sayesinde, çok kişisel bir şey anlatmadan zararsız hikâyelerle onları yatıştırmayı başarmıştım. İkisi iyi bir ikili olmuş, bu süreçte boğulmama izin vermeden kendi başıma ayakta durmam için bana alan açmışlardı.

"Bu gece için teşekkür ederim Eleanor," dedim. "Danışmanım olman bana tanrıların bir armağanı oldu."

"Akraba'dan bir Lütuf," diye nazıkçe düzeltti. "Soyundan gelen biri böyle derdi."

Kaşlarımı çattım. "Kindredlar tanrı, değil mi?"

"Evet, ama..." Duraksadı, tepkime karşı kendini hazırlıyor gibiydi. "Yemek sırasında '*Alevlerin yanında*' dediğini duydum."

Bu kötü bir şeydi ve daha da kötüsü fark etmemiştim bile. Kadim ölümlü dinlerine yapılan atıflar, Sonsuz Alev'den bahsedilmesi de dâhil olmak üzere, sapkınlık olarak yasaklanmıştı. Kraliyet olarak yasalardan muaf olsam da, bir Meydan Okumayı önlemek için bana hiçbir faydası olmazdı.

"Eğer baloda, diğer Evlerin önünde olsaydı..." "Anlıyorum," dedim çabucak. "Kimse fark etti mi?"

"Eğer öyleyse, çabucak unutuldu. Aemonn araya girdi ve çirkin bir şey söyledi."

Derin bir iç çektim. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama Aemonn da bu gece benim için bir lütuftu. Hâlâ ona güvenemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Babası yapmamış olsa da bu gece kendisini tüm Haneye müttefikiniz olarak tanıttı. Bu az bir şey değil, özellikle de Aemonn için. Ama aynı zamanda seninle evlenmeyi hedeflediğini de açıkça belirtti. Nişanlandığınızı öğrenirse size düşman olabilir."

"O zaten biliyor."

Bana bakakaldı. "Öyle mi?"

"Bahçedeki ilk gün yanlışlıkla ifşa ettim. Sessiz kalması karşılığında onu baloya eşlikçi olarak götüreceğim."

"İlginç." Yüz ifadesi dalgınlaştı. "Belki de seni bundan vazgeçirebileceğini düşünüyor. Ya da belki de ölümlünün ölümünü beklemeyi ve sonrasında seninle evlenmeyi planlıyordur."

"Bunu yapar mıydı?"

Bana sempatik bir bakış attı ve kolumu sıktı. "Ölümlülerin ömrü bizimkine kıyasla çok kısa. Bu yüzden onlara pek yaklaşamıyoruz - çok çabuk yok oluyorlar."

Daha dayanılmaz bir şey söyleyebileceğinden şüpheliydim.

Ben.

Özenle üstünü örtmeye çalıştığım umutsuzluk, beni pençesine almaya başlamıştı.

Eleanor yanımda durakladığında kemikli parmakları topraktan geri çıktı. I

kafamı kaldırdığımda Luther'in odamın kapısının karşısındaki duvara yaslandığını ve yere baktığını gördüm.

"Yatağa gitmeliyim," diye aceleyle çıktı. "Yarın büyük gün."

İtirazlarım Luther'in sert yüz ifadesine bir bakışta yok oldu. Ona çabucak sarıldım ve o da koşarak uzaklaştı.

Muhafızlarım ağır demir kapıları açmak için koştururken, Luther'e bir göz bile atmadan koridorda yürüdüm -iyi, *dikkatlice yalpaladım*.

"Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum."

Onu görmesem bile, ruh halinin karanlık gürültüsünün havada yuvarlandığını hissettim.

Bir fırtına yaklaşıyordu.

"Odamda mı?" Hafifçe sordum. "Kimsenin senin *ilgi alanların* hakkında yanlış bir izlenime kapılmasını istemem."

"Taklitlerini sikeyim," diye hırladı.

Ses tonu, ikimize de tedirginlikle bakan muhafızları bile şoke etti. İçlerinden biri yanımda yerini aldı, eli silahının üzerindeydi.

"Majestelerine saygıyla hitap edeceksiniz," diye bağırdı.

Koridor sessizliğe gömüldü. Bırakın açıkça meydan okumayı, bir gardiyanın Luther'e yan gözle bile baktığını hiç görmemiştim.

Luther'in öfkesi beni doldurmam gereken bir boşluk ve temizlemem gereken bir kan gölüyle baş başa bırakmadan önce müdahale etmek için döndüğümde gözlerim tanıdık bir yüze takıldı.

"Perthe?" Nefes nefese kaldım.

Muhafızın tavrı gevşedi. "Majesteleri beni hatırlıyor mu?"

Güldüm ve kollarımı boynuna doladım. Perthe'yi, bacakları düşen bir kiriş tarafından parçalandıktan sonra onu yanan cephanelikten dışarı sürüklediğim geceden beri görmemiştim. O zamanlar birbirimize yabancıydık, ama onun yanında neredeyse ölmek üzere olmak bir şey onu eski, sevgili bir arkadaş gibi hissettirdi.

"İyileşmişsin," diye bağırdım, onun sağlam vücuduna hayret ederek.

"İyileşmemi hızlandırmak için beni Fortos'taki şifacılara götürdüler." Gözleri Taç'a doğru kaydı. "Görünüşe göre ikimiz de son konuşmamızdan bu yana çok daha iyiyiz."

Taç'ın hayatımı iyileştirdiğine katıldığımdan emin değildim ama Perthe'nin iyileştiğini ve gülümsediğini görmek benim de sırtımdan için yeterliydi. Muhafızların saldırısında oynadığım rolden dolayı duyduğum suçluluk duygusu peşimi bırakmıyordu ve Perthe'nin sadece hayatta kalmakla kalmayıp tamamen iyileştiğini bilmek derinden ihtiyaç duyduğum bir merhemdi.

"Saray muhafızı olduğunu bilmiyordum," dedim. "Bu senin bir Corbois olduğun anlamına mı geliyor?"

"İkisi de değil," diye cevap verdi Luther arkamdan. "Perthe Benette Hanesi'nden geliyor ama özel nöbetçiniz olarak özel görevde."

Perthe başını salladı. "Lumnos'a döndüğümde ve hayatımı kurtaran kadının yeni Kraliçe olduğunu öğrendiğimde, Prens Luther'e muhafızlarınızda hizmet edip edemeyeceğimi sordum. Arkadaşım, hatta ailem olan diğerleri o gece beni ölüme terk etti ama siz beni kurtarmak için hayatınızı tehlikeye attınız." Bir yumruğunu göğsüne bastırdı ve eğilerek selam verdi. "Bu borcu ödemek benim için büyük bir onur olacaktır."

"Seni sağlıklı görmek yeterli bir geri ödeme." Elini tutup sıktım, Luther'in memnuniyetsiz homurtusunu duymazdan geldim. "Ama bana hizmet etmek istersen, minnetle kabul ederim. *Tüm* krallıkta beni savunmak için savaşmaya daha layık bir adam düşünemiyorum."

Belki biraz abartılı ama Luther'in ağzından çıkan neredeyse hırıltıya değdi.

"Eğer bu mutlu buluşma bittiyse, Perthe'nin dönmesi gereken bir işi var," diye tersledi. Perthe'ye zarif bir gülümseme sundum, sonra da yanından geçip salona girdim.

Arkamda Luther'in ayak seslerini duydum, ardından bir itiş kakış ve alçak sesle konuşmalar başladı.

Döndüğümde iki muhafızın silahlarını Luther'in göğsüne dayayarak girişini engellediklerini gördüm.

"Çekil yolumdan," diye homurdandı.

"Majestelerinin izni olmadan kimse giremez."

Sırıtmamı engelleyemedim. Görünüşe göre onları en son disipline ettiği zamandan derslerini almışlardı.

Luther buz gibi bakışlarını bana çevirmeden önce onlara dik dik baktı. İçinde çok sıkı sarılmış, çok ince gerilmiş bir yay kirişi gibi görünen bir gerilim vardı. Elinde büyü ya da silah olmasa bile, her zamankinden daha ölümcül görünüyordu.

"Bırakın geçsin," diye yumuşadım.

Muhafızlar silahlarını çeker çekmez Luther ellerini enselerine koyarak onları koridora itti ve kapıları arkalarından çarparak kapattı.

"Onlar *senin* emirlerini uyguluyorlar. Biraz daha az pislik olabilirsin." Neredeyse homurdanıyordu.

Sorae beni selamlamak için kafasını içeri uzattı, sonra Luther'e öfkeli bir bakış attı ve tüneğine geri döndü.

"Hain," diye bağırdım ona doğru. Bağ üzerinden bir eğlence nabızı cevap verdi.

Gözlerimi devirdim ve salonda sinsice ilerledim. Neredeyse yatak odama varmışım ki ayakkabımın topuğu bir halının kenarına takıldı ve ben de hiç de nazik olmayan bir şekilde yere doğru savruldu.

Anında Luther'in kolları bana sarıldı. Beni havaya kaldırdı ve beynim tatlı Çarabın, sert kasların ve iri ellerin sarhoğ edici etkisiyle yüzmeye bağladı. Ben bir Çekilde hareket etmeye devam ederken oda etrafımda dönüyordu. Tekrar uçmaya başladığımda ve sırtım yatağımın yaylı şiltesine çarptığında beni taşıdığını daha yeni idrak etmişim. Elbisemdeki zarif zincirlerden birkaçı sert hareketle koptu.

Luther bacaklarımın arasında durdu ve bana dik dik baktı.

"Ayak," diye bağırdı, elini uzatarak.

Çenem açık kaldı. "*Bu da neydi böyle?*"

"Seni korumak benim görevim. Buna saçma sapan ayakkabılarla sarhoş bir şekilde tökezleyerek boynunu kırmanı engellemek de dahil."

"Sarhoş değilim," diye mırıldandım.

Gözleri kısıldı. "Ayak," dedi tekrar, ses tonundaki sertlik karnımda bir şeyleri harekete geçirdi.

Kıskançlık ve öfke, kızgınlıkla karışmış, verdiğimiz bu garip savaşta kazanmak için inatçı bir kararlılıkla katmanlanmış, alkolün yok ettiği çekingenlikle sarsılmış ve hala kabul etmeye hazır olmadığım bir şehvetin üzerine dökülmüştü.

Tehlikeli bir kokteyldi ve ben hâlâ içki içme havasındaydım.

Ayağım yavaşça yükselmeye başladı, bacağını kabaca yukarı doğru sürükledi. Duruşu gerilirken ve parmakları seğirirken acımasızca gülümsedim. Ayak parmaklarım uylukları boyunca süzüldü ve belinde durakladı, daha yukarıya doğru sarsılmadan ve vücudunda ilerlemeye devam etmeden önce bana uzanması için onu cezbedecek kadar uzun süre havada asılı kaldı. Göğsüne ulaştığımda ayağımı büktüm ve ayakkabımın sivri topuğunu kalbinin hemen üzerindeki boşluğa batırdım.

Luther irkilmedi. Eli bileğime dolandı ve daha da yukarı çekti, omzunun üzerinden geçirirken bakışlarımı tuttu. Belimi kavradı ve kalçamın arkasına kadar vücudumu ona doğru sürükledi.

kalçalarına vurdu. Dudaklarım aralandı ve gözleri meydan okuyarak parladı, itiraz etmem için beni cesaretlendirdi.

Ağzım bir anda kapandı. Yemekteki başarımdan dolayı hâlâ zafer sarhoşluğu içindeydim ve şimdi kaybedersem kahrolurdum. Özellikle de *ona* karşı.

Elleri kalçalarımda dolaşırken bakışlarımı tuttu ve ayakkabılarımdan bacağıma kadar uzanan kayışları ustalıkla çözmeye başladı. Onları güçlü bir çekişle koparıp atabilirdi; bunun yerine tembelce kaydırarak çıkardı, sonra da geride bıraktıkları izleri yatıştırmak için cildime masaj yaptı.

Alçalmış gücünü tendonlarım üzerinde iyi bir şekilde kullanırken gözlerim dalgalandı. Yuvarlanan parmaklarının sıcak, sert baskısı ağrıyan baldırlarımda *ilahiydi*. İnlememek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

"Umarım sen ve Iléana güzel bir gece geçirmişsinizdir," dedim soğuk bir sesle. Luther beni izledi ama yanıt vermedi.

Öfkelendim. "İkiniz yalnız kalmak için acele ediyor gibiydiniz. Veda bile etmediniz."

Sessiz nöbetini sürdürdü, ayak bileğime doğru ilerlerken gözleriyle beni sabitledi. Ayakkabımı ayağımdan çıkarıp yere çarpmasına izin verdi ve ayağımı göğsüne doğru çekti.

"Sanırım ikinizin neden birlikte bu kadar iyi çalıştığınızı şimdi anlıyorum. O etrafta olmak için sefil biri, sen de sefil olmayı seviyorsun. Bu mükemmel bir eşleşme."

Ağzı hafifçe inceldi ve benim sırtışıma zaferle genişledi. *Diem bir, Luther sıfır.*

Ukalaca çenemi kaldırdım. "Ben öldükten sonra senin için çok güzel bir Kraliçe Eş olacak!" Luther'in bağıparmağı ayağımın doğru noktasını bulup omurgamda bir zevk GimGeği çaktırıırken dudaklarımdan boğuk, utanç verici bir ses çıktı. Tekrar daire çizdi ve sırtım isteğim dışında kamburlaştı, ellerim çarçafa dolandı.

Luther karanlık bir şekilde gülümsedi. *Beraberlik oyunu.*

Bacağıma ona yasladı ve elini uzattı. "Diğeri."

Ses tonunda bir baskınlık vardı, sahiplenmekten daha az ama korumacı olmaktan çok daha fazla bir şey. Söze dökülmemiş bir cesaretle tınlıyordu - hayır demem, beyaz bayrak sallayıp geri çekilmem için beni kışkırtıyordu - ama aynı zamanda yasak bir vadin ipucuyla şarkı söylüyordu. Eğer teslim olmama izin verirsem, bana neler sunabileceğine dair bir bakış.

Bundan nefret etmeliydim. Ne de olsa ben bir kraliçeydim.

Ama ben yapmadım.

Gerçekten, *gerçekten yapmadım*.

"Bana bir daha sordurtma," dedi aynı gürleyen, emredici ses tonuyla.

Ona kaşlarımı çatmama rağmen diğer bacağımı kaldırdım ve topuğumu nazikçe eline koydum. Gözleri parladı - zaferle değil ama heyecanla, sanki ona bir hediye vermişim gibi.

Başparmağı ayak bileğimi okşadı, yumuşak ve tüy gibi hafıftı. "Aferin kızım," diye mırılandı.

Kalçalarım sıkıştı.

Diem bir, Luther on.

İki bacağımı da ona yasladığım için elbisemin eteklerinin saygısızca yukarı kaymasını engelleyemiyordum. Onu aÇağı itmek için kıpırdandım - ben bile *bu kadar açıkta duracak* kadar cesur değildim- ama Luther itaatkâr bir Çekilde bakıÇılarını benden bir an bile ayırmadı.

Önce hançerime uzandı, parmakları uyluğuma daldı. Nefesimi içime çektim.

Sustu. "İstersen durabilirim."

Kalbim, sesinin aniden nazikleşmesi ve endişeyle dolması karşısında kendi sarhoş tökezlemesini yaşadı.

Ama onun ilgisini istemiyordum. Endişe duygu demekti. Duygular gerçektir ve ben gerçeği istemiyordum, *isteyemezdim de*. Bu sadece bir oyundu.

Omuzlarımı geriye attım ve bacağımı dikleştirerek ellerini daha da zorladım. "Devam et," diye mırılandım.

Uyluk kemerimi ustalıkla çözüp hançeri kınından çıkarırken bana fısıltıyla gülümsedi. Hâlâ bakışlarımı tutarak hançeri elinde tekrar tekrar çevirdi, sonra öne doğru eğilerek karnımın üzerine koydu, ucu göğüslerimin yumuşak kıvrımına kadar uzanıyordu.

Onu almak için uzandığımda Luther baÇını hafifçe sallayarak beni durdurdu. Önce kaşlarımı çattım, anlam veremedim. Hançer ağırdı - Brecke'nin bıçağını bırakıp daha iri bir Çey tercih etmişim, tehdidi gizlemek yerine göstermek istiyordum- ve benimle temas ettiği için hâlâ sıcaktı. Orada durduğu süre uzadıkça, beni yatağa bastıran ve merhametine bırakan bir el -Luther'in eli- gibi hissetmeye başladım.

Bu sefer, kayışları çözme ve ayakkabımı atma işini hızlıca yaptı. Ayağımın ağrıyan kısmından başladı ve başparmaklarını

Etimin üzerinde yavaş daireler çiziyor, tutamadığım her inilti ve miyavlamayla daha geniş gülümsüyordu.

Diem bir, Luther bin.

Kaslarım gerildi ve gevşedi, şehvet yüklü kan kulaklarımda çarpıyordu. "Bana hizmet etmek istediğini söylediğinde, aklımdaki tam olarak ayak masajı değildi," diye şaka yaptım, sesim boğuklaştı.

Yüzü bacağıma doğru eğildi, dudakları neredeyse ayak bileğime değecekti. "Söyleyin o zaman Kraliçem, size nasıl hizmet etmemi istersiniz?" Her iki avucu da bacaklarımdan aşağıya inerek uyluklarımda üzerinde durdu ve hafifçe bastırarak onları birbirinden ayırdı. "Bir öpücük daha hak edene kadar dizlerimin üzerine çökeyim mi?"

İçimde bir sıcaklık patladı. Oda etrafımda dönüyor, tenim bir dokunuşla daha tutuşacakmış gibi hissediyordu. Sertçe yutkundum. "Sevgilinin bunu onaylayacağından şüpheliyim."

Çenesi düştü. "Seninki de öyle."

Oyun bitti.

Kelimeler arzumun üzerine bir kova soğuk su dökmüştü. Hançeri fırlatıp attım, sonra bacağımyı onun ellerinden çekip yana savurdum ve aceleyle eteğimi düzelttim. Artık birkaç zinciri kopmuş olan elbisem omzumdan tek bir metalik iplikle sarkıyordu.

Onu itip gardırobuma doğru yürüdüm ve ipek bir bornoz kaptım. Omuzlarıma attığım son zincir de tam teslim olacakken elbise kalçalarımda üzerinden yuvarlanıp ayaklarımda dibinde birikti.

Bornozu daha sıkı sardım ve kuşağını sinirli bir şekilde düğümledim, sonra gardırobı çarparak kapattım ve ona doğru döndüm. "Odamın önünde surat asıyordun, belli ki söyleyecek bir şeyin var. Çıkar ağzındaki baklayı."

Luther'in gözleri kısıldı, gözbebekleri geniş ve gece yarısı siyahıydı. "İlk büyü eğitimin yarın."

"Balo yarın."

"Balo yarın akşam. Gün içinde antrenman yapabilirsiniz."

"Hazırlanmak için zamana ihtiyacım var." Elmas saç tokamı çıkarmaya çalıştım ve yerine takılınca yüzümü buruşturdum. "Beni bu kadar şık göstermek için çok çalışmak gerekiyor."

"Hayır, değil." Odayı geçti ve ellerime vurarak uzaklaştırdı, klipsi ustalıkla çözdü ve bir kenara koydu. "Seni içinde gördüğüm koşulları unutuyorsun. Güzelliğinin ne kadar kolay parladığını biliyorum."

Saçlarımı düzeltmek için parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. Elleri uzun dalgalarımın arasından geçerken, düğümleri yakalayıp kafa derimi hafifçe çekiştirirken boynumda karıncalanmalar oldu.

Dokunuşuyla, iltifatıyla, beni en acınası halimde gördüğü onca zamanı ve gözünü çevirmek için ne kadar az şey yaptığını hatırlayınca nabzım hızlandı.

Zihnim bulanıktı, düşüncelerim kontrolden çıkıyordu ve onun bu kadar yakınımda olması da yardımcı olmuyordu. Gardırobun arkasına yaslandım ve kendimi ahşabın serin baskısına bıraktım. "Tamam. Yarın antrenman var. Bitti mi?"

Kaşları gerildi. "Bana kızgınsın."

"Tümdengelim yeteneğiniz dillere destan," diye takıldım.

Bir adım daha yaklaştı, göğsü gümbürdüyordu. "Eğer bu Iléana ile ilgiliyse-"

"Değil," diye yalan söyledim, onun adının ağzından çıkmasından nefret ediyordum. "Beni yemekte terk ettin. Beni davet ettin ve sonra kurtların önüne attın."

"İçlerindeki en büyük kurdun yanında yeterince rahat görünüyordun." Ses tonu onun için bile soğuktu.

Omuz silktilim. "En azından Aemonn bütün gece yanımda durdu."

Luther ellerini başımın iki yanındaki gardıroba vurdu. "Aemonn seni *kullanıyor*," diye hırladı.

Patlaması karşısında irkilmeyi reddettim ve çenemi amansız bir bakışla ona doğru kaldırdım. "*Hepiniz* beni kullanıyorsunuz. Bütün bu lanet olası Ev beni kullanıyor. Şimdilik iyi davranmayı seçmem, aç engereklerin çukurunda bir fare olduğumu unuttuğum anlamına gelmiyor."

"Bir fare mi?" Eğildi, saçlarımın telleri hırıltılı nefeslerinin rüzgârında sallanıyordu. "Biz engerek olabiliriz ama sen fare değilsin. Sen lanet bir *ejderhasın*."

Göğsüm sert ve dengesiz bir ritimle inip kalkarken onunkine bastırıyordu. Onu itmek için yarım ağızla bir girişimde bulundum ama o sadece daha da yaklaştı. Gözleri beni dehşete düşüren duygularla parlıyordu.

"Sana kendimi kanıtlamak için ne yapmalıyım?" diye nefes aldı, sesi öfkeli olduğu kadar çaresizdi de. "İstersen Corbois Hanesi'nden ayrıl. Bu hiçbir şeyi değiştirmez, yine de sana hizmet edeceğim. Krallıktaki benden başka herkesi danışmanınız olarak atayın. Ölümlünle evlen. Daha da kötüsü, kendini o yılan Aemonn'la eşleştir." Bakışları aysız bir gece gibi karardı. "Beni diyardan sürgün et. Sana uzaktan hizmet edeceğim."

"Neden?" diye sordum. "Böyle bir sadakati kazanmak için ne yapmış olabilirim?"

Yüzündeki kaslar aşağı yukarı seğirdi ama sessizliğini korudu.

Güldüm, sert ve mizahsız. "Eleanor'u neden danışmanım yaptım biliyor musun Luther? Çünkü bana gerçeği söyledi. Kim olduğunu, ne istediğini ya da bunun ona nasıl fayda sağlayacağını saklamadı. Sır saklamadı. Cevaplamayı reddettiği hiçbir soru yoktu. İyi ve kötü yanlarıyla bana her şeyini gösterdi ve kendi kararımı vermeme izin verdi."

Luther başını çevirdi, omuzları boğucu bir ağırlık tarafından aşağı çekilmişti. Maskesi çatladı ve kafasının içinde, sonsuza dek ulaşamayacağım bir yerde tuttuğu sözcüklere karşı verdiği mücadele açığa çıktı.

Artık onu her ne saklıyorsa, bunun bana zarar vermek için olmadığına inanacak kadar iyi tanıyordum. Aslında, gizliliğinin bir şekilde beni koruduğuna kendini inandığından neredeyse emindim, kendi çarpık yöntemiyle.

Ancak tüm hayatımı sırlarının beni koruyacağını düşünen insanlar tarafından korunarak geçirmiştım. Bu yüzden, ne yazık ki hazırlıksız olduğum bir Taç giydım ve beni büyük olasılıkla öldürecek bir Meydan Okuma ile karşı karşıya kaldım.

Sır saklama sabrım sona ermişti.

"Aemonn'a olan tüm nefretine rağmen, en azından o dürüst," diye tısladım. "Benden ne istediğini ve neden istediğini acı verici bir Çekilde açıklıyor. Luther Corbois'nın bitmek bilmeyen tanrıların lanetlediği gizemi yerine onunla ne bekleyeceğimi biliyorum."

Yüzünden öfke akıyordu. "Sana karşı dürüst olmadığımı nasıl söylersin? Sana anlattığım şeyler arasında Lily ya da Taran'a bile itiraf etmediklerim var."

"Neden?" Bağırdım. "Bana söylemediğin şey ne?"

Perişan görünüyordu, işkence görüyordu ama yine de cevap vermedi. Sonunda sinirlerim bozuldu.

"Eğer bu doğruysa, en yakın arkadaşlarınızın ve ailenizin sizin hakkınızda *hiçbir* şey bilmediğiniz birinden daha az *şey bilmesi* ne kadar acınası bir durum."

Tüm vücudu irkildi. Geri çekildi, uzaklaştı ve beni gardırop kapısına yaslanmış nefes nefese bıraktı. Varlığının bıraktığı boşluğu bir ürperti doldurdu ve beraberinde pişmanlığı getirdi.

Bana sırtını döndü ve kapıya doğru ilerledi.

"Luther, bekle. Ben-" demek istemedim.

"Sevindim," dedi, olduğu yerde durarak. "Burada kimseye güvenemeyeceğini anlamana sevindim. Bu dersi öğrenmem yıllarımı aldı. Ve bu süreçte çok fazla masum insan öldü."

"Luther," dedim tekrar, daha yumuşak bir sesle. Arkasından yaklaştım ve avucumu sırtına koydum. Gerildi, sonra geri çekildi.

"Ama bunun sadece Türemişler için geçerli olduğunu düşünüyorsan aptalsın," dedi kesin bir ifadeyle.

Benimle tekrar yüzleştğinde duvarları yeniden örülmüştü. Dakikalar önce içinden taşan tüm çalkantılı duygular kaynayıp uçup gitmişti. Luther gitmiş, yerine zalim, umursamaz Prens, kimseye boyun eğmeyen, hatta Kraliçesine bile boyun eğmeyen o yılmaz güç gelmişti.

"Eninde sonunda, ölümlü arkadaşlarınız ve aileniz de sizi aramaya gelecektir.

Sizi istediklerini elde etmek için bir araç olarak görecekler. Her zaman öyle yaparlar." Kıldandım. "Benim ailem senin ailen gibi değil."

"Hayır mı?" Sesi çok boş geliyordu, daha birkaç saat önce onda gördüğüm mutluluktan eser yoktu. Gözleri kararmıştı, o delici mavi grileri şimdi donuk, cansız bir arduvaz rengine dönüşmüştü. Kırılmıştı ve çekici tutan bendim. "Annen sana hiç yalan söylemedi mi? Baban hiç sır saklamadı mı?"

Bu gerçek karşısında ırkıldım.

"Ve görmek istesen de istemesen de, kimse seni o zavallı ölümlü çocuktan daha fazla kullanmak istemiyor."

"Bana Henri'yle kalmamı söylemiştin," diye karşılık verdim. "*Bir yolunu bulacağız*" dedin. Desteğiniz bu kadar çabuk mu tükendi?"

"Desteğimi seçimlerinize katıldığım şeklinde algılamayın," diye tersledi. "Bu odanın dışında vereceğiniz her kararın arkasında duracağım. Sizi herhangi bir tehditten, hatta kendi ailemden bile korumak için kanımı dökeceğim." Yüz hatları tiksintiyle çarpıldı. "Eğer emriniz buysa, onu korumak için hayatımı veririm."

Parmağını kapıya doğru uzattı. "Dışarıda, benden istediğin her şeyi yapacağım. *Her şeyi yaparım*. Ama burada, özel olarak, sen gitmemesi için yalvarmak zorunda kaldığın bir adama kalbini verirken dilimi tutmamı bekleme." Bakışları keskinleşti. "Sadece sen ona taht teklif ettiğinde seninle evlenmeyi kabul eden bir adam."

"Bizi dinliyordun," diye soluk soluğa kaldım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Buna hakkın yoktu-"

"*Umurumda değil,*" diye gürleyerek karşılık verdi. "Sana en yakın insanların gerçek niyetlerini bilmek benim işim. Seni güvende tutacağım ve bunun için özür dilemeyeceğim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Yüzümü kabaca ellerinin arasına aldı, parmakları sanki beni bırakırsa ölecekmiş gibi tenime yapıştı. "Beni hor görse bile. Senin için bir *hiç* olsam bile. Çünkü benim çağrım sizin bile iddia edemeyeceğiniz kadar yüksek bir makamdan geliyor Majesteleri. Onun benim kalbimi koruduğu gibi, ben de sizinkini koruyacağım. Bu beni öldürse bile."

Gücünün aurası alevlendi, titreşen enerjisi odayı doldurdu ve beni öfkeli, umutsuz pençesine aldı. Binlerce görünmez el yüzümü, kollarımı, bacaklarımı ve aradaki her yeri kavradı. Kendi gücüm ahenkli bir karşılık olarak mırıldandı. Derimin içini pençeliyor, özgür kalmak ve büyüünün kudretli gazabıyla eşleşmek için yalvarıyordu.

Kalp atışlarının en kısıası için dünya durdu. O, ben ve aramızda yanan bu ışıktan başka bir şey yoktu, bizi yok oluşumuza sürüklese bile görmezden gelemeyeceğimiz bu parlayan işaret.

Luther'la geçirdiğimiz her an kadere karşı bir mücadele gibi geliyordu. Her bakığ, her dokunuğ uğursuz bir ağırlıkla yüklüydü, sanki her biri ikimizi de aÇan daha derin, görünmeyen bir sonuç tağıyordu. Korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi de ve bir kez olsun onunla savaşmaktan bıkmıştım. *Onunla* savaşmaktan bıkmıştım.

Gözlerimi kapadım, dudaklarımı ayırdım, eğildim ve teslim oldum.

Ama elleri yüzümden düştü. Gücü geri çekildi ve bedeninin sıcaklığı kayboldu. Bir an sonra kapı çarparak kapandı.

Ve bir kez daha yalnızdım.

CHapTer

TWenTY-THree

"Bir, iki, üç-ow!" "Özür dilerim!"

"Harika gidiyorsun -dört, beş, altı-"

"Kahretsin."

"Devam edin! Bir, iki, th-"

CRASH.

"Aman Tanrım, az önce prensesi kırdım." "Ben iyiyim! İyileşecek, sanırım."

Teller gülmemek için dudaklarını sertçe ısırды. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Baloyu iptal etmek için çok mu geç?" Homurdandım. Sakarlığım yüzünden zindanın zeminine yuvarlanan Lily'nin elbisesinin üzerindeki kiri temizlemesine yardım ettim.

"Neredeyse başardın," diye cıvıldadı, cesaret verici gülümsemesi acı yüz buruşturmaları arasında biraz kayboldu. "Hadi tekrar deneyelim."

Kaşlarımı çattım. "Belki de Teller ile pratik yapmalıyım. Diplomatik bir kriz olmadan onu istediğim gibi yaralayabilirim."

"Teşekkürler," diye kestirip attı. "Ama ben de nasıl dans edileceğini bilmiyorum."

İçimi çektim ve elimi Lily'nin elinin içine koydum, diğer elimi de onun omzuna koydum. Bana her zamanki parlak gülümsemesini gösterdi ve bir an için bu gülümsemede ağabeyinin bir parıltısını gördüm - dün geceki kavgamız onu tekrar gölgelerin içine atmadan önce görmeme izin verdiği o neşe kırıntısını. Kalbim acı dolu bir şekilde çarptı.

Lily saymaya başladı ve ben de zindanın etrafında dönerken onu takip ettim. Alışılmadık bir görüntü oluşturduk, Lily erkek rolünü oynayarak

Ben ilk eğitim seansıma hazırlanırken tunik ve pantolon giyen kadının adımlarında beceriksizce sendelerken, onun ince erik rengi elbisesi mükemmeldi.

Lily'nin ayaklarına yüzüncü kez basarken Teller'a, "Notlarını okumaya devam et," dedim. "Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var."

Teller kağıt yığınlarını karıştırdı. Cenaze ve balo nedeniyle dersleri iptal edilmişti ve uzak durması için ısrar etmeme rağmen Teller, topladığı bilgileri aktarmak için Lily'yi bu sabah gizlice içeri girmeye ikna etmişti.

"Söylediğim gibi, Yirmi Hane arasında en güçlü beş tanesi var. Corbois, Benette, Hanoverre, Teniers ve Amraut Haneleri. Bu beşi anlaşırsa, diğer haneler her zaman hizaya gelir."

"İçlerinde ölümlülere karşı dostça davranan oldu mu?" "Evet, aslında - Corbois Evi."

Neredeyse bir taş sütuna çarparak irkildim. "Gerçekten mi?"

Lily gururla başını salladı ve söze girdi. "Kan Savaşı'ndan sonra birçok Hane ölümlülere yasaklamak istedi ama Corbois Hanesi af ilan edip ilerlemek istedi. Şu anda yürürlükte olan yasalar üzerinde uzlaşmaya vardılar."

"Ölümlülerden en çok hangi Ev nefret ediyor?" Ben sordum.

"Easy-House Hanoverre." Sesinde, onların önyargılarıyla ilgili kişisel bir deneyimi olduğunu gösteren buruk bir çıtırtı vardı ve Lily'nin ona attığı sempatik bakışla daha da doğrulandı.

"Iléana'nın benden ilk görüşte nefret etmesine şaşmamalı," diye mırıldandım.

Lily'nin gülümsemesini bir parça şeytanlık bozdu. "Luther yemekte Iléana'ya haddini bildirdiğini söyledi."

"Ah?" Kayıtsız görünmeye çalıştım ama dik durmak için gösterdiğim zayıf çaba dikkatimi dağıttı. "Sana şimdiden bahsetti mi?"

"Dün gece ondan saklanmak için benim odama geldi. Her zamanki gibi sarayın her yerinde onu kovalıyordu."

Demek Luther yemeği onunla birlikte terk etmemişti.

Suçlulukla ayaklarıma baktım. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Daha önce hiç kimsenin ailemizle bu kadar iyi başa çıkabildiğini görmediğini söyledi. Senin Kraliçe olmak için doğduğunu söyledi."

Dizlerimin bağı çözüldü, yere çakılırken ayaklarım Lily'nin eteklerine dolandı. Başım sert taşa çarptı ve sırtımdan aşağı bir acı şimşegi çıktı.

Lily nefesini tuttu ve yanıma diz çöktü. "Yaralandın mı?"

Gözlerimi tavana diktim ve homurdandım. "Meydan Okuma hakkında endişelenerek zamanımı boşa harcıyorum. Beni öldürecek olan *baló salonu dansı*."

Teller ayağa fırlayıp yanıma geldi, kendimi aptal durumuna düşürmemden duyduğu müstehcen sevinci gizleme zahmetine girmedim.

Ve hangi saygıdeğer abla küçük kardeşinin *bunu* yapmasına izin verir?

Ayağa kalkmama yardım ettiler ve ben de başımın arkasındaki hassas noktayı nazikçe ovaladım. "Biraz ara vermem gerek. Teller, benim yerime geç ve Lily ile dans et."

Kendini beğenmişliği kayboldu. "Ben mi? Ben... Hayır. Yapamam-"

"Lily sana öğretebilir. Ben de izleyerek daha iyi öğreniyorum. Ayrıca, eğer taç giyersem, her türlü süslü baloya katılmak zorunda kalacaksın, bu yüzden adımlarını şimdiden öğrensen iyi olur." Sırıttım ve bir elimle kızaran yanaklarına hafifçe vurdum.

Merdivenlerdeki yerine oturdum ve meraklı gözlerimi gizlemek için kâğıtlarını yüzümün önünde tuttum.

Aralarında filizlenen romantizm, zor durumdaki kalbime merhem oldu. Dokunduklarında yüzlerinin kızarmasına, bakışlarının her zaman bir an fazla uzun kalmasına, Teller'ın saygılı bir mesafeyi korumaya çalışsa bile Lily'ye hevesli bir şefkatle sarılmasına bayıldım.

Vicdanım beni uyarmak için başımın etini yiyordu. Benim desteğim olsa bile, aralarındaki ilişki sadece kederle sonuçlanabilirdi. Asla bir çiftleşme bağı kurulamaz, birlikte yaşlanamazlardı. Belki de bunu teşvik etmem zalimlikti.

Ama onları gülerken ve gözlerinde bir parıltıyla odanın içinde dönerken izlemek - bu neşe gerçektir. Saf ve masum bir şeydi, çorak bir dağın yamacındaki bir çiçek gibiydi. İkisi de diğerinin unvanını, soyunu ya da yetiştirilme tarzını önemsemedi. Birbirlerinde iyilik görüyorlardı, onları ayıran duvarları aşabilecek bir sevgi. Ve ne kadar zalimce olursa olsun, ne pahasına olursa olsun onu korumak için tanrılara meydan okuyabilirim.

Onları biraz olsun yalnız bırakabilmek için gözlerimi kaçırdım. Teller notlarında her bir Meclis'in kilit üyelerini, ölümlülere karşı tutumlarını, yatırım yaptıkları sektörleri ve eski tarihi rekabetleri listelemişti. Tüm bunları hafızama kazımak için dikkatim sayfanın üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyor, bilmediğim ne kadar çok şey olduğuna dair cesaret kırıcı bir hüznü körüklüyordu.

Ortada yüzyılların kültürü, kütüphaneler dolusu yazılı olmayan kural vardı ve Alçalmışlar bunları eski bir favori kılıç gibi kullanıyordu.

Yenilgi hissine karşı koydum ve babamın derslerini aklımda tuttum. *Sadece devam et. Son nefesime kadar.*

Çalışmama o kadar dalmıştım ki omuzlarıma bir gölgenin düştüğünü bile fark etmedim. Havanın değişip güç tınısıyla yoğunlaşması bile beni düşüncelerimden uyandırmadı.

Onun topraksı ve kışkırtıcı bir şekilde tanıdık gelen kokusu, sessiz karanlıkta bana doğru parıldayan iki havuz bulmak için odağımı yukarı çekti. Lily ve Teller'a bir bakış attım - hala gülümsüyorlar ve kaçırdıkları adımlar yüzünden kıkırdıyorlardı, şimdi onların savunmasız hallerini kimin izlediğinin farkında değillerdi

An.

"Balo için dans etmeyi öğrenmeme yardım ediyorlar," diye suçlulukla ağzımdan kaçırđım. "Sadece kısa bir mola veriyorum."

Luther yanıma oturdu, aramızda dikkatlice boşluk bıraktı ve sessizce kardeşlerimizin odanın diğer ucunda hoplayıp zıplamasını izledi. Beni rahatsız eden aynı çatışma onun gözlerine de yansıyor; kız kardeşini bu kadar mutlu görmenin verdiği sevinç ve bunun kaçınılmaz sonunu bilmenin verdiği acı.

"Lütfen onları durdurmayın," diye yalvardım.

"Yapmayacağım. Tavsiyene uymaya ve her şeyi olurluna bırakmaya karar verdim." Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Kendi seçimlerini yapması için ona güvenmemi söylemiştin." Bakışları tekrar benimkilere kaydı. İfadesi yorgun görünüyordu, saçları dağınık ve bağısızdı, bir o yana bir bu yana dönmüş ama uyumamış bir adamın bakışları vardı yüzünde. "Birine değer verdiğimde bırakıp gitmek benim için kolay değil. Onlara zarar vereceğini bildiğim bir şeyi seçmelerini izlemek."

"Teller ona asla zarar vermez." "Lily'den bahsetmiyordum."

Kalbim, yaldızlı kafesinin parmaklıklarına kanat çırpıp, çırpınan bir ötücü kuş gibiydi.

"Eğitim için erken geldin," dedim.

"Kahvaltı için odanıza geldim ama siz yoktunuz. Sizinle konuşmayı umuyordum."

"Şey... işte buradayım." Sesime biraz soğukluk katmaya çalışsam da, bu kötü bir yalan denemesiydi.

Yorgun bir iç geçirdi. "Sana bir özür borçluyum. Yemeği terk ettiğim için ve dün gece söylediğim şeyler için. Kulak misafiri olduğum için. Hepsi için."

Aramızdaki duvarın yıkıldığını hissettiğimde ciğerlerimden rahatlama fışkırdı. "Ben de özür dilerim. Söylediğim şey-"

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Çenesi gerildi. "Bana nasıl hissettiğini söyledin. Bunu kabullenmeli ve peşini bırakmalıydım."

İçgüdülerim onu düzeltmemi, onun benim için bir hiç olduğunu söylediğimde sadece resmi bir bağımız olmadığını kastettiğimi açıklamamı istiyordu - ortak bir kan ya da yıllara dayanan bir arkadaşlık, danışmanlık rolleri ya da yükümlülükler yoktu. Bana neden hayatı boyunca tanıdığı insanlardan çok daha fazla güvendiğini, değer verdiğini anlayamadığımı itiraf etmeliydim.

Daha da kötüsü, ben de aynısını hissettim. Ve bunun beni ne kadar korkuttuğunu.

Ama belki de bu en iyisiydi. Belki de aramızda gerçekten bir şey olmadığını düşünmesi daha iyiydi.

Onun bazı suçlamalarında gerçek payı olduğunu hissetmeyecek kadar inkârcı değildim. Henri'yle olan nişanlılığımız sallantılı bir zemin üzerine kurulmuştu ve bunun tek nedeni Kraliyet ya da benim Soydan gelen biri olmam değildi. Yakın geleceğimizde bazı zor konuşmalar belirmişti.

Ama Henri'ye benden vazgeçip çekip gitmemesi için yalvarmışım ve şimdi aynı şeyi ona borçluydum. Luther'le aramızda ne olursa olsun, Henri'ye sadakat sözü vermişim. Ve sözünü tutan tek kişi Luther değildi.

Kalbim bırakmamam için bana yalvarsa bile.

Başımı salladım. "Her şey affedildi. Arkadaş mıyız?"

"Arkadaşlar," diye kabul etti.

"Danışman mı?" "Şansını zorlama, Corbois."

Dostça bir gülümsemeyi paylaştık ve kendime rağmen onun gülümsemesinde tekrar kayboldum. Ani sessizlik bizi şimdiki zamana geri çektiğinde ne kadar zamandır birbirimize baktığımızdan bile emin değildim.

Lily ve Teller'ın bizi izlediğini görmek için baktım, ikincisi kaşlarını çatmış, ilki ise bir tabak krema yemiş kedi kadar memnun görünüyordu.

Ayağa fırladım ve merdivenlerden aşağı indim. "Siz ikiniz gidin, Taran ve Alixe birazdan burada olurlar."

Başlarını salladılar. Teller ve ben birbirimize ağır bir bakış attık, aramızda bir dizi çatık kaş, bastırılmış dudak ve başlarımızı hafifçe eğerek koca bir konuşma geçti. Konuşmanın sonunda omzumu sıktı. "Bu gece harika geçecek. Meydan okumaya ihtiyacın bile olmayacak, çünkü dansınla hepsini öldüreceksin."

Ona doğru hamle yaptım. Sırıtarak kaçtı, ancak taş suratlı Luther'e yaklaşıırken yüz ifadesi soldu.

Luther Lily'yi kucaklamak için kendine çekti ve bağıının tepesine bir öpücük kondurdu, bir yandan da Teller'ın bakışlarını korkutucu bir parıltıyla tutuyordu. Merdivenlerin ortasına doğru ilerledi ve Teller'ın Luther'in heybetli gövdesini geçebilmek için vücudunu garip bir şekilde bükmesini gerektirdi. Teller nihayet Luther'in yanından geçip gittiğinde Luther tehditkâr bir hırıltı çıkardı ve Teller çıkışa doğru fırladı.

Gülmemek için kendimi zor tutarken dudaklarımı büzdüm. Luther gözüme takıldı ve göz kırptı. "Bu Kraliçemle dalga geçtiğin içindi."

"Uh huh. Eminim bunun küçük kız kardeşinize olan ilgisiyle bir ilgisi yoktur."

Merdivenlerden inip birkaç santim ötede durduğunda dudaklarında suçlu bir gülümseme belirdi. "İstersen dans etmene yardım edebilirim."

Ellerini uzattı. "Yıllar boyunca bunu yeterince yapmak zorunda kaldım."

Gözlerim beni bekleyen kollarına kaydı ve kıpırdamamak için dizginleri sertçe çekmek zorunda kaldım. İkimizin birlikte hareket ettiğini hayal ettim, elleri belimde, yüzlerimiz bir nefes uzakta...

"Hayır," diye boğuldum, bir adım geri çekildim. "Teşekkür ederim ama ben iyiyim."

Başını salladı ve ellerini indirdi ve saatler gibi uzayan birkaç acı dolu an boyunca ikimiz yan yana durduk, ağırlıklarımızı karıştırdık ve hiçbir şey söylemedik.

Luther gözlerini zindanın girişine dikmiş, Taran ve Alixe'in her an gelmesini bekliyordu. Onun dikkati bağka bir yerdeyken -benim yanımda nadiren olur- gözlerim vücudunu tarayıp onu içine çekerken buldu kendini.

Güzel. Kabul edebilirdim. Ondan etkilenmişim. Kaslı fiziği, taştan oyulmuş yüz hatları, düşünceli bakışları, sadece benimle paylaştığı o sevimli gülümsemesi. Her bir özelliği, hatta yara izi -tanrılar, özellikle de yara izi

-Maksimum etki için elle seçilmiş gibi görünüyordu.

Ama o bir Türemiş'ti. Hepsi çekiciydi. Nefret ettiklerim bile o kadar güzeldi ki bazen gözlerimi kaçırmakta zorlanıyordum.

Hepsi buydu: Şehvet. Fiziksel çekim. İlkel, biyolojik dürtüler. Vücudumun bu kadar çok muhteşem insanın yakınına itilmesine verdiği doğal tepki.

O zaman neden Aemonn ya da Taran'la flört etmek zararsız geliyor da Luther'in bir bakışıyla köpekbalıklarıyla dolu sularda bir kova kanlı yemle yüzüyorum?

Zindanın nemli soğuşuna rağmen tenim kızarmıştı. Tunığimin düşük yakasını çekiştirdim, boynumda oluşan ter boncuklarının üzerinde bir esinti yaratmak için kumaşı dalgalandırdım.

Bu hareket Luther'in dikkatini çekti ve odağı köprücük kemiğime kaydı. "Dün gece yara izleri hakkında söylediklerinde ciddi miydin?"

Zihnim akşam yemeği sohbetini tekrarladı.

Ve eğer Luther benim kralım olsaydı.

Boğazımı temizledim. "Özellikle hangi kısmı?"

"Yaralarımızın iyileşmesi gerektiğine inanmıyor musunuz?"

"Tabii ki bilmiyorum." Iléana'nın kötü sözlerini hatırlayınca yüz ifadem bozuldu. Luther'i yara izi olmadan düğünmek kalbimdeki bir Geyi parçaladı. "Benimkini çıkarmak için beni tekmeleyerek ve bağırarak tutmaları gerekir."

Dudağının kenarı kıvrıldı ve tam da bu görüntüyü hayal ettiği hissine kapıldım.

Parmaklarım boğazıma yakın bir yerde, Luther'in bakmadığımı sandığında gözlerinin sürekli üzerinde gezindiği yara izinin üzerinde gezindi. "Yara izlerim beni mutlu ediyor. Hepsi birer anı."

"Bunlar incinmiş olmanın mutsuz anıları değil mi?"

Omuz silktilim. "Artık öyle değil. Zamanın acıyı silip geride kahkahaları bırakma gibi bir huyu var."

Çenesini esneterek kaşlarını çattı. Belli ki içini kemiren bir şey vardı. "Başka yaraların da mı var?"

Homurdandım. "Her tarafım onlarla dolu. Ormanda oynayarak ve kavgalara karışarak büyüdüm. Bir şekilde sıyrılmadığım neredeyse bir santim bile yok."

"Neden şaşırmadım ki?" dedi alaycı bir ifadeyle.

Kalçamdaki büzülmüş çizgiyi göstermek için tunığimi kaldırdım. "Teller ve ben tahta kılıçları kullanmak için fazla büyüdüğümüze karar verdik ve babamın kılıçlarıyla dövüşmeye çalıştık." Gözleri kocaman açılmıştı, ben de sııttım. "Bu hatayı sadece bir kez yaptık."

Gömleğimi başımın üzerinden çıkardım, göğüslerim hala kalın bir bandeau ile kaplıydı ve kürek kemiğimi işaret ederken ona sırtımı döndüm. "Sınıftaki erkeklerle bir yarışa girdim. Kazanmak üzereydin ki içlerinden biri bana çelme takmaya çalıştı, ben de onu yere serdim ve kırık bir şişenin üzerine düştüm." Omzumun üzerinden baktım ve gururla gülümsedim. "Buna değdi."

Luther'in duruşu sertleşmişti, odağı ellerimdeki gömleğe sabitlenmişti.

Ani tevazusu karşısında gözlerimi devirdim. "Bu sadece ten. Beni çok daha azıyla görmüştün, hatırladın mı?"

Parlayan gözleri benimkilere dikildi. "Unutmak imkansız."

Yüzümün kızarmasına karşı koydum ve ona dönerek göğüs kafesimin üstündeki pembe lekeyi gösterdim - "attan düştüm"- sonra pantolonumun paçasını kıvrarak kaval kemiğimdeki eğri çizgiyi ortaya çıkardım - "yüzerken beni yakalayan paslı zincir."

Luther birkaç adım daha yaklaştı. Sanki uzanıp hepsine dokunmak için can atıyormuş gibi elleri titriyordu. Daha önce yara izi olan başka bir yetişkin tanıyıp tanımadığını ya da her zaman süt denizindeki tek mürekkep damlası olup olmadığını merak ettim. Eğer öyleyse, bu onun yara izlerini saklama tercihini daha da etkileyici kılıyordu.

Ve daha da meraklı.

Ön kolumu ona doğru uzattım ve dirseğime doğru kıvrılan kızarmış derimin parlak izini gösterdim.

Kolumu tuttuğunda nefesimi tuttum. Başparmağı çizgiyi sıyrarak izini sürdü. Gözlerinin ardında merak ve dehşet karışımı bir duygu çalkalanıyordu. "Tüm bu yaraları iyileşme yeteneklerin ortaya çıkmadan önce mi aldın?"

Başımı salladım. "Bu sonuncusu olmalı. Teller'a zorbalık yapan bir çocuğu kandırıp çamura düşürdüm ve onu okulumuzun önünde utandırdım. O ve arkadaşları intikam için geri geldiler." Eve yürürken beni nasıl pusuya düşürdüklerini ve kanlı bir şekilde dövdüklerini hatırlayınca irkildim. "Egosu incinmiş, saldırgan bir erkeği asla hafife almayın."

Luther'in parmakları ön kolumu sıkıca kavradı, bu hareket beni hafifçe daha yakına çekti. Sesi alçak ve çakıllı bir hal aldı. "Bırak onu bulayım. İyiliğinin karşılığını veririm."

Bir kahkaha attım ve onun dokunuşundan çarpan kalbime doğru ilerleyen çatırdama akımına konsantre olmaya çalıştım. "O çoktan gitti. Emarion Ordusu'na katıldı. Şimdi Fortos'ta."

"*Öbür dünyada* olması umurumda değil. Eğer sana zarar verdiyse, bunu ona ödetmenin bir yolunu bulacağım."

Midem bulandı. Dikkatim ceketinin altında kaybolan yara izine takıldı. "Bu senin tek yaran mı?"

Başını salladı. "Sayı olarak beni geçtin ama sanırım cüsse olarak seni geçtim."

Yaramazca sıırttım. "Önemli olan boyutu değil Luther, onunla ne yapabildiğin."

İnledi ve gözlerini tavana dikti, ama beni kavrayışı sıkılaştıkça nabzım hızlandı. "Taran'ın senden bu kadar hoşlanmasına şaşmamalı."

"Eee?" Başımı onun yara izine doğru eğerek dürttüm. "Sana benimkini gösterdim."

Uzun bir süre tereddüt etti, sonra kolumu bıraktı. Soyunurken parmaklarının ceketinin düğmelerine takılmasını, boynunun etrafındaki kasların kopacak kadar gergin görünmesini ya da bakışlarının odanın içinde zıplayarak benden başka her şeyi içine almasını kaçırmadım.

Yara izinin ortaya çıkmasından hoşlanmadığı yeterince açıktı ve ben de bunu görmezden gelip acısına son vermeyi düşündüm. Ama içimden bir ses bu anın hayati olduğunda ısrar ediyordu; bu onun görmem gereken bir yanıydı ve daha da önemlisi Luther'in görüldüğünü hissetmesi gereken bir yanıydı.

Kendime tepki vermeyeceğime ya da saklamakta haklı olduğuna inanması için ona herhangi bir sebep vermeyeceğime söz vermeme rağmen, giysileri düştüğünde, tüm nefesim ciğerlerimden fırladı.

Yüzündeki yara izi, göğsünü kaplayan korkunç kanıtla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Boğazından kalça kemiğine kadar uzanan acımasız kesik, orta hat boyunca en az bir inç genişliğindeydi ve gövdesi boyunca ağ gibi uzanan sayısız sivri kolları vardı.

Bir şifacı olarak bile daha önce böyle bir şey görmemiştim. Sanki içinden bir şimşek çıkmış ve derisini paramparça etmişti. Parlak çizgiler pembe ve beyazın tonlarında benek benekti, yara izinin pürüzsüz zeytin derisini kestiği kenarlar boyunca dalgalanıyordu.

Elim kendi kendine göğsüne doğru uçtu ve etin en çok zarar gördüğü merkezin üzerinde durdu.

Öfke kanımda kaynıyordu. Bu kadar acımasız bir yaralanma kaza değildi. Bu yara öldürmek içindi. Birinin ona bunu yapmış olabileceği düşüncesi kalbimi küt küt attırıyordu ama bunun o kadar genç ve savunmasızken gerçekleştiğini bilmek...

"Bunu sana kim yaptı?" Bir gryvern gibi dişlerimden alevler fışkıracakmış gibi hissederek nefes aldım.

"Bunun bir önemi yok. Artık bana zarar veremezler ve ben de başka kimseye zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

"Söyle bana," diye hırladım. "Neden onları koruyorsun?" "Koruduğum onlar değil."

Ona ters ters baktım ama yüzü kararlıydı, çenesi çelikten bir blok gibiydi. Şimdiye kadar bu bakışı tanımıştım. "Sana söyledim, beni tutan insanlarla işim bitti."

benim yararım için sırlar."

"Ve sana söyledim, seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağım, bunun için benden nefret etsen bile."

Boğazımda öfkeli bir ses yükseldi. Uzaklaşmak için hamle yaptım, eli benimkinin üzerine geldi ve göğsüne bastırdı.

"Bir gün sana anlatacağım," diye söz verdi. "Söyleyebildiğim zaman. Güvenli olduğunda." "Bu ne zaman olacak?"

Bir an düşündü, sonra ifadesi çapkınlaştı. "Zorlu Dönem'i atlat. Taç Giyme Töreni'ne ulaş. Sonra sana söyleyeceğim."

"Madem Meydan Okuma'dan sağ çıkacağımdan bu kadar eminsin, neden şimdi söylemiyorsun?" "Dediğim gibi, taç giymeni sağlamak için birçok aracım var." Gülümsedi.

"Hayatta kalmanız için sizi motive etmek de bunlardan biri."

Kendini beğenmişliği sinir bozucu derecede çekiciydi. "Hayatta kalmak için rüşvete ihtiyacım yok Luther. Hayatta kalma içgüdülerim oldukça güçlüdür."

"Benimle tanıştıktan birkaç dakika sonra elimi kesmekle tehdit ettin. Kraliyet Muhafızlarına *birkaç* kez saldırdın. Sarayda tek başına gizlice dolaştın. Yanan, çöken bir binaya koştun. Tüm bunlar olurken görünüşe göre bir ölümlü olduğuna inanıyordun. Saygılarımla, Kraliçem-" Daralan gözlerime karşılık verdi ve yüzünü bana doğru eğdi. "-hayatta kalma içgüdüleriniz *berbat*."

Gülüşümü bastıramadım. Haklıydı - şimdi bile bu kararların her birinden utanç duymuyorum, sadece gurur duyuyorum.

İsteksizce sırrını saklamasına izin verdim ve dikkatimi tekrar vücudunu acımasızca ikiye bölen yara izine yönelttim. "Bundan nasıl kurtuldun?"

"Kutsal Lumnos Ana," dedi saygıyla. "O gün ölebilirdim ama o beni korudu."

Odasındaki mabedi, mermer büstün üzerine sevgiyle yerleştirilmiş mumları ve çiçekleri düşündüm.

"Kraliyete bu yüzden mi hizmet ediyorsun? *Bana bu yüzden mi* hizmet ediyorsun? Hayatını kurtardığı için bunun ona bir geri ödeme olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerimiz buluştu, bakışlarının parıldayan denizinde bir fırtına koptu. "Bu karmaşık bir soru."

"Basit bir evet ya da hayır."

Parmakları benimkilerin arasında dolaşarak göğsünde duran elimi kavradı. "Bu konuda hiçbir şey basit değil."

Odak noktam göğsüne, kalbinin hemen üstüne düştü. Cephanelik saldırısının olduğu gece, ikimizin bir ölüm tarlasında birlikte durduğumuzu, bir ölüm ve yıkım çemberinin ortasında gümüşi ateşle yıkandığımızı hayal etmiştim. İmgelemde elimi göğsümün sol tarafına doğru kaldırmıştım, o da aynısını yapmıştı. İmgelem sona erdiğinde, Luther -*gerçek Luther*-önümde durmuş aynı hareketi yapıyordu.

Şimdi ona baktığımda, bronzlaşmış deriden çıplak bir parça aynı yerde duruyordu ve ilginç bir şekilde zarar görmemişti. Doğrudan yaranın olduğu yerdeydi ama yara izinin çizgileri sanki başka bir güç tarafından saptırılmış gibi etrafından dolanıyordu.

"O gece," diye başladım, "çatı çökmeden hemen önce... imgelem-"

"Biz, bir savaş alanında." Başını salladı. "Hatırlıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sanırım Kutsal Lumnos Ana'dan bir mesaj. Gerçi imgelemlerinin ne anlatmak istediği her zaman net değil. İlk başta açık görünen şey-" Bana yavaşça baktı. "-aldatıcı."

Başımı eğdim. "Lumnos bundan önce sana imgelemler mi gönderdi?"

Sırtı kaskatı kesildi, yüz ifadesi niyet ettiğinden daha fazlasını açığa vurmuş gibi görünüyordu.

"Bir dakika, üstsüz antrenman mı yapıyoruz?" Taran'ın sesi zindanda yankılandı. Zindanın merdivenlerinden aşağıya atladı ve tuniğini başından sıyrarak bir insanın sahip olabileceğinden çok daha fazla kasla dalgalanan bronzlaşmış göğsünü ortaya çıkardı. "Bunun için Kindred'ı kutsa."

Alix merdiven boğluğunda durakladı ve Luther'le beni yarı çıplak, göğüs göğüse, benim elim onunkinde kenetlenmiş halde gördü. Sessizce bizi değerlendirdi. "O koca aptalı alıp sonra gelebilirim."

Luther'den geri çekildim, suçluluk itirafından başka bir şey olamayacak kadar hızlı ve beceriksizce. "Hiç de değil," diye geveledim. "Biz sadece, yani, biz, uh-gelin içeri."

Giyinmek için hamle yaptım ama Taran bir kolunu omuzlarıma attı ve beni yanına hapsetti. "Kraliçeyi duydun, Alixe," diye şaka yaptı. "Gömleklerini çıkar. Neyin var göster bize."

Elinden kurtuldum ve tuniğimi tekrar yerine çektim. "İğrenç, Taran. O senin kuzenin."

"Uzak kuzen. Dört kuşak öteden. Ve Corbois Hanesi akraba olmak gibi aptalca bir şeyin iyi bir eşleşmenin önüne geçmesine asla izin vermez."

"Son derece iğrenç. Bunun yüz deformasyonlarına ve düşük zekâyâ yol açabileceğini biliyorsun." Ellerimi kalçalarımdayadım ve düşünceli bir şekilde gözlerimi kısarak ona baktım. "Düşündüm de, bu senin hakkında çok şeyi açıklıyor."

Bana vahşi bir sırtış fırlattı. "Kalkan kullanamayan bir kız için büyük laflar."

Bir yumruk savurdu ve tıslayan bir gölge topu yüzüme doğru fırladı. Refleks olarak bir kolumu kaldırdım ama küre bana yaklaştıkça yavaşladı ve başımı kaplayana kadar büyüdü. Karanlık dünyayı kapattı, görüşümü sonsuz, kasvetli bir boşluğa çevirdi.

Geriye doğru sendeledim ve küre benimle kaldı, beni kör ve kaybolmuş halde tuttu. Bir çift el yanlarımı gıdıkladı ve şaşkınlıkla irkildim. Çılgınca yumruk attım ama Taran menzilden çıkarken yumruklarım sadece kumaşı yakaladı.

"Ben senin Kraliçenim, biliyorsun," diye bağırdım. "Bana saldırmamanız gerektiğinden eminim."

Taran'ın alaycı sesi, "Bir numaralı ders," diye çınladı. "Eğitim sırasında rütbe yok. Herkes adil bir oyundur, sen bile Queenie."

Gölgeli küre gözden kaybolurken zindan tekrar görünür hale geldi. "Güzel. Ama sihrimde ustalaştığım an bunu hatırlayacağım. Ve intikam canımı *yakacak*."

"Güzel," diye yanıtladı Luther. Tamamen giyinikti, kollarını göğsünde kavuğturmuğtu, acımasız Prens'in heybetli görüntüsü yüz hatlarını kaplıyordu. Onu arkadaşlarının yanında görmek beni şaşırtmıştı. "Bu duyguyu kullan. Geçmişte gücünü kullandığında, bu hep duygusal bir sınıra zorlandığında oldu."

"Bu bizim türümüz için normal," diye ekledi Alixe. "Tanrılık duygularımızdan beslenir. Genellikle ilk kez aşırı derecede kızgın ya da tehdit altında olduğumuzda ortaya çıkar."

Öfkemden besleniyor gibi görünen o meraklı *sesi* düşününce kaşlarımı çattım. "Yani bu tanrısallık, tanrıça Lumnos'un bir parçası mı?"

"Tam olarak değil," diye yanıtladı. "Kindredlar bizim için tanrı sayılsa da, kendi dünyalarında kendi tanrıları vardı. Emarion'a geldiklerinde o ilahi gücün bir parçasını da yanlarında getirdiler. Tanrısallık tıpkı sizin içinizde olduğu gibi Kutsanmış Lumnos'un içinde yaşıyordu."

Ruhumda kızgın bir kaçak yolcu gibi yaşayan uzak bir tanrının düşüncesiyle kıvrandım. Hiçbir zaman özellikle dindar olmamıştım ama ilahi bir güce sadakatim varsa, bu Sonsuz Alev'e ve Eski Tanrılar'a idi.

Ölümlülere, Kindred'lara ve kesinlikle Lumnos'un kendisinin bağılı olduğu isimsiz güce değil.

Luther, "Sakinken onu çağırmayı öğrenmek zamanla olacak," dedi. "Şimdilik, tıpkı ilk gece yaptığın gibi, ona erişmene yardımcı olması için duygularını kullan."

Bana anlamlı bir bakış fırlattı ve bu anıyı hatırlayınca içimi bir ürperti kapladı.

Özenle koruduğu o sert dış görünüşünün altında hala onu görebiliyordum.

-O gece yaptığım şeyle gurur duyması, ne olabileceğime dair hevesli beklentisi.

Ona bunun hayatımın en kötü gecesi olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Sihrim her harekete geçtiğinde, bunun sonunda kaybedeceğim her şeyi ve herkesi hatırlattığını nasıl açıklayabilirdim?

O anlayamazdı. Hiçbiri anlayamazdı. Tek bildikleri buydu.

Öyle olsa bile bu durumumun gerçekliğini değiştirmiyordu: Eğer büyümde ustalaşamazsam haftalar içinde ölmüş olacaktım. O zaman tüm bu şeyleri yine de kaybedecektim ve planladığımdan çok daha erken.

Ben de başımı salladım ve itaatkâr bir gülümseme takındım. "Hadi başlayalım."

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

Yağmur iyi gitmemişti.

Sonraki bir saat boyunca Luther, Taran ve Alixe bir dizi deneme yaptılar.

Beni duygularımı açığa çıkarmaya zorlamak için birçok taktik uyguladı - bana sataştı, bana saldırdı, beni cesaretlendirdi, beni öfkeliendirdi. Hiçbiri işe yaramadı. Gücümün bir zerresi bile ortaya çıkmamıştı.

Antrenmanı kısa kesip odama döndüm ve onlara akşam yemeğinden dolayı yorgun olduğumu ve bu akşamki balo yüzünden dikkatimin dağıldığını söyledim. Kalbimin derinliklerinde bunun bir bahane olduğunu biliyordum. Duygularım hâlâ yüzleşmeye hazır olmadığım bir şekilde peşimi bırakmıyordu ve bu korku beni tekrar içimin boş ve uyuşmuş kısmına, tanrısallığın bile bana ulaşamadığı örümcek ağlarıyla dolu unutulmuş bir köşeye sürüklemişti.

Sonra tekrar denerim, dedim kendime. Haftalarım var. Bolca zaman. "Diem?"

Yatağımın ayak ucundan başımı kaldırdığımda Eleanor'un kaşlarını çatıldığını gördüm. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Yanaklarım sahte bir gülümsemeyle gerildi. "Evet, tabii ki. Ne diyordunuz?"

Bana bir bakış fırlattı. "Berbat bir yalancısın. Eğer bir Corbois olacaksan bunun üzerinde çalışmamız gerekecek."

O zaman gülümsemem gerçek oldu ve biraz da utandım. Elimi, hazırladığı lüks elbiselerden birinin boncuklu kolunda gezdirdim ve kendimi bu kadar özenle süslenmiş olarak hayal etmeye çalıştım. Cenazedeki hatamdan ders almış ve ondan balo için çeşitli seçenekler sunmasını istemiştim.

"İtiraf ediyorum, tüm bunlar çok bunaltıcı. Nasıl görüldüğüm daha

önce hiç kimse için önemli olmamıştı."

"Eğer bu doğruysa, oldukça şanslısınız."

İçimden alaycı bir kahkaha yükseldi. "Meydan Okuma'dan sağ çıktıktan sonra bana şanslı olduğumu söyle."

"Yapacaksın ama kastettiğim bu değildi." Yanıma geldi ve ellerimden tutarak beni ayağa kaldırdı. "Yirmi Hane arasında her şey önceden belirlenmiştir. Daha kendimizi tanımaya fırsat bulamadan, diyar bizi Hanelerimiz ve sihrimizin gücüyle, yani kontrol edemediğimiz iki şeyle yargılıyor." Hüzünlü bir iç geçirdi. "Danışmanınız olarak bile beni zayıf, alakasız bir Corbois kuzeninden fazlası olarak görmeleri pek olası değil. Ama *sen*..."

Beni döndürerek elbiselerin olduğu yere baktırdı, çenesini omzuma dayayarak fırlara ve süslemelere baktı.

"Siz boş bir tuvalsınız ve bu top da sizin boya paletiniz. Onların görmesini istediğin her türlü imgeyi yaratabilirsin. Gizemli, uysal ya da güçlü olabilirsin. Senden korkmalarını ya da seni hafife almalarını sağlayabilirsin. O balo salonuna giren *siz*, tamamen sizin kontrolünüzdendir. Bu, dünyamızda nadir bulunan bir armağandır."

"Bu benim ilk izlenimim sayılmaz. Hepsi beni cenazede utanç içinde gördü. *Bunun* üstesinden nasıl gelebilirim?"

"Yemekte bunu yeterince iyi yaptın. Kuzenler içeri girdiğinde ne düşünmüş olurlarsa olsunlar, gecenin sonunda hepsinin sana saygıyla bakmasını sağladın. Canlı bir resim çizdin ve onlar da bunu gördü. Peki... bu gece hangi resmi çizmek istiyorsun?"

Sözleri beni duraksattı. Umutsuzca hangi yönlerimi saklamaya çalıştığımı biliyordum -şüphelerimi, korkularımı, planlarımı, kırılganlıklarımı. Bunun yerine hangi yanımlı görmelerini istiyordum?

Gözlerim Eleanor'un bir araya getirdiği kıyafetlere takıldı, her biri giyip çıkarabileceğim bir karakterdi. Kraliyet devlet kadını olabilirdim - Lumnos ormanlarını temsil eden mütevazı zümrüt rengi bir elbise, vatanseverliğim krallığın işlemeli nişanlarına işlenmişti. Ya da ateşli bir ateş parçası olabilirdim; beni tahtta değil de yatakta gösteren kırmızı-turuncu bir şerit. Bir de korkunç savaşçı kraliçe vardı; aslında bir elbise değil, asker üniformasının zarif bir şekilde değiştirilmiş hali.

En azından ikincisi, bu balonun gerçekte ne olduğunu anlayabilirdi - kutlama kılığına bürünmüş bir savaş alanı.

Eleanor, "Sizi etkilemekle çok daha fazla ilgileneceklerdir, biliyorsunuz," dedi. "Ne de olsa sen Kraliçe'sin. Hem de bir Corbois Kraliçesi. Diğer Hanelerin daha fazla nüfuz kazanma umudu varsa, bunu elde etmek için sizden geçmeleri gerekecek."

Tacı Corbois çemberinin dışında gücü paylaşmak için kullanmak gibi bir niyetim vardı - sadece Yirmi Hane ile değil. Alçalmışlarla hiç değil.

Bu düşüncelerimi kendime sakladım ve başımı salladım. "Onları sadece bir tehdit olmadığımı değil, müttefikleri bile olabileceğime ikna etmem gerekiyor."

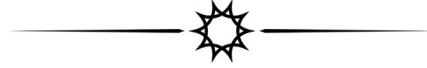
Eleanor gülümsedi. "Doğru."

Gözlerim farklı bir takıma takıldı. "Bu," dedim onu kollarımın arasına alırken.

"Emin misin?" Eleanor'un yüzü düşünceli bir ifadeyle buruştu. "Çok güzel ama pek... *sana göre* değil."

Avucumu gevrek kumaşın üzerinde gezdirdim ve dudağımın kenarı sinsî bir sırıtışa dönüştü.

"Aynen öyle."

GÜNEŞ orman örtüsünün üzerinden batarken, Sorae'yle birlikte tüneğinde oturmuş, gelen konukları gözetlemek için mermer korkulukların üzerinden bakarken bir yandan da Teller'ın notlarını gözden geçiriyordum.

Sarayın dış cephesine hangi tuhaf sihir dokunmuşsa, bu geceki şenlikler için görünümünü değiştirmişti. Karanlık gölge sarmaşıklar yumağı, küçük ışık huzmeleriyle parıldayan binlerce çiçek filizlendirmiş ve gece yarısı ışıltılı bir bitki örtüsünü andırmıştı.

Beklendiği gibi, Lumnos'tan İnenler en çirkin kıyafetleriyle ender rastlanan bir formdaydı. Her kıyafet bir öncekinden daha abartılıydı, bolca çıplak ten ve gözlerimi ve ağzımı faltaşı gibi açan cüretkâr seçimler vardı, neredeyse hepsi nefes kesici bir şekilde sihirle güçlendirilmişti.

Taşıtları bile şok ediciydi. Bazıları canlı parıltılarla boyanmış gibi parıldayan atlarla gelirken, diğerlerinin ışıktan ya da gölgeden yapılmış özenli arabaları vardı.

Sorae sabit bir şekilde nöbet tutuyor, her bir misafirin niyetini tararken gözbebekleri öfkeyle şişip inceliyor, ara sıra hissettiği şey karşısında küçük homurdanmalar çıkarıyordu. En derin hırıltısının Iléana Hanoverre ve ailesinin gelişini işaret etmesi sürpriz değildi, zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı - Hanoverre Evi dikkatle izlemem gereken bir tehditti.

Arada bir koyu sarı bakışlarını uzaklara, ormanın ötesindeki Ölümlü Şehir'e çeviriyordu. Henri'ye yaptığım daveti geri çektiğime göre -ki bu karar hâlâ içimde bir taş gibi oturuyordu- bu gece sadece Alçalmışların katılacağı bir etkinlik olacaktı. Eski evime giden yolda ne gördüğünü ya da belki de görmekten korktuğu şeyi merak ettim ama aramızdaki bağa hiçbir cevap gelmediğini hissettim.

Gelenler arasında beni en çok diğer diyarlardan gelen temsilciler büyüledi. Sarı gözlü bir çift iki kaplanın sırtında geldi, şüphesiz Faunos'tan, Canavar ve Vahşi Diyarı'ndan geliyorlardı; ateş gibi turuncu bakışlı, bembeyaz ketenlere bürünmüş iki kadın ise Ignios'tan, Kum ve Alev Diyarı'ndan ağır ağır giden develere binmişlerdi.

İlk başta, ancak yenilikçi Sophos, Düşünce ve Kıvılcım Diyarı'nın bir eseri olabilecek atsız arabaya benzer mekanizma beni büyülemişti. Ancak çift ortaya çıkıp sarayı bir bilim adamı gözüyle incelediğinde, Henri'nin orada çalışmaya davet edilen ölümlülerin ölümcül kaderi hakkındaki uyarısını hatırladım ve planlarımın önemini bir kez daha hatırladım.

Ölümlülerin onları savunmaya istekli bir Kraliyete ihtiyaçları vardı; yaklaşan savaşta gidişatı değiştirebilecek bir Kraliyete. Hiçbir şeyin, burada kurmaya başladığım dostlukların bile buna engel olmasına izin veremezdim.

Sorae, yabancı Türemişlerin gelişiyile alışılmadık bir şekilde tedirgin oldu, anlam veremediğim bir tepki verdi. Kindred'in Dövme büyüü, bir Türemiş'in büyüünü kendi *topraklarının* sınırları dışındayken geçersiz kılıyordu. Bu güç kaybından yalnızca Kraliyet mensupları ve Emarion Ordusu'nun görevdeki askerleri muaftı ve her ikisinin de davetsiz ziyareti bir savaş eylemiyle eşdeğerdi. Sonuç olarak, bu yabancı Soydan gelenler güçsüzdü, balonun konukları arasında açık ara en az tehdit oluşturanlardı - ya da ben öyle sanıyordum. Görünüşe göre Sorae aynı fikirde değildi.

Giyinmek için içeri döndüğümde midem bir kavanoz kızgın güve gibiydi. Sorae'nin son ürünü gördüğündeki onay tınısı bile yıpranmış sinirlerimi yatıştıramadı.

Kapım alındı. Kapıyı açtığım da karizmatik bir baş melek le karşılaştım. Aemonn, metalik boncukların alev gibi girdaplarıyla süslenmiş beyaz ve parıldayan altın jakarlı bir takım elbise ve omuzlarından yerde geniş bir trende dökülen tüylerle süslü bir pelerin giymişti.

Bir eskorttan çok bir krala uygun bir kıyafetti. Keten saçlarının arasına yaldızlı yapraklardan bir çelenk bile takmıştı. Bu cüretkârlığa gülmek zorunda kaldım; Aemonn Corbois'dan da daha azını beklemezdim.

Gülümsedi, dişleri bir dizi inci gibi göz kamaştırıyordu. "Merhaba güzelim," diye mırıldandı. Masmavi gözleri cinsel ilgisini maskeleyemeye çalışmadan vücudumu taradı.

"Çok utanmazsın," diye takıldım, parmağım la ceketini süsleyen elmas düğmelere işaret ettim. "Benim spot ışığımı çalmaya mı çalışıyorsun?"

Karlı saçlarımdan bir tutam aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. "Sadece bu akşam için ışıltınızın tadını çıkarmayı umuyorum, Majesteleri."

Gözlerimi devirdim ama cazibesinin abartılı tatlılığı kendime rağmen gülümsememe neden oldu.

Cebinden krem rengi kadife bir kutu çıkardı. "Kraliçe olarak resmen takdim edilmeniz in şerefine bir hediye."

Kapağı çevirip açtığım da uzun, ince bir zincir üzerinde altın bir madalyon buldum. Ortasında bir anka kuşunun dış hatlarını çevreleyen bir arma işlenmişti; alev alev yanan kanatları, kıvrılan dumanların arasından çıkarken genişçe açılmıştı. İki küçük safir gözlerini işaret ediyordu ve kalbinin üzerinde koyu bir yakut vardı.

Parmağımı hassas gravürün üzerinde gezdirdim. "Nedir bu?"

"Corbois Hanesi'nin mührü. Yakut, damarlarımızda akan Lumnos'un kanını temsil ediyor. Safirler..." Mavi gözlerinin yanına bir parmağını dokundurdu.

"Peki ya Anka kuşu?"

"Düşmanlarımıza Corbois Hanesi'nin daima hayatta kalacağına dair bir mesaj. Birçokları denemiş olsa da, kimse bizi yok edemez." Gülümsedi. "Sonunda, her zaman yeniden yükseliriz."

Uğursuz bir ürperti omurgamdan aşığı süzöldü.

"Lumnos'un geri kalanına sahiplenildiğimi göstermek için parlak bir tasma mı?" Nefes nefese bir kahkaha attım, sözlerinin beni nasıl sarstığını gizlemeye çalışıyordum. "Şimdi ne yapacaksın, bölgeni işaretlemek için bacağıma mı işeyeceksin?"

Aemonn bir omzunu kaldırdı, sırtışı hedeften çok da uzaklaşmadığını gösteriyordu. "Bu şekilde de görebilirsin. Ya da bunu küçük, güzel bir

Meydan okumayı düşünen herkese bir uyarı. Belki de artık bir Corbois olduğunuzu ve sizi alaşağı etmeye çalışırlarsa daha güçlü bir şekilde geri döneceğinizi hatırlatmak için."

Narin kolyeyi parmaklarımın arasında döndürdüm. Öyle ya da böyle, bu yaldızlı bir tehditti. Asıl hedefinin kim olduğunu göreceğiz.

Aemonn'a uzattım, sonra kolyeyi boğazıma sararken saçlarımı topladım. Elleri ensemdeki hassas bölgeye değince tüylerim diken diken oldu.

Elini çukurlu etin üzerinde gezdirdi ve karanlık bir kıkırdama çıkardı. "İşte oldu. Şimdi hazırsın."

Sorae'ye dönüp baktım ve bana son bir kez bakarken bir sevgi nabızı hissettim, ama bakışlarını Aemonn'a çevirdiği anda keskin bir şekilde frenlendi. Burun deliklerinden iki duman tütüyordu.

"Terbiyeli ol," diye seslendim ona. "Faunos kaplanlarını yeme."

Koridora adım attığımızda Aemonn koluma girdi. "Gerçekten göz kamaştırıcısın Diem. Bu gece bu diyardaki en şanslı adam benim."

Ona bir bakış attım. "Bana şantaj yapmana pek şans diyemem. Entrikalarının karşılığını iyi aldın."

İzleri üzerinde durdu. "Entrikalarım mı?"

"Hadi ama, Aemonn. İkimiz de biliyoruz ki Henri konusunda sessiz kalmayı ancak seni baloda bana eşlik etmen için kabul edersem kabul ettin."

"Eğer düşündüğün buysa, bu gece senin yanında olmak gibi bir niyetim yok." Kolumu bıraktı ve gözleri buz gibi bir kötülükle doldu. "Bir kadının dikkatini çekmek için onu zorlamama gerek yok. İster inanın ister inanmayın, kendime *biraz* saygım var."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Ama Luther dedi ki-"

Aemonn acı acı güldü. "Elbette öyle yaptı. Kindred, seni onlara karşı zehirlemediği sürece kontrol edemeyeceği birinin sana yaklaşmasını yasaklar. Bilmem gerekirdi - Ulther Amca'yla en sevdiği numara hep buydu."

"Luther'in yalan söylediğini mi söylüyorsun?"

"Diem, bu onun fikriydi. O ölümlüyle evlenmeni en az benim kadar o da istemiyor. Seni zaten baloya davet ettiğimi biliyordu, bu yüzden adı her neyse saraydan uzak tutmak için seni kabul etmeye ikna etmeyi teklif etti." Gözlerini devirdi ve mırıldandı: "Sonunda bunu bana karşı kullanmak için bir planı olduğunu bilmeliydim."

Derin derin kaşlarımı çattım. "Yani Henri'den kimseye bahsetmekle hiç tehdit etmedin mi?"

"Bunun ne yararı olur ki? Corbois Hanesi zayıf görünür, her Haneden meydan okuma alırsın. O zaman ben de Luther'in Kral olmasına mahkûm olurum ki bu ölümden beter bir kaderdir." Dudağı alaycı bir ifadeyle geriye kıvrıldı. "Bunu biriyle paylaşacak son kişi benim."

Yalan söylediğine dair bir kanıt bulmak için yüzünü taradım ama sadece kızgınlık ve tiksinti buldum. Şakaklarımı ovuşturdum ve bu yeni bilgiyle boğuştum.

Buna inanmak istemiyordum ama mantıklı geliyordu. Luther açıkça Henri'yle birlikte olmamı istemiyordu ve beni koruduğuna inanırsa geçmeyeceği hiçbir çizgi olmadığını açıkça söylemişti.

"Gerçekten bu kadar şaşırıdın mı?" Aemonn sordu. "Seni ne kadar çabuk en yakın arkadaşlarının arkasına attığını fark etmedin mi? Yeni Kraliçe'ye yakınlaşmak isteyen tek Corboiler'in Eleanor ve Taran olduğunu mu sanıyorsun?"

İçimde huzursuz bir his kök salarken dudağımı çiğnedim. "O zaman neden yapmadılar? Başka kimse denemedi bile."

"Luther size ulaşmanın tek yolunun onu geçmek olduğunu söyledi. Zaten büyüünden korkuyordu. Şimdi kendini senin yanına yerleştiriyor, etrafını müttefikleriyle sarıyor, gözcülük yapabilmek için yakınlarda bir yatak odası tutuyor. Bölgeyi işaretlemekten bahsediyorsun-Diem, canım, seni kendi bölgesi olarak işaretleyen o."

"Ben onun değilim. Kimsenin değilim. Zamanımı kiminle geçireceğime kendim karar verebilirim."

"Aynı fikirdeyim. Bu yüzden onun küçük tehditlerinin beni durdurmasına asla izin vermedim. Ve eğer arkadaşlığımı istemediğine karar verirsen..." Omuz silktili. "Hayal kırıklığına uğrarım ama hayatta kalırım." Başı boynumdaki kolyeye doğru eğildi. "Ne de olsa ben bir Anka kuşuyum."

Aemonn'u inceledim. Kolay gülümsemesi ve nazik cazibesi, özür dilemeden sergilediği sevgi gösterileri büyüüne kapılmayı kolaylaştırıyordu. Zihnimin arkasındaki küçük bir ses, bunun onu ne kadar tehlikeli yaptığını hatırlamam için bana bağırdı.

Ama bu gece etrafım tehlikeli insanlarla çevrili olacaktı -belki de bu kişinin yanımda olması sandığımdan daha büyük bir avantaj olabilirdi.

İçimi çektim ve ona kolumu uzattım. "Bunun hakkında düşünmem gerek. Sana inanmadığımdan değil, sadece..."

"Bana kendini açıklamak zorunda değilsin." Elimi tuttu ve kendi elinin üstüne koydu, sonra bana o büyüleyici sırtışlarından birini gösterdi. "Sen Kraliçe'sin ve bu senin gösterin. Ben sadece ön sırada oturmak için buradayım."

ÇAPTER

YİRMİ BEŞ

P erthe bizi sarayın içinde dolaştırdı, misafirlerin birbirine karıştığı ortak alanlardan kaçınmak için arka koridorlardan ve gizli merdivenlerden geçti.

Bir noktada, hizmetlilerin geçitlerine girdik, personel beni görünce dizlerinin üzerine çökerken ciddi bir darboğaza neden oldu, bazıları şokla bardak veya yiyecek tepsilerini düşürdü.

Kızardım ve ayağa kalkmaları için beceriksizce bir işaret yaptım. "Bu akşamki sıkı çalışmanız için çok teşekkür ederim. Yolunuza çıktığım için çok üzgünüm."

Sözlerime dudak büktüler, kekeleyerek onayladılar ve yanımdan kaçıştılar.

Aemonn homurdandı. "Belki de ilk kez başka bir Corbois onlara teşekkür ediyor."

"Bu gerçekten övünülecek bir şey değil," dedim küstahça. "Sana el pençe divan duruyorlar. En azından minnettar olabilirsin."

"Ailede kalmalarına ve sarayda yaşamalarına izin veriyoruz. Bu bir *teşekkürden* daha cömertçe."

Tereddüt ettim. "Bekle, tüm hizmetçiler *Corbois* mı? Aile içinde kalmak için kendi akrabalarını mı hizmet ettiriyorsun?"

"Ölümlülerin sarayda dolaşmasına izin veremeyiz, değil mi?" Sanki bu düşünce saçmaymış gibi güldü. "Yüzlerce Corbois var Diem. *Hepsi* önemli olamaz. Eğer soyları çok uzaksa ya da büyülerini zayıfsa, onlara bir seçenek sunulur; ya aileye hizmet ederler ya da Evsizler'den biri olurlar." Omuz silkti. "Tüm Yirmi Hane aynı şekilde çalışır."

İnanamayarak başımı salladım. Belki de bunu daha önce tahmin etmeliydim. Ölümlü Şehir'de Türemiş Evler için çalışan bir avuç insan tanımış olsam da, bu yaygın olmaktan uzaktı ve işler genellikle onları

terziler, seyisler ve benzerleri. Öfkem ölümlülerin boyunduruk altına alınmasına odaklanmıştı ama görünüşe göre Alçalmışların kendilerine ait bir kast sistemi vardı.

Arkamızdan gelen bağırışlar dikkatimi çekti. "**D u y u y o r** musunuz?

Biri bağıırıyor."

Aemonn, "Balo daha başlamadı bile ama biri şarabı fazla kaçırımış bile," diye mırıldandı. "Yüz altın mark, bunun kardeşim olduğunu söylüyor."

Durdum, dinlemek için kendimi zorladım. Boğuk seslerin parçalarını yakaladım,

ve sonra-

"*Bana Diem Bellator'u getirin!*" Bu sesi tanıyordum.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve Aemonn'u hiç düşünmeden arkamda bırakarak koşmaya başladım. Beni neyin beklediğini hayal ederken kalbim hızla çarpıyor, ne kadar ileri gittiğini merak ediyordum. Bunun ne kadar düzeltilemez olabileceğini.

Sesler en yüksek seviyeye ulaştığında, sarayın koridorlarına açılan bir kapıdan ittirerek geçtim ve kendimi bir muhafız kalabalığının arkasında buldum.

"Geri çekilin," diye bağırdım, yolumu zorlamaya çalışarak. "Ona zarar vermeyin!"

Muhafızlar beni geriye doğru çekmek için kollarıyla bir bariyer oluşturdular. "Geri çekilin, Majesteleri," diye bağırdı içlerinden biri. "Adam silahlı. Burası sizin için güvenli değil."

"*Geri çekil* dedim," diye tısladım. "Ve yolumdan çekil."

İstemeye istemeye itaat ettiler ve kalabalığın arasından bir yol açıldı. Yolun sonunda, burnundan ve dudağından kan damlayan bir adam dizlerinin üzerine çökmüş yatıyordu.

"Henri," diye nefes nefese kaldım ve onun yanına, yere doğru kaydım. "Bana bak, iyi misin?"

Tüylü, terden sıırıslıklam olmuş saçlarının arasından iki kahverengi göz yukarı baktı. Bana kendiminkiler kadar tanıdık geliyorlardı ama yine de o kadar ölümcül bir öfkeyle doluydular ki onları zar zor tanıyabildim.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesimi alçak tutmaya dikkat ederek fısıldadım. "Mesajımı almadın mı?"

Avucunun tersiyle şişmiş ağızını sildi ve yüzüne parlak kırmızı bir çizgi halinde kan bulaştı. "Anladım. Ama kabul etmiyorum."

Bakışlarım onun üzerinde gezindi. Basit siyah bir pantolon, fırfırlı bir

tunik ve üzerine tam oturmayan koyu renk yün bir ceket giymişti. Bunların ona ait olmadığını biliyordum; büyük ihtimalle ödünç almıştı. Botları yıkanmış ve parlatılmıştı.

yüzü tıraşlı. Ölümlü Şehir için kıyafeti resmiyetin zirvesi sayılırdı.

Descended için, personel için bile uygun olmazdı.

Muhafızlar yer değiştirdi ve bizi konukların görüşünden engellemek için bir gölge duvarı oluşturdu. Koridordan gelen bağırışlar bana insanları başka odalara götürdüklerini söyledi ve çok geçmeden izleyicilerin mırıltısı sustu.

Yine de birkaç muhafız meraklı gözlerle beni izliyordu ve bu sarayda birazdan yapacağım konuşmaya tanık olacak kadar güvendiğim tek bir kişi bile yoktu.

"Onunla yalnız konuşacağım," diye yüksek sesle duyurdum. "Hepiniz dışarı."

"Majesteleri, sizi onunla bırakamayız. Silahları var, o-" "Size bir emir verdim." Luther'in komuta tarzını taklit etmek için elimden geleni yaptım.

Hırıltı. "Kraliçene itaatsizlik mi ediyorsun?"

Muhafızlar bariz bir rahatsızlık içinde birbirlerine baktılar.

Perthe öne çıktı. "Lütfen Majesteleri, en azından kendi güvenliğiniz için kalmama izin verin. Ben-"

"Git," diye bağırdım. "*Şimdi!*"

Çenesini sıkı ve diğer muhafızları gönderip beni nişanlımla yalnız bırakmadan önce Henri'ye bir uyarı bakışı attı.

"Yeni rolüne ne kadar da çabuk alıştın," diye tükürdü Henri. "Eğer onlar üzerinde bu kadar kontrol sahibiyse, eminim benim için de yeterince güvenlidir."

Ellerine uzandım, ama onları geri çekti. Kalp kırıklığı göğsümü sıkıştırdı. "Şimdi bana itaat ediyor olabilirler ama buradaki hiç kimse bana sadık değil. Seni güvende tutamam, henüz değil."

"Senin korumana ihtiyacım yok Diem. Kendimi kurtarabilirim."

"Bu insanlara karşı olmaz, yapamazsın. Tehlikeliler ve ölümlülere bizim onlara güvendiğimizden daha fazla güvenmiyorlar."

"Burada olmam için bir sebep daha. Ölümlü Krallarına nasıl boyun eğeceklerini şimdi öğrenmeleri gerekiyor."

Luther'in sözlerini, Henri'nin güdülerini hakkındaki suçlamalarını hatırlayarak irkildim.

Ona tekrar uzandım ve sarsılarak uzaklaşmaya çalışsa da avucum çenesinin altından kıvrıldı, derisi hâlâ taze kanla kaygandı. Çaresizlik beni boğazımdan yakaladığında gözlerim acıdı.

"Lütfen Henri," diye yalvardım. "Sadece seni korumaya çalışıyorum. Çok şey kaybettim. Seni de kaybetmeye dayanamam."

"Kayıp mı?" Acı acı güldü. "Ne kaybettin *ki*? Sen bu diyardaki en güçlü kişisin."

Henri'nin yüz hatları nefret, intikam, tiksinti ve öfke dolu bir hırıltıya dönüştü. Aşık olduğum o tatlı çocuktan hiçbir iz bulamadım. Şu anda karşımda duran adam sertleşmiş, tamamen başka birine dönüşmüştü.

Ama kederimin ona da yansıdığını gördüm. Sanki ağır çekimde ölmemi izliyormuş gibi bana bakıyordu. Sanki sevdiği kadın kurtarılamayacak kadar uzaktaydı ve o benim kaybımın intikamını almaya çoktan hazırды. Annesinden bahsederken onda gördüğüm çaresizlikten kaynaklanan öfkenin aynısıydı bu; onu ondan nasıl çaldıklarını ve bunu onlara kanla ödeteceğini anlatıyordu.

"Hâlâ buradayım," diye yalvardım, sesim titriyordu. "Ben hâlâ benim."

"Öyle misin?" dedi küstahça. "Benim tanıdığım Diem beni asla göndermez. Her zorlukla hep birlikte yüzleştik. Birbirimize her konuda güvendik. Sonra sen de *onlardan* biri oldun ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun."

Sesindeki acı kalbimi avucunun içine aldı ve sıkıca kavradı. "Bu doğru değil. Sana güveniyorum, yemin ederim ama bu gece bana güvenmene ihtiyacım var. Sen ve ben onlarla tek başımıza başa çıkamayız."

"Yalnız olmayacağız."

Kanım buz kesti. "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri kısıldı ve yüzümde gezindi; güvenilebilir olup olmadığını, dost mu düşman mı olduğumu değerlendiriyordu. Şüphesi paslanmış bir bıçak gibiydi ve beni hayal edilemeyecek kadar derinden oyuyordu.

"Asiler kapıların dışında işaretimi bekliyorlar," dedi sonunda. "Vance Lumnos'taki tüm Muhafızları çağırdı. Bazıları Fortos'tan da. İki yüz kişilik bir ordumuz var. Sarayı ele geçireceğiz."

Dünya dönüyor, parçalanıyor, ufalanıyordu. Gözlerim gerçek olana odaklanmakta zorlanıyor, olabileceklerin hayalinde kayboluyordu. Her şey alevler içindeydi, her şey kanla kaplıydı. Cesetler, bir sürü ceset. Değer verdiğim insanlar, çocuklar, arkadaşlar... Hepsi ayaklarımın dibinde ölü yatıyordu.

Onu dirseğinden kavradım ve eklemelerinin parmaklarımın altında gıcırdadığını hissedene kadar sıktım. "Henri, sen alev alev yanan aklını mı kaybettin? İki yüz ölümlü, tüm bu Türemişler karşısında *hiçbir şey*. Muhafızların hiç şansı yok."

Onu sıkıca tuttuğumda gözlerini dikerek uzaklaşmaya çalıştı.

"Silahlarımız var. Bombalarımız var. Onların büyüleriyle savaşabiliriz -
bunu daha önce cephanelikte yapmıştık."

Luther'in bana Alçalmışların sihirlerini ölümlülerin gözlerinden saklamayı tercih ettiklerini söylediğini hatırladım. Şimdi bunun trajik bir şekilde akılsızca bir seçim olup olmadığını, ölümlüleri karşı karşıya oldukları gerçek tehlikeye karşı çok saf bırakıp bırakmadığını merak ettim.

Ya da belki de amaç buydu - ölümlüleri kazanamayacakları bir savaşa çekmek ve Türemişlere onları sonsuza dek katletmek için bir bahane vermek.

"Bu cephanelik gibi değil," diye karşı çıktım. "Sadece birkaç gece bekçisini pusuya düşürmüyorsunuz. Kraliyet Muhafızlarının yarısıyla birlikte diyardaki tüm güçlü Türemişler burada."

"Güzel. Hepsini birden öldüreceğiz. Onlar karşı koymaya fırsat bulamadan tüm balo salonunu yok edeceğiz."

O kadar hızlı, o kadar gelişigüzel söyledi ki, sanki ayak işlerini yapıyor ya da bir işi bitiriyormuş gibi.

"Burada çocuklar var Henri. Yanlış bir şey yapmamış masum insanlar."

Bu sözleri söylemeden önce bile hiçbir etkisi olmayacağını biliyordum. Muhafızların radikalleşmesi ve vaaz ettikleri boyun eğmez nefret, dişlerini derinlere batırmış ve Henri'yi nasıl tedavi edeceğimi bilmediğim bir zehirle doldurmuştu.

"Savaş fedakârlık gerektirir," dedi açıkça. "Bizim çocuklarımız da ölüyor.

Artık ölümlüler umurunda mı?"

"Elbette istiyorum. Onları korumak benim için *her şey* demek." "O zaman bunu kanıtlamak için bir şansın var."

Arkamda bir kapı takırdayarak açıldı, ardından ayak sesleri geldi. Henri'nin yüzündeki cehennem kızarmasından ve avucunun kılıcının kabzasını kavrayışından az önce bize kimin katıldığını tahmin etmeme gerek yoktu.

Henri yüzünü benimkine yaklaştırdı, kahverengi gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Savaş yaklaşıyor Diem. Bir taraf seçme zamanı."

Başımı sallarken gözlerim kısa süreliğine kapandı. Omuzlarım yavaş ve titreyen bir nefesle yükselip alçaldı. Bir elimi Henri'nin kalbine koydum ve göğsünde gezdirdim, dudaklarımı dudaklarına bastırırken gözyaşlarım kanına karıştı.

"Lütfen beni affet," diye fısıldadım.

Henri'nin bıçağını kınından çıkardım ve ayağa kalkarak silahı ulaşamayacağım bir yere fırlattım. Ben geri çekilirken gözleri farkına

vararak irileŖti ve kalbim paramparça oldu.

Bu çizgiyi asla geçemezdim.

"Diem, bunu yapma-"

"Muhafızlar!" diye bağırdım. Bir kalabalık odaya daldı ve etrafımızı sardı. "Balo bitene kadar bu adamı zindanda tutun."

"Lütfen, Diem, dur-"

"Ona zarar *vermeyin*. Kim verirse hayatıyla öder. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Majesteleri," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

Muhafızlar onu sıkıca tutmak için çırpınan uzuvlarını kenetlerken, Henri'nin çılgın bakışlarını affedilmek için sessiz bir yalvarışla tuttum. Onu sürükleyerek götürdüler, arkasından protesto çığlıkları yankılanıyordu, her acı dolu çığlık mahvolmuş ruhuma bir çekiç darbesiydi.

Bir köşenin ardında kaybolmadan hemen önce göz göze geldik ve bir duygu korkunç bir netlikle bana geri döndü: ihanet.

Sevgi yok. Güven yok. Umut yok.

Anlama çabası yok. Affetme isteği yok. Sadece ihanet.

Kalbimi kıran bir hıçkırık koptu içimden. Acı içgüdüsel, eziciydi. Boğulmuş ciğerlerime hava alamıyordum. Bunu onun için, ölümlüler için yaptığımı, bu saldırıyı durdurmanın İnenleri seçmek anlamına gelmediğini hiç görecektim miydi?

Aksine, onlara olan nefretim on kat artmıştı. Benden her şeyimi alıyorlardı. Hayatım, ailem, değer verdiğim adam, beni *ben* yapan her şey bu lanet olası Crown tarafından parçalara ayrılıyordu.

Bir el nazikçe omzuma yerleşti. "İyi misin?"

Yüzümü silmeye gittim ama son anda parmaklarıma bulaşan Henri'nin kanını görünce donup kaldım. Bir damlacık düştü ve küçük kırmızı bir havuzda elbisemin eteğine indi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken dürüstçe "Hayır," dedim.

Bir çift el beni belimden tuttu ve iki güçlü kolla çevrelenmiş sağlam bir göğsün içine çekti.

Vücudum içgüdüsel olarak sertleşti. Bir şeyler *ters* gidiyordu.

Alışık olmadığım bir tarçın ve vanilya karışımı burnuma doldu, sonra bir tutam sarı saç gözüme çarptı. Arkamdan gelen Luther değildi.

Ben, ama Aemonn. Kolları bana sarılmıştı, elleri saçlarımı *okşuyor*, dudakları cesaret verici sözler söylüyordu.

"Ben... Luther'e ihtiyacım var," diye kekeledim düşünmeden. Aemonn'un duruşu gerildi, elleri olduğu yerde dondu kaldı.

"Kraliyet Muhafızlarına bir emir vermesini istiyorum," diye ekledim hemen.

Rahatladı ve sonra başını sallayarak bana bir kez daha sarıldı.

Yine de her şey yanlış geliyordu.

Yakındaki bir muhafıza bir şeyler mırıldandı ve birkaç dakika sonra Luther'in odaya girdiğini *hissettim*. Etrafında çalkalanan güç artık ezbere bildiğim bir imzaydı. Daha bir kelime bile söylemeden, içinde dalgalanan paniği hissettim.

"Ne oldu?" diye hırladı. "Yaralandı mı? Çek ellerini üstünden, bırak onu göreyim."

Hâlâ çaresizlik içinde donup kalmıştım, kanlı elim yanımda titriyordu. Aemonn hafifçe geri çekildi ve parmak eklemlerini yanağıma vurdu. "Ne yapabilirim tatlım? Nasıl yardım edebilirim?"

Merhamet dolu, canlı mavi gözlerine baktım. "Bize bir dakika izin verir misin?" Zorla söylemeyi başardım.

Aemonn kaşlarını çattı. Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi ve şakağımı öptü, ardından ısıtmak için ellerini birkaç kez kollarımda gezdirdi.

Yanlış, yanlış, *yanlış*.

Yanımda, Luther kendini tutamayıp titriyor, gözleri Aemonn'un her dokunuşunu takip ediyordu.

Aemonn kuzeninin varlığını bile kabul etmedi. Çenemi parmaklarının arasına aldı ve hafifçe yukarı kaldırdı. "Diem," dedi usulca, "üzülme. Sonunda her şey yoluna girecek."

Ona minnettar bir gülümseme gönderdim. Luther'e yüklü bir bakış fırlattıktan sonra arkasını döndü ve hizmetkârların geçidine döndü.

Luther ve ben yalnız kaldık. Kalbimdeki yükün hafifçe kalktığını hissettim.

Elimi tuttu ve etimi incelerken ceketinin manşetiyle kanı temizlemeye başladı. Sesi sert çıkmıştı. "Yaralandın mı?"

Evet, öyle düşünmüştüm.

"Hayır," dedim. "Kan benim değil."

"Kimin kanı?"

Söylemem birkaç denememi aldı: "Henri'nin."

Gözleri yüzüme dikildi. "Ne oldu?"

Ona bakmaya dayanamıyordum. "Mektubumu aldı ama yine de geldi.

Dedi ki... benim..." Sesim kesildi ve beraberinde daha fazla gözyaşı döküldü.

Luther beni kabaca kendine çekti ve kollarının sıcak çeliğiyle kucakladı. Bir eli enseme kaydı ve başımı göğsüne yasladı, bir yandan da tekrar tekrar sözler fısıldadı: *Bunu düzeltereğiz, sana yardım edeceğim, yalnız değilsin.*

Aemonn'un yaptığından farklı değildi ama yine de bir şekilde her şey farklıydı.

Bir sükûnet dalgası ıstırabımı yarıp geçti. Gözyaşlarım yavaşladı, sonra kurudu. Korkularım daha da uzaklaştı, üzüntülerim uzaklaştı. Sonsuza kadar gitmedi, ama artık kancalarını sırtıma geçirip peşimden gelmiyorlardı.

Burada kaldığım sürece
güvendeydim. Ve asla ama asla
ayrılmak istemedim.

Ama gözlerimi kapattığımda gördüğüm Henri'ydi ve ihanetle dolu o son bakıştı.

İsteksizce Luther'i ittim, gözlerine bakamadım. "Muhafızlar dışarıda, iki yüz kişiler. Bu gece saraya saldırmayı planlıyorlar."

"Ben hallederim," dedi hiç vakit kaybetmeden.

"Korkunç bir şey yapmak için geldiklerini biliyorum ve senden bunu istemeye hakkım yok ama..." Başımı eğdim, fısıldadım. "Onlara zarar verme. Onlar *ölümlü*, Luther. Benim yüzümden ölürlerse..."

Hâlâ Henri'nin kanının izleriyle lekeli olan avucuma baktım. Bu savaşı temiz ellerle atlabileceğimi gerçekten düşünmüş müydüm?

"Anlıyorum. Bir yolunu bulacağım."

Sonunda yukarı baktım. Beni Çağırtaçak Çekilde Luther'in yüzünde hiçbir yargı, hatta isteksizlik bile yoktu, sadece sarsılmaz bir kararlılık vardı. Kraliçesinin hızlı kolu, *adaletini* ya da merhametini uygulamaya hazırды.

Bir an düşündü, sonra kaşlarını çatı. "Bir çözüm bulmuş olabilirim. Eğer Umbros Soyundan gelenleri Dövme büyüsünün etkilerinden kurtarırsanız, ölümlülerin huzur içinde evlerine dönmelerini sağlamak için düşünce büyülerini kullanabilirler."

Kaşlarım filizlenen bir umutla kalktı. "Yapabilirler mi?"

Başını salladı. "Ama bilmelisin ki bunun sonuçları çok önemli. Sadece ölümlülerin kafalarına erişmekle kalmayacaklar. Okuyabilecekler

O balo salonunda karşılaştıkları her zihni. Herkesin sırlarını bilecekler." Yüz ifadesi ciddileşti. "Seninki de dahil."

İçim burkuldu. "Bu bilgiyle ne yapacaklar?"

"Umbros Soyundan gelenler Kraliçelerine şiddetle sadıktır. Öğrendiklerini ona söyleyeceklerdir. Bu ona krallık üzerinde ve sizin üzerinizde muazzam bir güç verecek." Durakladı, çenesi düştü. "Özellikle de diğer Kraliyetlerin bilmesini istemediğiniz planlarınız varsa."

Gözlerindeki anlamlı bakış, sesindeki ağırlık kafamın içinde ürkütücü bir şekilde yankılandı. Sanki bu planların *tam olarak* ne olabileceğini biliyormuş gibi görünüyordu.

Boğazımda büyüyen yumruyu zorla bastırdım. "Alix ve Taran'ı alıp gidin. Zihinlerinizin ulaşamayacağı kadar uzağa gidin. Umbros'tan İnenleri kendim bulacağım."

Başını iki yana salladı. "Seni bırakmayacağım."

"Luther, yapmalısın." Onu itmeye başladım. "Yarı ölümlü çocukları Umbros'a kaçırdığını öğrenirlerse-"

Ellerimi tuttu. "Zaten biliyorlar. Oradaki bağlantılarım Umbros Kraliçesi'nin zihinlerini okuduğu ve her şeyi keşfettiği konusunda beni uyardı. Bunu durdurmak için yılları vardı. Nedeni ne olursa olsun, görmezden gelmeyi tercih etti."

"Yine de... onun bilmesini istemediğin başka sırların var. *Benim* bile bilmemi istemediğin sırlar."

Luther başını çevirip baktı, yüzü buruşmuş gibiydi, sonra yüz hatları sertleşti. "Bunun bir önemi yok. Benim yerim senin yanın. Nereye götürürse götürsün." Parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı. "Neye mal olursa olsun."

Neden? Bu kelime daha önce pek çok kez olduğu gibi dudaklarımdan döküldü. *Neden sırlarını benim için veriyorsun da bana vermiyorsun?*

Ona baktım, bu adamın yapbozunu bir araya getirmeye çalıştım. Bu, güvenimi kazanmaktan daha önemli bir şey olmalıydı, özellikle de kendi ailesi tehlikedeyken.

"Acele etmeliyiz," dedi. "Muhafızlar harekete geçmeden önce biz harekete geçmeliyiz." "Ne yapmam gerekiyor?"

"Diyar sınırlarını zorlayan Dövme büyü - her Kraliyet kendi diyarında bundan feragat edebilir. Umbros'tan İnenler üzerindeki baskıyı kaldırmanız ve Lumnos'a geçtiklerinde kaybettikleri güçleri geri kazandırmanız gerekecek."

Yere yığıldım, umudum söndü. "Henüz kendi sihrimi bile kullanamıyorum."

"Dövme büyüğü farklı bir şekilde işliyor. Kral Ulther bana bunu Sorae ile arasındaki bağ gibi tarif etti; Kraliyet ile toprak arasında bir bağlantı. Sizi dinliyor. Çağrınıza uymak zorunda."

Pes edip gözlerimi kapatarak ruhumu karanlığa doğru uzatırken bile inatçı bir inkârla başımı salladım. Alçalmış büyü beni hiç *dinlememişti*. Benimle alay etti, benden taleplerde bulundu, beni kontrol altına aldı ama asla bana itaat etmedi. Ve hiçbir zaman yeryüzüne karşı bir bağlılık hissetmemiştim. Elbette asla yapamazdım-

Yüksek sesle nefes aldım.

Şurada.

İşte oradaydı.

Ruhumun dokusuna o kadar sıkı dokunmuştu ki, bunun yeni bir şey olduğunu, bir zamanlar ait olmayan bir şey olduğunu bile fark etmemiştim.

Sorae gibi düşünen, nefes alan bir yaratık değildi; yaşamla uğuldayan ve çatırdayan bir enerjidi. Toprakta yaşıyordu ama akımı Lumnos'taki en küçük ot parçasından en güçlü canavara kadar yaşayan her şeyin içinden geçiyordu. Onunla birlikte Kutsal Deniz'in kıyılarına akabilir ve kenarları boyunca Fortos'un güney düzlüklerine ve Montios'un karlı, lavanta rengi dağlarına doğru süzülebilirdim.

Ortasında, her diyardan ikişer tane olmak üzere, buraya ait olmayan on altı varlık hissettim. Dövme büyüğü onları kaplamış ve sert bir kabuk gibi etraflarında katılaşmıştı. Bir şekilde anladım ki, zihinsel bir dokunuşum onları serbest bırakacak ve büyülerini Lumnos'un toprağına bırakacaktı.

Toprağı.

Çünkü Lumnos, Işık ve Gölgelel Diyarı, artık sadece benim evim değildi. O benim etim ve kemiğıimdi. Benim bir *parçamdı*, bendim.

Ezici bir görev duygusu içime bir yumruk gibi çarptı.

Burası benim hizmet etmem gereken krallığıım ve korumam gereken halkımdı.

Hepsi, hem ölümlüler hem de inmişler.

Ve yapmak üzere olduğum şey - krallığıımızın en savunmasız sırlarını en az güvenilir Kraliyete ifşa etmek - her birini tehlikeye atabilirdi.

Luther'a baktım. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama bu gece ölümlü kanı dökülmemesini sağlamanın tek yolu bu olabilir."

Omuzlarım çöktü. "O zaman başka seçeneğıim yok."

Tek bir düşünceyle, Umbros Alçalmışlarını bağlayan büyü kırık cam gibi paramparça oldu. Karanlık, puslu enerjileri uğursuz bir sis gibi diyarın üzerinde yuvarlanmaya başladı ve beni sayısız hayatı riske atmak için iki yüz hayatı bağışlamış olabileceğime dair rahatsız edici bir korkuyla baş başa bıraktı.

"Tamamdır," dedim iç çekerek. "Muhafızlar kapıların dışında Henri'nin işaretini bekliyorlar. Muhafızlara onu zindana götürmelerini söyledim, böylece onlara haber veremeyecekti."

Luther yüzünü buruşturdu ve bunun benim için olduğunu biliyordum çünkü bu kararın bana neye mal olduğunu görebiliyordu. "Git topa odaklan. İsteklerini biliyorum. Onları yerine getireceğim."

Tereddüt ettim. Ona teşekkür etmek istedim ama hiçbir kelime yeterli gelmedi. Roller tersine dönseydi - bir grup Alçalmış Teller'a ve babama zarar vermeye gelseydi - Emarion'daki herhangi birinin onları gördüğüm yerde öldürmeme engel olabileceğinden şüpheliydim.

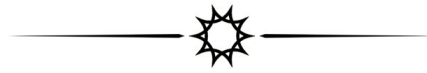
"Git," diye tekrar ısrar etti, daha yumuşak bir sesle. "Omuzlarında yeterince yük var. Bu gece senin için bu yükü taşımama izin ver."

Hâlâ birleGik olan ellerimize baktım. Luther, Henri'nin kanı artık görünmeyene kadar -en azından yüzeyde- avucumdaki kızıl lekeleri silmeye devam etti.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" Sessizce sordum. "Benim için hepsinin gitmesine izin mi vereceksin?"

Başparmağını avucumun içinde uzun ve yavaş bir şekilde gezdirdi. "Sen benim kraliçemsin. Yaptığım her şey senin için."

Yine de, resmi bir selamla yumruğunu göğsüne bastırıp uzaklaşmasını izlerken, Luther'in bana yardım etmesinin gerçek nedeninin Taç'ımla hiçbir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

AEMONN hizmetçilerin geçidinde elinde bir havlu ve bir tas ılık suyla beni bekliyordu. Kendimi temizlerken ona titrek bir gülümseme sundum. Kendini beğenmiş, vahşi genç Kraliçe olma iddiam çoktan silinip gitmişti. Aemonn gerçek beni görmüştü, kırılmış ve savunmasız. Bana en çok zararı vermek için nereye vuracağını biliyordu. Bekleyip nereye varacağını görmekten başka çarem yoktu.

Bana dikkatle baktı. "Keşke size baloyu iptal edebileceğimizi ya da girişimizi erteleyebileceğimizi söyleyebilseydim ama-"

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Bu çok önemli."

Ellerimi önce saçlarımda, sonra elbisemde gezdirdim, derin bir nefes aldım ve bunun çok ihtiyacım olan tüm güven ve amaç eminliğini taşıdığını hayal ettim. Luther'in kitabından bir sayfa aldım ve yüz hatlarımın üzerine bir maske inşa ettim, tüm acımı ciddi ve kararlı bir cephe altında gizledim.

Çenemi kaldırarak, "Bunu halledebilirim," diye güvence verdim ona. "Orada göründüğüm kadar zayıf değilim."

"Hiç şüphem yok, Majesteleri." Sinsi bir gülümseme verdi. "Sadece bir aptal *sizi* hafife alır."

Sonunda balo salonuna açılan çift kapının önünde sıraya girdiğimizde, Aemonn eğildi ve fısıldadı. "Senin için bir hediyem daha var."

Yüzümü buruşturdum. "Bu gece için yeterince sürpriz yaşadığımı düşünüyorum."

"Bu iyi bir tane," diye söz verdi. Parmaklarını dairesel bir hareketle döndürdü ve parıltılardan oluşan bir gölgelik bedenlerimizin üzerine düşerek saçlarımıza ve giysilerimize parılayan yıldızlar bıraktı. Etki nefes kesiciydi

-Her nefes alışımız, her hareketimiz etrafımızda dans eden soluk mavi ışıktan küçük iğne uçları gönderiyordu. Bir peri masalının sayfalarından fırlamış iki ruh gibiydik.

"Bir Corbois Kraliçesi'nin oraya süslenmeden girmesine izin veremem," dedi göz kırparak.

Aemonn'un büyüüne baktım ve onu parılayan bir zırh olarak hayal ettim. İçimdeki Diem karmakarışık, kalbi kırık ve affedilmek için yalvarıyordu ama dışarıdaki Kraliçe'nin zayıflık lüksü yoktu. Bu gece rolümü oynamalı ve onları gelecek olan avcıdan uzaklaştıracak parlak bir nesne olmalıydım.

Kapının arkasında trompet sesleri duyuldu ve yüksek bir ses odanın içinde yankılandı.

"Saygıdeğer konuklar, şimdi sizlere tacın varisi, Majesteleri Diem Corbois'ı, Işık ve Gölgeler Diyarı Lumnos'un Tartışmasız Kraliçesi'ni, Ekselansları Prens Aemonn Corbois eşliğinde takdim ediyorum."

"Teşekkür ederim, Aemonn," dedim. "Bu geceki nezaketini unutmayacağım."

Balo salonunun kapıları açıldı ve elimi son bir kez sıktı.

"Sen bir Corbois'sin Diem," diye mırıldandı kulağıma. "Anka kuşunu kucakla. Küllerinden doğ ve bir kez daha ıslıl ıslıl yan."

ChapTer

YİRMİ ALTI

Aemonn'un hakkını vermeliyim, nasıl giriş yapacağını biliyordu.

Balo salonuna adım attığımızda salondan duyulabilir bir nefes sesi yükseldi.

Göz alabildiğine uzanan bir kalabalığın gözü önünde yükseltilmiş platform.

Devasa salon sarayın dış cephesiyle uyumlu bir şekilde dekore edilmişti. Her duvar, odanın etrafında hareket halinde ışık noktaları oluşturan ışıltılı çiçeklerle beneklenmiş karanlık, karışık sarmaşıklarla kaplanmıştı. Tonozlu tavan, gece yarısı mürekkebinden bir denizde yüzüyormuş gibi sallanan parlayan kürelerle tozlanmış kalın bir gölge bulutunun altında kayboldu.

Eğer balo salonu bir gece gökyüzüne dönüştürülmüşse, Aemonn ve ben dolunaydık ve odayı muhteşem ışıltımızla yıkıyorduk.

Elbisem mükemmel bir seçimdi. Korsesinin şeffaf panellerinin kenarları beyaz kemiklerle çevriliydi ve düşen yıldız tozları gibi aşağıya damlayan minik elmaslarla kaplanmıştı. En yumuşak ipeğin romantik kıvrımları, opalesan bir pudrayla tozlanmış omuzlarımın hemen üzerinden sarkıyordu ve ışıltılı ipek eteklerden oluşan bir şelale, yürürken havada süzülüyormuşum gibi görünmemi sağlıyordu.

Bembeyaz takım elbisem, renksiz gözlerim ve karlı, inci süslemeli saçlarımla birlikte saf, masum bir Kraliçe resmi çiziyordu.

Boş bir tuval. Kızarmış bir gelin.

Beyaz bir teslimiyet bayrağı.

Yumuşak. Bakir.

Zararsız. *Olmadığım her*

şey.

Sadece karanlık, dikenli tacım altında ne yattığını ima ediyordu.

Bir önceki akşam birlikte yemek yediğim Corbois kuzenlerinin başını çektiği kalabalık dizlerinin üzerine çöktü. Birkaçının gözlerini yakaladım ve

özel olarak paylaştık,

bilerek gülümsüyorlardı. Bu görünüşün gerçek benliğimi gizlemek için giydiğim bir kostüm olduğunu onlar da benim kadar biliyordu ama artık onlar da bu oyunun içindeydi ve yemekte gösterdiğim başarı onların da suç ortaklığını kazanmıştı.

Aemonn beni Remis ve Garath'ın beklediği balo salonuna götürdü. Remis başıyla onaylayarak kıyafetlerimi inceledi. "İyi seçim, Majesteleri. Sanırım bu akşamki stratejimiz konusunda hâlâ aynı fikirdeyiz?"

Sahte bir boş kafalılıkla kirpiklerimi kırptırdım. "Siz nasıl isterseniz, Naip."

Garath'ın üst dudağı, hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışırken seğirdi. "En azından bu sefer uygun giyinmişsin."

Dikkati göğüslerimin arasında asılı duran altın madalyona kaydı, sonra da başını hafifçe sallayarak oğluna döndü.

Remis ve Garath'ın eşleri kocalarının arkasında duruyordu. Bana kibarca başlarını salladılar ama yaklaşmak için hiçbir çaba göstermediler. Aslında, hem kocalarının hem de çocuklarının aksine, iki kadın da geldiğimden beri benimle konuşmak için hiçbir çaba sarf etmemişti.

Dikkatim Garath'ın karısının üzerindeydi. Bakışlarımı yakaladı ve gözlerini keskin bir şekilde kıstı. Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim.

"Çok güzel görünüyorsun!" Lily yanıma zıplayarak gelirken ciyak ciyak bağırdı. Elini elbisemin kumaşı üzerinde gezdirdi ve iç çekti. "Keşke Teller da burada olabilseydi. Seninle çok gurur duyardı."

Kalbim sıkışmıştı. "Bu sabahki yardımınız için teşekkür ederim." Endişeyle dans pistine doğru baktım. "Umalım da karşılığını alalım."

"Mükemmel olacaksın, bundan eminim. Ve Aemonn harika bir dansçıdır. Sana yardım edecektir, değil mi kuzen?" Aemonn'a sert olması gereken ama aslanla kavga etmeye çalışan bir kelebek gibi sevimli bir şekilde tehditkâr olmayan bir bakış attı.

"Elbette," diye mırıldandı Aemonn. "Kraliçemize çok iyi bakmayı planlıyorum."

Lily yanağımı öpmek için eğildi. Tam uzaklaşmak üzereyken yanıma yaklaştı ve fısıldadı, "Belki bir dansı kardeşime ayırabilirsin? Bu onun için dünyalara bedel olur."

Yüzüm kızardı ve dudaklarında beliren sinsi gülümseme fark ettiğini gösterdi.

Eleanor ve Taran tarafından yanıt vermekten kurtarıldım; Taran kollarını Lily'nin beline doladı ve onu bir çemberin içinde salladı, Lily ciyaklarken sırtı

Sürpriz. Anneleri olay çıkardığı için onu azarlamak üzere öne fırladı ve gürültülü bir kahkaha atarak Lily'yi tekrar ayağa kaldırmadan önce yüksek sesle inledi.

Eleanor gururla bana baktı. "O elbise konusunda haklıymışsın."

"Bütün övgüler sana ait," diye bağırdım, sesimi kalabalığın derinliklerine ulaşacak şekilde iğrenç bir şekilde yükselterek. "Tavsiyelerin benim için *çok* değerli. Sensiz kaybolurdum, Eleanor Corbois."

Kurnazlığım karşısında sırtışını gizlemek için reverans yaptı. "Böylesine bilge ve özverili bir Kraliçe'ye hizmet etmek benim için bir zevk, Majesteleri," diye cevap verdi, aynı derecede yüksek sesle.

Taran gözlerini vücudumda gezdirdi ve uzun bir ısıklık çaldı. "İyi görünüyorsun Queenie. Kolundaki o çirkin büyüme çok kötü."

Aemonn kardeşine kaşlarını çatı. "İçinde boğulacağın bir fıçı şarabın yok mu senin? Ya da eğilip öpeceğin bir kuzenin yok mu?"

Taran arkama bakmak için boynunu çevirdi. "Şimdi sen söyleyince, kuzen Diem'in oldukça güzel, yuvarlak bir poposu var-"

"Taran!" Eleanor kahkahalarına rağmen dehşete düşmüş görünerek haykırdı.

"O değil, seni patavatsız soytarı," diye tersledi Aemonn. "Git Luther'i bul ve iyi bir koyun ol. Zor işleri bu aileyi gerçekten önemseyen bizlere bırak."

Taran gözlerini devirdi ve kaygısız gülümsemesini sürdürdü, ancak yüz ifadesinde bir yaranın izi parladı. "Seni daha sonra dansa kaldıracağım Queenie. Bu gece *biraz* eğlenmeni sağlamalıyım."

Yürüyerek uzaklaştı ve ben de Aemonn'a bir bakış attım. "Sence de biraz sert değil mi? O senin kardeşin."

"Sadece ismen," diye mırıldandı Aemonn. "Umurunda değil. Kendinden başka hiç kimse için endişelenmez."

Kardeş sevgisinin değeri üzerine bir konferansa başlayamadan, yaltaklanan Corboilerin akınına uğradık. Kraliyet ailesi olarak Corbois Hanesi, Kraliyet'i ilk karşılayan olma onuruna sahipti. Çoğuyla zaten tanıştığım için, bu tanışma öncelikle odanın geri kalanına bir güç gösterisi niteliğindeydi.

Eleanor'un elini tuttum ve yanımda kalması için ısrar ettim ve ben bahtsız saf kız rolümü oynarken hepimiz yanaktan öpücükler, zoraki gülümsemeler ve sahte kahkahalarla dolu uzun bir saat için yerleştik.

Zaman ilerledikçe, saray kapılarının dışında meydana gelebilecek savaşı düşünmemek mümkün değildi. Bakışlarım sürekli olarak

Balo salonunun kapıları, her an bir Muhafız kalabalığının içeri dalmasını bekliyordu. Her gürültülü davul sesi ya da yere düşen tabak sırtımı dikleştirdi, vücudum fırlamaya hazır gergin bir yay gibiydi.

Perthe benim özel nöbetçim olarak yakınlarda geziniyordu ve diğer muhafızlarla konuşmalarını izlemem de somut bir haber vermiyordu, en azından paylaşmıyordu. Sadece tekrar tekrar aynı mesajı verdi: "Prens Luther endişelenmememi söylüyor. Her şey kontrol altında."

Corbois treni nihayet sona erdiğinde, Emarion'un diğer sekiz diyarından gelen temsilciler, her biri Kraliyetleri adına birer hediye ile beni selamlamak için ayağa kalktı.

Görünüşte, akşamın bu erken saatinde onları kabul etmek bir diplomasi jesti gibi görünüyordu. Gerçekte ise bu, Lumnos topraklarında bir gece daha geçirmektense diyarı derhal terk etmeleri için pek de ince olmayan bir teşvikti.

Önce komşu Fortos'tan kaslı bir çift asker geldi. Babamın eski ordu arkadaşlarının küstah tavırlarına o kadar alışmışım ki, Fortos temsilcilerinin beni değerlendirip sonra da kovma şeklindeki şahin tavırları, huysuz bir eski dost tarafından karşılanmışım gibi hissettirdi. Kısa bir an için gülümsemem gerçek oldu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hediyeleri bir silahtı - Brecke'nin el işi gibi görünen ince yapılmış bir bıçak.

Sırada kuzey komşumuz Montios'tan gelen druidik bir çift vardı. Sert dağ iklimine maruz kaldıkları için derileri kösele gibiydi ve ağır yün kukuletalarının altından beni inceleyen parlak menekşe rengi gözleri vardı. Montios şifreli yöntemleriyle bilinirdi ve temsilcileri de tek bir kelime bile konuşmayla reddederek formlarına sadık kaldılar.

Hediyeleri kalın, kürk astarlı bir pelerindi ve giyeni her zaman sıcak tutacağını açıklayan bir notla birlikte sunulmuştu. Büyüsünün kendi sınırları dışında nasıl işe yaradığını sormadan sessizce döndüler ve çıkışa doğru yürüdüler.

Arboros'tan gelen yeşil gözlü çift bana, doğrudan tanrılardan gönderilen lanetler dışında her türlü hastalığı iyileştirdiği söylenen zümrüt rengi bir iksir sundu. Selefimin aylar süren yavaş ölümü sırasında neden böyle bir hediye sunmadıklarını sormamak için kendimi zor tuttum.

Ölümlü söylentileri, Soyu Tükenmiş Faunos'un hayvan özelliklerine bürünebildiğini ve hatta hayvan formuna geçebildiğini iddia ediyordu, ancak daha sonra gelen sarı gözlü temsilciler hayal kırıklığı yaratacak şekilde insana benziyordu. Onlar

Bana gryvernler için bir lezzet olduğunu iddia ettikleri iki sevimli, tüylü hayvan hediye ettiler, onları Sorae'nin yakınına götürmemesi için yemin ettirdikten sonra hemen Lily'ye teslim ettim.

Daha sonra Ignios çöllerinden gelen keten cüppeli, kırmızı tenli kadınlar geldi ve ne kadar keskin olursa olsun hiçbir metal silahın delemeyeceği kadar güçlü beyaz ipek bir eşarp sundular. Sonra Meros'tan gelen su gözlü denizciler geldi, küfürlü dilleri ve saygısız tavırlarıyla beni anında kazandılar. Bana kalbimin en çok istediği şeyi göstereceğini iddia ettikleri bir pusula hediye ettiler.

İlk baktığımda belli belirsiz sarayın arka tarafını işaret ediyordu; belki Ölümlü Şehir'i, belki ailemin bataklıktaki evini, belki taç giyeceğim adayı, belki de Kutsal Deniz'deki macerayı. Kalbim sahip olamadığım o kadar çok şeyi arzuluyordu ki, en çok hangisini istediğimden ben bile emin değildim.

Meros çifti doğrudan bira fiçilerine doğru yol alırken, nabzım aniden hızlandı ve kafatasımı tuhaf bir his kapladı. Bilincimin kenarında sürünen dokunaçlar kıvranıyor, avını değerlendiren bir yılan gibi daireler çiziyordu. Düşüncelerim bulanıklaştı ve dikkatim dağıldı.

İnce yapılı bir adam refakatsiz bir şekilde yanıma yaklaştı ve sonsuz gecenin iki oniks çukuru gibi gözleriyle beni inceledi. Yüz hatları benzer şekilde karanlıktı, saçları düzgünce kesilmişti ve keçi sakalı özenle bakımlıydı. Elleri ceplerinde, oynamaya bile zahmet etmeden bir oyun kazanmış birinin kendini beğenmiş zaferiyle sırtıyordu.

"Majesteleri," diye mırıldandı. Zengin sesi, kırmızı ipek çarşafların altından süzülen çıplak et görüntüsünü kışkırttı. Bu görüntünün benim uydurmam olmadığına dair belli belirsiz bir his vardı içimde.

"Umbros sadece bir temsilci mi gönderdi?" Remis soğukkanlılıkla sordu.

Adam umursamaz bir omuz silkti. "Arkadaşım buralarda bir yerde. Sanırım Majesteleri'nin *özel arkadaşına* sinir bozucu küçük bir sorununda yardımcı oluyor." Bana yasadışı sırrımız hakkında uyarıda bulunan bir gülümseme attı.

"Özel arkadaş mı?" Remis tekrarladı. Kaşlarını çatarak aramızda dolaştı. "Majesteleri, bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Dikkatli ol, diye fısıldadı adamın sesi zihnime.

Boğazım kurudu. "Luther onun bir tanıdık olduğundan bahsetti. Onlara başka bir yerde konuşmaları için izin verdim."

Aemonn'un bakışlarının böğrümü yaktığını hissettim. Luther'in benim emrimi yerine getirdiğini biliyordu, bu da yalan söylediğimi bildiği anlamına geliyordu.

"Kraliçem selamlarını gönderdi," dedi adam yaklaşarak. "Sizi Taç Giyme Töreni'nde görmek için sabırsızlanıyor. İkinizin konuşacak *çok şeyi* olduğunu söylüyor."

"Ne gibi?" Remis sordu.

"Bu bizim iki sevgili Kraliçemiz arasında." Dişleri alt dudağının üzerinde gezindi. "Olmayı çok istediğim bir yer."

Aemonn omzunu ikimizin arasına sıkıştırdı. "Majesteleriyle aranızda uygun bir mesafe bırakacaksınız," diye uyardı.

Adamın başı belli bir açıyla eğildi ve gülümsemesi ölümcül bir hal aldı.

"Will

I?"

"Sorun yok, Aemonn," diye atıldı. Elimi omzuna koydum ve onu geri itti. Umbros'tan İnen'in büyüsunü geri getirdiğimi fark ederse, bana yardım etmek için kendi kendini motive etme arzusu bile sona erebilirdi.

Adam kısık bir sesle kıkırdadı. "Bu balo ne kadar aydınlatıcı bir akşam oldu. Şimdiden *çok şey* öğrendim." Son iki kelimeyi soluk soluğa bir inilti gibi çıkardı, sesi utanmazca seksiydi.

Göğsü koyu kırmızı bir pardösünün altında çırlıçıplak duruyordu. Tırnakları sivri uçlarına kadar törpülenmiş ve obsidyen bir sırla boyanmış parmakları, gövdesinden aşağıya, düşük bel pantolonunun altına inen kalçalarının çizgilerine doğru uzun ve şehvetli bir yol izliyordu. Gözlerimi yüzünden ayırmamak için mücadele ettim ama zihinsel pençeleri daha derine iniyordu ve görüşümün onun dokunuşunun izini takip etmesini engellemek için çaresizdim.

"Adını duyamadım," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. "Symond," diye cevap verdi.

Elim isteğim dışında kendi göğsüme doğru kalktı ve göğüslerimin kıvrımları boyunca tüy gibi hafif vuruşlarla onun hareketlerini taklit etti.

Öfkem yükselmeye başladı. Koşumunun sınırlarını zorluyor, serbest bırakılmak için hırıliyordu.

Dövüş.

Sesin aniden yeniden ortaya çıkışına göz kırptım. Zindandaki o geceden beri garip bir şekilde sessizdi ama bir kez daha kıpırdadığını, yeni tehdidi tanımak için güçlü başını kaldırdığını hissettim.

"Krallığınızın dostluğu için çok minnettarız," diye tısladım. "Umarım bir gün bu iyiliğinizi geri ödeme fırsatım olur." Gözlerim kısıldı. "Yakında bir gün."

Symond bir kez daha şehvetli bir kakhaha attı. "Şu anda *arkadaşlığımızı* kutlayabileceğimiz birkaç yol düşünebilirim."

Zihnime başka bir görüntü gönderdi; balo salonunun sahnesinde, çıplak ve spot ışıklarının ortasında olduğumuz skandal bir görüntü. Ben, Lumnos'un tahtının üzerine eğilmiştim. O, bir eli boğazıma sarılmış, ben nefes nefese onun adını inlerken arkamdan bana vuruyordu. Kalabalık, uzaktan bizi izlerken kendilerini tatmin ediyorlardı.

Dövüş.

Daha önce *sesin* çağrısına dişimi tırnağıma takarak karşı koyduğum zamanların aksine, şimdi elimde kalan azıcık kontrolü de memnuniyetle teslim ettim.

Bana yardım et, ondan istedim. Özgür bırak beni.

Buz gibi ateş savunmamı aşır derimin her kıvrımına ve dönüşüne yayılırken irkildim. Vücudum ani bir ışık patlamasıyla parladı ve kalabalıktan toplu bir soluk aldı.

Ses azaldığında ve gümüşü parıltı söndüğünde, Symond'un zihnimdeki varlığı kaybolmuştu. Vahşi bakışlarla beni izliyordu, sık sık yaşamadığından şüphelendiğim bir şekilde tedirgin görünüyordu.

Karanlık gözleri temkinli bir şekilde yüzümde gezinirken, gücünün pençelerinin kafatasımı güçsüzce tırmaladığını hissettim. Tekrar içeri girmeye çalışıyordu ama sanki artık geçemeyeceği yeni bir duvar vardı.

"Sanırım gitme vaktin geldi," diye nefes aldım, onun görüntüsünün anısını düşüncelerimden kazırken biraz nefes nefese kalmıştım.

Omuzları gerildi ve durgun cinsel enerjisi azaldı. "Öyle görünüyor."

Adam gitmek için dönerken Aemonn, "Kraliçenin hediyesini unuttun," diye seslendi.

Symond omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı, enerjisi artık kesinlikle daha zehirliydi. "Kraliçemin hediyesi çoktan teslim edildi. Ve tavsiyeleriniz için rica ederim dedi."

"Tavsiye mi?" Ben sordum. "Hatırlamıyor musun?"

Pençeleri tekrar kafatasıma çarparken şakaklarındaki damarlar titredi. *Sesin* inşa ettiği kalkan her neyse sağlam duruyordu. Bir bakışla çenesini indirdi.

"Kalp taşına unutulmuş kan düştüğünde, o zaman zincirler kırılacak," dedi acı bir sesle. "Yaşam için yaşam, eski borç gerektirir, ya da sonsuza dek onun boyunduruğu olur."

Anında -onun düşünce sihriyle değil, kendi hafızamla- aylar önce bir öğleden sonraya, kızıl bir güneşin

Başımın üstünde siyah gözlü gizemli bir kadın beni bir ara sokakta köşeye sıkıştırdı ve zihnimi kontrol altına aldı.

İyi dinle, Unutulmuşların Kızı, beni uyarmıştı. Kim olduğundan kaçmayı bırak. Saklanmayı bırak. Ve o lanetli flameroot tozunu almayı bırak.

Tanrılar- Umbros Kraliçesi. Annemin kaybolduğu gün ara sokaktaki oydu.

Eğer bu olmasaydı, flameroot'tan vazgeçip sihrimin ortaya çıkmasına izin verir miydim? Hâlâ burada Kraliçe olarak duruyor olur muydum? O korkunç günden beri olan biten her şey için ona teşekkür etmem ya da ondan nefret etmem gerekir miydi?

Bunu biliyor muydu?

Ve daha da önemlisi, nasıl? Benim hakkımda ve annemin sırları hakkında yaşayan hiç kimsenin bilmemesi gereken şeyleri nasıl biliyordu?

Seni biliyor, babanı, demişti. Seni bekliyor. Symond karanlık bir şekilde kıkırdadı ve arkasını döndü.

"Bekle," diye bağırdım. "Söyle bana, o nasıl-"

"Kraliçem taç giyme töreninizi dört gözle bekliyor," diye seslendi. "Eğer Meydan Okumadan sağ çıkabilerseniz."

Onu kovalamaya çalıştım ama Eleanor'un elleri bileğime dolandı ve beni geri çekti.

"Az önce ne oldu?" diye kulağıma tısladı. "O adam ürkütücüydü. Ama aynı zamanda... biraz da seksiydi."

Kollarından tuttum. "Eleanor, Kral Umbros Kraliçesi'ni hiç buraya davet etti mi? Belki de Dövme Günü'nde?"

"İmkansız. Hiçbir diyara davet edilmedi. Herkes ondan korkuyor. Bir parmak şıklatmasıyla zihninizin tüm içeriğini bilebileceğini söylüyorlar."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Gül rengi gözlü bir çift öne çıktı. "Majesteleri," dedi içlerinden biri başlarını birlikte eğerek. "Sophos Krallığı'ndan selamlar getirdik."

"Evet, teşekkür ederim." Dikkatim Symond'un kaçtığı yere kaymaya devam etti.

"İki hediye getirdik," dedi diğeri, "iki diyar arasındaki değerli ilişkinin bir simgesi olarak."

"Ne kadar cömertçe," diye mırıldandım.

Üzerinde altın bir küre bulunan al saten bir yastık sundular, labirent gibi oymalar dışında pürüzsüz bir şekilde parlatılmıştı.

Meraklı nesne sonunda dikkatimi çekti. Ona uzandım, sonra tereddüt ettim. "Nedir bu?"

"Cevap Küresi. Seçtiğiniz üç soruya *evet* ya da *hayır* şeklinde cevap verecektir, yeter ki cevap Kindred'ın kanını taşıyan herhangi bir canlı tarafından bilinsin."

Elime aldım ve şaşkınlıktan neredeyse düşürüyordum. Metal zonkluyordu ve dokunulduğunda sıcaktı, sanki canlı, sıcak kanlı bir şeydi. İçimdeki büyüyle bağlantılı gibi görünen bir enerjiyle uğulduyordu, tenim ve altın yüzeyi arasında serbestçe akan bir akım.

Hemen yastığa geri koydum ve kaşlarımı çattım. "Böyle bir sihir nasıl mümkün olabilir?"

İkili birbirlerine kurnazca gülümsedi. "Bu cevabı sadece Kindred verebilir."

Bu beni pek rahatlatmadı. Bu insanlarla tanışmanın *eğlenceli* olabileceğine inandığım dünkü masumiyetimi özlüyordum.

"Şey, teşekkürler," diye ağzımdan kaçırdım. "İyi akşamlar." "İkinci hediyemizi istemiyor musun?"

Sezgilerimde ürkütücü bir huzursuzluk vardı. Kibar tavırlarına rağmen bu ikisinde neredeyse uğursuzluk hissi veren bir şeyler vardı.

Kadının yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ama tam olarak gözlerine ulaşmadı. "Anladığımız kadarıyla Soydan Gelenlerin okulunda okuyan ölümlü bir kardeşiniz var."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bizler Emarion'un bilgisinin bekçileriyiz. Böyle şeyleri bilmek bizim işimiz."

"Ailem hakkında bilgi sahibi olmak senin işin değil," diye tersledim.

Yanımda Remis boğazını temizledi, sonra bana sert bir bakış attı. Sesini alçalttı. "Sanırım Majestelerinin söylemek istediği, bunun yaygın olarak bilinmediği. Bu tür konularda sağduyulu olmanızı rica ediyoruz."

"Elbette." Kadın Remis'in sessiz tonuna uydu. "Krallığımız hassas bilgilerin korunmasının önemini iyi bilir. Ve böyle bir bilginin açığa çıkması durumunda ortaya çıkacak sonuçları da."

Başını bana doğru eğdi, yüzünde hâlâ o boş gülümseme vardı. "Kardeşinizi ağırlamaktan onur duyarız. Kendisi, eğitim görmek istediği sürece, seçtiği kurumda Kraliyetimizin özel misafiri olarak davetlidir."

Lily, Remis'in diğerk tarafından, "Ah, ne kadar harika," diye bağırdı. Ellerini göğsünde kavuşturdu ve bana gülümsedi. "Her zaman istediğı şey buydu!"

Remis, Lily'nin coşkusu karşısında kaşlarını çattı ama başıyla onayladı. "Cömert bir teklif. Eminim memnun olacaktır."

"Hayır," diye homurdandım. "Kesinlikle olmaz."

Tüm maiyetim aval aval bana baktı. Remis öfkeliydi, Lily çökmüş görünüyordu, Eleanor ve Aemonn şaşkın görünüyordu.

"Majesteleri," diye başladı Remis, "böyle bir fırsat son derece nadirdir. Bu çocuk için büyük bir onur olur."

"*Hayır* dedim." Pembe gözlü kadına ters ters baktım ve sessizce onun ve türünün yaptığı kötülükleri çok iyi bildiğimi anlatmaya çalıştım. Davet ettikleri ölümlülerin nasıl bir daha evlerine dönmediklerini, kendilerinin ya da ailelerinin nasıl şüpheli bir sonla karşılaştıklarını.

Bu son onları Sophos'un yüksek güvenliqli araştırma laboratuvarlarının istemedikleri tarafına yerleştirdi.

Narin bir omuz silkme hareketi yaptı. "Eğer siz -ya da o- fikrinizi değiştirirseniz, teklifimiz hâlâ geçerli."

Fikir değişikliğı olmayacaktı. Teller, Sophos'a adımını atmayacaktı. -Yaşadığım sürece değil.

"Elveda o zaman," dedim sertçe. "Kutsal Deniz bu gece seni hızla evine götürsün."

"Aslında birkaç gün daha kalacağız." Kadının bakışları Remis'e kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Yapmamız gereken bazı işler var."

Başımı salladım. "Buradaki işiniz bitti."

"Majesteleri," diye araya girdi Remis.

"Bir sorun mu var?" diye seslendi derin bariton bir ses.

Seyircilerin arasından kalın bıyıklı bir adam çıktı. Hoşnutsuzlukla kaşlarını çatması, içimde bir panik titreşimine yol açan bir anının kilidini açtı. "Sophos'tan gelen ziyaretçiler Benette Hanesi'nin özel misafirleridir. Evimde diledikleri kadar kalabilirler."

"Evrim," dedi Remis her zamanki diplomatik gülümsemelerinden birini takınarak sıcak bir şekilde. "Hiç sorun değil. Küçük bir iletişimsizlik oldu."

Cevap veremeden Remis'in eli kolumu sıktı ve irkilmemek için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Eğildi ve bir uyarı homurdandı. "Onu düşman edinme."

"Sophos'a güvenmiyorum," diye tıslayarak karşılık verdim.

"Evrım Benette'in var ve Benette Hanesi tüm Lumnos'a silah sağlıyor. Eğer onların işine karışsanız, tüm haneler size meydan okumak için ayaklanacaktır."

Dişlerimi sıktım ve yumruklarımı gizlemek için ellerimi eteğimin içine soktum. Sophos'u kızdırmaktan çok mutluydum, hatta Benette Hanesi'ni kışkırtmaya bile istekli olabilirdim. Ama tüm Lumnos'u düşman edinmeyi göze alamazdım, henüz değil.

Sophos Descended'e onlarınki kadar boş bir gülümseme verdim. "Benim hatam," dedim tatlı bir sesle. "İyi tatiller."

Sıg bir selam ve uğursuz bir bakışla, Sophos Alçaldı kalabalığın arasına karıştı.

"Diem!" Bir tutam sarı saçları olan küçük bir kız panik içindeki annesinin kollarından kurtuldu ve kollarını uzatarak bana doğru fırladı.

Gülümsedim ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Evanie," diye mırıldandım, onu kucağıma aldım ve göğsüme sarıldım. "Beni hatırlayacağını düşünmemiştim."

"Şekerin vardı. Şekeri asla unutmam." Bana gülümsedi. "Başka var mı?"

"Kızımı tanıyor musun?" Evrim sordu.

"Ve oğlunuz," dedim. Genç bir çocuk babasının gölgesinin arkasından baktı, solgun yüzlü ve korkmuştu, muhtemelen son karşılaşmamızdaki kabalığını hatırlıyordu. Ona bir gülümseme uzattım. "Tekrar merhaba Lorris."

Evrım'in bakışları keskinleşti. "Nasıl oluyor da çocuklarımı tanıyorsun da beni tanı mıyorsun?"

"Onunla tanıştın baba," dedi Lorris. Evrim'in zalim bakışları, çarpılmış gibi sinen oğluna yöneldi.

"Eskiden şifacı olarak çalışırdım," diye açıkladım. "Kızınız hastalandığında onu tedavi ettim."

Ayaklarını beceriksizce karıştırdı, sonra ceketini düzeltti. "Elbette. Kısa süreli hafıza kaybımı bağışlayın. Benette Hanesi sizi evimizde ağırlamaktan onur duyar."

Neredeyse homurdanacaktım. Ziyaretim hiç de *onurlandırıcı olmamıştı*. Bana değersizmişim gibi davranmışlardı ve ben de Evrim'in ofisine gizlice girip cephaneliğin planlarını ve en iyi müşterilerinin listesini çalarak bu iyiliğin karşılığını vermiştim.

Ve bununla birlikte, Muhafızların kanlı saldırısından kurtulamayan tüm Soydan gelen muhafızların ölüm fermanlarını imzaladım.

Yeni bir suçluluk dalgasıyla savaştım ve kendime oynamam gereken rolü hatırlattım.

"Ve ne kadar güzel bir evdi," diye mırıldandım. "Çocuklarınız çok terbiyeli. Çok gurur duyuyor olmalısınız."

Sahtekârlığım işe yaradı ve Evrim çırpınan bir tavus kuşu gibi kabardı.

"Kendi çocuğunuz var mı Majesteleri?" diye sordu karısı. Aemonn öne atılarak elimi avuçlarının içine aldı. "Henüz yok," dedi içtenlikle, "ama Diem'im besleyici içgüdüleri var. Hiç şüphe yok ki çok yakında şefkatli bir anne olacak."

Balo salonunda gürültülü bir konuşma patlak verdi. Aemonn bu tek açıklamasıyla bir spekülasyon fırtınası başlatmıştı. Gecenin sonunda tüm krallık Aemonn'un karnıma bir bebek koyduğuna ve müstakbel eşim olarak yerini sağlamlaştırdığına inanacaktı.

Omzuma bir öpücük kondurdu ve gözleri benimkilerle birleştiğinde onlarda yeni bir şey gördüm; bir meydan okuma ve belki de bir uyarı.

Çenemi kapalı tutmak için. Rolümü oynamak için.

Öfkem bir aygır gibi şaha kalktı. Aemonn'un parmaklarını eklemleri patlayana kadar sıktım. O sadece daha geniş gülümsedi ve yanıma sokuldu.

Boynuma gelişigüzel bir öpücük daha bıraktı, dudakları kulağıma değene kadar eğildi. "Uslu dur," diye mırıldandı.

"Yarınki Meclis Resepsiyonumuzu dört gözle bekliyorum," diye araya girdi Evrim. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Oh?" Elim Aemonn'un elinden çekmeye çabalarken hafifmiş gibi davrandım.

"Umarım Majestelerinin cephaneliğime yapılan son saldırıdan sorumlu olan asi pisliklere karşı güçlü bir misilleme planı vardır."

Keşke bundan en çok sorumlu olan *asi pisliğin* kendisine baktığını bilseydi.

Remis, "Majesteleri genç olduğu için böyle önemli konuları bana havale etti," dedi. "Yarın bu konuyu sizinle görüşmekten mutluluk duyarım."

Evrime kaşlarını çatı. Remis'e onaylamama kokan bir bakış attı. "Anlıyorum. Çok iyi, o zamana kadar."

Başımı salladım ve kıkırdayan Evanie'ye, sonra da gözleri fal taşı gibi açılıp kaçan Lorris'e bir göz kırptım.

Daha tanıştırlmadan önce bile sıradaki Hanenin Hanoverre Hanesi olduğunu biliyordum. Kalkık burunları ve küçümseyen üst dudaklarıyla beni yargıladıklarını ve yetersiz bulduklarını gizlemeye çalışmadılar.

Iléana tabii ki en öndeydi ve evlerinin yaşlı reisi olan büyükannesi Marthe'nin kalçasında geziniyordu. Çok yüksek sesle homurdanmaları, kıyafetimden davranışlarıma ve yetiştirilme tarzıma kadar her şey hakkında iğneleyici yorumlar içeriyordu.

Asıl sürpriz, Aemonn ve Garath'ın onları sıcak bir şekilde karşılaşmasıydı; Garath öne atılarak Marthe'nin yanaklarına ve yüzük takılı ellerine bir dizi teatral öpücük kondurdu. Aemonn, Iléana'nın ağabeyi Jean ile el sıkışırken gözleri parladı ve Jean beni tamamen başından savmadan önce göğüslerime müstehcen bir bakış attı. Remis bile Iléana'nın ailesiyle yüksek sesle sohbet etmek için yanımdan ayrılarak kavgaya karıştı.

Maiyetimin kalan son üyesi Eleanor'a doğru eğildim. "Bara gidip fark etmeleri ne kadar sürecektir diye bakayım mı?"

Gülüştünü bir öksürükle örttü. "Bunu kişisel olarak algılama. Hanoverre Hanesi üreme konusunda Corbois Hanesi'nden bile daha takıntılıdır. Mühürleri beyaz bir gülün üzerindeki tek bir kan damlasıdır. Lumnos'un ölümlü sevgilisinden beri soylarına hiç ölümlü kanı girmediğini iddia ediyorlar, yani o tek damla sahip olabilecekleri tek *kirlilik*."

Gözlerim eteğimin beyaz kumaşına ve gecenin erken saatlerinde Henri'nin kanının düştüğü etek ucundaki kırmızı noktaya takıldı.

"Belki de Iléana'nın kardeşiyle flört etmelisin," diye şaka yaptı Eleanor. "Bir Hanoverre'nin Kral Eşi olabileceğini düşünmelerini sağla ve ilkelerine bağlılıklarını test et." Yumuşak bir homurtu çıkardı. "Söylentilere göre ölümlü genelevlerinin sık müşterisiymiş."

"Yani ölümlüler zevk almak için iyi ama evlenmek ya da çocuk doğurmak için yeterince iyi değiller mi?" Ben sordum.

"Hanoverre Hanesi'nin istediği olsaydı, diyarda hiç ölümlü kalmazdı. Zavallı Jean para vermek yerine bir kadını kendisiyle yatması için ikna etmek zorunda kalabilir."

Yapmacık sakinliğim tehlikeli bir şekilde azalıyordu. "Hanoverre Hanesi," diye seslendim yüksek sesle. "Baloma gelebildiğiniz için çok *mutluyum*."

Bir grup kaşlarını çatarak bana doğru döndü.

Marthe bana doğru birkaç adım attı. Yaşlı kadın destek için Iléana'nın koluna yaslanırken hareketleri titriyordu ama kötücül bakışı taş gibi sabitti.

"Dünkü cenaze törenindeki o gösteriden sonra *balonuzu* nasıl kaçırabilirdik?" diye sordu.

Odada keskin bir soluk sesi duyuldu.

"Özür dilerim, *Kral'ın* cenazesi," diye mırıldandı alaycı bir gülümsemeyle. "Tüm bu olanlardan sonra, bu olayın sizden başka biriyle ilgili olması gerektiğini neredeyse unutuyordum."

Remis ve Aemonn bana uyarı bakışları atarken, Garath'ın sırtışı açıkça "*Devam et, mezarını kaz*" diyordu.

Başka bir gün olsa yaşlı kocakarının kışkırtmalarına boyun eğebilirdim. Ama Iléana'nın kibirli kıkırdaması çok farklı bir ateş yaktı.

Çaresiz bir iç geçirdim ve başımı öne eğerek tövbekâr bir görüntü çizdim. "Yanlış adımlarım için özür dilemeliyim. Kendimi doğru danışmanlarla çevrelemenin ve onların bilgeliğine güvenmenin önemini kesinlikle öğrendim."

Aemonn doğruldu ve sırttı ama ben gülümsememi Eleanor'a çevirerek elini sıkmak için uzandım. Gururumu bir kenara bırakıp Remis'e de saygıyla başımı salladım. Karşılık olarak gülümsemesi gergindi ama onayımı kabul ediyormuş gibi yaptı.

Marthe'a döndüm ve ona parlak, çekici bir gülümseme fırlattım. "Umarım beni affedebilirsiniz. Size söz veriyorum, gelecekte karşıma çıkacak her türlü *zorluğa* karşı çok daha hazırlıklı olacağım."

Marthe'nin dudakları ince bir çizgi halinde büzüldü. "Yirmi Hane tarafından tanınmayan bir Kraliyet adayının olması oldukça sıra dışı bir durum. Seninle ilgili pek çok şey hepimiz için bir gizem. Soyun sopun. Büyünüz."

Iléana Marthe'nin kolunu okşadı ve yatıştırıcı bir ses çıkardı. "Yakında onun sihrini göreceğiz, büyükanne." Mızrak gibi keskin gözleri bana döndü. "Challenging'de dövüştüğünde."

Kırpıklarımı kırptırdım ve gökyüzüne baktım. "Lumnos'un neden beni Taç'la ve diyardaki en güçlü büyüyle kutsamayı seçtiğini söyleyemem. Eminim kendine göre sebepleri vardır ve ben Akraba'nın bilgeliğini sorgulamaya cüret edemem."

Marthe ofladı pufladı. "Kutsanmış Akraba'nın *bilgeliğine* minnettar olalım. geri kalanımıza kendi seçimlerimizi yapabilmemiz için özgür irade vermek."

Ona ölçülü bir gülümseme verdim ve bu acı verici etkileşimi sona erdirmeye hazır bir şekilde kabul sırasındaki bir sonraki Evi işaret ettim.

Marthe, "Merhum Kral'ın Luther ile Iléana'm arasındaki nişan anlaşmasına saygı göstermenizi bekliyorum," dedi. "Onlar neredeyse doğduklarından beri birbirlerine söz verdiler."

Marthe'nin bakışlarını üzerimde tuttum ama göz ucuyla Iléana'nın boktan sırtışını görebiliyordum. Kaşlarımı çattım ve merakla başımı eğdim. "Ne kadar ilginç. Luther'le o kadar çok sohbet ettik ki, bir kez bile nişanlanmaktan bahsetmedi." Sonunda odağım Iléana'ya kaydı. "Aslında, senin onun için hiçbir şey olmadığını söyledi."

Iléana'nın yüzündeki ifade.

Her mücadele, her kayıp, her korku ve panik anı, her acı veren aşağılanma, hiç istemediğim lanet olası bir Taç yüzünden döktüğüm son kalp kırıklığı gözyaşı...

Iléana'nın öfkeli ifadesi her saniyesine değdi.

Challenging'de kanlı bir şekilde ölebilirim ama cebimde sakladığım bu mükemmel hatırayla en azından mutlu ölebilirim.

Omuz silerken kendimi tuttuğum sırtışımın bir kısmının ortaya çıkmasına izin verdim. "Senin de belirttiğin gibi, Kindred bize özgür irade bahsetti. Luther'in de kendi iradesini kullanacağını umuyorum. Arzu ettiği kadını kendisi seçebilir."

Iléana düpedüz apoplectic'e dönüşürken bir zafer anı içinde yıkandım, ama sevincim kısa sürdü. Marthe tedirgin görünmek yerine alaycı bakışlarını daha da yukarı kaldırdı, geniş ve muzaffer bir ifadeye büründü.

"Prensle olan yakın ilişkinizden bahsetmeniz ne kadar ilginç," dedi yumuşak bir sesle. "Merhum Kral'ın gizemli hastalığı boyunca ona erişebilmek için ölümlü bir şifacı kılığına girdiğinize dair oldukça üzücü bir söylenti duydum. Hatta Prens'i, Majestelerinin öldüğü gün sizi Kral'ın başucuna getirmesi için ikna ettiğinizi duydum."

Fısıltılar Marthe'nin örtülü suçlamasını kalabalığın uzak köşelerine taşırken şok sesleri yükseldi.

Yüz hatlarımı ilgisizliğe alıştırdım. "Kral Fortos'ta Alçalmış şifacılar tarafından görüldü. Durumu tedavi edilemeyecek kadar kötüleşince, ölümlü şifacılar tarafından oluşan bir ekip son günlerinde ona burada baktı."

"Yani onu tedavi ettiğini kabul ediyorsun?"

Yutkundum. "Şifacılar birkaç kez yardım ettim."

"Öldüğü gün de dahil."

"Ben... evet. Luther benden durumunu değerlendirmemi istedi. Kral çok rahatsızdı ve ikimiz de yakında öleceğine inanıyorduk."

"Aslında, Kral'la birlikte yatak odasında gözetimsiz bırakıldınız, değil mi? Bir silahla mı?"

"Eğer öneriyorsan-"

"Ve bir muhafız içeri girdiğinde sizi Kral'ın cesedinin başında silahınızı çekmiş halde buldu, bu doğru değil mi?"

Dedikodu uğultusu bir kükremeye dönüştü. Iléana yüksek sesle, gösterişli bir nefes verdi ve her an saldıraabileceğimi ima edercesine bir kolunu büyükannesinin önüne attı, Jean başını salladı ve alçak bir ısıklık çaldı. Remis ve Aemonn bile tedirginlikle bana baktılar.

"Bir yanlış anlaşılma oldu." Konuşmaları duyabilmek için neredeyse bağıırıyordum. "Luther Kral'ın cesedini bizzat inceledi. Benim yapmadığımı doğrulayabilir-"

"Prens nerede?" Marthe sertçe sordu. "Ben kendi adıma, Ulther'in varisi olduğuna inandığımız adamın neden hasta ve savunmasız Kralımızı vahşi bir yabancının yanında bırakmayı uygun gördüğünü bilmek isterdim." Kaşları kalktı. "Duyduğuma göre şu anda yatak odasında ağırladığı bir yabancı."

Oda patladı. Corbois maiyetim şok, şaşkınlık ve şüphe dolu ifadeler takındı. Perthe endişeyle etrafına bakındı ve bıçağının kabzasındaki parmak eklemleri bembeyaz kesilmiş halde yanıma yaklaştı.

Meydan okumam birkaç hafta erken gelebilirmiş gibi görünüyordu.

Bağın ötesinde, Sorae'nin tüneği boyunca adımladığını, balo salonunun taş duvarlarını aşıp yanıma gelmeye hazırlanmak için kanatlarını gerdiğini hissettim. Kısa bir an için ona izin vermeyi düşündüm.

Bakışlarım içgüdüsel olarak Luther'i ararcasına odanın içinde gezindi. Bunu nasıl çözeceğini bilirdi; istenmeyen sorgulamaları sona erdirmek için her zaman zekice bir numarası ya da kimsenin karGı çıkmaya cesaret edemediği, beni kaçırarak bir bahanesi vardı.

Ama o gitmişti, *diğer* pisliklerimi temizliyordu. Bu tek başıma vermem gereken bir savaştı.

Kendime güvenen mağrur bir ifade takındım ve avucumu havaya kaldırdım.

"Corbois Hanesi'ni suçlamaya *cüret mi* ediyorsun?"

O kadar alçak sesle konuştum ki, herkes sözlerimi duymak için zorlanırken odanın sessizliğe gömülmekten başka çaresi kalmadı.

Elimi parmak parmak kıvrarak kapalı bir yumruk haline getirdim. "Corbois Hanesi'ni suçlamaya *cüret mi* ediyorsun?" Tekrarladım.

"Suçlandığım yer Corbois Evi değil-"

"Kral'ı Fortos'a muayene olması için gönderen Corbois Hanedanı'ydı. Onu aylarca tedavi eden ölümlü şifacıları seçen de Corbois Hanesi'ydi. Kral'ın yanında duran Corbois muhafızları, Corbois hizmetkârları

Yiyecek ve içeceğini hazırlayanlar, ölümünden sonra cesedini temizleyen Corbois görevlileri." Remis ve Garath'ı işaret ettim. "Corbois Hanesi'nin liderleri olan bu adamlar, hastalığı sırasında Kral'ın bakımı üzerinde tam kontrole sahipti."

Seyirciler sonunda gözlerini benden iki kardeşe çevirdi; onlar da endişeyle ağırlıklarını kaydırarak Hanoverre birliğinden bir adım geri çekildiler.

Marthe alay etti. "En iyi haneler bile kandırılabilir."

"Basit bir yanlış anlamamanın kan dökülmesine neden olmasını istemem," dedim sakın ama güçlü bir sesle, "bu yüzden size tekrar soracağım. Hanoverre Hanesi, Corbois Hanesi'ni kendi sevgili Ulther'ini öldürmekle mi suçluyor?"

"Ben öyle demedim."

"Eğer öyleyse, Fortos şifacılarının bu abartılı planın suç ortağı olduğuna inanıyor olmalısınız. Belki de Fortos temsilcileri henüz yola çıkmamıştır - eminim Kralları ona karşı suçlamalarınızı duymakla çok ilgilenecektir."

"Ben asla-"

"Eminim yanlış konuşmuş olmalısınız. Çünkü Kraliçe'nize karşı huzursuzluk yaratmak için, elinde en ufak bir kanıt bile olmadan böylesine korkunç bir yalan uydurduğunuz ortaya çıkarsa... bu vatana *ihanet* olur."

Marthe'nin ağzı kapandı.

"Son bir kez daha sormama izin verin: Hanoverre Hanesi, Corbois Hanesi'ni ve onun suç ortağı olarak Fortos Kralı'nı Kral Ulther'i öldürmekle suçluyor mu?"

Marthe'nin dudakları ince, solgun bir çizgi halinde düzleşti. "Hayır. Yapmayacağız."

Bakışları karanlık bir vaatle daralırken yüzünü kaplayan kırıksıklıklar gölgelerle dolmuş gibiydi. Onun ve Iléana'nın saldırılarından kurtulduğum için hissetmiş olabileceğim her türlü zafer hızla soldu ve öldü.

Bu savaştan sağ çıkmış olabilirim ama Hanoverre Hanesi savaşa hazırlanıyordu.

ChapTer

TWenTY-SeVen

Pelüş koltuğa uzandım ve ağrıyan ayaklarıma vuran rahatlama hissiyle inledim. Oda soğuktu, sadece loş mum ışığıyla aydınlanıyordu ama sessizlik çok ihtiyaç duyulan bir sığınaktı.

Baloya saatler kalmıştı ve ben misafir kabul sırasını daha yeni bitirmiştım. Binlerce yanak öptükten, binlerce gülümsemeye zorladıktan ve binlerce kaş çatmayı sakladıktan sonra - en çok da Aemonn'un sık sık neredeyse çiftleştüğimizi ima etmesi üzerine - Perthe ile tatlı bir dille kısa bir yalnızlık anı için konuştum ve kendime çeki düzen vermek için izin istedim.

Çıkarken bir şişe şarap aşırıdktan sonra tabii ki.

Yakınlardaki bir okuma salonuna girmiş, gözlerim kapalı oturmuş, bu saraydan doğruca çıkıp eve gitme ve ailemizin bataklığıdaki kulübesinde kendi yatağıma kıvrılma dürtüsüne direnmeye çalışıyordum.

Hanoverre Hanesi'ne karşı bu kadar cesurca durmak, diğer Haneleri beni açıkça tehdit etmekten alıkoymak için etkili olmuştu, ama aynı zamanda aptalı oynama stratejimi de dizlerimden kesmişti. Artık Remis'in bahtsız kuklasıymışım gibi davranmanın bir anlamı yoktu.

İyi ya da kötü, Lumnos Evleri artık pençelerim olduğunu biliyordu.
-Ve onları kullanmak istediğimi.

Daha da kötüsü, artık kurduğum her ilişkiye bir şüphe gölgesi düşüyordu. Marthe Hanoverre nefret tohumunu Yirmi Ev'in toprağına ekmişti ve sadık sürüsü onu ekip biçmek ve çiçek açmasını izlemek için çok çalışacaktı.

Suçlamaları temelsiz olsaydı buna biraz daha kolay katlanabilirdim ama bir yanımda annemin Kral'ın ölümünde gerçekten bir rolü olup olmadığını ve benim de farkında olmadan yardım edip etmediğimi merak ediyordu.

Bir yıl önce, annemin Türemiş Kral'ı devirmek ve beni onun tahtına oturtmak için karmaşık bir komploya karıştığı düşünülemezdi.

Şimdi, neye inanacağımı bilemiyordum.

Dansın başlamak üzere olduğunun işareti olan müzik koridora yayılırken inledim. Şarap şişesini geriye doğru eğdim ve ağır bir yudum aldım. Sihirle aşılanmış alkolün sıcaklığı göğsüme yayıldı ve homurdanarak bir kahkaha attım. *Dansın* bu berbat balonun en zor kısmı olacağına inanmakla ne kadar da saflık etmişim.

BaĞka bir gün olsa, arkadaşlarımla içki içip dans edeceğim bir gecenin tadını çıkarırdım. Ancak bu gece, ölümlüler yoksulluk içinde yaşarken, Henri zindanda çürürken ve Luther Muhafızlarla uğraşırken balo elbisesi içinde dönüp durma fikri, bir zamanlar bu saraydaki herkesi olmakla suçladığım bencil, soyu tükenmiş canavar gibi hissetmeme neden oldu.

Bazen nefret ettiğim kişi ile dönüştüğüm kişi arasındaki çizgi kağıt inceliğindeydi.

Bazen çizginin hangi tarafında olduğumdan bile emin olamıyordum.

Şarabı bitirmeyi şiddetle düşünmeme rağmen, sağduyum isteksizce galip geldi. Özlem dolu bir bakışla yarısı dolu şişeyi yere bıraktım ve tanıdık bir ses kulağımı yakaladığında kendimi rahat saklanma yerimden dışarı sürükledim.

"Ne istiyorsun, Iléana?"

Kalbim onu beynimden önce tanımış olmalıydı, çünkü duyduklarımı bir araya getirmeden önce tanıdık bir sakinlik üzerime çöktü.

"Kimse onun gerçekten bir Corbois olduğuna inanmıyor, Luther. Hizmetçileriniz konuşuyor, biliyorsunuz."

Kısa süren huzur anı yok oldu. Hafifçe aralanmış bir kapının aralığından, Luther ve Iléana'nın yakındaki bir odada konuştukları altın sarısı saçların parıltısını gördüm.

Yapmam gereken gitmekti.

Ya da en azından varlığımı duyurmak için.

Ama tüm iyi davranışlarımı terk edilmiş şarap için kullanmıştım. Kendimi kapının yanındaki gölgelere sıkıştırdım.

"Ciddi olamazsın," dedi Iléana küstahça. "O bir melez. Hayatta bile olmamalı."

"O senin kraliçen."

"Hayatın boyunca bu rol için hazırlandın. Bunu hak ettin. Bu taç *sana* ait."

"Taç, Kutsal Ana Lumnos'un seçtiği kişiye aittir. O Diem'i seçti, ben de Diem'e hizmet ediyorum."

"Uzun sürmez. Meydan Okuma'dan asla sağ çıkamayacak." Iléana gülümsedi ve dudaklarını ıslattı. "Belki ona kendim meydan okurum ve zaferimin ganimeti olarak seni alırım."

Luther'in soluk mavi bakışlarında ıGık huzmeleri parladı. "Eğer ona meydan okursan, bundan sağ çıkamazsın. Hiç kimse kurtulamaz. Onun gücü şimdiye kadar karşılaştığım tüm Türemişlerden daha güçlü."

"Beni bu yüzden mi terk ettin?" diye çıkıştı. "Bu yüzden mi ona sanki Kutsal Anne'nin ta kendisiymiş gibi yaltaklanmayı bırakamıyorsun?"

Luther'in ağzı açık kaldı. "Kıskançlık sana yakışmıyor, Iléana." "Ben bir *Hanoverliyim*, Lu. Eğitimsiz birini kıskanmak için hiçbir nedenim yok, Tahtta otursa da oturmasa da terbiyesiz bir pisliktir."

Zalim sözlerinin uyandırdığı güvensizlik duygusundan nefret ediyordum. Ailemle gurur duyuyordum, fani terbiyemle daha da gurur duyuyordum, ama bu soyağacı takıntılı Alçalmış zenginlik ve görgü dünyası, *kim olduğunuzla* değil, *ne olduğunuzla* tanımlandığınızı hissetmeyi kolaylaştırıyordu.

"Belki de seni hafife almışımdır," dedi acı acı. "Belki de tacı alamayınca, ne yapıp edip tahta çıkmaya karar verdin. Söyle bana, senin için çoktan bacaklarını açtı mı? O fahişeyi çoktan dizlerinin üzerine çöktürdün mü?"

Luther, "*Ağzından çıkanı kulağın duysun*," diye gürledi.

"Yanılıyor muyum? O küçük sürtük gelmeden önce benimle yatacak kadar mutluydun."

İkisinin seviştiği, Iléana'nın bacaklarının Luther'in çıplak bedenine dolandığı, dudaklarının onunkilere yapıştığı zihinsel görüntüye karşı koymakta başarısız oldum. Boğazımda bir safra düğümlendi.

"Beni gerçekten tanımadığından hep GüphelenmiGtim," diye homurdandı Luther. "Şimdi ne kadar haklı olduğumu anlıyorum."

Yılmayan Iléana daha da yaklaştı. "Büyükannem ölümlü ailesini araştırdı, biliyorsun. Onlar hakkında *her şeyi* biliyoruz. Bataklıkların dışında acınası bir kulübede büyümüş. Böyle birinin tahtta oturması çok bayağı. O, Yirmi Hane'nin inşa ettiği şey için bir tehdit."

Luther'in sessizliğinin acısıyla irkildim.

Iléana, "O terörist asilere hadlerini bildirmek için yapılması gerekeni yapmayacağını ikimiz de biliyoruz," diye bastırdı. "Evlerin bunun kontrolsüz kalmasına izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Luther'e doğru ilerledi ve avucunu onun yanağına dayadı. "Onun günleri sayılı. Kendine bir iyilik yap Lu. Ona bağlanma."

Görüş alanımın kenarında bir gölge belirdi ve döndüğümde Eleanor'un kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm. "Diem, Aemonn seni arıyor-"

Avucumu ağzının üzerine kapattım ve tek parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Sadece bu seferlik, Iléana, az önce bahsettiğin şeyi görmezden geleceğim."

Kanunların Koruyucusu'nun önünde ihanet."

Eleanor Luther'in sesini tanıyınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Avucumu sıyırdı ve aceleyle yanıma sokuldu.

Iléana, "İhanet, ölümlüleri seven bir melezi Soy'dan gelen bir tahta oturtmaktır," diye hırladı.

"Dikkatli ol. Bunu ikinci kez görmezden gelmeyeceğim."

Iléana alay etti. "Onu bana tercih mi edeceksin? Birlikte paylaştığımız onca şeyin üzerine mi? Planladığımız onca şeyi?"

"Onlar senin planlarındı, benim değil. Diem benim Kraliçem. Onu *her şeye tercih ederim*."

"Ulther'i her şeye tercih etmedin." Iléana başını eğdi ve ona eleştirel bir bakış attı. "Ona bu kadar sadık değildin."

Eleanor'un gözleri benimkilerle kilitlenince şişkinleşti ve onu dinlemeye davet ederek pervasızca bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama o beni tekrar yerime çekti.

"Ben aptal değilim Luther. Kral'ın etrafında nasıl dolaştığını gördüm. Bazen ona açıkça itaatsizlik bile ettin. Bu kız senin sadakatini kazanmak için Ulther'in yapmadığı ne yaptı?"

Kulağımı iyice yaklaştırdım ve açık kapıya doğru bastırmaya cesaret edebildiğim kadar bastırdım. Luther'in sessizliği sağır ediciydi.

"Ah Lu," diye iç geçirdi Iléana. Ceketinin yakasını düzeltti. "Tüm bunlar yakında sona erecek ve o aradan çekilip sen de olması gerektiği gibi tahta geçtiğinde, bu küçük düşüncesizliği affedeceğim. O zaman sen ve ben nihayet bu diyarın hak ettiği Kral ve Kraliçe olacağız."

İrkildim ve koridora doğru geri döndüm. Eleanor'un yanından geçerken beni belimden tutup kendine çekti. "Bekle," diye fısıldadı.

"Yeterince dinledim. Baloya geri dönmeliyim."

"*Bekle*," diye ısrar etti Eleanor.

Luther'in sesi gürleyerek odadan çıktı ve alçak tınısında, içinde yatan derin gücün ipuçlarını tağıyordu.

"Kendimi son derece açık ifade etmeme izin verin. Eğer siz ya da ailenizden biri Diem'e karşı bir harekette bulunursa, bu yapacağınız son şey olur. Hanoverre Hanesi'nin yok edilmesini bizzat sağlayacağım."

"Bu bir tehdit mi?" Iléana tısladı.

"Bu bir söz." Durakladı, sesi kararmaya başladı. "Ve biliyorsun ben her zaman sözlerimi tutarım."

Eleanor dudağını ısırırken bir gülümseme belirdi. "*Şimdi* işimiz bitti."

Balo salonuna döndüğümde Aemonn yüksek sesle, "BENİM SEVİMLİ DİEM'İM," diye bağırdı. "İlk dansımızın vakti geldi."

Bir elini uzatmış, diğer eliyle tüylü pelerininin kalın kumaşını yelpazeleyerek bana doğru yürüdü -gerçekten yürüdü-.

Eleanor'a yalvaran bir bakış fırlattım. "Beni kurtarır mısınız?"

Güldü ve beni ona doğru itti. "Bu bir *baló*. Bunun eğlenceli kısmı olması gerekiyordu."

Ben itiraz edemedim Aemonn beni kollarına aldı ve bir elini belime doladı. İstemeye istemeye titrek bir elimi onunkinin içine soktum. Tenim nemlendi, göğsümde kırmızı lekeler belirdi.

"Gergin misin?" diye alay etti.

Ayaklarıma bakarak, "Dans edemem," diye mırıldandım. "Bu ikimizi de küçük düşürecek."

"İyi olacağız." Belimi hızlıca sıktı. "Rahatla ve beni takip et. Bunu yapabilecek misin, kontrolü başkasına bırakabilecek misin?"

Ona kaşlarımı çattım ve sırtışı daha da genişledi. Beni vücuduna doğru sıkıca çekti, ağırlığımı kaldırdı, böylece o hareket ettiğinde ben de onun bir uzantısı haline geldim ve beceriksiz ayaklarımın tökezlemeleri eteklerimin dalgalanması altında kayboldu.

Beni bir dizi dönüşte yönlendirirken beklenmedik bir zarafetle odanın içinde süzüldük, kalabalık da buna cıvıltılarla ve sık sık

Alkışlar. Kaşlarım giderek daha da çatılırken Aemonn göz kamaştırıcı gülümsemesini kullanmak için her fırsatı değerlendirdi.

"Bunun tadını çıkarıyor olman gerekirdi, beni uykumda bıçaklamayı planlıyormuş gibi görünmen değil," dedi nefesinin altından.

"Hiçbir zaman çok iyi bir yalancı olmadım," dedim açıkça.

"*Teşekkür ederim Aemonn'a ne oldu? Ve 'Nezaketini unutmayacağım, Aemonn'?*"

Gözlerim kısıldı. "O zaman iyi davranıyordun. Kalabalığın önüne çıktığımız anda, önemli görünmek için ne kadar yakın olduğumuz konusunda yalan söyleyen kendini beğenmiş bir sahtekâra dönüştün."

Sertçe güldü ve başını salladı. "Rica ederim, Diem."

"Ne için? Doğmamış çocuklarımın babası gibi davrandığın için mi? Seninle evlenmem için beni kandırabileceğini düşündüğün için mi?"

"Yatağında başka kimlerin olabileceğine dair spekülasyonları kapattığın için," diye tersledi. "Buradaki herkes bana bağlandığına inanıyorsa, *başka* sevgililerin peşine düşmeleri için bir neden yok, değil mi?"

Kızgınlığım azaldı. Haklıydı - Benette Evi'nin önünde yaptığı gösteriden sonra tek bir kişi bile aşk hayatımı sormamıştı. Ve beni ellemeye ve geleceğimizle ilgili iddialarda bulunmaya devam ettiği sürece, kimsenin sorması da pek olası değildi.

Genç ve tanınmayan bir Kraliçe için, iyi bağlantıları olan bir Corbois Prensi ile evlenmek beklenen bir şeydi. Hoş karşılanırdı. Sorgusuz sualsiz.

Aemonn'un davranışlarının hesaplı olduğunu biliyordum. *Benim* için hesaplanmış olabileceğini düşünmemiştim.

"Bence güzelsin Diem, ilginçsin, ateşlisin ve bir eşte aradığım diğer pek çok özelliğe sahipsin ama benimle evlenmen için seni *kandırmaya* çalışmıyorum. Hayatımı benimle birlikte olmaktan hoşlanan biriyle geçirmeyi tercih ederim."

"Aemonn, ben-" demek istemedim.

"Ayrıca benimle karşılaşmaktan korkmasalar bu gece etrafını saracak olan birkaç yüz ağzının suyu akan talipten de kurtulmuş oldum. Tekrar söylüyorum... Bir şey değil."

Suçluluk duygusuyla dudağımı çiğnedim. "İyi. Aşırı tepki vermiş olabilirim."

Bana bir bakış fırlattı, ben de gözlerimi devirdim ama dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "*Teşekkür ederim, Aemonn,*" diye tekrarladım. "*Nezaketini unutmayacağım, Aemonn.*"

Bir kahkaha paylaştık ve hoş bir sessizlik içinde dans ederken aramızdaki gerginlik azaldı. Aemonn gibi bir dans partneriyle aslında kendimden zevk almaya başladığımı istemeyerek de olsa itiraf etmek zorundaydım. Kollarımı tutup boynuna doladığında ve parmaklarını sırtımda daireler çizdirdiğinde karşı koymadım bile.

"Diem?"

"Hmm?"

"Luther'dan ne yapmasını istedin?" Vücudum kaskatı kesildi.

"Yok bir şey," diye atıldım.

Bana sert bir bakış attı. "O ölümlü konusunda sana yardım ettim, değil mi? En azından sana ne *konuda* yardım ettiğimi bilmeyi hak ediyorum."

Geri çekildim, bu sırada neredeyse takılıp geriye düşüyordum. Aemonn'un elleri beni yakaladı ve olduğum yere kilitledi.

"Henri'nin eve sağ salım varmasını sağladı," diye kekeledim, yalanı gizlemek için yere baktım.

"Ve bunun için Umbros'un inmesine mi ihtiyacı vardı?"

Yüzümü buruşturdum. "Sanırım bu bir kılıftı." Zihnim makul bir bahane bulmaya çalıştı. "Emin değilim, belki de o-"

Müzik sona erdi ve kalabalıktan alkış sesleri yükseldi. Aemonn'un elinden kurtuldum ve panik içinde reverans yaptım.

Omzumun üzerinden tanıdık bir homurtu yükseldi. Kalabalığın içinde Taran'ı görerek döndüm ve kolunu kavradım. "Benimle dans et," diye tısladım. "Kraliçe'nin emri."

"Siz nasıl isterseniz, Majesteleri." Aemonn'a sırttı ve beni dans pistinin ortasına doğru sürükledi, iki eliyle tutup sersemleyene kadar döndürdü. "Kardeşimle dans etmek o kadar kötüydü, ha?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Bana karşı büyüyor. Altında bir yerlerde iyi bir adam var."

Taran homurdandı ve gözlerini kaçırdı, yüz ifadesi alışılmadık derecede soğuktu. Kardeşler arasındaki hınç dolu geçmiş, kardeş rekabetinden daha öte bir şeydi. Her alayda, dürtmekten ziyade bıçaklamak için tasarlanmış gibi görünen çok keskin bir kenar vardı.

Gözlerinde kara bulutlar dolaşsa da omuzlarını devirdi ve bana hınzırca bir bakış fırlattı. "Yaşlı Bayan Hanoverre'ye yumruk attığını duydum."

Çenem açık kaldı. "İnsanlar böyle mi söylüyor?"

"Duyduğuma göre onu dizlerinin üzerine çöktürüp affetmen için yalvartmışsın."

"Ne!? Hayır, tanrılar, böyle bir şey yoktu-"

"Sonra Iléana'nın göğüslerine tekme attığını duydum. Sola."

"Pekala, şimdi yalan söylediğini biliyorum."

"Sonra Jean'in pantolonunu indirdin, böylece herkes onun küçük -"

"*Taran*," diye bağırdım gülerek.

"Hayal mi kuruyorsun?" diye sordu. Kaburgalarına bir yumruk attım ve o da

sırıtarak üfledi. "Sadece buranın henüz gülme yeteneğinizi çalmadığından emin olmak istedim."

Acı tatlı bir minnettarlık göğsümü doldurdu ve onu sert bir sarılmayla kendime çektim. Sürekli şakalaşmamız bana Teller ile olan ilişkimi hatırlattı. Hiç kimse kardeşimin yerini alamayacak olsa da, Teller'ın fani hayatının sona ereceği o korkunç gün geldiğinde, bu dünyada onun kaybının geride bırakacağı yoldaşlık boşluğunu hafifletebilecek birine sahip olabileceğimi bilmek yaralı ruhuma biraz huzur verdi.

"Şimdi kesinlikle bana meydan okuyacaklar," diye mırıldandım asık suratla göğsüne doğru.

Beni daha sıkı sıktı. "Çalışmaya devam edeceğiz. Hâlâ zamanımız var."

Ukalaca bir espri yapmak için geri çekildim ve yüzündeki fırtınalı ifadenin daha da kötüleştiğini görünce durdum.

"Taran, sorun ne?"

Kaşlarını çatı. "Bu nişanı gerçekten yapmayacaksın, değil mi?"

Yüzümdeki kan çekildi. Luther ona Henri'den bahsetmiş miydi? Taran'ın tüm sırlarını bildiğini söylemişti ama Luther güvenime asla bu şekilde ihanet etmezdi, değil mi?

"Bu... bu benim seçimim," diye kekeledim.

"Biliyorum," diye atıldı, "ve buna saygı duyuyorum." İç çekti. "Ama onu tahtta düşünmek..."

Kahretsin. Henri'yi biliyordu.

"Bu kadar önyargılı olmanı beklemiyordum," dedim savunmaya geçerek. "Senin bütün bunların üstünde olduğunu sanıyordum."

"Seni manipüle ediyor. O sadece Kral olmak istiyor, eminim bunu görüyorsunuz."

Alevlerin Yanında-Luther ona *her şeyi* anlatmıştı.

Öfkem alevlendi. Elinden kurtuldum ve etrafımızda dönen dansçı çiftlere aldırmadan ona ters ters baktım. "Bu seni ilgilendirmez, Taran."

"Ben sadece seni kolluyorum Queenie. Onda iyi bir şeyler bulabileceğini düşündüğünü biliyorum ama o bencil bir pislik. Seni hak etmiyor."

Sesimi alçak bir tıslamaya düşürdüm. "Henri'nin benimle evlenmeyi sadece Kral olmak için kabul etmiş gibi görüldüğünü biliyorum, ama onu hayatım boyunca tanıdım, bu yüzden sakın-"

"Henri kim?"

Donup kaldım.

"Ne?"

"Ben Aemonn'dan bahsediyordum." Taran'ın gözleri kısıldı. "*Sen* kimdin ne hakkında konuşuyorsun?"

Bir adım geriye sendeledim. "Ben, ben, hiç kimse."

Etrafımızdaki çiftler dikkat kesilmeye başlamıştı. Perth'e dans pistinin kenarında nöbet tuttuğu yerden endişeli bir bakışla bir adım öne çıktı.

Taran onlara kısa bir bakış attı, sonra beni kenara çekti. "Sen *Nişanlı mısın?*"

"Evet." Henri'nin ihanete uğramış yüz ifadesini hatırlayınca irkildim.

"Sanırım.

Belki."

"Kraliçe olmadan önce tanıdığın birine..." Düşüncelere daldı, sonra sarsıldı ve aval aval bana baktı. "Lumnos'un memeleri, bir morta-"

"Sus!" İki elimle ağzını kapattım ve şişkin gözleri normal boyuta inene kadar elimi çekmesini bekledim. "Evet. Birlikte büyüdüğüm biri."

Kaşlarını çatarak yüzümü inceledi. "Luther biliyor mu?"

"Evet. Meydan Okuma bitene kadar sessiz kalmama yardım ediyor."

Taran'ın yüz ifadesinden bir duygu girdabı geçti, sonunda hüznün kısılmış kaşlarına yerleşti. "Bana söylemediği bir şey olduğunu biliyordum. O asla... sen tek... *kahretsin*, şimdi her şey anlam kazandı."

"Mantıklı olan ne?"

"Luther neden senin yanındayken böyle. Neden..." Derin bir iç çekti ve elini yüzüne götürdü. "Bunun bir önemi yok."

"Luther neyi neden yapmıyor?"

Taran sırtıttı. "Aemonn bunu öğrendiğinde aklını kaçırarak." "Aemonn zaten biliyor." Ters ters baktım. "Ve konuyu değiştirme."

Gülümsemesi kayboldu. "Aemonn biliyor mu?"

"Evet. Saklamama da yardım ediyor. Aslında, o-"

"Siktir." Taran'ın çenesi gerildi. Hafifliğin tüm izleri keskin, tehlikeli bir şeye dönüştü. Taran aniden daha uzun, daha geniş, daha vahşi göründü. "Bu hiç iyi değil Diem. Bu gerçekten iyi değil."

"Dramatik davranıyorsun. Aemonn çok anlayışlı davrandı."

"*Şimdilik*. O böyle çalışır. Zayıflığınızı öğrenene kadar dostunuzmuş gibi davranır, sonra da sahip olabileceğiniz en kötü düşmanınız olur. Ona güvenemezsin."

"Başka seçeneğim yok Taran. O zaten biliyor."

Taran'ın öfkeli bakışları dans pistinin diğer ucunda duran kardeşine yöneldiğinde boğazında damarlar atmaya başladı. "Eğer seni tehdit ederse, onu öldürürüm. Onu gerçekten öldürürüm."

Müzik sona erdi ve Taran'ın mengene gibi tutuşundan kendimi kurtardım, uyarısının yanıma sapladığı endişe kancasını görmezden gelmeye çalıştım. "Ben iyi olacağım. Aemonn'la başa çıkabilirim."

Taran'ın gözleri kardeşinde kaldı. "Luther'ı bulmam gerek."

Koridora doğru bir el salladım. "Iléana ile koridordaydı. Siz üçünüze iyi eğlenceler."

Kalabalığın arasından kendime yol açmaya çalışırken bir izleyici kalabalığı etrafımı sardı. Bir sonraki şarkı başlamadan önce dans pistinden uzaklaşmak için Perthe'nin uzaktan gelen bağırışlarını duymazdan geldim.

Bir el omzumu sıyırdı.

"Diem'di, değil mi?"

Döndüğümde Jean Hanoverre'in yatak odası gözleri ve muzip bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. Arkasında bir grup Hanoverre yaklaşıyordu. Acımasız sırtışları endişe çengelimi tam bir çapaya dönüştürdü.

"Adın Diem mi?" diye tekrarladı, tek kaşını kaldırarak. "Diem... *Bellator?*"

Çenemi sıktım. "Ben Diem Corbois."

"Elbette," dedi, kelimeyi uğursuz bir kıkırdamayla uzatarak.

Dikkatim o ve kuzenleri arasında gidip geldi. Etrafımda gelişigüzel dönüyorlar, kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir çemberin içine alıyorlardı beni.

İçgüdüsel olarak elim kalçalarımın gitti ve on yıldan uzun bir süredir orada yaşayan hançerleri ararken şimdi sadece boş tüller buldum.

"Büyükannem adına özür dilerim," dedi Jean. "Yaşlıların keskin pençeleri ve sapkın zihinleriyle ne kadar baş belası olabileceklerini bilirsiniz."

"Marthe Hanoverre'e aklını kaçırmış olduğunu söyleyen herkesin kendisini onun keskin pençelerinin ucunda bulacağı hissine kapılıyorum."

Gülümsemesi kayarak bana bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu gösterdi.

"Tanınmayan birinin mahkemeye gelmesi neredeyse hiç duyulmamış bir şeydir. Ve bu kişi bir taçla geldiğinde..." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Hepimiz daha fazlasını öğrenmek için çok meraklıyız."

"Şanslıyım ki önümde uzun bir saltanat var. Hepimizin tanışması için bolca zaman var."

"Eğer Meydan Okuma'dan sağ çıkabilerseniz demek istiyorsunuz."

"Oh, yapacağım." Gülümsedim. "Bundan emin olabilirsiniz."

O beni aşağıya doğru süzerken bakışlarına sıkı sıkıya tutundum, ikimiz de kendi mini Meydan Okumamıza kilitlenmiştik. Hanoverres yaklaştıkça bedenler dirseklerime sürtündü.

"Biliyorsun," dedi, "sihrini kullanamadığına dair kötü bir söylenti dolaşıyor. Bazıları hiç sihrin olmadığını bile söylüyor."

"Cenazede gördünüz," diye itiraz ettim. "Elbisem ve tenim-"

"Küçük salon numaraları," diye tısladı biri omzumun yanından.

"Güneşin bir oyunu," diye seslendi bir başkası benim tarafımdan.

Jean abartılı bir şekilde dudak büktü. "Ne demek istediğimi anladınız mı? Onlara bunun doğru olamayacağını söyledim. Sen Kraliyet'sin. Tabii ki sihrin var."

"İstiyorum."

"Çünkü eğer yapmazsan..." Lacivert gözlerinde bir gölge girdabı çalkalandı. "Büyüsüz bir Kraliyet, krallığımızı savunmasız hale getirir. Hepimizi hedef haline getirirdi. Eğer ölümlü pislikler saldırmazsa, diğer diyarlar kesinlikle saldırır."

Ellerini ceplerine soktu ve etrafımda yavaş bir daire çizerek yürüdü. Onu tehdit olarak görmediğimi gösteren küstahça -ve belki de aptalca- bir işaretle yüzümü sabit tuttum.

"Ve bu talihsiz durumda," diye devam etti yürürken, "her Meclis bu Kraliyete meydan okumakla yükümlü olacaktır. Halkımızı korumak bizim sorumluluğumuz olacaktır."

Gözlerimi tavana kaldırdım ve Hanoverre Hanesi'ni *topluca* zindana sürüklemeye fantezilerine kendimi kaptırmamaya çalıştım.

"O halde Kraliçenizin böyle bir sorunu olmaması iyi bir şey," diye takıldım. "Kanıtla," diye alay etti arkamdan bir ses.

"Kanıtlayın," diye tekrarladı bir başkası.

"Kanıtla."

"Kanıtla."

Hanoverliler bu ifadeyi neredeyse bir ilahiye dönüşene kadar yinelediler, Jean'in kibrinin her vuruşta daha da arttığı sessiz bir davul sesi.

"Dedikoduların nasıl olduğunu bilirsiniz," dedi. "Onları erkenden ortadan kaldırın, yoksa kendi başlarına yaşamaya başlarlar."

Yürüyüş yoluna doğru kayarak onu durmaya zorladım. "Belki de daha önce ailenize, hakkımda yalan söyleyen herkesi *ortadan kaldırmaya* ne kadar istekli olduğumu yeterince açık bir şekilde ifade edemedim."

Omuz silkti, tehdidimden etkilenmemişti. "O zaman yalan olduğunu kanıtla. Kraliyet kadar güçlü birinin bize bir gösteri yapmakta zorlanmayacağı kesin."

"Kendimi kimseye kanıtlamak zorunda değilim."

"Neden korkuyorsun Diem?" diye sordu alaycı bir masumiyetle. "Sadece küçük bir sihir."

Dilimi ısırdım ve hiçbir şey söylemedim.

"Hadi," diye itti. "Bize neler yapabileceğini göster."

Tekrar etrafımda döndü, artık bana değil akrabalarına bakıyordu. "Göster bize."

"Göster bize," diye yankılandı bir

başkası. "Göster bize."

"Göster bize."

Beni hapsettiklerinde sinirlerim sırtımdan aşağı süzüldü, aç kurtlar başıboş bir kuzuyu takip ediyordu.

Bunu yapabilirim. Sihrimi kullanabilirim. *Sanırım bu gece* erken saatlerde kullanmıştım. Nasıl yaptığımdan ya da gerçekte neyi başardığımdan emin değildim ama *sese* teslim olmuşum. Sadece tekrar yapmam gerekiyordu.

Tanrısallığı ararken ruhumun derinliklerine indim.

Hadi, yalvardım. Dışarı çık ve oyna.

Ses sessizdi.

"Sorun mu var Diem?" Jean sordu. Kalabalık kıs kıs güldü, sırtışları kana susamışlık sınırındaydı.

Luther'in, duyguları öne çıkarmak için güçlü duygulara ihtiyaç duymakla ilgili tavsiyesini hatırladım. İçten içe, kalbimin boş kovuğunu kavradım, çözülecek gevşek bir duygu ipliği aradım, ama her girişim parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Bana yardım et, diye yalvardım.

Yine de *ses* sessizdi.

Belki de kullanabileceğim hiçbir duygu kalmamıştı. Geceyi yakalanarak ve alay edilerek, hakarete uğrayarak ve meydan okunarak, tehdit edilerek ve köşeye sıkıştırılarak geçirmiştim ve bu saldırı sonunda beni uyuşturmuştu.

Artık başarısız olma düşüncesi bile anlamlı bir korku uyandırmıyordu, çünkü onların bu oyununun benim sihrimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Bu maskaralığın tek amacı beni küçük düşürmekti. Ve iyi ya da kötü, tüm hatalarıma ve zayıflıklarına rağmen, bir şey doğrudu:

Diem Bellator *kimsenin* aşağılayabileceği bir kadın değildi.

"Hayır," dedim basitçe. "Yapmayacağım."

"Olmayacak mı?" Jean sordu. "Yoksa yapamaz mısın?" "Olmaz," diye yalan söyledim.

Nefes nefese bir kıkırdama çıkardı, sonra bakışlarını küstahça göğsüme indirdi ve köprücük kemiğimdeki yara izini görünce alay etti. Dokunmak için uzandığında dili onaylamaz bir şekilde tıkırdadı. "Ah canım, Diem. Seninle ne yapacağız?"

"*Diz* çök."

Geniş, erkeksi bir el Jean'in bileğine dolandı ve sıkı, öfkeli kavrayışının gücüyle titriyordu.

"Onun önünde diz çök, Jean. Yapacağın şey bu."

Jean'in yüzü hayalet gibi solgunlaştı. Panik içindeki bakışlarını takip etmeme gerek yoktu. O sesi ve o eli her yerde tanıyabilirdim.

Tıpkı tenimi okşayan ipeksi güç aurasını bildiğim gibi.

"Ellerini Kraliçemden uzak tut," diye hırladı Luther. "Ve ona unvanıyla hitap edeceksin, yoksa dilini ellerimle koparıp Hanoverre Evi'nin kapısına çivileyeceğim."

Jean yüzünü buruşturdu, kurtulmak için çabaladı. "Sadece dostça sohbet ediyorduk. Diem burada-" Luther'in tutuşu sıkılaştınca acı içinde inledi. "*Majesteleri* bize sihrini göstermeyi reddediyor."

Luther onu Çiddetli bir itişle serbest bıraktı ve Jean geriye, çakallarının kollarına doğru tökezledi.

"Kendini şanslı say," diye homurdandı Luther. "Majesteleri bana gücünü gösterdiğinde neredeyse derimi kemiklerimden ayıracak ve sarayın yarısını yerle bir edecekti." Ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı ve midem bulandı.

"O zaman bize tattırmakta bir sakınca görmeyecektir." "Bu güvenli değil."

Jean alay etti. "Yani bu onun başa çıkamayacağı kadar büyük bir güç mü?"

"Bu *senin* başa çıkamayacağın kadar büyük bir güç. Onun büyüünün tek bir atışı en güçlü kalkanımı yaktı. Senin gibi daha zayıf bir Alçalmış kül yığınının dönerdi."

Bir elimi kalçama koydum. "Sen böyle söyleyince, belki de ona göstermeliyim."

Luther'in gözleri bana kaydı. Aramızdan, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan bir enerji çatırtısı geçti.

"Bu kalabalık odada bunu tavsiye etmem Majesteleri," dedi saygılı bir baş hareketiyle. "Masum bir insanın zarar görme riski çok yüksek."

İkimiz de rollerimizi oynuyor, gerçeklerimizi dünyadan saklıyor olsak da, sözlerinde bir parça gerçeklik payı vardı. Hiç denemeden Luther'ın kalkanlarını yırtmıştım. Ve eğer bu tıklım tıklım dolu balo salonunda sihrimi gerçekten serbest bırakırsam.

Bunu denediğim için bile kendimi azarladım ve tanrısallığın silahlanma çağrısına cevap vermemesinin nedeninin tam olarak bu olup olmadığını merak ettim.

"Üzgünüm," dedim Jean'a omuz silkerek. "Kendi Yüksek Generalimin tavsiyelerini göz ardı edersem çok akıllı bir Kraliçe olamam."

Jean ikimize de ters ters baktı. "Sanırım kız kardeşim haklıydı. Yakında neler yapabileceğinizi göreceğiz - Meydan Okuma'da."

CHAPTER YİRMİ SEKİZ

Dans etmenin hiç de fena olmadığı ortaya çıktı.

Eleanor kendini akşam dans kartının efendisi olarak atadı, Beni kapana kısıtırıp daha fazla beladan uzak tutmaya kararlıydı. Her şarkının sonunda partnerimi değiştirmek ve fısıldayarak talimatlar vermek için yanıma geliyordu.

"Torunlarını sorun ve tüm şarkı boyunca konuşmak zorunda kalmayın."

"Havuçtan bahsetme, bu hassas bir konu."

"Ağzından nefes al, çok hoş biri ama ayak gibi kokuyor."

Eleanor'un seçtiklerinin çoğu çok daha yaşlı Soydan gelenlerdi. Birkaçını kendi Hanelerinin liderleri olarak tanıdım - tesadüf olmadığından şüpheleniyordum. Uzun bir dizi yakışıklı genç adam bana aç bakışlar fırlatırken onu rahatsız etti, ancak minnettar bir rahatlamayla hepsini el salladı.

Saatler su gibi akıp geçti ve gecenin sonuna yaklaşırken, odadaki neredeyse tüm önemli kişilerle dans etmiş gibi hissediyordum.

Biri hariç hepsi.

Jean Hanoverre ile karşılaşmamın ardından Luther beni Perthe ile yeniden bir araya getirdi ve ona tek başıma dolaşma eğilimim hakkında sert bir ders verdi, ardından ikimiz de konuşmadan uzaklaştı. Onu sahnenin yakınında bir gölgeye sıkışmış halde gördüğümde dans pistinde sıkışıp kalmış, dönüşler ve dalışlar, selamlaşmalar ve vedalaşmalar arasında bakışlar kaçıırıyordum.

Uzaktan da olsa bir şekilde birbirimize bağlıydık. Ne zaman ona doğru baksam, solgun gözleri sanki odadaki tek ilgi çekici nesne benmişim gibi bana kilitleniyordu.

Taran ve Alixe de sonunda onun nöbetine katıldılar, üçü nöbet tutarken fısıldaşıyorlardı. Arada sırada bir kadının dans etmek için Luther'e yaklaştığını görüyordum ve birkaç kezden fazla bu kadın Iléana'ydı. Sadece bir kez yumuşadı; Lily'yle eğlenceli, gösterişli bir melodide dönerken omuzlarımız birbirine değdi ve dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi.

Kalabalık azaldığında Eleanor dans kartımın geri kalanını kendi adıyla doldurdu. Lily'yi kaptığımız gibi odanın bir ucundan diğer ucuna savrulduk ve yanlarımız ağrıyana kadar güldük. Henri ve Muhafızlar aklımdan hiç çıkmasa da, hayatımda çok fazla mutluluk şansı kalmayabileceğinin farkında olarak kendime bu kısacık an için eğlenme izni verdim.

Müzisyenlerden biri elimi öpmek ve övgülerimi kabul etmek için öne çıktı ve bir sonraki şarkının son şarkıları olacağını odadakilere duyurdu.

Gözlerim Luther'in durduğu yere kaydı. Taran kolunu isteksiz görünen Alixe'e dolamış, düpedüz şeytani bir sırıtişla onu dans pistine doğru çekiyordu ama Luther ortadan kaybolmuştu.

"Diem, canım," diye yüksek sesle bağırdı Aemonn. Pelerinin kenarlarını savurdu, dökülen tüyler arkasında bir bulut halinde uçuştı. "Bu akşamı senin yanında geçirdiğim için ne kadar şanslıyım."

Hayal kırıklığının acısını bastırdım ve gülümsemeye çalıştım.

Aemonn elini bana doğru uzattı. "Bu geceyi başladığı gibi bitirerek saltanatını onurlandıralım - birlikte." Dans pistinin ortasında durdu ve parmaklarını işaret edercesine oynattı. "Gel."

Bir köpek gibi dize getirilmek için *çağrıldığında* dişlerim birbirine çarptı. Kendime bu geceyle ilgili her şeyin hesaplanmış bir performans olduğunu ve bunun da farklı olmadığını hatırlatmaya çalıştım. Gururumu bir kenara bırakıp ona doğru yürümeye başladım.

"Tatlım," diye mırıldandı, "bu birlikte geçireceğimiz akşamların ilki olsun-"

Düşünceli bir gölge yoluma çıktı.

"Kraliçem. Dans edelim mi?"

Luther avucunu uzattı ve kalbim güm güm attı. En nefret ettiği adam için Aemonn'u bu kadar alenen küçümsemenin ne kadar akıllıca olduğunu düşünemedim elimi onun avucuna koydum.

Luther parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve birleştiren ellerimizi göğsüne yakınlaştırdı. Diğer eli sırtıma bastırdı, hafifçe kıvrıldı

Yumuşak kıvrımlarım onun sert hatlarında eriyene kadar beni içine çekti, sonra parmakları tenime değsin diye saçlarımın altından kaydırdı.

Onun dokunuşu mevsimlerin değişmesiydi; kışın ölü, soğuk grisi çözülüyor ve yerini baharın renkli umuduna bırakıyordu. Yeni bir şeyin, zarif bir şekilde *canlı bir şeyin* vaadiydi.

Bu sadece şehvet, dedim kendime. Fiziksel çekim. Yalnızsın ve o... bakması çok güzel. Daha fazlası değil. Daha fazlası olamaz.

Kendi yarattığımız bir spot ışığına daldığımızda dünyanın geri kalanı yok olmuş gibi görünüyordu. Müzisyenler, kalabalık, Aemonn'un öfkeli homurtuları, hatta odanın kendisi bile gölgeli bir perdenin ardına gizlenmiş, geriye Kraliçe ve Prensi kalmıştı.

Gözlerine bakmak kaybedeceğimden emin olduğum bir kumardı, bu yüzden çenemi tuttum, şakağım yanağına yaslandı. Diğer kolumu omzuna attım ve parmaklarım ensesini sıyırdığında içinde bir ürperti dalgalandı. Dokunuşumun onu nasıl etkilediğini bilmenin gücü, tenimizin birleştiği her yerin son derece farkında olmamı sağladı.

Şehvet. Fiziksel çekim. Daha fazlası değil.

"Her şey halledildi mi?" diye sordum, sesim planladığımdan daha boğuk çıkmıştı.

"Evet. Umbroslu kadın onları artık saldırmak istemediklerine inandırdı ve evlerine gönderdi."

"Bunu yapabiliyor mu? Kafalarına fikirler yerleştirip bu düşüncelerin kendilerine ait olduğuna inanmalarını sağlayabilir mi?"

Başını salladı. "Umbros büyüsünün güçlü olduğunu biliyordum ama onu iş başında görmek tedirgin ediciydi."

"Eğer bu güç bir savaşta açığa çıkarsa..." Ürperdim ve beni daha yakına çekti. "Ne olduğunu anladıklarında çok öfkelenecekler. Ya geri gelirlerse?"

"Kılıçlarını ellerinde tutmalarına izin verdim ama diğer silahlarını ve patlayıcılarını Kutsal Deniz'e attırdım. Yakın zamanda böyle bir saldırıyı bir daha deneyemeyecekler."

Luther isyancılardan bir tehditten çok bir baş belası olarak bahsediyordu. Akrobalarının hepsinin katledildiğini görme arzusunu paylaşmıyor gibi görünmesine minnettar olsam da, bir yanım Muhafızların ne kadar tehlikeli olduğunu ve planlarının gerçekleştiğini görmek için ne kadar ileri gidebileceklerini görmediğinden endişeleniyordu.

Kalbim sıkışmış bir halde uzun bir nefes verdim. "Şimdi ne yapacağız?"

Peki bu ne zaman bir 'biz' oldu? Merak ettim.

"Mücadeleye odaklanmaya devam edeceğiz. Umbros Kraliçesi, Soyundan gelenlerin öğrendikleriyle sizi kontrol edebileceğine inanırsa, sizi tahtta isteyecektir. Yapacağı herhangi bir hamle taç giyme töreninden sonra gelecektir."

Filizlenmekte olan korkumu bastırmaya çalıştım. Bir zamanlar Meydan Okuma'da hayatta kalmanın en büyük engelimi olduğunu düşünmüştüm ama Iléana'nın tehditleri, Muhafızların savaşı ve Umbros Kraliçesi'nin planları arasında taç giyecek kadar uzun süre hayatta kalmak sadece bir başlangıç olabilirdi.

"Eleanor bana Marthe Hanoverre'in suçlamalarından bahsetti," dedi sıkıntıyla. "Orada olup müdahale edemediğim için üzgünüm."

Biraz kılandım. "Ben hallettim."

"Biliyorum. Duyduğuma göre çok etkileyiciymiş. Yine de... Orada olmalıydım." "Benim için tüm savaşlarımı veremezsin Luther."

"Beni Baş Generaliniz olarak ilan ettiğinizi hatırlıyor gibiyim." Bana bakmak için geri çekildi, yüz hatları ısınıyordu. "Tüm savaşlarınızda savaşmak tam anlamıyla benim işim."

Gülümsememi gizlemek için yüzümü eğdim ve ondan kısık bir kıkırdama geldi, sesi tüylerimi diken diken etti. Parmaklarım kıvrıldı, tırnaklarım ensesini hafifçe tırmaladı. Beni sıkıca kavradı.

"Hâlâ benim danışmanım değilsin."

"Sabır, Kraliçem." Başparmağı omurgamda yavaş bir iz bıraktı. "En değerli ödüller en şiddetli savaşlardan gelir."

Bedenim pırıl pırıl bir avizeydi, her bir sinir ucu her bir kararsız nefeste titreyen alevlerden oluşan bir senfoni içinde yanıyordu. Onun kollarında olma hissi, bunun doğruluğu, güvende ve korunuyor olmanın ezici duygusu. Kabul edildi.

Çok sevdim.

Keskin bir nefes aldım. Nabzım hızlandı.

Şehvet. Fiziksel çekim. Daha fazlası değil. Daha fazlası olamaz.

"Henri."

Bunu düşündüm mü yoksa yüksek sesle mi söyledim emin değildim ama Luther'in duruşundaki değişim Henri'nin adının dudaklarımdan döküldüğünü söylüyordu. Sırtı kaskatı kesildi ve bana yer açmak için kayarken aramızdan soğuk hava geçti.

"Onu eve gönderdim. Geceyi zindanda geçirmesinin ikinize de iyi gelmeyeceğini düşündüm."

Aynen öyle. İhanetimin bıçağını o kadar derine saplardı ki, asla yerinden çıkmayabilirdi. Belki de bu Luther'in çıkarlarına hizmet ederdi.

Yine de beni ilk sıraya koyardı. *Beni ve Henri'yi* ilk sıraya koydu.

"Seni affedecektir," dedi Luther sessizce. "Eğer seni seviyorsa, bunu neden yaptığını anlayacaktır."

Başımı salladım. "O kadar emin değilim. Belki de aşkın hayatta kalamayacağı bazı şeyler vardır."

"Dayanabilir. Eğer aşk gerçekse, dayanamayacağı hiçbir şey yoktur." "Nereden biliyorsun?"

Cevap vermeyince gözlerimi onunkilere diktim; bu kritik bir hataydı. Orada gördüğüm duygunun derinliği üzerime çöktü ve beni dalgayla birlikte sürükledi.

Bu adamın içinde boğuluyordum. Onunla tanıştığım andan itibaren akıntıya karşı tekmeler savuruyor, nefesimi tutuyor, güvenli, tanıdık yüzeye geri dönmek için mücadele ediyordum ama her bakış, her dokunuş beni daha da derinlere sürüklüyordu. Ciğerlerimin yandığını hissediyordum, sanki Kutsal Deniz'in içine dalıyormuşum gibi gerçek ve içgüdüsel.

Belki bu beni zayıf, hain ya da aptal yapıyordu ama *tanrılar* gözlerimi kapatıp sonsuza dek batmak istiyordum.

İstemem gereken ama istemediğim ve istediğim ama sahip olamadığım her şey için boğazım duygularla sıkıldı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım, duvarlarım çatırdayarak açıldı ve en derin, en savunmasız korkularımın ham sinirini açığa çıkardı. "Ölümlüler ve Muhafızlar hakkında. Büyüm hakkında, Yirmi Hane hakkında, Meydan Okuma hakkında. Henri hakkında ve..."

Senin hakkında.

"Diem," diye mırıldandı.

Omuzlarım çöktü. "Ne yaptığımı biliyormuşum gibi davranıyorum ama hepsi bir sahtekarlık. Herkesi hayal kırıklığına uğrattıyorum-"

"Sen değilsin."

"Öyleyim. Pek çok hayat risk altında ve ben hata yapmadan duramıyorum. Yapamazken Taçları nasıl alaşağı edebilirim ve Alçalmışları nasıl durdurabilirim-"

Dondum kaldım.

Kahretsin. Oh, kahretsin.

Geri çekildim, az önce ne kadar çok şeyi açığa vurduğumdan dehşete düştüm. Kimsenin görmesine izin vermediğim yanlarımı ona göstermek çok kolay, çok doğal gelmişti. Ama o hâlâ Türemiş bir Prens'ti ve ben de az önce onun arkasına sakladığım bıçağı göstermiştim.

"Yanlış söyledim. Ben... Ben-"

"Diem," dedi tekrar, bu sefer daha sert, kara kaşları çatılmıştı.

"Ben... Ben istemedim-"

"Ne demek istediğini biliyorum."

Sikeyim.

Geri çekilmeye başladım, ama gözlerindeki bir şey - parlak ve şefkatle korunan bir şey - beni hala tutuyordu.

"Bana neden size hizmet ettiğimi sormuştunuz," dedi. "*Bu*, Kraliçem. İşte bu yüzden."

Başımı salladım, nefes bile alamayacak kadar korkmuştum.

"Anlamıyorum."

"Kutsanmış Anne Lumnos ölümlüleri diğer Akrabalardan daha çok severdi. Onların boyun eğmeye zorlanmasını asla istemedi; Soyundan gelenlere onları zarardan korumalarını emretti, zarara neden olmalarını değil." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve avuçlarının içinde tuttu. "Sen Taç'ı almadan önce bile onun beni sana doğru ittiğini hissediyordum. Seni gördükçe nedenini daha iyi anlıyorum. O değişim istiyor ve senin bunu başarabileceğine inanıyor." Başparmağı yanağımı okşadı. "Ben de öyle."

Sessizce bakakalmaktan başka bir şey yapamadım. Luther'in ölümlülere karşı sempati beslediğini bilmeme rağmen... amaçlarımızın gerçekten aynı olması mümkün müydü?

"Bunu gerçekten istiyorum," diye kekeledim sonunda, "Bunu her şeyden çok istiyorum ama ne yapabilirim ki? Kendimi öldürmeden bir günü zar zor atlatabiliyorum."

"Kendine verdiğin değerden daha güçlüsün. Sen tanıdığım en cesur insansın ve başarısız olduğunda bile dirençlisin. Sevdiklerini ve inandığın şeyleri savunmaktan vazgeçmiyorsun. Savaşmaktan asla vazgeçmiyorsun-"

"Bu şeyler beni bilge yapmaz Luther, beni pervasız yapar." "Seni ihtiyacımız olan Kraliçe yapıyorlar. Biliyorum, hiç hoşlanmıyorsun ve yine de bir insanın damarlarında akan kanın ötesini görüyorsunuz. Bunu Perthe'ye, aileme gösterdiğin şefkatte gördüm... hatta Aemonn'a bile, Kindred'in hatırı için. Ve bu gece Muhafızlara göstermemi istediğin merhamette de gördüm. Başka herhangi bir Türemiş Kraliyet onları katlederdi ve herhangi bir ölümlü Kraliyet de *bizi katletmelerine* izin verirdi. Ama sen..." Bana başını hayat veren güneşe doğru kaldıran bir çiçek gibi baktı. "Sen daha zor olan yolu seçtin. Eğer bu topraklarda barış görmek istiyorsak, böyle bir lidere ihtiyacımız var, senin gibi bir lidere."

Sözlerinin ve ayaklarıma serdiği çağrının ağırlığı altında ezilerek gözlerimi kapattım.

Buraya *İnenleri yok etmek* için kötü düşünülmüş bir planla *geldim*. Adaletsiz yönetimlerinin küllendirilmesi gerektiğine hâlâ inanıyor olsam da, burada iyi insanlar bulmuştum, değer verdiğim ve korumak istediğim insanlar. Ve isyancıların da masum olmadığını ilk elden biliyordum.

Daha iyi bir yolu olmalıydı.

Bir savaş yaklaşıyordu. İki taraf da hazırlanıyordu. Ama belki bir orduya katılmak yerine. Birine liderlik edebilirim.

Belki ben de onlardan biri *olabilirim*.

Luther alnını benimkiyle aynı hizaya gelene kadar eğdi, etrafımızda uğuldayan yüklü havada yıkanırken gözlerimiz kapandı. "Sen benim kralıçemsin, ben de senin kılıcınım. Beni düşmanlarına doğrult ve düşüşlerini izle. Bu dünyaya liderlik et Diem, ben de seni takip edeyim; savaşa, ölüme, cehennemin tundrasına." Avucumu aldı ve göğsüne dayadı, ceketinin altında kalan yara almamış deri parçasının hemen üzerine. "Sen kalbimin uğruna bağışlandığı kadersin. Attığı sürece asla yalnız savaşmayacaksın."

Kalbim patladı, bedenimi doldurdu ve tenimi zorladı, duygularım kontrol altına alınamayacak kadar büyüktü. Yüzünü yeterince kaydırdı, dudakları tehlikeli bir şekilde yaklaşırken burunlarımız birbirine sürtündü. Elim boynundan yukarı kayarak saçlarına dolandı, mesafeyi kapatma dürtüsüyle savaşırken parmaklarım kısıtlamayla titriyordu.

Şehvet. Fiziksel çekim. Daha fazlası değil.

"Aramızdaki bu *şeye teslim olursak* ne olur?" diye nefes aldım.

"Bilmiyorum," dedi kabaca. "Ama bu soru her düşüncemi tüketiyor."

Çenesi neredeyse fark edilmeyecek

şekilde kalktı. Beni bekliyordu.

Seçmeme izin veriyor.

Sertçe yutkundum. "Yemekte benimle evlenmek istemediğini, sadece bana hizmet etmek istediğini söylemiştin. Bu... sen..."

Sorulmamış soru sessizlikte asılı kaldı, her saniye beklentiyle doluydu. Sanki geleceğim nefesini tutmuş, kalbim kadar hevesle onun cevabını bekliyormuş gibi hissediyordum.

"Bu odadaki herkes sizden bir şey istiyor," dedi ağır bir duraksamadan sonra. "Size bakıyorlar ve *almak* istedikleri şeyleri görüyorlar. I

biliyorum, çünkü bunu yaşadım. Varis olduğum andan itibaren herkes ya arkadaşım ya da sevgilim olmak istedi. Sen tacı aldığında, farklı olacağıma, benim değil *senin* amaçlarına hizmet edeceğime yemin ettim. Kendime, başka kimseniz olmasa bile en azından bana sahip olacağınızı söyledim. Kendisi için senden bir parça çalmak isteyen başka biri olmayı asla istemedim."

Titreyen bir iç çekti. "Ve ben başarısız oldum. Tamamen, geri dönülmez bir şekilde başarısız oldum. Senden sadece bir parça istemiyorum, hepsini istiyorum." Başparmağı alt dudağında gezindi. "Her nefesini, her kahkahanı, her gözyaşını istiyorum. Ağzının her tadını, teninin her santimini. Düşmanlarının kanıyla ıslanmış ayaklarının dibinde diz çökmek, sonra adımı haykırana kadar vücuduna tapmak istiyorum." Elleri kalçalarına kayd ve beni kendine çekti. "Evet Diem, sana hizmet etmek istiyorum, bir erkeğin yapabileceği her şekilde."

Düşünemiyordum. *Nefes* alamıyordum.

"Gözlerindeki o ateşte canlı canlı yanmak istiyorum. Beni eritmesini ve olmamı istediğin silaha dönüştürmesini istiyorum. Hayatımın geri kalanında senin yanında olmak istiyorum ve bunu yapmak için benimle evlenmene ve beni *kral* yapmana ihtiyacım yok."

"Luther," diye mırıldandım, ne için yalvarıyordum, emin değildim.

"Size sadakat sözü verdim ve seçiminiz ne olursa olsun buna sahipsiniz. Ama ne sana ne de kendime yalan söylemeye devam edemem. Hepinizi istiyorum Diem." Dudakları dudaklarıma değdi, sözleri doğrudan ciğerlerime işledi. "Sen zaten benim her şeyeime sahipsin."

Müzik son notasına kadar kreşendo yaptı ve kalabalığın alkışları kozamızı parçaladı. Kızarmış ve gözlerim kamaşmış bir halde sendeleyerek geri döndüm. Birden Eleanor kulağıma bir şeyler mırıldandı ve sonra Aemonn oradaydı, kolumu kendi koluna doladı ve vedalaşmak için beni diğer konuklara doğru çekti. Her şey kafa karıştırıcı bir bulanıklık içindeydi; ışıklar çok loş, sesler boğuk ve uzaktı.

O hariç.

Kalabalık beni tüketirken ve hortumlayabildikleri son nüfuz zerresi için beni sömürürken Luther'in için için yanan bakışları benimkileri tuttu. Yüz kalabalığı onu neredeyse görüş alanımdan çıkardığında, avucunu göğsüne, kalbinin hemen üstüne doğru kaldırdı, çenesini eğdi ve uzaklaştı.

ChapTer

İKİ-Nİne

"Bunun başarılı bir balo olduğunu söyleyebilirim, sizce de öyle değil mi?"

Eleanor, biz kol kola yürürken omzuyla beni dürttü. sarayın resmi toplantı salonlarında. Bugün Saray Resepsiyonlarının ilkiydi ve Ulther'in Kraliyet Konseyi'nin yanı sıra Eleanor ve babamın da katılımıyla ilk kez yanımdaydım.

"Kimse ölmedi," diye kabul ettim. "Bu olumlu bir şey."

"Herkes senin ne kadar güzel ve kendinden emin olduğundan bahsediyor. Mahkemede bundan daha büyük bir iltifat olamaz."

Alçalmış'ın güzelliğe ve kibre her şeyden daha fazla öncelik vermesiyle ilgili pek çok düşüncem vardı, ancak ifadesi bulaşıcı bir neşeye öylesine ışıldıyordu ki kendimi tutmaya zorladım.

"Herkes dans ettiğimi fark edemeyecek kadar şarabın etkisindeydi. Bu da bir başka olumlu nokta."

Güldü ve kolumu sıktı. "Çok hoş bir dansçıydın." "Kraliçene yalan söylemek ihanettir, Eleanor."

"Luther'le son dansınız özellikle iyi geçmiş gibiydi," diye takıldı. "Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?"

Yanaklarım kızardı. O son danstan beri başka bir Gey düğünmüyordum. Bütün gece dönüp durdum, Luther'le konuşmalarım işkence gibi bir döngü halinde devam etti.

Onun sözleri. Dokunuşları. Ölümlüleri sorgusuz sualsiz nasıl koruduğunu.

Iléana'ya karşı beni savunma şekli. Hükümdarlığıma olan inancı.

Nasıl hissettiğini itiraf etmişti.

Henri'ye karşı duyduğum suçluluk duygusuyla şafaktan önce kalkmış ve Luther'i sert ama kibar bir şekilde reddederek acısına son vermeye karar vermiştim.

Bir saat boyunca odamda volta atıp konuşmamı prova ederken Sorae şüpheli gözlerle beni izliyor ve ara sıra homurdanarak beni yargılıyordu.

Luther günlük kahvaltımıza geldiğinde, hem konuşmamın hem de kararlılığımın tanrı taşı gibi sağlam olduğundan emindim, ta ki bana ayırdığı o gülümsemenin bir parıltısı dudaklarımdan çok farklı bir tepkinin yükselmesine neden olana kadar - henüz yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim bir tepki.

Ama yalnız gelmemiştir. Alixe, Emarion Ordusu'nun son hareketleri hakkında bir rapor vermek için katılmıştı, bu da sonunda üçümüzün en unutulmaz dövüşlerimiz ve utanç verici eğitim aksiliklerimiz hakkında hikayeler anlatmasına dönüştü.

Kahkahalar ve tomurcuklanan arkadaşlıklarla dolu hoş bir sabah oldu ama şimdi ne istediğim konusunda kafam her zamankinden daha karıştı.

"Eee?" Eleanor dürttü. "İkiniz sanki odadaki tek insanlar sizmişsiniz gibi dans ediyordunuz."

"Uzun uzun konuştuk," dedim dikkatlice.

Kadın homurdandı. "Sonunda sana sırılsıklam aşık olduğunu itiraf etti mi?" Durup ona baktım ve Eleanor'un çenesi neredeyse yere düşecekti. "Kutsal Anne, itiraf etti."

"Hayır! Yani... o kelimelerle değil. O-o dedi ki..." Saçlarımla oynadım. "Kuzenlerin yemeğinde söylediklerini sordum - benimle evlenmek değil, bana hizmet etmek istediğini."

"Ve?" Beni kollarımdan yakaladı ve kaşlarını kaldırarak sarstı. "Ve!?"

"Ve... beni istediğini söyledi. Her şeyimi."

Eleanor bana gözlerinin içi *gülerek* baktı ve tiz bir bayılma sesi çıkardı. Başımı ellerimin arasına gömdüm ve inledim.

"Sen de aynı şekilde mi hissediyorsun?" "Ben nişanlıyım Eleanor." "Ben bunu sormadım." "Ben nişanlıyım."

Ellerimi yüzümden çekerek beni bakışlarıyla buluşturmaya zorladı. "Eğer nişanlı olmasaydın... aynı şekilde hisseder miydin?"

Eleanor bana sadık bir dost olduğu için -belki de Henri dışında sahip olduğum tek dost- ve ruhumu saklamaktan ve kırılmazmış gibi davranmaktan yorulduğum için zırhımın düşmesine izin verdim ve kalbimi ikiye bölen tüm ıstırabı ve şüpheyi görmesine izin verdim.

"Bu Crown'dan önce bir hayatım vardı Eleanor. Bir ailem, bir kariyerim ve değer verdiğim bir adamım vardı. Ve şimdi bana *yeni bir aile, yeni bir görev* ve daha önce hiç sahip olmadığım duygular veriliyor..."

Soğukkanlılığımı korumak için çaresizce gözlerimi kapattım. "Kendimi kaybediyorum. Kendimi ateşe verilmiş gibi hissediyorum ve her şey beni ben yapan şeyler yavaş yavaş yok oluyor."

Eleanor beni kendine çekti ve kollarını omuzlarıma doladı. "Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ama nasıl bir kadın olduğunu şimdiden görebiliyorum. Nezaketini ve değerlerini görüyorum. Seni tanımlayan şeyler bunlar Diem. Unvanların ya da evlendiğin kişi değil."

Geri çekildi ve göğsümde Corbois Hanesi'nin amblemini taşıyan madalyona dokundu. "Herkes bu anka kuşunun ölümü ve yeni bir şey olarak geri gelmeyi temsil ettiğini söylüyor ama ben buna katılmıyorum. Bence bu, dünya etrafımızda yanıp kül olduğunda hayatta kalmanın bir sembolü. Hiçbir zorluğun gerçekten önemli olan yanlarımızı yok edemeyeceğini hatırlatıyor. Alevlerin içinde yeniden doğmayız. Açığa çıkarız."

Gözyaşlarımı sildi, şiddetle sevecen ifadesi bana annemi o kadar çok hatırlattı ki canım acıdı. "Nişanlandığın bu adamı seviyorsan, onun için savaş. Ama ona sadece kim olduğunu kaybetmekten korktuğun için tutunuyorsan..." Ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. "Bunu senden hiçbir şey alamaz Diem. Ne Kraliyet, ne de bir erkek. Kindred'in kendisi bile."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim ve onları kabul etmenin ne anlama gelebileceğini düşündüm; Luther'in yürümeye çağrıldığıma inandığı bu yolu izlersem, bunun sadece kalbim için değil, tüm Emarion için ne gibi sonuçlar doğuracağını düşündüm.

"Sen harika bir danışmansın Eleanor Corbois," dedim burnumu çekerken alnımı onunkine değdirerek. "Ve sen daha da iyi bir arkadaşsın."

"Siz ikiniz öpüşecek misiniz?"

Eleanor bıkkın bir iniltiyle gözlerini tavana dikerken beni bıraktı.

"Yemin ederim Taran, bir anı nasıl mahvedeceğini gerçekten iyi biliyorsun." Döndüğümüzde Taran ve Luther'in koridorda yürüdüklerini gördük. İkisi de sırtıyordu, duruşları rahattı ama Luther kızarmış gözlerini ve ıslak yanaklarını görünce gülümsemesi kayboldu. Omuzları gerildi, yüzünde

yüz ifadesi keskinleşiyor.

"Saraydaki her erkeğin yatağınıza girmeye çalıştığını biliyordum Kraliçem," diye şaka yaptı Taran. "Kadınların da sıraya girdiğini bilmiyordum."

"Ne diyebilirim ki Tare-Tare, o kadar tatlı ve usluym ki karşı konulmaz," diye karşılık verdim, yüzümü silerken zayıf bir kahkaha attım.

"Ne oldu?" Luther sertçe sordu. "Ben iyiyim," dedim hemen. "Önemli bir şey değil."

"*Tare-Tare*?" Eleanor uludu. "Bundan sonra sana böyle hitap edeceğim." Taran ters ters baktı. "Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin, *Ellie Belly*."

Kaşlarını çattı.

"Sana kim zarar verdi?" Luther kuzenlerini görmezden gelerek sordu. Elllerinde ışıktan iki eldiven belirdi, yumruklarını sıkarken etrafında güç dalları çatırdıyordu.

Taran önce bana, sonra Luther'e baktı ve omuz silkti. "Hadi o zaman, kimi öldüreceğimizi söyle." Avuçlarını açtı ve iki tıslayan gölge küresi ellerinin üzerinde gezindi. "Aemonn mu? Lütfen Aemonn olduğunu söyle."

"Aemonn?" Luther hırladı, gözleri kısıldı. "O-"

Eleanor, "Kutsanmış Kindredler, büyüü bir kenara bırakın," diye azarladı. "Kimse kimseyi incitmedi. Sadece *duygularımız* hakkında konuşuyorduk. Bu insanların bazen yaptığı bir şey. Siz ikiniz bir denemelisiniz."

Taran kıkırdarken gözbebekleri kayboldu ama Luther sağlam durdu. Gözlerinde parlayan koruyucu ateş kalbimi yerinden oynattı.

Ona küçük bir gülümseme sundum. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Eleanor Taran'a doğru yürüdü ve kolunu onunkiyle birleştirdi. "Hadi Tare-Tare, benimle yürü. Belki bu Ev Resepsiyonlarından bir içki oyunu çıkarabiliriz." İlerlemeye devam ettiklerinde kahkahaları koridorda yankılandı.

Luther büyüünü çözdü ve beni dikkatle inceledi. Dirseğini uzattı. "Size eşlik edebilir miyim?"

Tereddüt ettim, sonra elimi içinden geçirdim ve avucumu ön koluna koydum. Doubletinin kalın kumaşının arasından bile, sanki tenimiz çıplakmış gibi aramızdan aynı enerji vızıltısının geçtiğini hissettim.

"Baban burada," dedi. "Muhafızlara onu toplantı odasına götürmelerini söyledim." Durakladı. "Sormak zorundayım... bu konuda emin misin? Onu bir kez danışmanınız olarak sunduğunuzda geri dönüşü olmaz. Haneler onunla ilgili her şeyi bilmek isteyecektir, sizinle olan ilişkisi de dahil."

Boğazımdaki yumruyu zorla bastırdım. Hayır, emin değildim. Babamı bu Ev Resepsiyonlarında güçlü Soydan gelenlere maruz bırakma düşüncesi bile nabzımın hızlanmasına neden oluyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Corbois Hanesi'ni sahiplenirsem arkadaşlarımı ve ailemi koruyacağına dair bana söz vermiştin. Hâlâ bu sözünü tutmaya niyetli misin?"

Hiçbir şey söylemedi, ama bana bakışı, yüz ifadesinde için için yanan yemini binlerce kelime söylüyordu. Beni ve değer verdiğim her şeyi korumak için gerekirse hayatıyla savaşacağına dair bir yemin.

"Ve benimle olan bağlantıları bilinse bile onları güvende tutabileceğinize hala inanıyor musunuz?"

"En sadık korumalarım babanın, Teller'ın, Maura'nın ve şifacı merkezinin yanında." Kaşlarını çattı. "Ama Henri..."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Muhafızların ona göz kulak olması yarardan çok zarar getirir."

Luther başını salladı. "Adamlarıma güveniyorum ama Muhafızlarla ilişkisini ortaya çıkarırlarsa bu her ikiniz için de tehlikeli olur." Çenesi bükülürken gözlerini koridora dikti. "Onu nişanlınız olarak takdim ettiğinizde, eğer kabul ederse bir eskort ayarlayacağım."

Cevap vermedim. Henri, Soydan gelen muhafızlar tarafından takip edilmeye asla razı olmazdı ama bu Luther'in sözlerinde yatan asıl soruyu cevaplamıyordu.

Sessizce yürüdük, adımlarımız dün gece aramızda geçen her şeyin ağırlığıyla ağırlaştı.

"Son bir önerin var mı?" İçini görebileceğinden emin olduğum neşeli bir gülümsemeyle söyledim. "Eleanor, Evrim'e kardeşinin kumar alışkanlığını sormamam ya da son Dövme Balosu'nda olanlardan bahsetmemem konusunda beni zaten uyarmıştı."

"İyi tavsiye. O geceyi asla unutamayacak." Dudakları bir sırtışa dönüştü. "Ayrıca boyu konusunda da *çok alıngan*."

Sırtışım gerçek ve hınzır bir hal aldı. "Bu küçük mücevheri daha sonra kullanmak üzere saklayacağım."

Luther göğsümün titremesine neden olan karanlık bir kıkırdama çıkardı, sonra yüz hatlarını sakın bir odaklanma ele geçirdi.

"Evrim ölümlüler üzerindeki korkuyu kullanarak gerçek çıkarını, yani savaşın kızışması halinde elde edeceği kârı gizlemeye çalışıyor. Herkes ne kadar korkarsa, ondan o kadar çok silah satın alırlar."

"İlginç. Yani ölümlülerden gerçekten nefret etmediğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, ancak diğer Hanelerle birlikte bunu teşvik etmekten mutluluk duyuyor. Corbois Hanesi dışında, Benette Hanesi Yirmi Hanenin en güçlüsüdür."

Evler, aynı zamanda manipüle edilmesi en kolay olanlardır. Her zaman paranın olduğu yere giderler."

Zihnim bu bilginin potansiyeliyle boğuştu. Toplantı odasına yaklaştığımızda içeriden bir kahkaha sesi yükseldi. Luther ve ben şaşkın bir bakış paylaştık.

İçeri girdiğimde Taran kolunu babamın omuzlarına dolamış, neredeyse kafasına kilitlemişti. Babam bir ölümlü için güçlü bir yapıya sahip olsa da, Türemiş standartlarına göre bile iri olan Taran'ın yanında komik derecede küçük görünüyordu. Eleanor'un elleri babamın ellerinde kenetlenmişti, üçü de o kadar çok gülüyorlardı ki gözlerinin kenarlarında yaşlar oluşmuştu.

"Queenie!" Taran seslendi. "Baban bize bir ay boyunca kıyafet giymeyi nasıl reddettiğini anlatıyor."

Eleanor, "Ve içinde ağaçlara tırmanamadığın için tüm elbiselerini nasıl ateşe verdiğini," diye ekledi.

Gördüğüm şeye gözümü kırptım - babam, yeni Türemiş arkadaşlarımla sanki eski dostlarmış gibi şakalaşıyordu. Kalbimde sıcak ve değerli bir şey patladı.

"Dört yaşındayken S harfini tükürmeden telaffuz edemiyordu," dedi babam sırtarak. "Aylarca evin her yerinde salyaları akarak dolaştı."

"Baba!" Gülerek bağırdım. Koşarak yanına gittim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "*Onlara* nasıl işkence edeceğim konusunda bana tavsiyede bulunman gerekiyordu, tam tersi değil."

"Çok geç," dedi Taran. "Onu Corbois yemeklerinin müdavimi yapacağız."

Bu öneri midemi bulandırdı.

"Majesteleri," dedi babam Luther'e derin bir baş sallamasıyla.

Luther jeste karşılık verdi, yüz ifadesi her zamanki gibi sertleşmişti. "Sizi tekrar görmek güzel, efendim. Ve lütfen bana Luther deyin."

Dördümüzün arasında, kimin yüzünün daha çok şok olmuş görüldüğünden emin değildim. Luther'in unvanlar konusundaki ısrarı patolojik sınırlardaydı. Ne zaman birisine bana Majesteleri yerine Diem demesi için izin versem, o kadar çok sinirlenirdi ki, gerçekten fiziksel bir acı çekiyor olabileceğini düşünürdüm. En yakın arkadaşlarının özel hayatlarında kendi adını kullanmasına hoşgörüyü yaklaştı da, bir yabancının bunu kullanmasına izin verdiğini hiç görmemiştim, hele de bu tür resmi toplantılarda.

Aemonn babasıyla birlikte içeri girerken bana gülümseyerek, "Bu korkunç Konsey toplantıları sırasında nihayet bakacak güzel yüzler bulmak ne güzel," dedi.

"Bunların burada ne işi var?" Garath çenesini Eleanor ve babama doğru sallayarak sordu. "Onlar Konsey'de değiller."

"Size de günaydın," diye kestirip attım.

Kaşlarını çattı. "Majesteleri," diye isteksizce selam verdi.

Ona en neşeli gülümsememi verdim. "Aslında Eleanor ve f-Andrei'yi danışmanlarım olarak atadım. Onlar Konseyimin ilk ve şu ana kadarki *tek* üyeleri."

"Yüksek Generalinizle birlikte," diye düzeltti Luther, gözleri dün geceki baloda kazara atanmasının zaferiyle parlıyordu hâlâ.

Garath babama baktı. "Diğer Haneler, yüzyıllardır kendi koltuklarını talep ederken Konsey'de bir ölümlüyü gördükleri için öfkeleneceklerdir."

"Andrei zaten merhum Kral'ın ölümlülerle ilgili konularda danışmanıydı," dedim. "Bu sadece Remis ve benim tartıştığımız gibi Ulther'in yaklaşımının bir devamı."

Garath bir şeyler tükürmeye başladı, ben de gözlerimi devirip sırtımı ona dönerek açıkça reddettim. Öfkeli bakışlarının sırtıma sapladığı hançerleri hissedebiliyordum.

Babam bana hayret, şaşkınlık ve dehşet arasında gidip gelen gergin bir ifadeyle baktı. "Eğer varlığım bir sorun teşkil ediyorsa, seve seve-"

"Saçmalama *Komutan*," dedim sertçe, ses tonumdaki gururu duymasını umarak. "Kraliyet Konseyi'ni ben atayacağım. Tartışma bitmiştir."

Sesler yaklaştı ve çok geçmeden Remis, Evrim ve küçük bir maiyetle birlikte görüldü. Eleanor babamın elini tutup arka planda gizlenirken kısaca tanışma faslını gerçekleştirdik.

Sarayın geri kalanından çok daha sade, taş duvarlı büyük bir oda olan odanın ortasındaki yerime oturdum. Tanrıça Lumnos'un bir gobleni, krallığın güneş ve ay mührü ile oyulmuş ve Yirmi Ev'in armalarıyla çevrelenmiş taht benzeri ahşap bir sandalyenin arkasında fon olarak asılıydı. Remis ve Garath iki yanımda oturuyor, Konsey'in geri kalanı da arkamızda bir yay şeklinde yayılıyordu. Evrim tam karşımda oturuyordu, sandalyesi çok daha sade ve biraz daha alçaktı, kendi danışmanları da arkasında oturuyordu.

"Hoş geldin Evrim," diye başladım, ses tonumu hafif ve sevecen tutarak. "Dün gece ailenizi tekrar görmek büyük bir zevkti. Tek üzüntüm annenle tanışma fırsatı bulamamış olmam. Onun tüm Lumnos'taki en güzel kadın olduğunu duydum."

Evrim uzun bir süre bana baktı, sonra yüz hatlarında bir sevgi tonu yumuşadı. "Evet, öyleydi."

"Yaptığınız her şeyle çok gurur duyardı. Güzel torunlarıyla da."

Evrim'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve neredeyse dönüp Eleanor'u öpecektim. Evrim'e nasıl kur yapacağım konusunda bana bir sürü tavsiye vermişti ve şu ana kadar harika bir şekilde işe yarıyordu.

"Oğlunuzun sınıf birincisi olduğunu duydum." Kirpiklerimi güzelce kııptım. "Babasına çekmiş, eminim."

"Benim hoşuma gidecek kadar değil. İsyankar bir ruhu var ama doğru disiplinle onu yakında kıracağım."

Soğuk ses tonuyla kalbim burkuldu.

"Oğlumdan bahsetmeniz çok ilginç," diye devam etti. "Lorris bana seninle tanıştığında küçük hanelerden birinden olduğunu iddia ettiğini söyledi."

Sertleştım. "Ben yapmadım-"

"Majesteleri Harold Corbois'dan doğdu," diye araya girdi Remis. "Onun soyu oldukça uzaktı. Ailenin geri kalanıyla birlikte sarayda hiç ikamet etmedi. Doğumundan önce öldü ve onu yanına alan iyi kalpli komşular tarafından büyütüldü."

"Peki ya annen?" Evrim bana sordu.

"Ne yazık ki doğum sırasında öldü," diye yanıtladı Remis benim yerime. "Adı tarihe karıştı. Duyduğuma göre aşağı bir hanedandanmış."

Çenemi sıktım. Yarı ölümlü olduğumu saklamayı hiç planlamamıştım. Ne kadar riskli olursa olsun, Luther'in kaçırdığı ve kurtaramadığı yarı ölümlü çocuklar, onları akrabası olarak kabul etmeye istekli bir Kraliçe'yi hak ediyordu.

Remis tek bir yalanla bu seçimi benim elimden almıştı. "Marthe Hanoverre, Majestelerinin bir ölümlüden doğduğuna inanıyor gibi görünüyor.

Ebeveyn," dedi Evrim.

"Hanoverre Hanesi hoşlanmadığı herkesi melez olmakla suçlar," dedi Garath küçümseyerek ve onun da bu oyuna katılması karşısında şaşkın bakışlarımı dizginlemek zorunda kaldım.

Evrım parmaklarını sandalyesinin koluna vurdu ve beni dikkatle inceledi. Bakışları vücudumda geziniyor, göğsümde bir an bile durmuyordu. Arkamdaki sandalyeden sessiz bir homurtu yükseldi.

"Ne kadar trajik bir yetiştirilme tarzı," dedi Evrim sahte bir sempatiyle. "Corbois Hanesi seninle olan bağlarını çocukken koparmış. Eğer seni kabul edecek başka bir Ev arıyorsan, Benette Evi'nin sana sunabileceği çok şey var."

Remis ve Garath koltuklarında kıpırdandılar. Çenemi ovuşturdum ve teklifimi cesaret edebildiğim kadar uzun süre askıda bıraktım, onların rahatsızlığından zevk aldım. İçimi çektim ve elimi Anka kuşu madalyonunun üzerine koydum. "Cömert bir teklif ama asla ama *asla* aileme sırtımı dönmeyeceğim."

Keşke bu sözlerin ardındaki gerçek niyeti bilselerdi.

Remis bana rahatlamayla gölgelenmiş zarif bir gülümseme verdikten sonra Evrim'e döndü. "Majesteleri merhum kardeşimin saltanatının refahını devam ettirmek istiyor. Birkaç aydır Naip olarak hüküm sürdüğüm için, liderlik etmeye devam edeceğim-"

"Son birkaç ay *felaketle geçti*," dedi Evrim. "Umbros'a karşı iş kaybediyoruz ve en iyi müşterilerim tehditler alıyor. Şimdi de o teröristler cephaneliğimi yok ettiler. Eğer liderliğiniz buysa, bu beni pek rahatlatmıyor."

"Seni ne rahatlatır?" Remis meydan okudu.

Evrım'in bakışları arkamda sıralanan sandalyelere kaydı. "*Onlardan biri* odadayken açık açık konuşmamı bekleyemezsiniz."

"Andrei, Emarion Ordusu'nun ünlü bir komutanıdır," diye araya girdim. "Sadakati tartışılmaz."

"O bir ölümlü," diye tükürdü Evrim. "Onun burada bulunması bile bir hakarettir."

"Ulther'in danışmanıydı ve birkaç isyanı bastırmasına yardım etti," diye karşılık verdim. "Onu buraya daha fazla şiddeti önlemeye ne kadar kararlı olduğumu göstermek için getirdim."

Evrım öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak kaşlarının altından bana baktı. "Daha fazla şiddeti önlemek istemiyorum. Onlara on kat daha sert karşılık vermek istiyorum. O ölümlülere hadlerini bilmemenin sonuçlarını göstermek istiyorum. Burada yaşamalarına izin verdik

."

"Buraya önce biz *ölümlüler* geldik," diye tersledim.

Dil sürçmemin fark edilmemesi için dua ettim, ama çok fazla kişi ağırlığını değiştirdi, çok fazla göz daraldı.

"Bu diyar bize Kindred tarafından verildi," dedi Evrim.

"Ölümlüleri koruma göreviyle."

"Onları uygun gördüğümüz şekilde yönetme yetkisiyle. Tacın şimdiye kadar sadece bir Soydan gelene verilmiş olması tesadüf değildir. Bu bizim ilahi hakkımız."

"Benim ilahi hakkım. Onları ve sizi uygun gördüğüm şekilde yöneteceğim."

Evrin sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana bakarken başını yana eğdi. Daha önceki dalkavukluğumla kazandığım dostluk kül olup gitmişti.

Garath boğazını temizledi. "Açık konuşalım Evrim. Benette Hanesi'nin meydan okumasından kaçınmak için ne yapmak gerekir?"

"Bana yapılan saldırıdan sorumlu kişilerin bulunmasını ve ağlarındaki herkesi ifşa edene kadar işkence görmelerini istiyorum." Evrim buz gibi ve tereddüt etmeden konuştu, cevabı bugünden çok önce belli olmuştu. "Tüm Muhafızların bulunmasını ve idam edilmesini istiyorum. Alenen. Dehşet verici bir şekilde. Ve sonra da ailelerinin hapsedilmesini istiyorum ki geri kalanlara bize bir daha karşı gelirlerse ne olacağını gösterebilirler."

"Masum insanları cezalandırmamı mı istiyorsunuz?" diye sordum.

"Daha işim bitmedi," diye bağırdı Evrim. "Uygun olan her ölümlünün orduya yazılmasını istiyorum. Bu savaşı onlar başlattı, bırakalım gidip savaşsınlar."

"Fortos'un bu kadar çok yeni asker alacak kaynağı yok," diye gürledi babamın sesi. "Zaten yeterince silahları yok."

Sesimi yükselttiği için onunla gurur duyarak ama bunun söylenebilecek en kötü şey olduğunu bilerek irkildim.

Evrin gülümsedi, gözlerinde altın paralar parlıyordu. "O zaman bırakın daha fazla alsınlar. Siparişlerini memnuniyetle karşılayacağız."

"Gönülsüz askerleri askere almak yarardan çok zarar getirir," diye karşı çıktı babam. "İçeriden orduya karşı çalışabilir, görevleri sabote edebilir ya da silahları isyancılara aktarabilirler."

"Lumnos topraklarından çıktıkları sürece ne yaptıkları umurumda değil. Bırakın Fortos Kralı onları cezalandırsın."

"Emarion Ordusu tüm kıtaya hizmet ediyor. Sadece kendimizi düşünemeyiz."

Evrin tiksintiyle benimle alay etti. "Böyle bir danışman mı tutuyorsun? Kendi evimiz yerine başka diyarlara öncelik veren bir ölümlü mü? Belki de Benette Hanesi sana meydan okumalı."

Oda derin bir sessizliğe gömüldü. Bir sonraki sözlerimi seçmek için durakladığımda tırnaklarım tahtımın kolçaklarına battı. Remis, ben diploması ile imha arasında karar veremedi araya girdi.

"Eminim bir uzlaşma yolu bulabiliriz," dedi Remis parlak bir sesle. "Belki Yirmi Hane için çalışan ölümlüler için ordu hizmetinden istisnalar olabilir. İsyancıların ailelerine gelince, onlara diyarı terk etmeleri için bir hafta önceden haber verebiliriz. Eğer masumlarsa giderler. Değilse, bunu isyancılarla dayanışma eylemi olarak değerlendirir ve onları vatana ihanetten tutuklarız."

Ahşap parmaklarımın altında gıcırdadı, soğukkanlılığım kırılmaya başladı. Remis'in uzlaşması *bu muydu?* Sessizce oturup kabul etmemi beklediği plan *bu muydu?*

Tanrısallığım göğsümde heyecanla dönüp duruyordu, öfkemi hissediyordu.

Savaş, sesi kışkırttı.

Avuçlarımın altında bir ışık oluştu, ardından bir tutam duman ve yanık akçaagaç kokusu geldi. Ellerimin arkası parıldamaya başlarken don ve ateş hissi tenime yayıldı.

Bir şey dikkatimi çekti, sanki adım sadece benim duyabileceğim bir tınıda söyleniyordu. Arkama dönüp baktığımda Luther'in bakışlarının beni delip geçtiğini gördüm. Gözlerinde kendi gücünün kıvılcımları öfkeyle kıvranıyordu. Aramızdaki hava, serbest bırakılmak için çığlık atan iki korkunç tanrısallığın auralarıyla dalgalandı.

Neredeyse göremeyeceğim kadar zayıf bir sesle başını salladı. Kesik kesik bir nefes alıp çenemi kaldırdım ve o yine aynı şeyi yaptı.

Tekrar Evrim'e baktım ve kanın metalik tadını alana kadar dilimi sertçe ısırdım.

Evrim omuzlarını silkti. "Sanırım bunu göz önünde bulundurabilirim."

"Ben de öyle," diye tersledim.

"Bu *senin* karşı teklifindi."

"Naip'in karşı teklifiydi." Tahtımda doğruldum. "Böylesine önemli bir karar vermeden önce tüm danışmanlarımla konuşmam gerekecek."

Aslında böyle bir anlaşmayı kabul etmeden önce Benette Hanesi'ne kendim meydan okurdum ama zamana ihtiyacım vardı; plan yapmak için zamana, pazarlık etmek için zamana ve sihrimi bir meydan okumadan sağ çıkabilecek kadar eğitip eğitemeyeceğime karar vermek için zamana.

"Pekâlâ," dedi Evrim. "Ama çabuk karar verin Majesteleri. Meydan Okuma Dönemi kısa ve karar günü yaklaşıyor."

"DAHA İYİ OLABİLİRDİ" dedim somurtkan bir ifadeyle, boş koltukların olduğu odaya bakarak.

Garath ve Remis, Benette Hanesi'ne saraydan çıkarken eşlik etmek üzere ayrılmışlardı; Luther ise yüz ifademi görünce diğerlerini uzaklaştırmak için hızlıca bir bahane uydurmuş, böylece babamla baş başa konuşabilmiştik.

"Duygularını koluna takıyorsun Diem," diye azarladı babam. "Öfken her zaman senin zayıflığın olmuştur."

"Masum insanları idam etmemi ve aileleri diyarın dışına çıkmaya zorlamamı istiyorlar. Kızmaya değecek bir şey varsa, o da bu değil mi?"

"Öfkeniz o insanlara gerçekten yardımcı oluyor mu, yoksa durum daha da kötüleşirken kendinizi haklı hissetmenizi mi sağlıyor?"

Kollarımı kavuşturdum ve gözlerimi kaçırdım. Bu yara onun bilebileceğinden çok daha derindi, çünkü haklı olduğunu biliyordum.

"Benim sessizliğim de onlara yardımcı olmayacak," dedim savunmacı bir tavırla. "Karşılık vermeyeceksem Kraliçe olmanın ne faydası var?"

"Lider olmak, insanlar istediğinizi yapmadığında onlara emir vermekten daha fazlasıdır. Duygularınıza teslim olmanın bir savaşı kaybetmenin en hızlı yolu olduğunu size kaç kez öğrettim? Daha iyi bilmen gerekirdi."

Uzun süre cevap vermedim, kaşlarımı çatarak Benette Hanesi'nin oturduğu boş sandalyelere baktım. Önümüzdeki günlerde düşmanlarımın her biri teker teker oturacak ve beni daha da imkânsız seçimlere zorlayacaktı.

Uzun bir iç geçirdi. "Sanırım danışmanlığından istifa etmeliyim." Dikkatim ona yöneldi. "Hayır."

"Buradaki varlığım sana zarar veriyor. Ölümlülerle arana mesafe koymalısın." "*Sana ihtiyacım var.* Güvenebileceğim tek kişi sensin."

"Bencilce davranıyorsun. Ne istediğini düşünmeyi bırak ve bu diyar için en iyisinin ne olduğunu düşün."

Eleştiri karşısında irkildim ve göğsüm onun utancının ağırlığı altında ezilirken gözlerimi kapattım. Babamın Kraliçe olarak benimle gurur duymasını, benden ve planlarımdan etkilenmesini, ne olursa olsun yanımda durmaya istekli olmasını ne kadar çok istediğimi şimdiye kadar fark etmemiştim.

Ve şu ana kadar onun olmamasının ne kadar acı vereceğini fark etmemiştim.

"Böyle bir hayal kırıklığı yarattığım için özür dilerim," dedim sessizce. Başını iki yana salladı. "Diem, tatlım, kastettiğim bu değildi."

"İstifanı kabul ediyorum."

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum-"

"Evine git, baba." Sandalyemden fırladım ve son bir kez daha bakmadan kapıya doğru yürüdüm. "Bunu tek başıma yapmak zorundayım."

CHAPTER OTUZ

"Oh Teller, çok güzeldi, Diem çok güzel görünüyordu, çok ışıltılı ve kraliçe gibiydi ve okuldan herkes oradaydı ve yemek ve müzik vardı ve bütün gece dans ettik, sonra Elric şarabın içine girdi ve balo salonunda dolaşan ve herkesin elbiselerini yakmaya devam eden minik ışık midillileri yaptı ve sonra..."

Lily, hayatında duyduğu en ilginç şeymiş gibi ona mest olmuş bir şekilde bakan kardeşime balonun ayrıntılarını anlatırken düşüncelerim dağıldı.

Her ne kadar gülümseyip başını sallayarak onu cesaretlendirse de, davet edilmediği için duyduğu üzüntüyü fark edemedim. Teller bunu asla kabul etmezdi ama umutsuzca bu dünyanın bir parçası olmak istiyordu.

Lily'nin dünyası. *Benim dünyam.*

Bu sabah babamla yaptığım kavgadan sonra, ölümlü ailemin bu yeni hayata nasıl uyum sağlayacağını düşünmeye başlamıştım. Onları yakınımda istiyordum ama bunun sonuçları da olacaktı. Onlar için, benim için ve diyar için.

Bazen onlarla ilişkiyi tamamen kesmeyi düşündüm. Bu beni mahvedecek olsa da, onları özgürleştirecekti; benim tacımın yükü üzerlerinde olmadan, geri kalan günlerini anonimlik içinde yaşamalarına izin verecekti.

Ama sonra annemi ve Luther'in onu yıl sonuna kadar eve getirme sözünü düşündüm. Onun kaybı ailemizi parçalamış, her birimizi kendi ayrı yollarımıza sokmuş, hem gerçek hem de duygusal mesafeler bizi birbirimizden uzaklaştırmıştı. Ama belki o eve döndüğünde -eğer o kadar uzun süre hayatta kalabilirsem- bunu aşmanın bir yolunu bulabilirdik.

Dördümüz bir arada olduğumuz sürece Bellator'ların üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktu.

"...görmeliydiniz, Hannoverliler korkunçtu, tüm bu korkunç suçlamaları yapıyorlardı ve Diem onlara kızgın Kraliçe gibi davrandı ve 'Bana meydan okumaya cüret mi ediyorsunuz' dedi ve onlar da 'Hayır Majesteleri, asla yapmayız' dediler ve korkup kaçtılar ve sonra..."

Teller bana bir kaşını kaldırdı, ben de başımı hafifçe salladım. Lily'nin anlattıklarının dramatik bir süslemeye büründüğünü sessizce anlayınca ikimiz de sırttık.

"...oh, ve orada diğer diyarlardan gelenler vardı ve hepsi ona bu büyüleyici hediyeleri verdiler. Sophos'tan gelen ve her soruya cevap verebilen bir küre vardı ve-"

Teller canlandı. "Sophos Soyundan gelenler orada mıydı? Hâlâ Lumnos'ta mı yaşıyorlar?"

Lily hevesle başını salladı. "Ve seni biliyorlar! Gelebileceğini bile söylediler-"

"Lily," diye tersledim. Dudaklarını büzdü, sert bakışlarım altında büzüldü.

Teller ikimizin arasına baktı ve kaşlarını çatı. "Beni biliyorlar mıydı?"

"Önemli bir şey değil." Gözleriyle karşılaşmamak için gevşek bir iplikle oynadım. "Sadece senden bahsederek beni korkutmak istediler. Ama sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

İkisi de cevap vermedi.

Sert bir iç geçirdim. "Balodan başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Teller'ın gözleri yüzümde gezinirken ona söylemediğim şeyi anlamaya çalışıyordu. "Ev resepsiyonu nasıl geçti?"

"Peki." Dalgınca kolumu çekiştirmeye devam ettim. "Babam danışmanlığımdan istifa etti. Bencil olduğumu söylüyor."

Teller kaşlarını daha da çatarak, "Bu onun yapacağı bir şey değil," dedi. "Son zamanlarda sorunlarınız olduğunu biliyorum ama babam sizin için her şeyi yapar."

"Görünüşe göre değil," diye mırıldandım. Babamın onaylamamasının açtığı yara hâlâ çok taze, çok acıydı. Teller'a alaycı bir gülümseme gönderdim. "Okulu bitirdiğin ve Konseyime katılabileceğin gün için minnettar olacağım."

Daha dik oturdu. "Beni danışman mı yapacaksınız?"

Lily nefesini tuttu ve onun kolunu yakaladı. "Oh Teller, bu senin için mükemmel olurdu! Sen *çok* iyi bir danışman olurdun. Her zaman her şeyi bilirsin ve

sırlarını asla paylaşmazsın. Sonra da gelip burada, sarayda yaşayabilirsin!" Yanakları parlak pembeye döndü. "Eğer... eğer istersen, yani."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Ölümlü Şehir'deki evimiz... orası benim evim." Lily biraz üzgün görünüyordu ve Teller onun elini sıkmak için uzandığında yüzünde ona uygun bir kızarıklık belirdi. "Yine de seni görmek için gizlice girmek zorunda kalmamak güzel olurdu."

"Onu buraya nasıl getirdin?" Lily'ye sordum. "Muhtemelen Yüksek Generalimi korkunç güvenliği yüzünden idam ettirmeliyim."

Lily boş tehdidime sııttı. "Sarayın altında bir tekne iskelesine giden bir yeraltı kanalı var. Kapısı zindanın girişinin hemen karşısındaki koridorda."

Aklıma başarısız Muhafızlar görevimin anıları geldi. Luther beni tuzağa düşürüp saray şifacısı olarak görevime son verdiğinde aynı gizli rıhtıma gizlice girmeye çalışıyordum.

"Peki bu kanal boyunca hiç muhafız yok mu?" diye sordum. "İki tane var ama dikkatlerini dağıtmak kolay."

Teller bana hoşnutsuz bir bakış atarak, "Çok kolay," diye onayladı. "Çoğu zaman uyuyorlar."

"Ama kanaldaki kapıda bir kan kilidi var," diye ekledi Lily. "Sadece kraliyet ailesinin kanını taşıyanlara açılıyor."

"Yüzlerce Corbois yok mu?" Ben sordum. "İçlerinden herhangi biri açabiliyorsa, bu pek de güvenli görünmüyor."

"Artık değil. Bellatorlar artık gerçek kraliyet ailesi, bu yüzden sadece sen ve Teller kilidi açabilirsiniz."

Ani bir farkındalık ciğerlerimdeki nefesi keserken bakışlarım Teller'a kaydı.

"Ve bu işe yarıyor mu?" Nefes nefese kaldım. "Bundan emin misin Teller? Kanın o kapıyı açıyor mu?"

Başını salladı ve kalbim sanki göğsümden dışarı çıkacakmış gibi hissetti. Bir Türemiş olarak ortaya çıktığımdan beri, küçük bir parçam annemin gerçekten benim annem olup olmadığını merak ediyordu. Pek çok özelliğimiz ve huyumuz ortaktı ama onun sırları hayatımdaki her şeye şüphe bulaştırmış ve zihnim doğumumun gerçek kökeni hakkında çılgınca spekülasyonlara yenik düşmüştü.

Ama Teller için kan kilitleri açıldıysa, bunun tek bir anlamı olabilirdi: ikimizin de damarlarında annemin kanı akıyordu.

Auralie'yi annem ya da Teller'ı kardeşim olarak görmek için buna ihtiyacım olmasa da -tıpkı Andrei'yi babam olarak görmek için kan bağına ihtiyacım olmadığı gibi- kimliğimin en azından bir parçasının yalan olmadığını bilmenin verdiği rahatlık...

Tanrım, bu benim için *her şey* demektir.

Zindanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldığında Teller'ı ağlamaklı bir kucaklamayla yere sermeme ramak kalmıştı.

"Majesteleri?" diye haykırdı merdivenlerin tepesinden bir ses. "Aşağıda mısınız?"

"Buradayım," diye cevap verdim.

Alixé aceleyle içeri girerken çılgın ayak sesleri mağara gibi boşlukta yankılandı. Gözleri çok büyümüştü, yüzü ölümcül derecede solgundu.

"Benimle gelmeniz gerekiyor, Majesteleri. Bir... bir olay oldu."

Ayağa fırladım. "Nereye? Ne oldu?" "Gel, seni şimdi oraya götüreceğim."

Kardeşıme baktım. "Teller, hemen eve git." "*Hayır!*" Alixe söyledi.

Çok hızlı. Çok güçlü.

Dehşet damarlarımda kristalleşmeye başlarken ona baktım. Kemiklerim kurşuni ve ağır hissediyor, ağırlıkları beni yerimde tutuyor ve onunla gitmemem için bana yalvarıyordu. Daha fazla bir şey öğrenmemem için.

Alixé'nin boğazındaki kaslar gerildi. "Kardeşin sarayda kalmalı. Onu görünmeden süitimize götürebilirim."

Zihnim ve bedenim onları akli başında bir şekilde birbirine bağlayan ipi çekti, ipler çözüldü ve gerginlik altında koptu. Teller'ın Alixe'in illüzyon büyüsünün yardımıyla ortadan kayboluşunu uyuşuk bir şekilde izledim, sonra bacaklarımın sanki başka biri tarafından kontrol ediliyormuş gibi beni merdivenlerden yukarı ve saraydaki odama taşıdığını hissettim.

"Luther nerede?" Boğuk bir sesle söyledim. "O... o... o mu?" "Şu anda orada. Seni almam için beni gönderdi."

Tek bir kalp atışı için göğsümdeki örs kalktı ve tekrar nefes alabildim.

"Ne oldu, Alixe?"

Omzunun üzerinden boş havaya baktı, sadece bizi takip eden sessiz nefesler Teller'ın maskeli varlığını işaret ediyordu, sonra baktı

bana geri döndü.

Gözlerindeki korkunç merhamet bir balta darbesiydi. Beni bir arada tutan son yıpranmış ipliği de kopardı. Dünyamın asla geri getiremeyeceğim bir şekilde değişmediğine dair son umudumu.

Kraliyet odalarına vardığımızda Alixe, Lily ve Teller'ın benim odamda kalmasını ve Perthe'nin biz dönene kadar kimsenin girip çıkmasına izin vermemesini emretti. Lily başıyla onayladı ve Teller'ın elini göğsüne bastırdı, Teller ise şaşkın bir ifadeyle bizi izliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu, gözleri Alixe ve benim aramda gidip geliyordu. "Başka bir saldırı mı oldu?"

Ağzımı açarsam kelimeler çıkmayacağını biliyordum, bu yüzden sadece başımı salladım.

Yalan söyledim.

Gerçek yakında ortaya çıkacaktı.

Sorae tüneğinde çılgınca volta atıyor ve daha önce ondan hiç duymadığım cızırtılı, acılı sesler çıkarıyordu. Sesi sanki içten dışa doğru parçalanıyormuş ve kendini irade gücüyle bir arada tutuyormuş gibi geliyordu.

Alix e sırtıma nazik bir el koydu ve beni kendisine doğru itti. "Sorae'yi alırsak oraya daha çabuk varırız."

İtaat ettim ve sessizce gryvern'im in sırtına tırmandım. Alixe Sorae'nin kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra arkama bindi ve gökyüzüne doğru fırlarken beni sıkıca kavradı.

Kalbim artık hızlı atmıyordu. Bunun yerine, Sorae'nin uçuşunun nabzına göre yavaşlamıştı, her kanat atışı göğsümde uğursuz bir gümbürtüyle yankılanıyordu. Kanım yavaşlıyordu, düşüncelerim yavaşlıyordu, *zaman* yavaşlıyordu.

Durmasını

istedim. Durması

için *yalvardım*.

Ama bataklıktaki o güzel, mütevazı kulübe görüldüğünde - kahkahalar ve anılarla dolu, sadakat ve kopmaz bağlarla zengin o ev, dünyada her zaman, *her zaman* sevildiğimi hissettiğim tek yer - içimde bir şeyler çatırdadı.

Sorae yumuşak bir yürüyüşle ön bahçeye indi, babamla benim yüzlerce gece dövuştüğümüz yere.

Luther açık ön kapıda duruyordu. Koyu renk saçları her zamanki kısıtlamalarından kurtulmuş, şimdi yüzünü bir peçe gibi örtüyordu. Kolları

Ayaklarının dibinde yatan başsız bedene bakarken titriyor ve dirseklerine kadar kana bulanıyordu.

Açıklığın etrafına dağılmış, başları boyunlarından çok uzakta duran iki ceset daha gördüm.

"Hayır," diye inledim. "Hayır, lütfen, hayır..."

Gözlerim Luther'in ayaklarının dibindeki cesede sabitlenmiş bir halde kapıya doğru koçmaya başladığımda bu kelime dudaklarımdan dökülmeye devam etti. Ama ön basamaklarda tökezleyip dizlerimin üzerine çöktüğümde, cesedin Kraliyet Muhafızlarının üniformasını giydiğini gördüm.

Ayağa fırladım ve Luther'i zorla geçmeye çalıştım. Beni omuzlarımdan yakaladı.

"Yapma," dedi, sesi sertti. "Sakın bakma."

Tüm gücümle onu ittim, omzunun üzerinden bakmak için zorlandım. Beni daha sıkı tuttu ve kapıdan uzaklaştırdı.

"Oraya girme," diye yalvardı korkunç bir yumuşaklıkla. "Bakmaman için sana yalvarıyorum."

Sonunda ona baktım. Gözleri öylesine gölgelerle doluydu ki neredeyse siyahtı ve yara izinin altındaki deri kızgın ve taze bir yara gibi kırmızıydı. Kara kaşları acı verici bir şekilde gerilmişti, derin çizgiler içgüdüsel bir ıstırapla yüzünü kırıstırıyordu.

Bu yüz geçtiğimiz haftalarda pek çok korunaklı duyguyu açığa çıkarmıştı. Hayal kırıklığı, eğlence, gurur, endişe, şefkat. Hatta belki daha derin bir şey.

Her kalabalıkta aradığım yüz oydu. Küs olduğumuzda bile, kontrolden çıktığım her seferinde beni sakinleştiren onun yüzüydü.

Ama bugün, yüzü sadece umutsuzluktan bahsediyordu. Acımasız, düzeltilemez bir umutsuzluk. "Çekil," diye nefes aldım.

Kalp kırıklığı yüz hatlarına yayıldı. Omuzları çöktü, elleri yanlarına düştü ve bir adım uzaklaştı.

İlk başta tek gördüğüm
kandı. Her yerde kan vardı.

Yerde birikmiş. Devrilmiş mobilyalara sıçradı. Perdelerden ve dolaplardan damlıyor.

Ve sonra yazıyı gördüm. Her duvara koyu kırmızı renkte büyük, öfkeli harfler bulaşmıştı.

Ölümlü aşık.

Melez.

Asi pislik.

"Nerede o?" Odayı taradım ama her şey ıslak, parıldayan kırmızı bir örtünün altında kamufle olmuştu. "Babam nerede?"

Luther elini omzuma koydu. "Çok üzgünüm Diem. Artık çok geç."

Hayır.

"Nerede. Nerede. Nerede?" Yumruklarımı sıkarak bağırdım. "*Nerede benim*

."

Sonra onu

gördüm.

Mutfakta.

Bu evde onunla birlikte durduğum son yer. Ona bağırdığım yer
Onu aşağıladım, kalbini kırdım. Ona babam olmadığını söylediğim, sonra gittiğim ve bir daha geri dönmediğim yer.

Orada, kırmızı bir gölün içinde yatıyordu, vücudu korkunç bir şekilde, inanılmaz derecede hareketsizdi. Ölmüştü.

Babam ölmüştü.

Babam, ben onun için bir başkasının gayrimeşru çocuğundan başka bir şey değilken beni yanına almış ve beni hayatındaki en değerli mücevher gibi el üstünde tutmuştu.

Bana bildiği her şeyi öğreten babam. Beni hiçbir zaman

Zayıftım çünkü bunu gücüm olarak benimsemeyi bana öğreten bir kızdım.

Hak etmediğim halde beni koşulsuz seven babam.

Savaş kahramanı, efsanevi Emarion Ordusu Komutanı, Lumnos Kraliyet Danışmanı, Auralie'nin sevgili kocası, Diem ve Teller'ın fedakâr babası Andrei Bellator *öldü*.

Göğsümden kırık bir hıçkırık koptu, acısı insanlık dışı bir çığlıktı. Dışarıda, Sorae gökyüzüne doğru kükredi, kederim beni öylesine tüketti ki bağımızın ötesine taşıtı ve ona doğru patladı. Ev, ortak çığlıklarımızın gücüyle sarsıldı.

Sendeleyerek ilerledim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Güzel karamel-kahverengi gözleri açık ve cam gibiydi. Ağzı daimi bir çığlıkla açılmış, yüzü sonsuza dek bir inançsızlık maskesi içinde donup kalmıştı.

Şifacı zihnimi kapatmayı hiç bu kadar istememiştim ama eğitimim kontrolü elimden aldı ve her bir yarayı katalogladı.

Yüzü yara bere içindeydi, dudağı ve kaşı yarılmıştı, tırnaklarının altında doku vardı, bunların hepsi bir boğuşma olduğunu gösteriyordu. Boğazı kesilmişti, muhtemelen yara

onu öldüren. Vücudunda delik deşik yaralar vardı ve bunların çoğu kansızdı; bu da katilin, kalbi durduktan sonra da onu bıçaklamaya devam ettiğini gösteriyordu.

Sadece bir cinayet değil, bir ceza.

Bir mesaj.

Benim için.

Cinayet silahı hâlâ göğsüne saplanmıştı ve kabzası havaya kalkmıştı. Titreyen ellerim ve avuçlarımı kaplayan yoğun, şurup kıvamındaki kan arasında silahı güçlkle çekip çıkarabildim.

Hiç durmayacağından korktuğum gözyaşı fırtınasının altında sulu görüşümde sallanıyordu.

Kuruduklarında bile düşmeye devam edeceklerdi. Son nefesime kadar, öbür dünyaya geçip onun açık kollarına geri dönene kadar, sonsuza dek düşmeye devam edeceklerdi.

Luther yanımda diz çöktü. Onun ani farkındalığı sislerimi dağıttı. Gözlerim bir an için açıldı ve bıçağı incelemek için daha yakına eğildim.

Fortosian çeliğinin koyu, dumanlı grisi onun bir Türemiş silah olduğunu göstermeseydi, mücevherlerle kaplı kabzası gösterirdi. Kara ağaç kabzası, hançer avuçlarımda titrerken parıldayan bakır parşömenler ve soluk pembe değerli taşlarla işlenmişti.

Şiddetli, zehirli bir karanlık damarlarıma bulaştı. Bir zamanlar bir şifacı olarak asla can alamayacağıma inanmıştım. Şimdi bu bana gülünç geliyordu. Sorumlu kişiyi bulduğumda, onun canını almaktan *çok daha fazlasını* yapacaktım.

Onlara zalimce, akıl almaz şekillerde acı çektirirdim. Merhamet için yalvartır, sonra da ölüm için yalvartırdım. Onlara musallat olan her dehşeti gerçeğe dönüştürürdüm ve onlardan geriye yaralayacak bir şey kalmadığında, her şeyi yeniden yapabilmek için onları tekrar bir araya getirirdim.

Taht Yiyen. Diyarların Yağmacısı. İntikam Habercisi.

Dövüş.

"Evet," diye fısıldadım sesin vahşi haykırışına karşılık olarak.

"Yapacağım."

İntikam yemini ederek bıçağı göğsüme bastırdım. Babama ve gökyüzümden bu değerli yıldızı çalan yürüyen ölü adama bir söz.

Dövüş.

Luther'e, "Gitmelisin," diye mırıldandım.

Eli nazikçe sırtımı okşadı. "Seni bırakmayacağım."

Dövüş.

"Git Luther," dedim, bu kez daha yüksek sesle. "Hayır. Yalnız kalmana izin vermeyeceğim."

Tenim parıldamaya başladı, sonra ışıldadı, sonra da ışıltılı bir beyaz-sıcak alev aldı. Avuçlarımdan koyu gölgeler döküldü ve etrafımda bir sis gibi kıvrıldı, ben bir mürekkep denizinde diz çökene kadar yerdeki kanı lekeledi. Ruhumun derinliklerinde, çalkalanan bir buz ve ısı topu, titreyen her nefeste boyutunu ikiye katlıyordu.

Patlamak üzere olan bir bombaydım, kederimin sivri şarapnelleriyle dünyayı yok etmeye hazırdım.

Dövüş.

"Git Luther," diye homurdandım. "Sana gitmeni emrediyorum." "Bana ihtiyacın olduğunda seni terk etmeyeceğim," diye hırladı. "Sorae, *al onu*."
"Hayır, Diem, bekle-"

Kapı bir toz bulutuna ve parçalanmış tahtaya dönüştü. Sorae'nin pençeleri evin ön cephesi yok olup alacakaranlık gökyüzünün karanlık ışıltısına maruz kalana kadar duvarları parçaladı.

Luther ona durması için bağırdı ama emrim açıktı ve Sorae sadece bana sadıktı. Luther'i pençelerinin arasına aldı ve gökyüzüne fırladı.

"Onları koru," dedim. Bağın ötesinde, Sorae'nin benim için kanayan kalbinin cevap olarak güm güm attığını hissettim: *Koruyacağım*.

Babamın elini tuttum. Ölümün soğuk sertliği çoktan yerleşmişti.

Kolumdaki elinin sıcaklığını ya da yanaklarıma değen sakalının çiziklerini bir daha asla hissedemeyeceğimin farkına varmak içimi burktu. Beni sararken kollarının yumuşak gücünü bir daha asla deneyimleyemeyecektim.

O gitmişti.

Çok sevdiğim, değer verdiğim babam *gitmişti*.

Benim yüzümden.

Dövü

ş.

Öldür

ün.

Yok et.

Ben de kederime ve o sese teslim oldum. Ve patladım.

Ham, gümüşi güç, aynı anda hem sıcak hem soğuk, hem karanlık hem aydınlık, hem yaşam hem ölüm olan genişleyen bir küre halinde etrafımda patladı. Kulakları sağır eden bir enerji *uğultusuyla* tıslıyordu.

Dokunduğı her şeyi yok etti. Babamın bedeni gitti. Yerdeki kan eridi, sonra kaynadı, sonra buharlaştı. Boynumdaki Corbois madalyonu, elimdeki mücevherli hançer, kalçamdaki Brecke'nin bıçağı - hepsi eriyip gitti, kül yığınlarına dönüşmeden önce toprağa damladı.

Ev buharlaştı ve benim için önemli olan her maddi varlığı da beraberinde götürdü. Çizimler, günlükler, sanat eserleri, kitaplar, silahlar - ailemizin bu kısa, mutlu ömür boyunca birlikte biriktirdiğı tüm değerli nesneler.

Gitti.

Tıpkı onun gibi.

Sırtımdaki giysiler bile yandı ve beni doğaüstü bir güç cehenneminin ortasında çırılçıplak bıraktı.

Annemin kayboluşuyla birlikte kederin yanı sıra, her ne kadar uzak ve gerçekçi olmasa da, geri dönebileceğine dair bir umut da doğmuştu. Ama *bundan* geri dönüş yoktu.

Hiç umut kalmadı.

Boğazım düğümlenene kadar çığlık attım. Göğsümü tırmaladım, bu dayanılmaz acıyı durdurmak için kendi kalbimi sökmek istedim. Gücüm daha da parladı ve yandım, yandım ve yandım.

Bedenim en kötü şekilde ağırlıksız hissediyordu, sanki bir uçurumdan aşağı itiliyormuşum gibi. Sonuma doğru sürükleniyordum, o sonun acı verici beklentisine kapılmışım.

Bağırışlar kederimin sisini delip geçti. Önce bir kadın sesi, sonra bir erkek sesi, sonra da insanlık dışı hırıltılar.

Bir an sonra iki el beni sardı. Ani bir güvenlik hissi bana anında kim olduğunu söyledi.

Yanımda diz çöktü ve beni kollarının arasına aldı. Kıyafetleri yanarak kül olmuştu ama her nasılsa teni zarar görmemişti. Bunu sorgulayamayacak kadar kırılmışım. Avucumu göğsündeki yara izine dayadım, sonra yüzümü boynuna gömdüm ve büyüm ikimizi de tüketirken ağladım. Yanağımdan tenine dökülen her gözyaşıyla beni daha sıkı kavradı, bana daha yakın durdu, şakağıma ve saçlarıma şefkatli öpücükler bıraktı.

Tek kelime etmedi ve bunun için minnettardım. Ne kadar iyi niyetli olursa olsun, her şeyin yoluna gireceğine dair herhangi bir yanlış güvence veremezdim.

İşler *asla* yoluna *girmeyecekti*. Bir daha asla.

Saatlerce Luther'in kollarında oturdum, yanarak ve hıçkırarak, kaybın dayanılmaz acısı beni yiyip bitirirken çığlık attım. İçimdeki bir kuyunun yavaşça boşaldığını hissediyordum. Üzüntüm büyümle birlikte dışarı taşıyor, beni boşlukta bırakıyor ve bir daha asla bütün hissedemeyeceğimden emin oluyordum.

Sonunda gökyüzü karardı ve gücüm kor haline geldi. Luther beni sessizce salladı, dumanı tüten bir kraterin ortasında kıvrılmıştım. Tenimdeki sıcaklık kayboldu ve gecenin serin havası bedenimi titretmeye bağıladı. Ayağa kalktı, beni hâlâ kollarının arasında tutuyordu.

"Teller'ı görmeye hazır değilsen seni kulübeye götürebilirim," diye yumuşak bir teklifte bulundu, sesi duygusallıktan kabalaşmıştı.

Kapalı göz kapaklarımdan taze gözyaşları süzülürken başımı salladım. "Ona söylemek zorundayım."

Başını salladı ve başımın tepesine uzun bir öpücük kondurdu. Sorae'nin sırtına tırmandığını hissettim, sonra da Sorae uçarken rüzgârın esintisini.

Uçup giderken yere baktım. Sevgili evim sonsuza dek gitmiş, yerini siyah bir çembere bırakmıştı; ruhumdaki onulmaz yarayı işaretlemek için yeryüzünde bir yara izi.

Ben burada yaratılmıştım. Erimiş bir metal yığını olarak doğmuştum, annem tarafından şekillendirilmiş, babam tarafından bir noktaya kadar bilenmiş, kardeşim tarafından kabzama işlenmiştim. Son birkaç aydır yaşadığım sınavların beni adaletin kılıcına dönüştürecek son ateşleme olduğuna aptalca inanmıştım.

Ama bu sadece başlangıçtı. Bu, demircinin çekicinin vuruşu, kenarlarım keskinleşene ve hedefim doğru olana kadar çarka karşı taşlama olmuştu.

Bu *gece*, beni şekillendiren ateş buydu. Ve yakında bir gün, kederimin yakıcı parıltısı dindiğinde, babamın katiline ve tüm Emarion'a kılıcımın ne kadar derinden kesebileceğini gösterecektim.

CHapTer

ÜÇ-BİR

Günlerimiz geçti.

Teller ve ben odalarımıza kapandık, uyuşukluk ve korku arasında gidip geldik.

Keder o kadar şiddetliydi ki ölümcül hissettiriyordu. Ona babamızın öldüğünü söylemek korkunçtu. Nasıl ve neden öldüğünü söylemek ise çok daha kötüydü.

Ölümlü aşık.

Melez. Asi

pislik.

Bunun nedeni ben ve başımdaki taçtı. Çünkü yalan söylememiş, sessiz kalmamış ya da düşman kazanmamak için oyunu yeterince iyi oynamamıştım.

Babamızı başka biri öldürdü ama onu ben öldürdüm.

Teller'ın kalbi doğası gereği affediciydi ve beni suçladıysa bile bunu kabul edeceğinden şüpheliydim. Ben uyuyana kadar ağlarken bana sarıldı ve benim de onun için aynı şeyi yapmama izin verdi.

Ama biliyordum.

Annemiz hakkında öğrendiklerimi ona hâlâ söylememiştim ve her gece bu karar yüzünden acı çekerek uyuyordum. Onu tekrar görme ihtimali çok ihtiyacı olan bir umuttu, ama eğer o dönmeden önce bir şey olursa... Teller'a onun kaybının yasını ikinci kez tutturmaya dayanamazdım. Özellikle de şimdi.

İkimiz için zaman durmuş olsa da, dünyanın geri kalanı acımasızca ilerliyordu. Lily'nin Teller için eve getirdiği okul ödevleri birikmeye başlamıştı ve ben yas tutarken Ev Resepsiyonları duraklamış olsa da, onları daha fazla geciktirirsem, Zorluk Dönemini otuz gün daha uzatmak zorunda kalacaktım.

Bunu memnuniyetle karşıladım, ancak bir akşam Teller gözyaşlarına boğuldu ve Zorlu Görev nedeniyle endişeden boğulduğunu ve bitene kadar gerçekten nefes alamayacağını itiraf etti. Kardeşimin daha fazla acı çekmemesi için yapamayacağım hiçbir fedakârlık yoktu.

Böylece bugün ikimiz de karanlık çukurlarımızdan çıkıp bu kırık dökük yeni dünyaya yüzleşecektik.

"Emin misin?" Teller, Eleanor'un onun için topladığı giysileri karıştırırken sordum. "Daha fazla zamana ihtiyacın varsa okulla konuşurum."

"Daha fazla ders kaçıramam. Notlarımı kaybetmek beni zaten çok geride bıraktı."

Yeni bir suçluluk duygusu içimi parçaladı. Evdeki masasının çekmecelerinde dosyalanmış olan okul notları kül olmuştu. Ondan aldığım bir şey daha.

"İstersen seninle okula kadar yürüyebilirim," diye teklif ettim. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Lily'yle yürüyeceğim," dedi kaba bir tavırla ve üstünü değiştirmek için yeni yatak odasında kayboldu.

Evimiz yıkıldığı ve gidecek başka bir yerimiz olmadığı için Teller saraya taşınmak zorunda kalmıştı. Kraliyet süitinde birkaç küçük yatak odası vardı - geçmiş kraliyetlerin haremlelerinden bir kalıntı - ve Sorae'nin ve artık önemli ölçüde artmış olan muhafız birliğimin gözetimi altında kalabilmesi için bir tanesini alması konusunda ısrar etmiştim.

Yaşlılarıyla birlikte aile kanadında kalmayı tercih ettiğinden şüpheleniyordum ama babamızın katili yakalanana kadar onu gözümün önünden ayırmaya dayanamazdım.

"Corbois kuzenlerinin size notlarını vermelerini sağlayabilirim," diye seslendim, "ya da okulun sınavlarınızı ertelemesini sağlayabilirim, ya da özel ders ayarlayabilirim, ya da-"

"Diem." Teller sert bir ifadeyle odasından çıktı. "Yeter."

Son birkaç gündür onda bir şeyler değişmişti. Artık çok daha yaşlı görünüyordu, yüz hatlarındaki çocuksu hafiflik kaybolmuştu, sanki babamızın ölümü onu erkekliğe itmişti.

Ve o ses... Komutan'ın sesi.

Çenesinin güçlü duruşu, ses tonundaki derin hakimiyet-birden karşımda duran kardeşim değil, babam oldu.

Bir hıçkırık serbest kalıp kalbimin bir zamanlar oturduğu yerdeki kırık yığının sarsarken omuzlarım sarsıldı.

Teller beni kollarının arasına aldı. "Bunu atlatacağız," diye fısıldadı, kendi sesi de çatlamaya başlamıştı.

Başımı salladım ve günlerce ağlamaktan şişmiş gözlerinde taze yaşlar görmek için geri çektim. "Az önce bana onu çok hatırlattın."

"Sesimi yükselttiğim için mi?"

"Çünkü seni rahatsız etmemem için bana yalvarıyordun," dedim ve burnumuzu çekerken sessiz bir kahkaha attık.

"Beni onunla kıyaslanan bana yapabileceğin en iyi iltifat," dedi nazikçe. "Sabrımı kaybettiğim için olsa bile."

Kapı çalındı ve Lily, Luther, Taran, Eleanor ve Alixe ile birlikte geldi. Babamın ölümünden beri hiçbiriyle konuşmamıştım, sırayla yiyecek ve diğer malzemeleri getirirken mırıldandıkları birkaç teşekkür kelimesi dışında.

Onlara bakamadım bile. Her bir çift mavi göz bana o kanlı kelimeleri hatırlatıyordu.

Ölümlü aşık.

Melez. Asi

pislik.

Hiçbirinin babama zarar vermeyeceğini biliyordum. Ama kimin yaptığını ortaya çıkarana kadar, her İnen'i bir tehdit olarak görmemek için zor zamanlar geçiriyordum.

Bir düşman olarak.

Baloda yabancı soydan gelenlerin sunduğu hediye yığınının koştum ve Fortos'tan bıçağı, Ignios'tan silah geçirmez atkıyı ve Arboros'tan her derde deva iksiri çıkardım.

"İşte." Atkıyı Teller'ın boynuna ve göğsüne doladım ve diğer nesneleri eline tutuşturdum. "Al bunları. Bunları her zaman yanında tut."

"Yine yaygara yapıyorsun."

"Seni güvende tutacaklar. Kim olduğunu bilmiyoruz-" "D, onu öldüren okuldaki bir çocuk değildi."

"Kim olduğunu bilmiyoruz," diye tersledim. "Ve öğrenene kadar da kimseye güvenmeyeceğiz."

Birbirimize baktık. Teller inatçılığımın altında yatan dehşeti görmüş olmalı ki iç çekti ve pes etti.

"Okulda silaha izin yok," dedi ve bıçağı geri verdi. "Gerisini ben alırım."

"Güzel. Seni geçireyim." İtiraz etmeye başladı, ben de elimi kaldırarak sözünü kestim. "Yolumun üzerinde. Hanoverre Hanesi ile buluşacağım."

Hanoverres'den bahsedilince burnunu kııştırdı, ben de aynı hissiyatı paylaşıyordum.

Fortos hançerini kendi belime bağladım ve onu zaten vücuduma bağladığım silah cephaneliğine ekledim. Bu Ev Resepsiyonu için süslü elbiseler olmayacaktı; bugün Alixe'in hediye ettiği, Kraliyet Muhafızları'nın zırlı üniformasının muhteşem bir versiyonu olan bir kıyafet seçmişim.

Bu bir mesajdı, bu bir savaşı ve ben savaşmaya hazırdım.

Teller'ın koluna girdim ve üzgün bakışları ve acıyan sözleriyle baş başa kalmamak için Corbois sürüsünü sözsüzce ittim. Bir gün, onların sempatisini takdir edecek kadar iyileşmiş olabilirdim.

Ama bugün değil.

Bugün, kederim keskin, sivri bir şeydi. Bir silah, zehirli dikenlerle kaplı, savurduğu herkesi yıkmaya hazır bir topuz.

Bu yüzden doğru yöne nişan almak için elimden geleni yapıyordum.

Geniş ön kapıya vardığımızda Teller'a döndüm ve başlıca organlarını örtünceye kadar ipek eşarbi yeniden düzenledim.

"Dikkatli ol," diye emrettim. "Risk almayın."

"Hiçbir Hanoverres'i öldürme," diye mırıldandı. "En azından henüz değil."

Karanlık bir bakışı paylaştık, sonra Lily'yi saray kapılarına kadar takip etti. Onlara eşlik eden saçma sapan kalabalık muhafız topluluğuna rağmen, kardeşim yanımdan güvenliğinden uzaklaşırken ellerim titredi. Onlar artık görünmeyene kadar ve hatta ondan sonra da bir süre nöbet tuttum.

"Onları takip et," diye fısıldadım. Bağın ötesinde, Sorae bir onay sinyali gönderdi, ardından Alçalmışlar okuluna giden yolda doğrudan bir çizgide gökyüzüne doğru fırladı.

Saraya yeniden girmek için döndüğümde, dört Corbois kuzeni arkamda bir sıra halinde dizilmişti ve neredeyse Taran'ın göğsüne çarpıyordum. Bir yol açmak için yana kaydı.

"Baban için çok üzgünüm Diem. Hepimiz üzgünüz."

Aptal takma adı yerine benim adımlı kullanması, sesindeki şefkatli tereddüt - neredeyse yeniden kırılıyordum.

"Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa-"

"Teşekkür ederim," diye kestirip atarak yanından geçtim.

Bugün güce ihtiyacım vardı. Bu güç sadece öfkede bulunsa bile.

Hiçbiri tek kelime etmedi ve toplantı odasına girdiğimizde saygıyla arkamdan geldiler. Tahtıma doğru yöneldim ama gözlerim babamın en son oturduğu sandalyeye takılınca duraksadım.

O gitmişti.

Babam, sevgili babam *gitmişti*.

Az önce buradaydık, tam da bu odada birlikte konuşuyorduk. Taran'la gülüyor, Eleanor'un elini tutuyor ve çocukluğumda yaşadığım talihsizlikler hakkında bana takılıyordu.

Ve şimdi o kadar tamamen gitmişti ki, gömecek bir cesedim bile yoktu. Sadece bir anı, dudaklarımdaki bir isim, daha fazlası değil.

Alix babamın sandalyesine kaydı. İçimde kükreyen öfke yüzüme yansımış olmalıydı, çünkü bana bir bakış attı ve ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Ne yapıyorsun orada?" Ben talep ettim.

"Gelmesini ben istedim," diye söze girdi Luther. "Benette Hanesi'nin talepleri göz önüne alındığında, onun ordu hakkındaki görüşlerinin faydalı olabileceğini düşündüm."

Ona doğru döndüm. "Babamdan daha yararlı mı demek istiyorsun?"

Yüzü kül gibi oldu. "Hayır, tabii ki değil. Bunu ima etmek istememiştim."

Gözlerim kısıldı. "Babam yerine Alixe'i seçmem için beni zorladığını hatırlıyor gibiyim. Dileğin ne kadar çabuk gerçekleşti."

Acı çeken bir ifadeyle başını salladı. "Bunu hiç kimsenin başına getirmek istemezdim, hele senin," dedi, sesi yürek parçalayacak kadar yumuşaktı. "O iyi bir adam ve bilge bir danışmandı."

"Seni üzmem istememiştim," dedi Alixe sandalyeden kalkarak. "Ben gidiyorum."

"Bekle," diye tısladım. "Sadece... bekle." Boş sandalyeye baktım ve öfkemden dizginlerimi çekerken kendime nefes almamı emrettim. Kendimi tamamen kontrolden çıkmış, öfkem karşısında çaresiz bir yolcu gibi hissediyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Luther. "Sadece yardım etmek istemiştim."

Sadece yardım etmeye çalışıyorum.

Babamın bana söylediği son sözler.

Keder yumruklarını göğsüme indirirken gözlerim kapandı. Zırhın hem bir kalkan hem de bir kafes olması, canavarı içine hapsederken okları dışarıda tutması ne garipti.

Nefret dolu, müdahaleci düşünceler zihnimin bir köşesini dürtüp duruyordu.

Kendini kontrol edemiyorsun.

Öfken her şeyi mahvediyor.

Baban haklıydı. Sen bencil, işe yaramaz bir kraliçesin.

Bu Ev Resepsiyonlarını ertelememek çok kötü bir fikirdi.

"Siz de kalabilirsiniz," diye homurdandım. Hepsine sırtımı döndüm ve tahtıma gömüldüm. "O öldü ve geri gelmeyecek."

Hanoverre Hanedanı Konsey'in geri kalanıyla birlikte gürültülü bir şekilde geldiğinde Corbois kuzenleri kaskatı kesildi. Aemonn Iléana'yı koluna takmış, ikisi birlikte Jean'ın yanında yürüyor ve gülüşüyorlardı; Marthe Hanoverre ise Remis ve Garath'ın birer koluna girmiş, ayaklarını sürüyerek ilerliyordu.

İçeri girip beni çoktan oturmuş görünce neşeleri kaçtı. Ayağa kalkmaya ya da başımı çevirmeye bile zahmet etmedim. Değişken duygularım ve babamın katilinin şüpheliler listesinde Benette Hanesi'nden sonra ikinci sırada yer almaları arasında sunabileceğim en iyi şey sessizlikti.

Marthe Hanoverre yerine oturduğunda odağımı tam önümdeki sandalyeye kilitledim ve kendi müthiş bakışları benimkilerin yoluna kaydı.

Gözlerimiz birleştğinde, içimdeki tüm şüphe kıvılcımlarını, nefretin tüm alevlerini ona doğru savurdum.

Sinmemiş olsa da, yıpranmış yüzünde bir endişe vardı. "Haberleri duydum. Kaybınız için başsağlığı diliyorum."

Acımasız, öldürücü kelimeler boğazımdan yukarı tırmandı.

"Anladığım kadarıyla balodan bir gün sonra olmuş," diye devam etti. "Hanoverre Hanesi o gün bu toplantıya hazırlık olarak evimde büyük bir toplantı düzenledi."

En azından baş şüpheli olduğunu bilecek kadar akıllıydı.

"Akşamın geç saatlerine kadar malikânemizde kaldığımızı ve hiçbir ziyaretçinin gelip gitmediğini doğrulayabilecek pek çok hizmetkâr var."

"Ne kadar uygun," dedim düz bir sesle.

Belki de kendimi kontrol edemediğimi hissedenden Remis konuyu hızla değiştirdi ve Lumnos'la ilgili çoğunu daha önce hiç duymadığım "planlarım" ve Ulther'in statükosunu koruma arzum hakkında bir monologa başladı.

Remis ve Marthe yaklaşık bir saat boyunca çeşitli ticaret anlaşmaları, atamalar ve diğer anlamsız zenginlik ve güç nimetlerini tartıştılar. Arada sırada benim ya da Marthe'nin konsey üyeleri konuşuyordu,

Iléana'nın, Luther'i sahiplenici bakışlarla küstahça yutarken yaptığı birkaç iğneleyici yorum da buna dahildi.

Dikkatle dinledim, ortaya çıkan her bilgiyi ezberledim. Sırayla her bir Hanoverre'ye, onlar koltuklarında rahatsız bir şekilde kıpırdayana kadar baktım. Tüm bu süre boyunca sessizliğimi korudum ve karşılığında hiçbir şey sunmadım.

Görünüşte toplantı oldukça iyi gidiyordu. Talepleri çoğunlukla makuldü ve Remis'in sağlam durduğu noktalardaki argümanlarımızı hoş bir şekilde değerlendirdiler.

Ama artık o kadar saf değildim.

Kıvrılmış ve saldırmaya hazır bir yılandım ve onu gördüğümde başka bir yılanı tanıdım.

Remis, "İpek sevkiyatı konusundaki şartlarımızı kabul etmeniz koşuluyla, talep ettiğiniz konseylere bir Hanoverre atayacağız," diye teklifte bulundu.

Marthe düşündü ve sonra başını salladı. "Bu Hanoverre Hanesi için kabul edilebilir."

"Muhteşem," diye mırıldanarak ayağa kalktı. "Ne kadar verimli bir toplantı oldu. Biraz şarap koyayım da iki Hane için dostane bir geleceğin şerefine kadeh kaldıralım mı?"

"Güzel bir fikir," diye kabul etti. "Ancak tartışmak istediğimiz son bir nokta var."

Marthe'nin gözleri bana kaydı. Kuyruğunun titrediğini neredeyse duyabiliyordum.

"Evrım Benette ile konuştum. Ölümlülerle ilgili olarak görüşülen anlaşma hakkında beni bilgilendirdi. Korkarım ki bu şartlar yeterli değil."

Remis tereddütle, "Eminim bir anlaşmaya varabiliriz," dedi. "İsteğiniz nedir?"

"Oldukça basit, gerçekten. Yıl sonuna kadar tüm ölümlülerin sürgün edilmesini istiyoruz. Onları krallığımızdan sonsuza dek temizlemenin zamanı geldi." Buruşuk parmaklarıyla kol dayanağına vurdu. "Ve bu bir rica değil. Bu bir talep. Kraliyet'in taahhüdünü sağlamak için bağlı bir pazarlığa ihtiyacımız olacak."

"Bu önemli bir talep, Marthe." Remis bana temkinli bir bakış attı. "Majesteleri, yetiştirilme tarzından dolayı ölümlülerle ilgili meseleleri çok ciddiye alır."

"Hanoverre Hanesi de öyle," dedi Marthe soğuk bir ifadeyle. "Yetiştirilme tarzına bakılırsa."

Odadaki tüm gözler bana çevrilmiş, onun yemini yutup karşılık verip vermeyeceğini görmek için bekliyordı.

Onun yerine, sessiz nöbetimi tuttum.

"Majesteleri taç giydiğinde, yılsonuna sadece bir ay kalmış olacak," dedi Remis. "Belki de sınırlarımızı yeni gelenlere kapatabilir ve daha fazla üremeyi yasaklayabiliriz. Bırakalım doğal yollardan ölsünler.

"Topraklarımızda zaten bir saldırı oldu Remis. İşler daha da kötüye gitmeden bu tehdidi ortadan kaldırmalıyız."

Yaşayan, nefes alan *insanların* -tamamen kanımda olmasa da kalbimde olan insanların- soykırımını ve sürgününü tartışırken gösterdikleri kayıtsızlık karşısında içimi bir bulantı kapladı.

Marthe bana işaret etti. "Majesteleri ölümlüleri gerçekten önemsiyorsa, kararını şimdi açıklayabilir ve onlara hazırlanmaları için daha fazla zaman tanıyabilir."

Remis ofladı pufladı. "Elbette başka bir alternatif var-"

"Hiç yok. Hanoverre Hanesi daha azını kabul etmeyecektir." Yine bir dizi meraklı göz bana doğru döndü.

Yine sessizliğimi korudum.

Remis boğazını temizledi. "Majesteleri teklifinizi danışmanlarıyla görüşecek ve Meydan Okuma'dan önce bir cevap verecektir."

"Korkarım bu kabul edilemez. *Bugün* bir cevap bekliyoruz."

"Marthe, daha yapılacak çok sayıda Ev Resepsiyonu var. Majesteleri tüm talepleri daha önce değerlendirmeli-"

"İşte tam da bu nedenle bugün bir cevap talep ediyorum. Hanoverre Hanesi köklü bir geçmişe ve kusursuz bir terbiyeye sahip güçlü bir ailedir. Daha düşük haneleri beklemek zorunda bırakılmayacağız."

Remis köşeye sıkıca sıkışmış bir halde yorgun bir iç çekti. Benim adıma bağlı bir pazarlığı kabul edemezdi. Hanoverre Hanesi boyun eğmeyecekse, benim cevabımı beklemekten ve kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Bana döndü. "Majesteleri?"

Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey yapmadım.

Uzun bir aradan sonra Marthe devam etti. "Majestelerinin şartlarımızı reddetmesi gibi talihsiz bir durumda, Jean Meydan Okuma'da Hanoverre Hanesi'ni temsil etmeye hazır." Koltuğunda döndü ve kemikli bir elini torununun dizine koydu. "Bu ölümüne savaşlar ne kadar korkunç bir iş, ama sevgili oğlum Hanedanımız için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Jean, Marthe'ye hayranlık dolu bir bakış fırlattı ama bu bakış bana kayınca zehirli bir hal aldı.

"Eee?" Marthe bana sordu. "Bir cevabın var mı?"

Başımı tembelce bir yana eğdim ve Jean'e sıkılmış bir bakış attım. Taş gibi bakışlarıma geri dönmeden önce dudağımın kenarının kısa bir an için yukarı kıvrılmasına izin verdim.

Yine de sessizliğimi korudum.

Iléana yüksek sesle ofladı. "İyi konumdaki bir kaynak bana sihrini bile kontrol edemediğini söyledi. Cenazedeki başarısız girişimini hepimiz gördük."

"Ve yine Yükseliş Balosu'nda," diye ekledi Jean.

Alixé arkamdan, "Onun gücünün boyutlarını ben de gördüm," diye konuştu. "Ve eşi benzeri yok. Kesinlikle Lumnos'ta değil ve sanırım tüm Emarion'da da değil." Durakladı. "Beni uzun zamandır tanıyorsun, Iléana. Böyle şeyler hakkında yalan söylemeyeceğimi bilirsin."

Iléana kaşlarını çatı, ancak yüz hatlarında şüphe belirtileri belirmeye başlamıştı.

Marthe havalı bir omuz silkmeye elini salladı. "Birinin galip gelmesini belirleyen şey gücünün büyüklüğü değil, onu kontrol edebilme yeteneğidir. Jean'in dövüş eğitimi rakipsizdir. Bir aceminin, hatta güçlü birinin bile içini kolayca boşaltabilir." Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ölüme koşmak için gerçekten bu kadar istekli misin, kızım? Kendi hayatına değer vermiyor musun?"

Dudaklarımda soğuk, neşesiz bir gülümseme belirdi. Ayağa kalktım ve içeceklerin serpiştirildiği yakındaki bir masaya doğru yürüdüm. Kendime bir kadeh şarap doldurdum, sonra yavaşça bir yudum almadan önce koyu kırmızı sıvının içine bakarak bir gösteri yaptım.

Odanın etrafında geniş bir daire çizerek ilerlemeye başladım, hızım kasıtlı olarak yavaştı.

"Babam orduda bir komutandı," diye başladım sonunda. "Aslında ordu tarihindeki en yüksek rütbeli ölümlüydü. Ve bana bildiği her şeyi öğretti: Nasıl savaşılacağını. Nasıl strateji kurulacağını. Bir rakip nasıl yenilir-" Duraksadım ve kadehimle Jean'i işaret ettim. "-eğitimleri rakipsiz olsa bile."

Topuklarımda üzerinde döndüm ve ses tonumu hafif, yüz ifademi kayıtsız tutarak ters yöne doğru yürüdüm.

"Ama babamın bana öğrettiği en önemli ders cesaretti. Her birinin ölümü anlamına gelebileceğini bile bile savaşa tekrar tekrar adım attı, çünkü uğruna savaştığı şeye inanıyordu. İnançları, doğru ve yanlış ilkeleri onun için kendi hayatından daha değerliydi."

Marthe'nin sandalyesinin önünde volta atmayı bıraktım ve soğuk bir bakışla ona baktım.

"O ve ben her konuda aynı fikirde değildik. Ama bu konuda sizi temin ederim ki ben babamın kızıyım."

Geri çekilip tahtımın kenarına oturdum ve Marthe'nin bakışlarını üzerimde tutarak şaraptan ölçülü bir yudum daha aldım.

"Babamı her kim öldürdüyse beni tehdit edebileceğini ya da gözümü korkutabileceğini düşündü ama görüyorsunuz, büyük bir hesap hatası yaptılar. Çünkü artık hayatım sona erdiğinde -ister Meydan Okuma'da, ister korkak bir suikastçının eylemiyle, isterse de Tanrı'nın izniyle uzun ve mutlu bir yaşamın sonunda

-"Sevgili babamın diğer tarafta beni bekleyeceğini biliyorum." Gözlerim kısıldı. "Yani hayır Marthe. Ölümünden korkmuyorum. Bir meydan okumadan korkmuyorum. Ve Hanoverre Hanesi'nin küçük tehditlerinden de kesinlikle korkmuyorum."

Hanoverliler koltuklarında kıpırdandılar; bazıları öfkeli, bazıları ise tedirgin görünüyordu. Şarabımın kalanını içtim, sonra kadehi yanıma doğru uzattım ve yere düşmesine izin verdim. Marthe metalin taşa çarpıp çıkardığı gürültülü ve ürkütücü sesle irkildi.

"İşte size karşı teklifim," dedim, ses tonum meydan okurcaydı. "Bağlı bir pazarlık istiyorsan, sana bir tane vereceğim. *Tüm* tebaamı adil ve merhametli bir şekilde yöneteceğime yemin ederim. Adaletimi asla en yüksek teklifi verene satmayacağıma söz vereceğim. Krallığımdaki tek bir kişinin bile başını sokacak bir çatıdan, sofrasında yemekten ya da hastalıklarını iyileştirecek ilaçtan yoksun kalmamasını sağlayacağım.

"Savunmasızları koruyacak ve kötülükleri yok edeceğim. Bu diyarı dışarıdaki düşmanlarından korumak için ne gerekiyorsa yapacağım-" Gözlerim Hanoverre birliğini taradı. "-ve içindeki düşmanlarından. Büyüm ve değer verdiğim her şey üzerine yemin ederim ki kendi hayatımı asla ve *asla* halkımın hayatından üstün tutmayacağım. Ölümlü ya da Soylu."

Sandalyeme geri yaslandım, tek bir kolçağa rahatça yaslandım ve çenemi yumruğumun üzerine koydum.

"Bunlar benim şartlarım Marthe. Olabileceğim tek Kraliçe bu olacak. Ve eğer bu cevap Hanoverre Hanesi için yeterince iyi değilse..." Bakışlarım Jean'e kaydı. "O zaman arenada görüşürüz."

Oda şaşkın bir sessizlik içinde oturuyordu.

"Teklifimi düşünmek için istediğin kadar zamanın var," dedim umursamazca. "Cevabınızı dört gözle bekliyorum."

Marthe konuşmak için ağzını açtı ama daha önce bana yönelttiği küçümseyici hareketin aynısını yaparak elimi salladım. "Artık gidebilirsiniz."

Marthe öfkeyle titriyordu, Iléana da aynısını yapıyordu. Jean yeni bir samimiyetle beni ölçüp biçiyor, ilk kez ciddi bir tehdit olarak değerlendiriyordu. Hanoverre Hanesi'nin bu ana kadar tehditlerine boyun eğeceğime gerçekten inanıp inanmadığını merak etmeye başladım.

Marthe sandalyesinden kalkmaya çabaladı ve Jean bir kolunu uzatarak onun yanına gitti. Iléana ayağa kalktı ve omzumun üzerinden sivri bir bakış fırlattı.

"Gerçekten mi Lu?" diye tersledi. "*O mu?*"

Remis ve Garath Marthe'yi takip etmek için harekete geçtiler ve ben de boğazımı temizledim. "Kraliyet Konseyi, yerinizde kalacaksınız. Muhafızlar Hanoverres'e dışarı kadar eşlik edebilir."

Remis ve Garath önce bana sonra birbirlerine aval aval baktılar. Garath dramatik bir homurtu çıkardı ve sandalyesine geri döndü ve Remis'in çenesi birkaç Hanoverli ile vedalaşırken gerildi.

Corbois grubuyla yalnız kaldığımda ayağa kalktım ve yüzümü onlara döndüm, ancak gözlerim kapı aralığında kaldı.

"Açıkça görülüyor ki stratejimiz işe yaramadı."

Garath öfkeleni. "İşe yaramadı çünkü lanet çeneni hiç tutamıyorsun-"

"Ses tonuna dikkat et baba," diye hırladı Taran. "O bizim Kraliçemiz."

Taran'a şaşkınlıkla bakan tek göz benimkiler değildi. Luther bile bu karşılaşmadan ürkmüş görünüyordu.

"İşe yaramadı," diye tekrar başladım, "çünkü ölümlüleri tartışmaktan kaçınabileceğimize inanacak kadar cahildik. Asi saldırısından sonra, Hanelerin tüm ölümlülere karşı intikam talep edeceğini bilmemiz gerekirdi. Ve bu benim asla boyun eğmeyeceğim bir konu."

Bu ironi karşısında neredeyse acı bir kahkaha atacaktım. Cephaneliğe yapılan saldırı benim yüzümden olmuştu ve şimdi de kaderimi belirleyecek olan şey haline gelmişti.

"Kendi hayatımı kurtarmak için bu diyarı zenginlere ve güçlülere satmayacağım. Gidin ve diğer Hanelerle yapmanız gereken anlaşmaları yapın. Eğer bu anlaşmalar diyarın -tüm diyarın- yararına olacaksa, ben de onları onurlandırırım. Ancak yapmayı kabul edeceğim tek anlaşma Hanoverre Hanesi'ne az önce teklif ettiğim anlaşmadır."

Garath karanlık bir şekilde kıkırdadı. "O zaman umarım savaşımaya hazırsındır. Bu küçük gösteriden sonra, Kindred'in sana meydan okumasını engellemek için bir mucize gerekecek."

Ona kötü niyetli bir gülümseme fırlattım. "Garath, yerinde olsam o sivri dilimi diğer Haneleri ikna etmek için kullanmaya başlardım. Eğer ben ölürsem, bir sonraki Kraliyet seni benden daha az seven, ölümlüleri seven başka bir melez olabilir."

Taran homurdandı ve Aemonn bile gülümsedi, ancak babasının öfkeli bir bakışı eğlencesini hızla azalttı.

"Kardeşim, konuşabilir miyiz?" Garath tısladı, hışımla çıkmadan önce Remis'e baktı. Remis içini çekti ve bana bir şey söylemek ister gibi baktı ama dudakları kapalı kaldı. Yüzeysel bir selam verdi ve gitti.

Aemonn elimi tuttu ve dudaklarına bastırdı. "Kaybın için çok üzgünüm Diem. Babanın başına gelenler korkunç." Kaşları kalktı. "Belki bahçelerde yürüyüşe çıkabiliriz? Eminim biraz güneş ve temiz hava ruhunu aydınlatacaktır."

"Ruhumu aydınlatmak mı?" Güldüm, sesim çok kötü çıkmıştı. Aemonn her zaman nezaket ve sömürü arasında ince bir çizgide yürümüşü. Bugün, o ip kopmaya hazırды.

"Ya da isterseniz güzel bir akşam yemeği," diye ekledi. "İkimiz için özel bir yemek odası ayarlayabilirim."

"Yalnız olmayı tercih ederim," dedim ekşiyerek.

Yüzü kızardı, ifadesi soğudu. "Evet. Elbette." Bir süre oyalandı, ama hiçbirimiz kıpırdamayınca ya da daha fazla konuşmayınca boğazını temizledi, eğildi ve gitmek için izin istedi.

Diğerlerine döndüm, sonunda onların gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım. Orada en iyi ihtimalle merhamet ya da belki de babam gibi bir yargı bulmayı bekliyordum. Muhtemelen güvensizlik bile, eğer daha önce beni kendi türlerine inandırmışlarsa.

Şaşırtıcı bir şekilde, başka bir şey gördüm. Daha derin bir şey.

"Dördünüzün benim için yaptıklarına duyduğum saygıdan dolayı açık konuşmama izin verin," diye başladım. "Benim sadakatim ne Corbois Hanesi'ne, ne Yirmi Hane'ye, ne Alçalmışlara, hatta ne de Tanrıça Lumnos'un kendisine. Benim sadakatim korumama *ihtiyaç duyan* insanlara, buna hakkı olduğunu düşünenlere değil. Hayatıma mal olsa bile bu diyara adaleti getireceğim."

Bir adım geri çekildim, kalbim duvarlarını örmeye başlamıştı bile. "Senden asla benimle ailen arasında bir seçim yapmanı istemem. Eğer bu konuda benimle aynı fikirde değilsen, anlarım-"

"Biz seninleyiz," diye araya girdi Taran.

Eleanor başını salladı. "Hizmet etmeyi tercih edeceğim bir kraliyet yok."

Dördü de teker teker göğüslerini yumrukladı ve başlarını öne eğdi. Acılarının en küçük parçası bile yok oldu.

"Düşman edineceğim," diye uyardım, kalın kalın yutkunarak. "Hanoverre Hanesi sadece bir başlangıç."

"Mücadeleye hazırlanmak için antrenmanlara devam edeceğiz," dedi Alixe. "Onu kontrol etmeyi öğrendiğinde, yenilmez olacaksın."

Odak noktam Luther'e kaydı. Bana o ağır, yakıcı bakışlarından biriyle baktı, gözleri ciğerlerimden nefesimi çalacak kadar bağlılıkla parlıyordu.

Çenesini eğdi. "Nasıl hissettiğimi zaten biliyorsun."

Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim.

Desteklerinin benim için ne kadar önemli olduğunu ifade etmek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım, ancak onları dudaklarıma götürmek için uzandığımda, çok fazla başka kelime zirveye çıkmak için savaşılmaya çalıştı. Çaresiz, kalbi kırık kelimeler, öfkeli kelimeler, içimi parçalayacak ve beni yerde paramparça bırakacak kelimeler.

Taran ve Alixe'i kapıya doğru iterken Eleanor'un odayı okuma konusundaki keskin yeteneği için daha fazla minnettar olamazdım. "Henüz konuşmaya hazır olmadığınızı biliyorum. Ne zaman hazır olursanız, sadece söylemeniz yeterli, biz de orada olacağız."

Onlar vedalaşırken, kendimi Hanoverre Hanedanıyla yüzleşmekten bile daha çok korktuğum bir durumda buldum: Luther'le yalnız kalmak.

Son dört günün çoğunu karşımda duran adamı düşünerek geçirmiştım. Babamın parçalanmış cesedini ya da ağabeyimin yıkılmış tepkisini düşünmeye bir saniye daha dayanamadığım o karanlık anlarda, düşüncelerimi Luther'e yöneltmişim.

Başlarda o benim sığınağım olmuştu. Cephaneliğin çatısı çökmeye başladığında bana nasıl baktığını, baloda dans ederken fısıldadığı sözleri, ben yanarken bana nasıl sarıldığını hatırlayarak kendimi yatıştırmışım. -Bana hiç kimsenin hissetmediği kadar değer verildiğini hissettirdiği tüm o zamanlar.

Ama bu parçalanmış haliyle, babamın öldürülmesine duyduğum öfke Prens'e karşı hissettiklerime de yansıdı. Onun sakladığı sırlara ve

Hâlâ cevaplamayı reddettiği sorular, annemin kaybolmasındaki rolü, Aemonn'un ektiği şüphe tohumları.

Ve verdiği sözler, özellikle de tutulmayan bir söz.

"Bir çözüm bulacağız," dedi Luther sessizliği bozarak. "Hanoverre Hanesi'nin ölümlülerden daha çok önemseddiği bir Çey olmalı. Belki önemli bir toprak parçası ya da Kraliyet Konseyi'ne atanmak gibi."

"Dinlemiyor muydun?" Tersledim. Luther'in kağları sert ses tonum karşısında içe doğru çekildi. "Krallığı parça parça satmayacağım. Hayatım bu kadar büyük bir bedele değmez."

Dudakları aralandı, boğazındaki kaslar sanki bu ifadeye karşı çıkmayı çok istiyormuş gibi gerildi.

Gitmek için hamle yaptım ve uzanıp elimi tuttu. "Onun katilini bulacağım," diye yemin etti. "Onlar adalete teslim edilene kadar durmayacağım. Söz veriyorum."

"Bana onu güvende tutacağına söz verdiğin gibi mi?" Luther irkilmedi. Tepki bile vermedi.

Yapmak zorunda değildi.

Utanç, pişmanlık - zaten yüzündeydi. Onu ailemin evinin kapısında kanlar içinde ve titrerken bulduğum andan beri yüzündeydi. Luther'e yöneltebileceğim hiçbir suçlama yoktu ki o da zaten kendisine yönelmemişti.

"Ailemi güvende tutamazsınız. Zorlu Savaş'ta ölmemi engelleyemezsiniz. Annemin eve döneceğini garanti edemezsin. Aslında tuttuğun tek söz, *benden* sır saklayacağına dair ona verdiğin söz." Elimi avuçlarının arasından çektim. "Ve bunun tek nedeni onun da senin sırlarını biliyor olması."

İnkâr etmesini, özür dilemesini, af dilemesini, bana bağırmasını, yeminini yenilemesini, bir şey yapmasını, *herhangi bir* şey yapmasını bekledim. Ama o tek kelime etmeden, aynı kederli yüz ifadesiyle beni izledi.

Ve bu sessizlik topuzumu sallamama neden oldu.

"Cevaplar için sana yalvarmaktan bıktım, Luther. Sırlarınla işim bitti ve sana güvenmekten de. Verdiğin sözlerin benim için *hiçbir* anlamı yok. Sen de öyle."

Birbirimize sessizce baktık, onun kalbi gözlerinde kırılıyordu, benimki göğsümde parçalanıyordu. Yüzündeki umutsuzluğa bir saniye daha bakmaya dayanamadım, çünkü bu benim yüzümün aynası gibiydi.

Onu ittim, omzum omzuna çarptı ve çenesini eğip bir adım attığında çok az dirençle karşılaştım.

Bir şey -bir yığın acının altında gömülü olan küçük bir duygu kıvılcımı-beni kapıda durdurdu.

"ok fazla söz veriyorsun ama gerçekten istediğim tek şey drstlkt. Ve hala vermeyi reddettiğin tek şey bu."

CHAPTER OTUZ İKİ

Hançerimi, Teller'ın birkaç dakika önce yere bıraktığı eş bıçağın yanındaki yeni dönmüş toprağa bastırırken **M** aura elimi kavradı. Biz geri çekildi ve babamın iki arkadaşı bıçakların üzerine toprak küreklemeye başladı.

Gömecek bir ceset ve büyü patlamamdan sağ kurtulan hiçbir eşyası olmadığından, babamdan geriye kalan tek parça, genç bir kızken ondan çaldığım ikiz hançerlerdi. Böylece, bir zamanlar evimizin olduğu yerde derme çatma bir mezarda, onun anısına bıçakları toprağa teslim ettik.

Müthiş bir adam ve olağanüstü bir miras, iki donuk, çizik metal ve ahşap yığınınına indirgendi.

Kraliçe olarak saraya geldiğim geceye kadar hançerleri hayatımın her günü yanımda taşımıştım, o zaman onları Alçalmışlara karşı işe yaramadıkları için bir kenara atmıştım. Şimdi onları gömmek en kötü şekilde dokunaklı hissettirdi.

Maura Sonlar Ayini'ni mırıldanırken boştaki elimi Teller'inkine koydum. Maura, bize katılan küçük bir grup Alçalmış'ın duyabileceği şekilde, son Kral'ın yasaları uyarınca yasaklanmış olan Eski Tanrıların kutsal sözlerini okurken eski içgüdülerim uyarıyla alevlendi. Hatırlamam bir anımı aldı

-Birincisi, bu Soydan gelenler bana sadıktı ve ikincisi, Kraliyet olarak Ulther'in hükümlerinden muaftım.

Ve üçüncüsü, artık kendi kurallarımdan başka kimsenin kurallarını umursamıyordum.

Teller ve ben cenazeyi kendimize bir nebze olsun kapanış ve veda etme şansı vermek için ayarlamıştık. Maura ve şifacıların yanı sıra babamın asker arkadaşlarından birkaçı da gelmişti. Henri'nin babası da oradaydı ama Henri yoktu - bu yokluğu sorgulayacak cesaretim yoktu.

Her zamanki Corboiler de gelmişti -Luther, Eleanor, Taran, Alixe ve Lily- ve Teller'ın arkadaş olduğu küçük kuzenlerden birkaçı. Eleanor bana Teller'ı kendilerinden biri olarak kabul edeceklerine dair güvence vermişti, ama bunun ciddi bir şekilde gerçekleştiğini görmek, özellikle de Meydan Okuma'ya sadece iki hafta kalmışken, beni minnettar bir rahatlamayla doldurdu.

Mesafelerini korudular, açıklığın karşısında, çevredeki ormanın artık düzleşmiş ağaç hattının hemen içinde durdular. Onlardan böyle yapmalarını istememiştim ama kendilerini ölümlülerden ayrı tutmaları öğretilmişti ve bugün onları kültürel bir devrimden geçirecek duygusal güce sahip değildim.

Luther her zamanki gibi beni izliyordu. Her zamanki kayıtsız ifadesini takınmıştı, ama yüzündeki ıstırabın kanadığını görüyordum ve ona da aynı Çekilde görünüp görünmeyeceğimi merak ediyordum; kıpkırmızı kederim, iyileşiyormuşum gibi davranmaya çalıştığım tüm zayıf çabalarımı lekeledikçe, damla damla ölüyordum.

Ölümlü misafirler ve ben sırayla babamın hikâyelerini paylaştık. Teller ve ben onun verdiği bilgece derslerden bahsettik. Maura, anne ve babamızın yeni evliler ve genç ebeveynler olarak rollerine alışmalarına dair tatlı anılarını anlattı. Babamın arkadaşları, genç bir askerin kendini kanıtlamak için görevler arasında bocalayışına dair komik hikâyeler ile büyük ölümlü Komutan ve onun meşhur liderliğine dair zafer hikâyeleri arasında gidip geldiler.

Benimki dışında neredeyse hiç kuru göz yoktu.

Gözyaşlarım kurumuştı. Bu günlerde kederim uyuşmuştu ya da öfkeliydi.

-Diğer tüm duygular ezilmiş ve dümdüz edilmişti.

Babamın arkadaşlarından biri, "Büyük Andrei Bellator'un bir ev yangını yüzünden öldüğüne inanmak zor," dedi. Yakındaki kararmış kratere şüpheli bir bakış fırlattı. "Yangın çıkmış olmalı."

Teller ve ben birbirimize baktık. Katili arama çalışmaları devam etse de, babamızın ölümünü kaza olarak ilan etmeye karar vermiştik.

-Uyurken trajik bir şekilde devrilmiş, unutulmuş bir mum. Teller bundan hoşlanmamıştı ama zaten savaşı kapımızın eşiğinden zar zor uzak tutuyordum. Eğer Muhafızlar, Türemişlerin masum bir ölümlüyü kendi evinde öldürdüğünü öğrenirlerse, misillemeleri hızlı ve ölümcül olurdu.

"Lumnos Şehri'ndeki saldırıyı duyduk," diye devam etti adam. "Eğer ordunun yardımına ihtiyacınız olursa, Majesteleri, size hizmet etmekten onur duyarız."

Tiksintimi bastırdım. Ordunun krallığıma yaklaşmasını istemiyordum.

Daha fazla asker, daha fazla silah - bunun sonu sadece kanla bitebilirdi.

"Durum her yerde kötüye gidiyor," dedi başka bir adam. "İsyancılar Meros'taki limanların neredeyse yarısını yok etti."

"Herkes için her şeyi mahvediyorlar," diye tükürdü bir başkası. "Meros'un sınırlarını ölümlülere kapatabileceğini duydum. Yakında bizim için hiçbir yer kalmayacak."

Birkaçı başını salladı, diğerleri ise cevabımı bekleyerek merakla beni izledi.

Ben bir şey söylemeyince, yaşlı adamlardan biri, hâlâ orduda subay olarak görev yapan bir ölümlü olan Gavert, ağır bir nefes vererek mezara baktı. "Andrei'nin bilgeliğinden faydalanabilirdik. Duygularını bir kenara bırakıp meselenin tam kalbine inme konusunda yetenekliydi."

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandım.

Babamla olan son etkileşimim aklımdan çıkmıyordu. O zamanlar verdiği öğütler bana bir hakaret, bir darbe gibi gelmişti.

Onun tarafından tekrar böyle yaralanmak için her şeyimi verirdim. Hâlâ yanımda olduğu anlamına gelecekse, sonsuza dek onun elinden kan akıtılabildim.

Gavert çenesini Teller'a doğru sallayarak, "Belki de bu dahi kardeşini askere yazılmaya ikna etmeliyiz," dedi. "Savaş kızıştığında, onun gibi zeki adamlara ihtiyacımız olacak."

Teller'a *bunu aklımdan bile* geçirme der gibi bir bakış attım ama onun *buna* yanaşmayacağını zaten biliyordum. Benim kadar iyi dövüşebilmesine rağmen, eğitimimizi her zaman bir angarya olarak görmüştü. Onun büyüklük hayalleri kitaplarda yatıyordu, savaşta değil.

"Gerçekten savaşın yaklaştığını mı düşünüyorsun?" Teller ona sordu.

"Zaten burada," dedim. Adamlardan birkaçı ciddi bir şekilde başlarını sallayarak sözlerimi onayladı.

Hikâyeler ve gözyaşları kuruduktan sonra herkese geldikleri için teşekkür ettim ve cenazeyi sonlandırdım. Konuklar boş sohbete daldı ve Maura yanıma geldi.

"Nasılsın canım? Ailenle ve-" Gözleri Crown'a doğru kaydı. "-diğer her şeyle?"

"İyiyim," dedim mekanik bir şekilde, sahte bir gülümseme göstererek.

"Seni bu yalana inanmayacak kadar uzun zamandır tanıyorum," diye azarladı. "Annen kayboluyor, tüm dünya alt üst oluyor, zavallı baban ölüyor ve şimdi de evin yok." Alt dudağı titredi. "Bu çok fazla. Tanrılar senden çok şey istiyor."

Ben durduramadan bir kahkaha koptu ve Maura'nın kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu. Tanrılar benden bir şey istiyormuş gibi hissetmiyordum, beni tamamen terk ettiklerini hissediyordum.

"Gerçekten Maura, ben iyiyim." Gözyaşlarını silmek için elimi uzattım ve gülümsememin samimi görünmesi için biraz daha çaba sarf ettim. "Şifacılar merkezinde işler nasıl? Umarım ayrılışım çok fazla yük olmamıştır."

Maura elime vurdu. "Sakın bizim için endişelenme." Diğer şifacıları yanına çağırdı ve onlar da başsağlığı dilediler, ben de artık daimi yüz ifadem haline gelmiş olan boş, kenarsız sakinliğimle kabul ettim. "Lana'yı tam şifacı statüsüne terfi ettirdim, bu yüzden senin işini o üstlendi. Diğerleri de mümkün olan en kısa sürede ona katılmak için fazladan zaman ayırıyorlar."

Lana grubun en arkasında, benden kibarca durabildiği kadar uzakta duruyordu. İlk Muhafızlar toplantımda birbirimizi gördüğümüzden beri aramızda bir gariplik vardı. Akıl hocası olarak onu hayal kırıklığına uğrattığım için utanç duyuyordum ve isyancılardan dramatik bir şekilde ayrılışımı ve Soydan Gelen Kraliçe olarak yeni statümü göz önünde bulundurduğumda, onu bir hain olarak idam ettirebileceğimden korktuğunu hayal ediyordum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana söylersin, değil mi?" Maura'ya sordum. "Ölümlülerin satın almasına izin verilmeyen otlar için diğer diyarlara çoktan sipariş verdim. Eksik olan malzemelerin bir listesini bana gönder, ben de halledilmesini sağlayayım."

"Çok cömertsiniz, Di-yani, Majesteleri," diye düzeltti yüzü kızarak.

"Senin için her zaman Diem olacağım, Maura. Hepinizin." Gözlerim diğer şifacıları dolaştı ve anlamlı bir bakış olduğunu umduğum bir ifadeyle Lana'da durdu.

"Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Maura sordu.

"Bir şey var," diye başladım yavaşça. "Taç giymeden önce geçmem gereken bir tür sınav var."

"The Challenging," dedi başını sallayarak. "Kasabada detayları duyduk." Çikolata kahvesi gözleri yeni yaşlarla parlıyordu. "Ne kadar korkunç bir şey."

"Bunu atlatacağıma eminim," diye yalan söyledim, "ama atlatamazsam, kardeşim- o..." Korku boğazımdaki sözcüklere karıştı.

Maura elimi sıktı. "Karım ve ben ona bakacağız. Biz yaşadığımız sürece Teller'ın burada bir ailesi olacak."

"Teşekkür ederim. Kraliyet ailesi de onunla ilgileneceğine söz verdi ama..."

Eğer ölürsem, Corboilerin beni içki içerken paylaşacakları hüzünlü bir hikâyeden daha fazlası olarak hatırlayacaklarına inanmadığımı itiraf etmekten kaçınmışım. Şu anda iyi niyetliydim ama Soyluların hayatları uzundu ve benim onların ailesindeki zamanım sadece bir ay sürecekti.

Luther unutmayacak, vicdanım beni zorladı. *Ölsen bile sana verdiği sözü tutacaktır.*

Yüzümü buruşturdum ve düşüncelerimi kovdum.

Maura elimi okşayarak, "Ona göz kulak olacağız," diye ısrar etti. "Merak etmeyin."

Ona minnettar bir şekilde sarıldım ve yakında hepsini tekrar görmek için şehre geleceğime söz verdim. Onlar uzaklaşırken Lana'nın kolunu çektim ve sesimi alçalttım. "Lana, biliyorum sen ve ben, şey... ortak tanıdıklarımız hakkında hiç konuşmadık."

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve titriyordu. "Beni cezalandıracak mısınız?"

"Nasıl yapabilirim? Siz hiçbir suç işlemediniz, ben de suçlu değilim."

Yüzündeki rahatlama ifadesi yerini hemen şüpheyi bıraktı. "Balo gecesi... birinin zihinlerini kontrol ettiğini söylediler. Bu senin yüzünden oldu, değil mi?"

Bir adım daha yaklaştım, o da uzaklaştı. "O balo salonunda çocuklar vardı, Lana. Ve Muhafızlar fark ettiklerinden çok daha az sayıdaydı. Hepsi ölebilirdi, *Henri* ölebilirdi. Bunun olmasına izin veremezdim."

Boğazı düğümlendi. "Yani onu hâlâ seviyor musun?"

Yere baktım, nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Cevabı bilip bilmediğimden bile emin değildim.

"Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum," dedim. "Artık benden nefret ediyor olmalı."

İkimiz de acı verici bir şekilde rahatsız görünüyor, ayaklarımızın üzerinde kayıyor ve birbirimizin bakışlarından kaçınıyorduk. Lana'nın asi görevlerinde sık sık *Henri*'yle birlikte çalıştığını biliyordum ve toplantılarda heyecanla sohbet ettiklerini gördüğümde arkadaş olduklarından şüphelenmişim. Onun gözlerinin içine bakmaya ve korkularımın doğrulandığını görme riskini almaya dayanamıyordum.

Henri'nin babası bize doğru gelmeye başlayınca Lana derin bir rahatlama yaşadı. Kolunu son bir kez sıktım. "Dikkatli ol, Lana. Muhafızların amacı onurlu ama yöntemleri..."

Belki de hüsnü kuruntuydu ama kaçıp gitmeden önce gözlerinde sıkıntılı bir anlaşılanın gölgesinin dalgalandığına yemin edebilirim.

Henri'nin babası yaklaşıırken, "Bay Albanon," dedim. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Sıcak gözleri ve nazik yüzleriyle o ve oğlu birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, bu manzara karşısında yüreğim burkuldu. Bu, Henri'nin birkaç on yıl içinde neye benzeyebileceğinin sert bir hatırlatıcısıydı; onun ölümlü bedeni yaşlanırken ben neredeyse kalıcı bir gençlik içinde kaldım.

"Elbette," dedi huysuzca, sonra durakladı. "Anladığım kadarıyla oğlumla nişanlandığınız için sizi tebrik etmem gerekiyor."

"Sana söyledi mi?" Kalbim kısa bir an için yerinden fırladı - ta ki yüzüne yayılan şüpheyi görene kadar.

"Sana her zaman hayran olduğumu biliyorsun Diem. Yıllardır oğluma sana evlenme teklif etmesini söylüyordum. İkinizin birbiriniz için yaratıldığınıza hep inandım, şimdi bile..." Sözünü yarıda kesti ve açıklığın karşısındaki Corbois kuzenlerine kaçamak bir bakış atarak sesini alçalttı. "Eminim onlardan hoşlanmamasının oldukça... tutkulu bir hal aldığını söylememe gerek yoktur."

Başımı salladım ama başka bir şey söylemedim. Henri, Türemişler hakkındaki gerçek hislerini her zaman babasından saklamaya çalışmıştı. Ona zaten ihanet ettiğimden daha fazla ihanet edemezdim.

"Bugünlerde onu zar zor tanıyorum. Eskiden mutlu bir çocuktuk, ama şimdi çok... çok *kızgın* görünüyor." Kederli bir bakışla gözlerini ovuşturdu. "Ona ne kadar ulaşmaya çalışsam, beni o kadar uzaklaştırıyor. Kendi kabuğuna çekilmiş gibi. Her ne yaşıyorsa, bu onu canlı canlı yiyor."

Kalbim acıdı, sözleri evime biraz fazla yakındı.

"Oğlumun ruhundaki iyiliği her zaman ortaya çıkardınız," diye devam etti. "Sana olan sevgisinin ona daha büyük bir amaç vermesi için dua ettim. Sensiz... İtiraf ediyorum, ne olacağından korkuyorum."

"Eminim iyi olacaktır," diye mırıldandım. "Henri iyi bir adamdır."

Yüz hatları ciddileşti. "İyi adamlar bile yollarını kaybedebilir."

Zaten ezici olan suçluluk duygum kabardı. Gözlerindeki bakışa, oğlunun kurtuluşu olabileceğime dair umutsuz umuduna dayanamıyordum. Ama kendiminki onarılamayacak kadar kırılmışken Henri'nin ruhunu nasıl kurtarabilirdim?

Konuşma zırhımdaki çukurlara daha fazla saplanmadan önce kendimi dışarı attım ve Corbois grubuna doğru yürüdüm. En azından onlar benim konuşmamı beklemiyordu; Hanoverre Hanesi'yle görüştüğümünden beri hiçbiriyle neredeyse tek kelime konuşmamıştım.

Luther ile yaptığım günlük kahvaltılar bile tamamen tek taraflı hale gelmişti. Eğlenceli şakalaşmalarımız, hayatlarımız hakkında anlattığımız hikayelerimiz ve

uzun bakışlar ve özel gülümsemeler. Şimdi o raporlarını verirken ve o lanet her şeyi gören bakışlarıyla beni incelerken sadece dinliyordum.

Bir ya da iki kez, daha dik oturdu ve gözlerinde ani bir ateşle bana baktı, sanki daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi - ama sonunda asla yapmadı. O kendi duvarlarını korudu, ben de kendi duvarlarımı.

Ve her gün kalbim biraz daha katılaştı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederiz. Teller ve ben desteğiniz için minnettarız." Sesim kendi kulaklarıma bile yapay geliyordu.

"Bunu asla kaçırmayız," dedi Eleanor. "Baban harika bir adama benziyordu."

"O tüm Emarion için bir kahramandı," diye ekledi Alixe. "Cesareti ve yüreğiyle liderlik eden bir adamdı, tıpkı kızı gibi." Onun saygılı bakışı beni zorlukla yutkundurdu.

"Seninle çok gurur duyardı," dedi Luther sessizce.

"Hayır," diye kestirip attım. "Etmezdi."

Derin bir şekilde kaşlarını çattı ve ben de aşağı bakarak basit siyah elbisemin hatlarını beceriksizce düzelttim. Corboilerin geleneksel ısıltılı kırmızıları yerine siyah giydiklerini fark ettiğimde göğsüm ısındı, ölümlü kültürünü kendi kültürleriyle geçersiz kılmaya bu kadar alışmış insanlar için küçük ama önemli bir jestti.

Sonunda başımı kaldıracak gücü topladığımda Luther'in dikkati omzumun üstündeki bir şeye kaymıştı. Gözleri kısık ve gölgeliydi, yumrukları iki yanında sıkılı duruyordu.

"Diem?" diye seslendi tanıdık bir ses.

Kalbimin atışı bir anda durdu.

Döndüğümde Henri'nin açıklığın yarısında durduğunu gördüm. Lumnos Muhafızlarının lideri Vance yanında durmuş, kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Henri," diye nefes aldım. Onu karşılamak için koşmaya başladım. "Gelmişsin. Düşünmemiştim... yani emin değildim..."

Ağırlığını kaydırdı, endişesi belliydi. İfadesi sıkışmış, neredeyse çelişkiliydi - tam olarak *aşk* değil, ama korktuğum nefret dolu ihanetten çok uzaktı.

Umut yeniden kıvılcımlandı ve kelimeleri bulmaya çalışırken adrenalin damarlarımda ateş gibi yandı. Söylemek istediğim, düzeltmek istediğim o kadar çok şey vardı ki.

"Lütfen Henri," diye yalvardım, "bunu sana değer verdiğim için yaptığımı bilmelisin. Başka ne yapacağımı bilemedim. Öldürülebilirdin ve ben-"

"Henri ölmeye hazırdı," dedi Vance kesin bir ifadeyle. "Hepimiz öyleydik." "O zaman hepiniz aptalsınız," diye karşılık verdim.

Vance'in bakışları keskinleşti. "Sarayı almak için en iyi şansımız buydu. Onları korumak için bize ihanet ettin."

"Sizi koruyordum. Hepinizi koruyordum. Asla başaramazdınız ve bu kadar çok ölümlünün kendi katliamlarına doğru yürümesine izin veremezdim."

Henri sonunda, "İnenleri geri çağırabilirdin," diye konuştu. "Muhafızların senin emirlerine itaat ettiğini gördüm."

"O kadar basit değil," dedim, dikkatim tekrar ona kayarken sesim yumuşadı. "Ben taç giyene kadar Naip'in emirleri benimkilerden üstündür. Muhafızlara hepinizi öldürmelerini söylerdi."

Beni sessizce izledi, yüz hatlarına belirsizlik sinmişti. Hemen öne atıldım ve ellerini tuttum.

"Beni tanırsın Henri. Gerçekten ölümlülere sırtımı döneceğimi mi düşünüyorsun?"

Vance yüksek sesle alay etti. Henri ona şaşırtıcı derecede sert bir kaş çattı ve beni kenara çekmek için döndü.

Vance uzanıp onun kolunu tuttu. "Henri Kardeş," dedi, alçak sesi uyarı yüklüydü.

"Şimdi de beni hainlikle mi suçlayacaksın?" Henri tersledi.

Havanın gerginleşmesini sessizce izledim, kederim bir anlığına şokumun gölgesinde kaldı. Vance ona dik dik baktı ama Henri yerinden kıpırdamadı. Sonunda bıraktı ve ifadesi yumuşadı. "Elbette hayır, Henri Kardeş. Bizimle olduğunu biliyorum."

Henri'nin ifadesi karardı. Kulak mesafesinden uzaklaşana kadar beni çekiştirdi.

"Orada söylediklerinde gerçekten ciddi misin?" diye sordu. "Bunu onları korumak için değil de bizi kurtarmak için mi yaptın?"

"Ben... evet, elbette."

Gerçek şu ki, bunu her iki nedenle de yapmıştım; Henri'nin idamına izin verdiğim kadar Corbois'lı dostlarımın öldürülmesine de izin vermek istemiyordum ve bu onun kabul edeceğinden emin olmadığım bir nüanstı.

Ellerimi göğsüne doğru kaydurdım ve tuniğini kavradım. "Muhafızları kan dökülmeden göndermek için aldığım risk hakkında hiçbir fikrin yok. Bu hala

Bana her şeye mal oldu. Ama bunu senin için yapmaya hazırdım. Ölümlüler için."

Elleri yavaşça kalçalarımın doğru kalktı, gözleri yüzümde gezindi. "Peki ya flameroot? Bize biraz getireceğine söz vermiştin."

İçimden yemin ettim. Güvenini kazanmak için son çare olarak ağzımdan kaçırdığım bu teklifi tamamen unutmuştum. "Şu anda sadece hayatta kalmaya çalışıyorum. Meydan Okuma'dan sonra bir plan yapabiliriz-"

"Vance Meydan Okuma'dan önce harekete geçmemiz gerektiğini düşünüyor. Her ihtimale karşı..." Sözüünü yarıda kesti, bana bakmakta zorlanıyordu.

Acı düşüncelerimi bulandırdı ve geri çekildim. "Artık tek olduğum şey bu mu? Ölmeden önce sömürebildiğin kadar sömürebileceğin bir kaynak mı?"

"Hayır," dedi hemen. "Ama ya Meydan Okuma'nın gerçekleşmesini engelleyebilirsek? Sarayı o zamandan önce ele geçirirsek, iptal etmek zorunda kalırlar ve siz de güvende olursunuz."

"Onu geri almak için tüm orduyu gönderirler. Muhafızların bundan kurtulabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Mağlup olmuş ifadesi, şüphe izleri kalsa da bilmediğini söylüyordu. Ona doğru uzandım, o da sertleşti ve tıpkı beni sarayda bulduğu günkü gibi, çaresiz bir çılgınlık sağduyumu ele geçirmeye başladı. Babamı çoktan kaybetmişim ve şimdi Henri'ye pamuk ipliğiyle bağlıydım. Onu kaybedersem, kendimi de sonsuza dek kaybedeceğimden korkuyordum.

"Sana hâlâ yardım etmek istediğimi kanıtlamama izin ver. Başarısız olduğum o görevi hatırlıyor musun? Muhafızlar Kraliyet'in teknesinin detaylarını istiyorlardı, onlara erişim sağlayabilirim."

Yüzü aydınlandı. "Bunu yapar mısın?"

"Sadece benim yöntemimle yapılırsa." Tartışacakmış gibi baktı ve ben de sözünü kesmek için elimi kaldırdım. Bu, onun için bile olsa geçmeyeceğim bir çizgiydi. "Koruyucular yardımımı istiyorsa, hedeflerimiz doğru yerde olmalı - adaletsiz yasaları sona erdirmek, tüm ölümlülerin bakımını ve korunmasını sağlamak. Adalet, cinayet değil."

Başını salladı, önce yavaşça, sonra daha kararlı bir şekilde. "Evet, evet. Hepimiz bunları istiyoruz. Elbette diğerleri de bunu görecektir. Yine de..." Henri kaşlarını çattı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Vance senin sadece şimdi *onları* desteklediğini düşünüyor." Gözleri açıklıkta gezinirken sesi soğuklaştı. "Siz ikiniz çok çabuk arkadaş olmuşsunuz."

Bakışlarım onu Corbois'lara doğru takip etti. Kuzenlerden biri kolunu Teller'a dolamıştı, Lily de sessizce konuşurlarken onun elini tutuyordu.

Eleanor ve Taran bize bakmıyorlarmış gibi davranıyorlardı, Luther ise

Henri'ye uçmaya hazır bir ok gibi bakıyordu. Alixe eski evimin kavrulmuş toprağında dolaşıyordu, orada diz çöktü ve parıldayan bir oniks taşı elinde evirip çevirdi.

Bunu inkâr edemezdim; ölümlü akranlarımla arkadaş olmakta her zaman zorlanmış olsam da onlarla çabucak arkadaş *olmuştum*. Merak etmeden duramıyordum, bunun sebebi sadece Taç mıydı? Yoksa derinlerde bir yerlerde onlar gibi olmadığımı hep bildiğim için mi kendimi diğer ölümlülerden soyutlamıştım?

"Çocukken düşündüğümüz kadar siyah ve beyaz değil," diye itiraf ettim. "Birçoğu iyi insanlar. Hatta bazıları tıpkı bizim gibi adaletsizliği sona erdirmek istiyor. Birkaçı hayal ettiğimiz kadar kötü ama..." Vance'e baktım, bizi uzaktan süzerken yüzündeki ekşi ifadeyi fark ettim. "Bazı ölümlüler de öyle."

Henri yığıldı, midesi bulanmış görünüyordu. "Çok üzgünüm, D. Öfkeme yenik düştüm ve her şey kontrolden çıktı."

Kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne gömdüm, onu bana karşı hissetmeye ve sonsuza dek gitmediğini bilmeye ihtiyacım vardı. Beni kendine çekerken kaslarındaki gerginlik azaldı. Mutluluk dolu bir an için, zamanda geri gitmişiz gibi hissettim, aşkımızın savaşıyla lekelenmediği ve bir Taç'ın ağırlığıyla yüklenmediği zamanlara.

"Seni özlüyorum," diye fısıldadım. "Sen benim en iyi arkadaşımdın ve sonra aniden... *gittin*."

"Olanların çoğundan pişmanım," diye mırıldandı saçlarıma karşı. "Olmak istediğim adam bu değil." Eğildi ve yanağımı okşamak için bir elini kaldırdı. "Bütün bunları arkamızda bırakalım. Yaptığımız her şey için birbirimizi affedelim ve yeniden başlayalım. Temiz bir sayfa açalım."

Zayıf bir gülümsemeyle başımı salladım. "Bu hoşuma gider."

Çenemi yukarı itti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Şefkatli ve yumuşaktı, son öpüşmemizdeki nefes nefese çılgınlıktan çok farklıydı. O öpücük bir yalvarış gibiydi - yanımda kalmayı kabul ederse ona sunabileceğim bir vaat. Bu farklı türden bir ricaydı.

Henri öpüşmeyi derinleştirirken bir inilti çıkardı. Belimi sertçe kavradı ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı, anında açıklığın karşısındaki fırtınalı ve duygularla dolu mavi-gri iki tanıdık havuza düştü.

Pişmanlık. Acı. Kayıp.

Taran bir elini Luther'in koluna doladı ve onu geri çekerek başını çevirmeye zorladı.

O kadar ani bir şekilde geri çektim ki Henri'nin elinden k u r t u l d u m .
Kaşlarını çatarak başını eğdi.

Birdenbire buradan başka bir *yerde* olmak istedim.

"Yarın," diye atıldım, bir adım geriye düşerek. "Gün batımında
buluşalım. Eskiden istiridye topladığımız koyda."

"Diem-"

"Gitmek zorundayım. I... Sonra görüşürüz."

Döndüm ve koştum; ormanın içinden, Ölümlü Şehir'den geçtim ve
saraya giden yoldan aşağı indim. Muhafızlarım şaşkınlık içinde bağırırken,
Perthe yavaşlamam için yalvararak beni kovalarken bile koştum, koştum ve
odama geri dönüp Sorae'nin koyu sarı gözlerinin incelemesi altında nefes
nefese kalana kadar durmadım.

Ama sorunlarımdan ne kadar kaçarsam kaçayım, peşimde daha fazla
kaçamayacağım gerçekler vardı.

CHAPTER OTUZ ÜÇ

"Bir daha söyle."

"On kere denedim."

"O zaman on birinci kez dene."

"Dün yirmi kez denedim. Ondan önceki gün de, ondan önceki gün de. İşe yaramıyor."

"O zaman daha çok çabalamalısın."

"Oh, hepsi bu mu? Neden öyle söylemedin?"

Taran ve ben zindanın öbür ucundan birbirimize kaşlarımızı çatarak baktık. Büyü eğitim seanslarım en hafif tabirle kötü gidiyordu. Aslında hiç de iyi *gitmiyordu*. Sayısız günlük seanslardan sonra, tek bir kıvılcım bile ortaya çıkaramamıştım.

Başlangıçta Taran ve Alixe destekleyici olmuş, bunu kederimin bir sonucu olarak görmezden gelmişlerdi ama onların -ve benim- sabrım tükenmeye başlamıştı. Taran tutumunu değiştirmiş, beni giderek daha çocukça yollarla kışkırtarak güç patlamasına zorlamaya karar vermişti ve ben de aynı şekilde karşılık veriyordum.

Luther dikkatli bir mesafe koysa da katılmaya devam etti. İlk başlarda ara sıra tavsiyelerde bulunuyordu, ancak ondan gelen her kelime beni sadece daha fazla kafamın içine itiyordu. Sonunda sessiz bir nöbete başladı, hep izliyor ama hiç konuşmuyordu.

Gitmesi için ona yalvarmak istedim. Ona, önünde her tökezlediğimde, kendi içime dalıp elim boş çıkmamı her izlediğinde, bunun balodaki sözlerini -olmaya yazgılı olduğuma inandığı barış getiren Kraliçe'yi- acı verici bir şekilde hatırlattığını söylemek istedim.

Kendi yetersizliğimin boğucu ağırlığı. Başarısız olmak utanç vericiydi, ama onun gözünde başarısız olmak neredeyse kaldırabileceğimden daha fazlaydı.

Ama her zamanki gibi inatçı gururum galip geldi ve dürüst olmak yerine kendi kötü ruh halimin derinliklerine çekildim. Böylece Luther izledi, Taran alay etti, ben somurttum ve Alixe sadece barışı korumaya çalıştı.

"Belki de motivasyona ihtiyacın vardır," diye önerdi gece mavisii saçının kırılmış tarafını kaşıyarak. "Belki de sana uğruna savaşacağın bir şey vermemiz gerekiyordur."

"Eğer sihrimi çalıştıramazsam ölürüm," dedim açıkça. "Bundan daha iyi bir motivasyon bulabileceğinden şüpheliyim."

"Bu sizi Mücadelenin kendisinde motive edecektir-

" "Umarız," diye mırıldandı Taran.

"-ama bu eğitim seanslarında sihrinizi tetiklemek için yeterli olmayabilir," diye devam etti.

"Hedefin Aemonn'un yüzü olduğunu hayal edin," dedi Taran. "Benim yaptığım bu."

"İkinizin nesi var?" Ellerimi kalçalarımaya dayayarak sordum. "O *kadar* da kötü değil. Siz kardeşsiniz, bu kan davasını geride bırakmalısınız."

"Asla olmayacak. Hepimiz sırf gözlerini kırıştırdırp elimizi öptü diye onun oyunlarına kanmayız."

"Taran," diye uyardı Luther.

"Ben aptal değilim," diye karşılık verdim. "Ona adil bir şans veriyorum. Bu onun flörtünü görmediğim anlamına gelmiyor."

"Yani sizi kullanan insanlara '*adil şanslar*' verirken, gerçekten önemseyenleri cezalandırıyorsunuz?"

Alixo ikimizin arasına girerek, "Bir fikrim var," diye önerdi. "Savaşmak istediğın birinin görünümüne bürünmek için illüzyonlarımı kullanabilirim. Belki bu seni saldırmak için doğru zihniyete sokar."

"Taran'ı kopyalamada nasılsın?" Homurdandım ve adamın sırtışını üzerime çektim.

"Belki de Iléana'yı seninle tartışması için bu seanslardan birine davet etmeliyiz," dedi.

Ben de onun kendini beğenmiş bakışını yansıttım. "Sonunda, katılabileceğim bir fikir."

Alixo'in etrafından dolandı ve benimle burun buruna geldi, başını eğdi ve yüzüme doğru vahşice sırtıttı. "Ama yine de, ölümlü oğlunla bu kadar mutluyken Iléana'nın varlığı seni neden rahatsız etsin ki?"

Luther duvarı iterken, "Taran," diye bağırdı. "Geri çekil."

"Sen geri çekil," diye Luther "e terslendim ve onu olduğu yerde durdurdum. "Kendimi savunabilirim."

"Büyü yapabilen birine karşı yapamazsın," diye alay etti Taran. Ne demek istediğini kanıtlamak için ayaklarıma doğru kara dikenlerden oluşan bir bulut fırlattı ve beni onlardan kaçmak için zıplamaya zorladı.

Hırladım ve kendimi ileri fırlatarak avuçlarımla Taran'ın göğsüne doğru ittim. Duygularım formumu özensizleştirdi ve kavrayışımın kolayca dönerek beni yere serdi.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

Kaşlarımı çattım ve ona bir el uzattım. "Böbürlenmeyi bırak ve kalkmama yardım et."

Bana doğru uzanırken muzaffer bir sırtış attı ama beni ayağa kaldıramadan bileğimi dizine doladım ve onu gürültüyle sırt üstü yere düşürdüm.

Ayağa kalktım ve üzerimdeki tozları fırçaladım. "Dürüst olmak gerekirse Taran, bu kitaptaki en eski numara. Hayal kırıklığına uğradım."

Bir çizme sırtıma çarptı ve beni öne doğru sendeletti. Arkamı dönmeme fırsat kalmadan Taran'ın bir kolu boynuma dolandı, diğeri de belimi sararak bileklerimi iki yanıma sabitledi.

"Lu senin iyi bir dövüşçü olduğunu söyledi." Onun tutuşuna karşı kıpırdandığımda Taran güldü. "Tek gördüğüm cılız küçük bir kız."

"Sihirini kullan," diye azarladı Alixe. "İkiniz de."

Bir kolumu kurtardım ve dirseğimi kaburgalarına geçirdim, hava almak için öksürürken beni bırakmaya zorladım. Ben sıçrarken kolumu kapmayı başardı, ama bileği garip bir şekilde bükülene kadar büküm ve bir lanetle bıraktı.

"'Cılız küçük kız' ile sorun mu yaşıyorsun?" Alay ettim.

Bir kahkaha daha patlattı ve ardından bana doğru bir yumruk savurdu. Yumruğu indiremeyecek kadar uzaktaydı ama tırtıklı karanlıktan bir şok dalgası bana doğru koştu ve yolundan eğildiğim için beni zar zor ıskaladı. Kaçmak için dalmak, hamle yapmak ve yuvarlanmak zorunda kaldığım başka bir dizi patlamayı başlatmadan önce toparlanacak zamanım olmadı.

"Sihirini kullan Diem," diye bağırdı Alixe.

Taran gıdaklayan bir tavuk gibi yüksek sesle öttü. "Bir Türemiş gibi savaşamayacak kadar korkuyor musun? Seni asla bir korkak olarak görmedim Queenie."

"Canın cehenneme," diye tısladım. *Sesin* bana seslenmesini ve beni savaşmaya, öldürmeye, yok etmeye itmesini bekledim ama tanrısallığın bir zamanlar volkan gibi titreştiği yerde şimdi sadece boş bir mağara hissediyordum.

"Belki de yollarda antrenman yapmalıyız, çünkü tek bildiğiniz kaçmak gibi görünüyor," diye alay etti Taran.

Kırmızı görüşümü doldurdu, öfkem sıcak bir taşın üzerindeki yılan gibi kıvranıyordu. İçimi kazıyarak, bir parça gücün yüzeye çıkması için yalvarırken boğuk, hüsrana dolu bir çığlık attım. Kafamın içinde öfkeyle bağırdım - çoğunlukla kendime ve tanrıça Lumnos'a, bana neden güç verdiğini ama onu kullanma yeteneği vermediğini bilmek istiyordum.

Öfke bulutum bir anlığına dağıldı ve Taran'ın sinsisi sırıtışını iyice görebildim. Bunda sahte bir şeyler vardı, pek de samimi olmayan bir şeyler. Parlak mavi gözlerinde korkmuş, çaresiz bir dua saklıydı.

Taran bana sataşmıyordu. Benim için *endişeleniyordu*.

Öfkem anında boşaldı.

Bir kez daha, suçluluk ve kendine acıma duygularının tutkalıyla bir arada tutulan, parçalanmış bir kabuk gibiydim. Taran sırf bana yardım etmek için kendini kum torbasına çevirmeyi göze almıştı; çünkü ben bunu kendi başıma yapamayacak kadar başarısızdım.

"Seans bitti," diye mırıldandım ve arkamı döndüm.

"Hadi ama Queenie," diye yalvardı Taran, arkamdan gelerek. "Sadece takılıyordum. İstersen fiziksel olarak dövüşebiliriz. İddiaya gireriz: Kaybeden Aemonn'u öpmek zorunda kalır. Dur, hayır, bu benim için kaybet-kaybet demek."

Merdivenlerden çıktım. "Yarın görüşürüz."

"Geri gel, *çok* daha iyi bir fikrim var. Kazanan Luther'dan bir öpücük alır!"

Zindandan çıkarken kapıyı çarparak kapattım. Taran'ın şakaları bile yüzüme bir gülümseme getirememişti.

Bazen hiçbir şeyin bir daha olmayacağından emin olamıyordum.

"Bana suikast planladığınızdan endişelenmeli miyim?"

Fenerin kehribar ışığının kenarlarında gezindim, bir omzumu duvara yaslarken kollarımı kavuşturdum.

Vance bana doğru küçümseyici bir bakış fırlattı. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

"Ölmeni isteseydim, balo gecesi planını gerçekleştirirmene izin verirdim."

Homurdandı ama başka bir şey söylemedi.

Yeraltı kanalını çevreleyen dolambaçlı taş patika boyunca yürüdüm. Geçit deniz suyu ve yosun kokuyordu, nemli sessizliği yumuşak su şırıltıları bozuyordu. Tırnaklarımla ilgileniyormuş gibi yaparak sıkılıyormuş gibi davrandım ama gözlerim Kraliyet'in özel teknesini inceleyen iki adamdan hiç ayrılmadı.

Onları gizlice içeri sokmak rahatsız edici derecede kolay olmuştu. Takip edilmekten kaçınmak için Sorae'den ormanda bir iniş ve kanalın girişindeki muhafızların dikkatini dağıtmak için eski bir ses çıkarma ve soruşturma sırasında gizlice girme numarasıyla, Henri ve Vance'i neredeyse hiç çaba harcamadan kraliyet rıhtımına götürmüştüm.

Hararetli itirazlarına rağmen, kanalın tam yerini gizlemek için onları göz bağı takmaya zorlamıştım; bu, üçümüz için de ne kadar az güveni paylaştığımızı hatırlatan garip bir durumdu.

Şu anda bile kafamın içindeki bir ses bana bağılıyor, bunun kötü bir fikir olduğu, Muhafızlara her yardım ettiğimde masum insanların zarar gördüğü konusunda beni uyarıyordu. Kendime bu sefer işlerin farklı olduğunu söyledim. Stratejik davranabilir, nüfuzumu kullanarak onların şiddetini yumuşatabilir ve daha fazla kan dökülmesini önleyebilirdim.

Ama aynı ölümcül hatayı tekrar yapıp yapmadığımı merak etmeden duramıyordum.

"Her neyse, ne arıyorsun?" diye sordum.

Adamlar ağır bir bakışı paylaştılar. Vance cevap vermeden işine geri döndü ve Henri gözlerinde bir özürle yüzünü buruşturarak bana baktı.

"Beni burada sana yardım ederken bulurlarsa, beni öldürmek için Meydan Okuyan'ı beklemekle uğraşmazlar," dedim küstahça. "En azından bana hayatımı ne için riske attığımı söyleyebilirsiniz."

Vance, "Planlarımızı en son keşfettiğinizde neler olduğunu düşünürseniz, bunları tekrar paylaşmakta neden tereddüt ettiğimizi anlamışsınızdır," diye homurdandı.

"Bu tekneyi kullanmasına izin verilen tek kişi benim. Eğer tekneye bomba yükleyip beni paramparça etmeyi planlıyorsanız, bunu önceden bilmeyi tercih ederim."

Henri Vance'e, "O haklı," dedi. "Bunu bilmeyi hak ediyor."

Vance sinirli bir şekilde içini çekti. "Onu ödünç almayı planlıyoruz. Bazı hassas kargoları taşımamız gerekiyor ve Kraliyet'in tekneleri ordu devriyesinin durdurup arama yapmayacağı tek gemiler."

Henri, "Teknede malzeme ve insan depolamak için gizli alanlar arıyoruz," diye ekledi.

Kaşlarım çatıldı. Yeterince zararsız bir plan gibi görünüyordu, yakalanmadıkları sürece kimsenin zarar görmesi pek olası değildi. Ama Muhafızlar her zaman işleri çok ileri götürmenin bir yolunu bulmuş gibiydiler.

"Bu tekne 'ödünç alındığında' ben de gemide olacak mıyım?" diye sordum.

Henri cevap vermeye başladı ama Vance araya girdi. "Öğrenmek için beklemen gerekecek." Dudakları inceldi. "Güven iki yönlüdür. Bize ihanet etmeyeceğin konusunda sana güveniyoruz. Şimdi sen de aynısını yapmalısın."

Kaşlarımı çattım. Vance bunu isteksiz bir kabullenme olarak görüyor gibiydi, çünkü omuz silkti ve araştırmasına geri döndü.

Henri tekneden inip taş patikaya tırmandı ve adımlarını hızlandırarak yanıma geldi.

"Bunu yaptığın için çok mutluyum." Beni belimden tuttu ve kendine yaklaştırdı. "Sen ve Muhafızların birlikte çalışması benim için her şey demek. Eğer seni düşmanları olarak görürlerse..." Çenesi titredi. "Bunun bir daha asla olmasını istemiyorum."

"Ben asla onların düşmanı olmadım," diye itiraz ettim.

"Sana inanıyorum," dedi çabucak. "Ve sana güveniyorum." Başparmağıyla kalçamı okşadı, umut yüz hatlarını aydınlatıyordu. "Bu savaşı birlikte kazanacağız. Kaybettiğimiz her şeyi telafi edeceğiz."

Ağzı benimkine doğru eğildi ve midemi ağır bir his kapladı. Beni öperken, tüm arzularını ve hayallerini içime akıtırken, elleri bedenimi umutsuzca özlediğimi düşündüğüm bir şekilde okşarken hareketsiz kaldım.

Kağıt üzerinde aramız hiç olmadığı kadar iyiydi. Sorunlarımızı geride bırakmış ve birbirimize yeniden bağlanmıştık. Bir zamanlar geleceğimizin neye benzeyebileceği, hayatlarımız için hedeflerimizin uyuşup uyuşmayacağı konusunda mücadele etmişim ve şimdi mükemmel bir çözümümüz vardı. *Birlikte* anlamlı bir şeyler yapmak için bir plan.

Minnettar olmalıydım.

Mutlu olmalıydım.

Yine de hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

"Biri geliyor," diye fısıldadı Vance. Henri aniden geri çekildi. Elleri yanımdan çekilirken hissettiğim hızlı rahatlama karşısında boğazımdaki yumruyu yuttum.

Vance fenerini kısmak ve oyukta bize katılmak için tekneden dışarı fırladı. Yaklaşan ayak seslerinin gürültüsü arttıkça nefesimizi tuttuk, Alçalmış büyüünün yumuşak mavi ışığı duvarlar boyunca dans ediyordu.

"Muhafızlar," diye tısladım.

Vance'in eli kalçasındaki bıçağa gitti. "Ben icabına bakarım."

Kolunu tuttum. "Hayır!"

İki adam da kafalarını bana doğru çevirdi. "Birkaç Alçalmış muhafızın hayatını korumak için bizim ölmemize izin mi vereceksin?" Vance hırladı.

"Kimse ölmüyor," diye karşılık verdim. "Her sorun cinayetle çözülmek zorunda değil."

Onları kanalın ilerisinde, koluna siyah bir taş disk iliştirilmiş, sıradan bir ahşap kapıya götürdüm. Ön koluma bağlı küçük bir bıçağı açtım, sonra bıçağın kenarını başparmağımın alt kısmında gezdirdim. "Bu kilit sadece benim için açılır," dedim kanı diskin üzerine sürerek, "o yüzden buraya yalnız gelmeyi aklından bile geçirme." Oniks plaket parladı ve kapı açıldı.

Üçümüz tam muhafızlar köşeyi dönerken diğer taraftaki taş merdivene yığıldık. Kapıyı hafif aralık bırakarak tekneye dönüp herhangi bir müdahale belirtisi olup olmadığını kontrol etmelerini izledim.

Gardiyanlardan birinin dikkati bize yöneldi ve kapıyı aceleyle çekip kapattım. Yanımıza gelip kolu sallarken kalp atışlarımızı hızlandıran bir sessizlik içinde donup kaldık ama neyse ki kilit sağlam duruyordu.

Kulağımı tahtaya dayadım ve ayak seslerinin kanalın derinliklerine doğru ilerlediğini duydum. "Gitmeliyiz," diye fısıldadım. "Koşarsak, onlar bizi görmeden çıkabiliriz."

Vance homurdandı. "Tekneyle işim bitmedi."

"Sizi saraya götüremem ve muhafızların dikkatini tekrar dağıtamayabiliriz. Şimdi gitmeliyiz."

Kapıyı kırıp açtım ve şüphelerimi doğruladım; muhafızlar kanaldaki bir dönemeci takip ederek görüş alanından çıkmışlardı. Kapıyı açıp Vance ve Henri'yi önüme kattım ve üçümüz son sürat yola koyulduk.

Acelemizden fenerimizi bıraktık ve bize rehberlik etmesi için sadece tacımın zayıf ışığıyla, yürüyüş yolu neredeyse zifiri karanlıktı. Yanlış bir adım bizi yere ya da suya yuvarlayabilirdi. Her ikisi de bize pahalıya mal olabilirdi.

"Orada biri mi var?" diye bağırdı arkamızdan bir muhafız.

Koşma sesi daha da arttı. Sihirle yapılmış ışık küreleri tünelden geçerek yolumuzu aydınlatıyor ama muhafızlar bizi fark edecek kadar yaklaşırsa bizi açıkça gösteriyordu.

"Devam et," diye tısladım. İki adamdan uzaklaşmak için adımlarımı yavaşlatırken tüm hayatta kalma içgüdülerim protesto için kükredi. Yalnız yakalanırsam, konuşarak kurtulabilirdim. İki ölümlüye sarayın gizli bir girişini gösterirken yakalanmak ya benim için ya da muhafızlar için ölüm fermanıydı ve bu seçimi yapmak istemiyordum.

İki adam da hızla ilerleyip kanalın girişini gizleyen söğüt dallarından oluşan yapraklı perdede kaybolurken arkalarına bakmadılar.

"Sen oradaki, dur!" diye bağırdı bir muhafız.

Hızımı artırdım ve kalın sarmaşıkların arasından daldım, sonra hala hareketle titreyen bir çalı parçasına doğru fırladım.

Gözlerim loş ay ışığına alıştığında Vance ve Henri'nin koşarak ilerlediğini gördüm. Takip sesleri azalana ve hızla atan nabzım başarılı bir kaçışın rahatlığıyla yatışana kadar onları takip ettim.

"Henri! Vance!" Fısıltıyla bağırdım. "Geri dönün, onları kaybettik!" Ama yavaşlamadılar.

"Koşmayı bırak!" Daha yüksek sesle bağırdım.

Vance omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı ve bunu gözlerinde gördüm. Artık onlardan değil, benden kaçıyordu.

Çünkü artık planımı biliyordu. Gözlerini tekrar bağlayacağımı, kafalarını karıştırmak için onları başka bir dolambaçlı yola götüreceğimi ve sonra onları uzakta bir yere bırakacağımı biliyordu, böylece bensiz kanala geri dönüş yolunu bulamayacaklardı.

Vance benden vermek istediğimden daha fazla bilgi almak için bir fırsat görmüştü ve bunu değerlendiriyordu.

"Dur," diye bağırdım. "Bir anlaşma yapmıştık!"

Vance hızlanıp yeşilliklerin arasında kayboldu ve beni renkli bir küfür dizisi halinde nefes nefese bıraktı. Henri hızla arkasından takip etti.

"*Henri-bekle.*"

Kayarak durdu, önce bana sonra da Vance'in gittiği yere baktı. Bakışlarında çatışma kaynıyordu.

"Yapma," diye uyardım ama nişanlığımın bana özür dileyen bir bakış atıp ormanın içinde kaybolmasıyla sözlerim uçup gitti.

CHAPTER OTUZ DÖRT

Altın kürk ve siyah pullardan oluşan bir bulanıklık vızıldayarak geçerken kahkaha çığlıkları gökyüzünü doldurdu.

"Sorae, eğer yaralanırlarsa, postun kütüphane zemini için güzel bir halı olacak."

Gryvern, tehdidimden etkilenmemiş bir şekilde eğlenerek homurdandı ve bir yuvarlanışa geçti. Kanatlarının rüzgârı saçlarımı yüzüme savurdu ve ardında Teller ile Lily'nin kıkırdamalarının yankısını bıraktı.

Eleanor irkildi ve dalgalanan battaniyeleri tutmak için öne atıldı. Beni neşelendirmek için saray bahçesindeki çimenlik bir tepecikte kek, böğürtlen ve tatlı şaraptan oluşan bir sofraya hazırlamıştı. Kış tamamen bastırılmış ve hava rahatça piknik yapılamayacak kadar sertleşmiş olmasına rağmen, baloda Montios'un hediye ettiği hecelenmiş pelerinin sıcaklığı altında birbirimize sarılmıştık. Hatta yakınlarda çalmaları için birkaç müzisyen bile ayarlamıştı. Repertuarlarında sadece en neşeli şarkıların olmasının tesadüf olmadığından şüpheleniyordum.

Babamın cenazesinin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve Zorluk Dönemi sona ermek üzereydi. Ruh halim düzelmemişti -her gün uyandığımda kendimi her zamankinden daha sert, daha hissiz ve daha yalnız hissediyordum- ama Eleanor o kadar çabalıyordu ki, iyi kalbi benim için o kadar acıyordu ki, kendimi en azından öyleymiş gibi davranmaya zorladım.

Teller ve Lily de bize katılmış, yiyebildikleri kadar şekeri mideye indirdikten sonra Sorae'ye binmek için yalvarmışlardı. Babamızın ölümünden bu yana kardeşimde gördüğüm ilk mutluluk anıydı, bu yüzden aşırı korumacı içgüdülerimi bir kenara bırakıp kabul etmekten başka çarem yoktu.

Luther'in kefarecini ödeme çabalarının yükünü Teller çekmişti ve gittiği her yerde küçük bir muhafız ordusu onu takip ediyordu. Bu durum onu krallığın, hatta belki de kıtanın en güvenli insanı yapsa da, Lily ile yalnız vakit geçirmesini neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Ne yazık ki Luther'i rahatlamaya ikna etmem için yaptığı ricalar cevapsız kaldı. Hem Teller'ın güvenliği için çok minnettar hem de Luther'le kesinlikle gerekli olmayan herhangi bir konuşma yapmak için çok isteksizdim.

Ama bugün, bir anlığına kurtulmuşlardı ve Sorae onlara hayatlarının sürüşünü yaşatıyordu. lme meydan okuyan her manevrada nabzım yükselse de, kardeşimin kakhaha sesi kalbimin etrafında oluşan buzulları yavaş yavaş eritiyordu.

"Ev Resepsiyonları iyi gidiyor," dedi Eleanor neşeyle. "*Hoşuna gitse de gitmese de ben adil ve dürüst bir Kraliçe olacağım* konuşmanı en az bir haftadır yapmak zorunda kalmadın."

Boş bir kakhaha attım. "yle mi, yoksa küçük Evler Remis'ten benden korktuklarından daha mı çok korkuyorlar?"

Cevap vermedi, onun yerine gözlerini havada dönen gryvern'e çevirdi, ama dudaklarını sıkıca bastırđında bunun gerçek olduğunu gördüm.

"En azından neredeyse bitirdik." Güneş ve rüzgâr sırayla yüzümü ısıtıp ştrken kollarımı başımın altında kavuşturdum ve gözlerimi kapattım. "Sadece dört gün sonra her şey bitmiş olacak."

"Beş," diye düzeltti. "Meydan Okuma'ya sadece dört gün kaldı ama Taç Giyme Töreni'ni unutmayın."

Dilimi tuttum. Unutmamıştım. Ve yanlış konuşmamıştım.

"Eğitimin nasıl gidiyor?" diye sordu. "Umarım o  seni çok zorlamamıştır."

enem sıkıştı. "Bilmiyormuş gibi davranmana gerek yok. Eminim Taran sana hâlâ sihrimi kullanamadığımı söylemiştir."

"Taran ve ben bu konuda konuşmayız," dedi savunmacı bir tavırla. Bir gözümü kırarak açtım. Dirseklerine dayanmış, kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"İstersen sorun değil."

"Ama konuşmuyoruz," diye ısrar etti. "İkimizin konuştuğu şeyler aramızda kalır. Luther, Taran ve Alixe eğitiminizden kimseye bahsetmemek için bir anlaşma yaptılar."

Ona göz kırparken dudaklarım aralandı, sırrımı korumak için sihirlerini ortaya koymaya hazır oldukları fikri karşısında nutkum tutuldu.

"Hâlâ bize güvenemeyeceğini düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu. "Sana söz verdiğimizde gerçekten ciddiydik, biliyorsun."

Yüz hatlarına işleyen acı, son zamanlarda sürekli yoldaşım haline gelen suçluluk duygumu iğneledi. "Sana güveniyorum, ben sadece..." Tamamen dürüst olmadığımı bildiğim için yüzümü buruşturdum. "Siz dördünüz ailedensiniz. Ve hepiniz ne kadar nazik olsanız da, hiçbir zaman tam olarak bunun bir parçası olamayacağımı biliyorum."

Uzun bir süre bana baktı, yüz hatları düşünceli bir şekilde kırıışmıştı. "Sana hiç ailemden bahsettim mi?"

Başımı salladım ve Eleanor battaniyelerin üzerine uzanıp yanıma sokuldu.

"Her ikisi de çok güçlüydü. Asla çocuk istemediler ama Garath ve Remis güçlü büyülerini aktarmayı Haneye borçlu olduklarını söylediler. Corbois Hanesi'nde size evlenmeniz ya da çocuk sahibi olmanız söylenirse itaat edersiniz."

"Ama Ulther en güçlü Corbois'ydi ve hiç çocuğu olmadı," dedim.

"Eşi öldüğünde, bunu düşünmeyi reddetti ve Kral oldu. Kimse onu zorlayamazdı. Ailemin hiçbir unvanı yoktu, bu yüzden Remis ile bir anlaşma yaptılar. Orduya prestijli bir atama karşılığında beni doğurdular."

Burnumu kırııştırdım. "Çok işlemsel bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Öyleydi. Doğar doğmaz beni Remis'e teslim etmişler ve Fortos'a gitmişler. Birkaç kez ziyaret ettiler ama güçlerim ortaya çıktıktan ve herkes benim onlar gibi güçlü olmadığımı anladıktan sonra beni görmeye gelmeyi bıraktılar."

"Seni terk mi ettiler? *Büyün yüzünden mi?*"

Başını omzuma yasladı. "Soydan gelen Haneler ölümlü aileler gibi değildir. Luther ve Taran gibi doğrudan Hane liderlerinin soyundan gelmiyorsan ya da Alixe gibi güçlü bir büyüye sahip değilsen, o zaman birçok *kuzenden* sadece birisin demektir. Birlikte yaşar, birlikte yemek yer, birlikte okula gidersiniz. Birkaçı ebeveynleri veya kardeşleriyle yakın kalır ama bu yaygın değildir."

Bu şekilde büyüdüğünü, etrafının akrabalarıyla çevrili olduğunu ama aileden yoksun olduğunu hayal ettiğimde kalbim onun için sızladı. Alçalmışların yarı ölümlü yavruları harcanabilir mallar olarak görmelerinin kendi çocuklarına da uzanabileceğini hiç düşünmemiştim.

Eleanor, "Bunu size acımanızı kazanmak için söylemiyorum," dedi. "Luther ve Taran bana göz kulak oldular ve pek çok kişinin uğruna cinayet işleyeceği lükslere sahip oldum. Sadece Teller'la aranızdaki bağı anlamanızı istiyorum... burada öyle değil. Birbirimizi koruyoruz çünkü bu Evi güçlü tutuyor ve Ev olmasaydı hiçbir şeyimiz olmazdı. Ama sizin anladığınız anlamda aile, sadakat ve koşulsuz sevgiyle dolu; biz bu bağları kan bağıyla değil, seçimle kuruyoruz." Elimi tuttu ve avuçlarımızı göğsünde birleştirdi. "Bana hiç kimsenin göstermediği kadar çok inanç gösterdin. Herhangi bir Corbois'in olabileceği kadar benim ailemsin."

Kalbimde bir şey klikledi; bir kilit açıldı ya da belki bir kapı gıcırdayarak aralandı. Dik oturdum ve yanıma aldığım küçük cephanelikten bir bıçak çıkardım ve avucumun içine sığ bir çizgi çektim. Eleanor'un eline uzandığımda gözleri anlayışla parlıyordu. Ayağa kalkıp başını salladı ve ben de bıçağı elimden geldiğince nazıkçe kusursuz, nasırsız teninde gezdirdim.

Avuçlarımızda kırmızı boncuklar oluştu. Onları birbirine bastırdım ve ellerimiz tamamen kenetlenene kadar parmaklarımızı birbirine ördüm.

"Şimdi benim damarlarımda Corbois kanı var, sizin damarlarınızda da Bellator kanı var. Kelimenin tam anlamıyla bir aile olalım."

Dudağı titrerken bile çenesini dik tuttu. "Aile," diye kabul etti.

"Sen benim kız kardeşimsin Eleanor, şimdi ve ömrümün sonuna kadar." Kederli bir gülümsemeyle birleşen ellerimize baktım. "Ne kadar az olursa olsun."

SON ZAMANLARDA, Ev Resepsiyonlarını atlatmanın en zor kısmı sadece uyanık kalmaktı.

Haneler hem büyüklük hem de önem bakımından küçüldükçe, toplantılar pazarlık ya da tehditten çok, lütuf elde etmeye yönelik bir hal aldı. Alt Meclislerin bana meydan okumaktan kazanacakları çok az şey vardı. Bu riski göze alacak kadar cesur olanlar için bile, isteyebilecekleri her türlü siyasi nimet, daha büyük nüfuza sahip Haneler tarafından çoktan talep edilmişti. Bunun yerine, Meydan Okuma Dönemi, ittifaklar kurarak konumlarını yükseltmek için bir fırsattı.

Sonuç olarak, son birkaç resepsiyonu yeni doğmuş bir bebek gibi yaltaklanarak geçirdim. Güzelliğim hakkında övgüler yağdırdılar, balodaki özgüvenim hakkında şiirsel sözler söylediler ve bana ömür boyu takılar, ipekler ve sanat eserleri teklif ettiler. Lumnos, Emarion'un en iyi sanatçı ve zanaatkârlarından bazılarına ev sahipliği yapıyordu ve artık diyarın sunduğu en iyilerden birini seçme şansına sahiptim.

Bugün bana inci ve zümrütlerle rüşvet veriyorlardı. Byrnum Hanesi her ikisinde de uzmanlaşmıştı ve odayı gerçekten göz kamaştırıcı bir ürün yelpazesıyla doldurmuşlardı. Ev liderleri, Ryx ve Ravyn adındaki yeşil saçlı ikizler, sırayla ne kadar iyi bir Kraliçe olacağımdan ve iki Ev'in "*birlikte özel bir geleceği*" olduğundan bahsediyorlardı.

Başka bir zaman, bir zamanlar sadece hayalini kurabildiğim zenginliklere sahip olmanın keyfini çıkarabiliyordum ya da *zarafetim* ve şıklığım için nasıl övüldüğümü anlatarak Teller'ı ağlayana kadar güldürebiliyordum.

Bunun yerine, her iltifat tam tersi bir etki yarattı. Her biri sahte bir puta sunulan bir adak, değersizliğimin bir hatırlatıcısı, beni kendi yaptığım mezara daha da gömen bir kaşık toprak oldu.

Luther'i bu koltukta hayal etmemek mümkün değildi. Ne söyleyeceğini ve ne yapacağını, iltifatları alçakgönüllülükle nasıl kabul edeceğini ve tehditleri nasıl kolaylıkla müzakere edeceğini çok iyi bilirdi. Doğru soyağacına, doğru yetiştirilme tarzına, doğru tavırlara, hatta doğru renk gözlerle sahipti. Onun için Meydan Okuma Dönemi sadece bir formalite, uzun zamandır beklenen bir sözün yerine getirilmesi olacaktı.

Soyundan gelenlerin istediği Kral olabilirdi. Krallığın ihtiyacı olan kral.

Belki birkaç gün sonra hâlâ öyle olacaktı.

Koltuğumda kıpırdandım ve arkama bir göz attım, onun inatçı bakışlarının bana sabitlendiğini görünce şaşırmadım.

Arkamı kolluyorlar. Emrimi bekliyorlar.

Bugünlerde ona bakmaktan nefret ediyordum. Onun huzurunda, onun sürekli gözetimi altında olmaktan nefret ediyordum. Artık bana meydan okumamasından ya da o sessiz, zeki tarzıyla beni dizginlememesinden nefret ediyordum. Gözlerimiz her buluştuğunda gördüğüm acıdan nefret ediyordum. Bir parçamın onu affetmek istemesinden nefret ettim. Daha da kötüsü, kırık ruhuma rağmen bir parçam *onu* teselli etmek ve bir zamanlar değer verdiğim gülümsemeyi yüzüne geri getirmek istiyordu.

Onu özlediğim için nefret ediyordum. Onun kuru esprilerini duymayı özlediğimden, onu flört etmek kadar tartışmak da olan bir sohbe çekmeyi arzuladığımdan nefret ediyordum. Artık elini sırtıma koymak için bir neden bulamamasından nefret ediyordum,

Artık kolumu onun koluna dolamak ve yan tarafının sıcak güvenliğine sığınmak için bahanem yoktu.

Geceleri yatağıma uzandığımda, yalnız ve korkmuş bir halde, beni sarıp sarmalayacak ve yüzleşmek zorunda olduğum her şeye karşı bana güç verecek bir çift kol özlemiyle yanıp tutuşurken, bana baktığını hayal ettiğim bir çift tatlı, bal-kahverengi göz değil, bir dizi düşünceli gri-mavi göz olmasından nefret ediyordum.

Birden, sıradan olamayacak kadar uzun süredir baktığımı fark ettiğim gözler -şimdi çatık, sorgulayan kaşların altından bana bakan gözler.

"Majesteleri?"

"Ha?" Arkamı döndüm ve sarsılarak doğruldum. "Ne? Yani, uh..." Boğazımı temizledim ve yakındaki bir masanın üzerinde duran değerli taş yığınının işaret ettim. "Özür dilerim, bu güzel zümrütler dikkatimi dağıttı. Çok... güzeller ve çok... çok yeşiller."

İkizler aynı anda tepki verdi, iki mükemmel gülümseme iki mükemmel parıldayan göz setine kadar uzanıyordu.

"Onları beğenmenize çok sevindik," diye mırıldandı Ryx. "Düğünden sonra, Majestelerinin gittiği her yerin mücevherlerle kaplı olmasını sağlayacağız."

"Düğün mü?" Kaşlarımı çattım. "Ne düğünü?"

Ravyn, "Oğlumuzun düğünü tabii ki," dedi.

Eleanor'un ön uyarısı, yüz ifademi şu anda midemi bulandıran iğrençlikten uzak tuttuğu için minnettardım. Byrnum Hanesi'nin ikizlerinin birbirleriyle çiftleştiğini açıklamıştı. Hiçbir çocukları olmamasına rağmen -*Tanrılara* şükürler olsun ki *Ravyn'in* Ryx'ın kendi çocuğu gibi benimsediği farklı bir efendiden çocukları vardı.

Ryx, "Bu mutlu gün için ailelerimizin bir araya gelmesini dört gözle bekliyoruz," diye mırıldandı.

"Oğlunuzla evleneceğini düşündüğünüz kişi kim?" Yavaşça sordum. Kaşlarımın arasındaki kırılganlık derinleşti. "Eğer elimi sattığıma inanıyorsan..."

Remis ayağa kalktı ve kolunu uzatarak bir adım öne çıktı. "Bu özel bir mesele, gerek yok-"

İkizler ürkütücü bir şekilde birbirlerine benzeyen kahkahalar atarak dağıldılar. "Majesteleri, böyle bir şeyi asla düşünmeyiz," diye kıkırdadı Ravyn. "Düğün *sizin* için değil elbette. Yine de orada olmanızı bekliyoruz. Ne de olsa bu anlaşmanın bir parçası."

"Gerçekten," diye yeniden söze başladı Remis, "bu Resepsiyon için bir mesele değil." "Ne anlaşması?" Ben talep ettim. "Oğlunuz kiminle evlenecek?"

"Prenses," diye yanıtladı Ravyn. "Sevgili Roderyck'ımız Lilian'ınızla nişanlandı. Yeni yıldan hemen sonra evlenecekler."

Luther'le tekrar yüzleşmek için döndüm ama ilk kez gözleri benim üzerimde değildi. Bir diyarı yerle bir edecek kadar büyük bir öfkeyle babasına bakıyordu. Gücünün aurası tenimde karanlık bir ürperti yarattı ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Bakışlarım Remis ve ikizler arasında gidip geldi. "Lily nişanlı olduğunu biliyor mu?" Tersledim.

Remis cevap vermedi, ancak bana geri *çekilmem* için açık bir emir olan bir bakış attı.

Ama bu sabah Lily'nin Teller'a sarılmış ve gryvern gezintilerinde zevkle ciyaklarkenki sorunsuz tavrını görmüştüm. Bu, bir eşya gibi satıldığını bilen birinin yüzü değildi.

"Lily kendi seçmediği sürece kimseyle evlenmeyecek," dedim. "Roderyck onunla evlenmek istiyorsa, ona kur yapabilir ve evlenme teklif edebilir, o da kararını verir."

İkizlerin gülümsemeleri birlikte düştü, gözleri Remis'e kaydı. "Naip," dedi Ryx, "bir anlaşmamız vardı."

"Lilian ailesi için en iyi olanı yapacaktır," diye yatıştırdı Remis. "Onun için ayarladığım nişanı kabul edecektir."

"Seni piç kurusu," diye hırladı Luther.

"Cehenneme kadar yolu var," dedim. "O benim ailem ve satılık değil."

Luther yanımda durmak için ilerledi. Varlığından, heybetli bedeninden ve ateşli öfkesinden kaynaklanan kavurucu bir sıcaklık yayılıyordu.

İkizler uzun ve sözsüz bir bakış attılar, sonra Ryx hesapçı bir bakışla bana döndü. "Anlaşmaya uymanız sizin yararınıza olacaktır Majesteleri. Roderyck krallıktaki en güçlü Türemişlerden biri."

Bakışlarım daraldı. "Bu bir tehdit mi?"

Ravyn biraz fazla yüksek, biraz fazla dramatik bir nefes verdi. "Kraliçe'yi tehdit etmeye cesaret edemeyiz. Ama sevgili oğlumuz çok öfkeli ve düğün için çok heyecanlı. Eğer nişan şimdi bozulacak olursa..."

"Düşüncesizce bir şey yapmaya meyilli olabilir," diye bitirdi Ryx onun yerine. "Dur tahmin edeyim... Meydan okuma gibi bir şey mi?"

Ryx sanki az önce benim ve kendi oğlunun hayatını tehdit etmemiş gibi rahat bir omuz silkti.

"Bunların hiçbirine gerek kalmayacak," diye araya girdi Remis, bir kez daha aramıza girerek. "Lilian görevini yapacaktır."

"Evlilik onun *görevi* değil," diye kestirip attım.

"Belki de ikinizin bunu özel olarak tartışmasına izin vermeliyiz?" Ravyn neşeli bir gülümsemeye teklif etti. Kardeşinin-eşinin-kocasının elini tuttu ve onun kalçasına sarıldı. "Sizinle tanışmak bir zevkti Majesteleri. Düğünde incilerimizin içinde göz kamaştırıcı görüneceksiniz."

Remis ben cevap veremeden sözümü kesti ve kardeşine üstü kapalı bir uyarıda bulunarak Garath'ın Aemonn'u sürükleyerek Byrnum Hanesi'ni odadan çıkarmasını sağladı. Remis koridor boşalana kadar bekledikten sonra kapıyı çarptı ve bir tıslamayla bana döndü.

"Kendine meydan okutmaya gerçekten bu kadar kararlı mısın?" diye hırladı. "Buna karışmak senin işin değildi."

"Senin de değildi. Lily istediği kişiyle, istediği zaman evlenecek, ama bu kesinlikle senin tarafından ona dayatılmayacak."

Alay etti. "Onu zorlamama gerek yok. Lilian akıllı ve terbiyeli bir kız. Haddini bilir."

"*Onun yeri mi?*" Luther ve ben hep bir ağızdan tekrarladık.

"Ben bu Meclisin başkanıyım," dedi Remis, "ve ben karar vereceğim-"

"Öyle misin?" Kollarımı kavuştururken başımı eğerek sordum. "En yaşlı sen değilsin. En güçlüsü de değilsin. En yüksek rütbeli bile değilsin." Ona yavaşça, etkilenmemiş bir bakış attım.

Remis'in öfkesi sonunda patladı. Sakin tavrı eriyip gitmiş, yerini oğlununkini andıran yırtıcı bir öfke almıştı. "Bu evi benden çalabileceğini mi sanıyorsun?" diye gürledi. "Sen geri kalmış, eğitimsiz bir hiçtin. Eğer Hanedanlığım ile ilişki kurmana izin vermeseydim, çoktan ölmüş olurdun."

Luther araya girmek için hamle yaptı, ben de gülerek onu durdurdum. "Corbois Evi'ni talep etmem için bana *yalvardın*. Sırılısklam ve çamur içinde içeri girdim ve sen ayaklarıma kapandın. Bir önem kırıntısına tutunmak için o kadar çaresizdin ki, tüm Haneni ele verdin." Ona sert bir bakış attım. "Belki şimdi güç için aileni satmak konusunda bir ders alırsın."

Remis hırladı ve bana doğru atıldı. Luther bir hareket ve ıçık patlamasıyla beni Taran'ın kollarına itti ve sırtındaki mücevherlerle kaplı kılıcı açtı. Ellerinden sihir sızdı ve kılıcı yumuşak bir parıltıyla aydınlattı.

Onu daha önce sadece bir kez kullanırken görmüştüm - av kulübesinde benimle yüzleştği gün, merhum Kralı öldürdüğüme inanıyordu. O zaman bu şatafatlı silahla ilgili olarak onunla dalga geçmiştım ama Remis'in yaldızlı kabzaya sabitlenmiş gözleriyle birlikte tüm odanın kıpırtısız kalışından anladığım kadarıyla bu silahta tahmin ettiğimden daha fazlası vardı.

"Corbois'in Kılıcı'nı üzerime çekmeye nasıl cüret edersin?" Remis tükürdü. "O kılıç sadece Evimizi savunmak için kullanılır."

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum," dedi Luther, sesi sessiz ama ölümcüldü. "Artık liderimiz o. Senin hükümdarlığın sona erdi."

Remis huffed. "Ben senin babanı!"

"*Ve ben senin oğlundum,*" diye gürledi Luther. "Bu seni o zaman kan dökmekten alıkoymadı. Ve şimdi de beni durdurmayacak."

Taran beni daha sıkı kavrarken duruşu gerildi. Sessizlikte bir burukluk vardı, tam olarak anlayamadığım eski, iltihaplı bir aile yarasının yeniden açılmasının keskin kokusu.

Remis'in bakışları Luther'in ötesine, bana kaydı ve daraldı. Luther kılıcını uyarmak için kaldırdı, büyüü havada çatırdarken Taran beni daha da arkasına kaydırđı.

"Sana meydan okuyamadığım için şanslısın," diye mırıldandı Remis. Çenemi kaldırdım. "Neden bekleyeyim? Seni hemen şimdi yeneceğim." Gülümsedi, belli ki bunu düşünüyordu.

"Ğkimizi de öldürmek zorunda kalırsın," diye uyardı Luther. "Seçtiği iki kişiyi arka arkaya öldürürseniz Kutsal Ana'nın başka bir Corbois seçeceğinden o kadar emin misiniz?"

Luther'in sözleri hedefini vurdu. Remis bir adım geri çekildi ve ceketini düzeltti, yüz ifadesi her zamanki büyükelçi sakinliğine geri döndü.

"Ellerimi böyle şeylerle kirletmeme hiç gerek yok," dedi soğuk bir sesle. "Büyü eğitimindeki ilerleme bir gösterge ise, Meydan Okuma onu çok yakında ellerimden alacak."

Luther, Alixe ve Taran donup kaldılar ve birbirlerine ĞaĞkın ĞaĞkın baktılar. "Hiçbir şey bilmiyorsun," diye suçladı Luther, biraz kararsızca.

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum." Remis arkasını döndü ve sakince kapıya doğru yürüdü. "Bu zindanlar o kadar kötü korunuyor ki, neredeyse herkes içeri girip gölgelerde saklanabilir. Keşke güvenlik konusunda daha dikkatli bir Yüksek Generalimiz olsaydı." Kapı aralığında durakladı. "Belki o zaman Kraliçe'nin babası hâlâ hayatta olurdu."

Babamdan söz edilmesi öfkemi paramparça etti ve içimdeki öfke patladı. Taran'ın beni tutmak için kollarını göğsümde bir kafes gibi kilitlemeye ancak vakti olmuştu ki kendimi ileri attım, çırpınıyor ve uydurabileceğim en iğrenç küfürlerle hırlıyordum.

Ama Remis'in benim öfkeme aldıracağı yoktu. Onun iğnesi oğluna yönelikti ve Luther'in kılıcının düşmesinden ve başının eğilmesinden, bunun da hedefini vurduğu anlaşılıyordu.

"Bu ihanetin bedelini ödemeyeceğini bir an bile düşünme evlat," dedi Remis, "taç giyse de giymese de."

O gitti ve kimse konuşmadı. Luther açık kapıya bakarken sırtını bize dönmedi, kılıcı hâlâ elindeydi, omuzlarının hızla yükselip alçalması içeride kopan fırtınanın tek kanıtıydı. Hepimiz nefesimizi tutmuş bekliyor gibiydik.

Sonunda bize döndüğünde öfkesi yatışmıştı, bakışları artık odaklanmıştı. Teker teker gözlerini üzerimize dikti ve bir Kraliçe'nin bile tartışmasına yer bırakmayan emirler yağdırdı.

"Eleanor, Lily ile kal. Onu babamdan uzak tut." Eleanor hızlıca başını salladı.

"Alixé, sen Teller'la birliktesin. Meydan Okuma'ya kadar onu olabildiğince gözlerden uzak tut."

"Anlaşıldı," dedi Alixe.

Luther uzun, işkence dolu bir süre bana baktı, sonra Taran'a döndü. Kılıcını kınına soktu, avucunu kuzeninin omzuna koydu ve ona acımasız bir bakış fırlattı. "Onun gözünün önünden ayrılmasına izin verme. Bir saniye bile."

"Yapmayacağım," diye yemin etti Taran. "O benimle güvende."

Luther kıpırdamadı, sessiz bir meydan okumayla bakıyordu. "Taran," dedi sessizce.

Taran kendi elini Luther'in omzuna koydu ve sıkıca salladı. "Biliyorum kuzen. Hayatım pahasına."

Luther keskin bir nefes verdi ve iterek kapıya yöneldi.

"Bekle," diye seslendim yanına koşarken. İlk başta durmadı, görünüşe göre düşüncelerinin karanlığında kaybolmuştu. Eline uzandım ve tenim onunkine değdiği anda ikimiz de olduğumuz yerde donup kaldık. "Gerçekten Remis'in Teller ya da Lily'ye zarar vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama işimi şansa bırakmayacağım." "Ne yapacaksın?"

Tamamen bana döndü ve gözlerini benimkilere dikti. Bakışları kargaşa ve tehditle doluydu, ama fırtınanın altında hala kırık kalbini görebiliyordum, affedilmem için yalvarıyor, beni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağına yemin ediyordu.

"Ne yapmam gerekiyorsa."

Tereddüt etti, ayrılmış dudaklarında daha fazla kelime gizleniyordu, ama onları sert bir çizgi halinde birbirine bastırdı. Elimi hayal edebileceğim kadar hafif bir şekilde okşayarak beni bıraktı ve uzaklaştı.

CHAPTER

OTUZ BEŞ

Ölümlü Şehir'deki şifacı merkezine geri dönmek, şifacı olarak kariyerimi bıraktığım için yeterince garip bir deneyimdi.

Ama bunu Lumnos Kraliçesi olarak, kolumda Prenses Lilian varken, Taran ve bir grup Kraliyet Muhafızı dışarıda gezinirken yapmak? Bu, berrak bir rüyanın içinde ilerlemek gibiydi. Detaylar canlı ve tanıdıktı ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Hiçbir şey tam olarak *uymuyordu*.

Haftalar önce Lily şifacılık mesleğini öğrenmek istediğini itiraf etmişti. Zamanım tükenirken, ona yardım etme sözümü tutmaya kararlıydım. Ayrıca onu saraydan ve Remis'ten uzak tutmak için mükemmel bir bahane olması da zarar vermedi.

"Birkaç hayat kurtarmak için güzel bir gün," diye seslendim kapıdan içeri girerken. Bu, yıllardır yaptığım neşeli selamlamanın aynısıydı, ancak bugün sıradan hafifliğim yalan gibi hissettiriyordu.

"Diem!" Maura bir çığlık attı ve ayağa fırladı. "Nasıl-ne yapıyorsun-yani, burada her zaman hoş karşılanırsın elbette, ama- neden?"

"Bir takas teklif etmek istiyorum." Büyük bir hasır sepet tuttum. "Envanteri yeniden doldurmak için malzeme karşılığında çalışma odasında birkaç saat."

Maura içindekilere baktı ve yüzü donuklaştı. "Bu...?" "Şahin çiçeği, yıldız ısırgan otu ve tatlı allık mantarı," diye cıvıladım. Karanlık sislerimin arasından parlayan gerçek bir mutluluk ışıltısı. "Onları saray bahçelerine diktirdim."

Lily kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde aramıza bakarken Maura ağzı açık bakmaya devam etti.

"Bunlar nadir bulunan şifalı bitkiler," diye açıkladım. "Ölümlülerin ekmesi yasak, satın alması ise çok pahalı."

"Neden ekim yapmaları yasak?" diye sordu.

"*Ölümlüler* için yasak," diye düzelttim. "Bu bitkiler çok yüksek fiyatlara alıcı buluyor ve kayda değer herhangi bir ürün sadece Soydan Gelenlerin sahip olduğu çiftliklerde yetiştirilebilir."

"Bu adil görünmüyor. Şifalı bitkiler için bir istisna olmalı."

Maura ve ben birbirimize bilmiş bilmiş baktık.

"Belki de," diye kabul ettim. "Ya da belki de bu kural hiç olmamalı. Belki de ölümlü ve alçalmış çiftçilere her konuda eşit davranılmalıdır."

Lily ağzını açıp kapattı, sonra bu hareketi tekrarladı, denizden koparılmış ve tekrar içine atılmak için soluk soluğa bekleyen bir balık gibi görünüyordu.

Zihninin hepimize verilen aynı açıklamaları -bu yasaların ölümlüleri korumak, onları yalnızca Alçalmışların güvenle halledebileceği meselelerden korumak için var olduğunu- evirip çevirdiğini ve hoş bir sürpriz olarak sonunda onaylamayan bir kaş çatmayla bunları reddettiğini görebiliyordum.

İç çekti. "Luther de bir keresinde bana aynı şeyi söylemişti. Sanırım daha dikkatli olmalıydım."

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi yaptı?"

"Kraliyet Konseyi'ne katılmadan önce bana yasaları öğretmek istedi ama..." Yanakları kızardı. "Siyaset hakkında konuşmaya başladığında, itiraf ediyorum ki ben... şey... I..."

Kolunu dürttüm. "En azından ölümlüler ve soyundan gelenlerin her zaman ortak bir noktası olacak: büyük kardeşlerini dinlememek."

Lily bana rahatlamış bir gülümseme verdi, ancak kaşlarının arasındaki küçük kırıksıklık bana zihninin hala yakında göz ardı edemeyeceği bir sorunu çiğnediğini söyledi.

Güzel.

Sepeti Maura'ya uzattım. "Saray bahçıvanına tüm kırpıntıların buraya gönderilmesi talimatını verdim. Eğer bundan sonra teslimatlar devam etmezse..." Yutkundum. "...gelecek haftadan sonra, Luther ile konuşun. O halledilmesini sağlayacaktır."

Maura yüz hatlarında öyle bir acıma ifadesiyle bana baktı ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Çok düşüncelisin," dedi. "Yetimhane için yaptıklarını duydum. Artık iki kat daha fazla çocuk alabiliyorlar, biliyorsun."

Kalbim memnuniyetle çarpmasına rağmen sözlerini duymazdan geldim. Hanoverre Hanesi'yle olan felaket toplantımdan bu yana geçen haftalarda

ölümlülere yardım etme fırsatı Meydan Okuma Dönemi ile başlayıp bitebilirdi. Naip olarak Remis'in rızası olmadan yapabileceğim çok az şey vardı, ancak birkaç küçük isyan eylemi gerçekleştirdim.

Her öğün sunulan devasa büfelerdeki dağlar kadar yiyeceğin çöpe gitmesini izledikten sonra, iki mutfak hizmetlisine rüşvet vererek artıkları zor durumda olduğunu bildiğim ailelere ulaştırmalarını sağlamıştım. Ölümlü tarihi ve kültürüyle ilgili bir dizi yasaklı kitap da *gizemli bir şekilde* saray arşivlerinden kaybolmuş, ölümlü okulunun raflarında Kraliyet'in mührünü ve yasalardan muafiyet notunu taşıyarak yeniden ortaya çıkmış ya da çıkmamıştı.

Alix'e bile entrikalarım dahil etmiştim. Luther'in Kraliyet Muhafızları'ndaki ikinci komutanı olarak, Ölümlü Şehir'de devriye gezen Alçalmışlar üzerinde yetkisi vardı. Uzun bir konuşmadan sonra, onları denetlemede daha aktif bir rol üstlenmeyi ve kendisinin haberi olmadan ölümlüler arasında şiddet yanlısı tavırlarıyla ün salmış bazı muhafızları görevden almayı kabul etmişti.

Bu girişimlerden herhangi birinin beni hayatta tutup tutmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak tüm berbatlıklarım ve gergin ilişkilerim arasında, bu jestler yaklaşan karanlığı uzak tutan tek şeydi.

"Gidin o zaman," diye homurdandı Maura, bizi çalışma odasına doğru kışkırtarak. "İstedığınız kadar kalın ama gözlerden uzak durun, yoksa sırf sizi görebilmek için hasta numarası yapan bir sürü insan sıraya girecek."

Lily'yi arka tarafa yönlendirdim ve orada envanterdeki her bir öğeyi ve çeşitli kullanımlarını açıklamaya başladım. Hevesle izledi, notlar aldı ve çok daha gelişmiş bir stajyerden bekleyebileceğim düşünceli sorular sordu.

Aslında, yüz ifadesinin ilgiyle aydınlanmasını izledikçe, Lily'nin bir ölümlü olsaydı şifacı olarak ne kadar uygun olacağını daha iyi anladım. Çalışkan ve sorumluluk sahibiydi, bitkiler konusunda keskin bir zekâsı vardı ve başkalarına, özellikle de Teller ve benim gibi dışarıdan gelenlere yardım etmekten gerçek bir keyif alıyor gibiydi.

Kraliyet statüsünün herhangi bir ticaretle uğraşmasını, özellikle de ölümlülere özgü bir ticaretle uğraşmasını neredeyse imkânsız kılmasından dolayı içimde bir üzüntü hissettim; ancak *çalışmadığı için soyundan gelen bir kraliyete* acıdığımı fark ettim.

Aylar önce bu düşünceyle alay ederdim ama son zamanlarda gözlerim baskıcı rejimin iki yüzüne açılmıştı. Ölümlüler

Adaletsizliğe mahkûm olanlar sadece ölümlüler değildi ve onun yok olmasından kazançlı çıkacak olanlar da sadece ölümlüler değildi.

Lily'ye küçük kuzenlerinin günlük sıyrıklarının tedavisinde faydalı olabilecek bir avuç basit merhemi karıştırma görevi verdim. Onu izledikten ve ara sıra tavsiyelerde bulunduktan sonra, onu işiyle baş başa bıraktım ve annemin Soydan gelen zehirler ve panzehirleri hakkındaki notlarını yeniden okuyarak kendi görevime başladım.

Ne olur ne olmaz.

"Onunla evlenmeyi kabul edeceğim, biliyorsun," dedi Lily birkaç dakika sonra, sesi neredeyse duyulamayacak kadar yumuşaktı. Havanda yaprak ezerken gözlerini işinden ayırmıyordu. "Herkesin kavga etmesini önleyecekse Roderyck Byrnum'la evlenirim. Benim için sakıncası yok."

Ona bir bakış attım. "Başkalarını mutlu etmek biriyle evlenmek için doğru sebep değildir, Lily."

Gönülsüzce omuz silkti. "Roderyck o kadar da kötü değil. Hanesi küçük ama hızla büyüyorlar ve neredeyse her diyarda iş anlaşmaları var. Onlarla ittifak yapmak Corbois Hanesi için iyi olacaktır. Böylece Luther artık benim için endişelenmek zorunda kalmaz ve babam da ona ya da sana bu kadar kızmaz. Ve Teller..."

Sesi soluklaştı. Yüzünü gizlemek için çenesini aşağı eğdi.

"Aileye başka şekillerde de yardım edebilirsin," dedim nazikçe. "Okulu bitirdikten sonra benim danışmanım olabilirsin. Hatta şifacılık eğitimine burada devam edebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Eğer reddedersem, Roderyck'le evlenmek için Eleanor'u seçebilir. Neden o benim yerimi almak zorunda olsun ki?"

Ellerim annemin günlüklerini sıkıca kavradı. "Ben yaşarken ve nefes alırken hiçbir Corbois kadını zorla evlendirilmeyecek."

"Zorlanmıyoruz." Ses tonu alışılmadık bir şekilde savunmacı bir hal almıştı. "Biz sadece ailemiz için en iyi olanı yapmak üzere yetiştirildik. Eğer babama hayır dersem, o da buna saygı duyacaktır. Bu benim seçimim."

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Emin misin? Çünkü o-"

"Evet, eminim," diye homurdandı Lily. Sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Ağabeyime çok benziyorsun."

Bunu bir iltifat olarak mı yoksa bir hakaret olarak mı algılamam gerektiğinden emin olamayarak tereddüt ettim.

"İkiniz de iyi niyetlisiniz," dedi, "ve ikiniz de beni korumak istiyorsunuz. Ama ikinizden biri benim korunmak isteyip *istemediğimi* sordu mu?"

Bir yanıt vermek için ısırmaya başladım, sonra kendimi durdurdum. Lily'nin doğuştan gelen sevimliliği onu masum ve dünyanın acımasız gerçekliği karşısında savunmasız bir çocuk olarak görmemi kolaylaştırıyordu ama bu gerçeklerden çok uzaktı. Zeki ve inanılmaz derecede anlayışlıydı. Alçalmış toplumun nasıl işlediğini benden çok daha iyi anlıyordu. Ve ben hoşlanmasam bile kendi kararlarını verme yeteneğine sahipti.

"Belki istediğim her şey bu değil," diye devam etti, "ama siz de Kraliçe olmak istemediniz. Sen kendi rolünü kabul ettin, ben de kendi rolümü kabul etmeyi seçebilirim."

Notlarımı bir kenara bıraktım ve dirseklerimle tezgâha yaslanarak ona katıldım. "Anlıyorum," diye iç geçirdim. "Gerçekten anlıyorum. Ama başka bir nedeni daha var."

Lily'nin kaşları yukarı doğru kalktı.

Bakışlarından kaçınmak için çalışma masasının yontulmuş tahtasını takip ettim. Son zamanlarda beni rahatsız eden bu korkuları paylaşmak zorunda kalmamayı umuyordum. Henüz itiraf etmeye hazır olmadığım çok fazla şeyi açığa çıkarıyorlardı.

"Eğer Zorlu Görev'den sağ çıkamazsam," dedim yavaşça, "ve Luther Kral olursa, sana ihtiyacı olacak. Güvendiği kişiler yakınında tutması gerekecek ve senden daha fazla güvendiği kimse yok. Eğer Byrnum Hanesi'ne katılmak için ayrıldıysan..."

Yüzündeki sıkıntı ifadesinden sözümü bitirmek zorunda olmadığımı anladım. Sevgili kardeşinin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olamama fikri - Lily'nin fikrini değiştirebilecek bir şey varsa o da buydu.

"Özgürce seçtiğin hiçbir şey için seni asla kınamayacağım, Lily. Senden sadece kim olman gerektiğini keşfetmen için kendine zaman vermeni istiyorum. Bir ay önce zavallı, tanınmayan bir ölümlü şifacıydım ve şimdi Kraliçe'yim. Ve belki gelecek ay..." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Tanrıların ne hazırladığını kimse tahmin edemez."

Lily sessizlik içinde dudağını çiğneyerek ellerine baktı.

"Biraz daha bekle, tek istediğim bu," diye ısrar ettim. "Kendin için değilse bile Luther için."

Sessizlik aramızda uzayıp gitti. İşime dönmeden önce sözsüz bir destek gösterisi olarak avucumu onun elinin üzerine koydum.

"Onu hâlâ önemsiyor musun?" diye sordu
usulca. Olduğum yerde durdum ve irkildim.

"Lily..."

"O da karanlık bir yerde, biliyorsun. Tıpkı senin gibi. Yıkılmış durumda. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. *Seni* hayal kırıklığına

uğratmış gibi hissediyor.

o zaman *herkesi* hayal kırıklığına uğratiyor, çünkü senin-" "Lily, lütfen, bu benimle Luther arasında."

"Birbirinize sandığınızıdan çok daha fazla benziyorsunuz. Keşke bilseydin, keşke o-"

"*Lily.*" Sandalyeme çöktüm, sonra annemin dergilerinden birini daha kaptım ve yüksek sesle açtım. "İşinizin başına dönün."

"Ondan nefret mi ediyorsun?"

Yüzüm ona doğru döndü. Gece mavisi gözleri yuvarlaktı ve dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Hayır," diye fısıldadım.

"Hayır," diye fısıldadım. "Seni sonsuza dek kaybetti mi?"

Bu sefer cevap vermedim.

ALIXE'in kardeşimin yanına gitmesi ve Luther'in hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmasıyla, büyü eğitimim artık -Tanrılar *yardımcım olsun-sadece* Taran'ın elindeydi.

İlerleme kaydedemediğimiz haftalar ikimizi de huysuzlaştırmış olsa da, seansımızı iptal etmesi için yalvarmamı reddetmişti, bu yüzden ölümlülerin yöntemiyle, yumruklar ve kılıçlarla idman yapmaya karar vermiştik. Meydan Okuma'da bana hiçbir faydası olmayacaktı ama beni içten dışa zehirleyen acımasız, çürüyen duygular için tek çıkış noktam haline gelmişti.

Kraliçelerini yaralamaktan korktukları için saldırılarını her zaman yumuşatan Alixe ve Luther'in aksine Taran asla geri çekilmedi ve ben de onu bu yüzden sevdim. İçimde biriktirdiğim öfke ve kendini yok etme duygusunu her darbeye ortaya koydum ve o da her birine eşit güçle karşılık verdi. Bu ikimizi de yara bere içinde, topallayarak ve bitkin bıraktı ama yavaş yavaş karanlığın çökmeye başladığını hissettim.

"Tamam, kabul ediyorum, iyi bir dövüşçüsün," dedi Taran çenesine bir yumruk indirdikten sonra homurdanarak. "Büyü kullanmakta bu kadar berbat olduğun için iyi bir şey."

Kılıcıyla bana vurmak için hamle yaptı, ben uzanamayacağım bir yere savrulunca kılıcını kıl payı ıskaladı. "Sen iyi bir rakipsin," dedim. "Büyü öğretmekte berbat olduğun için iyi bir şey."

Sola doğru çalım attı ve ben var olmayan saldırıyı kaçırmak için direksiyonu kırdığımda bir kahkaha attı, ardından kılıcının ucuyla beni tam sırtımın yumuşak çukurunda yakaladı.

İnledim ve hassas noktayı sıkıca kavradım. "Güzel. Bunu hak ettim."

Kılıcını suçlayıcı bir şekilde doğrulttu. "Büyü yapmaktan geri durduğun için benim öğrettiklerimi suçlama."

"Bunu daha önce de yaşadık," diye inledim. "Kendimi tutmuyorum. Her şeyi denedim Taran. Bana neden cevap vermediğini bilmiyorum."

"İstiyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. Kılıcına bir baston gibi yaslanmış, kendini beğenmiş ve kendinden memnun görünüyordu.

"Bana söyleyecek misin?" Ben zorladım. "Bunu duymak istemezsin."

"Bu seni daha önce hiç durdurmamıştı."

Homurdandı, sonra kılıcını yana savurarak yere düşmesine izin verdi. "Bir yumruk daha atarsan sana söylerim."

Bıçağımı yere attım ve sinsi bir gülümsemeyle parmak eklemlerimi kırdım.

İkimiz de dövüş pozisyonuna geçtik, yumruklarımızı çenelerimize kaldırdık ve birbirimizin etrafında daralmış gözlerle döndük.

Taran gerçekten de iyi bir dövüşçüydü. Aslında harika bir dövüşçüydü. Büyüden silahlara ve fiziksel dövüşe kadar savunmanın her alanında kapsamlı bir eğitim almıştı ve kendi cüssesindeki çoğu adamın aksine, üstünlük sağlamak için nadiren kas gücüne güvenirdi.

Ancak tüm hünerlerine rağmen Taran'ın göze batan bir zayıflığı da vardı.

"Her an olabilir," diye alay etti, ben etrafında sallanırken topuklarının üzerinde yumuşakça döndü.

Dilimi tuttum, zamanımı bekledim.

Harekete geçmem için beni kışkırtmak amacıyla birkaç kez bana doğru sarsıldı ama ben yavaşça dönmeye devam ettim.

İzliyorum. Bekliyorum.

"Böyle hoplayıp zıplayacak mısın yoksa yumruk mu atacaksın?" diye itti.

Yine de bekledim.

Sırtışı şeytani bir hal aldı. "Belki de bilmek istemezsin. Belki de kaçıyorsun-"

Thwack.

Parmak eklemim çenesine değince Taran'ın başı yana kaydı. Şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi, sonra dengesini kaybederek zindanın taş zeminine sırt üstü yuvarlandı.

Dilimi onaylamaz bir şekilde tıkırdattım. "İlk denememde. Senin için ne kadar utanç verici."

Yüzünü buruşturdu ve ovuşturdu. "İyi. Bunu ben de hak ettim."

"Eee?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak onun karşısında dikildim. "O zaman büyük sır ne? Neden sihrimi kullanamıyorum?"

Uzuvlarının gevşemesine izin verdi ve oturmak için yanındaki yere vurdu. Gözlerimi devirdim ama pes ettim ve onun yanına kıvrıldım.

"Alix'e'in tanrılığın duygularımıza bağlı olduğunu söylediği zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım ve dizlerimi göğsüme çektim, zaten konuşmanın nereye gideceği konusunda endişeliydim.

"Tanrılığın duygularımızdan beslenebilmesi için gerçekten duygularımızın *olması* gerekir. Ve sizin yok. Artık yok."

"Taran, annem kayıp, babam öldü, kardeşim tehlikede ve ben de muhtemelen ölmek üzereyim. İnan bana, duygu sıkıntısı çekmiyorum."

"Belki oralarda bir yerde, ama onları *hissetmene* izin vermiyorsun." Başımı üzüntüyle salladı. "Buraya geldiğinde hayat doluydun. Güldün, ağladın, flört ettin, sinirlendin. Luther'i ölümle tehdit ettin. *Lumnos'un yarısını ölümle* tehdit ettin. Bunlardan herhangi birini en son ne zaman yaptın?"

Bacaklarımaya daha sıkı sarıldım ve çenemi dizime dayayıp sessiz kaldım.

"Senden bir şeyler koparmak için kavga çıkarmaya çalışıyordum ama sen

bana kızmıyacaksın bile. Gerçek bir şey hissetmeye başladığın an, onu kapatıyorsun."

"Ben sadece... Biraz daha zamana ihtiyacım var," diye mırıldandım.

"Biliyorum." Uzanıp elimi tuttu ve nasırlı avucunun içine aldı. "Ama vaktin yok Queenie."

İçimi çektim ve onun yanında soğuk zemine uzandım, başımı arkaya yaslarırken gözlerimi kapattım.

Daha önce her gün yaptığım gibi, tanrısallığı harekete geçirebilecek bir duygu, bir öfke ya da üzüntü dalgası yaratmaya çalıştım. Elimi bir ateş çukuruna sokmak gibiydi.

İçinde tehlikeli bir sıcaklık yatıyordu, ama zihnim bunun acısını kaydetmeye başladığı anda, uyuşukluğun soğuk güvenliğine geri döndüm.

Bu artık bilinçli bir seçim değil, bir refleks, bir hayatta kalma eylemiydi. Çünkü eğer gerçekten teslim olur ve o cehenneme girersem, geri çıkabileceğimden emin değildim.

"Diem?"

"Evet?"

"Biz arkadaşız, değil mi?"

Onu o kadar uzağa ittiğimi ve bundan bile şüphe duyduğunu fark edince içim burkuldu.

Elini sıktım. "Elbette öyleyiz. Benim için çok şey ifade ediyorsun Taran."

"O zaman size ciddi bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Başımı çevirip destekleyici bir gülümsemeyle baktım. "Bana her şeyi sorabilirsin."

"Sen ve Luther ne zaman hepimizin acısına son verip birbirinizi becereceksiniz?"

"*Taran*," diye boğuldum.

"Türemiş insanlar ölümlü insanlardan daha büyüktür, biliyorsun. *Her* yönden. Lu ile bir gece geçersen, o ölümlünün adını bile unutursun. Kahretsin, kendi adını bile unutursun."

Elimi onunkinden çekip yan tarafına sert bir yumruk attığımda kahkahalarla kükredi, tüm yüzüm kıpkırmızı oldu. "Beni kızdırmak için yaptığın girişimlerden biri daha mı bu?"

"Belki," diye itiraf etti sırtarak. Uzaklaşmaya çalıştım ve beni belimden tutarak geri çekti. "Yine de bir cevap istiyorum."

"Taran," diye uyardım. "Ben nişanlıyım."

Gözlerini devirdi. "Evet, babanın cenazesine zamanında katılma zahmetine katlanamayan bir adama. Sonunda geldiğinde, yas tutan *sen olduğun halde* sana en sevdiği köpeğini öldürmüşsün gibi baktı. Baloda söylediklerine bakılırsa seninle sadece Kral olmak için evlenmek isteyen bir adam."

"Karışık bir durum. Ve bu seni ilgilendirmez."

"Dinle, eminim çok iyi bir insandır... yani, eminim çok iyi bir insan olduğunu düşünüyordur... ama onun Luther'den daha iyi bir adam olduğuna gerçekten inanamazsın."

Çenemi oynattım ama bir şey söylemedim.

"Luther senin için kendini kılıçtan geçirirdi. Seni korumak için her şeyi riske atardı."

"Bunu senin için de yapardı. Ya da Alixe, Eleanor ya da Lily için."

"Evet, yapardı, ama biz-"

"Ve bu nedenle, bunları tamamen yabancı biri için de yapardı." "Evet, doğru, ama-"

"Aslında o bunları yabancılar için zaten yaptı. Birçok kez." "Bir dakikalığına mantıklı olmayı bırakabilirsen-"

"Luther'in iyi bir adam olduğuna beni ikna etmene gerek yok Taran. Bunu zaten biliyorum."

"Hayır Diem, bildiğini sanmıyorum. Pek sanmıyorum."

Taran'ın ses tonu alışılmadık derecede ciddileşmişti. Ona baktığımda gözlerinde bir yumuşaklık, pek sık görmediğim derin bir ciddiyet vardı.

"O tanıdığım en iyi adam, şimdiye kadar tanıdığım en iyi adam. Ve bunca yıl boyunca bir kez bile kendini ön plana çıkarmadı. Yaptığı her şey başkasına yardım etmek içindi. Size bir ömür boyu yetecek kadar hikaye anlatabilirim. Kötü durumlardan kurtulmalarına yardım ettiği insanlar, hayatlarını kurtardığı çocuklar-"

Taran durdu, kendini tuttu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda panikle doldu.

"Yarı ölümlü çocukları biliyorum," diye mırıldandım. "Bana anlattı."

"Öyle mi?" Omuzları gevşedi ve sırtarak başını salladı. "*Bunu* tamamen yabancı birine söylemezdi, değil mi?"

Hafifçe homurdandım. "Hayır, sadece güvenini kazanmak için çabaladığı şüpheli yeni Kraliçe'ye."

"*Dur*," diye hırladı. Sesi ve yüzü taş gibi sertleşmişti. "O entrikacı saray hıyarlarından biriymiş gibi davranma. O bundan daha iyisini hak ediyor."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Luther'in güdülerini sorgulamak, onun iyi yüreğinin kanıtları beni kendiminkine biraz fazla yakından bakmaya ittiğinde her seferinde yaslandığım bir koltuk değneği haline gelmişti. Gerçekle yüzleşmektense konuyu saptırmak daha kolaydı. Ve Luther bundan daha iyisini hak *ediyordu*.

"Ben nişanlıyım," dedim tekrar, öncekinden daha az emin bir şekilde.

Taran yanımda doğrulup oturdu. Bir elini koyu sarı dalgalarının arasında gezdirdi, sonra öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı ve bana acıyla baktı.

"Seni bekleyecek, biliyorsun. Bu onu mahvedecek ama yapacak. Arkasına yaslanacak ve senin o ölümlüyle evlenmeni izleyecek. Sen o pisliğin başına bir taç geçirip kaç on yılı kaldıysa o süre boyunca kendini kral ilan ederek ortalıkta dolaşmasına izin verirken o seni tüm krallığa karşı savunacak. Ve öldüğünde, Luther sen yas tutarken sana sarılacak. Hayatına devam etmen yüzyıllar alsın bile. Ve Kindred korusun, o adamdan çocuklarınız olursa, Luther onlar için de orada olacak, şimdiye kadar sahip oldukları en iyi amca olarak. Ve ölümlü babaları öldüğünde, Luther ortaya çıkacak ve onları kendi çocuklarıymış gibi sevecektir."

Gözlerime keskin bir yanma vurdu. Onları sıkarak kapattım.

"Luther yanınızda duracak ve her gününüzde sizi sevecek. Ve tek kelime etmeyecek. Tüm sefil hayatını senin mutluluğunu korumak için harcayacak ve bir gün senin onu göreceğini umacak. Prens Luther'i, Baş General'i ya da danışmanı değil, *onu*."

Konuşmaya çalıştım ama boğazım düğümlendi, kalbimin de aynı şeyi yapmasını umutsuzca isterken kargaşamı saklamak için eriyerek kapandı.

"Ve Kindred bana yardım ediyor Queenie, ama bunu ona yaparsan... Sana tapıyorum, hayatımıza girdiğin için Kutsal Lumnos'a şükrediyorum. Kiminle evlenirsen evlen seni Kraliçem olarak savunacağım. Ama Luther'e bunu yaparsan..."

"Onu incitmek istemiyorum," diye zorladım. "Ona kızgınlım ama kalbini kırmak istemiyorum."

"O zaman yapma."

Gözlerimi açtığımda Taran yüzünü ovuşturuyor ve uzaklara bakıyordu. "Benim için karşılığını ödeyemeyeceğim kadar çok şey yaptı," diye mırıldandı kendi kendine, sanki içsel bir tartışmayla savaşıyormuş gibi. "Bu... en azından bunu yapabilirim. Bunu istemeye hakkım yok ama... Fortos'un taşakları, öğrenirse beni öldürür..." Derin bir nefes verdi. "Siktir et. Bunu senden asla istemezdi, o yüzden ben isteyeceğim. Ona bu kadarını borçluyum."

Taran bana doğru döndü. Yakınıma eğildi ve yüzümü ellerinin arasına alarak gözlerimizi buluşmaya zorladı. "Bırak onu. Seni hak etmeyen o aptal ölümlüyü bırak ve Luther'la birlikte ol."

"Taran..."

"İkinizin arasında daha önce hiçbir çiftte görmediğim bir şey var. Birbirinize baktığınızda sanki dünyanın geri kalanı yok oluyor."

"Taran-"

"Bu noktada, Kindred'ın bile sizi birlikte istediğine ikna oldum. Ve senin de onu istediğin çok açık. O yüzden korkaklığı bırak Diem ve Luther'ı seç."

Geriye doğru sarsıldım ve çenemi ellerinden kaptım. İçimde binlerce çelişkili tepki kanlı bir savaş veriyordu ve hangisinin galip geleceğinden tam olarak emin değildim.

"Haklısın," dedim sonunda.

Umut yüzünde pırıl pırıl parlıyordu. "Öyle miyim?"

"Evet." Yutkundum. "Benden bunu istemeye hakkın yok." Ve böylece umudu da yok oldu. "Kiminle birlikte olmaya karar vereceğim benim seçimim. Senin değil, Kindred'ın da değil."

"Bunun senin seçimin olduğunu biliyorum, ben sadece-"

"Ve bu diyardaki herkesin kiminle evlenmem gerektiği ya da kiminle evlenmemem gerektiği konusundaki fikirlerini duymaktan bıktım usandım."

"Diem, ben-"

Ayağa kalktım, sesim her kelimede daha da yükseliyordu. "Ne istediğimi bilmiyorsun. Beni hiç tanımıyorsun, Taran. O yüzden bu işe karışma."

Taran ayağa fırladı ve yüksek boyundan bana baktı. "Biliyor musun? Sen de haklısın. Seni tanıdığımı ya da en azından nasıl biri olduğunu bildiğimi sanıyordum. Belli ki yanıltılmışım."

"Bu senin şanslı haftan," dedim acı acı. "Üç gün içinde benden sonsuza dek kurtulacaksın. Hem sen hem de Luther."

Yüzü düştü, öfkesi toza dönüştü. "Queenie," diye mırıldandı. Bana doğru uzandı ama ben elinden kurtuldum ve uzaklaştım.

CHAPTER OTUZ ALTI

Ev resepsiyonunun son **günü** gelmişti.

Bugün, Yirmi Ev'in sonuncusu ile tanışacaktım.

Ghislaine, az sayıda üyesi olan küçük bir aileydi ama altın ticaretindeki kurnazlıkları sayesinde şaşırtıcı bir servete sahipti. Toplantıların sona ermesinin bir rahatlama duygusu getirmesini ya da en azından durumuma kasvetli bir son vermesini bekliyordum, ama bunun yerine her zamankinden daha endişeliydim.

"Sonuncusu," diye şarkı söyledi Eleanor, toplantı odasına doğru yürürken bana gülümseyerek. "Ve bitirmek için ne mükemmel bir Ev. Ghislaine Hanesi asla *kimseyle* kan davası gütmmez."

"Bu da demek oluyor ki bu seferkini göğsümde gerçek bir bıçakla bitireceğim," diye homurdandım.

Sırıttı ve elimi okşadı. "Sanırım bugün gerçekten güvendesiniz. Ghislaine Hanesi en alttaki hane olarak herhangi bir sorun çıkaramayacak kadar savunmasız."

Doğrusu, Meydan Okuma'ya iki gün kala, bu toplantının son derece iyi ya da son derece kötü geçmesinin pek bir önemi yoktu. Yirmi Hane taleplerini ortaya koymuş, ben de tekliflerimi sunmuştum. İki taraf da geri adım atmadı. Şimdi sadece kaderimin ortaya çıkmasını bekleyebilirdim.

"Hepimiz buradayken Lily ve Teller'ı korumasız bırakmanın güvenli olduğundan emin miyiz?" Ben sordum.

Arkamda Taran sözsüz bir homurtu çıkardı. Ona sorgulayan bir bakış fırlattım ama gözlerimle buluşmayı reddetti. Bir gece önceki tartışmamızdan beri konuşmamıştık, bu da beni gölgeleme görevini özellikle garip hale getirmişti.

"Odanızda güvende olacaklar," diye beni temin etti. "Ve korumasız sayılmazlar. Perth'e onlarla birlikte ve Kraliyet Muhafızlarının yarısı odanızın dışında sıraya dizilmiş durumda."

"Ve hepsi Remis'e hesap veriyor," diye mırıldandım. "Sadece birkaç gün daha," dedi mutlu bir şekilde. Cevap vermedim.

Taran sonunda konuştu, sesi kısık. "Remis onlara zarar vermez. Bundan kazanacağı bir şey yok ve denerse Luther'in onu öldüreceğini biliyor."

Eleanor başını salladı. "İyi olacaklar. Luther sadece Lily olduğu için aşırı korumacı davranıyor."

"*Diem* olduğu için aşırı korumacı davranıyor."

Tekrar Taran'a baktım ve o da bana dolu dolu bir bakış fırlattı.

Toplantı odasına son kez girdiğimizde Remis, Garath ve Aemonn bir köşede toplanmış, sessiz ama hareketli fısıldaşmalarla konuşuyorlardı. Alixe çoktan oturmuştu. Onda bir *gariplik vardı*. Normalde Luther'in soğukkanlı tavrını paylaşmasına rağmen, bugün yüz hatları endişeyle gerilmişti.

Beni görünce ayağa fırladı. Ben ona doğru ilerlerken, Aemonn usulca yoluma çıktı.

"Majesteleri," diye mırıldandı, yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Son Ev Resepsiyonunuz için tebrikler. Kesinlikle *ilginç* bir süreç oldu." Göz kırptı, masmavi gözleri alt metinle parlıyordu.

Omzunun üzerinden Taran ve Alixe'in fısıldaştıkları yere baktım. Aemonn yer değiştirerek görüşümü engelledi.

"Konuşma fırsatımız olmayalı çok uzun zaman oldu," dedi. "Sohbetlerimizi çok özledim."

"Meşguldüm." Yalan, meşgulden *başka bir* şey değildim, günlerimin çoğunu odamda tek başıma somurtarak geçiriyordum, ama Aemonn'la geçirdiğim zamanın her zaman içerdiği flört için sabrımı kaybetmiştim.

Ses tonumdaki kesiklik karşısında başını eğdi. "Seni kısa bir süreliğine çalabileceğimi umuyordum-"

"Diem," diye tısladı Eleanor. Taran ve Alixe'e katılmıştı ve çılgınca bana el sallıyordu.

"Um, lütfen beni affedin. Yapmam gereken..." Onu geçmeye çalışırken sesim kesildi.

Eli üst koluma kenetlendi ve beni yerime geri çekti.

Şok içinde ona baktım. Kaslarım tepki verme dürtüsüyle seğirdi ve eğitimimi uzak tutmak ve onu yüzüstü taş zemine göndermemek için ısırmak zorunda kaldım.

"Tam olarak bitirmemiştim," dedi hastalıklı bir tatlılıkla. "Çek ellerini üzerimden."

"Sizin için yaptığım onca şeyden sonra, sanırım birkaç dakikanızı ayırmaya hakkım var."

Altın tenli bir yumruk aramıza girdi ve bileğini yakaladı.

"Çek ellerini pislik," diye hırladı Taran.

Geniş göğsünü kardeşine yaslayarak onu yeniden huzursuz bir zemine itti. Aemonn onun bakışlarına karşılık verdi, alınları vahşi koçlar gibi birbirlerine doğru eğildi.

Farklı kişilikleri bu ikilinin kardeş olduğunu hatırlamayı çoğu zaman zorlaştırıyordu ama şu anda bu hiç bu kadar net olmamıştı. Sadece güneşte kızarmış tenleri ya da kum sarısı saçları değil, gözlerinde yılların nefreti de kaynıyordu - sadece bir ailenin kışkırtabileceği türden derin bir kişisel kin.

Aemonn dikkatini tekrar bana çevirdi. "Beni gerçekten görmezden gelmemelisin Diem. İlişkimizin samimi kalmasında çıkarı olan tek kişi ben değilim, değil mi?" Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı, kendi ince tehdidinden memnun olmuştu.

Taran karşılık olarak hırladı. "Seni pis, aşağılık, iğrenç, çürümüş çöp parçası, seni-"

"Taran," dedim sakince. "Kardeşini bırak."

Gözlerini bana dikti. "Diem, seni itip kakmasına izin verme."

"Bırak Aemonn gitsin," diye tekrarladım. "Lütfen."

Taran yüksek sesle homurdandı ve kardeşinin elini bir hamleyle bıraktı ama heybetli pozisyonundan kıpırdamadı.

Aemonn ona muzaffer bir sırıtışla karşılık verdi. "Bayanı duydun. *Kışt*."

Taran göğsünü öne doğru şişirerek kardeşinin bir adım daha geriye sendelemesine neden oldu.

"*Taran*," diye uyardım.

Bakışları bana kaydı, artık inançsızlık ve b i r a z d a ihanetle karıştı. Öfkelendi ve arkasını döndü.

Taran'a ulaşamadığım an harekete geçtim.

Ön kolumu daire şeklinde döndürerek Aemonn'un elini sert bir darbeye uzaklaştırdım, sonra dirseğini kendi dirseğimle kilitledim, böylece kolu

doğal olmayan bir açıyla sırtına vurdu. Geriye doğru eğildi ve acı dolu bir şaşkınlıkla havladı.

Ağzım kulağına değene kadar eğildim. "Benim için ne yaptığın ya da hangi sırları bildiğin umurumda değil, Aemonn - benim hiçbir parçamı almaya *hakkın yok*," diye tısladım. "Ve eğer beni bir daha böyle yakalarsan, ellerim yerine bıçaklarımı kullanırım."

Bir grup tanıdık olmayan yüz odaya girmeye başladı, sonra bizi görünce donup kaldılar. Remis ve Garath yeni gelenleri selamlamak için geçerken bana aynı şekilde kaşlarını çattilar ve ben de Aemonn'u elimden hızla bıraktım.

"Bu *büyük* bir hataydı," diye homurdandı. "Özrünü kabul ediyorum," dedim kuru bir sesle.

Başka bir üstü kapalı tehdit savuramadan ona arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Taran sevinçle bana baktı. "Söylediğim her şeyi geri alıyorum," diye nefes aldı. "Sana bir daha asla kızmayacağım."

"Oldukça şüpheli. Taran, neler oluyor? Neden herkes fısıldaşıyor?"

Eğlencesi kayboldu. "Remis tam bir göt."

Nefesim kesildi. "Lily, o iyi mi? O-"

"Majesteleri," diye seslendi arkamdan bir ses. Kollarını açmış bana doğru yürüyen bir adam görmek için döndüm. Boynundan sarkan altın zincirler, kulaklarını ve kaşlarını kaplayan altın küpeler ve kıyafetine işlenmiş altın iplikler gibi yaldızlı inceliklerle doluydu. Saçları bile sarı metalle kaplanmış gibiydi.

"Hoş geldiniz, Ghislaine Hanesi," dedim zorla kucaklaşırken.

Remis toplanmış sandalyeleri işaret etti. "Başlayalım mı?" dedi her zamanki diplomat sıcaklığıyla.

"Luther'i kaçırıyoruz," dedim. "O gelene kadar beklemeliyiz."

"Gerek yok," dedi Remis. "Oğlum bugün katılmayacak. Lütfen herkes yerlerine otursun."

Soğuk bir ürperti tenimde gezindi. Daha fazlasını öğrenmek için Remis'in bakışlarını yakalamaya çalıştım ama göz temasından dikkatle kaçınıyordu, odağı tamamen ziyarete gelen Alçalmışlar'daydı.

Dikkatim, sandalyesine gömülmek için çoktan geri adım atmış olan Taran'a yöneldi. Tek önerisi başını sessizce sallamak oldu. Duruşumu korudum, ne kadar olay çıkarmak istediğimi tartışıyordum ki ağzından tek bir kelime çıktı: "*Sonra*."

İsteksizce yerime geçtim. Luther tehlikedeysen Taran'ın beni saatlerce politik tavırlarla oyalamasına izin vermeyeceğinden emindim.

Yoksa yapar mıydı? Luther'i önemsiz bir toplantıyı onun yardımına koşturmayı tercih edecek kadar az önemseydiğime mi inanıyordu?

Ama yine de... *yapmayacağımı* düşünmesi için ona herhangi bir sebep vermiş miydim?

Sonraki iki saat tam bir işkenceydi.

Gözlerimi Luther'in her an içeri girebileceğini umduğum açık kapıya değil de Ghislaine Evi'nin üyelerine dikmek çaba gerektiriyordu. Gülümseyip yavan sözler söylerken, zihnim giderek felakete dönüşen açıklamalar icat ediyordu. Parmaklarım, kollarımı Teller ve Lily'ye dolayıp zarar görmediklerinden emin olma ihtiyacıyla titriyordu.

Ve Luther da.

Kendi yakın çevremi görüş alanımın dışında oturmasına izin verdiğim için kendime lanet ettim. Cesaret edebildiğim kadar sık sandalyemden zıplayarak kadehimi yeniden dolduruyor ve bir bakış atma şansı yakalıyordum. En azından bu beni biraz rahatlatıyordu. Alixe'in paniği yerini teslimiyete bırakırken, Taran kaşlarını çatı ve Eleanor neredeyse benim hissettiğim kadar kaybolmuş görünüyordu.

Tahmin ettiği gibi, son Ev Resepsiyonu zararsız ve unutulabilirdi. Ghislaine Hanesi her zamanki gibi övgüler yağdırdı, Remis de aynı dalkavukça enerjiyle karşılık verdi. Ölümlüler ya da yarı ölümlüler hakkında tek bir kelime bile konuşulmadı, bu beni çok rahatlatı ve Ghislaine Hanesi *nihayet* ayrılmak için ayağa kalktığında, bir avuç cümleden fazlasını zar zor söyleyebilmişim.

Son Ghislaine koridorda gözden kaybolduktan sonra bir saniye bile geçmeden Remis'e doğru döndüm.

"Ne yaptın sen? Luther nerede?"

Remis omuzlarını geriye çekti. "Bu toplantı sadece Kraliyet Konseyi ve danışmanlarınız için. Oğlumun varlığı gereksizdi."

"Luther Kraliyet Konseyi'nde."

"Artık değil."

Taran yanıma gelerek, "Luther'in unvanlarını elinden aldı," diye mırıldandı.

Önce ona, sonra Remis'e bakakaldım. "Buna hakkın yoktu. O unvanlara ben karar veririm."

Remis soğukkanlılıkla, "Sen taç giyene kadar olmaz," dedi. "O zamana kadar Konsey'de kimin oturacağına ben karar veririm." Doubletini düzeltti. "Anladığım kadarıyla, oğlumun tüm çabalarına rağmen onu danışman olarak atamayı reddettin ve haftalardır onun danışmanlığını reddediyorsun. Minnettar olmalısınız, artık pozisyonlarımız aynı hizada."

Parmaklarım kıvrıldı, boğazımda öfkeli nefesler gümbürdedi, ancak nefretim büyük ölçüde kendi kendine dayatılmıştı. Remis, *sinir bozucu bir şekilde* haklıydı. Benim fiilen yaptığım şeyi onun yapmasına itiraz etmek için çok az nedenim vardı.

"Luther'in unvanları şimdi kimin elinde?" Alay ettim. "Dur tahmin edeyim, *sen mi?*"

"Ben." Aemonn bir adım öne çıktı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu haberi sizinle daha önce paylaşmayı umuyordum, keşke beni zamanınıza layık görseydiniz."

"Lanet olası Kindred," diye tükürdü Taran. "*O mu? Sümüklü bir* saray mensubunu Yüksek General mi yapacaksınız? Kraliyet Muhafızları'nda bir gün bile görev yapmadı."

"Ses tonuna dikkat et küçük kardeşim," dedi Aemonn. "O sümüklü saray mensubu artık hizmet etmek üzere görevlendirildiğiniz yerin sorumlusu. İkiniz de," diye ekledi Alixe'ye bir bakış atarak. "Batı kıyısının oldukça kasvetli olduğunu duydum. Belki de bataklıklarda geçireceğiniz birkaç yıl ikinize de iyi gelecektir."

Taran'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Elim, beklemesi için sessiz bir yalvarışla onunkini tutmak için uzandı.

"Ve... Kanunların Koruyucusu, artık o unvana da mı sahiptiniz?" Boğazım düğümlendi.

Taran'ın kasları elimin altında gerilirken, o da az önce benim midemi bulandıran şeyin farkına vardı.

Aemonn başını salladı, yüz ifadesi okunamayacak kadar gerginleşmişti. Bir keresinde Luther'i bu unvana sahip olduğu için katil olmakla suçlamıştı. Bu onun entrikalarından biri miydi, yoksa Luther'in gizlice yaptığı gibi yarı ölümlü çocukların infazlarını durdurması için ona güvenilebilir miydi?

Öfkemi Remis'e geri çevirdim. "İntikamın kısa görüşlü. İki gün içinde ya ben taç giyeceğim ya da Luther Kral olacak ve sen şimdi ikimizi de düşman ilan ettin. Bundan daha akıllı bir adam olduğunu sanıyordum."

Remis'in ifadesi gerginleşti. Mide bulandırıcı bir şekilde memnun görünen Garath'la bir bakış alışverişinde bulundu.

Garath, "Kardeşim sadece ailemizi güvende tutmak için yapması gerekeni yapıyor," dedi. Bana baktı, dudaklarını büzdü. "Sana en yakın olanlara ne olduğunu gördük. Kendi sevdiklerimizin de aynı kaderi paylaşmasına seyirci kalmamızı bekleyemezsiniz."

Acımasız sözleri doğrudan kalbime saplandı, zalimliği acımasız bir hassasiyetle vururken omuzlarım içe doğru seğırdi. "Siktir git," diye fısıldadım.

Garath'ın gülümsemesi daha da genişledi. Bir kolunu kardeşinin ve oğlunun sırtına koydu ve onları kapıya doğru yönlendirdi.

Eleanor, "Bu *yanlış*," diye bağırarak amcalarına doğru hışımla yürüdü ve odadaki herkesi şaşkına çevirdi. "Diem artık bizden biri ve Luther tüm hayatını Corbois Hanesi'ne adadı. Siz ikiniz ailemizi hiç umursamıyorsunuz, sadece kendinizi umursuyorsunuz."

Remis alışılmadık bir sessizlikle ona bakarken Garath kıkırdadı. "Kendine dikkat et, yeğenim," diye azarladı. "Mutfakta bulaşık yıkamamanın tek nedeni bizim cömertliğimiz."

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve kollarını kavuşturdu. "Bir daha senin kuralların altında yaşamaktansa hayatımın sonuna kadar bulaşık yıkamayı tercih ederim."

"Pekâlâ." Garath oğluna kaşlarını çattı. "Aemonn, muhafızlara söyle Eleanor'un eşyalarını hemen saraydan çıkarsınlar. Diğer Evsizlerle birlikte yaşayabilir."

Eleanor'un nefesi kesildi, Aemonn kaskatı kesildi ve Remis başını salladı. Bana ters ters baktı. "Ailemize ne yaptığını görüyor musun? Bin yıllık güç ve sen bizi *haftalar* içinde parçalara ayırmayı başardın."

Buna sevinmeliydim. Corbois Hanesi'nden başlayarak Alçalmışlar'ı içeriden çökertmek için planladığım şey tam olarak buydu. Lumnos'un en güçlü ailesinde bir daha asla kapanmayacak bir yarık açmıştım.

Ama zarar vermeyi başardığım tek insanlar, benimle aynı hizada olanlardı.

Ben.

Taran bir kolunu Eleanor'un omuzlarına doladı ve onu kendine çekti.

"İçinde

İki gün sonra Diem Meydan Okumayı kazanacak ve ikiniz bir daha asla güç sahibi olamayacaksınız."

Garath omuz silkti, oğlunun tehdidinden rahatsız olmamıştı. "Göreceğiz bakalım." Bana bir gülümseme attı. "İki gün içinde çok şey olabilir."

CHAPTER OTUZ YEDİ

Saraydan geçip Teller ve Lily'nin ana salonda kâğıt oynadıkları odama doğru ilerlerken diğerleri sessizce beni takip etti.

Dördümüzün azgın bir kasırga gibi içeri daldığımızı görünce ayağa fırladılar.

Eleanor onları bilgilendirirken Taran, Aemonn'un cinsel organlarının büyüklüğü ve taç giyme töreninden sonra onlarla tam olarak ne yapmayı planladığı hakkında renkli bir tirada başladı.

Alixé bana doğru bir adım attı. "Bu bizim için hiçbir şeyi değiştirmez Majesteleri. Yeminimizi size ettik, Remis'e değil."

Takdirle başımı salladım. "Durum ne kadar kötü? Aemonn gerçekten ikinizi de gönderebilir mi?"

"Emirleri o verebilir ama biz taç giyme törenine kadar ayrılmayı erteleyebiliriz."

Eğer bir taç giyme töreni varsa, diye düşündüm asık suratla.

"Ama," diye iç geçirdi, "Aemonn beni Genel Müdür Yardımcılığı görevinden alabilir. Eğer bunu yaparsa, muhafızları arkadaşlarınızın ve ailenizin üzerinde tutamayabilirim. Luther'e sadıklar ama gitmeleri söylendiğinde doğrudan bir emre itaatsizlik edemezler. Kendi idamlarını riske atmadan olmaz."

"Aemonn seni görevden alırsa, ikinci olarak kimi seçer? Belki onları bize yardım etmeye ikna edebiliriz."

"Iléana," diye cevap verdi Alixé ve Taran birlikte.

Kaşlarımı çattım. "Bu hiç mantıklı değil-Aemonn Iléana'dan nefret ediyor. Bunu bana kendisi söyledi."

Taran, yumruğunu taş duvara vurmaya hazır bir ifadeyle, "Elbette yaptı," diye tükürdü. "Söylediği her şey yalan."

"Aemonn ve Iléana çok yakınlar," diye açıkladı Alixe sepmatik bir yüz ifadesiyle. "İkisinin bu kadar iyi arkadaş olması Luther'le aramızda hep bir gerginlik kaynağı olmuştur."

Aemonn'la aramızda geçen her konuşmayı anında yeniden düşünerek tereddüt ettim. "Ama... kuzenlerin yemeğinde-"

"Onu Aemonn davet etti, bunu sana o mu söyledi?" Taran mırıldandı. "Luther'in onun yanına oturması için sandalyeleri o ayarladı. İkinizi ayırmak için birlikte çalışıyorlardı."

Alixé başını salladı. Gözlerindeki merhamet, bu kadar saf olduğum için yanaklarımın yanmasına neden oldu. Aemonn'un entrikaları bencilce ama zararsız görünüyordu; en yakın müttelikinin ölmeme en çok isteyen kadın olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ve Luther'e karşı içime ektiği şüphe... sinmiş kalbimin kaçmak için bir nedene ihtiyacı vardı ve Aemonn'un yalanlarını bir bahane olarak kullanmaya çok istekliydin.

Boğazımda bir yumru oluştu.

Taran, "Gerekirse Kraliyet Muhafızlarından istifa ederiz," dedi. "Kraliyet bile bir Soydan geleni kendi isteği dışında hizmet etmeye zorlayamaz. Remis'in yapabileceği en fazla şey bizi Corbois Hanesi'nden sürgün etmek olur."

"Az önce bana yaptığı gibi," diye mırıldandı Eleanor, şoka girmiş ve biraz da yeşil görünüyordu. Lily onun elini tuttu ve sıktı.

"Sadece iki gün," dedi Alixe ısrarla. "Planları ne olursa olsun, o kadar uzun süre hayatta kalabiliriz."

İki gün.

Başım zonklamaya başladı.

Teller kasvetli bir bakışla bana döndü. "Diem, taç giyme törenine katılmalısın. Eğer olmazsan-"

"Farkındayım," diye tersledim. Başını eğdi, gözlerini öyle bir kıstı ki, bunun benim açığa vurmak istediğimden daha fazlasını gördüğü anlamına geldiğini biliyordum. Tekrar Alixe ve Taran'a döndüm. "Nerede o?"

Kimi kastettiğimi çok iyi anladıkları belli olan bakışlarını paylaştılar. "Lumnos Şehri," dedi Alixe uzun bir tereddütten sonra.

"Neden?"

"Senin için," diye cevap verdi Taran sivri bir bakışla. "Evleri sana meydan okumamaya ikna etmek için."

Gözlerimi kapadım, dünya etrafımda dönmeye başlarken bacaklarımı vücudumu ayakta tutmaya zorladım.

"Diem," dedi Teller tekrar, ses tonu ciddiye. "Eğer Meydan Okuyorsan-"

"Farkındayım *dedim*," diye homurdandım. "Peki ya Eleanor?"

"Eşyalarını buraya getirtirim," dedi Alixe. "Meydan Okuma'ya kadar senin süitinde kalabilir."

"Peki ya Meydan Okuma'yı kaybedersem, hepsi bu mu? Corbois Hanesi'nden gerçekten çıkmış mı olacak?"

Hepsi birbirine ağır bir bakış attı.

"Kaybedemezsin," diye ısrar etti Teller. "Hepsi bu kadar. Sadece kazanmak zorundasın, yoksa-"

"Biliyorum!" Çılgılık attım. "Alevler adına Teller, yapabildiğim tek şey başarısızlıkken, her Allah'ın belası *günün her Allah'ın belası saniyesini başarısız* olursam kaç kişinin acı çekeceğini düşünerek geçirmediğimi mi sanıyorsun?"

Teller irkilerek bir adım geri çekildi.

"Diem," dedi Eleanor yumuşak bir sesle.

Şakaklarımı ovuşturdum. "Özür dilerim. Ben sadece... Biraz zamana ihtiyacım var." Döndüm ve kapıyı arkamdan çarparak yatak odama kaçtım.

Kalbim çılgınca bir ritimle çarparken çenemi sıkarak odamda volta attım.

İki gün kaldı.

İki gün.

Haftalardır omuzlarımdaki yük büyüyordu - boyut olarak, ağırlık olarak, acı olarak. İlk başlarda ivmemi artırdı, beni ileriye itmek için sırtımı zorladı, başarımın yardımcı olabileceği herkesi hatırlattı.

Ancak yanlış giden her etkileşimle birlikte bu kayalar büyüyerek kayalara, kayalar da dağlara dönüştü; sarp, sivri ve tırmanılamayacak kadar ölümcül olan bu dağların ağırlığı beni canlı canlı gömmekle tehdit ediyordu.

Başarısız olursam ne olurdu? Teller'a, Lily'ye, korumaya çalıştığım tüm insanlara? Ölümlüler diyardan atılır mıydı? Henri hayatını bir intihar Muhafızları görevi uğruna heba mı edecekti? Corbois'li dostlarım bana otuz günlük sadakatleri yüzünden sonsuza dek mahvolurlar mıydı?

Yoksa hepsi beni unutacak mı? Belki de bu daha nazik bir kader olurdu, benim küçük saltanatımın sonunda tamamen anlamsız olması. Ya da belki de bir ibret hikâyesi olurdum, gelecekteki tüm Kraliyetlere, ölümlülerle de ilgilenmeye cüret ederlerse karşılaşabilecekleri korkunç son hakkında bir uyarı.

İyi *bir şey* yapmış mıydım? Yoksa her şeyi çok daha kötü hale mi getirdim?

Birden yatak odamın duvarları çok dar geldi, panikle aldığım her nefeste biraz daha yaklaşıyordum.

Sorae'nin tüneğine doğru baktım, gryvern'ım benim telaşlı adımlarıma ayak uyduruyordu ki görüş alanımın kenarında metalik bir parıltı dikkatimi çekti. Balodan gelen hediyeler makyaj masamın üzerine serilmişti ve ortasında küçük bir altın disk duruyordu.

Yürüdüm ve Meros'tan pusulayı aldım. Cam kubbenin altında kırmızı bir ok dönüyor, kalbimin en çok arzuladığı şeyi arıyordu. Bekledim ve bir cevap bekledim, ama ok durmaksızın çılgınca dönerek sonsuz arayışına devam etti.

Çünkü... ne istiyordum?

Zorlu Mücadele'de hayatta kalmak istiyor muydum? Eğer Taç'ın ağırlığı şimdi çok ağırsa, onu tam olarak kullandığımda ne kadar kötü olurdu?

Yoksa kaçmak mı istiyordum? Teller'ı alıp Sorae'nin sırtına atlayabilir ve Emarion'un uzak bir köşesinde kaybolabilirdim. Bu korkakların kaçış yolu olurdu ama en azından kardeşim güvende olurdu ki bunu Kraliçe olarak asla garanti edemezdim.

Peki ya kalbim? Bir adamı kovalıyor ve diğerinden kaçıyordum, vaatler ve sırlar, sadakatler ve beklentiler yüzünden acı çekiyordum. Kimin beni korkuttuğunu, kimin beni heyecanlandırıldığını, kimin bana korku verdiğini ve kimin bana umut verdiğini biliyordum ama henüz cevaplamadığım bir soru vardı: *Kimi istiyordum?*

Pusula avucumda kayarken ok ani bir şekilde durdu. Ayaklarım odam boyunca pusulanın kırmızı çizgisini takip etti, Sorae'nin tüneğine ve saray duvarlarının kenarına kadar. Her kimi ya da neyi arzuluyorsam, görünüşe göre burada değildi.

İçeri koştum ve Montios pelerinini ısırarak rüzgâra karşı korumak için omuzlarıma attım, sonra Sorae'nin yanına döndüm. Kehribar rengi gözleri avucumda tuttuğum pusulayı kavradı, ardından tüylü kanatlarını açarak uzaklara baktı.

Bacağımı onun sırtına attım ve gökyüzüne doğru fırladık. Taran'ın gittiğim için bana çok kızacağını bildiğimden içim burkuldu ama içimden bir ses bununla tek başıma yüzleşmem gerektiğini söylüyordu.

Pusulanın kalbimi bu kadar net görmesini sağlayan sihir her neyse, Sorae de onunla aynı sihri paylaşıyor olmalıydı, çünkü her eğilip dönüşünde pusulanın hedefi sabit kalıyordu. Birkaç dakika içinde ışıltılı saray arkamızda kaldı ve Ölümlü Şehir'in kasvetli gri çamuru uzakta belirdi. Kalbim bu manzara karşısında tekledi.

Henri, fark ettim. Pusula beni Henri'ye götürüyor olmalı.

Beklenmedik bir panik beni sardı ve arkamı dönüp geri uçma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Vance'le birlikte iki hafta önce benden kaçtıklarından beri onunla konuşmamıştım.

İlk başta, saraydaki meselelere odaklanabileceğim zaman için minnettardım ama Meydan Okuma yaklaştıkça aramızdaki sessizlik giderek daha *gürültülü bir hal almaya başlamıştı*.

Sorae yaklaştı ve ben nefesimi tuttum. Ne söyleyecektim? Eğer gerçekten bakarsa gözlerimde hangi gerçeği görecekti?

Ama Henri'nin evinin bulunduğu Ölümlü Şehir'in merkezine yaklaştığımızda, Sorae kıyıya doğru dönerek yan yattı.

Uzakta, Kutsal Deniz'in ortasındaki yemyeşil ada Coeurîle'in soluk koyu çizgisini seçebiliyordum. Kraliyet mensupları dışında herkese yasak olması dışında hakkında çok az şey biliyordum, ama ona bakarken göğsümde ani bir çekilme hissettim; ısıltılı serulean dalgaları geçmemi ve yosun kaplı kıyılarına ayak basmamı isteyen bir siren şarkısı.

Gel, Unutulmuşların Kızı.

Yüksek sesle soluklandım. Babamın ölümünden beri o *sesi duymamıştım* ve bana bir yere *gelmemi* söylediğini de hiç duymamıştım. Haftalarca onu dinlemiş, hatta yalvarmıştım. Beni terk etmişti, ta ki şimdiye kadar.

Çağrıyı sorgulayamadan ya da çağrıya boyun eğmeden Sorae'nin yolu tekrar değişti ve yere doğru dalışa geçti. Pençeli ayakları toprağa değip beni nazikçe durdurduğunda nerede olduğumuzu anlamam sadece bir anımı aldı.

Önümde geniş, kararmış bir toprak parçası vardı; bir zamanlar ailemin evinin bulunduğu yer.

Sorae'nin sırtından kayarken "Anlamıyorum," diye mırıldandım. "Burada kimse yok."

İçim içime sığmıyordu. Avucumdaki pusulaya baktım. Kırmızı oku titriyor ve güç patlamamın bıraktığı karanlık kraterin yönünü gösteriyordu. Kenara yaklaştığımda, iki keşif beni olduğum yerde dondurdu.

İlk olarak, evimin kalıntılarının altındaki toprak değişmişti. Cenaze töreninde tüm çemberin üzeri sert bir parıltılı oniks taşı tabakasıyla kaplanmıştı ama bu tuhaf taşın her bir çakıl taşı yok olmuş, geriye sadece altındaki turbalı toprak kalmıştı.

İkincisi, kraterin kenarının hemen dışındaki çimenlere saplanmış, mücevherli kabzasını ezbere bildiğim bir kılıçtı. Luther'in kılıcı, Corbois'in Kılıcı.

Parmaklarımı yaldızlı kabzanın kenarında gezdirdim. Luther'ı hiç onsuu görmemiştim. Burada terk edildiğini görmek, özellikle de beni savunmak için babasına çektikten sonra...

Karanlık, korkunç senaryolar kafamı doldurdu-ama bıçakta kan yoktu, yakın zamanda kullanıldığına dair bir işaret yoktu. Ve Remis'in yadigâra karşı ne kadar sahiplenici davrandığını düşünürsek, bir mesaj göndermek için bile olsa onu burada bırakacağından şüpheliydim.

Açıklanamayan bir sezgi bana Luther'in kendi özgür iradesiyle onu geride bıraktığını söyledi. Anlayamadığım şey ise *nedeniydi*.

Pusulaya dönüp baktım, oku hâlâ camı çatlatmasından endişe ettiğim bir güçle titriyordu. Kömürleşmiş toprağın üzerinden ötedeki ağaçları gösteriyordu.

Derin havzanın ağzından dikkatlice adım attım ve karanlık ışıktaki gözlerimi kısarak karşıya geçtim.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Ya pusula beni babamın katiline dair bir kanıtı götürdüyse? Kendiliğinden yanmam suç mahallini ve onunla birlikte tüm ipuçlarını da yok etmişti. Birkaç öğleden sonrayı bölgede dolaşarak, katilin kimliği hakkında bana ipucu verebilecek herhangi bir şey arayarak geçirmiştim. Her kimse, izlerini iyi saklamıştı.

Ve ben de farkında olmadan yardım etmiştim.

Ama eğer kaçırdığım bir şey varsa... intikam kesinlikle en çok arzuladığım şeylerin başında geliyordu.

Adımlarım hızlandı, heyecan ve endişe birlikte yükseliyordu. Kraterin ortasını geçtim ve pusula elimde ısınmaya başladı. Tekrar baktığımda kırmızı ok kaybolmuştu ve kadran kör edici bir parıltıyla aydınlanmıştı.

Önce toprağı, sonra da çevredeki araziye taradım. Burada kalbimin en büyük arzusunun nesnesi olan şey ne olabilirdi?

Sonra aklıma

geldi.

Ve bu beni kırdı.

Babam.

Ailem yine bir arada.

Evim, çocukluğumun güvenli, neşe dolu balonu.

En çok arzuladığım şey, bir daha *asla* sahip olamayacağım tek şeydi.

Bir baraj yıkıldı ve haftalardır bastırdığım keder bedenimde serbest kaldı. Sıkıca tuttuğum ve dizginlemek için mücadele ettiğim tüm kalp kırıklıkları, sonsuza dek kaybettiğim hayat ve aşklar, hepsi içimi burkan bir hıçkırıkla ruhumdan koptu.

Taşıdığım yük sanki fiziksel bir şekil almış gibi yere yığıldım. Kendim ve kaybettiğim her şey için ağladım ama en çok da benim başarısızlığım yüzünden acı çeken ya da yakında çekecek olan herkes için ağladım.

Hayatlarını tehlikeye attığım ailem ve Corbois'li dostlarım için. Bana olan sadakati yüzünden kurtarıcılarını kaybeden yarı ölümlü çocuklar için. Yirmi Hane'nin istediği olduğunda parçalanacak olan tüm ölümlü aileler için.

Bu kasvetli, baskıcı dünyada bir umut kıvılcımı için dua eden her insan ve karşılığında buldukları sonsuz karanlık için ağladım.

Batan güneş ve doğan ay rüzgârla savrulan gemiler gibi geçip gidene kadar ağladım ve gözyaşlarım tekrar kuruyunca titreyerek nefes aldım ve kendimi dizlerimin üzerine çektim.

"Çok özür dilerim baba," dedim titreyen, kırık bir sesle.

Toprağa baktım ve babamı kollarımın arasına aldığımda bedeninin soğuk sertliğini hatırlayarak irkildim.

"Bunu yapacak kadar güçlü olduğumu sanmıyorum. Herkes bana güveniyor ve tıpkı seni hayal kırıklığına uğrattığım gibi onları da hayal kırıklığına uğratacağım."

Öne doğru eğildim ve parmaklarımı nemli toprağa gömdüm, keşke kendimi derinlere gömüp bin yıl uyuyabilseydim.

"Karanlık yaklaşıyor," diye fısıldadım, "ve ışığı bulacak gücüm yok."

"O zaman kendin yap."

Ses beni irkiltti ve ayağa kaldırdı. Arkamda duran kardeşimi görmek için döndüm, ellerini ceplerine sokmuştu. Açıklığın karşısında, Alixe ve *çok* kızgın görünen bir Taran ormanın kenarında nöbet tutuyordu.

Teller, "Tüm o süslü Alçalmış büyüüne sahipsin," dedi. "Belki de ışığı aramayı bırakıp kendin yapmaya başlamanın zamanı gelmiştir."

Üzgün bir şekilde başımı salladım. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve her denememde işleri daha da kötüleştiriyorum."

"O zaman denemeye devam edin. Kendin için üzülmeyi bırak, kendini toparla ve tekrar dene. Ve çözene kadar durmayın. İşte bu

Diem Bellator'un yapacağını biliyorum."

Yanıma oturdu ve ellerinin üzerine yaslandı; birlikte çocukluğumuzun geçtiği eve ve bir zamanlar sevdiğimiz her şeyin küllerine baktık. Yemek pişirirken, temizlik yaparken, oynarken ve tartışırken attığımız kahkahaların yankısını neredeyse duyabiliyordum; bu sesler beni rahatlattığı kadar alay da ediyordu.

"Öldüğüne inanamıyorum," dedi Teller. "Girdiği onca savaş, hayatta kaldığı onca şey... Her zaman bir şekilde ölümden kaçmanın bir yolunu bulacakmış gibi görünüyordu."

Kelimeleri bulamayacak kadar hırpalanmış bir halde başımı salladım.

"Sence bizi görebiliyor mu?" diye sordu. "Sence her neredeyse, hâlâ bizi izliyor mudur?"

Çenem düştü. "Umarım öyle değildir."

Teller uzun bir iç geçirdi ve beni yanına çekerek yaklaştı. "Savaşmayı bıraktın, D. Pes ettin."

Geri çekilmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu. "Bunu nasıl söylersin?" Ben de karşılık verdim. "Haftalardır tek yaptığım kavga etmek."

"Gittiğiniz her yerde yumruklarınızı salladığınız kesin ama *savaşmıyorsunuz*. Biri sana acıyıp öldürücü darbeyi vurana kadar zamanını bekliyorsun. Seni *sen* yapan o ruhu kaybettin."

Beni daha sıkı sardı ve gözlerimi onunkilere getirene kadar omzumu sıktı.

"Babamın en önemli dersi neydi?" diye sordu. "Her dövüştüğümüzde bize hatırlattığı ders mi?"

"Hayatta kalmak," dedim kısık sesle.

Teller babamızın öğretilerini tekrarlarlarken başını salladı. "Hayatta kalmak. Ne pahasına olursa olsun, ne pahasına olursa olsun. Önce hayatta kal-"

"-sonuçlarını sonra düşünürüz," diye bitirdim.

Önümdeki kavrulmuş toprağa baktım, babamla son kez birlikte dövüştüğümüz zamanı ve bana bıraktığı sözleri hatırladım.

Sana hayatınla ilgili ne yapacağını söyleyemem, sevgili Diem. Ama neyi seçersen seç, akıllı ol. Ve hepsinden önemlisi, hayatta kal. Hayatın benim için boşa harcanmayacak kadar değerli.

"Korkuyorum Teller," diye itiraf ettim, sesim sonunda gerçeği itiraf etmekten biraz olsun güç bulmuştu. "Çok korkuyorum amına koyayım."

"Ben de öyleyim. Seni kaybetme düşüncesi..." Teller'ın sesi dalgalandı ve omzuna yaslandım.

"Sence babam savaşlardan önce hiç böyle hissetmiş midir?" Ben sordum. "Sence hiç kaçıp büyük bir toprak yığınının içinde ağlamış mıdır?"

Teller sırtıttı. "Bundan daha kötüsünü yaptı. Cenaze töreninde arkadaşlarından biri bana ilk savaşından önce çok hastalandığını ve yeni savaş üniformasının her yerine kustuğunu söyledi. Taburu kokuyu örtmek için onu çamurda yuvarlatmış."

Beni gafil avlayan gerçek bir kahkaha patladı. "Eğer bana bu hikayeyi anlatsaydı, *haftalarca* onunla dalga geçerdim."

"Muhtemelen bu yüzden sana hiç söylemedi." Teller'ın gülümsemesi yumuşadı ve yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Bir keresinde ona katıldığı en kötü savaşın hangisi olduğunu sormuştum. Komutan olarak katıldığı ilk savaş olduğunu söylemişti; savaşın nasıl bittiğinden değil, savaş alanındaki tüm hayatların ilk kez onun sorumluluğunda olmasından dolayı. Her ölümün kendi omuzlarına yüklendiğini hissediyordu."

"Ben böyle hissediyorum. Korktuğum şey ölmek değil. Diğer her şeyden, bana güvenen tüm insanlardan korkuyorum. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

"O zaman dövüş."

Boyun eğerek başımı salladım. "Deneyeceğim."

"Hayır." Teller bir elini enseme sıkıştırarak yüzümü ona doğru çevirmeye zorladı. "*Savaş*, D. İçinde olduğunu bildiğim o ateşle savaş. Sana karşı çıkmayı düşünmeye bile cüret ettikleri için kızgınmışsın gibi savaş." Alnını benimkine dokundurdu. "Lanet olası bir *Bellator* gibi dövüş."

Karanlığın içinde bir yerde bir alev canlandı.

"Seni, senden üç kat büyük ve onlarca yıllık eğitim almış adamlarla dövüşürken gördüm. Tek başına bütün grupları alt ettin. Luther tanıdığım en korkunç insan ve sen onunla sinir bozucu bir sinekmiş gibi dövüşüyorsun."

Burnunu çekerken bir kahkaha daha yükseldi. "Kendimi boyumu aşan kavgalara sokmak gibi bir alışkanlığım var gibi görünüyor."

"Alışkanlık mı?" Teller homurdandı. "Neredeyse bununla hayatta kalıyorsun."

Gülümsemem azalsa da şakacı bir şekilde yan tarafını ittim. "Ya bu sefer çok ileri gittiysem?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Bunu doğru sebepler için mi yaptın?"

Korumak için savaştığım tüm insanları düşündüm ve kalbimdeki alev biraz daha parladı.

"Evet."

"Karşılaştığınız insanlar bunu hak ediyor mu?"

"*Tanrılar*, evet."

"O zaman kendini sorgulamayı bırak. Bunu yapabileceğini biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Sen bir Kraliçesin ve daha da önemlisi, Andrei Bellator'un kızıydın; o yüzden git ve öyle dövüş."

Gözlerimi kapattım ve sözlerinin içime akmasına izin verdim. Parlayan bir közün üzerine esen hafif bir rüzgâr gibi, içimdeki ruh kıvılcımlandı ve kükreyerek canlandı. Yanmasına, şüphelerimi, suçluluk duygularımı ve korkularımı temizlemesine izin verdim. Bu şeylerden asla tamamen özgür olamayacaktım ama beni yönetmelerine izin vermeyi bırakabilirdim. Elimden gelenin en iyisini yapabilir ve bunun yeterli olması için dua edebilirdim.

Olmasa bile, en azından mezara her şeyimi verdiğimi bilerek giderdim.

Çünkü bu adaletsizlik ve zulüm dünyasında, iktidardaki insanlar gözlerini yumup ayrıcalıklarının rahatlığına saklanırken her gün masumların öldüğü bu dünyada, bir şeyler yapmak ve başarısız olmak hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

Ben de
denerdim.

Savaşırdım.

Ve Kindred'ın canı cehenneme, bu âleme bir Bellator'la uğraşmanın ne demek olduğunu gösterecektim.

Uzandım ve bir avuç dolusu toprak aldım, sonra da belimdeki keseye soktum. Bir daha asla eve gidemeyebilirdim ama evimi yanımda getirebilirdim. Tüm sevgiyi, ailemin verdiği tüm dersleri ve bu evin temsil ettiği her şeyi kalbimde taşıyabilirdim ve hiçbir şey bunu benden alamazdı.

"Kraliçe Diem için hazır olduğuna emin misin?" Alay ettim. "Düşmanlarımların Lumnos'un Yirmi Hanesi ile bitmeyeceğine dair bir his var içimde."

Teller tam bir küçük kardeş gibi davrandı ve dramatik bir hışımla gözlerini devirdi. "Birinin senin egonu kontrol altında tutması gerekiyor. Sanırım bu ben de olabilirim."

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Hazır mısın?"

"Hazırım, Majesteleri." Avuçlarımız tehditkâr bir alkışla birbirine kenetlenirken sıırttı. "Hadi dövüşelim."

Yatak odamın dışındaki tüneğe oturmuş, ayın gümüşü ışığının mevsimin ilk

ayazının üzerinden süzölüp saray bahçesini

parıldayan bir yorgan.

Sorae yanıma oturmuştu. Ben çenesindeki derimsi et parçasını kaşırken tüylü kanadı vücudumun etrafında kıvrılıp beni kendine yaklaştırdı. Gözleri kapandı ve boğazından mutlu bir gümbürtü yükseldi. Duygularımızı birbirine bağlayan bağ nedeniyle, son haftalardaki huysuz ruh halimi Sorae'den daha fazla hisseden olmamıştı ve sonunda bundan kurtulduğum için kimse bu kadar rahatlamış görünmüyordu.

Önümdeki çıkıntıya baktım, pembe saten bir yastığın üzerinde küçük altın bir küre duruyordu. Son bir saattir, haftalardır içimi kemiren soruyu sormak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Bu, hem çaresizce bilmek istediğim hem de almaktan derinden korktuğum bir cevaptı.

Sorae yastığın köşesini ısırarak yaldızlı kürenin yerinden oynamasına ve korkuluklara doğru yuvarlanmasına neden oldu. Kenardan yuvarlanmadan önce onu yakalamak için hamle yaptım ama tekrar yerine koymaya gittiğimde Sorae yastığı çekiştirerek ulaşamayacağım bir yere götürdü.

"Sorae!" İtiraz ettim. Yanıt olarak homurdandı, yastık hâlâ dişlerinin arasından sallanıyordu. Yastığı elinden almak için elimi uzattım, o da bir çırpıda alıp balkonun diğer ucuna fırlattı.

"Gecenin bir yarısı Sorae, seninle yakalama oyunu oynamayacağım. Bekle.

-*"Benimle top mu oynamaya çalışıyorsun?"*

Burun deliklerinden ürkütücü bir şekilde kahkahaya benzeyen bir duman üfledi. İyi bir evcil hayvan gibi yastığı geri alamadan başını eğdi ve burnuyla elimi dürttü.

Avucumu uzattım ve kaşlarımı çatarak küreye baktım. "Sence sormalı mıyım?"

İki kehribar rengi göz cevap olarak yavaşça kırıştı.

"Ya hayır derse?" Dedim, sesim giderek zayıflıyordu.

Sorae buna yanıt vermedi ama aramızdaki bağın nabızı bana bilmem gereken şeyi söyledi. Cevap ne olursa olsun yanımda, benimle birlikte olacaktı.

Bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım. Tıpkı balo gecesinde olduğu gibi, garip nesne rahatsız edici derecede *canlı*, dokunulduğunda sıcak ve enerjiyle titreşen bir his veriyordu. Derimin altında bir güç kıpırdandı, sanki kürenin içinde yaşayan büyü her neyse, benim içimde yaşayan büyüye bir sır fısıldıyordu.

"Cevap Küresi, işte ilk sorum." Tereddüt ettim ve boğazımdaki yumruyu yuttum. "Annem hâlâ hayatta mı?"

Kürenin yüzeyindeki pürüzlü oymalar hareket etmeye başladığında tenimde bir gıdıklanma oldu. Karmaşık desenler değişti ve tanımadığım sembollere, sonra bilmediğim dillerde kelimelere dönüştü, sonunda kürenin pürüzsüz altın yüzünde net bir kelime belirene kadar.

Evet.

Dudaklarımdan neşeli bir hıçkırık döküldü, ardından rahatlama ve umut dolu kontrolsüz bir kahkaha geldi.

Yaşıyordu, annem yaşıyordu!

Küreyi göğsüme bastırdım, sırtarak ve gülerek, gözlerimin kenarlarında biriken mutluluk gözyaşlarıyla. Bunca zaman, bunca belirsizlikten sonra Auralie Bellator *yaşıyordu*.

Ve onu tekrar göreceğim.

Tek yapmam gereken Zorlu Görev'den sağ çıkmaktı. Sonra, birkaç hafta içinde Luther ona gidecekti. Beni de yanında götürmesini sağlayacaktım, belki Teller'ı da. Onu bulup eve getirecektik ve babamın kaybının yasını yeniden tutacaktık ama en azından bunu birlikte yapacaktık.

Kollarımı Sorae'nin pullarla kaplı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. İçeri koşup aynısını Teller'a da yapmak istedim ama o derin bir uykudaydı ve bu Luther ve annemiz hakkında çok daha derin bir konuşmaya neden olacaktı ki şimdi buna başlamanın zamanı değildi.

Ama yakında. Aynı şey bana yapıldığında çok sinirlendikten sonra onu korumak için sır saklayarak ikiyüzlülük etmişim. Teller gerçeği hak ediyordu ve bunu Meydan Okuma'dan sonra öğrenecekti. Benden ya da en kötü ihtimalle Luther'dan.

Mutlu bir iç çekiş daha yaptım ve Sorae'nin burnuna bir öpücük kondurduktan sonra yatak odama geri döndüm. Tam odama giden kemerli kapıdan geçerken aklıma bir fikir geldi.

Durakladım, altın küreyi yüzüme doğru tuttum, ayın yansıması yüzeyinde pırıl pırıl parlıyordu.

"Cevap Küresi," dedim yavaşça, "işte ikinci sorum. Beni doğuran adam... öz babam... hala hayatta mı?"

Gravürler tekrar harekete geçti, her türlü kadim sembolü karalayıp çizdi. Bu sefer daha uzun sürmüş gibi görünüyordu, cevap sonsuz ve imkânsız bilgisine daha çok gömülmüştü.

Ve sonra, daha önce olduğu gibi, tek bir kelime şekillendi. Ve kalbim göğsümde durdu.

Evet.

CHAPTER OTUZ SEKİZ

"Sence **de** bu biraz fazla değil mi?"

Aynadaki yansımama baktım, umutsuzca dudaklarımı kenetledim. gülmemek için birlikte.

"Sen bir Kraliçesin," dedi Eleanor, boynuma ağır bir mücevher tasmayı daha takarken. "Çok fazla diye bir şey yoktur."

Lily agresif bir tavırla başını salladı ve belimdeki pırlanta işlemeli kuşakla oynadı. "Tacı kucaklamalısın ve kendini öyle hissetmek istiyorsan, öyle görünmelisin."

"Ama benim gidecek özel bir yerim bile yok," diye itiraz ettim.

"*Sen bir Kraliçesin*," dedi Eleanor tekrar. "Gittiğin her yer özeldir."

"Buldum," diye bağırdı Taran, elinde devasa bir kumaş yığınıyla içeri girerek

Ellerini.

Lily ciyakladı ve keşfini açmasına yardım etmek için koştu: koyu deniz mavisi kadife, uçtan uca gümüş işlemelerle kaplı, kenarları siyah benekli kar beyazı kürkle süslenmişti.

İnledim. "Bu...?"

"Bir pelerin!" Lily ve Taran birlikte söylediler. Ellerinde bir canavarla bana doğru yürüdüler. Aşırı derecede uzundu, odanın yarısına kadar uzanıyordu ve yakalarında iki tane büyük boy mücevherli toka vardı.

"Pelerin mi? *Gerçekten mi?*"

İtirazlarıma aldırmadılar ve kalın kumaşı omuzlarıma yerleştirdiler. Yatağında birlikte oturan, kollarını kavuşturmuş ve sırtarak bu gösteriyi izleyen ağabeyim ve Alixe'e yalvaran bir bakış attım.

İçimi çektim ve avucumu yumuşak kürkün üzerinde gezdirdim. Her parmağı süsleyen yüzüklerin üzerinde bir gökkuşağı kadar değerli taş parlıyordu ve bir yığın şatafatlı

boğazımda duran kolyeler.

"En azından hayattaki son tam günümse, pizzazz ile gidiyorum," diye şaka yaptım.

"Diem," diye uyardı ağabeyim, yüz ifadesi ciddileşmişti. "Artık böyle konuşmak yok. Söz vermiştin."

Ona özür dileyen bir gülümseme attım. "Kötü alışkanlık."

"Çok güzel görünüyorsun," diye bağırdı Eleanor. Gardırobumdaki en özenli elbiseyi seçmişti; her hareketimde parıldayan minik cam boncuklardan oluşan bir mozaikle kaplı, siyah şifondan, askısız, dökümlü bir elbise. "Keşke tüm diyar seni böyle görebilseydi."

Bana umutlu bir bakış attı ve ben de sırtımdan kendimi alamadım. Eleanor yarınki Challenging'e cenazede giymem *gereken* türden dudak uçuklatan bir kıyafetle gelmemi çok istiyordu.

"Zamanı gelince," diye onu temin ettim. "Bugün süslenip püslenip kutlama yapacağız ama yarın..." Aynadaki yansımda kardeşimin gözüne takıldım. "Yarın kavga edeceğiz."

O da karşılık olarak gülümsedi.

Başımın üzerindeki taca, yıldızlarla süslü sarmaşıklardan oluşan parlayan halkaya son bir kez baktım. Ne kadar güzel, ne kadar ruhani bir nesneydi; birçok kişinin takmak için, bir o kadarının da savunmak için öldüğü bir nesne.

Diğerlerinin beni izlemek için bir grup halinde toplandığı odaya doğru döndüm. Taran kolunu kardeşimin omzuna dolamıştı. Perthe kapıda nöbet tutuyordu, göz göze geldiğimizde saygıyla çenesini eğdi. Eleanor ve Lily birbirlerine sarılmış, gülümsüyorlardı; Alixe ise bana yavaşça, onaylayan bir baş selamı verdi.

Aile.

Bu küçük ama güçlü kadro benim ailem olmuştu. İçlerinden herhangi biri için hayatımı feda edebilirdim ve onların da benim için aynı şeyi yapacağından hiç şüphem yoktu.

Gözlerim kardeşimin gözleriyle buluştu ve aynı düşüncenin onun zihninde de yankılandığını görebiliyordum. Yarın ona verdiğim sözü tutmaya ve sahip olduğum her şeyle savaşıma kararlıyım - ama elimden gelenin en iyisi yeterli olmazsa, ben gittikten sonra sevileceğinden ve ona bakılacağından artık emindim. Lumnos'un ölümlülerinin de kendilerine birkaç yeni Türemiş müttefik bulmuş olabileceğinden şüpheleniyordum.

Birden omuzlarımdaki yük o kadar da ağır gelmemeye başladı.

"Giyinip kuşandım ve gidecek hiçbir yerim yok," diye güldüm boğazımdaki yanmayı bastırırken. "Şimdi ne olacak?"

Lily hevesle, "Bütün kuzenlerle birlikte resmi yemek salonunda bir öğle yemeği organize ettik," diye açıkladı.

"Bu sefer daha iyi oturma düzeniyle," dedi Taran göz kırparak.

"Ama önce son eğitim seansınız var," diye araya girdi Alixe.

"Eğitim mi? Bunun gibi mi?" Kollarımı kaldırdığımda kolyeler çan gibi tıngırdadı. "Zar zor hareket edebiliyorum."

Omuz silkti. "Hareket etmene gerek yok. Bu sefer fiziksel dövüş yok. Sadece sihir."

"Ve hepimiz geliyoruz," diye ekledi Teller. "Bana sihrini göstereceğine söz vermiştin. Ödeme zamanı."

Çenemi sıkarak sahte bir gülümseme oluşturdum. "Harika. Sabırsızlanıyorum."

Teller ve Taran bakışlarını paylaşıp sırttılar. Eleanor ve Lily, üzerime örtülen bir araba dolusu malzemeyi taşımama yardım etmek için yanıma üşüştiler. Koridora doğru ilerlerken, yatak odamın kapısının arkasına sıkıştırdığım bir nesneyi aldım ve basit bir deri bantla belime sabitledim.

Grup olarak sarayda ilerledik, yürürken kahkahalar ve konuşmalar duvarlarda yankılanıyordu. Bu ses ve içimi kaplayan temkinli iyimserlik göğsümü ısıttı. Uzun zamandır ilk kez kendimi şanslı hissediyordum.

Umutluyum.

Gürültülü bir şekilde zindana girdiğimizde, yalnız olmadığımızı fark ettiğimizde kakofoni donuk bir uğultuya dönüştü.

Geniş taş odanın ortasındaki bir sütuna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bir bacağını duvara dayamış, kuzguni saçlı, sivri bir yara izi olan ve delici bakışları anında benimkiyle kilitlenen bir adam vardı.

"Luther," dedim usulca.

Remis'le olan kavgamızdan beri onu görmemiştim. Günlük kahvaltımıza gelmediği ilk sabah kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu ve görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım zamanlarda bile onun sürekli ve istikrarlı varlığına ne kadar güvendiğimi fark etmiştim.

Diğerleri gerildi ve aramıza baktı. Arkamda metrelerce kumaş sürüklenirken, elimden geldiğince zarafetle ön tarafa doğru ilerledim ve merdivenlerden aşağı indim.

Ben yaklaşırken Luther doğruldu, ellerini yanına indirdi. Belini bükerek saygılı bir selam verdi. Gerçi bunu bir gösteri olarak yaptığını biliyordum.

Saygı, jestin katı resmiyeti ve ima ettiği aramızdaki mesafe, göğsümde bir pişmanlık hissi uyandırdı.

"Dönmüşsün," dedim.

Başını salladı. Gözleri mücevherlerimde, pelerinimde, elbisemde gezindi. "Sen... görölmeye değer bir manzarasın."

Yanaklarım kızardı. "Eleanor ve Lily bugün kendimi gerçek bir Kraliçe gibi hissetmemin iyi olacağını düşündüler."

"Peki ya sen?"

Dudaklarımın kenarı yukarı doğru seğırdi. "Oraya geliyorum."

Yoğun bakışları söylenmemiş kelimelerle yanıyordu. İçlerinde gördüğüm umut parıltısından anladım ki kendi yüz ifadem beni ele veriyordu.

"Bir şey düşürmüşsün." Pelerinimi geri çektim ve Corbois Kılıcı'nı belimdeki deri kayıştan çözdüm. Yıldızlı kabzası ve pırıl pırıl parlayan bıçağı uzattığım avuçlarımın üzerinde duruyordu.

Kılıca baktı ve ona uzanmaya başladı, sonra durakladı. "Sende kalmalı. Corbois Hanesi'ni korumaya yemin etmiş bir kişi tarafından takılması gerekiyor. Benim sadakatim artık..." Gözleri benimkilere döndü. "...başka bir yerde."

Midem bulandı. "Şu anda birkaç bin ölümlüyü hayatta tutmaya çalışmakla biraz meşgulüm. Belki bana bir iyilik yapıp Corbois Hanesi'ni elimden alabilirsin?" Gülümsememi engellemek için mücadele ettim ama başaramadım. "Ayrıca, bir adamın mücevherlerini elinden almaktan daha iyisini bilirim. Böyle şeyler konusunda çok titiz oluyorlar."

Gülümsemesi de galip geldi. "Nasıl isterseniz, Kraliçem." Kılıcı aldı, elleri pek de tesadüfi olmayan bir şekilde benimkilerin üzerinde gezindi. "Babam onu geri isteyecek."

"O zaman ona ver," dedim tatlı bir sesle. "Önce sivri ucunu."

Anlamlı bakışları bunu kesinlikle düşündüğünü gösteriyordu. Kılıcı sırtındaki boş kınına soktu ve mücevherli kabzanın bir kez daha omzunun üzerinden yükseldiğini görmek ruhumu rahatlattı.

"Remis "in senin unvanlarına ne yaptığını duydum. Luther, çok üzgünüm-" "Yapma," dedi. "Bu senin hatan değildi."

"Öyleydi. Seni ailenle arama koymamalıydım."

"Bu sizin buraya gelişinizden çok daha derinlere iniyor. Bu yüzleşme uzun zamandır bekleniyordu."

Tereddüt ettim, sonra birkaç adım daha yaklaştım. Elimi göğsüne koydum ve sesimi fısıltıya düşürdüm. "Bunu o yaptı, değil mi? Bu yara izi babanın bir saldırısı yüzünden mi oldu?"

Başını salladı, çenesinde bir kas tüylendi.

"Neden?" Nefes aldım. "Sen daha çocuktun, bunu kendi oğluna nasıl yapar?"

Bir an için cevap verecekmiş gibi göründü ama daha önce defalarca yaptığı gibi çelik gibi maskesi yerine oturdu ve ağzını kapattı. Tüm incinmişliğim ve öfkem yeniden su yüzüne çıkmaya başladı. Uzaklaşmak için hamle yaptım.

"Bekle." Elini benimkine attı. "Sana söylemek istiyorum..." "Ama?"

"Ama... bu hikaye uzun ve zor ve pek çok kişinin bilmesini istemediğim bir hikaye. Ve eğer fark etmediyseniz, oldukça hevesli bir dinleyici kitlemiz var."

Zindan merdivenlerine baktım. Diğerleri her hareketimizi incelemiyormuş gibi davranmak için çabalarken bir telaş ve ani konuşmalar oldu.

Bir kahkaha attım. "Yeterince makul. O zaman başka zaman."

Uzun bir nefes verdi, duruşundaki gerginlik gevşedi. "Senden bir şeyler saklamaktan bıktım. Her şeyi bilmeni istiyorum. Sahip olduğum her sır senindir."

Muhafızları ve onlara yardım ederken oynadığım rolü düşünürken bakışlarını tutmakta zorlandım. "Ben de senden bir şeyler sakladım. Bana farklı gözle bakmana neden olabilecek şeyler."

Luther bir parmağını çenemin altına soktu ve gözlerim onunkilere dönene kadar hafifçe yukarı kaldırdı. "Senin hakkında hissettiklerimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Artık sır yok o zaman. Meydan Okuma'dan sonra her şeyi açıklayacağız. Acımasız dürüstlük."

"Acımasız dürüstlük," diye kabul etti.

Yavaşça, çok yavaşça, sanki beni bırakmaktan korkuyormuş gibi, elini elimden çekti ve ceketinin cebine uzanarak bir mektup çıkardı.

"Bu sabah size geldi."

Zarftan katlanmış bir not çıkarırken kaşlarım birbirine çarptı ve basit, bloklu harfleri hemen tanıdım. Okudukça kaşlarım daha da çatıldı.

D,

Yarın için iyi şanslar. Yakında görüşürüz. Unutmayın, her ne olursa olsun aynı taraftayız.

-H

"Bir sorun mu var?" Luther başını eğip aşağıya bakarak sordu
Be
n. İçimi çektim. "Henri'den." Devam etmeden önce yüzümü buruşturdum.
"O geldi
tekrar saraya. Babamın cenazesinden
hemen sonra." "Biliyorum."
Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.
"Bir muhafız sizi kraliyet rıhtımına giden kanaldan kaçarken
görmüş." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Henri'yi gördü mü?"
"Hayır, sadece sen, ama nedenine dair Güphelerim vardı." Luther
hüzünle lekelenmiş olsa da gülümsedi. "Kanal, tüm Corboilerin
sevgililerini fark edilmeden nasıl gizlice içeri soktuklarıdır. Kan kilitlerinin
senin soyuna geçmesi tüm kuzenlerin aşk hayatlarına önemli bir darbe
vurdu."
*Hepsi değil, diye düşündüm gizli bir gülümsemeyle, ağabeyimin Lily'ye
daha önceki ziyaretlerini hatırlarken.*
"Neden bir şey söylemedin?" diye sordum.
Anlamsız bir soruydu. Yapabileceği binlerce açıklamayı zaten
biliyordum.
Çünkü benimle konuşmuyordun.
*Çünkü senin affını kazanmaya çalışıyordum ve sen bana sadece
bağırırdın.*
Çünkü benim yerime seçtiğin adamla buluşuyordun. "Çünkü bu
benim haddime değildi," diye cevap verdi.
Mektubu bir kez daha okudum, zihnim satırların üzerinde gezindi,
sonra katlayıp bir kenara koydum. Henri ile aramızdaki durumun
kontrolden çıkmasına izin vermiştim. O da benden dürüstlüğü hak ediyordu
ve yakında bunu ona vermeye niyetliydim.
"Evlerle görüşüğünüzü duydum," dedim.
Yüz hatlarına yorgunluk çökmüştü. "Elimden geleni yaptım.
Tutabileceğim her sözü verdim ve verebileceğim her şeyi sundum. Bunun
yeterli olması için dua ediyorum."

"Onlara ne söz verdin?"

Çenesini oynattı ve başka tarafa baktı. Üzerimizde asılı duran uğursuz bulut kalınlaşıyor, yüz ifadesini karartıyor gibiydi.

"Luther, sana söyledim, ayrıcalıklı muameleyi sadece
-"

"Öyle bir şey değil."

Hala gözlerime bakmıyordu.

"Anlat bana." Yaklaştım, vücudu o kadar yakındı ki odunsu misk kokusu burnumu doldurdu. "Acımasız dürüstlük, hatırladın mı?"

Gözlerini kapattı ve yüz hatlarının yavaşça sertleşmesini izledim. Yılmaz bir kararlılık zırhına bürünmüştü ve nihayet bakışlarına geri döndüğünde karşımda duran Luther değil, soğuk ve acımasız Prens'ti. Kısa bir süre diğerlerine baktı, sonra sesi alçaldı, sadece benim kulaklarım içindi.

"Hanoverre Hanesi, Iléana ile evlenmek için bir anlaşma yaparsam senin peşine düşmemeyi kabul etti."

Ellerim refleks olarak dışarı fırladı ve dönen başımı sabitlemek için kollarına yapıştı. "Luther. *Hayır*."

"Hanoverre Hanesi sizin için en büyük tehdit. Sizi onlardan korumak için bir şansım varsa, bunu kullanmalıyım."

Başımı çılgınca salladım ve kelimeleri bulmaya çalıştım. Görüşümün köşeleri bulanıklaştı, dünya ona ve sadece ona doğru keskinleşti. "Luther - lütfen - *lütfe*n, bana o pazarlığa girmediğini söyle."

O delici bakışlarıyla beni sabitledi ve ben kırılan kalbimin patlayıp dünyayı yeniden küle çevirebileceğini düşündüm.

"Luther, *hayır*," diye boğuldum.

"Onlara gün batımına kadar bir cevap vereceğimi söyledim-" "Tanrılara şükür," diye inledim, ona doğru yığıldım. "Ama kabul etmeye çoktan karar verdim."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "Ciddi olamazsın."

"Sana Meydan Okuma'da ölmene izin vermeyeceğime söz vermiştim." Yüz ifadesi acıya dönüştü. "Sözlerime artık inanmadığını biliyorum.
-"

"Biliyorum," diye ısrar ettim. "Yaptığım şeyi söylememeliydim. Kızgın ve kederliydim ve acısını senden çıkardım. Çok üzgünüm Luther. Elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum. Benim inancımı kazanmak için hayatını o cadıya teslim etmene gerek yok, sen zaten buna sahipsin. Onu asla gerçekten kaybetmedin."

Maskesi titredi ve göz kamaştırıcı, ruhu ısıtan bir mutluluk ışını parladı, sonra hızla kayboldu. "Eğer onları reddedersem, sadece inat uğruna sana meydan okuyabilirler."

"O zaman bana meydan okumalarına izin verin."

"Büyünde ustalaşmak için daha fazla zamanın olsaydı, herkesi yenebileceğinden hiç şüphem olmazdı ama-"

"Tanrılık geçmişte ihtiyacım olduğunda bana geldi." Omuz silktim. "Belki yine öyle olur."

"Peki ya olmazsa?" Sesi yükselmeye başladı, hava aurasıyla dalgalanırken tonu giderek ısıniyordu. "Jean Hanoverre'in senin canını almasını izlememi mi bekliyorsun? Bunun olmasına izin vereceğime o sefil Ev'deki herkesle evlenirim. Benden hiçbir şey yapmadan durmamı isteyemezsin." Elleri belimi kavradı. "Ölmene izin vermeyeceğim."

"Senden hiçbir şey yapmamı istemiyorum. Senden *bunu* yapmamı istiyorum."

Bana dik dik baktı, bakışları kudretli gücünün yıldızları ve gölgeleriyle dönüyordu. Öfkesi en cesur savaşçıların bile dizlerinin bağını çözecek ve onları korkutacak türden korkunç bir manzaraydı ama ben yılmadım. Bu ölümcül, tavizsiz öfke bana değil, benim *içindi*.

"Eğer onu seviyorsan evlen onunla," dedim, kelimeler neredeyse yüksek sesle söylenemeyecek kadar acı vericiydi.

"Bilmiyorum," diye hırladı. "Ben-"

Onu susturmak için parmağımı nazikçe dudaklarına koydum. Yüz hatları bu hareketle gerildi, sonra yumuşadı.

"Ona değer veriyorsan evlen onunla," diye devam ettim, sesimi hâlâ alçak tutarak, "ya da onunla bir aile kurmak ve onunla yaşlanmak istiyorsan. Kalbinin arzuladığı kişiye onunla evlen. Ama onunla benim için evlenme. Buna dayanamam." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Bunun suçlusu olduğumu bilerek yaşamaktansa Meydan Okuma'da ölmeyi tercih ederim."

Hiçbir şey söylemeden beni izledi. Kelimelerin boğazında düğümlendiğini görebiliyordum; protestolar, sözler, suçluluk duygusu, omuzlarındaki hayatımın ağırlığı.

Sonunda eli benimkine uzandı, parmaklarımın etrafında kıvrıldı ve onları dudaklarından çekti. "Bana sihrini kullanabildiğini göster. Bana kendini savunabileceğini kanıtla, ben de pazarlığı reddedeyim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Hayatta kalmam için bana rüşvet verme girişimlerinden biri daha mı bu?"

Daha yakına eğildi. "Eğer gereken buysa."

Diğerlerine baktım. Alixe ve Teller arada bir bakışarak sessizce konuşurken, Eleanor ve Lily Taran'ın kalçalarına sarılmıştı, üçü de artık izlemiyormuş gibi yapma zahmetine girmiyorlardı. Kadınlar bayılmak üzereydi, gözleri neredeyse umutla parlıyordu ama Taran'ın ifadesi daha çekingendi. Sert bakışları son eğitimimde yaşadığımız yüzleşmeyi hatırlatıyordu. En iyi arkadaşının kalbine karşı dikkatsiz davranmaması için bir rica ve uyarı.

"O zaman başlayalım," dedim. "Süslü Corbois yemeğime geç kalamam." Luther'den uzaklaştım ve ayaklarımın dibindeki kumağ havuzunun üzerine neredeyse devrilecekken küfrettim. Göğsümdeki pelerin bağlarıyla uğraştım. "Bugün ne öğreniyorum?"

"Kalkan." Luther çırpınan ellerimden tokaları aldı ve kolaylıkla çözdü. Pelerini üzerimden sıyrıp bir kenara koyarken, kaba ellerinin çıplak omuzlarımdaki sıyrıklarından ürperdim. "Eğer kalkanın yoksa, dakikalar içinde ölürsün. Eğer yapabilirsen, onları yıpratabilir ve kendine plan yapmak için zaman kazanabilirsin."

"Önce hayatta kal," diye seslendi Teller. "Babam bunu onayladı."

Başımı salladım. "Sanırım daha önce bir kez yanlışlıkla kalkan oluşturmuş olabilirim. Ölümlü Şehir'de Alçalmış bir adam bana saldırdı ve o-"

"Ne?" Luther'in yüzü karardı. Büyüsü zindanda bir Çok dalgası gibi yayıldı, arkadaşlarımızı birkaç adım geriye savurdu ve benim tanrısallığımı bağını kaldırmaya ikna etti. "Bu ne zaman oldu?"

"Önemli bir şey değil." Korkunç cinayetin anısı taze bir pişmanlık dalgasına neden olsa da, omuz silktim. Keşke o zaman ne olduğumu, neler yapabileceğimi bilseydim, ölümlü kadını ve yarı ölümlü oğlunu vahşi ölümlerinden kurtarabilirdim. "Bu Kraliyet'ten önce, ben bir ölümlüyken oldu."

"Sen asla bir ölümlü olmadın," diye bağırdı Taran.

"Soydan geldiğim kadar ölümlüyüm de," diye karşılık verdim. "Ve Lumnos Şehri'nin geri kalanının aksine, damarlarımda akan ölümlü kanını görmezden gelmeye hiç niyetim yok."

Taran sırtıttı. "İşte özlediğim tükürük ateşi."

"Kimdi o?" Luther tersledi, hâlâ öfkeli görünüyordu. "Sana neden saldırdı?"

"Adını bilmiyorum. Orada ölümlü bir kadından olan çocuğunu keşfetti. O geldi..." Sözümlü yarıda kestim ve Luther gerisini toparlarken yüzü düştü. "Çok geç kalmıştım."

Luther'in de en az benim kadar bunun için kendini suçlayacağını biliyordum. Kendini yarı ölümlü çocukların şampiyonu yapmıştı ve önleyemediği her ölüm onun omuzlarına ağır geliyordu.

Belki de Lily haklıydı, belki de Luther'la sandığımdan daha fazla ortak noktamız vardı.

"Ve kendini onun büyüünden koruyabildin mi?" Alixe sordu.

"Sanırım öyle. Saldırdığında sadece birkaç metre uzaktaydı ama nasıl olduysa bana bir şey olmadı. Farkında olmadan kendimi korumuş olmalıyım."

Taran yüksek sesle kahkaha attı. "Ve *bu sana* Soy'dan geldiğinin ipucunu vermedi mi? Ne kadar derin bir inkâr içindeydin?"

Luther, "Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı.

Alixé dikkatini bana odaklayarak öne doğru yürüdü. "Normalde, büyümüzü saldırmak için kullandığımızda, onu silahlara dönüştürürüz, tıpkı bir cevher parçasını alıp onu bir kılıca dönüştürmek gibi. Kalkan olarak kullandığımızda ise sadece ham büyü'nün kendisine güveniriz. Onu en saf haliyle etrafımıza çekeriz."

Yıllar önce sihrimin ilk ortaya çıktığı zamanı düşündüm, o zamanlar bunun vahşi bir halüsinasyon olduğuna inanıyordum. Ne zaman korksam ya da üzülsem, bir gölge battaniyesinin içine kıvrılırdım. Ailem beni aramak için saatler harcardı, karanlık, boş bir köşeden başka bir şey değilmişim gibi görüldüğüm birkaç santim öteden adımı çağırırlardı.

Kendimi en güvende hissettiğim yerin karanlık olması ne kadar da garipti. Belki de ışığın benim elimde olduğuna inandığımda, karanlık bu kadar uğursuz görünmüyordu, bir düşünceden daha uzakta değildi.

"Dene," diye ısrar etti Alixe. "Büyünü şekillendirmeye çalışmadan dışarı çıktığını hayal et. Bedeninizin dışında basitçe *var olmasına* izin verin."

Gözlerimi kapattım ve birkaç merkezleyici nefes aldım. Zihnimin, ele geçirilmesi zor tanrısallığımı aramak için içe dönmesini diledim. *Oynamak için dışarı çık, diye* yalvardım. *Bana neler yapabileceğini göster.*

İçimde bir şey kıpırdandı, göğsümün derinliklerinde bir karıncalanma hissi, ama ona her uzandığımda boş havayı taradım. Sanki oyalanıyor, daha fazla bir şey söylememi ya da yapmamı bekliyordu.

Sinirli bir nefes aldım. "Hâlâ bana cevap vermiyor. İçeride hissedebiliyorum ama hiçbir şey *yapmıyor.*"

"Denemeye devam et," diye itti Alixe.

Luther'e baktım, izlerken yüzünde beliren tedirginlikten sarsıldım. Eğer Ğimdi bağarısız olursam, benim hayatım tehlikeye girecekti ama onunki de mahvolacaktı.

Onu unvanları ve gücü için kullanmak isteyen bir kadına, yaralarının onu zayıf kıldığına inanan bir kadına bağlı bir hayat.

Damarlarımda öfke kaynıyordu. Eğer başarısız olursam, onu, yıllar sonra bile onu gerçekten *görmeyen* bir Kraliçe Eş ile bir ömür boyu yaşamaya mahkûm edecektim.

Ve onu sonsuza dek kaybedeceksin, diye fısıldadı zihnim.

"Bana yardım et," dedim ona. "Kral'ın cenazesinde büyüü ortaya çıkardın. Tepki vermesini sağladın."

Başını iki yana salladı. "Ben bir şey yapmadım. O zaman da yaptın, şimdi de yapabilirsin."

Elimi uzattım. "Bana yardım et Luther."

Uzun bir süre ona baktı. Kasları gerildi ama kendini tuttu.

Boğazımı temizledim. "Iléana ile evlenmek istiyor musun, istemiyor musun?" Yüksek sesle sordum.

"Bekle-ne?" Taran havladı.

Eleanor gözlerini kırıştırdı. "O-"

"Ah, hayır," dedi Lily soluk soluğa.

Alix e eğlenmiş görünüyordu.

Teller beni merakla incelemesine rağmen hiçbir şey söylemedi.

Luther'in gözleri bana dikildi ve ben de gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırđım. "Ben de sizi nasıl motive edeceğimi biliyorum, Prens."

Yakınına eğildi. "Gerçekten sinsice, Majesteleri."

Ben sıırttım, o da bana sıırttı ve bir kalp atışı için güneş gökyüzünden inip zindanı ateşli, sevinçli ışıltısıyla doldurur gibi oldu.

"Bana yardım et," dedim tekrar.

Sırtını dikleştirdi, geniş çenesi yavaşça yükselirken gülümsemesi kayboldu. Yüzüne yeni bir ifade yerleşmişti; baskın, kararlı, karanlık ve tehditkâr bir ifade. Bu Prens değildi ama alıştığım Luther de değildi. Aslında bu bakışı onda daha önce sadece bir kez görmüştüm...

Uzattığım kolumu bileğimden tuttu ve başparmağını nabzıma bastırarak yanıma doğru ilerledi. "Sana yardım etmeye çalışırsam, benimle dövüşecek misin?" Kulağıma doğru eğilirken tutuşu sıkılaştı, çakıllı sesi alçaldı. "Yoksa yine benim için iyi bir kız olup itaat mi edeceksin?"

Nefesim kesildi. Birdenbire vücudumdaki her bir giysi parçasını hissedebiliyordum, hepsi aynı anda hem çok sıkı hem de çok boldu, sürtünmeleri beni çıldırtıyordu.

karıncalanan bir cilt.

"Duruma göre değişir," dedim biraz boğuk bir sesle. "Boğazına bıçak dayadığım son seferde eğlendiğini hatırlıyor gibiyim." Gözlerim onunkilere kaydı. "Peki gerçekten hangisini tercih edersin?"

Bakışlarında gürleyen bir *istek* fırtınası koptu ve böylece Luther ve ben tehlikeli oyunumuza geri döndük. Ama bu sefer, artık oynamaktan korkmuyordum.

"Gözlerini kapat," diye homurdandı; bu bir emirdi, rica değil. Teslim olmadan önce bakışlarımın bir an meydan okurcasına oyalanmasına izin verdim.

Göğsümde sıcak bir his artarken başparmağını bileğimin hassas derisinde gezdirmeye devam etti ve diğer elinin de tenimin hemen üzerinde gezindiğini fark ettim.

"Sana dokunabilir miyim?" diye mırıldandı, elbisemin düşük yakasının hemen üzerinden tüy kadar hafif bir fırçayla. "Buraya mı?"

Kalçalarımı birbirine bastırdım ve başımla onayladım. Bir an sonra, iri, sıcak eli kalbime sıkıca bastırdı; bu, kendi göğsünde yara izinin yolundan kurtulmuş pürüzsüz deri parçasının aynasıydı. "Burası senin en güçlü olduğun yer. Büyünün ilk burada toplandığını hayal et."

Onun dokunuşunun ötesini düşünmek zordu - parmak uçlarının köprücük kemiğimdeki yara izi üzerinde gezinmesi, göğsümün kıvrımının nefes aldıkça avucunun içinde şişmesi ve o başparmak, o *lanetli başparmak*, hala bileğimde benimle alay ediyordu - ama bir şekilde yardımcı oluyor gibiydi. Tüm yüklerim ve korkularım, zihnimi sadece onun tutuşunu, ağzını, vücudunu düşünmeye iten baş döndürücü, günahkâr bir bulanıklığın ardında sönüp kayboldu. G l ş , kalbi, bağlılığı. Benim için ifade ettiği her şeyi.

Ve gitmesine izin verirsem ne kaybedeceğimi.

Lütfen, tanrılığıma yalvardım. Gerekirse beni terk et, ama onu değil. Onu kurtarmak zorundayız.

Luther'in elinin altında bir karıncalanma hissi olduğu ve büyüm onu karşılamak için hareket ederken derimin altında g ç vızıldadı. İlk başta s r nd , sonra daire çizdi ve s r nd , hızı giderek yoğunlaştı.

"Hissediyor musun?" diye sordu, nefesi boynumu gıdıklıyordu ve ben yine başımı salladım. "Güzel. şimdi bedeninin ötesine genişlediğini hayal et. Seni tamamen  vrelemesine izin ver."

Tanrısallık onun sözleriyle istekli bir şekilde titreşti, bana serbest bırakıldıığım ilk geceyi hatırlatan bir kaçış açlığı - neredeyse nasıl tükettiğini

onu. "Ya kontrolümü kaybedersem ve birine zarar verirsem?" "Vermeyeceksin."

"Baloda olabileceğimden endişeleniyordun."

"Balo farklıydı. Orada yabancılar vardı, hiç hoşlanmadığın insanlar vardı. Buradaki herkesi önemsiyorsun ve sihrin sevdiklerine zarar vermeyecek." Uzun bir sessizlik oldu. Tekrar konuştuğunda sesi sertti. "Bu yüzden baban öldükten sonra senin yanına gelebildim. Sen kontrolünü kaybettiğinde, gücünün en yıkıcı olduğu anda bile kalkanımı indirdim ve bu bana zarar vermedi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Luther, *ölebilirdin*."

"Küçük bir bedel."

"Hayatın küçük bir bedel değil," diye tısladım. "Benim için değil."

Bakışları benimkilere de aynı tutkuyla saplandı. "Güneşin alev alev yanan kalbine doğru yürüyebilirdim," diye karşılık verdi. "Eğer acı çekiyorsan, hiçbir şey beni yardımına gelmekten alıkoyamaz. Hele ki ölüm gibi önemsiz bir şey."

Dişlerimi sıktım. "Sen hiç-"

Göğsümdeki el boğazımdan yukarı kaydı ve çenemin altını kavradı. Yüzümü öne doğru çevirerek "Bak," dedi.

Gözlerim sonunda onunkilerden ayrıldı ve gördüklerim karşısında irileşti. Etrafımızda parıldayan bir kubbe oluşmuştu, sabun köpüğünün üzerindeki gümüşü gökkuşakları gibi kenarı boyunca dans eden yarı saydam girdaplar dışında neredeyse görünmezdi.

Luther Taran ve Alixe'e, "Test edin," diye emretti.

İkisi de bize doğru bir el salladı ve kalkanın sınırına çarpıp zararsız bir şekilde sise dönüşen bir diken yayını oluşturdu.

Zihnimin arkasındaki sessiz, rahatsız edici bir düşünce, bunun Alçalmış adamın ara sokaktaki saldırısından kurtulduğum zamana hiç benzemediğini ve hissettirmediğini belirtti, ancak heyecanım tarafından hızla boğuldu.

"Bunu yapmayacak mısınız?" İnanamayarak söyledim.

Luther başını salladı, yüzü gururla parlıyordu. "Sadece ve sadece siz, Kraliçem."

Ne demek istediğini kanıtlamak için ellerini benden çekip bir adım geri attı ve beni şaşırtacak şekilde kalkan sağlam durdu.

Kenarına ulaşana kadar geri çekilmeye devam etti. İçinden geçmeye çalıştıkça, kubbe kalınlaştı ve onunla birleştiği yerde opaklaştı.

Vücudu onu olduğu yerde durdurdu. Kırmak için mücadele ederken kasları gerildi ve başarısız oldu.

"Sorun mu yaşıyorsun kuzen?" Taran alay etti.

Sırıttım. "Bu, seni hak etmeyen berbat bir insanla evlenmek gibi düşüncesizce bir şey yapmaman için seni ikna etmeye yeter mi?"

Luther çenesini indirdi, için için yanan bakışları yüksek sesle söylemek istediğini bildiğim yanıtı geri püskürttü. Ama o buna izin verdi, yüz hatları eğlenmek yerine yumuşadı. "Tek gereken şeyin doğru teşvik olduğunu biliyordum."

"Dur bakalım, tüm övgüyü sen alamazsın," diye araya girdi Taran. "Onu neyin engellediğini ona söyleyen bendim."

"Teknik olarak, o Teller'dı." Kardeşime göz kırptım, o da bana sırtıttı. "Biliyorsun, Teller ve Lily'den okulları bittiğinde danışmanlarım olmalarını istedim." Luther ve Taran'a bakıp başımı onaylamaz bir şekilde salladım. "Eğer seçilmek istiyorsanız ikinizin de gerçekten daha çok çalışması gerekiyor."

Taran suratını astı. "Peki ya Alixe?"

"İyi bir noktaya değindin." Başımı Alixe'e doğru eğdim. "Bir süredir fiilen danışmanlık yapıyorsun ama sanırım bunu resmileştirmeliyiz."

"Oh, *hadi ama*," diye inledi Taran.

Alix e alçak sesle, saygılı bir şekilde başını salladı. "Bana nasıl ihtiyacınız olursa hizmet etmek için buradayım Majesteleri."

Kalkanımı bıraktım ve onun önünde durmak için yürüdüm. "Alix e Corbois, bu diyarın ve halkının -*tüm* halkının- savunmasıyla ilgili her konuda bana sadık bir danışman olarak hizmet etmeyi kabul ediyor musun?"

Göğsüne bir yumruk indirdi ve eğildi. "Benim için onurdur."

"Harika! Konseyime hoş geldiniz."

"Tavsiye verebilirim," diye mırıldandı Taran. "Bir şeyler biliyorum."

Lily Taran'ın koluna cesaret verici bir şaplak atarak, "Başaracaksın," diye yatıştırdı. "Sana inanıyorum."

"Teşekkürler Lil." Taran onu kucaklamak için yanına çekerken ciyakladı. "Eee?" Luther'a dönerek sordum. "Yeterince gördün mü?"

Kollarını kavuşturdu ve bana baktı. "Saldırdığını görebilseydim daha mutlu olurdu. Kalkanın güçlü ama kalkan gücünü çabuk tüketiyor."

Lily inledi. "Açız kardeşim. Bırak Kraliçe ve tebaası yesin." Hiç de Lily'ye benzemeyen vahşi bir sırıtış attı. "Eğer gerçekten ısrar ediyorsan Diem'in seni daha sonra tekrar alt etmesine izin verebilirsin."

Taran başını arkaya atıp bir kahkaha attı ve Luther bile kız kardeşine doğru Çefkatli bir gülümseme attı. "Peki," diye kabul etti. "Bu

yeterli."

"Hanoverres'in pazarlığını reddedecek misiniz?"

diye sordum. "Pazarlığı reddedeceğim."

Gözlerimi kıstım. "Söz veriyor musun?"

Başını salladı ve yüz hatlarının rahatladığını ve taşıdığı yükün küçük bir kısmından kurtulduğunu gördüğüme yemin edebilirim. Artık Iléana'ya bağlı olmamanın verdiği bir rahatlama mıydı, yoksa verdiği sözlere hâlâ değer verdiğimi bilmenin verdiği bir rahatlama mıydı, bilemiyordum ama her ikisi de ruhuma merhem olmuştu.

"Öğle yemeği!" Eleanor tezahürat yaptı. Kolunu benimkine doladı ve beni merdivenlere doğru çekti.

Alix'e diğer kolumla kavradım ve iki kadını da kalçalarımın kendime doğru çektim. Grubun geri kalanı da arkamıza takılmış, merdivenlerden yukarı doğru gürültülü bir geçit töreni yapıyordu.

"Umarım hepinizin içinde bulunduğu bu iyi ruh hali, hiçbirinizin yarın bana meydan okumayı planlamadığı anlamına geliyordur," diye şaka yaptım.

Alix'e, "Herhangi bir Corbois meydan okumaya kalkarsa, daha sözlerini söyleyemeden boğru bir kılıç yiyeceğinden şüpheleniyorum," dedi.

Luther onaylayarak homurdandı.

Güldüm. "En azından ihanete uğrarsam Remis de mahvolur. O ve ben anlaşmamızı bağlı bir pazarlıkla mühürledik, bu yüzden herhangi bir Corbois bana meydan okursa, büyüsunü kaybeder."

Luther hareketsiz durdu. "Sen mi yaptın?"

"Diyem," diye araya girdi Eleanor, "bu akşam bir yemek ayarlamamı ister misin? Basit bir şey, sadece yedimiz için?"

Kalbim aniden ağırlaştı. Bu gece pekâlâ hayattaki son gecem olabilirdi ve eğer öyleyse, bu geceyi yeni bulduğum ailemle geçirmek tam da olmak istediğim yerdi.

Ama yapmam gereken başka bir şey daha vardı. Sonunu görmeden mezara giremeyeceğim bir şey.

"Teşekkür ederim ama bu akşam halletmem gereken bazı yarım kalmış işlerim var."

Eleanor gülümsemeye zorlasa da hayal kırıklığının tonları güzel yüz hatlarını gölgeledi.

Nazikçe yan tarafını dürttüm. "Bunun yerine yarın akşam için bir zafer yemeği planlar mısınız?"

"İşte ruh bu!" Taran bağırdı.

Eleanor aydınlandı. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Sarayın içinden geçerek cam duvarlı yemek salonuna geldik; burada çevremdekiler ağız sulandıran büfeyi görür görmez beni terk ettiler.

Sadece Luther yanımda kaldı, pelerinimi omuzlarıma geri yerleştirmek ve tokalarını göğsümün üzerinde sabitlemek için özel bir an ayırdı. "Bahsettiğin şu bitmemiş iş... yardıma ihtiyacın var mı?"

Bana teslim ettiği mektubu çıkardım ve inceledim, parmaklarımı kırıklıklar üzerinde gezdirdim, içinde karalanmış kelimeleri ve onları yazan adamı düşündüm. Luther'in gözleriyle tekrar karşılaştığımda, bir anlayış ve umut parıltısı gördüm.

"Hayır," dedim usulca. "Bu yalnız yapmam gereken bir şey."

CHAPTER ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Maura'nın feryatları gece havasını doldurdu, şifacı merkezinin taş duvarlarında ve çevredeki yapraksız kış dallarında yankılandı. Orman.

"Bu, yarınki şansım için çok güçlü bir güven oyu değil," diye alay ettim, kırmızı yanaklarından bir tur daha gözyaşı silerken.

"Özür dilerim," diye hıçkırdı, başını göğsüme gömdü ve kollarını bana doladı. "Bütün bu olanlar korkunç. Korkunç. Çok *korkunç*! Sen zaten Kraliçe'sin, ne anlamı var ki?"

"Politika," diye iç geçirdim. "Gösteriş. Rüşvet ve anlaşma yapma. İrademe boyun eğmem için beni korkutmaya çalışmak."

Başını salladı ve burnunu çekti. "Eğer bunun işe yarayacağını düşündülerse, seninle fazla zaman geçirmemişler demektir."

Arkamdan gürültülü bir homurtu duyuldu ve omzumun üzerinden bir bakış fırlattım. Taran, Alixe ile birlikte yakındaki bir ağacın gövdesine yaslandıkları yerden sırtarak karşılık verdi.

Ölümlü Şehir'e *yalnız* gelmenin Luther için pazarlık konusu olmadığı ortaya çıktı. Sorae'ye tek başıma bir kaçış daha yapmayı çok düşünmüştüm ama Alixe'in bana eşlik etmesine izin vererek uzlaştım, böylece büyüyle beni gözden gizleyebilecekti. Taran, Taran olduğu için, en az bir düzine kez bozduğu sessizlik yemini ederek kendisini de davet etti.

"Unutma, eğer otların teslimatı durursa ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa Luther'le konuş." Maura'nın kollarından nazıkçe çekildim ve ellerimi omuzlarına koydum. "Şansım yaver giderse, seni bir daha gördüğümde taç giymiş olacağım. O zaman burada bazı gerçek değişiklikler yapabiliriz."

Avuçlarını yüzüme bastırırken dudakları titriyordu. "Keşke ailen seni şimdi görebilseydi, yetiştirdikleri o inanılmaz kadını."

Boğazım düğümlendi. "Teşekkür ederim," diyebildim ancak.

"Tanrılara seni korumaları için dua edeceğim." Karamel kahverengi gözleri arkamdaki Alçalmışlara kaydı ve sesi bir fısıltıya dönüştü. "Hem Akraha hem de Eski Tanrılar."

Alçalmış arkadaşlarıma aval aval bakarken onun korku dolu bakışları karşısında gülümsemekte zorlandım. Çok uzun zaman önce olsaydı ben de benzer bir tepki verirdim. Uzun boyları, kaslı vücutları ve kusursuz güzellikleriyle Taran ve Alixe, güçlü büyüler olmadan bile korkutucu bir çift oluşturunuyordu.

"Lana burada mı?" Ben sordum.

"Hayır, Arboros'taki arkadaşlarını ziyarete gitti. O oradayken envanterimizi yeniden doldurmasını sağladım."

Annemle birlikte yemyeşil güney diyarına, iyi stoklanmış şifacılarını ziyaret etmek için yaptığımız yolculukları hatırlayarak özlemle gülümsedim.

"Döndüğünde bir mesaj iletmemi ister misiniz?" Maura sordu.

"Hayır, ben... Döndüğünde onu göreceğim."

Maura hüzünlü gülümsememe karşılık verdi, aramızda bu iddiayı yerine getirecek kadar uzun yaşayacağıma dair dile getirilmemiş bir umut geçti. Son bir kez sarıldık, gözleri yine yaşlarla doldu ve ben onu işine dönmesi için merkeze geri gönderdim.

"Bir durak daha var," dedim Taran ve Alixe'e doğru yürürken ve onlar da yanıma geldiler. "Bir sonraki için biraz mahremiyete ihtiyacım olacak."

Göz ucuyla Taran'ın bana attığı iğneleyici bakışı yakalamış olsam da bakışlarımı yola sabitledim.

Alix'e başını Taran'a doğru eğerek, "Bizi gözden uzak tutacağım," dedi. "Ben de *onu* duyamayacağı bir yerde tutacağım."

Taran ofladı ve ben de ona minnettar bir gülümseme verdim.

"Ölümlü Şehir'in bu bölgesine hiç gitmedim," diye itiraf etti. "Kral Ulther'e bir ya da iki kez bir heykeli adamak için eşlik ettim ama at sırtında kaldık ve ana yollardan hiç ayrılmadık."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım, sonra Taran'a baktım. "Peki ya sen?"

Başını iki yana salladı. "Ailenizin evi şimdiye kadar geldiğim en yakın yer." "İkiniz de hiç Ölümlü Şehir devriyelerinde görev almadınız mı?" diye sordum.

"Corbois muhafızları ölümlü devriyeler için görevlendirilmez. Bunun dışında-" Yüzünü buruşturdu. "-ceza olarak."

"Ölümlülerle çalışmak bir ceza mı?" Sert bir kahkaha attım. "Bu biraz açıklıyor."

En azından ikisi de utanmış görünme nezaketini gösterdi.

Artan kızgınlığıma karşı mücadele ettim. Yaşlarını tam olarak bilmiyordum - yaşlı bir Corbois ile yanlış giden bir tanışma bana bir Türemiş'in yaşını sormanın *son derece* tabu olduğunu zor yoldan öğretmişti - ama onlarca yıldır olmasa da uzun yıllardır Muhafızlara hizmet ettiklerini tahmin etmek zorundaydım. İkisinin de Ölümlü Şehir'in sokaklarına adım atmamış olması...

Bizim -onların- nasıl *yaşadığımızdan* tamamen izole olduklarında, Alçalmışların ölümlüleri bu kadar az önemsemesine şaşmamalı.

Hayır, kendimi düzelttim. "Biz" doğru. Bunlar senin halkın ve sen her zaman onlardan biri olacaksın.

"Planlar değişti," diye ilan ettim. Kollarımı onlarınkilerle birleştirdim ve küçük bir yan yola yöneldim. "Alix, bizi sakla. İkinizin de bir ölümlü gibi yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu öğrenme vakti geldi."

Ben de onlara gösterdim.

Sonraki iki saat boyunca onları hiçbir şeyden esirgmeden Ölümlü Şehir'de gezdirdim.

Onlara, ocakları ve temiz suları olmayan, ailelerin bir odaya on kişi sığıştığı köhne binaları ve hiçbir zaman temiz olmayan ve kar ve yağmurdan kaçmak için her köşede kaç ölümlünün toplandığı düşünülürse hiçbir zaman da temiz olmayacak olan pis sokakları gösterdim.

Onlara Garden'daki genelevlerin ve Paradise Row'daki uyuşturucu batakhanelerinin önünden geçerken rehberlik ettim, hastalarımın hikâyelerini ve birçoğunu bu arka sokaklara iten imkânsız seçimleri anlattım. Onlara benim gibi ne kadar çok yarı ölümlünün bu loş binalarda hapsedilmiş olabileceğini, nesep yasalarından korktukları için saklanarak yaşamaya mahkûm olduklarını hatırlattım.

Onları gün batımından sonra kadınların tek başına dolaşmadığı en kötü barlara ve yıllar boyunca açlıktan, maruz kalmaktan ya da sokaklarda uğradıkları şiddetli saldırılardan ölenler için yaptığım tüm derme çatma mezarlara götürdüm - Kraliyet Muhafızlarının ellerinde ölen birkaç kişi de dahil.

Onlara parlak noktaları da gösterdim - okul ve gelişmekte olan kütüphanesi, imkânı olmayanlara ücretsiz dersler sunan bir sanat atölyesi ve etkileyici yiyecek ve ürün yelpazesıyla gece pazarı. Onlara, toplumun bir araya gelerek işlettiği ve her ihtiyacın, kendilerine ayıracak çok az şeyi olanların bağışlarıyla karşılandığı yetimhaneyi gösterdim.

Ve onlara hayatımı anlattım. Kısık seslerle, burada büyümenin nasıl bir şey olduğunu, edindiğim arkadaşları, Kraliyet yolumu değiştirmeden önce yöneldiğim geleceği anlattım. Onlara Muhafızlardan bahsetmedim elbette ama anlatabildiğim kadarını paylaştım ve Alçalmışlara duyulan kızgınlığın arkadaşları, aileleri ve hatta sevgilileri nasıl ayırdığını açıkladım.

Yüzlerini göremesem de, tepkilerini sessiz yorumlarından ve sorularından ve gerçekliğin yerleşmesi için daha fazla zamana ihtiyaç duyarak belirli bölgelerden ayrılmaya direnmelerinden anlayabiliyordum.

Kollarının beni biraz daha sıkı tutuşundan bunu hissedebiliyordum, sanki genç hayatımın ne kadar kolay bir şekilde kısa kesilebileceğini fark etmişlerdi, Soyumdan gelen kanımın tüm korumalarına rağmen.

"Burası benim evim," dedim sonunda, onlara yeterli olması için dua ettiğim şeyi gösterdikten sonra. "Tanrılar bana yaşayacak bir gün daha verse de, binlerce gün verse de, burası her zaman benim evim olacak. Bunlar benim halkım." Gözlerimin tanıdık sokakları ve binaları taraması için kendime bir an vererek durdum. "İşte ben bunun için savaşıyorum. Ve onu korumak için her şeyi riske atacağım."

"Biz de öyle," dedi Alixe. Taran mırıldanarak onayladı. "Ne olursa olsun."

Beni aralarında tutuyor olmasalardı, kalbime dolan rahatlamayla yere yığılabiliyordum.

Eğer yarın ölürsem, benim ölümüm -*babamın* ölümü- bir hiç uğruna olmayacak.

Ve bu benim için her şey demekti.

Son varış noktam olan basit ahşap binaya vardık. Pencerelemin sıcak, mum ışığıyla aydınlanan aydınlığında bir hareket gözüme çarptı ve midem düğüm düğüm oldu.

"Burada bekle," diye emrettim.

Binaya doğru yürüdüm, Alixe büyüsunu geri çekerken bedenim altımda yeniden belirdi ve kapıyı hafifçe çaldım.

Beklerken ellerimle oynadım, saçımla, kıyafetlerimle, silahlarımla oynadım. Duruşum önce çok gündelik, sonra da çok resmiydi. İfadem

Parlak bir gülümseme, sonra sıradan bir sırıtma, sonra da çok ciddi bir kaş çatma arasında gidip geldim. Zihnim burayı çok iyi tanıyordu ama bedenim kendini bir yabancı gibi hissediyordu - istenmeyen bir diyarda, soyundan gelen bir hain.

Kapı kırılarak açıldı. "Diem? Ölümsüz Ateş adına, burada ne işin var?"

"Merhaba Bay Albanon," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Henri evde mi?"

Henri'nin babası bana göz kırptı.

Donmuş sessizliği kalbime saplanan bir hançer gibiydi. Kapısında belirmem normal bir olay olmalıydı, kayda değer bile değildi.

Ama şimdi işler farklıydı.

Artık farklıydım.

"Hayır canım, çok üzgünüm. Henri şehir dışında. Gelecek haftaya kadar dönmeyecek."

"Ne-ne?" Kekeleyerek bir adım geriye düştüm. "Gitti mi?"

"Arboros'ta yapması gereken büyük bir teslimat vardı. Ona başka birini ayarlayabileceğimi söyledim..." Birden son derece rahatsız görünüyordu. "Teslimatı şahsen yapması gerektiğini söyledi."

Ağzım açık kaldı. Kelimeler aradım ama hiçbirisi gelmedi.

Gitmişti. *Gitti*. Bu benim hayattaki son haftam olabilirdi ve Henri, en iyi arkadaşım, nişanlım, sözde kral adayım, az önce... *gitmişti*.

"Bir not bıraktı. Bu sabah saraya kendim teslim ettim.

Aldın mı?"

Sarsıntılı bir şekilde başımı salladım. "Yaptım. Teşekkür ederim."

"Ben, şey, yani... Mektubunda açıklayacağını düşünmüştüm."

Başımı salladım ve Henri'nin babası nefesinin altında küfretti.

"Ona kalmasını söyledim," diye itiraf etti sessizce. "Sanırım, belki de... belki de senin..." olasılığıyla yüzleşmek onun için çok zordu. Yüzünü buruşturdu. "Şey... bilirsin işte."

"Evet." Sertçe yutkundum. "Bu o olmalı."

"Bu barbarca bir şey, şu meydan okuma. İğrenç bir şey. Uzun zaman önce durdurulmalıydı."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Barbarcaydı. İğrençti. Ama yine de bununla yüzleşmek zorundaydım ve bunu Henri olmadan yapmak zorundaydım.

Güçsüzce geri çekildim. "Teşekkür ederim Bay Albanon. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Diem, bekle." Yüz hatları büküldü, ifadesi eski, kaçınılmaz bir kederle kaplandı. "Annesini o şekilde kaybetmek... Henri'nin ölümle ya da vedalarla arası hiçbir zaman iyi olmadı. Bu umursamadığı anlamına gelmiyor. Tüm bunlar onun için üstesinden gelmesi gereken çok şeydi."

Sıkıca gülümsedim. "Benim için de üstesinden gelmem gereken çok şey vardı."

İçini çekti ve başını eğdi, ben de kalbim göğsümde parçalanarak gitmek için döndüm.

"Hepimiz senin için dua ediyoruz," diye seslendi. "Bazı insanlar saraya gittiğinde bizi unutacağını düşündü. Sonra yetimhane ve şifacılar için yaptıklarınız hakkında söylentiler yayılmaya başladı. Büyük Türemiş Evlerden biri için çalışan bir arkadaş, hepimizi diyardan atmak istediklerini ve senin bunu reddettiğini duyduğunu söyledi."

Tekrar ona baktım. "Eğer yarın başarısız olursam, ölümlüler için hayat çok daha zorlaşabilir. En kötüsüne hazırlanmalısın."

"Biliyoruz." Bana derin ve yavaş bir selam verdi. "Size inanıyoruz, Majesteleri. Git onlara günlerini göster."

ÇAPTER KIRK

"Burada, sarayda kalacaksın, değil mi?" Sessizlik.

"Ben gider gitmez kaçıp beni takip etmeyecek misin?" Yine sessizlik.

"Ne sorun hissedersen hisset, *burada kalacaksın*. Tamam mı?" Hala sessizlik.

"Değil *mi*?"

İki sürüngen gözü bana göz kırptı.

"Sorae!"

Gryvern yüksek sesle homurdandı, sesi keskin ve öfkeli çıkıyordu. Kuyruğunun koyu renkli ucu, etrafında dönerken yüksek sesle taş zemine çarptı.

Elimi burnunun üzerinde gezdirdim. "Ben de bundan hoşlanmıyorum ama kuralları biliyorsun. Eğer beni kurtarmak için gelersen, Meydan Okuma sayılmaz. Bunu tek başıma yapmak zorundayım... bu beni öldürse bile."

Sorae alçak bir hırıltı çıkardı, boğazında masmavi bir ateş parlarken nefesi kabarcıklı bir şekilde ısındı.

Meydan Okuma modern bir yaratım olduğu ve Emarion'un tüm büyülerini yöneten Dövme büyüünün bir parçası olmadığı için, Sorae'nin ne pahasına olursa olsun hayatımı koruma yükümlülüğüyle doğrudan çelişiyordu. Geçmiş Lumnos Taçları, müdahale etmesini engellemek için onu yere zincirleyecek kadar ileri gitmişti.

Sert bir konuşmaya güveniyordum.

"Geçtiğimiz ayın benim için ne kadar zor geçtiğini herkesten iyi biliyorsun, Sorae. Tüm bunları tekrar yaşayamam. Öyle ya da böyle bitmek zorunda."

İnledi ve omzuma sokuldu, kanatları yenilgiyle yana düştü. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim ve yanağımı koyu renkli yanardöner pullarına yasladım.

"Eğer geri dönmezsem-oh, *hırlamayı kes artık*- seninle geçirdiğim her saniyenin kıymetini bildim. Bir sonraki Crown'a iyi davran. Tabii bir Hanoverre değilse, o zaman ayaklarını çiğne."

Çenesini onaylarcasına kırdı ama ikimiz de verdiği sözün boş olduğunu biliyorduk. Emarion'daki en kötü, en şeytani kalp Tacı ele geçirse bile, Sorae çaresizce onların iradesine bağılı kalacaktı.

Boynundaki altın zincire dokundum. "Keşke seni bundan kurtarmanın bir yolunu bulabilseydim. Eğer hayatta kalırsam..." Gözlerim onunkilere dikildi ve aramızda sessiz bir yemin geçti.

Aramızdaki bağdan sıcak bir sevgi seli akıyordu ve bunun bir zorunluluktan değil, gerçek bir duygudan kaynaklandığını biliyordum. Sorae'nin bu dünyada çok az özgür iradesi vardı ama benimle ilgilenmeyi seçmişti. Bunu hak edecek kadarını yapabilmem için dua ettim.

Alnına bir öpücük kondurdum ve kanatlarının yumuşak gri tüylerini son bir kez okşadıktan sonra, gözlerimde biriken duyguyu göremeden arkamı döndüm.

"Kal," diye emrettim belki de son kez.

Birkaç sakın nefes aldım ve ellerimdeki titremenin geçmesini bekledim, sonra yatak odamdan ana salona çıktım ve göz kamaştırıcı, kendinden emin bir gülümseme takındım.

Diğerleri benim gelişimle birlikte ayağı fırladılar, her biri farklı seviyelerde gerginlik gösteriyordu. Alixe, her zamanki gibi, kendini kontrol etmenin resmiydi. Sakin tavrı bugünün diğer günlerden farklı olduğuna dair hiçbir işaret göstermiyordu. Ardından Taran ve Eleanor her zamanki şen şakrak mizahlarıyla geldiler, ancak her kahkaha biraz fazla kısa, her gülümseme biraz fazla gergindi.

Lily, yelpazenin diğer ucunda sıkı bir şekilde kamp kurmuştu. Ellerini ovuşturarak odada volta atıyor, gözyaşları kirpiklerinden hiç eksik olmuyordu. Çektiği acıdan dolayı kendimi suçlu hissetsem de, Teller'ın onu yatıştırmak için gösterdiği şefkatli çabanın kendi kaygılarından nasıl uzaklaştığını gördüğümde sessizce minnettar oldum.

Görünürde Luther, soğukkanlı Prens rolünü mükemmel bir şekilde oynuyordu. Duruşu sert ve resmiydi, konuştuğu zaman bile sözleri kesik kesikti. Yüz hatları mermer kazınmış gibi görünüyordu.

Onu ele veren her zamanki gibi gözleriydi. Esintiye kapılmış bir mum gibi titriyorlardı, içlerindeki soluk mavi ışık yanmaya devam etmek için savaşıyordu. Genellikle kasıtlı ve uzun süreli olan odaklanması odanın içinde, diğerlerinin arasında, vücudumun üzerinde, yüzümde çılgınca dolaşıyordu. Aurası bile huzursuz görünüyordu, uzuvlarımın etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılıyor, sonra geri çekiliyor, sadece tekrar tekrar öne doğru sürünüyordu.

Kollarımı uzattım ve Alixe ile Eleanor'a baktım. "İtiraf etmeliyim ki, siz ikiniz kendinizi aştınız."

"Mükemmel," dedi Alixe nadir görülen bir sırıtışla.

Eleanor koşarak yanıma geldi ve elini kolumda gezdirdi. "Kutsanmış Kindred, savaşçı bir tanrıça gibi görünüyorsun."

İki kadın, türünün tek örneği olan, tüm vücudu saran bir dövüş kıyafeti tasarlamak için işbirliği yapmıştı. Meydan Okuma'nın kuralları sert zırhları ya da silahları yasaklasa da, kıyafet hızlı hareket etmemi ve saldırılardan kolaylıkla sıyrılmamı sağlayacak esnek bir malzemeye ve yumuşak dolgulara sahipti.

Aynada kendime bir göz attım ve yanaklarım pembeleşti. Daracık kıyafet, simsiyah ve son derece korkutucu, vücudumun her kıvrımını ortaya çıkarıyordu; Alixe bana bunun başlı başına bir savunma olduğunu söylemişti. Sırtıma işlenmiş Sorae'nin geniş tasvirini göstermek için saçlarımı başımın üstünde bir daire şeklinde örmüştüm. Kanatları kollarımın etrafında kıvrılırken bir alev bulutu boynumu çevreliyordu, hepsi de gözlerime uyan parıldayan duman grisi bir iplikle işlenmişti.

"Bayıldım," diye açıkladı Taran. "Çok seksi, Queenie. Remis senin için kimin gelmek istediğini sorduğunda, dövüşmeyi kastettiğini açıklığa kavuştursa iyi olur yoksa krallığın yarısını sıraya sokarsın." Luther alçak sesle homurdandı ve Taran sırtarak kuzeninin göğsüne bir şaplak attı. "Gördün mü? Lu da bayılıyor."

Luther'in yoğun bakışlarını yakaladım ve yanaklarımdaki kızarıklık derinleşti. "Ee, Prens?" Alay ettim. "Beğendiniz mi?"

Gözleri aşağıya doğru kaydılar ama dudaklarımı tam olarak geçemedi. "Çok güzel," dedi sessizce.

İçime bir sıcaklık doldu. Boğazımı temizledim ve kapıya doğru koştum. "O zaman devam edelim. Kaçırmak istemediğim çok önemli akşam yemeği planlarım var."

Dünkü neşeli ruhun yerini sessiz bir beklenti, kaderi harekete geçirme korkusuyla sesini fazla yükseltmeye cesaret edemeyen bir umut fısıltısı almış olsa da, maiyetim itaatkâr bir şekilde beni takip etti.

Büyük fuayeye ulaştığımda adımlarım duraksadı. Kavisli merdivenden aşağı inen ve ön kapıya giden yol boyunca iki uzun paralel sıra halinde dizilmiş olan Kraliyet Muhafızları'nın üyeleri, her biri bir elinde alevli bir meşale tutarken, diğer ellerini yumruk yapıp göğüslerine bastırarak hazır olda bekliyordu.

"Bir hatırlatma," diye mırıldandı Luther arkamdan kulağıma. "Meydan okunsun ya da okunmasın, sen bizim Kraliçemizsin."

Sabahtan beri korumak için büyük mücadele verdiğim sakin kayıtsızlık parçalanmak ve yol vermekle tehdit ediyordu.

"Aemonn buna izin verdi mi?" Ben sordum.

Taran, "Ortaya çıktığında ve olanları gördüğünde öğreneceğiz," diye yanıtladı.

Ben merdivenlerden inerken diğerleri geri çekildi. Omuzlarımı geriye attım ve çenemi dikleştirdim, büyüyen duygu fırtınamın sert dış görünüşümü yakmasına izin vermemeye kararlıydım.

Corbois Hanesi'nin geri kalanı bir at sürüsü ve tantana içinde dışarıda toplanmıştı. Bugün Ev, sembolik bir destek gösterisi ve bana karşı bir Meydan Okumanın tüm Corbois Evi'ne karşı bir Meydan Okuma olduğu konusunda bir uyarı olarak arenaya giden uzun yürüyüşte bana katılacaktı.

Şimdi her şeye rağmen bu tehdide sarılmıştım. Ev Resepsiyonları ne kadar kötü geçerse geçsin, sihirden yoksun olduğum söylentileri ne kadar yayılırsa yayılsın, Corbois Hanesi'nin etkisi hâlâ büyüktü. Onun gazabını göze almak bir kumardı, özellikle de varis adayı Luther yanımda dururken. Eğer diğer Haneler beni öldürmenin bir sonraki Kral'ın öfkesini üzerlerine çekmekten başka bir işe yaramayacağından korkarlarsa, o zaman belki, sadece belki, bugünü sağ salim atlatabilirdim.

"Atınız bu tarafta Majesteleri," dedi Luther. Elini sırtımda gezdirerek beni koyu gri, benekli, parlak beyaz yelesi kalın bir örgüye dönüşmüş çarpıcı bir kırsığın yanına götürdü. Bağırان muhafızlardan oluşan bir halka onu hareketsiz tutmak için mücadele ediyordu, ama onlar onu zapt etmek için ne kadar mücadele ettiyse, o da özgürlüğünü o kadar çok talep ediyor, yeri eşeliyor ve protesto için başını kaldırıyordu.

Luther kuru bir sesle, "Bana seni hatırlattı," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Rengi mi yoksa mizacı mı?"

Cevap vermedi ama gülümsedi.

Atın önüne doğru yürüdüm, cam gibi gözleri bana sabitlendiğinde çenemi indirdim. Bana dikkatle baktı, endişesi o kadar yoğundu ki

Sorae'nin duygularını bağıımız boyunca hissedebildiğim gibi neredeyse *hissediordum*.

Elimi uzattım ve küçük adımlarla ona yaklaştım. İçgüdüsel olarak, ona zarar vermek istemediğime dair sözsüz bir söz vererek ona doğru sakinleştirici enerji gönderdim. Gözleri her hareketimi takip etse de duruşu doğal olmayan bir şekilde durgunlaştı.

"Merhaba," diye mırıldandım. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım Prens haklıydı. Sanırım sen ve ben akraba ruhlar olabiliriz."

Kulakları bana doğru fiske vurdu, süt rengi kuyruğu bir kez sallandı ve sonra hareketsiz kaldı. Elim ağzının hemen üzerinde durana kadar bir adım daha yaklaştım, sonra bir adım daha.

"Bugün bana eşlik etme onurunu bahşeder misiniz?" diye sordum. "Seni zorlamayacağım. Seçim sana kalmış."

Sessizce bekledim, hareket etmeye cesaret edemedim. Sonunda sessiz bir hışımla burnunu avucuma bastırdı ve ben de kocaman sııttım. Diğer elimle boynunu okşayarak ağzının etrafındaki yumuşak tüyleri ovuşturdum. Karşılık olarak mutlu bir şekilde mırıldandı.

Ata binmek için yanına gittiğimde Luther de bana katıldı. Ayağımı üzengiye doğru kaldırdım ve elleri kalçalarımın üzerinde alçaktan kavis yaparak beni havaya kaldırıp eyerin üzerine koyarken nefesimi içime çektim. Elleri uzaklaştıkça avuç içi yavaşça kalçamda gezindi.

Bir seyis yürüdü, bir o kadar büyük bir egosu olan, görkemli başını zarıfçe gökyüzüne doğru eğmiş, son derece iri bir aygırı yönlendiriyordu. Luther ata kolaylıkla bindi ve elini atın ipeksi gece siyahı kürkünde gezdirirken hayvana bir şeyler mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. "Diğer atına ne oldu, kulübeye sürdüğün büyük beyaz ata?"

Ön bahçeyi işaret etti. "Şu mu?" İşte oradaydı.

Kar gibi beyaz, gözlerinin arasında siyah bir yama var ve bir ev kadar uzun. Yeleinde altın kurdele.

Henri'nin aylar önce gördüğü, binicisinin ölümlü bir çocuğu çiğneyerek öldürdüğüne tanık olduğu at. Luther'in beni Kraliçe olarak ilk kez saraya getirdiği gece bindiği at.

Ve mücevherlerle süslü eyerinde Aemonn Corbois oturuyordu.

Luther, "O gece atım bir nal attı," diye açıkladı. "Sana ulaşmak için acele ediyordum, bu yüzden onun yerine Aemonn'unkini aldım."

Henri, *zar zor durduğunu* söylemişti. *Tanrım, güzel mücevherli eyerine çamur bulaştırdığı için çocuğa küfrediyordu.*

Tabii ki Luther değildi, o çocuğu soğukkanlılıkla öldüren ve umursamadan atını sürüp giden Aemonn'du.

Aemonn, artık Kanunların Koruyucusu'ydu.

Artık yarı ölümlü çocukların kaderinden sorumlu olan Aemonn.

Dehşet midemde yükseldi ve kendimi sabit tutmak için eyeri kavradım.

"Sorun nedir?" Luther, sesi keskinleGerek sordu. "Ne oldu?"

Aemonn'a odaklanmaya devam ettim, kuzenleriyle sırtıarak gülüşünü izledim, ölümünden rahatsız olmamıştı. Bir zamanlar onun içinde, yalanlarının ve entrikalarının altında gömülü bir iyilik olduğuna inanmışım. Başından beri bir canavarmış da ben mi görmeyi reddetmişim?

Aemonn kalabalık ön bahçeyi taradı ve bakışları benimkilerle buluşunca durakladı. Yüz hatlarımı çarpıttığı kesin olan dehşeti gizlemek için hiçbir çaba göstermedim.

İlk başta yüzü küçümsemeyle doldu, ama onu izlemeye devam ettikçe, parlak mavi gözlerinin altındaki ruha dair bir şeyler aradıkça, ifadesi dalgalandı, sonra temkinli bir hal aldı -neredeyse ne yaptığımı biliyor ve ne bulabileceğimden korkuyormuş gibi.

"Bir sorun mu var?" Luther sordu. "Aemonn-"

"Önemli bir şey değil." Kendimi toparlamak için çabaladım. "Bugün kazanmak zorundayım Luther. Kazanmak *zorundayım*."

"Yapacaksın," diye ısrar etti. Sesinde öyle kararlı bir kesinlik vardı ki, neredeyse inanmaya başlayacaktım.

Luther atımı alayın ön tarafına doğru itti. "Vakit geldi. O yolu biliyor." Göğsüne bir yumruk indirdi ve başını eğdi. "Bize yol gösterin, Majesteleri."

Kısrağımı ön kapıya doğru yönlendirdim, Remis ve Garath'ın yanından geçerken onlarla göz teması kurmayı reddederek öndeki pozisyonu aldım. Onlar benim yanımda, Aemonn'un ardından Kraliyet Konseyi'nin geri kalanı, Teller ve Lily de hemen arkamda yer alacaktı.

Konuşulacak başka bir unvanı ve benimle resmi bir bağlantısı olmayan Luther'in Corbois'lerin geri kalanıyla birlikte arka sıralara atılması gerekirdi, ama ben

daha iyi biliyordum. Kurallar bir yana, yanımdan asla çok uzakta olmayacağını bilmek için onu görmeme gerek yoktu.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, tanıdık aurası etrafımda dönmeye başladı ve tenime değdi. Karşılaşmak için yürüdüğüm ölümcül ihtimallere rağmen yüzüme bir gülümseme yayıldı.

ChapTer

İLK-BİR

Arenaya giden yol uzundu.

İşkence gibi, dayanılmaz derecede uzun.

Her türlü en kötü senaryoyu uzun uzun hayal edin.

Kardeşimi kapmayı ve onun için bir m o l a vermeyi düşün.

Uzun süre düşünemeyen, nefes alamayan, elleri titreyen, ezici bir panik halinin içine düşmek.

Düşüncelerimi temizlemek için gösterdiğim tüm çabalar, zihnim beni kendi kurguladığım bir eldivenden geçirip Kraliçe olduğumdan beri yaptığım her hareketi yeniden gözden geçirmeye zorlarken feci bir şekilde başarısız oldu. Düşman edinmekten kaçınabileceğim tüm yolları düşündüm. Kirpiklerimi kırıştırıp tatlı dille meydan okumadan kurtulabileceğim tüm yolları.

Babamı kurtarabileceğim tüm yollar.

Varlığımın her zerresiyle pişmanlıkların bir anlamı olmadığını hatırlamaya ve bugün önemli olan tek şeye, *hayatta kalmaya* odaklanmaya çalışsam da, orman yüksek taş duvarlara açıldığında, duygu fırtınam düpedüz dehşet verici hale gelmişti.

Arena cenaze töreninden hatırladığımdan neredeyse tanınmaz haldeydi. Orta zemindeki ince kum yatağı dağınık engellerle kaplanmıştı - büyük kayalar, devrilmiş kütükler, çamur çukurları ve benzerleri.

Saf sihirle yapılan bir düello için neden engellere ihtiyaç duyulduğunu sorduğumda kuzenlerden biri bunun "*seyircileri eğlendirmek için*" olduğunu söylemişti; *kimse bu kadar yolu sadece hızlı ve basit bir ölümü izlemek için gelmek istemez.*

En azından ölümüm eğlenceli olurdu.

Kalabalığın gözlerinden uzak durmamı sağlamak için üstü kapalı bir çadır kurulmuştu - "*ağlamaklı vedalar için*", aynı kuzen çok yardımcı bir şekilde açıklamıştı.

Kraliyet locasından ilk ben girdim, etrafım Corbois Hanedanı tarafından sarılmıştı. Etrafımda hareketlendiler, birbirlerine karıştılar ve mide bulandırıcı bir rahatlıkla katliamı en iyi gören koltuklar için itişip kakıştılar.

Ön taraftaki balkona doğru yürüdüm ve yumuşak bir esinti yüzümü öperken gözlerimi kapattım. Beni gören kalabalığın içinde mırıltılar dalgalanıyor, dedikoduları ok gibi üzerime yağıyordu; görünüşümden büyülerime, ölü babamdan yatağımı paylaştığı iddia edilen Corbois'lı kuzenime kadar her şey hakkında yorumlar yapıyorlardı.

Onlar için her şey bir oyundu - benim hayatım, benim acılarım. Uzun ve sıkıcı ayrıcalıklı hayatları boyunca on yıllarını geçirecek bir şeydi sadece.

En azından ölümlüler bunu kana susamış bir gösteri olarak görüyorlardı, belki de bir ölümlünün yaşamı, bir Alçalmış'ın neredeyse ölümsüz varoluşuna kıyasla çok narin ve geçici olduğu için. Yol boyunca bir yerlerde, Türemişler bu gerçeği, yani her hayatın değerli ve her günün bir hediye olduğunu gözden kaçırmışlardı.

"Size bir sır vereceğim ama tepki vermeyeceğinize dair bana yemin etmelisiniz."

Gözlerimi açtığımda Luther'in yanımda, omuz omuza durduğunu ve gözlerini arenanın zeminine diktiğini gördüm.

"Söyle bana."

"Önce yemin et."

"Tamam, yemin ederim. *Anlat bana.*"

Mutsuz bir hırıltı çıkardı. "Görünüşe göre, küçük kardeşin küçük kız kardeşimi öpmüş."

Dudaklarımdan gürültülü bir nefes fırladı. Onları bulmak için arkamı döndüm ve Luther beni belimden yakalayıp yerime oturmaya zorladı.

"Yalancı," diye tısladı, ancak ses tonunda eğlence gizliydi.

Kolunu tuttum. "Bu ne zaman oldu? Nerede oldu? Nereden biliyorsun?"

"Dün gece. Lily ona Byrnum Hanesi'nden gelen teklifi reddettiğini söyledi ve sonra-"

"Öyle mi yaptın?" Ciyakladım. Yine galeriye doğru dönmeye çalıştım ve Luther'in kolları yine beni sabit tutmak için etrafımda kenetlendi.

"Yemin ettin," diye itiraz etti, beni kendine yaklaştırırken artık tamamen gülüyordu. "Eğer olay çıkarırsan, bana bir daha hiçbir şey anlatmaz."

"Sana söyledi mi?" Nefes aldım, ona karşı gevşedim. Beni kavrayışı hafiflese de kolları belime dolanmaya devam etti. "Sana gerçekten güveniyor olmalı."

"Bunun için senin tavsiyene teşekkür etmeliyim. Bu işin dışında kalmakta haklıydım." Gülümsemesi biraz soldu. "Bilmeyi tercih ederim, böylece herhangi bir engelle karşılaşırlarsa onlara yardım edebilirim."

"Ve sen bunu gerçekten sorun etmiyor musun? Yaşam süreleri arasındaki farka rağmen mi?"

Boyun eğmiş bir şekilde i geçirdi. "Onun için seçeceğim şey bu değil. En iyi sonuçta bile Lily'nin kalbi kırılacak. Ama belki..." Durakladı, bakışları benimkilerde yoğunlaştı. "Belki de doğru kişi için acıya katlanırsınız, çünkü ona hiç sahip olamama işkencesi daha dayanılmaz bir kaderdir."

Nefesim kesildi. "Luther,"
diye fısıldadım.

Lily'nin kahkahası kalabalığın gürültüsünü yarıp geçti ve bakışlarım onu aramaya koyuldu.

"Buraya bak Bellator," diye dalga geçerek kalçamı sıktı. "Ben artık bir Corbois'im, unuttun mu?"

"Bu konuda..." Ceketinin cebine uzandı, küçük siyah bir kutu çıkardı ve bana uzattı.

Açarken kaşlarım çatıldı. Gri saten yatağın üzerinde Corbois armasıyla işlenmiş altın bir madalyon duruyordu; babamın ölümünden sonraki güç patlamamda eritmeden önce Aemonn'un baloda bana hediye ettiği madalyonun neredeyse tıpatıp aynısıydı.

"Bunu erken bir ta giyme hediyesi olarak düşünün." Ses tonunda hevesli, çocuksu bir heyecan vardı. "Birkaç ayarlama yapma cüretini gösterdim."

Gözlerimi kısıarak kolyeye daha yakından baktım. Aemonn'un kolyesindeki anka kuşu, Lumnos'tan İnenlerin mavi gözlerini temsil etmesi için safirlerle işlenmişken, bu versiyonda onların yerine iki koyu gri elmas vardı.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme dans etti. "Seninki gibi," diye mırıldandı gururla.

Başparmağımı yaldızlı diskin üzerinde gezdirdim ve anka kuşunun kalbine yerleştirilmiş küçük yakut dokunduğumda parlak kırmızı renkte parlayınca şaşkınlıkla doğruldu. "Nasıl?"

"Onu ışık büyüümün bir kıvılcımıyla aşıladım."

"Bunu yapabilir misin?"

"Her inen yapabilir. Ama koyduğumuz şeyi asla geri alamayız. Gücümüzü sonsuza dek azaltır." Kara kaşlarının altından yukarı baktı. "O yüzden bana bir iyilik yap ve bunu yok etmemeye çalış."

Güldüm, duygular boğazımı sıktığı için sesim boğuk çıkıyordu. "Yanımdan hiç ayrılmayacağına dair ettiğin yemini gerçekten ciddiye alıyorsun."

Gülümsemedi, kahkaha atmadı; sadece sessiz, ciddi bakışlarını yüzüme dikti, cevabı yüzüne, tenini belirleyen yara izi kadar şiddetli bir şekilde kazınmıştı.

Takmak için kolyeyi kaldırdım. Disk narin zincirin üzerinde dönerken gözüme başka bir şey takıldı. Madalyonu parmaklarımın arasında yakaladım. Diğer tarafta, düz bir daire yerine, bu versiyonda bir çift çapraz ikiz hançerle delinmiş güzel bir B yazısı vardı.

"Çünkü Corbois Hanesi'ni sahiplenebilirsin," dedi Luther huysuzca, "ama benim için her zaman Diem Bellator olacaksın."

Elim kolyenin etrafında yumruk oldu, gözlerim yaşardı. Bu jestin benim için ne anlama geldiğini, ölümlü ailemi her zaman onurlandırmış olmasının ne anlama geldiğini açıklamak için boşuna kelimeleri bir araya getirmeye çalıştım. Olmam *gereken* kişi için *olduğum* kişiyi terk etmemi asla beklememişti.

Luther tek kelime etmeden elimi tuttu ve kolyeyi avuçlarımdan almak için parmaklarımı nazikçe araladı. Bir adım daha yaklaştı ve zincirin uçlarını boynuma dolayarak tokayı sabitledi.

Ellerini çekerken, köprücük kemiğimin hemen üzerinde durdular. "Bugün seni hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz verdim."

"Yaptın. Yapabileceğin her şeyi yaptın."

"Hayır," diye gürledi. "Henüz değil."

Parmakları tenime bastırıp boğazımın sütununu yukarı çekerken gözleri dokunuşunu takip etti. Tüm Lumnos'un izlediği bu hareket, samimi olduğu kadar sahiplenici de hissettirdi.

Başım geri çekilmem için beni uyardı; bunun yerine boynum ona doğru eğildi, kanımda ısı titreşti.

Çenemin kenarını yokladı. "Beni affet. Hepsinin bunu görmesi gerekiyor." "Neyi görmeleri?" Zorlukla konuşabiliyordum.

"Senin için gelmeye cesaret ederlerse, onlar için kim gelecek?" Sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Ve başka hiçbir şey yoktu.

Taç yoktu, meydan okuma yoktu.

Dedikoducu bir kargaşa içinde patlayan seyirci arenas1 yok.

Yumruğunu sıkıp avazı çıktığı kadar "*Sonunda!*" diye bağıran Taran yok. Yaklaşan bir ölüm yok. şüphe, sır ya da korku yok.

Henri yok.

Sadece ikimiz vardık; sadık Prens ve onun sevgili Kraliçesi. Luther'in dudakları, yumuşak ve hayranlık uyandıracak kadar nazik bir şekilde dudaklarıma değiyordu. Elleri, dokunduğu en değerli şeymişim gibi yüzümü okşuyordu. Vücudu benimkiyle aynı hizadaydı, bizi ayırmakla tehdit eden her şeye ve herkese karşı canlı bir kalkandı.

Güçlü aurası etrafıma ve içime yayıldı, beni dili kadar derinden tattı. Ruhuma yayıldı ve beni gücüyle damgaladı, içimi ve dışımı sahiplendi. Öpücük kalabalığa bir uyardı, ama bu tanrıların kendilerine yönelik bir tehditti: *Eğer onu benden alırsan, ben de senin için gelirim.*

Daha önce paylaştığımız pcğe hiç benzemiyordu. O tamamen öfke ve şehvetten ibaretti, kanla yıkanmış bir öfke savaşıydı.

O bir cehennemdi.

Bu bir ocaktı.

Haftalar süren arkadaşlığımız, yaşadığımız travmalar ve paylaştığımız sırlar boyunca dikkatle bakıldı. Belki daha küçük bir alev, ama daha sabit. Güçlü. Tüketmek için değil, dayanmak için yanan bir ateş - karanlık, soğuk gecenin tehlikeleri boyunca bizi sıcak tutmak için.

Onun kollarına sarıldığımda, kısacık bir an için her şeyin yoluna girebileceğine inanmaya başladım. Bunun sonunda bir yerlerde gerçek mutluluğun beni bekliyor olabileceğine.

Ama o an ne kadar hızlı ve beklenmedik bir şekilde geldiyse, o kadar da çabuk geçti.

Remis bir eliyle omuzlarımızı sıktı ve bizi birbirimizden ayırdı. "Eğer ikiniz de şov yapmayı bitirdiyseniz, başlama vakti geldi."

Luther hırladı ve babasının elinden kurtuldu. Bir daha bakmadan arkasını döndü ve aval aval bakan Corbois'ların arasında kayboldu, beni sersemlemiş ve nefes nefese bıraktı.

Remis beni merdivenlere doğru itti. "Hazırlanmana yardım etmesi için yanına bir kişi alabilirsin." Omzunun üzerinden kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre oğlum kendini değerlendirmeden çıkarmış."

Dünya değişip öncekinden tamamen farklı bir yöne dönerken boş gözlerle ona baktım. "Teller," diye çıkmayı başardım sonunda. Kardeşime elimi uzattım ve arenanın zeminine inen dik merdivenlerden inmeye başladığımızda o da yanıma koştu.

"Luther'ı öptün," diye kulağıma tısladı. "Sen

Lily'yi öptün," diye karşılık verdim.

"Bekle, sana kim söyledi?"

"Neden bana söylemedin?"

"Fark etmediysen bugün biraz meşguldün." "Bu bir mazeret değil. *Lily'yi öptün!*"

"*Luther'ı öptün!*"

"Luther *beni öptü.*"

"Onu itmediğin kesin."

"Konuyu değiştirmeyi bırak. Lily'yi öptün!"

"Bu sonunda uyanacağın ve Henri ile ilişkini bitireceğin anlamına mı geliyor?"

Ağzım açık kaldı. "Beni ve Henri'yi desteklediğini sanıyordum."

"Her şey değişmeden önce *belki*, ama şimdi..." Burnunu kırıştırdı.

"Alevler adına, bir ölümlü hakkında bana gerçekten zorluk mu çıkarıyorsun-

Alçalmış ilişki mi? Size *Lil'i öptüğünüzü* hatırlatabilir *miyim*-"

"Mesele o değil." Teller beni durdurdu ve üst kattaki geniş bir seyirci bölümünü işaret etti. "Bak."

Grubu incelerken tanıdık yüzler belirmeye başladı. Önce Maura, diğer şifacılarla birlikte. Sonra ailemin arkadaşları. Komşular, eski sınıf arkadaşlarım, hastalarım, pek çok hastam.

Yabancılar da vardı. Hiç görmediğim yüzler, bilmediğim isimler; sıra sıra dizilmiş, soğuk kış havasına karşı ısınmak için birbirine sokulmuş bir yığın kahverengi göz.

Yüzlerce olmalı. Belki de binlercesi. "Nerede o?" Teller dürttü.

"O... onun bir teslimat yapması gerekiyordu. O-"

"Sen tacı aldığından beri o neredeydi? Babam öldüğünden beri?"

"Kendi güvenliği için saraydan uzak durmasını söyledim."

"Eğer tam tersi olsaydı, *sen de* orada olurdun."

Sessizce çenemi sıktım.

"Sevdiğiniz biri bunu yaşasaydı, ne kadar tehlikeli olursa olsun her adımında yanında olurdunuz. Birini hak ediyorsun

sizin için de aynısını yapmaya istekli."

İçimi çektim ve kolunu çektim. "Hadi ama. Bu dersin geri kalanını dinlemektense Meydan Okumayı kaybedip ölmeyi tercih ederim."

Son basamağa ulaştık ve kumlu arena zeminine çıktık. Birden duvarlar yükselmeye başladı, kalabalık çok daha büyüktü. Kendimi küçücük hissettim. Önemsiz.

"İyi olacaksın," dedi Teller, bir ifadeden çok bir soruyu andıran bir sesle. "Son beş Corbois Crown'a meydan okunmadı."

Sessizce başımı salladım.

"Belki de kimse öne çıkmaz ve hepimiz saraya geri döneriz."

"Belki," diye mırıldandım.

"Yapsalar bile, onları yıpratmak için kalkanını kullanabilirsin ve sonra yorulduklarında..."

Sustu. Bu, planlarımızda kimsenin çözemediği tek pürüzdü.

Sihrimi başka birine zarar vermek için hiç kullanmamıştım. Ve kullanmak istediğimden de emin değildim.

Kariyerimden uzaklaşmış olsam da, bir parçam her zaman şifacı olacaktı. Tüm kasılmalarımın ve tehditlerimin ardında, kalbimi bir amaçla dolduran şey, zarar yaratma değil, zararı onarma dürtüsüydü.

Ama bu ölümüne bir mücadeleydi. Eğer o çizgiyi geçecek gücü kendimde bulamazsam.

"Diem Corbois."

Remis'in sesi, cenazede kullandığı Sophos icadıyla büyütülmüş bir şekilde arenada yankılandı.

Teller'ın eli benimkini sıktı. Sırtını sıktım, sonra bıraktım ve tek başıma kalana kadar birkaç adım ilerledim.

Yüzümü kraliyet locasına döndüm, duruşum sertleşti. Yüzümü bir savaşçı maskesine dönüştürdüm ve affetmeyen güneşin altında tüm duygu izlerinin kaybolmasına izin verdim. Tüm Lumnos'a *savaşmaktan* korkmadığımı göstermenin zamanı gelmişti.

Remis tekrar konuştu.

"Büyük krallığımızın gelenekleri, tahta geçmeden önce akranlarınız tarafından değerlendirilmenizi gerektirir. Kurallar basit: Hanelerin her birinin bir Meydan Okuma fırsatı olacak. Bir veya daha fazla Meydan Okuyucu öne çıkarsa, aralarından en güçlü olanla sadece büyü kullanarak savaşmalısın.

Ta ki biriniz ölene kadar. Eğer Tacı giymeye gerçekten layıksanız, Kutsal Lumnos Ana vasiyetini hepimize bildirsin."

Taran'ın homurtusu kulaklarıma kadar geldi. Gülümsememi engellemek için yanağımı ısırdım. "Ve eğer test edilir ve eksik bulunursan... merhamet etsin ruhun."

Binlerce Alçalmış yavaş yavaş yükselen bir ritimle yumruklarını göğüslerine vururken, tribünlerden gök gürültüsü gibi bir ses yükseldi.

Ama bu jest bir selamlama değildi.

Bu bir Türemiş savaş ılığıydı.

Bu kan için bir çağrıydı.

Ritim gittikçe hızlandı ve nabzımı da beraberinde sürükledi. Kükreme kreşendoya ulaşır kaybolduğunda, kalbim kulaklarımda çarpmaya devam etti.

"Lumnos Evleri," diye gürledi Remis, "zaman geldi. Her birinizi kararınızı vermeye çağırıyorum. Kraliçenize meydan mı okuyacaksınız yoksa onun önünde diz mi çökeceksiniz?"

Mırıltı kesildi. Dudaklar kapandı, bedenler hareketsiz kaldı; rüzgâr bile nefesini tutmuş gibiydi. Hayatım uçurumda sallanırken mutlak sessizlik arenayı ele geçirdi.

Evlere bakmaya ve onları harekete geçirme riskini almaya cesaret edemedim, Remis'e de bakmadım, ona korkumu görme zevkini tattırmak istemedim. Kardeşimin gözlerindeki kırılğan umudu görmeye de dayanamıyordum.

Onun yerine yukarı baktım.

Daha önce Kindred'a hiç dua etmemiştim - en azından ismen. En kötü anlarımda, beni dinleyebilecek herhangi bir ilahi varlığa çaresizce yakarmıştım ama bir kez bile beni ölümlü bilinmezlikten koparıp doğruca kaynayan kazanın içine atan koruyucu tanrıçayı aramamıştım.

Gözlerimi kısarak güneş ışınlarının parlaklığına baktım, sonra gözlerimi kapattım ve zihnimin karanlığıyla yüzleştim.

Aydınlık ve karanlık. Lumnos'un büyüünün iki yüzü.

Her ikisi de yanlış anlaşılmıştı, çünkü çoğu zaman gölgeli bilinmezlikten gündüzün berraklığına doğru koşsak da, karanlık nasıl kalkan olup yatıştırabiliyorsa, ışık da kabarıp yakabiliyordu. Bu ikisinin, alacakaranlık ve şafağın bulunduğu yerde huzur gerçekten doruk noktasındaydı.

Lumnos, konuşmadan dedim ki, dürüst olalım, sen ve ben hiçbir zaman iyi arkadaş olmadık. Eminim sen ve kardeşlerin orada oturuyorsunuzdur.

benim yüzümden gülüyorsunuz.

Ama ben Luther'a inanıyorum, o da sana inanıyor. Ölümlüler ve Alçalmışlar arasına barış getirmemi istediğini düşünüyor. Doğru kızı buldun mu bilmiyorum ama elimden gelenin en iyisini yapmaya hazırım. Eğer bu gerçekten senin isteğinse, o zaman bana bir işaret ver. Buradan bir Ch- olmadan ayrılmama izin ver.

"Ona meydan okuyacağım."

Kahretsin.

Gözlerimi açtım ve sese doğru döndüm.

"Ghislaine Hanesi adına, ben Rhon Ghislaine, Diem Corbois'in tacı giymeye layık olmadığına karar vermek istiyorum."

Uzun bir süre boyunca onun etrafında kümelenen gruptan, altın amblemlerinin arkasında oturan nispeten küçük aileden başka bir şey algılayamadım.

Ghislaine Evi mi?

Yirmi Ev'in en zayıfı - Meydan Okumanın hiçbir şey kazanmamak ve her şeyi riske atmak anlamına geldiği Ev, herkesin korkmama gerek olmadığından emin olduğu tek Ev?

Gözlerim konuşan adama odaklandı ve hızla atan kalbim durma noktasına geldi.

Uzun boylu ve sırık gibiydi, ince bedeninin tepesinde parıldayan sarı saçları vardı, çekici yüzü açık tenli yüz hatlarına kazınmış kezzapla mahvolmuştu.

Ama gözlerinin ardında nefretten fazlası vardı; şüphe vardı.

Korku.

Çünkü benim onu tanıdığım kadar o da beni tanıdı.

Ve son karşılaşmamızda -Cennet Sırası'ndaki karanlık bir ara sokakta, merhamet dilememe rağmen kendi oğlunu ve ölümlü sevgilisini soğukkanlılıkla öldürmesini izlediğim yerde- o kanlar içinde, ben ise canlı olarak oradan ayrılmıştık; ikimizin de tahmin edemeyeceği bir son.

"Sen," diye hırladım, gözlerimi kısarak. "Seninle seve seve dövüşürüm, seni katil bok parçası-"

"Ona meydan okuyacağım."

Yeni sese doğru döndüm, bu kez tanımadığım bir yüzdü, ancak yanındaki yeşil saçlı ikizlere bir bakışım bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Byrnum Hanesi adına, ben Roderyck Byrnum, Diem Corbois'in tacı giymeye layık olmadığını ilan ediyorum."

Midem guruldadı. Bu iyi bir şey değildi, en azından ailesinin onun diyardaki en güçlü Türemişlerden biri olduğuna dair iddialarına inandıysam.

Ama tamamen beklenmedik de değildi. Lily'yi nişanı reddetmeye teşvik ederek Byrnum Hanesi'nden bir meydan okuma gelebileceğini biliyordum. Bu sonucu bilsem bile hiçbir şeyi değıştirmezdım.

Derin bir nefes aldım.

Bunu yapabilirsin, dedim kendime.

Yapabilirsin- "Ona meydan okuyacağım."

Bu kez ne sesi ne de Evi tanıdım; kederimin doruğundayken, karanlık, intikamcı bir umutsuzluk yumağından biraz daha fazlası olduğumda karşılaştığım isimsiz birkaç kişiden biriydi.

"Ona meydan okuyacağım," diye seslendi bir başkası. "Ona meydan okuyacağım."

Teker teker ayağa kalktılar.

Teker teker beni *değersiz* ilan ettiler.

Beş Hane on oldu, sonra on beş, sonra on sekiz. Geriye sadece bir Hane kaldığında, tüm üyeleri aynı parıltılı kırmızıya bürünmüştü, başımı dik tutarak gelmekte olduğunu bildiğim şeyle yüzleşmek için döndüm.

"Hanoverre Hanedanı adına ben, Jean Hanoverre, Diem Corbois'in tacı giymeye layık olmadığını ilan etmek istiyorum."

Benimki hariç, Yirmi Hane'nin her biri bir Meydan Okuma yükseltmişti. Lumnos soyluları bana karşı birleşmişti.

Ve sonra kötü olan her nasılsa daha da kötüleşti.

Meydan Okumalar gelmeye devam etti, bu kez seçkin Yirmiye oluşturmayan daha küçük Hanelerden. Ardından, hakarete hakaret eklemek için, hiçbir klan adına konuşmayan Evsiz Soyundan gelenlerden Meydan Okumalar geldi.

Bu sadece bir meydan okuma değil, aynı zamanda bir *aşağılamaydı*. Sadece bir tanesiyle savaşmak zorunda kalsam da, mesaj kalıcı olacaktı. Bu beni ve savunduğum her şeyi açıkça reddetmekti. Bir güvensizlik oylaması.

Bir savaş ilanı.

İşte bu farkındalık sonunda zırhımı deldi ve kalbime doğru ilerledi.

Corboilerle tanıştıktan ve artık ailem diyebileceğim kadar değer verdiğim insanları bulduktan sonra, içimde zayıf bir umudun büyümesine izin vermiştim.

bu savaşı kan dökerek değil, uzlaşma ve ortak bir zeminde sona erdirmenin bir yolunu bulabilir.

Ama bu insanlar birlik istemiyordu, güç istiyorlardı ve her biri gücü elinde tutmak için beni öldürmeye hazırdı. Bugün hayatta kalsam bile, nefretlerinde bu kadar birleşmiş bir halkla nasıl bir barış sağlayabilirdim ki?

Umudum söndü, alevin yanında solan bir çiçek gibi. İster bugün öleyim, ister bana yollayacakları suikastçılardan birinin ellerinde öleyim, Lumnos'un Soyundan gelenler beni ölüm için işaretlemişlerdi.

Kanım dondu. Ya bana ulaşamazlarsa ve onun yerine Teller'ın peşine düşerlerse? Ya Luther ve bana nezaket gösteren her Corbois için geldilerse? Hepsini sonsuza dek koruyamazdım.

Belki de gerçekten başarabileceğim tek iyilik, bugün ölümü kabul etmek ve sevdiğim insanları babamın başına getirdiğim aynı kaderle karşılaşmaktan kurtarmaktı.

Gözlerimi kraliyet locasına çevirdim. Luther'in yüzü solgundu, yüzünde çelişkili bir ifade vardı. "Özür dilerim," diye mırıldandım, keşke tüm yaptıkları için ona daha fazlasını sunabilseydim. Başını salladı ve yanıma gelebilecekmiş gibi bir adım öne çıktı. Gözlerimi kapattım ve arkamı döndüm.

Daha fazlasını görmeye dayanamazdım. Kalbim kardeşimin tepkisini görmeye dayanamazdı ve Remis'in yüzünü aydınlattığı kesin olan kendini beğenmiş memnuniyete bakmak zorunda kalırsam, maç başlamadan önce bir cinayet işleyebilirdim.

Omuzlarım çöktü, çenem aşağıya eğildi. Derin bir nefes aldım ve hangi Challenger'ın kaderimi belirleyeceğine karar verilmesini bekledim.

"Ona meydan

okuyacağım."

Kalabalığın nefesi

kesildi.

Genç bir kız protesto için çığlık attı.

Bileğime değen keskin büyü patlamasıyla acı içinde geri çekilmeseydim, yaşadıkları şokta ben de onlara katılacaktım.

Bağlanmış bir pazarlığın bozulduğunun işareti.

"Corbois Hanedanı adına ben, Luther Corbois, Kraliçe'ye meydan okumak istiyorum."

ÇAPTER KIRK İKİ

Kraliyet locası kaos içindeydi.

Lily ıgık atıyor, ağlıyordu. Luther onun önünde diz çöktü. Ellerini onun ellerine koymuş, kulağına bir şeyler fısıldıyor ve bu da onun daha da çok hıçkırmasına neden oluyordu.

Eleanor ve Alixe sözsüz bir şok içinde birbirlerine baktılar. Remis bileğini tutmuş, ağzı açık, gözleri panikten kocaman olmuş, Garath ise çılgınca el kol hareketleri yapıyordu.

Taran ağkın görünmeyen tek kiğiydi. Luther'i izledi ve üzüntü ya da belki de hayal kırıklığı gibi görünen bir ifadeyle bağını yavağça eğdi.

Etrafımda, arenada çılgınca bir heyecan vardı. *Daha önce* hiçbir Veliaht kendi Hanesinden bir Meydan Okuma almamıştı. Tüm Haneler tarafından Meydan Okunduktan sonra bunun şimdi benim başıma gelmesi ve az önce beni öpen adamın beni kendi Hanesi olarak kabul etmesi...

Eğer buraya eğlenmek için geldilerse, kesinlikle eğleniyorlardı.

o.

Şaşkınlıktan o kadar donmuştum ki Teller'ın yanıma koştuğunu fark etmedim.

Ta ki dikkatimi çekmek için beni sallayana kadar.

"Neler oluyor? Bunu ikiniz mi planladınız?"

Başımı uyuşukça salladım, gözlerim hâlâ kraliyet kutusunda sabitti. O ve Taran hararetli bir konuşma yaparken Lily Luther'e sarılmış, paltosuna sarılıp ağlıyordu. Taran'ın yüz ifadesi kızarmış bir öfkeye dönüşmüştü ve kuzenine ne dediğini anlayamadığım bir şeyler haykırırken parmağını bana doğru uzattı.

"Diem," diye tısladı Teller yine. Bakışlarım ağır ağır onunkilere kaydı, dünya etrafımda çok yavaş hareket ediyordu.

Korkmuş görünüyordu. Kaybolmuş.

Beynimin hâlâ işleyen bir parçası onu teselli etmemi söylüyordu ama ne diyebilirdim ki? Hangi kelimeler bu dehşeti hafifletebilirdi ki?

"Onunla dövüşmek zorundayım," diye mırıldandım şaşkınlıkla. "Remis en güçlü Meydan Okuyucuyu seçmek zorunda. O da Luther. I... Luther'le dövüşmek zorundayım."

Ve birimiz ölmek zorunda.

"Yapamazsın. Remis'le konuş, başka bir yolu olmalı."

Dikkatim tekrar Corbois Evi'ne kaydı. Karısı onu zapt etmeye çalışırken Remis ona bağıırken Luther olağanüstü bir Gekilde hareketsiz duruyordu. Babasının öfkesi karşısında Luther'in dudaklarında soğuk, acımasız bir gülümseme belirdi.

"Bana ihanet etti," diye nefes aldım. "Luther babasından intikam almak istedi.

Onu elde etmek için beni kullanıyor."

Kendi ağzımdan çıkarken bile kelimelere tam olarak inanamadım.

Bileğime baktım, hala bağlanmış pazarlığın kopmasının hayali acısıyla ağrıyordu. "Remis'le olan anlaşmam bozuldu. Onun büyüsü gitti."

Teller nefesinin altında küfretti.

Remis, Meydan Okuyanlar'a arenanın zemininde sıraya girmelerini emretti, ardından oğlunu iterek gözleri öfkeyle kararmış bir halde merdivenlerden aşağı indi.

Islak yanaklı Eleanor bir adım öne çıkıp Lily'yi tutarken, Luther onun kollarını belinden çekti. Kızın başına bir öpücük kondurdu, sonra merdivenlere doğru döndü. Bana bakmayı ve yaptığı seçimle, bu nihai ihanetle yüzleşmeyi reddetti. Bulanık gözleri belli belirsiz ileriye bakıyor, sadece kendisinin görebildiği bir hedefe odaklanıyordu.

"Ona söyledin mi?" Remis bana doğru tepinerek sordu. "Sana meydan okursa sihrimi kaybedeceğimi biliyor muydu?"

Yüzümdeki şaşkın ifade beni ele verdi.

"Seni *aptal*," diye bağırdı. "Seni aptal, aptal velet! Bunun olacağı konusunda seni uyarmadım mı?"

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım. "Hiç düşünmemiştim... he..."

"Bu senin hatan. Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Ona bunu söyleyen embesil senken neden ben sorumlu tutulayım?"

"Onu aşığlamayı bırak," diye tersledi Teller. "Tutamayacağın bir pazarlık yapan sensin."

Kalbim, arenayı sarsacak kadar sert çarpmak ya da ince bir toz bulutuna dönüşmek gibi başka şeylerle meşgul olmasaydı gururla dolardı.

"Ya onu geri almaya ikna edersen?" Teller bana bakarak teklif etti. "Eğer meydan okumasını geri alırsa, belki de pazarlık yeniden başlar."

"Meydan okuma bir kez verildikten sonra geri alınamaz," diye karşı çıktı Remis, ancak yüzündeki hesapçı ifade bunu düşündüğünü gösteriyordu. "Diğer Haneler bunu asla kabul etmeyecektir. Sana yardım etmek için kuralları çiğnediğimi söyleyeceklerdir."

"Yani gururunu büyüne tercih mi ediyorsun?" Teller kaşlarını kaldırarak sordu, Remis cevap olarak parlarken hiçbir korkutma belirtisi göstermedi.

Kardeşim her zaman ailemizin en çekingen üyesiydi, soğukkanlı ve son derece temkinliydi ama bu gibi anlar bana onun hâlâ korkusuz bir Bellator olduğunu hatırlatıyordu.

Remis ve Teller tartışmaya devam ederken benim odağım değişti. Luther uzun Meydan Okuyucular sırasındaki yerini almak için arenaya adım atmıştı.

Ne söylemeyi planladığımı bile bilmeden ayaklarım beni ona doğru götürdü. Gözleri benden öteye sabitlenmiş olsa da, yaklaştığımda kaskatı kesildi.

Onu ittim, sendeleyerek geri çekilmesine ve taş bariyere çarpmasına neden oldum. "Bana ihanet ettin!"

Omuzları geri çekildi, çenesi sıkıca kenetlendi. Hâlâ bakışlarıma karşılık vermeyi reddederek etrafımdan dolaşmak için soluma doğru ilerledi.

Ben de onu yumrukladım.

Kalabalık çılgına döndü. Luther donakaldı ve başı yana doğru sallandı. Neredeyse anında yüzü bana döndü, ifadesi karanlık ve öfkeliydi.

"Bunu nasıl yaparsın?" Tısladım.

"Aşıklar kavgası mı?" Jean Hanoverre yanımdan geçerken alay etti. "Bunu maça saklasan iyi olur. Umarım büyün o sağ kroşeden çok daha güçlüdür."

Ben de onu yumrukladım.

Kendini beğenmiş, sırıtan, kendini beğenmiş küçük suratının tam ortasına vurdum, iğrenç bir şekilde taranmış saçları uçuşurken kış üstü kuma yuvarlandı.

Ayaklarına tükürdüm. "Şimdi seninle dövüştüğümde, onları kendin için karşılaştırabilirsin."

Seyirciler soluk soluğa, kahkahalar ve onaylamama mırıltılarından oluşan bir kakofoniydi. En nefret ettiğim sonunculardı - ben hayatta kalmak için çabalarırken, ilgisiz hayatlarından kibirli yargılar verenler.

En azından deniyordum. En azından *savaşıyordum*.

Luther'e döndüğümde onun da diğer cellatlarıma katılmak üzere uzaklaştığını gördüm.

"Sakın beni bırakıp gitmeye cüret etme," diye bağırdım ona. "Verdiğin sözlerin hiçbir anlamı yok muydu?"

Kıpırdamadan durdu, sonra dönüp bana baktı, gözlerinde öfke parlıyordu.

O daha konuşmadan Remis aramıza daldı ve kolunu yakaladı. "Oğlum, beni dinle. Meydan okumanı geri almalısın."

Luther, "Yapmayacağım," diye bağırdı.

"Tüm unvanlarını geri alacağım. Sana bir daha asla karşı çıkmayacağım. Yıllar boyunca benden istediğin her şey, ne istersen, adını koy ve senin olsun."

"Nefesini boşa harcama, baba. Bundan daha çok istediğim bir şey yok."

"Luther, mantıklı ol. Onu korumana yardım edebilirim. Onu korumana yardım edebilirim. yapabileceğim bir şey-"

"Bana bir taç verebilir misin?" Luther hırladı. "Benim Kral olmam gerekiyor ve o benim yolumda duruyor. Otuz gündür bu anı bekliyordum. BaĞka bir Meydan Okuyucunun baĞarısız olup beni tahtımdan alıkoyması riskini göze alamam." Gözleri babasının üzerinde keskinleşti. "Bu süreçte senin büyünü almak sadece mutlu bir sürpriz."

Kalbimden geriye kalan azıcık şey de içime düşerek kumlu zemine parça parça saçıldı. Öfkemin altında, suçlamalarımın yanlış olduğuna dair bir umut ipliğine tutunmuştum. Luther'in gerçek duygularını gizlemek için bir ömür harcadığını biliyordum ve bunun da başka bir maske, başka bir yalan olması için dua etmişim ama bir zamanlar en sevdiğim eski bir kitap gibi kolayca okuduğum o yüzü tararken bulduğum tek duygu acımasız bir kararlılıktı.

Remis bir adım geri çekildi, aynı derecede şaşkın görünüyordu. "Ama... Ben seni..." Önce bana, sonra oğluna baktı. "Bunu onun için yapıyorsun değil mi?"

Luther gerildi, sonra kolunu kurtardı. "Bunu krallık için yapıyorum. Onlara ihtiyaçları olan tacı veriyorum." enesindeki kaslar tüylendi. "Ben."

Beni paramparça, Remis'i de suskun bırakarak çekip gitti. Her birimiz çok farklı nedenlerden dolayı harap olmuş bir şekilde birbirimize baktık.

"Beni öldürecekler," diye boğuldu Remis. "Yıllar boyunca kızdırdığım tüm insanlar - sihrimi kaybettiğimi fark ettiklerinde..." Sertçe yutkundu. "Ölmüş sayılırım."

En azından onun için, kendi ölümüm bu kadar yakinken hiç sempati duymuyordum ama kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış gibi görünen bu adama bakarken bir fikir oluşmaya başladı.

"Başka bir anlaşma yapmayı öneriyorum," dedim yavaşça.

Kaşlarını attı. "Büyü olmadan bağlı bir pazarlık yapamam."

"Bağlı bir pazarlık değil, sadece bir anlaşma. Sen bana güven, ben de sana güveneyim."

Üst dudağı sanki ondan bir kuyruk çıkarıp sürünerek uzaklaşmasını istemişim gibi kıvrıldı. Ama hayır demedi.

"Eleanor'un aileye geri dönmesine izin ver ve kardeşime göz kulak olacağına dair bana söz ver. Muhafızları, bağlantılarını kullan, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yap. Bana bunun sözünü ver ve eğer hayatta kalırsam, anlaşmamız hakkında tek kelime etmeyeceğim. Soran olursa, inkar edeceğim. Kimse senin sihrinin yok olduğunu bilmeyecek."

Bana bakarken ifadesi temkinli bir hal aldı. "Oğlumu öldürmeye mi çalışacaksın?"

"Hayır." Gözlerim kısa süreliğine kapandı. Titrek bir nefes verdim. "Challenger'ımı seçmeme izin vereceksin."

Remis önce cevap vermedi. Beni inceledi, kaşları çatıldı, dudakları sıkıca bastırdı. "Luther'le dvşmezsen, meydan okumanın geçersiz olduğunu ilan edecekler. Kazansan bile bunun sayılmayacağını söylerler."

"O halde zaferimi *son derece* inandırıcı kılmam gerekecek."

"Luther tacı istiyorsa, Meydan Okuma biter bitmez seni öldürecektir." Ses tonu garip bir şekilde hafif, neredeyse meraklıydı. "Onunla şimdi dövüşmek ve bu riski ortadan kaldırmak istemediğine emin misin?"

Çenemi sıktım. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Bana yavaşça bir kez daha baktı, sonra cebinden küçük bir cihaz çıkardı ve dudaklarına götürdü. Konuşurken sesi tribnlerde yankılandı.

"Lumnos vatandaşları, gördüğünüz gibi, bu daha öncekilere benzemeyen tarihi bir Meydan Okuma." Ona sinirli bir bakış attım. Beni görmezden geldi ve devam etti. "Naip olarak, Meydan Okuyanlar arasından en güçlü olanı belirlemek bana düşüyor. Eşi benzeri görülmemiş bir olay, eşi benzeri görülmemiş bir yanıt gerektiriyor." Elini geniş bir kavis çizerek önce Meydan Okuyanlar'a, sonra da bana doğru salladı. "Seçimimi Meydan Okumayan Kraliçe'ye bırakıyorum. Bırakalım o da zaferiyle olduğu kadar rakip seçimiyle de değerini kanıtlasın."

Hemen protesto sesleri yükseldi, ama hiçbiri Meydan Okuyanlar'ın kendilerinden daha şiddetli değildi. Birkaçı Remis'le tartışmak için öne fırladı, ama daha da ilginç, bir kısmı Jean Hanoverre'in etrafında toplandı.

İçlerinden biri ona "Anlaşmamız böyle değildi," diye bağırdı.

"Onunla savaşacağını *söylemiştin*, bizimle değil," dedi bir diğeri. "Bunu düzeltmeniz gerekiyor."

"Bizi seçebileceğini bilseydik, asla seçmezdik-" "Neler oluyor?"

Ben araya girdim.

Birkaç yüz karışık seviyelerde panikle bana döndü. Jean'in bile ukala tavrının üzerinde bir belirsizlik gölgesi var gibiydi.

"Majesteleri," diye başladı içlerinden biri, "bizi affedin, kandırıldık. Hanoverre Evi, dediler ki-"

"Sessiz ol," diye hırladı Jean ağlamaklı adama. "Hayır, bunu duymak istiyorum," dedim.

"Hanoverre Hanesi bize tüm Hanelerin birlikte hareket etmesi gerektiğini söyledi," diye ağzından kaçırdı adam. "Herkes Meydan Okursa, Corbois Hanesi'nin hiçbirimizi cezalandırmayacağını söylediler."

"Bu onun fikriydi," diye ısrar etti bir başka Meydan Okuyucu. "Onu cezalandırın, bizi değil!" Diğer birkaçı da aynı fikirde olduklarını haykırdı.

Bakışlarımı Jean'e odakladım. "Hanoverre Hanesi kendi başına ayakta duracak kadar cesur değil mi?"

Kükredi. "Ben korkak değilim. Savaşmak için beni seçin. Tabii yeterince cesur değilsen."

"En güçlü sen değilsin Jean," diye alçak bir ses arkamdan araya girdi.

"Onunla savaşmak benim hakkım."

O sesin kime ait olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu.

Sert bir el omzumu sıktı ve beni dönmeye zorladı. "Yapacaksın beni seç."

Luther'in tehditkâr ifadesi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Gözleri zehirli ve öldürmeyi amaçlayan kendi türünde silahlardı. Yüz hatları acımasız bir jilet keskinliğindeydi ve nefesimi kesen bir kötülük yayıyordu.

Tanıdığımı sandığım o sadık adamdan eser yoktu. Prens'in soğuk kayıtsızlığı bile yoktu.

Bu savaşçı Luther'di. *Cellat* Luther.

"En güçlü Meydan Okuyucu seçilmelidir. Kurallar böyle." Buz gibi gülümsedim. "Kurallara uymak hiçbir zaman benim güçlü yanımdı olmadı."

Beni daha yakına çekti, sesi sessizliğe büründü. "Eğer benimle savaşmazsan, seni asla Kraliçe olarak kabul etmezler."

"Fark etmediysen, beni zaten kabul etmiyorlar." Tepki vermedi, yüzü hiçbir şey göstermiyordu.

Aramıza patlayıcı bir sessizlik çöktü, hava şiddetli bir tehditle doluydu.

"Bunların *herhangi biri* gerçek miydi?"

Bunun bir suçlama olmasını amaçlamıştım; her yalanın ve sahte duygunun acı bir şekilde kınanması.

Onun yerine, kalbi kırık çıktı.

Kaşları düşük ve gergin bir şekilde içeri çekildi. "Savaş yaklaşıyor. Binlerce insanın hayatı tehlikede ve krallığın güçlü bir hükümdara ihtiyacı var. Eğer büyüünü kullanamazsan
_"

"O zaman ölmeyi hak ediyorum?" Fısıldadım.

Beni bırakıp uzaklara bakarken boğazındaki damarlar yükseldi.

"*Yapacaksın*

Beni seçin," diye gürledi. "Tartışma bitmiştir."

Soğukkanlılığımı toparlamak için kendimi zorladım, tüm acımı erimiş, yıkıcı bir öfkeye kanalize ederken eski alışkanlıklarına geri döndüm. Bu insanlar benim zayıflığımı hak etmiyorlardı, onlar benim gazabımı hak ediyorlardı.

"Kimi istersem onu seçerim," diye karşılık verdim. "Size hesap vermiyorum Prens.

Ben lanet olası *Kraliçe'yim*."

Bir an için gözlerinde tanıdık bir şey parladı - gurura çok benzeyen bir şey - bir anda duygusuz bir bakışla boğuldu. Daha fazla yumruk atamadan topuklarımın üzerinde döndüm ve Remis'in yanına döndüm, hızla Teller'a katıldım. Bakışlarım Meydan Okuyanlar arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Teller kararlı bir şekilde, "En zayıf olanı seçin," dedi. "Bunu canlı atlat.

Gerisini başka bir gün düşünürüz."

Hayatta kalmak. Ne pahasına olursa olsun, ne olursa olsun.

Babamızın kilit taşı dersi.

Remis, Jean Hanoverre ile tartışan birkaç kişi de dahil olmak üzere en zayıf Meydan Okuyucuların bir listesini çıkarmaya başladı. Güçleri ve zayıflıkları hakkında bilgi vererek, onları tam olarak nasıl yeneceklerine dair adım adım bir rehber sundu.

Teller başıyla onayladı ve kendi kurnaz bakış açısını sundu - hangi Hanelerin en az etkili olduğunu, hangilerini düşman edinmeyi en çok göze alabileceğimi. Remis bile kardeşime temkinli bir yan bakış atarken etkilenmiş görünüyordu.

O sırada bakışlarımı Luther'den ayıramıyordum. Yüzünü arıyordum. Gerçeği arıyorum.

"En güçlüleri hangileri?" Ben sordum.

"Diem," diye yavaşça uyardı Teller.

"Luther dışında mı?" Remis söyledi.

Kısa bir süre gözlerimi kapattım, sonra başımı salladım.

"Luther dışında." "Jean Hanoverre, ya da belki Roderyck Byrnum, ya da-"

"Lütfen bunu yapmayın," diye yalvardı

Teller. "Peki ya Rhon Ghislaine?" Ben sordum.

Remis kaşlarını çatı. "Büyüsü oldukça güçlü ama onu yenmek kimseyi etkilemez. En düşük rütbeli olduğu için Ghislaine Hanesi'ni hedef aldığınızı söylerler. Bu olabilecek en kötü seçim olurdu - kolay bir galibiyetin faydası olmadan zayıf birinin tüm sonuçları."

Parlak güneşe karşı gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım. "Eğer siz Kindred'lar espri anlayışınızı böyle gösteriyorsanız, esprileriniz üzerinde biraz çalışmanız gerekebilir."

"Hayır," diye yalvardı Teller. "Başka *birini* seçin."

Elimi yüzüme sürdüm ve iç çektim. "Ölümlü Şehir'de bir anne ve çocuğu öldürdü, Tel. Buna bizzat şahit oldum."

Teller başını eğdi. Omuzları çöktü. Beni çok iyi tanıyordu -yolum belirlenmişti.

Eğer değerim rakip seçimimle değerlendirilecekse, o zaman bu karar ruhumun bir yansıması olsun. Zayıfı sadece kolay olduğu için, zalimi de haz verdiği için öldürmeyeceğim.

Sadece suçluyu öldürürdüm ve sadece adalet daha azına izin vermediğinde.

Türemişler gerçek nedenimi asla öğrenemeyebilirdi, ama öyle olsun. Beni zaten değersiz bulmuşlardı. Kendimi daha yüksek bir standartta tutacağım.

Sesimi kalabalığa doğru yükselttim. "Ben, Diem Corbois, Lumnos Kraliçesi, Rhon Ghislaine'i Rakibim olarak seçiyorum."

Teller'ın elinden tuttum ve onu hazırlığım için kurulmuş olan çadıra doğru sürükledim. Remis'in sesi etrafımızda gürledi, kararımı arenaya tekrarladı ve hemen ardından yeni bir yuhalama ve öfkeli protesto dalgası geldi.

Yoluma çıktığı için neredeyse Luther'in göğsüne çarpıyordum.

"Geri dön. Babama beni seçtiğini söyle." Nefes nefese kalmıştı, yüzü perişan ve vahşiydi. "Kalabalık bunu kabul edecektir, bunu tercih edeceklerdir. Bizi dövüşürken görmek *istiyorlar*."

"Kararımı verdim." "Diem, lütfen-"

"Bana öyle deme," diye kestirip attım ve etrafından dolaşmaya başladım.

Kardeşimin önüne geçti, sesi çılgına dönmüştü. "Onu ikna et, Teller. Fikrini değiştirmesini sağlamalısın."

Teller gözlerini kısarak Luther'e baktı, Çağkın bir ifadeyle onu inceliyordu. Birden gözleri büyüdü, içindeki bir ıGık canlandı ve Luther sessizce baGını salladı.

"Bunun için zamanım yok," diye mırıldandım. Ardından gelen bağırışları duymazdan gelerek kardeşimi çadıra doğru çektim. Bir anlığına meraklı gözlerden korunmak için kanvas kapağın altına girdiğimizde, topuklarımın üzerinde döndüm.

"Neden onu seçmedin?" Ben daha konuşmadan Teller söyledi.

"Önemli değil. Sana bazı şeyler söylemem gerekiyor ve fazla zamanım yok."

"Diem, sanırım Luther şunu yapmaya çalışıyor-"

"Komodinimin çekmecesinde içinde bir mektup olan bir kutu var. Eğer ölürsem, o mektubu oku ve hayatın pahasına koru. İçindekileri başka kimseyle paylaşma, Lily'yle bile."

"D, dinle, bence Luth-" "Hiç kimse, Teller. Anlaşıldı mı?"

Kaşlarını çattı ama başını salladı ve ben de rahat bir nefes aldım. Dün gece aceleyle karaladığım bir notta her şeyi anlatmışım; annemiz ve Luther hakkındaki tüm sırları, hatta öz babamı bile. Babamızın öldürüldüğü yerde gördüklerimi. Muhafızların planları. Sophos hakkında bir uyarı. Yurt dışında yeni bir hayata başlaması için gizli bir altın zulasını nereye sakladığımı.

"Maura seni yanına alacak," diye devam ettim. "Eğer Lumnos güvenli değilse-" "Ölecekmişsin gibi konuşmayı kes. Savaşmaya yemin ettin, D."

"Savaşacağım ama bunu duymanı istiyorum." Yüzüne sarıldım, boğazımı kalınlaştıran duygudan dolayı irkildim. "Lily'den vazgeçme, Tel. Bu dünya bırakmak ya da kaçmak için sebeplerle dolu. Eğer sana neşe veren bir şey bulursan, her şeyinle ona tutun."

Başını salladı, gözlerinden gümüşü yaşlar süzölmeye başlamıştı.

"Ve eğer ikiniz birlikte olursanız ve o hamile kalırsa..." Yanaklarının kızarması karşısında belli belirsiz bir gülümsemeyi başardım. "Önce Luther'e git. Kaçma, geri dönüşü olmayan bir şey yapma. O ne yapacağını bilir. Bugün bana sırt çevirdiğini biliyorum-"

"Aslında, sanmıyorum-"

"Sadece yap, tamam mı? Bu konuda ona hâlâ güveniyorum."

Kaşları, dile getirilmemiş bir dizi soruyla birbirine kenetlendi.

"Bana söz ver, Teller."

"Söz veriyorum."

Kollarımı ona doladım, yüzümü omzuna gömdüm ve her şeyde yanımda olan tek kişiyle geçirdiğim bu son, değerli anın tadını çıkardım. Sadakatinden asla şüphe duymayacağım, bana olan sevgisi her zaman saf olan kişiyle.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Olduğun adamla gurur duyuyorum." Beni sıkıca kavradı, omuzları sessizce titriyordu.

"Benim pırlanta gibi küçük kardeşim, sen çok büyük işler başaracaksın..." Sesim kesilince sustum ve gözyaşlarım yanaklarımdan nehirler halinde süzöldü.

"Sen de öyle Diem. Bu son olamaz."

Başımı salladım ve onu nazıkçe ittim. "Git." Tereddüt etti ve ben de burnumu çekerek gülmek zorunda kaldım. "Git. Oraya ağlamaklı bir halde gidersem kimsenin gözünü korkutamam."

Son bir bakışla gözlerini kapattı, başını eğdi ve uzaklaştı.

Çadırda tek başıma durmuş, duygularıma karşı kaybettiğim bir savaşta yüzümü siliyordum. Yüzleşmek üzere olduğum şeyin gerçekliğiyle ellerim titremeye başladı.

Başka türlü bir dövüş olsaydı - silah kullanabilseydim, hatta sadece yumruklarımı kullanabilseydim. Hızlı olabilirdim, kavgacı olabilirdim. Savaş söz konusu olduğunda zeki bile olabilirdim. Dayanabilirdim. Neden yapamadığım tek şey buydu?

Çadırın eğimli tavanına kaşlarımı çatarak baktım ve tanrıça Lumnos'un yarattığı kaosa keyifle baktığını hayal ettim.

"Bana *bir* mola veremez miydin?" Bağırđım.

Hışırdayan kumaşın sesi çadıra birinin girdiğini haber veriyordu. Remis'in maçı başlatmaya hazır olduğundan şüpheleniyordum. Derin, yavaş bir nefes aldım.

Ama döndüğümde, elinde mücevherli kılıcı ve cinayet vaat eden bakışlarıyla karşımda duran Naip değildi.

Kalbim durdu.

Çadırın girişine doğru atıldım. Luther hızlı hareket ederek beni belimden yakaladı. Sırtımı göğsüne yasladı ve Corbois Kılıcını boğazıma dayadı.

Ona karşı çırpındım, çelik gibi güçlü derisini işe yaramaz bir şekilde pençeledim ve dirseklerimi kaburgalarına sıkıştırdım. Birkaç boğuk homurtu çıkardı ama tutuşu gevşemeyi reddetti.

Sesi kulağımda yaklaşan bir fırtına gibi gürledi. "Kararını değiştir, yoksa seni şimdi öldürürüm."

"O zaman öldür beni," diye dişlerimi sıktım. "Eğer senin için bu kadar önemliyse, git ve bu işi bitir."

Bıçak daha derine bastırınca irkildim.

"Sana hayatın için savaşma şansı veriyorum."

"Ne fark eder ki?" Ben de karşılık verdim. "Her halükarda öleceğim."

Beni döndürdü ve sırtımı çadırın büyük orta direğine çarptı, bir eliyle boğazımı sıkarken kılıcının ucu çenemin altına saplandı. Geniş formu beni sıkıştırmak için etrafımda kıvrılırken ve soluk gözleri bir gölge seliyle kuşatılmışken, ruhumu yargılamaya gelen güçlü bir ölüm meleğine benziyordu.

Dişleri hırıltıyla açıldı. "Kararını değiştir." "Hayır."

"*Yap şunu.*"

"*Hayır.*"

"Neden benimle dövüşmeyi reddediyorsun?"

Meydan okumam azaldı ve gözlerim kırıldı.

"*Söyle bana,*" diye kükredi, parmakları boğazımı sıkıyordu.

"*Çünkü bu benim için bir yalan değildi!*"

Sıcak gözyaşları yeniden yükseldi. Başımı direğe yasladım ve utanç içinde gözlerimi kapattım.

"Seninle dövüşmem Luther. Seni öldürme düşüncesi..." Titrek, yenik bir iç çekiş yaptım. "Sana çok fazla değer veriyorum. Sen aynı şeyi hissetmesen bile."

Boynumdaki tutuşu gevşedi. Yerde şakırdayan bir kılıcın sesini duydum, sonra yumuşak bir alnın benimkine bastırıldığını hissettim. Vücudu benimkine yaslanırken sıcak nefesi dudaklarımı ısıttı.

"Yine de beni seç."

Ona tekrar baktığımda öfkesi kaybolmuştu. Omuzları çökmüş, keskin yüz hatları ısırap içinde erimişti. Bitkin ve tamamen, umutsuzca kırılmış görünüyordu.

"Hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Ben kendim hallederim. Sihrin senden gelmiş gibi görünmesini sağlayabilirim."

O zaman anladım. Luther asla benimle dövüşmek istemedi. Bana karşı *kaybetmek* istiyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü. Başı öne eğildi, elleri kalçalarımın arkasına dolandı.

"Bunu senin için yapmama izin ver," diye yalvardı. "Bundan daha iyi bir ölüm umamazdım."

Kıymık kıymık, kırık kalbim yeniden inşa edilmeye başlandı.

Önünde diz çöktüm ve çenesini ellerimle kavradım. Parmaklarımı şefkatle yüzünün çizgilerinde gezdirdim, çatık kaşlarının ve güzel yara izinin dalgalanan derisinin izini sürdüm.

Elleri kaburgalarımın doğru kaydı ve beni kendine doğru çekti. "Yüzün..." Perili bakışları yüz hatlarımda gezindi, anıların içinde kaybolmuştu. "Bana veda eder gibi bakıyordun."

Pes ediyordum. Öfkemi tazeleyen ve mücadele ruhumu yeniden alevlendiren tek şey onun Meydan Okumasıydı. Bu ironiye neredeyse gülecektim. Gerçekten de beni kurtarmıştı ama planladığı şekilde değil.

"Bilmeliydim," dedim yüzümü buruşturarak. Ondan pek çok kez şüphe etmişim ve her seferinde yanıldığımı muhteşem bir şekilde kanıtlamıştı.

Bir daha asla.

Belki de bu yemini tutacak kadar uzun yaşamayacaktım ama eğer yaşarsam, onun sadakatinden bir daha asla şüphe duymayacaktım. Kendimi asla *ona* layık hissetmeyecek olsam da, en azından bunu kabul ederek onu onurlandırabilirdim, ilk ve son kez.

"Luther," dedim yavaşça, elimi kalbinin üzerine koyarak. "Eğer hayatta kalamazsam-"

"Hayır," diye hırladı.

"İyi bir kral olacaksın. Bu insanlar sana güveniyor. Onları barışa teşvik edersen, belki sözünü dinlerler."

"Sen bize liderlik etmek için yaratılmışsın. Bunu gördüm, Kutsal Anne bana gösterdi.

."

"Tanrılara ve tanrıçalara inancım yok." Hüzünle gülümsedim. "Ama ben içine koydum. Sen Kral olmak için doğdun."

"Sensiz olmaz. Sen benim Kraliçemsin. Diyarın sana ihtiyacı var. Ölümlülerin sana ihtiyacı var. Teller, Lily, Eleanor, hepsinin sana ihtiyacı var." Kolları, kaderin beni avuçlarının arasından çekip almasını engellemek istercesine etrafımda kenetlendi. "Sana ihtiyacım var Diem."

Kalbimin derinliklerinde, uzun zamandır gecikmiş olan bir karar nihayet verildi.

Bir kapı açıldı, diğeri sonsuza dek kilitlendi.

"Ben seninim Luther," diye yemin ettim. "Her şeyimle."

Geriye yaslandım ve gözlerimde bu gerçeğin tüm derinliğini görmesine izin verdim. Artık maske yok, zırh yok; sadece acımasız, kanayan bir dürüstlük. Kalbim keder ve kendinden şüphe, sayamayacağım kadar çok hata ve sonsuza dek peşimi bırakmayacak pişmanlıklarla hırpalanmıştı. Kusurlarla kaplı, kusurlu, yaralı bir şeydi ama güçlüydü. Ve onun için çarpıyordu - umutsuz karanlıkta yanımda yürüyen ve ateşli ışıktaki benim için yanan adam için.

Elini tuttum ve köprücük kemiğimdaki yara izinin üzerine koydum, sonra avucumu yanağını kesen sivri çizginin üzerine koydum. Dudaklarım dudaklarına değene kadar eğildim.

"Ben seninim, Luther Corbois. Yara izlerim ve her şeyimle."

Bu sefer *onu* öptüğümde hiç şüphe yoktu. Bu ne ilk öpüşmemizdeki kanlı şehvet ne de ikinci öpüşmemizdeki tatlı şefkatti. Bu, sörfün kayalara çarpmasıydı, bir kızılçamın gövdesine düşen bir yıldırımın çatlamasıydı, beni içimden tutuşturmak için beni parçaladı.

Artık yalnız kalmamayı arzulayan iki aç ruh gibiydik ve aylarca kendimizi en çok arzuladığımız bu değerli şeyden mahrum bıraktıktan sonra, bu orucumuzun bozulmasıydı ve o beni *yuttu*. Ağzı benimkine çarptı, dili asla doyamayacağı bir tat gibi beni arıyordu.

Ellerimiz birbirimizin vücudunda dolaşırken, takım elbisemin ince malzemesi beni onun kollarında çırılçıplak hissettiriyordu. Luther her bir kıvrımı, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi yavaş ve kasıtlı bir odaklanmayla okşarken, benim dokunuşum aceleci ve çaresizdi, hâlâ şansım varken onun her bir parçasını tüketmek istiyordum.

Remis'in gür sesi çadıra kadar ulaşarak dövüşün başlamak üzere olduğunu duyurdu ve zor kazanılmış mutluluğumuzu yerle bir etti.

"Bir adamı böyle öpüp sonra da ölmek kabalıktır, Majesteleri," diye soludu Luther, nefesi şişmiş dudaklarına değiyordu.

Mırıldandım. "Sanırım bu yaşamak zorunda kalacağım anlamına geliyor."

Bana sadece benim için olan o parlak, saklanmamış gülümsemesini gösterdi. Onu bir daha asla göremeyeceğim fikri kalbimi sıkıştırdı.

Dudaklarına kısa, hayranlık dolu bir öpücük kondurdu, sonra alnıma bir tane daha kondurdu. Kılıcını kınına sokup elimi tuttu ve birlikte çadırdan dışarı çıktık.

Bir kez daha kalabalığın bakışları altında kaldığımız anda tavrı değişti. İfadesi sakinleşti, duruşu düzeldi. Derme çatma savaş alanını değerlendirmek için taradı. "Bunu yapabilirsin," dedi kesin bir ifadeyle. "Senin gücün onunkinden çok daha fazla. Tek ihtiyacın olan iyi bir vuruş."

Sessizce başımı salladım, kaslarımı ısıtmak için uzuvlarımı salladım. Babamın derslerinin aklımdan hızla geçmesine izin verdim - nasıl kaçılır, nasıl saklanılır, nasıl dikkat dağıtılır, nasıl hayatta kalınır.

Beni bunun için hazırlamak için yıllarını harcamıştı. Beklediği Kraliçe olmayabilirdim ama yetiştirdiği savaşçı olabileceğimden emindim.

"Rhon pisliğin teki ve kirli dövüşüyor. Onu gözünün önünden ayırma." Luther bana baktı. "Kalkanını hâlâ çağırabiliyor musun?"

Tıpkı bana öğrettiği gibi, büyümü göğsüme doğru çekerken Luther'in elini güçlü bir Gekilde kavramaya odaklandım. Oldukça fazla çaba sarf ederek ve istediğimden daha fazla zaman harcayarak, büyümü dığarıya doğru parıldayan bir yay Geklinde itmeyi bağardım.

Luther onu inceledi ve keskin bir onaylama hareketi yaptı. "Tanrılığınızdan korkmayın. Büyü sadece sana cevap vermiyor, o senin bir parçan. Kim olduğunla gurur duy ve onu kucakla."

Remis'in sesi arenada çınladı. "Majesteleri, Challenger, lütfen arenanın iki ucundaki yerlerinizi alın."

Luther bana döndü ve çenemi tuttu, elindeki hafif titreme, sesindeki şiddetli güvenin ortaya çıkarmadığı şeyi ortaya çıkarıyordu. "Sen korkusuzsun. Güçlüsün. Tanrıların ya da kralların karşısında sinmiyorsun. Kaderinde bundan daha büyük savaşlar var, bu yüzden ne gerekiyorsa yapıyorsun ve cehennem gibi savaşıyorsun."

"Yapacağım," diye yemin ettim.

"Kim olduğunu unutma, Diem Bellator." Boynumdaki madalyonu sıktı. "Ama senin de bir Anka kuşu olduğunu unutma. Biz alevlerden korkmayız,

Çünkü ne kadar sıcak yanarsak, o kadar yükseğe uçarız."

Bana son bir kez için için yanan bir öpücük verdi, sonra dudaklarıma fısıldadı. "Yan, Kraliçem. Öyle parlak parla ki, karanlık titresin."

Luther kraliyet locasına çıkan merdivenlere doğru geri geri giderken gözlerini benden ayırmadı. Arena zeminine adımını atmadan hemen önce kalabalığa doğru bir gölge kırbağı fırlattı. Karanlık ip anında sise dönüştü; bu, arenanın bariyerini hatırlatıyor ve hiçbir büyü yanlığının kaçıp bir masuma zarar vermeyeceğinin kanıtı oluyordu.

Kalbimi ne kadar derinden anladığını görünce göğsüm ısındı. Bu basit hareketiyle beni korkularımdan kurtardı ve tamamen bırakmam için bana güç verdi.

Güvenli bir şekilde bariyerin dışına çıktığında, arenanın sonuna doğru yürüdüm ve kemerimden küçük bir kese çıkardım. İçine uzandım ve ailemin evinden topladığım kara topraktan bir tutam aldım, sonra babamın sesi düşüncelerimde belirirken toprağa serptim.

Bu sadece başka bir savaş. Sana bilmen gereken her şeyi öğrettim.

"Bunu yapabilirim," dedim sessizce. "Ben Diem Bellator. Annem Auralie'nin kızıyım. Babam Andrei'nin seçilmiş. Kardeşim Teller'ın koruyucusu. Şifacı, savaşçı ve Kraliçe." Çenem yükseldi, sesim daha gür çıkmaya başladı. *"Bunu yapabilirim."*

Karşı uçta, Rhon Ghislaine beklentiyle ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu, kalkanının yayı çoktan etrafında parıldıyordu. Avuçlarını çevreleyen iki mürekkepli siyah sivri uç, ara sokaktaki cinayetin içgüdüsel anılarını zihnime gönderdi.

"Hesap vermen gereken iki ölüm var," diye bağırdım yüksek sesle.

Kolunu kaldırdı ve dikenlerinin boyutu iki katına çıktı. "Birkaç dakika içinde üç yapacağım."

Keseyi bir kenara koydum, sonra diz çöküp ellerimi kumda gezdirdim ve bir tutamını avucuma aldım. Rhon şüpheli bir ifadeyle kaşlarını çatarak beni izledi.

"Rhon Ghislaine, hazır mısın?" Remis bağırdı.

Parmak eklemlerini kırdı ve çenesini indirdi, gözleri bana sabitlenmişti. "Ben hazırım."

"Diem Corbois, hazır mısın?"

Kraliyet locasına son bir bakış attım. Yeni bulduğum ailem bir araya toplanmış, kollarını Teller'a destek gösterisi için açmışlardı.

ve bana sembolik bir söz verdi. Kalbim minnettarlıkla kabardı. Bir yumruğumu göğsüme dayadım ve onlar da aynı şekilde karşılık verdiler.

Remis'e baktım ve başımı salladım. "Ben hazırım." "O zaman meydan okuma başlasın."

CHapTer

İLK ÜÇ

İlk yaylım ateşi bana doğru geldiğinde Remis'in sesinin yankısı hâlâ havada asılı duruyordu.

Kaçma içgüdüme karşı savaştım ve yerimde kaldım.

Saldırı kalkanıma çarptığında bir ışık parlamasıyla buharlaştı. Güçlüydü; Cennet Sırası'ndaki karşılaşmamızdan hatırladığımdan çok daha güçlüydü. O zaman büyüsü bana çarptığında hiçbir şey hissetmemiştim, ama şimdi darbenin gücü beni bir adım geriye savurdu.

Onlar da benimle aynı şeyi fark ettiklerinde kalabalıktan bir tezahürat yükseldi: bu hızlı ve tek atışlık bir düello olmayacaktı. Bu gerçek bir hayatta kalma savaşıydı.

Rhon bir dizi kara ok daha fırlattı ve ilerlemeye başladı. Onu adım adım karşılamaya çalıştım ama büyüsünün kalkanıma çarpması beni çamurda yürüyormuşum gibi hissettirdi.

"Sonsuza dek kalkan olamazsın," diye alay etti. "Yakında kuruyacaksınız." "Sen etraftayken kuruyan kadınlarla ilgili pek çok sorunum var,

Rhon?" Ben de karşılık verdim.

Kalabalık kahkahalarla kükredi. Rhon'un gözleri öfkeyle parladı.

Avucunu itti ve kafam büyüklüğünde bir sivri uç sürüsü bana doğru koşmaya başladı. Çarpışmayı beklerken topuklarımı yere gömdüm. Son saniyede üç küçük gruba ayrıldılar ve etrafımda yön değiştirdiler.

Nefesim kesildi ve sırtımın bir iğneye dönüşmesini engellemek için tam zamanında kalkanımı bir kubbe haline getirdim. Sarsıntı dengemi bozdu,

beni yüzüstü kuma uçurdu.

Kalabalık daha fazla kahkahayla patladı. Rhon ellerini havaya kaldırdı ve övünen bir gülümsemeyle etrafta dönerek onları kendisini alkışlamaya teşvik etti ve onlar da sevinçle buna uydular.

Kalkanımın neredeyse içgüdüsel bir hızla tepki vermesi beni hayrete düşürdü ve biraz da rahatlattı. Cesaretleterek elimi uzattım ve sihirli bir kılıç yaratmaya çalıştım.

Hiçbir şey olmayınca kalbim sıkıştı. Tanrısallığım açıkça dikkat ediyordu ve en azından bir *şekilde* beni hayatta tutmaya yatırım yapıyordu, ama yine de savaşmayı reddetti.

Gözlerim arenanın zeminini taradı. Açık alandan çıkmak zorundaydım. Rhon'dan daha derin bir güç kuyusuna sahip olmama rağmen, kalkan oluşturmak saldırmaktan çok daha fazla büyü gerektiriyordu ve hangimizin önce tükeneceği üzerine kumar oynamaya hazır değildim.

Onun ötüşünden yararlanarak kendimi ayağa kaldırdım ve en yakın engele, neredeyse boyum kadar olan dev bir kayaya doğru atıldım. Arkasına çömelip yan tarafına baktım.

Rhon kaybolduğumu fark ederek döndü ve hareketsiz kaldı. Kendini beğenmiş gülümsemesi kaybolup kalkanı etrafını tamamen sardığında içimi bir memnuniyet heyecanı kapladı.

"Görünüşe göre yeni Kraliçemiz korkuyor," diye bağırdı ve seyirciler de aynı fikirde olduklarını haykırdılar.

Gözlerimi devirdim ve daha değerli bir rakip yerine onunla dövüşmeyi seçtiğim için beni zaten korkak olarak gördüklerini hatırlatma isteğiyle savaştım. Odağım kumun içine karışmış küçük taşlara kilitlendi ve aceleyle bir avuç topladım.

Bana doğru döndü ve ben de kayaya doğru geri çekilip görüş alanından çıktım. Nefesimi tuttum ve ondan bir iz olup olmadığını dinledim, adrenalin damarlarımda sıvı ateş gibi yanıyordu.

Sataşmaları devam etti ama sesi yükselmek yerine daha yumuşak ve boğuk çıkmaya başladı. Risk aldım ve eğildim - tam da beklediğim gibi, diğer engelleri ararken bana arkasını dönmüştü.

Kolumu geriye doğru kaldırdım ve çakıl taşlarından birini ensesine doğru fırlattım. Yere düştüğünü göremeden saklandığım yere geri dönsem de, sol tarafımdaki arenaya siyah dikenlerden oluşan bir bulut dağıldığında hedefimi vurduğumu anladım.

Bu hamle bana çok önemli bir gözlem kazandırmıştı. Taş kalkanını delip geçmişti, bu da sadece büyü temelli saldırılara karşı korunduğunu kanıtlıyordu. Büyü gücünü kısıtlamaya çalışan biri için akıllıca bir seçim ama benim gibi bir rakip için kolay bir açık.

Rhon'un öfkeli hırıltısı soluma doğru ilerledi, ben de sağımdaki tahta sandığa bir çakıl taşı daha attım. Saniyeler sonra, kum ve kıymıklar

havayı başka bir sivri uçla doldurdu. Son taşımı da arenanın uzak duvarına fırlattım ve o da bir kez daha gürültünün geldiği yöne doğru büyü yağdırdı.

Rhon alçak sesle kıkırdadı. "Büyümü azaltmaya mı çalışıyorsun? İşe yaramayacak. Bütün gece devam edebilirim."

"Sevgililerinizden duyduğum bu değildi," diye seslendim.

Seyirciler arasında kahkahalar dalgalanıyordu. Saklandığım yerden yakındaki bir kum torbası yığınının doğru fırlayıp vücudumu yere yaslariken ayak seslerimi kamufle etmek için bu gürültüyü kullandım.

Rhon kalabalığın eğlencesi karşısında öfkeyle bağırdı. *İyi, iyi. Planım işe yarıyordu.*

Babam kulağıma *duygusal bir dövüşçünün özensiz bir dövüşçü olduğunu* fısıldadı.

Bırakın onun elinde ölmek yerine ayaklarına kapanıp yalvardığınızı görmeye odaklansın.

Başarımdan dolayı sıırttım, kraliyet kutusunu görebilmeyi ve Teller'ın gözlerinin içine bakabilmeyi diledim. Dövüştüğümüzde en sevdiği strateji hep bu olmuştu. Ben daha hızlı ve güçlüydüm ama o daha zekiydi. Kendi öfkemi bana karşı bir silah olarak nasıl kullanacağını biliyordu, öfkeden kör olana kadar düğmelerime ustaca basıyordu.

Çuval yığınının üstünden bakarken zeki küçük kardeşimi kanalize ettim. Rhon ellerini uzatmış ve saldırmaya hazır bir şekilde birkaç adım ötede dolaşıyordu.

Sırtını bana dönerek devrilmiş bir arabaya doğru yürüdü. Yavaşça kütüğümün arkasından çıktım ve sessiz adımlarla arkasından süründüm.

Seyircilerden sessiz bir soluk sesi duyuldu. Rhon durakladı, sonra bunu saklandığım yeri bulduğuna dair bir ipucu sanarak kıkırdadı.

"Eğer o Crown'u istiyorsan, eninde sonunda benimle dövüşmek zorunda kalacaksın," diye alay etti.

Arkasında durdum, sonra avucumu açtım ve dudaklarıma götürdüm.

"Taç zaten bende."

Rhon bana doğru döndü ve ben de güçlü bir hava üfleyerek sakladığım kum bulutunu onun şişkin gözlerine doğru uçurdum.

Çılgılık attı ve yüzünü tutarak iki büküm oldu. "Bunun bedelini ödeyeceksin! Ölmene izin vermeden önce sana acı çektireceğim."

Bir yerde, babam başını salladı ve gülümsedi.

Rhon'un kalkanı önce titredi, sonra da etrafında kaybolunca donakaldım. Göz kapaklarının altındaki acı verici kum tanecikleriyle dikkati o kadar dağılmıştı ki kalkanı sağlam tutamadı.

İşte bu kadar. Tamamen savunmasızdı, onu şimdi öldürebilir, tahtımı alıp gidebilir ve bir gün daha savaşmak için yaşayabilirdim.

Seyirciler ayaklanmıştı, birkaç dakika önce bana da aynısını yapması için onu kışkırtmış olmama rağmen işini bitirmem için çılglık atıyorlardı.

Luther'e baktım ve gözlerindeki umudu gördüm. Rhon'u işaret etti ve "*Şimdi! Şimdi yap!*" diye bağırdı.

Ellerimi Rhon'a doğru uzatırken kulaklarımda çınlayan nabzımın gürültüsü kalabalığı bastırdı.

Yine de hiçbir şey olmadı.

"Haydi," diye fısıldadım, ellerimi sanki sihir ortaya çıkacakmış gibi sallayarak. "Bir şeyler yap."

Rhon bir gözünü açtı ve beni tepesinde yükselirken gördü. Ben koşmadan üzerime atıldı ve beni yere düşürdü. Hızıyla yuvarlandım ve onu altımda sıkıştırmayı başardım ama avuçlarından gölgeler sızmaya başlayınca onu bıraktım ve geriye doğru kaçtım.

Panik göğsümde bir ağırlık gibi şekillendi. Onu öldürecek bir saldırı çağırıramazsam dünyadaki tüm hileler ve stratejiler bu dövüşü kazandırmazdı. Kalkanımı havaya fırlattım ve koşmaya başladım. Ayaklarımda dibinde küçük kum patlamaları meydana geldi. Bariyer üstüne bariyerin arkasına saklandım ama Rhon'un Saldırı hiç dinmedi. Her biri teker teker parçalara ayrıldı.

Bana sadece birkaç saniye kazandıracağını bile bile kalın dallardan oluşan bir yığının arkasına daldım.

Cevap ver bana, sese yalvardım. Sana ihtiyacım var.

Cevap gelmedi.

Puslu gölgelerden oluşan bir havuz kütüklerin altından süzülerek onları havaya fırlattı ve beni yakınlarda başka hiçbir barikat olmadan tamamen açıkta bıraktı. Bir o yana, bir bu yana savruldu, etrafım tamamen sarılana kadar karanlık dallar tarafından kuşatıldım.

Rhon'un ince dudakları sinsî bir sırıtişla büküldü. Büyüsünün sisi kalkanımı kapladı ve savrulan yumruklardan oluşan bir grupla kalkanıma vurdu. Bariyerim sağlam dursa da her yumruğun beni yere daha da yapıştırdığını hissediyordum.

Kapana kısılmıştım. Eğer hareket etmezsem, tek umudum benden önce sihrinin tükenmesiydi ve yanılırsam bunu hayatımla ödeyecektim.

Kara büyü o kadar yoğunlaştı ki etrafımdaki gökyüzünü kararttı ve kısa süre sonra zifiri karanlık bir kubbenin içindeydim. Dizlerimin üzerine çöktüm, zihnim

bir çözüm.

İçime uzandım ve çağırma cevap verecek bir güç kırıntısı bulmaya çalıştım. Beklediğini, dinlediğini, izlediğini *hissedebiliyordum*, sanki varlığını gerektirecek kadarını henüz görmemiş gibiydi.

Gerçekten sıkıntıda olduğum diğer her seferinde, koruyucu bir melek ya da belki de intikamcı bir şeytan gibi bana gelmişti.

Beni savaşa çağırmak için kendi kendine ayağa kalkmış, kendimi onun gücüne teslim etmemi talep etmişti. Ve şimdi, işte buradaydım, beyaz bir bayrak sallamaya ve kendimi tamamen ona teslim etmeye hazırdım - ama bu sefer gelmeyecekti.

"Beni koruman gerekiyordu," diye tısladım. "Neden bana cevap vermiyorsun?"

Gölgeler kalkanımın üstünden dağıldı ve ben bir kez daha kalabalık tarafından görülebilir hale geldim, ancak yine de mürekkep gibi yumruklardan oluşan bir çemberin içine hapsolmuştum.

Rhon daralmış gözleri ve kırışmış kaşlarıyla beni izledi. "Neden saldırmıyorsun?"

Bana doğru yürüdü, beni çözmeye çalışırken başını yana eğdi. Elinin bir hareketiyle büyü kayboldu ve kendi kalkanı bile yok oldu.

Göğsünü ortaya çıkarmak için kollarını iki yana açtı. "Devam et. Sana bedava bir atış vereceğim."

Yavaşça ayağa kalktım ve titremelerini gizlemek için ellerimi yumruk yaptım, *sesin* cevap vermesi için yalvardım. İçimde ışık ve karanlıktan oluşan ışıltılı bir girdapta dönüyor, göğsüm serbest bırakılma ihtiyacıyla patlamaya hazır hissedene kadar basıncı artıyordu.

Ama yine de harekete geçmedi.

"Yapamazsın, değil mi?" Rhon inanamayarak güldü. "Söylentiler doğru, sihrini kullanamazsın."

Haber yayılmaya başladıkça seyircilerin gürültüsü bir uğultudan kükremeye dönüştü.

"Sihrini bile kullanamayan bir Kraliçe." Geniş bir daire çizerek yürüdü ve bu cümleyi kalabalığa tekrar tekrar bağırdı. Dedikodular önce alaylara, sonra yuhalamalara, kulakları sağır eden bir reddediş gürültüsüne dönüştü.

Bir kötü vardı, bir de daha kötüsü. Bunlardan herhangi biri buna tercih edilebilirdi.

Onu öldürmenin bir yolunu bulsam bile sırrım ortaya çıkmıştı. Tüm diyar zayıflığını biliyordu. Taç giymiş ya da giymemiş, hiçbir Soylu büyü olmaya bir Kraliçeyi kabul etmez.

"Lumnos'un sevgili vatandaşları," diye bağırdı Rhon, "Haneler yeni Kraliçemizi yargıladı ve oybirliğiyle onu değersiz buldu. Ve şimdi biliyoruz ki-" Döndü ve parmağıyla beni işaret etti. "-Mübarek Lumnos Ana da onu değersiz buldu."

Binlerce acı yüz bana doğru alay etti. Gözlerim yukarıya döndü, göklere ve içindeki zalim, kaprisli tanrılara baktım. "Bu mu?" diye bağırdım. "Beni bu yüzden mi buraya koydunuz?"

Tekrar aşağı baktığımda Rhon'un sırtı bana dönüktü. Bu fırsatı değerlendirerek arenanın zemininde bir başka engelin hâlâ sağlam durduğu yere doğru fırladım ama yenilgi ruhumu köreltikçe adımlarım yavaşladı.

Rhon bir sıra şarap fıçısına ulaşmadan hemen önce beni gördü. Bana doğru oniks dikenlerden bir yay fırlattığında saklanmak için atladım.

"Artık sadece an meselesi," diye alay etti. "Kazanamazsınız. Öl ve hepimiz evimize dönelim."

Büyüsü varillere çarptıkça variller şiddetle sarsılıyordu. Yakınlarda uzun bir kaya daha vardı; belki de arkasına gizlenecek kadar dikkatini dağıtabilirim, düşünmek için kendime zaman kazanabilirdim.

Dik durdum ve gözlerinin içine bakarak pek de gerçek olmayan korkumu görmesini sağladım. "Seni öldürmek için büyüye ihtiyacım yok Rhon. Daha iyi bir şeyim var."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neymiş o?"

Ona en tatlı gülümsememi verdim ve parmağımı gökyüzüne doğru salladım. "Bir gryvern."

Dehşet yüzünü beyazlattı. Daireler çizerken gözleri yukarı fırladı ve Sorae'nin gelişini boşuna aradı. "Yapamazsın," diye mırıldandı, "kurallar - sadece büyü- buna izin yok!"

Bir kahkaha attım ve kayaya doğru fırladım.

Çok kolay.

Botumun burnu bir çamur parçasına çarptığında neredeyse güvenli bir yere varmıştım. Ayağım altımdan kaydı ve koşarken oluşan ivme beni tökezleyerek ileriye taşıdı. Şakağım mide bulandırıcı bir *çatırtıyla* kayaya çarptı.

Dünya bulanıklaştı. Yıldızlar gözlerimde dans etti, kulaklarımda çınlamalar duydum. Oturmaya çalıştım ama hangi yönün yukarı olduğunu anlayamadım.

Luther adımı bağırdı. Sesi uzak ve boğuk geliyordu, sanki suyun altından sesleniyor gibiydi. Gözlerimi öfkeyle kırıştırdım ve yeniden odaklanmaya çalıştım. Ani bir mide bulantısı dalgası zihnimde alarm zillerinin çalmasına neden olurken, şifacı eğitimim devreye girerek beyin sarsıntısının belirtilerini sıralamaya başladı. Bir ölümlüde belirtiler günlerce, hatta haftalarca sürebilirdi - iyileşme ne kadar sürerdi? benim gibi bir inmiş için ne kadar sürer?

Bulanık görüşümü bana doğru ilerleyen insan şeklindeki damlacığa odaklamakta zorlandım. Yavaşça keskinleşti ve şekil aldı ama onda farklı bir şey vardı.

Daha net görünüyordu. Engelsiz.

"Kalkanın!" Luther kükredi, sesini dehşet kaplamıştı.

Kalkanımın düştüğünü bir saniye geç fark ettim. Rhon zalim bir gülümsemeyle avucunu dışarı doğru itti ve jilet gibi keskin dikenler göğsüme saplandı.

"*Diem!*" Luther bağırdı.

Her şey yavaşladı ve arena gözden kayboldu.

BURAYA DAHA ÖNCE DE GELMİŞTİM.

Gece vaktiydi ve ben savaşın ortasındaydım. Aynı karanlık, ışıltılı zırhı giyiyordum, aynı siyah ve altın kılıcı taşıyordum, hala her tarafım göz alabildiğine uzanan ceset halkalarıyla çevriliydi.

Luther karşımda duruyordu, elinde kana bulanmış Corbois Kılıcı vardı. Koyu renk saçları esintiyle yüzüne dökülüyor, mavi-gri gözleri saygıyla beni izliyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi, avucunu göğsünün sol tarafına dayadı ve ben yine bu hareketi yankıladım.

Ama bu kez, görüntüdeki bir şey farklıydı. Savaş alanının karşısında bir adam ay gibi parlıyordu. Onunla ilgili her şey gri ve renksizdi - teni, gözleri, saçları.

Adam bana baktı ve elini uzattı. "Bana katıl, Unutulmuşların Kızı," diye mırıldandı sıvı karanlık gibi bir sesle. "Birlikte

bu dünyayı yok edip yeniden inşa edeceğiz. Alçalmışları ve onların egemenliğini sonsuza dek sona erdireceğiz."

Neredeyse bakılamayacak kadar güzeldi ve bakışlarımı ona çevirdiğimde, ayaklarının dibinde diz çöküp teslim olmak için karşı konulmaz bir istek duydum.

Ama içimden bir ses direnmemi söyledi.

Savaşmamı. Yavaşça başımı salladım.

Adamın gözleri üzerimde keskinleşti. "Türemişlerin yaptığı onca şeyden sonra hâlâ onları mı savunuyorsun? Onlar senin canını seve seve alırken, sen onların canını bağışlayacak mısın?"

Tereddüt ettim. Bir parçam, yüzyıllar boyunca yaptıkları tüm kötülükler için Türemişlerden hâlâ nefret ediyordu; kontrol edilmedikleri takdirde memnuniyetle geri dönecekleri bir kötülük.

Ama onlar hâlâ benim halkımdı. Akraba kanı damarlarımda en az ölümlü kanım kadar akıyordu. Tacıma gerçekten layık olmak istiyorsam, bu gerçeği inkâr etmeyi bırakmalıyım. Ben ölümlüydüm. *Ve* soyumdan geliyordum. Ve her ikisini de korumak için var gücümle savaşacaktım.

Birbirimizden ve ondan.

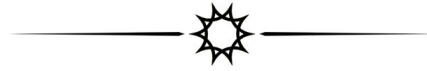
Doğrudum ve kılıcımı kaldırdım. Etrafımda gümüş alevlerden bir duvar yükselmeye başladı.

"Ben sizin için hükmetmiyorum," diye bağırdım. "Ben onlar için yönetiyorum."

Adamın yüzü acımasız bir öfkeyle dondu. "O zaman sen de diğerleri gibi öleceksin."

Kör edici bir ışık patlaması, sonsuz beyazdan başka bir şey kalmayıncaya kadar dünyayı aydınlattı.

Şimdi, Unutulmuşların Kızı, diye fısıldadı ses. ***Artık hazırsın.***

BİR KEZ DAHA arenadaydım.

Karanlık, çivili ölüm kalbime mızrak saplarken bir kez daha çaresizce duruyordum. Kalkan için zaman yoktu. Kaçmak için zaman yoktu.

Çılgılık atacak zaman bile yok.

Gölgeli cıvatalar vücudumun her yerine doğrudan temas ederken dehşet içinde izleyebildim.

Seyircilerden bir soluk patladı ve Lumnos krallığı topluca nefeslerini tuttu.

Ama ben hiçbir şey hissetmedim.

Ne yırtılan etin acısı vardı ne de taze kanın kıpkırmızı çiçekleri. Herhangi bir darbenin şiddetiyle geriye doğru düşmedim. Tek tepki yumuşak bir parıltı ve derimin üzerinde derin bir karıncalanmaydı; aynı anda hem buz hem ateş, hem don hem alev gibi bir his.

Avucumu göğsümde gezdirerek herhangi bir yara ya da yaralanma izi olup olmadığını kontrol ettim ama hiçbir şey bulamadım. Gözlerim Rhon'unakilere kayd, benim şaşkınlığım onun yüz ifadesiyle eşleşti.

Ayağa kalktım, başımdaki yaradan dolayı hâlâ sallanıyordum ama hızla iyileşiyordum ve ona doğru yürümeye başladım. Bir saldırı daha savurmak için beceriksizce davrandı, sonra bir tane daha, her biri bana çarptı ve hiçbir etkisi olmadı. Seyirciler arasında vahşi mırıltılar yükseldi.

"Nasıl?" Rhon sendeleyerek kaçmaya çalıştı.

Başımı salladım. Verecek hiçbir cevabım yoktu. Alçalmış büyü hakkında zaten çok az şey biliyordum, ama bana şaşkınlıkla bakan binlerce yüzden bunun benim için olduğu kadar onlar için de yeni olduğunu tahmin edebiliyordum.

Ellerim karıncalanmaya başladı. Bir avucumdan karanlığın girdaplı dalları döküldü ve bir sis halinde ayaklarımın dibinde birikti. Diğer avucumda ise çok sayıda küçük küre güneş ışığındaki parıltılar gibi havada parıldıyordu. Parmaklarımı oynattım ve küreler şişip küçüldüler, sonra bir araya gelerek çırpınan bir anka kuşu şeklini aldılar.

İşte o zaman, bunca zamandır neyi kaçırdığımı anladım.

Tanrılığma muhtaç bir çocuk gibi yalvarıyor, ne zaman korksam, kızsam ya da teselliye ihtiyaç duysam beni kurtarmasını istiyordum. Ve bir ebeveynin bebeğinin üzerine titremesi gibi, ilk başta beni izlemiş, bir İnmiş olarak ilk sallantılı adımlarımı atarken elimi korumacı bir şekilde tutmuştu.

Ama ben çocuk değildim ve bu dünya yürümeyi öğrenmem için bana zaman ayıramazdı. Annem ve onun flameroot tozu bu şansı elimden almıştı.

Tehlike altında bir diyarı ve bana ihtiyacı olan bir halkı olan bir Kraliçe'ydim ve *yürümekten* çok daha fazlasını yapmam gerekecekti. Beni izleyen her kimse -ses, tanrısallık, hatta belki de Lumnos'un kendisi- beni acı verici ama gerekli bir dersi öğrenmeye zorlamıştı.

Luther bile bana söylemişti ama şimdiye kadar tam olarak anlamamıştım. *Sihir sadece size cevap vermez, o sizin bir parçanızdır. Kim olduğunuzla gurur duyun ve onu kucaklayın.*

Gücüme çaresizce teslim olmam ya da gelip beni kurtarması için ona yalvarmam gerekmiyordu. Bunca zamandır tanrısallığın beni kucaklamasını bekliyordum, oysa asıl yapmam gereken *kendimi kucaklamaktı*.

Ölümlü ailemin bana aşladığı insanlığa ve sevgiye değer verdiğim gibi, ölümsüzlüğümü, büyümü ve Tacımı da gururla kullanabilirdim. Beni bir bütün yapmak için her iki yarım da gerekliydi ve her ikisini de kabul etmeden bu savaşta başarılı olamazdım.

Odağımı tekrar Rhon'a çevirdim. Hiç düşünmeden ellerimdeki ışık ve gölgeler iki ok şeklini aldı ve her biri onun göğsüne doğrultuldu.

Gözleri şişti. Ellerini bana doğru itti ve büyüsünün tüm gücünü serbest bıraktı. Bir cephanelik dolusu karanlık silah bana her taraftan saldırdı.

Kalkanımı kaldırmaya zahmet etmedim ve büyüsünün daha fazlası bedenimle birleştikçe, enerjimi yeniden doldurduğunu ve beni zayıflatmak yerine daha güçlü hale getirdiğini hissettim.

Onun güç selinin içinde mükemmel bir dinginlik içinde durdum. Sonunda saldırılarının biçimleri bulanıklaştı ve şekilsizleşti, sonra puslandı, sonunda avuçlarından damlayan karanlık dumandan başka bir şey değildi.

Ayağı tökezledi ve titreyerek kumlu zemine çakıldı.

Işık büyüm ayak bileklerinde alevlendi ve onları parlayan bir zincirle birbirine bağladı, sonra aynısını bileklerine yaptı. Gölgelerim uzuvlarının etrafında dolanıyor, ona karşı kıvranıyor, boynunu çevreliyor ve bir ilmik gibi sıkıyordu.

Sihir şimdi çok basit, çok mutlu bir şekilde zahmetsiz görünüyordu. Yumruğu sıkmak kadar kolay, gülümsemek kadar doğal.

"Sana meydan okumak bile istemedim," diye mırıldandı. "Meclisimdeki hiç kimse istemedi. Hanoverres bizi zorladı - eğer yapmazsak Yirmi Ev'den atılacağımızı söylediler. Müdür bile onlarla birlikteydi."

Başımı salladım ve ona doğru yürüdüm. "Seni mahkûm eden şey meydan okuman değil. Sana çekip gitme ve o çocuğun yaşamasına izin verme şansı verdim."

"Lütfen," diye inledi, "beni öldürme."

"O zaman sana yalvarmıştım, şimdi senin bana yalvardığın gibi. Dinlemeliydin."

"Kanun böyle!" Sanki biri koşup onu kurtaracakmış gibi çılgınca bir telaşla etrafına bakındı. "Başka seçeneğim yoktu!"

"Sana bir seçenek sundum." Parmağımın bir hareketiyle karanlık ip boynunu sıktı. "Sen merhamet yerine cinayeti seçtin. Neden ben de seni aynı kadere mahkûm etmeyeyim?"

"Merhamet," diye feryat etti. "Kraliçem, lütfen merhamet edin!" Bağlı ellerini birbirine kenetledi, merhamet için hıçkırırken başı öne eğikti.

Kalabalığın şiddete olan susuzluğu had safhaya ulaşmıştı. Artık kimin galip geleceğine dair hiçbir şüphe yoktu. Rhon'un büyüü kalmamıştı ve kalsa bile bana bir etkisi olmayacaktı. İstersem büyümü kullanabileceğimi ve onunla öldürebileceğimi göstermiştim.

Mücadele sona ermişti. Ben kazanmıştım. Artık geriye kalan tek şey bir can almaktı.

Ama yaygara yükseldikçe, seyirciler ölüm taleplerini haykırdıkça, kendi kan tutkumun yıkandığını fark ettim.

Rhon ölmeyi hak etmişti. Zalimce ve gereksiz bir cinayetle iki masum can almıştı ve bunu sadece yakalanmanın utancından kurtulmak için yapmıştı.

Ama bunu aynı zamanda Evini korumak için de yapmıştı. Ve bu asla ama *asla* bir masumun öldürülmesi için yeterli bir mazeret olmasa da, geçtiğimiz haftalar bana Alçalmışların güç delisi toplumunun insanları en karanlık köşelerine nasıl itebileceğini gösterdi.

Bu alemi barışa götürme umudum varsa, onlara daha iyi bir yol olduğunu göstermeliydim. İçinde yaşamak istediğim daha iyi bir dünyayı her seferinde bir merhamet eylemiyle yaratmalıyım.

Bileğimi yuvarladım ve sihrimin düşmesine izin verdim.

"Boyun eğ," diye emrettim. "Önümde diz çök ve boyun eğ."

"Teslim oluyorum!" diye bağırdı. Ayaklarımın dibinde diz çökmek için ileri atıldı. "Ben senin sadık hizmetkârınım."

"Bana yemin et, eğer bu arenadan gitmene izin veririm, bir daha asla masum bir can almayacaksın."

Ellerimi tuttu ve öptü. "Asla, Majesteleri, yemin ederim."

Burnumu kırıştırdım ve ellerimi çektim. Rhon rahatlamış bir iniltiyle yere yığıldı. Geri adım attım ve seyircilerin sözlerimi duyabilmesi için sesimi yükselttim.

"Gücün gerçek ölçüsü aldığımız hayatlar değil, kurtardığımız hayatlardır. Rhon Ghislaine, bugün hayatını bağışlıyorum. İkinci şansını kullan.

ve bunu akıllıca kullan- beni merhametime pişman etme."

Buraya görmeye geldikleri cinayeti onlara göstermediğim için kalabalıktan yuhalamalar ve mutsuz mırıldanmalar yükseldi. Rhon'a sırtımı döndüm, sonra Luther'in beni merdivenlerin başında beklediği yere doğru yola koyuldum.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda rahatlama, eğlence ya da belki de kendini beğenmiş bir "*ben sana demiştim*" görmeyi bekliyordum.

Gördüğüm şey çok daha fazlasıydı.

Luther bana, gerçekleşmiş bir umudun vücut bulmuş haliymişim gibi baktı. Sanki sorduğu her sorunun cevabı, söylediği her şarkının ahengiymişim gibi. Bana güneşmişim, aymışım, yıldızmışım, dünyadaki tüm ışıklarmışım ve yalnız karanlığın içinden ona bir yol gösteriyormuşum gibi baktı.

En başından beri bana inanmıştı. Sadece sihrimden dolayı değil, kalbimden, kim olduğumdan, cesaretimden, merhametimden ve savaşıma isteğimden dolayı.

Eğer Luther yapmam gereken şey konusunda haklıysa, o zaman bugün karşılaşacağımız zorlukların sadece başlangıcıydı. Ama bugün kazanmıştık. Ve eğer bundan ruhlarımız bozulmadan kurtulmayı umuyorsak, elde edebileceğimiz her zaferi kutlamamız gerekecekti.

Ona gülümseyerek karşılık verdim ve haftalardır süren gerginlik üzerimden atılırken omuzlarımın gevşemesine izin verdim. Yüz hatlarından gurur, çok büyük bir gurur yayılıyordu. Tıpkı imgeleminde olduğu gibi, avucunu göğsüne bastırdı.

Ben de aynısını yapmak için elimi kaldırdım ama Luther'in gözleri omzumun üzerinden geçerken ifadesi değişti. Burun delikleri açıldı, kasları gerildi.

"Son bir şey daha Majesteleri," diye seslendi Rhon'un sesi arkadan Ben.

Topuğumun üzerinde döndüğümde onu bir metre ö t e m d e , ellerini kavuşturmuş halde gördüm. boyun eğerek arkasına geçti. Başını eğerek salladı ve uzun, altın rengi kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Evet mi?" Ben sordum.

Başını eğdi. "İçimizden biri ölene kadar Meydan Okuma bitmiş sayılmaz."

Rhon topuğunu itti ve havaya fırladı, bir kolu sırtına dolanarak ince, parıltılı siyah bir bıçak tuttu ve göğsümün ortasına doğru ilerledi.

Tepki verecek zamanım yoktu. Ben daha ne olduğunu anlamadan, bıçağının ucu elbisemin kumaşını çoktan delmiş ve derimi sıyırmıştı.

Ama zamana ihtiyacım yoktu.

Sadece bir düşünce fısıltısına ihtiyacım vardı ve sonra, gümüş bir ışık parıltısıyla, o gitmişti. Bir zamanlar bir adamın durduğu yerde şimdi bir kül bulutu ve hafif bir yanık et kokusu vardı.

Kalabalık şok olmuş bir sessizlik içinde otururken onlar ve ben az önce olanları anlamaya çalışıyorduk. Sonra yavaş yavaş alkışlar başladı, ardından onay sesleri yükseldi ve sağır edici, sevinçli bir kükremeye dönüştü.

Sonunda paylarına düşeni aldılar ve bunu sevinçle kutladılar.

Sesi öfkemi ateşledi.

Merhamet göstermeye çalışmıştım. Onlara *barış*, güzel ve insani bir şey, daha iyi bir dünya için bir şans sunmuştum ve onlar burun kıvrımışlardı.

Güzel.

Eğer onları barışla ikna edemezsem, o zaman bunu korkuyla yapardım.

Kollarımı yanlarımda bir yay şeklinde açtım. Etrafımda bir gölge seli kabardı, kumlu zemini gece yarısı mürekkebinden bir denizle kapladı ve ayaklarımın dibinde azgın bir girdapta çalkalandı. Dikenli siyah sarmaşıklar arenanın duvarlarına tırmandı, sonra daha da yükselerek çivili uçlarıyla koruyucu bariyere uğursuzca vurdu.

Etrafımda parıldayan bir ışık küresi oluştu ve beni yerden yüksekte asılı kalana kadar bir hava yastığının üzerine kaldırdı. Parlayan yıldızlar ateşböcekleri gibi etrafımı sardı ve uzattığım parmaklarımdan sivri şimşekler çakarak cızırtılı soluk maviden göz kamaştırıcı bir ağ oluşturdu.

Büyüm onları benden koruyan görünmez duvara çarparken seyirciler sinmişlerdi. Sonra dehşete düşmüş yüzleri daha da endişe verici bir şeye döndü.

Amfi tiyatronun yukarısında, güneşin aydınlattığı gökyüzü kaybolmaya başladı. Görünürde hiç bulut yoktu, ancak gökyüzü yine de karardı ve saniyeler içinde zifiri karanlık geceye dönüştü.

Kalabalığı tararken benim ay ışığının parlaklığıyla aydınlandı, saçlarım ağırlıksız bir şekilde etrafımda uçtu. Bazıları oturdukları yerde donup kalırken, diğerleri panik içinde çıkışlara doğru koşuşturuyordu.

Gözlerimi kapattım ve diyarın toprağından akan Dövme büyüüne uzandım. Etrafımda gümbürdediğini, sınırdan sınıra koştuğunu ve dokunduğu tüm yaşamla birlikte parlak bir şekilde vızıldadığını hissettim. İki enerji birleşene kadar kendi büyümün ona akmasına izin verdim ve

bir oldu. Artık bir krallık ve onun Kraliçesi değil, doğanın tek bir yıkıcı gücü vardı.

Parmaklarımı şıklatmamla birlikte koruyucu bariyer düştü. Görünmez duvar parlayan parçalardan oluşan bir buluta dönüştü ve ani bir rüzgârla dönüp dağıldı.

Tribünlerde seyirciler kaçmak için birbirleriyle mücadele etti, bazıları güvenli bir yol bulmak için silahlarını kendi Meclislerinin üyelerine çevirecek kadar ileri gitti.

Bu basitçe olmaz.

Bileklerimi salladım ve arenanın duvarlarını kaplayan sarmaşıklar çoğaldı. Binlerce dal dışarı fırladı ve amfiteyatrodaki her Alçalmış'ın boğazına dolanarak onları hareketsiz kalmaya zorladı.

"Kraliçeniz sizi görevden almadı," diye azarladım. Sesim kendi kulaklarıma farklı geliyordu. Soğuk ve kadim, son derece güçlü, çok daha korkunç bir yaratığın tınısıydı.

"Siz beni yargılayıp *layık* bulana kadar Meydan Okuma bitmiş sayılmaz," diye devam ettim ve son kelimeyi tiksintiyle tükürerek söyledim. "Meydan okuyucu seçimimin yetersiz olduğunu düşünenler ya da hükmedecek kadar güçlü olup olmadığımın şüphe edenler varsa... şimdi konuşun. Size ikinci bir şans vermeyeceğim."

Gözlerim Jean Hanoverre'de durana kadar kalabalığın üzerinde gezindi. Bir parmağımı salladım ve boynundaki sarmaşık gerilerek neredeyse onu oturduğu yerden kaldıracaktı.

"Ee, Jean?" Mırıldandım. "Söyle bana, büyüm seni *tatmin* etti mi?"

Boğazındaki karanlık kordonu pençeledi. Nefes nefese kalana kadar daha sıkı sıktım. Çabucak başını salladı.

Sahte bir düşünceyle mırıldandım. "Belki de her bir Meydan Okuyanı öldürmeliyim ki herhangi birini alt edebileceğime dair hiçbir şüphe kalmasın. Sence bu gerekli mi Jean?"

"Hayır," diye boğuk

bir sesle konuştu.

"Hayır, *ne*?"

"Hayır, *Majesteleri*."

Bakışlarım büyükannesi Marthe'ye kaydı. "Hanoverre Hanesi Kraliçesinin önünde diz çökecek mi?"

Bana soğuk bir dikkatle baktı, bakışlarında hâlâ bir meydan okuma parıltısı yanıyordu. Onun azmine saygı duymak zorundaydım.

"Hanoverre Hanesi diz çökecek, Majesteleri," dedi sonunda.

"Benette Evi mi?" Evrim'e ters ters bakarak seslendim.

Akıllıca davranarak çenesini eğmek için hiç vakit kaybetmedi. "Benette Hanesi diz çökecek, Majesteleri."

Omzumun üzerinden Byrnum Hanesi'ne baktım. Ryx ve Ravyn'in diz çöküp sonsuz sadakat yemini etmeleri için kaşımı kaldırmam yetmişti.

Kendimi arenanın zeminine indirdim. Ellerimin bir hareketiyle karanlık, dalgalı büyü denizi yarıldı ve merdivenlere giden bir yol açıldı. Luther'in önünde durana kadar onlara doğru yürüdüm.

Yüzündeki neşeli sırıtış beni neredeyse kıracaktı ama tehditkâr yüz ifademi korumayı başardım. Parmaklarımı boynuna uzanan sarmaşığın etrafına doladım ve dudakları dudaklarıma değene kadar onu nazikçe aşağı çektim.

"Peki ya Corbois Hanesi?" Yumuşakça mırıldandım.

Eli boynumun arkasına dolandı ve beni derin, saygılı bir öpücük için kendine çekti. Ayrıldığımızda, "Corbois Hanesi diz çökecek, Kraliçem," diye nefes aldı.

Onu büyümden kurtardım ve elini tuttum; birlikte kraliyet locasına giden uzun merdiveni tırmandık.

Son basamağa geldiğimizde Remis ve Garath'a döndüm. "Amcalar," diye cıvıladım. "Başka sorunumuz olacak mı?"

Mutsuz bir bakış attılar ama dillerini tutup başlarını salladılar. Remis'ten amplifikasyon cihazını aldım ve yüzümü arenaya döndüm, kalabalığı tutan sarmaşıkları kaprisime göre çözdüm.

"Lumnos Yurttaşları," diye duyurdum, "artık rakipsiz değilim. Hükümdarlığım bugün başlıyor."

Uzakta, uzak durma emrinden yeni kurtulmuş, yaklaşmakta olan bir gryvern'in çılgılığı havayı delip geçti. Sorae'nin muzaffer kükremesinin sesiyle gülümsemem nihayet çatladı.

"Kraliçenizin önünde diz çökün," diye emrettim. Ve teker teker diz çöktüler.

ÇAPTER KIRK DÖRT

"Bu sonunda sana adınla hitap edebileceğim anlamına **mi geliyor?**"
Luther'in sorusu üzerine dudaklarım kıpırdandı ama gözlerimi kapalı tuttum,

Yüzümde güneşin sıcaklığının ve bağlanmamış saçlarımı tarayan esintinin tadını çıkarıyordum. Kutsal Deniz'i geçip Taç Giyme Töreni'nin yapılacağı Coeurîle adasına doğru ilerlerken tekne dalgalara karşı usulca sallanıyordu.

"Seni danışmanım yapıyorum ve sen şimdiden benden daha fazlasını mı istiyorsun?" Alay ettim. "Ne kadar açgözlüsünüz, Prens."

Parmak eklemleri omurgam boyunca uzanan ve elbisemin bel kısmı tarafından açıkta bırakılan çıplak teni sıyırdı. "Hepinizi istediğimi söylemişim."

"Madem ısrar ediyorsunuz," dedim iç çeker gibi yaparak. "Gerçi bana '*Kraliçem*' demenden oldukça hoşlanmaya başladım."

Vücudunun sıcaklığı sırtıma baskı yapıyordu. Bir eli belime dolandı ve beni kendisine doğru çekmek için karnımın üzerinde skandal bir şekilde yayıldı. Kulağıma doğru eğildiğinde kirli sakalının çizikleri boynumu gıdıklıyordu, sesi karanlıktı.

"Nasıl isterseniz,
Kraliçem." Gülümsemem
daha da genişledi.

Dünkü başarılı Meydan Okumanın ardından, yeni kurulan ailem gece geç saatlere kadar kutlama yaptı. Yedimiz güldük, içtik ve zaferimin hikayesini tekrar tekrar anlattık, her anlatışımız bir öncekinden daha da abartılıydı.

Meydan Okuma'da olanlarla ilgili hala anlamadığım çok şey vardı - yapamamam gereken şeyler, hiçbir Lumnos Soyundan gelene verilmemiş güçler- ve çok iyi biliyordum ki

Evler tarafından gösterilen teslimiyet çaresiz ve samimiyetsiz bir hareketti. Onlarla olan mücadelem henüz bitmemişti.

Ama hayattaydım.

Kardeşim güvendeydi ve Luther'in verdiği söz sayesinde yakında annemle yeniden bir araya gelecektik.

Sevdiklerime karşı bir saldırı tehdidi büyük ölçüde azaldı, tüm Lumnos artık benden ve gücümünden korkuyor.

Birkaç saat içinde, adaletsiz yasaları iptal etme ve yeni nesil liderler atama yetkisiyle taç giyecektim.

Ve Luther vardı.

Önceki akşam geç saatlerde, bitmek tükenmek bilmeyen İniş şarabı beni uykulu ve tökezlemiş bir halde bıraktıktan sonra, beni kollarına almış, yatağa taşımış ve şefkatli bir öpücükle yatırmıştı. Sarhoş bir şekilde gitmesine izin vermeyi reddetmiştim ve bu sabah gözlerimi açtığımda hala oradaydı, yanımda uyukluyordu ve elim onun elinin içindeydi.

Babamın ölümünün acısı her zaman benimle olacak olsa da, çok uzun zamandır ilk kez bulutlar dağılmıştı ve mutluydum.

Gerçekten, sonunda, neşeli bir şekilde *mutlu*.

Kalbimde hâlâ ağırlığını hissettiğim tek bir yük vardı: Henri.

Ayrılığımız çok gecikmişti. Benim Türemiş olduğum ortaya çıkmadan önce bile aylardır ayrı sürükleniyorduk. Değişen dünyada umutsuz bir aşinalık ihtiyacıyla birbirimize tutunmuştuk ama artık duygularımızın ilk kök saldığı zamanki saf kız ve kaygısız oğlan değildik.

Onu önemsiyordum ve bir parçam hep önemseyecekti ama yolum ve kalbim başka bir yere çıkmıştı.

Aslında, Meydan Okuma'dan önceki gece Henri'nin evine gittiğimde, nişanlılığımızı sonsuza dek sona erdirmeyi planlamıştım. İkimizi de hiç olmaması gereken bir nişana bağlı bırakarak ölümle yüzleşmek istemedim.

Bu konuşma Lumnos'a dönene kadar beklemek zorunda olsa da, dostluğumuzu korumak ve birlikte çalışmak için bir yol bulabilmemiz için dua ettim - kendimiz için olmasa da ölümlülerin iyiliği için.

Sorae yukarıda daireler çizerken yüzümün üzerinden bir gölge geçti.

"Taç giyme töreninde ona binemeyecek olmam çok yazık. Diğer kraliyetlerin gryvernlerini görmeyi umuyordum." Luther'a kaşlarımı çattım. "Sorae gerçekten de Coeurîle'e hiç ayak basamıyor mu?"

"Toprağa dokunduğu anda ölür," dedi ciddiyetle. "Fortos gryvern'i Kan Savaşı sırasında böyle öldürüldü. İsyancılar adanın üzerinde uçarken kanadına bir ok atmışlardı. Kafasının kesilmesi ya da kalbine tanrı taşı saplanması dışında bir gryvern'i öldürmenin tek yolu budur."

Kadim yaratıklardan herhangi birinin hayatını kaybetme ihtimalinden ürperdim, ama özellikle de tepemde uçan ve kendi ruhumun bir uzantısı haline gelen görkemli yaratığın.

Evine git, ona emrettim. Yakında döneceğim.

Onun tiz protesto uluması, bağ boyunca titreşen hoşnutsuzluğu yankıladı ama itaat etmek zorundaydı. İsteksizce Lumnos'a doğru rotasını değiştirdi, devasa kanatlı bedeninin silueti ufukta kayboldu. Luther, "Bu sabah Corbois Hanesi'ne yaptığınız konuşmayı çok beğendim," dedi. teknenin pruvasında benim yanıma geçti. "Babamın aynı şeyi söyleyebileceğinden emin değilim."

"En azından ona ikinci bir şans verdim."

Bir elini salladı ve başının üzerinde sahte bir ışık ve gölge halkası yarattı. "*Bu yeni bir dünya, Remis,*" diye taklit etti mağrur bir sesle, "*Ya gemiye binersin ya da diyarımdan defolup gidersin.*"

Hakkımdaki korkunç izleniminden dolayı onunla alay etmek için döndüm ama Luther'i benimkine uygun bir taçla görmek beni beklenmedik bir Gekilde kızarttı ve biraz nefessiz bıraktı.

Yanan yanaklarımı gizlemek için tekrar suya baktım. "Müttefiklerimizin kim olduğunu yakında öğreneceğiz. Remis, Garath ve Aemonn'a vizyonumuzu destekleyip desteklemeyeceklerine karar vermeleri için gün sonuna kadar süre verdim."

"Vizyonumuz," diye tekrarladı usulca. "Hayatım boyunca ölümlüleri ve yarı ölümlüleri korumak için Kraliyet'e karşı gizlice çalıştım. Bir gün bu amacı paylaşan bir Kraliçe'ye hizmet edeceğimi hep biliyordum ama..." Bakışları bana kaydı, parlak ve duygularla parlıyordu. "Gerçek, hayal edebileceğimden çok daha iyiymiş."

Kanım ısındı. Önümüzde dua ettiğim yüzyıllar boyunca, onun tarafından bakılmanın verdiği hisse alışıp alışamayacağımı merak ediyordum.

Umarım değildir.

Parmaklarım refleks olarak onun elini okşamak için seğirdi, bedenlerimiz sürekli birbirini arıyor gibiydi. "Aynı amaçlara sahip bir Kraliçe'ye hizmet edeceğini nereden bildin?"

Derin bir nefes aldı. "Sanırım sana son sırrımı söylemenin zamanı geldi."

İçimde bir beklenti heyecanı dalgalandı, ancak yüz hatlarını kaplayan endişeyle soğudu. "Acımasız dürüstlük konusunda anlaştığımızı biliyorum ama eğer hazır değilsen..."

"Ben hazırım. Hep hazırdım. Seninle tanıştığım günden beri bunu sana söylemek istiyordum."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden yapmadın?" "Çünkü ben hazırdım ama sen değildin."

Tartışmaya başladım ama yüzündeki acı ve rahatlama beni susturdu. Bu gerçeği, her ne ise, korumanın ruhunu yıprattığını hissedebiliyordum ve artık bırakmaya hazırdı. Ona güvenmeye yemin etmişim ve şimdi sözümü tutma zamanıydı.

Başımı salladım ve desteğimi göstermek için parmaklarımı hafifçe sıkarak onunkilerin arasından geçirdim. Bir an sessizlik içinde birleşmiş ellerimize baktı.

"Babamın karısı Avana," diye başladı, "benim annem değil. Ne kan bağıyla ne de başka bir şekilde. Evlendikten sonra Kutsal Lumnos Ana babama, ilk oğlunun Lumnos Soyundan gelenlerin en güçlüsü ve Tacın tartışmasız varisi olacağına dair bir görü gönderdi. Ancak babamın Florille adında bir kadınla ilişkisi vardı ve ilk hamile kalan Avana değil, Florille oldu. Ama Florille..." Bakışları benimkilere kaydı. "Florille bir ölümlüydü."

Ani bir anlayışla gözlerim kocaman oldu. Luther -sevilen, korkulan, herkesin saygı duyduğu Prens Luther, merhum Kral'ın gözdesi ve krallığın kahramanı- tıpkı benim gibi yasaklı bir yarı ölümlüydü.

Bu kadar tedbirli olmasına şaşmamalı. Anneme yardım etmek için bu kadar risk almasına da şaşmamalı. Bu sadece onu değil, tüm ailesini yok edebilirdi. Eğer annemin sakladığı sır buysa, Luther bunu gizli tutmak için her şeyi yapmaya hazırdı, hatta Kralına ihanet etmeye bile.

"Babam her iki kadını da kırsaldaki bir evde bir yıl geçirmeye götürdü, böylece Florille doğum yaptığında, soy yasaları uyarınca idam edilmemi önlemek için beni Avana'nın tam kanlı Soyundan gelen çocuğu olarak gösterebilecekti." Durakladı, yüz hatları sertleşti. "Büyük Hanelerde ebeveynlerin çocuklarına karşı soğuk davranması alışılmadık bir durum değil ama Avana beni açıkça hor görüyordu. Benimle hiçbir şey yapmak istemedi ve yıllarca nedenini bilemedim."

Gözleri fırtınalı bir hal aldı. "Ben doğduktan sonra babam Florille'i Sophos'ta akli dengesi yerinde olmayanlar için bir akıl hastanesine göndermiş.

Hamileliğini kimseye söylemedi. Ama beni düşünmekten hiç vazgeçmedi. Kaçmaya ve bana ulaşmaya çalışmaktan hiç vazgeçmedi..."

Sertlik sesini renklendirdi ve kalbim onun ve eskiden olduğu çocuk için acırken onu kavradı. Ellerinden birini dudaklarıma götürdüm ve parmakları benimkilere dolanırken parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum.

"Yıllar sonra Florille bir şekilde Lumnos'a geri döndü. Elinde bir buket çiçekle İnmişler okulunun dışında bekliyordu. Beni bebekliğimden beri görmemiş olmasına rağmen bana baktı ve bir şekilde onun oğlu olduğumu hemen anladı, ben de onun annem olduğunu anladım. Onunla tanışmak eve ilk kez gelmek gibiydi." Yüzünü buruşturdu, bu anları yeniden yaşamamanın verdiği acı yüzünde belirgindi. "Bana her şey hakkındaki gerçeği söyledi. Hayatımla ilgili pek çok şey sonunda anlam kazandı - Avana'nın benden neden nefret ettiği, babamın büyüm henüz ortaya çıkmamış olmasına rağmen Kral olmaya hazırlanmam konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğu. Florille beni Lumnos'tan ve babamdan uzaklaştırmak istiyordu ama parası yoktu ve kaçışından dolayı çok zayıf ve yaralıydı. Aylarca onu sarayın kullanılmayan odalarında sakladım, böylece ben yeni bir hayat için altın biriktirirken o da iyileşebildi."

Yüz ifadesi karardı. "Ama gençtim ve sır saklama konusunda deneyimsizdim. Duygularımı saklamayı henüz öğrenmemiştim. Babam aniden ondan ve Avana'dan nefret ettiğimi fark etti. Gerçeği öğrendiğimden şüphelendi, bu yüzden bir gün beni takip etti ve Florille'i buldu.

"Tartışmaya başladılar. Beni götürmesine izin vermezse herkese gerçeği söylemekle tehdit etti. Bu yüzden..." Kalın kalın yutkundum, sanki kelimeleri yüksek sesle söylemek acı veriyormuş gibi yüzü buruştu. "Böylece onu öldürdü. Ya da öldürmeye çalıştı- ta ki ben saldırısının önüne geçene kadar."

"Yara izin," diye nefes aldım. Elim göğsüne gitti ve o da başını sallayarak elini kendi eliyle kapattı.

"Büyüsü bedenimi parçalara ayırdı. Anında öldüğümü sandı ama annem hayatta olduğumu fark etti. Beni korumak için kendini bedenimin üzerine attı. Anneme bir büyü daha yaptı ve ikimizi de orada ölüme terk etti."

"Ah, Luther," diye fısıldadım. Diğer kolumu beline doladım ve başımı göğsüne yaslayarak onu kendime çektim. Kalbi çarpıyordu, beni sıkıca kavrarırken elleri titriyordu.

"İşte o zaman Kutsal Anne ortaya çıktı. Beni iyileştirdi ve henüz zamanımın gelmediğini söyledi. Halkının yardıma ihtiyacı olduğunu ve bunu benim getirebileceğimi söyledi.

Eğer yeterince cesur olsaydım, onlara karşı savaşırdım. Sonra bana bir erkek olarak, güçlü gri gözlü bir Kraliçe'nin önünde diz çöktüğüm bir imgelem gösterdi."

Keskin bir nefes aldım ve ona bakmak için geri çekildim. "Sana... beni mi gösterdi?"

Gözlerimin içine baktı, sanki onların ötesine ve geçmişe bakıyormuş, hayali yeniden görüyormuş gibi. "Bana hiç yüzünü göstermedi, sadece gözlerini gösterdi. Kindred'lerin gri gözleri olduğunu biliyordum, bu yüzden Lumnos'un Emarion'a dönüp tacını geri almayı planladığına inandım. Ama o gün seni Lily ile sarayda gördüğümde, merak etmeden duramadım..."

"Bana bu yüzden yardım ettin, değil mi? Bu yüzden sarayda onca zaman beni korudun ve yalan söylediğimi bildiğin halde beni kolladın."

Başını salladı. "Gücünü hissedebiliyordum, ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyordum. Ama bir ölümlü olduğuna yemin etmiştin ve Maura kahverengi gözlerini çocukken gördüğünü söylemişti. Ve babanın Lumnos'tan değil Fortos'tan geldiğini söyledin. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu ama seni düşünmeden edemiyordum. Ruhumda sana yardım etmem gerektiğini hissediyordum.

"İsyancıların saldırdığı gece o imgelemi paylaştığımızda, başının üzerinde bir taç gördüm ama bu Lumnos'un Tacı değildi. Başka bir şeydi, daha önce ya da o zamandan beri hiç görmediğim bir şey. Belki de Kutsal Anne'nin bana senin de benim gibi onun müritlerinden biri olduğunu söyleme şekli olduğunu düşündüm. Sonra Kral öldü ve Lily bana büyüün seni seçtiğini söyledi..." Gözleri parlayan tacıma takıldı. "Sonunda anladım. *Sen* her zaman hizmet etmem gereken Kraliçe'sin."

"Ama o gece kulübeye beni öldürmek için geldin," diye itiraz ettim.

"Hayır, sana sadakat yemini etmeye geldim. Hizmetinize sunmak için kılıcımı çıkarmıştım. Sonra seni orada yarı çıplak dururken ve ateş püskürürken gördüm, gördüğüm en güzel şeydin ve ben..." Suçlulukla gülümsedi. "...dikkatim dağıldı."

Yanaklarım ısındı. "Neden bir şey söylemedin? Eğer bilseydim..."

"Bana inanır mıydınız? İnenlerden nefret ediyordun, hiç Kindred'a olan inancın yüzünden anneni öldürdüğümü düşündün. Senin için ben düşmandım."

Haklıydı, fark ettim. Ona inanmazdım. Onu yeni bir Kraliçe kazanmak için saçma bir hikâye uydurmakla suçlardım ve bu beni daha da uzaklaştırırdı.

Düşüncelerimi okumuş gibi başını salladı. "Bunun yerine kendimi eylemlerimle kanıtlamaya karar verdim. Benden ne talep edersen et, sana hizmet edeceğimi göstermek istedim. Zaman zaman seni hayal kırıklığına uğratmış olsam da, umarım artık senin için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını görüyorsundur."

"Seviyorum." Yanağını avuçladım ve o da dokunuşuma doğru eğildi. "Ve sen beni asla hayal kırıklığına uğratmadın Luther. Hem de hiç."

Babamın ölümünden duyduğu suçluluğu hiçbir şeyin silemeyeceğini biliyordum. Bunun farkındaydım, çünkü bu benim de taşıdığım aynı yükü. Katili bulup öldürmenin bile ikimizi de kendimize atfettiğimiz suçtan asla kurtaramayacağından şüpheleniyordum.

Ama deneyebiliriz. Kendimizi affetmeyi öğrenebilir ve iyileşmeye başlayabiliriz.

-Birlikte.

"Meydan Okuma sırasında vizyonumuzu tekrar gördüm," dedi.

"Ben de gördüm." Garip, parlayan figürü hatırlayarak kaşlarını çatıttım. "Benimle konuşan adamı tanıdın mı?"

Luther başını salladı. "Sana '*Unutulmuşların Kızı*' dedi. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır, ama daha önce duymuştum. Tacı almadan hemen önce tanrısallığım bunu söylemişti. Annemin kaybolduğu gün Ölümlü Şehir'de beni durduran siyah gözlü kadın da öyle demişti. Aslında onun Umbros Kraliçesi olabileceğini düşünüyorum. Ve Kral Ul-"

"Umbros Kraliçesi Lumnos'ta mıydı?" dedi sertçe. "Ölümlü Şehir'de mi?"

"Sanırım öyle. Zihnimi ele geçirdi ve hakkımda bilmediğim şeyler biliyordu. Ve bana annemin bana verdiği flameroot'u almayı bırakmamı söyledi."

"*Flameroot*?" Luther'in gözleri fal taşı gibi açıldı, sesi öfkeyle yükseldi. "Annen sana flameroot mu veriyordu?"

"Bana her gün bir doz verdi. Sanırım bu sayede beni Türemişlerden saklayabildi ve bir ölümlü olduğuma inandırdı. O kaybolduktan sonra almayı bıraktım."

Sert bir şekilde geri çekildi. Nefesinin altında kesik kesik kelimeler mırıldanırken dikkati etrafa dağıldı. "İşte bu yüzden sen hiç... ve o da bu yüzden... *sikişmek* istedi." O kadar şiddetli hırladı ki hava öfkesinden titreşiyor gibiydi. "Kutsanmış Kindred, bu her şeyi açıklıyor."

"Neyi açıklıyor?"

"Annen çok uzun zamandır sırlarıyla hepimizi manipüle ediyor. Hesap vermesi gereken *çok şey* var ve onu korumaktan bıktım." Hırladı ve teknenin ön tarafına dönerek kısık gözlerle ileriye baktı. "Taç giydiğin an onu yakalayacağız."

Vücudu titriyordu, kopmaya hazır bir ip gibiydi, bu yüzden onu daha fazla zorlamadım. Zaten konuşamayacak kadar heyecanlıydım - nihayet annem *eve* dönecekti. Sonunda, kayboluşunun ardında bıraktığı tüm sorulara cevap bulacaktım.

Coeurîle yolculuğunun geri kalanını sessizlik içinde yaptık, Luther mesafeli, ben hevesliydim. Teknemiz Lumnos'un güneş ve ay amblemiyle işaretlenmiş ahşap bir iskelede durmak için yavaşladığında bile, dikkati çok uzakta görünüyordu.

Elimi tuttu ve beni iskelenin sonuna kadar götürdü, ayaklarımız kış mevsimine rağmen hâlâ yemyeşil olan zümrüt yeşili çimlere basmadan hemen önce durdu. "Keşke verebileceğim bir öğüt olsaydı ama Kral Ulther Kindred Tapınağı'nda neler olup bittiğini asla açıklamadı. Bu bilgiyi sadece Kraliyet mensupları bilebilir. Diğerleri size rehberlik edecektir."

Başımı salladım. Bu sabah haberci şahin tarafından Sophos Krallığı'ndan ayinin zamanını ve Coeurîle'i ziyaret etme kurallarını içeren bir mektup gelmişti

-Silah yok, eskort yok, gryvern yok. Şifreli bir not dışında başka ayrıntı verilmedi: *Kanamaya hazır olun.*

Uğursuz bir mesaj, özellikle de benim ve diğer tüm Veliahtların adadayken sihirlerimize erişimimiz olmayacağı düşünüldüğünde.

"Bir yerlere hançer saklamalıydım," diye homurdanarak elbiseme baktım. Krallığıma bir saygı duruşu olarak, koyu renk işlemeli sarmaşıklar ve parıldayan taşlı yıldızlarla süslü, soluk mavi-gri ipek bir elbise tercih etmiştim. "Kurallara uymaya başlamak için neden *bugünü* seçtim?"

İleriye doğru tereddütlü bir adım attım. Ayağım toprağa değdiği anda korkunç bir boşluk bedenimi sardı, sanki ruhum hortumla çekilmiş gibiydi. Gölgeleeri çağırmaya, Sorae'ye ulaşmaya ya da diyarımın Dövme büyüsünü hissetmeye çalıştım; hepsi *yok olmuşt*u.

Göğsümü ovuşturdum, yokluk zaten sıkıcı bir ağrıya neden oluyordu. Luther küçük bir tebessüm etti. "Alçalmışların neden diyarlarını nadiren terk ettiklerini şimdi anlıyorsun. Büyümüzün elimizden alınması en hafif tabirle endişe verici."

Gözlerim endişeyle tekneye doğru kayd

Bu sabah, güvenliğin Lily ve Teller'ın bile engelleyebileceği kadar gevşek olmasıyla ilgili bir bahane uydurarak değişiklik yaptı. Kurcalama izine rastlamamasına rağmen, içimi kemiren bir endişe keşke ona tüm hikayeyi anlatmak için zaman ayırsaydım dedirtti.

"Burada dikkatli olun," diye ısrar ettim.

Beni iskelede kendine doğru çekti ve bir elini saçlarımla arasına sokarak, odunsu kokusunu burnumda ve tadını dilimde bırakan sert, tutkulu bir öpücük için beni merhametine aldı.

"Taç giyme törenine gidin Kraliçem," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Kurtarmamız gereken bir diyar var."

ÇAPTER

KIRK BEŞ

İskeleden uzaklaşan çakıllı yolda yürürken tuz ve denizin tuzlu kokusu beni takip etti. Luther'in bakışlarının sıcaklığı

Ta ki patikadaki bir dönemeç beni onun görüş alanından çıkarana kadar.

Coeurîle beklediğimden çok daha büyüktü. Emarion Ordusu burayı sıkı bir şekilde koruyordu, çünkü sadece dokuz Kraliyet'in girişine izin veriliyordu, bu yüzden benim için hiçbir zaman ufuktaki yeşil bir noktadan fazlası olmamıştı.

Okulda bize öğretilen tek şey Coeurîle'in, kardeş tanrıların Emarion'u diyarlarına bölen Dövme büyüsünü gerçekleştirdikleri Kindred Tapınağı'na ev sahipliği yaptığıydı. Ancak, annemin topladığı ölümlü tarihi hakkındaki yasadışı kitaplardan, bu adanın Kindred'lar gelmeden çok önce kutsal olduğunu biliyordum.

Pek çok kişi Sonsuz Alev'in bir zamanlar burada var olduğuna inanıyordu. Kadim ölümlü dinlerinde, Sonsuz Alev tüm yaşamın ve ölümün kaynağıydı; dalları bulutları sıyıran ve kökleri Kutsal Deniz'e kadar uzanan, sonsuza dek yanan bir ağaçtı.

Efsaneye göre, Kindredler geldikten ve kendilerini ilahi hükümdarlar olarak atamaya karar verdikten sonra, siyah tanrı taşı Tapınaklarına yer açmak için Everflame'i kestiler.

Yüzyıllar önceki Kan Savaşı sırasında, Coeurîle şiddetle aranan bir ödül olmuştu. Ada her iki tarafça da sembolik olarak el üstünde tutulmakla kalmamış, Emarion'da Alçalmışların ölümlülerle büyülerinin ya da gryvernlerinin faydası olmadan savaşmak zorunda kaldıkları ve onları neredeyse eşit seviyeye getiren tek savaş alanı olmuştu.

Hatta bazıları Tapınağın tüm Türemiş büyüsünün kaynağı olduğunu ve onu yok etmenin ölümlüler üzerindeki hükümdarlıklarını sonsuza dek sona erdireceğini fısıldadı.

Alçalmışların onu ölümlülerin ellerinden uzak tutmak için ne kadar acımasızca savaştıkları düşünüldüğünde, söylentinin doğruluk payı olduğuna neredeyse inanılabilirdi.

Çimenli tepelere girip çıkan ve parlak kırmızı kır çiçekleriyle dolu uçsuz bucaksız tarlaların arasından geçen patikada yürürken, böylesine sakin ve evcilleşmemiş bir toprak parçası için akıtılan kan nehirlerini anlamak zordu.

"Sen bizim yeni Lumnos'umuz olmalısın."

Sağ tarafımda, ayrı bir patikadan bir kadın yaklaşıyordu. Farklı hayvan derilerinden yamalı bir şekilde yapılmış kısa, vücuda oturan bir elbise giymişti ve boynunun arkasını uzun tüylü bir yaka çevreliyordu. Yürürken bileklerinde küçük kemikler ve sivriltilmiş dişler sarkan zincirler şıngırdıyordu.

Yollarımızın birleştiği yerde durakladım. "Faunolar mı?"

Kollarını iki yana açarken kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu. "O kadar belli miydi?"

"Şanslı tahmin," diye şaka yaptım ve başımı hafifçe salladım. "Benim adım Diem." "Artık değil, kedicik. Bu adada sen sadece Lumnos'sun."

Önümde durdu ve bana bakarken bir elini belinin kıvrımına dayadı.

"Beklenmedik bir sürpriz oldunuz. Hepimiz o kızgın bakışlı Prens olacağını düşünmüştük. Hani şu hayatında hiç gülmemiş gibi görünen yakışıklı olan. Yaşlı Lumnos başka kimsenin gücünün yanına bile yaklaşamayacağını söylemişti."

Luther'i tarif edişine hüznle gülümsedim. Aylar önce ben de onu tam olarak böyle tarif edebilirdim. Şimdi, onun bu kadar uzun süre neşesiz ve soğuk yaşadığı düşüncesi kalbimi acıyla burkuyordu. "Yemin ederim, kimse benden daha fazla şaşırmadı."

Başını yola doğru eğdi ve yürümeye devam ettik. "Temsilcilerim Yükseliş Balonuzun müthiş bir gösteri olduğunu söyledi. Umbros'un her zamanki gibi canavarca davrandığını duydum."

Gerildim. Kraliyetler arasındaki ilişkiler hakkında, Umbros Kraliçesi'nin herkes tarafından güvenilmez olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordum. Onunla herhangi bir ittifak işareti

-örneğin, temsilcilerini büyümlü bağlarından kurtarmak gibi

-Beni hemen şüphe altında bırakırdı.

"Onların krallığımdan ayrıldığını görmekten memnun oldum," diye dürüstçe cevap verdim.

"Sorae gönderdiğim iki ikramı beğendi mi? Daha fazla gönderirdim ama Rosha'm onları şeker gibi tüketiyor." Mutlu bir iç geçirdi.

"Bayılıyorum

Sorae. Çok iyi bir espri anlayışı var. Kendini şanslı say, o korkunç huysuz Ignios gryvern'ine takılıp kalabilirdin."

Kaşlarımı çattım. "Sorae ile konuşabilir misin?"

"Tüm yaratıklarla konuşabilirim." Sonsuz bir hareketle sürünen, çırpınan ve pençeleyen iç içe geçmiş faunadan oluşan parlayan bir daire olan Taç'ını işaret etti. "Canavar ve Vahşi Diyarı. Kelimenin tam anlamıyla bölge ile uyumlu."

Yanaklarıma kızılık yayıldı. "Doğru, tabii ki. Dürüst olmak gerekirse, onları Sorae'ye vermedim. Onlar biraz... um..."

"Sevimli ve tüylü mü? Kahretsin, önce derilerini yüzmek gerektiğini biliyordum." Yüzümdeki mide bulandırıcı ifadeyi fark etti ve güldü. "Güçlüler zayıflardan beslenir yavrum. Bu doğanın bir parçası."

"Onlarla konuşabildiğiniz halde onları öldürmek sizi rahatsız etmiyor mu?" "İnsanlar konuşabiliyor, ama bu birbirlerini öldürmelerini engellemiyor." Omuz silkti. "Eğer onları kontrol etmek için büyüm olmasaydı, krallığımdaki canavarlar beni de yedi. Suçluluk ve merhametin besin zincirinde yeri yoktur.

Sadece hayatta kalmak."

Ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak. Bu hedef, babamın en önemli dersi, son zamanlarda karşılaştığım karanlık engellerde bana rehberlik etmişti, ancak aynı sözlerin şimdi böylesine duygusuz bir umursamazlıkla söylendiğini duymak garip bir şekilde boş hissettirdi.

"Canavarlardan bahsetmişken," dedi. Gözlerini kesişen başka bir patikaya çevirdi, orada iri yarı bir dev adam bize doğru hantalca geliyordu. Kızılağaç gibi kalçaları ve tuğladan bir duvar gibi göğsüyle, kas yığınınan oluşan bilinçli bir dağdı. Korkunç bakışları Garath gibi acımasız bir piçin bile korkudan sinmesine neden olabilirdi.

Kan kırmızısı gözleri onu ele veriyordu, ancak Fortos Kralı'nı giydiği Emarion Ordusu üniformasından tanıyabilirdim - her ne kadar şimdiye kadar gördüğümde çok daha süslü bir versiyon olsa da. Tacı bana, kendi kalp atışları varmış gibi ritmik bir şekilde atan, karışık bir damar kümesini anımsattı.

Yaklaşırken homurdandı, gözleri soğuk bir değerlendirmeyele üzerimizde geziniyordu.

"Bugün çok neşeli görünüyorsun Fortos," diye mırıldandı Faunos Kraliçesi selamlarken. "En yeni üyemize hoş geldin demeyecek misin?"

Bana dik dik baktı. "Bellator'un çocuğu olduğunu duydum."

Omurgam dikleşti. "Annem de babam da orduda görev yaptı. Andrei ve _"

"Auralie. Farkındayım."

"Onları tanıyor muydun?" Sesimdeki hayranlığa engel olamadım. Bir parçam hâlâ o genç, saf kızdı ve kudretli bir Alçalmış Kral'ın ölümlü ebeveynlerini fark etmesinden gurur duyuyordu.

Gırtlaktan bir ses daha çıkardı. "Bana en değerli iki varlığıma mal oldun."

Ne diyeceğimi bilemeden bakakaldım -*varlığım sizi rahatsız ettiği için üzgünüm- ta ki doğumumu biliyorsa öz babamı da biliyor olabileceği* aklıma gelene kadar.

"Kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Sözlerimi bitiremeden, topuğunun üzerinde keskin bir dönüş yaparak ilerledi ve beni izinde göz kırparak bıraktı.

Faunos Kraliçesi bana sempatik bir bakış attı. "Bunu kişisel algılama. Eğer ona öldürecek birini vermiyorsan, ilgilenmiyor demektir."

İki tarafı da sık çalılar ve uzun otlarla çevrili, her tarafı aynı canlı kıpkırmızı çiçeklerle bezeli patika boyunca sessizce yürüdük.

"Bu çiçekler de ne?" diye sordum. "Kıtada onlar gibisini hiç görmedim."

"Akraba istekli, umalım ki asla yapmazsın, yoksa hepimiz mahvoluruz."

"Böyle bir şey olmayacak," diye araya girdi Fortos Kralı. "Askerlerim her şeyi kontrol altına aldı."

"*Arboros!*" diye bağırdı Faunos Kraliçesi aniden. Sürekli açan çiçeklerle bezeli, iç içe geçmiş yeşilliklerden oluşan bir hale giyen solumuzdaki sarışın kadını suçlayıcı bir şekilde işaret etti. "Seninle sınırimız hakkında konuşmak istiyorum!"

"Kemiklerini kendine sakla, Faunos." Arboros Kraliçesi'nin sesi tatlı, tavrı ağırbaşlıydı ama parlak zümrüt gözlerindeki ışıltı onun hiç de uysal olmadığını gösteriyordu. "Eğer mesele yine ölümlülerse-" "Onların benim diyarıma girmelerine izin verilmediğini biliyorsun. Eğer ölümlüler Arboros'ta kalmak zorundalar."

"Hayat çoğalmak ve yayılmak içindir. *Siz* doğanın akışına karşı gelmekte ısrar edebilirsiniz ama ben etmeyeceğim. Sınırlarınızın güvence altına alınması gerekiyorsa, bunu onunla halledin." Yeni bir savaş ihtimaliyle canlanmış gibi görünen Fortos Kralı'nı işaret etti.

Faunos Kraliçesi adeta hırladı. "O melezleri ormanlarımdan uzak tut, yoksa senin ormanında hiçbir arı ya da kelebeğin *üremediğinden* emin olurum."

bir daha asla."

"Buna cüret edemezsin," diye tısladı, yosun kenarlı pelerini geriye savurarak. "O tozlayıcılara ihtiyacımız var Faunos."

İki kadın öfkeyle birbirlerine doğru saldırdı ve tartışmaya devam etti. Karşılıklı tehditler giderek artarken Fortos Kralı'nın gözleri hevesle parlıyordu.

"Bunu ben hallederim," dedi ve onlara katılmak üzere uzaklaştı. "Sen önden git." Etrafındaki geniş açık araziye baktım. "Nereye gideceksin?"

"Sadece yürümeye devam edin. Adadaki tüm yollar Tapınağa çıkar." Durdu ve bana küçümseyici bir bakış attı. "Ve sakın dolaşma. Taç giyene kadar yoldan ayrılmana izin yok."

Gösteriyi izlemek için kalmayı düşündüm ve hikâyeyi daha sonra Luther'e anlatmayı hayal ederken kendi kendime sııttım. Ancak Fortos Kralı'nın öz babam hakkında bilgisi varsa, onun öfkesini kışkırtmak güvenini kazanmak için ideal bir yol değildi.

Yürümeye devam ettim ve kısa sürede diğerlerini gözden kaybettim. Yabani otların tepesinde, Kindred Tapınağı'nın karanlık şekli görüldü. Dairesel platform yerden yüksekte yükseliyordu ve neredeyse her tarafı uzun, ince dikilitaşlarla tepelenmiş bir dizi süslü kemerle çevriliydi. Tüm yapı, öğle güneşinin ışınları altında parıldayan gece siyahı bir taştan yapılmıştı.

Tanrıtaşı. Metalden daha güçlü ve bir Türemiş öldürebilecek ölümcül bir toksinle dolu bir madde. Kindred'ların tanrı taşını kendi dünyalarından mı getirdikleri yoksa ilahi güçleriyle mi yarattıkları konusunda kimse emin değildi, ancak aranması kadar bulunması da zordu.

Tapınaklarını gizemli malzemeye inşa etmenin yanı sıra, Soylular ilk Türemiş Kraliyetlerin her birine tanrı taşından yapılmış bir silah zulası bıraktı, ancak Kan Savaşı sırasında birkaçı ölümlü isyancıların eline geçtikten sonra, Kraliyetler bunlara el koymayı ve yok etmeyi kabul etti. Yasadışı parçalar hala karaborsada fahiş fiyatlara bulunabilse de, Türemişler için bile görülmesi nadirdi.

Şimdi bu kadar geniş bir alana bakmak gerçeküstü geliyordu. Gözlerim, güneşin aydınlattığı bir denizin yüzeyi gibi parıldayan siyah taşlarıyla özenli mimarinin üzerinde gezinirken, hafızamın kenarında bir şey belirdi. Tanıdık bir şey. Önemli ama ulaşamayacağım bir şey.

Yakındaki fısıltılar kulağıma ulaştı. Arkamda bıraktığım üç Kron'u görmeyi umarak etrafımda döndüm ama görünürde kimse yoktu.

"Alo?" Seslendim.

Bakışlarım çimlerdeki bir kıpırtıya takıldı. Daha da yaklaştım, odak noktam dalgalanarak tekrar durgunluğa dönen çimenlere sabitlendi.

"Orada biri mi var?" Bağırdım.

Çakıllı patikadan çıkıp yaylı toprağa bastım. Birkaç adım daha atınca uzun çalıların arasına girdim. Ayak parmağımla kökleri dürttüm, bu kargaşadan sorumlu tutacağım vahşi bir yaratığı uyandırmayı umuyordum.

"Alo?" Tekrar, bu sefer daha yumuşak bir sesle söyledim ve bir adım daha attım. Yıllarca ormanda avlanırken öğrendiğim gibi kıpırdamadan durdum, gözlerimi ve kulaklarımı en ufak hışırtıya göre ayarladım.

Uzun, sessiz bir dakikanın ardından içimi bir utanç kapladı. Coeurîle, Emarion'daki en iyi korunan yerd - ne bulmayı bekliyordum ki?

Kendi aptallığıma gözlerimi devirerek geri döndüğümde, cılız saplarından bir avuç kırmızı kır çiçeği koparmak için uzandım. Çiçekleri burnuma doğru kaldırdım ve yavaşça içime çekerken gözlerimi kapattım.

Sırtım anında kaskatı kesildi.

Koku keskin ve belli belirsiz dumanlıydı; parlak narenciye kokusuyla birlikte, sert bir kış gecesinde uzaktaki bir şöminenin kokusu gibiydi. Çok yakından tanıdığım bir kokuydu, hem de çok yakından.

Annem bana bir fincan çay doldururken, zihnim mutfak masasında oturup kardeşime takıldığım sabahlara geri döndü. Dudaklarıma yükselen sıcak buharı, dilimin üzerindeki acı tadı neredeyse hissedebiliyordum. Ve zihnimin gözünde onu tezgahın üzerinde görebiliyordum; hilal şeklinde, içi canlı kırmızı bir tozla dolu bir kavanoz. Yumruğumda solan yapraklarla aynı renkte.

Flameroot.

Bu çiçekler, annemin Soydan gelen yeteneklerimi bastırmak için kullandığı tozun kaynağı olmalıydı.

Elbette, eğer adanın toprağı büyüyü etkisiz hale getirebiliyorsa, o zaman çiçekler de aynı özelliğe sahip olmalıydı. Bu, Fortos Kralı'nın onu neden bu kadar koruduğunu ve diğer Kraliyetlerin anakarada yetişmesi fikrinden neden endişe duyduklarını açıklıyordu.

Ama sadece burada yetişiyorsa, annem nasıl bu kadar çok elde etmişti? Peki bu bilgi Luther'i neden bu kadar derinden üzmüştü?

Çalılığın derinliklerinde bir ışık pırıltısı parıldıyordu, metalden yansıyan güneş ışığı gibi. Uzun yaprakların arasından bakmaya çalıştım. "Alo?" Seslendim

Tekrar.

"*Ne halt ediyorsun sen?*"

Erkeksi bir sesin sert şaklamasıyla arkamı döndüm. Fortos, Arboros ve Faunos Kraliyetleri arkamda duruyordu.

"Sana patikada kalmanı söylemiştim." Fortos Kralı hışımına yanıma geldi ve kolumdan tutarak ezilmiş kırmızı yaprakları elimden aldı ve beni patikaya geri sürükledi. "Bu çiçekler dokuz kraliyetin izni olmadan toplanamaz."

"Hiçbir şey *toplamıyordum*," dedim küstahça. "Sesler duyduğumu sandım, o yüzden araştırıyordum."

"Sen de çiçeklerin seninle konuştuğunu mu sanıyordun?" dedi Faunos Kraliçesi gülerek. "Belki de Lumnos'tan ziyade Arboros'a aitsin."

Arboros Kraliçesi'nin yüzü düşünceli bir hal aldı. İleriye doğru yürüyüp bir kır çiçeği kümesinin önünde diz çöktü ve parmak uçlarını kabarık yapraklarında gezdirdi. "Bu güzellerle konuşmayı çok isterim. Çok büyüleyici şeyler gördüklerini hayal ediyorum."

"Bitkiler seninle konuşuyor mu?" diye sordum.

"Bir insanın konuştuğu şekilde değil. Ama her canlının anlatacak bir hikayesi vardır, dinleme gücüne sahip olanlar için."

Faunos Kraliçesi mırıldanarak onayladı ve daha önceki tartışmalarına rağmen iki kadın birbirlerine bilerek baktılar.

"Gölgeler seninle konuşmuyor mu Lumnos?" diye sordu Arboros Kraliçesi. "Işık kendi gerçeği yok mu?"

Fortos Kralı beni ileri itti. "Bunun için zamanım yok. Tapınağa gidelim ki krallığıma dönebileyim."

İsteksizce itaat ettim. Öfkesi yürüyüşün geri kalanı boyunca ondan yayıldı ve beni onun yanında sıcaklığıyla haşlanmaya bıraktı.

Dudağımı çiğnedim. Bunu düzeltmem ve etkileşimimizi doğru zeminde yeniden başlatmam gerekiyordu. Ordusu savaşı yatıştırmada kritik bir rol oynayacaktı.

"Balom için gönderdiğin hediye için teşekkür ederim," diye zoraki bir coşkuyla cıvıldadım. "Çok güzel bir bıçaktı."

Homurdandı, dikkati yakınlarda beliren Tapınak'tan hiç ayrılmıyordu.

"İşçiliği oldukça etkileyiciydi. Brecke tarafından mı yapıldı? Holdern, bir ihtimal?"

Bakışları keskin bir şekilde bana kaydı. "Onu nereden tanıyorsun?"

"O iyi bir aile dostu. Orduda annemle birlikte çalışmıştı."

Yolumu kesmek için döndü. "İmkânsız. Brecke annen gidene kadar askere yazılmadı."

İçime bir sıkıntı çöktü. Brecke yalan söylemişti. Ama annemle orduda tanışmamış olsaydı.

"Benim hatam," diye mırıldandım. "Ben... Ben yanlış hatırlıyor olmalıyım."

"Brecke bu hafta başında Fortos'ta çok önemli bir silah zulasıyla birlikte ortadan kayboldu." Yaklaşırken bakışları daraldı. "Bu konuda bir şey bildiğinizi sanmıyorum."

"Belli ki hayır." Paniğimi gizlemek için sesime kibirli bir ton katmaya zorladım. Ölümlü bir askerin Alçalmış silahlardan oluşan bir cephanelikle ortadan kaybolması için tek bir neden vardı.

Doğru adımla yeniden başlamak için çok fazla.

Arboros Kraliçesi bir omzunu ikimizin arasına kaydırды ve narin bir elini Kral'ın göğsüne koydu. "Fortos, suçlamalarda bulunmak yeni bir tacı karşılama şeklimiz değildir. Zavallı kadın henüz taç giymedi bile."

Lal rengi gözleri kötülükle parlıyordu. "Eğer Muhafızlarla arkadaşlık ediyorsa..."

"Görünüşe göre siz de onunla *arkadaşlık ediyorsunuz*. İkinizi de mahkûm edelim mi?" Adam ona öyle bir bakış fırlattı ki, bu bakışlar daha küçük bir insanı yok edebilirdi. Kadın daha sert bastırarak onu bir adım geri çekilmeye zorladı. "Ayini bitirelim. Sonra konuyu daha soğukkanlı bir şekilde tartışabiliriz."

Dövüş duruşunu bir süre daha korudu, gözleri beni uyarırcasına delip geçti, sonra döndü ve sinsice uzaklaştı.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım. "Bunu dramatize etmeden ya da kavga etmeden atlatmayı gerçekten umuyordum."

Diğer iki Kraliçe bakışlarını paylaştı ve kahkahalara boğuldu. "Bu bir Kraliyet toplantısı kuzum. Dramatizm ve dövüş bizim en iyi yaptığımız şey."

KINDRED'İN TAPINAĞI uzaktan heybetli görünse de, dibinde düpedüz uğursuzdu. Yüksek dikilitaşlar bir kafesin parmaklıkları gibi gökyüzüne doğru uzanıyor, her birinin tepesinde alev alev yanan bir kazan bulunuyordu. Kıyıya vuran dalgaların uzaktan gelen sesi, dokuz ateşin çıtırtısına karışıyordu.

Hayır, dokuz değil, bir kazan yanmadan kaldı.

Diğerlerini platformun etrafında kıvrılan merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. Tapınağın muazzam ölçeği beni hem önemsiz hem de ölçülemeyecek kadar güçlü hissettirdi. Ayaklarımın altında sanki taşın kendisi kara büyü ile yüklenmiş gibi vızıldayan acımasız, ölümcül bir enerji vardı. Etrafımdaki hava bir şekilde kadim, zamanın ve uzayın beklediği ve imkânsızın gerçeğe dönüştüğü bir boşluk gibiydi.

"Bu Lumnos geçidi," dedi Arboros Kraliçesi, beni ışıksız kazanın altındaki taş kemere doğru iterek.

"Ne yapacağımı nasıl bileceğim?" diye sordum.

"Sophos ritüelleri yönetir. Süreç boyunca size rehberlik edecekler. Diğer Crown'lar gelene kadar portalınızın dışında bekleyin." Kolumu okşadı, nazik gözleri sinirlerimi yatıştıran bir ruh sıcaklığı yayıyordu.

Diğer kraliyet üyelerinden birkaçı çoktan gelmişti. Güneydeki komşularım -Fortos, Faunos ve Arboros- sağımda duruyordu ve kürsünün karşısında Sophos ve Meros başlarını eğmiş sohbet ediyorlardı.

Meros Kralı, temsilcilerinin olduğu gibi büyüleyici bir haydut gibi görünüyordu. Sanki uzun bir yelken yolculuğunun ortasında bir hevesle uğramaya karar vermiş gibi rahat kıyafetler giymişti. Parlak akuamarin gözleri üzerimde gezinirken parıldadı ve göz kırptı. Göz kamaştırıcı gülümsemesi sıcak, esmer teninde parlıyordu ve boncuklu saçlarının tepesinde köpüklü dalgaların oluşturduğu bir taç vardı.

Sophos'un Tacı her yönden eşsizdi. Ne açıkça erkeksi ne de kadınsı, ama kendine has nadir bir güzelliğe sahip olan bu kadın, ipek brokar kumaştan ince bir pantolon takım giymiş, ceketinin uzun kuyruğu ayaklarının dibinde bir cüppe gibi yayılan yere kadar uzanan bir trende uzanmıştı. Çift cinsiyetli yüz hatları narin ama çekingendi; kurnaz, allık rengi gözlerinin ardında saklanan düşüncelerden hiçbir şey belli etmiyorlardı. Temiz traşlı başlarının üzerinde şimşek gibi çakan kıvılcımlardan oluşan bir halka duruyordu.

"Yükselişin için tebrikler, Lumnos," diye duyurdular. "Sizi Tapınak'ta ağırlamaktan memnuniyet duyuyoruz."

Görünüşte bana kötü bir şey teklif etmiyorlardı -sesleri yumuşak ve cana yakın, yüz ifadeleri yumuşak, sözleri diplomatikti- ama içgüdülerim kulağıma tıslayarak beni dikkatli olmam konusunda uyarıyordu.

Babamdan aldığım ve asla kulak ardı etmeyeceğim bir ders varsa, o da her zaman içgüdülerime güvenmem gerektiği idi.

Başımı sallayarak onayladım ve başka bir şey söylemedim.

Yanıt vermeyişim karşısında gözleri doldu. "Şimdiden senin hakkında çok şey öğrendim," diye devam ettiler. "Yetiştirilme hikâyeniz tek kelimeyle *büyüleyici*."

Dişlerimi sıktım ve verdikleri tepki karşısında gülümsemeleri arttı.

"Şu ölümlü kardeşinle yakında tanışmayı umuyorum. Çok zeki olduğunu duydum."

"İlgilenmiyor," diye tersledim. Toplanan grupta birden fazla kaş kalktı.

"Nasıl ölümlü bir kardeşin olur?" Ignios Kralı, kenarları kum rengi işlemelerle süslü krem rengi keten bir cüppe giymiş, kemerinin altından geçerek yerine oturdu.

Sesi, ait olduğu adam kadar sertti. Kırmızımsı teni, siyah, vahşi bir şekilde uzayan sakalının altında yaşlılıktan derileşmiş ve çizgilenmişti ve turuncu gözleri neredeyse dans eden alevlerden oluşan halesi kadar parlaktı.

"Üvey kardeş," diye cevap verdi Sophos Tacı benim adıma. "Annesi bir ölümlüydü."

Ignios Kralı bana tiksintiyle baktı. "Krallığınızın tüm melezleri öldürdüğünü sanıyordum."

"Görünüşe göre yeni Lumnos'umuz kurallara bir istisna teşkil ediyor," diye düşündü Sophos Tacı.

"Oh, *hiçbir* fikrin yok."

Sesini anında tanıdım: Umbros Kraliçesi.

O öğleden sonra sokakta kafamın içinde ilk kez duyduğumdan bu yana sekiz ay geçmişti ama o zamandan beri rüyalarımın çıkmıyordu. Bazı geceler hâlâ kendi zihnimde tutsak olmanın, bedenimi ve hatta düşüncelerimi kontrol edememenin verdiği dehşetle soğuk terler dökerek uyanıyordum.

Sesi tanıdık gelse de görünüşü tanıdık değildi. Hatırladığım kambur seksenlik kadın şimdi o kadar güzeldi ki, gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Bir Türemiş için hâlâ olgun sayılabilecek bir yaşıydı ama yaşı dolgun dudaklarının, uzun abanoz saçlarının ve kum saati silüetinin çarpıcılığını azaltmamıştı. Şarap rengine parıldayan bir şerit kıvrımlarına yapışmış, sadece koyu zeytin rengindeki tenini düzgün bırakacak kadar örtmüştü. Başının üzerinde, sönmüş bir kibritten çıkan duman gibi kıvrılan koyu renkli bir çember, onun gizemli cazibesine uyuyordu.

"Umbros," dedi Sophos Kralı soğukkanlılıkla. "Bu kez varlığınıza bizi onurlandırmanız ne güzel. Dövmе Günü töreninde sizi göremedik."

Gözlerinin siyah havuzları gökyüzüne doğru yuvarlandı. "Bir şişe kan gönderdim, değil mi? Belli ki ayini bensiz tamamlayabilmişsin."

"Bu işler böyle yürümüyor. Yaşlı Lumnos'un hastalığı nedeniyle bir istisna yapmış olmamız, hangi ayinlere katılmak istediğinizi seçebileceğiniz anlamına gelmez."

"Sakin ol Sophos, yüzlerce Dövmе Günü arasından sadece bir tanesiydi. O öğleden sonra gitmem gereken önemli bir yer vardı." Gülümserken bakışları bana kaydı ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Şimdi buradayım. *Bu* töreni hayatta kaçırmazdım."

Ağırlığımı beceriksizce kaydırdım. Gözlerinde muziplik ve dudaklarında bilmiş bir sırıtışla, aramızdaki bağlantıyı gizleme arzumu paylaşmadığı açıktı, ama diğerleri onun tuhaf davranışından rahatsız olmamış görünüyordu ve bana bakan tek Crown o değildi.

Karıştırma sesi dikkatimi Tapınak merdivenlerini yavaşça çıkmaya çalışan, budaklı tahta bastonuna ağır ağır yaslanan yaşlı bir adama çekti. Üzerindeki pürüzlü, parlak buz parçalarından oluşan halka onun son Taç, Montios Kralı olduğunu işaret ediyordu. Diğerleri ona doğru sıkılmış bir bakış atsa da, hiçbirisi ona yardım etmek için harekete geçmedi.

Kaşlarımı çattım ve kemerden geri çekildim. Adamın yanına gidip ona kolumu uzattığımda konuşmalar anında sustu. Beni geri çevirdi, zayıf, kemikli formunu bir basamak yukarı sürüklerken homurdandı ve nefes almak için durakladı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Beni görmezden geldi ve bir adım daha atmak için öne doğru eğildi, ama momentumu onu hayal kırıklığına uğrattı ve dengesi yanlış yönde tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladı. Onu sabitlemek için bir kolumu uzattım ve o da şaşırtıcı bir güçle koluma vurdu.

Bastonunu geriye doğru kaldırdı ve ben de bir salınım beklentisiyle irkildim ama lavanta rengi gözleri benimkilere dikildiği anda irileşti ve kolları gevşedi. Gür beyaz kaşlarının ve neredeyse dizlerine kadar uzanan dağınık sakalının altında, bana aval aval bakarken duyduğu heyecan açıkça görülüyordu.

Teni buz gibi soğuk ve yaşlılıktan lekeli olan elini kaldırdı ve avucunu şakağıma bastırdı. Başparmağı elmacık kemiğimin derisini çekştirirken

Gözlerimin içine baktı, kendi gözleri hâlâ huşu içindeydi.

Dikkati saçlarıma kaydı. Topuzlu parmakları gevşek beyaz saçlarımdan aşağıya, sonra da tenime indi. Çıplak kolumu yakaladı ve doğrudan güneş alan bir yere çekti, kolumu ileri geri çevirdi ve gördüğü şey her neyse kaşlarını çattı.

Bakışları tekrar gözlerime yöneldi, bir an oyalandıktan sonra kaşları çatılırken başımın hemen üzerine yerleşti.

"Bir sorun mu var?" Ona sordum.

"O konuşmaz," diye araya girdi Sophos Kralı. "En azından kendi krallığı dışındakilerle. Ve bir dağın yamacında yaşıyor, bu yüzden tek bir merdiven için bile yardımınıza ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

Onları görmezden geldim ve adamın yanında kaldım. O kadar zayıf görünüyordu ki, güçlü bir rüzgâr onu alıp götürebilirdi. Normalde hareket kabiliyetini kolaylaştırmak için büyüüne güvendiğine dair içimde sinsi bir şüphe vardı ama gururu diğer Taçlıların önünde herhangi bir zayıflık göstermesine izin vermezdi.

"En yeni Veliaht olarak, size eşlik etmeme izin verirseniz büyük bir onur duyarım Majesteleri," dedim ve etkili olması için derin bir selam verdim. Onun gibi inatçı hastalarla çalışmışım ve egolarıyla nasıl oynanacağını çok iyi biliyordum.

Nihayet elimi tuttuğunda iç çekti ve kabul edercesine kokladı. Gülümsememi bastırdım ve bana yasladığı ağır yükü maskelemek için kollarımı çelikleştirdim.

İkimiz yavaşça tepeye doğru ilerledik, o parlak taş zemine oyulmuş karla kaplı bir dağla işaretlenmiş Montios kemerinin altında durana kadar sessizce ayaklarımızı sürüyerek ilerledik. Onu bırakıp arkamı dönmeden önce küçük bir tebessüm ettim.

"İyi şanslar, Unutulmuşların Kızı."

Bir fısıltıdan fazlası değildi. Montios Kralı'nın Tapınağın ortasına baktığını görmek için geri döndüğümde, varlığım unutulmuş gibi görünüyordu, hayal edip etmediğimi merak etmeye başladım.

"Neden bana öyle dedin?" Nefes aldım. "Nereden duydun?"

Fortos Kralı, "Portalına geri dön Lumnos, bütün gün bekleyemem," diye çıkıştı.

Gözlerim diğer Crown'lara kaydı. Neredeyse hiç dikkat etmiyorlardı, yüz ifadeleri sabırsız ve ilgisizdi.

Umbros Kraliçesi ve onun yoğun, bilgili bakışları hariç.

Sophos Crown, "Hepimiz buradayız Lumnos, sadece seni bekliyoruz," diye ekledi.

Montios Kralı beni sessizce kovdu. İsteksizce kemerime geri döndüm.

Kindred Tapınağı Emarion'un sembolik bir haritası olarak hizmet veriyordu. Dokuz kemerin her biri ilgili diyarı işaret ediyordu. Diyar amblemleri, tanrı taşı zemine kazınmanın yanı sıra, uzun dikilitaşların derinliklerine de oyulmuştu ve sanki içten aydınlatılmış gibi parlıyorlardı.

Coeurîle adasını temsil eden açık hava rotundasının ortasında, alçak bir kaide üzerinde büyük, kaba yontulmuş bir taş duruyordu. Taşın pürüzsüz yüzleri cam gibiydi, dumanlı rengi o kadar koyuydu ki siyah görünüyordu, ancak içinden belli belirsiz bir parıltı yayılıyordu gibiydi.

Uzaktan bile olsa, ondan yayılan büyüyü hissettim. Bu bana Luther bir odaya girdiğinde hissettiklerimi hatırlattı; onun muazzam gücü hem diğerlerini gücüne çağırıyor hem de tehdidine karşı uyarıyor, aynı anda hem itiyor hem de çekiyordu. Bu onu korkutucu ve karşı konulmaz yapmıştı ve bu taşın mürekkep gibi derinliklerine bakarken aynı tehlikeli çekiciliği hissettim.

Sophos Tacı konuşmaya başladı.

"Binlerce yıl önce, Kutsanmış Soylar bu kıtaya geldiklerinde yanlarında kendi dünyalarından bir parça getirdiler ki biz buna *kalp taşı diyoruz*. Dokuz diyarımızı yaratan kudretli bir büyü yapmak için kanlarını bu kalp taşına akıttılar." Ortadaki kaideyi işaret ettiler. "Bu bizim en değerli sırrımız, her birimizin hayatımız pahasına koruduğu gerçek. Çünkü kalp taşı yok edilirse, diyarlarımız da parçalanır ve düşer."

Kelimelerin ağırlığı beni vururken sekiz bakış meydan okurcasına üzerimde keskinleşti. Bu, Alçalmışların çöküşünün ve saltanatlarının sırrıydı. Alev ayağı zayıflatabilir, tanrı taşı öldürebilirdi ama sadece kalp taşı onların hükümdarlığına sonsuza dek son verebilirdi.

Sırıışımı bastırmak için öfkeyle mücadele ettim. Bana bunu *asla* söylememeliydiler.

"Eğer bu kadar önemliyse, daha sıkı korunması gerekmez mi?" Hafifçe sordum.

Fortos Kralı kaşlarını çatı. "Burası güvenli. Benim bilğim olmadan kimse bu adaya girip çıkamaz."

Umbros Kraliçesi yumuşak bir kıkırdama çıkardı.

"Göründüğü kadar kırılgan değil," dedi Faunos Kraliçesi. "Silahlardan, çekiçlerden, büyüden, hatta gryvern ateşinden bile etkilenmez. Kaldırılamaz. Kaldırılamaz."

Elinizi kaybetmek istemiyorsanız, dokunmayın bile."

Gözlerimi merakla kıсарak taşı baktım. "Neden bu kadar önemli, ne işe yarıyor?"

"Kindred'in elemental büyüsu kan büyüsidür. Onların kanını paylaşan herkes bu yetenekleri miras alır. Ama aynı zamanda ikinci bir tür daha vardır; her şeyin, toprağın, havanın, her bitkinin ve yaratığın içinden akan bir yaşam ve ölüm büyüsu. Kalp taşı bu iki güç arasında bir kanal görevi görür. Kindred'in kendi sihrini bu dünyaya dokumasını ve nasıl kullanılacağını kontrol etmesini sağlar."

"Neden bizim büyüümüz işe yaramazken kalp taşı burada işe yarıyor?"

"Çünkü Kindred böyle istedi," diye tersledi Fortos Kralı. "Şimdi kapa çeneni de bitirelim."

"Bu konuyu ayinden *sonra* daha fazla tartışabiliriz," diye kabul etti Sophos Tacı, yazılarına devam ederken omuzlarını geriye çekerek. "Akrabalar bize iki kez kanımızı kalp taşına akıtarak büyülerini yenilememizi teklif ettiler; her yıl bir kez Dövme Günü'nde ve bir kez de her yeni Tacın taç giyme töreninde." Bir kollarını uzattılar. "Kutsal Dokuz'un sadık çocukları bu kapılardan huzur içinde geçsinler. Başlayalım."

Sophos Kralı, krallıklarının ambleminin üzerinde durana kadar kemerli geçitten yürüdü, ardından Meros Kralı'na takip etmesi için sol taraflarını işaret etti. Teker teker her bir Kral bu hareketi tekrarladı.

Adım atma sırası bana geldiğinde, yine gözlerinin üzerimde sabitlendiğini hissettim. Nefesimi tuttum ve kutsal odaya adım attım.

Kalp taşından yayılan güçlü enerji hemen başını kaldırıp bakışlarını bana doğru çevirdi. Havadaki sihir tenime yapıştı, ilk başta sadece meraklı bir ilgiyle fırçaladı - sonra yavaş yavaş his değişmeye başladı.

Hafif okşaması daha güçlü, daha şiddetli, daha sıcak oldu. Görünmez, kaynar sıcak eller beni kavradı ve *sıktı*. Tepkimi sahte bir gülümseme ve omuz silkmeye gizlemek için umutsuzca mücadele ettim ama paniğimin ortasında gözlerim Umbros Kraliçesi'ninkileri buldu ve sırtışından ne sakladığımı bildiğini anladım.

Beni açığa çıkarması için hazırlanırken ellerim yumruk oldu. Dövüşerek kurtulabilirdim, ihtimaller kötüydü ama muhtemelen fiziksel mücadeleye alışkın olan tek kişi bendim. Ve hızlıydım, Luther'a ulaşabilirsem bir şansımız olabilirdi.

Ama Montios Kralı topallayarak ilerlerken ve Sophos Tacı başka bir monologa başlarken, o anın geçtiğini fark ettim. Büyü hâlâ her nefesi ve hareketi acı verici bir savaşa dönüştürüyordu ama Kraliyet'in incelemesinden kaçmışım.

Umbros Kraliçesi'ne bir kez daha bakmaya cesaret ettim. Hâlâ o sinir bozucu gülümsemesiyle beni izliyordu, gözleri hâlâ bilmesini istemediğim bir şeyi bildiğine dair sessiz bir alaycılıkla parlıyordu.

"...ve yeni bir Lumnos Tacı'na hoş geldin derken, Dövme'nin büyüü bir kez daha güçlensin."

Sophos Tacı kaideye doğru yürüdü ve kalçasındaki kılıftan kısa saplı bir hançer çıkardı. Kabzası bir dizi süt beyazı değerli taşla süslenmişti. Bıçağı avuçlarının içine doğru çektiklerinde, kremi taşlar gözlerinin rengiyle eşleşen soluk bir gül tonuna dönüştü.

Ellerini uzatıp yumruk yaparak sıktılar ve kıpkırmızı bir damlanın düşmesine izin verdiler. Kan kalp taşının camsı yüzeyine çarptığı anda, Sophos portalının üzerindeki dikilitaş daha parlak bir şekilde parladı ve kazanın içindeki ateş tıslayarak pembe renkli alevleri gökyüzüne doğru yükseldi.

Sophos Kralı bir mendil çıkarıp hançeri temizledikten sonra Meros Kralı'na döndü ve işlemi tekrarlaması için onu öne doğru çağırdı. Bu kez hançerin taşları turkuza dönüştü ve Meros portalının parlayan mavi-yeşil ateşi yenilenmiş bir güçle kükredi.

Ayin çemberin etrafında devam ederken, kalp taşının öfkeli aurasının dayanılmaz saldırısı dinmedi ve gücümü yitirdikçe başım ağrıyordu. Duyularım Tapınak'tan ayrılmam ve kalp taşından olabildiğince uzaklaşmam için çılgık atıyordu.

Dişlerimi sıktım ve yerimde durdum. Tapınağı koruyan büyü içeri girmeme izin verdiyse, beni tamamen uzak tutamıyor olmalıydı. Sadece Taç Giyme Töreni'ni tamamlayacak kadar uzun süre acı çekmem gerekiyordu. Kalp taşının ve onunla birlikte Alçalmış monarşilerin yok edilmesi başka bir günü bekleyebilirdi.

Sonunda sıra bana geldi ve tüm gözler yine benim üzerime çevrildi. Kendimi kaynar katranın içinde yürüyormuş gibi hissederek sert adımlarla ortaya doğru yürüdüm. Podyuma ulaştığımda neredeyse nefes nefese kalmışım. Omzumun üzerinden, dikilitaşı karanlık ve kazanı boş olan Lumnos portalına baktım.

"Lumnos'un çocuğu," diye başladı Sophos Tacı, "kanın şimdi krallığının alevlerini yeniden tutuştursun. Bu ayinle birlikte hükümdarlığın başlıyor. Halkına iyi hizmet etmen dileğiyle."

"Yapacağım," diye mırıldandım ve kalp taşı niyetimden şüphe etmiş olsa da, bu yeminde tüm kalbimle ciddiydim.

Elimi uzattım ve Sophos Tacı mücevherli bıçağı etimin üzerinde sürükledi. Duyularım Tapınak'ın gücünün verdiği acıyla zaten o kadar baskındı ki kesiği zar zor hissettim, yine de bir titreme kolumu sarstı ve tek bir parıltılı damlacığı avucumun kenarından parlak taşla düşürdü.

Kulakları patlatan bir gök gürültüsü havayı parçaladı. Bir anda gri bulutlar yerlerini aldı, güneşin ışığını engelledi ve gökyüzünü tehditkâr bir gölgeyle kapladı.

Sophos Tacı'na sorgulayıcı bir bakış fırlattım. Gözleri ellerindeki bıçağa sabitlenmişti; bıçağın opalesan taşları artık dumanlı bir griydi.

"Mavi," diye fısıldadılar. "Taşlar *mavi* olmalı."

Dikilitaşların her biri ve ateşleri sönüp Tapınak bulanık bir karanlığa gömülürken etrafımızda bir dizi patlama sesi duyuldu. Elim şaşkınlıkla sarsıldı ve içgüdüsel olarak yumruk haline geldi. Parmaklarımın arasından ince bir kan izi kalp taşına sızdı.

Bir şimşek gökten inip sivri kayaya çarptı ve bir kıvılcım bulutu oluşturarak beni geriye doğru sendeletip yere yuvarladı. Diğer Kraliyetler bağırarak kemerlerine tutunurken, yer Tapınak'tan adanın her tarafına yayılan bir şok dalgasıyla sarsıldı.

Kargaşa yatıştığında ayağa kalkmaya çalıştım. Kalp taşının savunma büyüsunün yakıcı basıncı yok olmuş, beni sersemlemiş ve titrer halde bırakmıştı.

"Sen," diye nefes nefese kaldı Sophos Tacı. Dehşet içinde bana baktılar, gözleri kocaman, yüzleri ölümcül derecede solgundu. Dehşet dolu bakışları kalp taşına kaydı ve kanım dondu.

Kaya dümdüz oyulmuştu. Ortasından aşağıya doğru uzanan bir yarık, gece siyahı taşta küçük kırıklardan oluşan bir ağ bırakmıştı.

"Bunu sen yaptın," diye bağırdılar. "Kalp taşını sen kırdın."

"Yapmadım, yapamadım," diye kekeledim. "Ben sadece bana söylediğini yaptım!"

Gözleri şaşkınlıktan tehlikeli bir öfkeye dönüştü. Titreyen tek bir parmaklarını suçlamak için kaldırdılar. "Sen Lumnos Kraliçesi değilsin. Sen bir *sahtekârsın*."

Başımı salladım ve geri çekildim, çılgınca diğer Crown'lara baktım ve içlerinden birinin beni savunmaya gelmesini umdum. Onlar

hepsi şok içinde donup kalmış, az önce gördüklerine anlam verememişlerdi.

Umbros Kraliçesi hariç hepsi.

Yüzü mükemmel bir sakinlik ve o soğuk, her şeyi bilen gülümsemeyle pürüzsüzdü.

"O," diye bağırdım, ona doğru işaret ederek. "Bunu *o* yaptı! Bir şeyler biliyor, Lumnos'a geldi ve o-"

Bakır kırmızısı bir parıltı gözlerimi aldı.

Ve bir ses.

Tanıdığım ve ruhumun derinliklerinde sevdiğim bir ses. Sekiz uzun ay boyunca tekrar duymak için dua ettiğim bir ses. Sanki hayatım onu duymama bağılıymış gibi adımı çağıran bir ses.

Kindred Tapınağı'nın hemen dışındaki yabani otların arasında, kahverengi gözleri şişmiş ve yüzü korkudan iki büklüm olmuş annem kollarını açarak bana doğru koştu.

"Diem!" diye bağırdı. "Diem, *kaç!*"

Ve kulakları sağır eden bir gümbürtü, ateş ve moloz patlamasıyla her şey havaya uçtu.

Ve dünyam karardı.

EPILOG

COEURÎLE'DE BAŞKA BİR YERDE...

İlk Taç Tapınak merdivenlerini tırmandığında, Auralie Bellator'un kalbi neredeyse sevinçten patlayacaktı.

Sekiz aydır bu korkunç adada saklanıyor, geçmişinin gölgeleri arasında yalnızlık içinde yaşıyor ve her geçen günü sayıyordu. Sonunda sabrı meyvesini veriyordu. Birkaç saat içinde, Tanrı'nın izniyle, kocasının kollarına sarılmış ve iki değerli çocuğunu bir kez daha kucağına almış olacaktı.

Ailesinden uzakta geçirdiği zaman ona eziyet olmuştu. Her sabah dudaklarında onların isimleriyle uyanıyor, her gece onların yüzleri düşüncelerine kazınmış halde rüyalara dalıyordu. Belki de ne kadar uzun süre uzak kalacağını bilseydi, görevini yeniden gözden geçirebilir ya da en azından planını onlara anlatma riskini alabilirdi.

Şimdi nerede olduklarını merak ediyordu. Hâlâ onun hayatta olduğuna inanıyorlar mıydı, döneceğine dair umutları var mıydı? Bataklıkta mütevazı kulübelerinin kapısından içeri girdiğinde yüzlerindeki mutluluğu düşünmek dudaklarına geniş bir gülümseme getirdi.

Elbette kızacaklardı. Onların kızgınlıklarıyla ve cevap talepleriyle yüzleşmeye hazırdı. Tek umudu, sonunda bu görevin ne kadar önemli olduğunu, daha büyük bir iyilik için yaptıkları fedakârlığın ne kadar gerekli olduğunu anlayacak olmalarıydı.

Tapınak merdivenlerinin tepesinde başka bir Taç belirdi ve Auralie'nin kalbi küt küt atmaya başladı.

Çok yaklaştı. Eve gitmeye *çok yakındı*.

Çalıların arasından olabildiğince uzağa eğildi ve hangi Crown'ların orada olduğunu anlamaya çalıştı. Parlak güneş ışığı altında gözleri sulandı ve yandı. Geçtiğimiz aylarda, adanın hemen kıyısındaki ordu gemileri tarafından fark edilmemek için gece karanlığında hareket etmeye başlamıştı. Görüşünün öğle güneşinin gücüne alışması için birkaç gün ayırmadığı için sessizce kendine lanet okudu.

Tekrar uzun otların arasına gömüldü ve gözlerini kapattı. Adada zihinsel bir tur attı, kimliğine dair hiçbir kanıtın geride kalmadığını teyit etmek için son birkaç ay boyunca attığı adımları tekrarlardı.

Bugünden sonra Crown'lar ipucu bulmak için adayı didik didik arayacaklardı ve onları kendisine ya da ailesine yönlendirme riskini göze alamazdı.

Yanındaki ağır el çantasına baktı. Parlak kırmızı toz içeren bir yığın kavanoz çantayı ağzına kadar doldurmuştu. Bir başka büyük zula da Lumnos rıhtımının yakınındaki sığ bir çukurda saklıydı. Eğer her şey planladığı gibi giderse, kaçmadan önce onu da alacaktı ve böylece on yıllık bir erzakı olacaktı; ama işler sarpa sararsa, en azından kızının birkaç yıl daha saklanması sağlayacak bu küçük partiye sahip olacaktı.

Yine de *saklanmak* çok uzun sürmezdi. Flameroot bile Alçalmışların yaşlanmasını hızlandıramazdı. Yakında Auralie, son yirmi yılını gömülü tutmak için çaresizce harcadığı bazı gerçekleri ortaya çıkarmak zorunda kalacaktı. Ama bugün değil ve şanslıysa önümüzdeki yıllar boyunca da olmayacaktı.

Arkasından gelen hafif bir çim hışırtısı artık yalnız olmadığını ele veriyordu.

Tepki veremeden bir el ağzını kapattı. Başka bir el göğüs kafesinin etrafını sararak kollarını iki yanına sabitledi ve onu bir adamın kaya gibi sert kaslardan oluşan göğsüne doğru çekti.

Çılgılık atmaya zahmet etmedi - bu adada kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti. Bunun yerine vahşi bir kedi gibi çırpındı, dirseğini adamın kaburgalarına çarptı ve başını geriye doğru savurarak yüzüne çarptı. Adam hiçbir şey yapmadı, taş gibi hareketsizdi ve alçak sesle kıkırdarak onunla alay etti.

"Şimdi kızınızın bunu nereden aldığını anlıyorum."

Kıpırdamadan durdu, sözler onu iliklerine kadar ürpertmişti.

Adam kulağına hırlarken yosun ve sedir kokusu burnuna doldu. "Açıklaman gereken çok şey var, Auralie Bellator."

Tanıdıkça damarlarındaki dehşet buza dönüştü. Vücudunun gevşemesine izin verdi ve adamın kavrayışı gevşeyip onu serbest bıraktı. Kalçasındaki kılıftan bir bıçak çıkardı ve adamla yüzleşmek için döndü.

"Eğer Diem'ime zarar verirsen, ben-"

"Alo?" diye bir ses duyuldu yakınlardan.

Gözleri patikaya doğru kayarken onu susturmak için bir parmağını dudaklarına götürdü. Bıçağı, ucu adamın boynuna bir santim kalana kadar kaldırdı ve bakışları sertleşti.

Dikkatini bıçağa verdi. Çenesindeki gergin tüyler dudaklarında hain bir gülümsemeye neden oldu.

"Orada biri mi var?" diye sordu ses.

Zihninin bir köşesinde, evde unutulmuş yanan bir mumun rahatsız edici korkusu gibi bir şey onu telaşlandırdı. Gözleri merakla o yöne doğru kaydı.

Adam onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek elini bileğine doladı. "Bıçağı bırak," diye bağırdı, öfkeli gözleri uyarırcasına parlıyordu.

Başını salladı ve adamın tutuşu morartıcı bir baskıya dönüştü. Kolu acıyla havladı ama bırakma refleksine karşı savaştı.

Biri yaklaşırken onları saran yeşillik duvarı hışırdadı. Birlikte çömeldiler, vücutları hâlâ birbirine kenetlenmişti, ikisi de yabancı otların gölgesine gömüldü.

Yumuşak bir parıltı çalılıkları aydınlatıyordu. Uzun bitki örtüsünün hemen üzerinde, Auralie koyu renkli sarmaşıklara ve parıldayan yıldızlara bir an için göz attı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Lumnos'un Tacı.

Bakışları adama kayd, birden başının üstündeki boşluğun farkına vardı. *İmkânsızdı*. Başka bir aday yoktu, yakınından bile geçemezdi. Ama eğer tacı almamış olsaydı...

"Alo?" dedi ses tekrar.

Auralie, zihni hızla çalışmasına rağmen zorlukla nefes alabildi. Ses kadınsıydı, yani Lumnos'un bir Kraliçesi vardı. Ama Prens Luther tacı miras almadıysa, adada nasıl bulunabiliyordu?

Ona Kral olarak yükselişinin garanti olmadığını ve eğer bu gerçekleşmezse, onu krallığa geri kaçırmamanın hiçbir yolu olmayacağını hatırlatmakta acımasız davranmıştı. Bu riski tartışıyormuş gibi yapmıştı ama aslında güvenli bir dönüş için ona güvenmeye hiç niyeti yoktu.

Bunun için kendi planları vardı.

Ama Luther bugün buraya ancak yeni Kraliyet'in izniyle gelmiğ olabilirdi ve Kraliçe tarafından fark edilmemek için en az Auralie kadar çaresiz görünüyordu. Adaya onu kurtarmak için mi gizlice gelmiğti, yoksa yeni Kraliçe sırlarını asla öğrenmesin diye onu sonsuza dek susturmaya mı gelmiğti?

Ses tekrar yükseldi ve bu kez ona sert ve erkeksi yeni bir ses katıldı. Auralie'nin, yabancı bir Kral tarafından keşfedilmenin her ikisi için de ölüm öpücüğü olacağını bilmesi için Luther'in uyarı bakışına ihtiyacı yoktu.

Taçlılar daha da uzaklaştı, tartışan seslerine iki kadın daha katıldı ve kısa süre sonra konuşma uzaklarda kayboldu. Auralie'nin

omuzları rahatlamayla çöktü. Luther'in gergin duruşu bile yumuşadı ama cezalandırıcı tutuşu bileğini bırakmadı.

"Yeni Kraliçe kim?" Auralie fısıldadı.

Luther'in gözleri kısıldı ve bir Gey a r a r g i b i yüzünde dolaştı, ama cevap vermedi.

"O bir müttefik mi yoksa bir düşman mı?" diye sordu.

Kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık oluştu. "Gerçekten bilmiyor musun?" "Bu adada kapana kısılmış durumdayım. Nasıl bilebilirim ki?"

Kolundaki tutuşu hafifçe gevşedi. "Bu senin planlarından biri değil miydi?"

"*Planım* senin Kral olman içindi." Çalıkların üzerinden bir göz atarak Tapınak'ta toplanmakta olan Taçlıları gördü. "Gitmen gerek. Burada kalamazsın."

"Gitmen gerek," diye homurdanarak onu kendine doğru çekti. "Eğer biri seni bu adada görürse öldürtür. Tekneye geri dönelim, sana her şeyi açıklayacağım."

Yerini korumak için topuklarını toprağa gömdü. "Beni rahat bırak Luther. Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Planın ne olursa olsun, durum değişti." Bakışları kısa bir süreliğine Tapınağa doğru kaydı. "Ailenin sana ihtiyacı var, Auralie. Eve dönme vakti geldi."

Adam kadının kolunu tekrar çekti ve kadın yine direndi. Gözleri inatçı bakışların savaşında kilitlendi, iki yırtıcı hayvan önce diğerini ısırmaya cesaret ediyordu. Adam usulca küfretti ve onu serbest bıraktı. "Sen de kızın kadar inatçısın. Ve kendini öldürtmeye de bir o kadar kararlısın."

Kalbi tekledi. Bıçağı adamın boynuna yaklaştırdı. "Kızıma ne yaptın sen? Eğer ona zarar verdiysen-"

"Asla yapmam," diye hırladı.

Ses tonundaki acımasız ısrar onu şaşırtmıştı. Geçmişte ailesine karşı üstü kapalı tehditler savurmakta hiç zorlanmamıştı, özellikle de kendi aile sırlarıyla ona şantaj yaptıktan sonra.

"Kızına yardım ediyorum," diye tısladı. "Eğer onu korumak istiyorsan, benimle gelmelisin."

Ses tonunda şaşırtıcı bir samimiyet vardı ve nedense kendini ona inanırken buldu.

Ama gidemezdi. Çok ileri gitmiş, çok fazla fedakârlık yapmıştı. Eğer bu planı uygulayamazsa, bir daha asla şansı olmayabilirdi, ve sonra

bunun bedelini kaç masum hayatın ödeyeceğini kimse bilemezdi.

"Bunu onun için yapıyorum," diye cevap verdi. "Ve oğlum, kocam ve onlar gibi tüm ölümlüler için." El çantasını onun kollarına itti. Bu planın bir parçası değildi ama yeterli olmalıydı. "Eğer geri dönmezsem, bunu kızıma ver. Şimdi git ve ne duyarsan duy sakın geri dönme."

Ters ters baktı. "Auralie..."

"Özür dilerim." İleriye doğru atılıp bıçağı adamın ayak bileklerinden geçirerek tendonlarını koparıırken sadece kendi samimiyetinin bu sözlerde parıldamasını umabilirdi.

Bağırdı ve geriye doğru düştü. Hiç vakit kaybetmeden koşar adım uzaklaştı. Adamın iyileşme yetenekleri yarayı kapatmadan ve onu takip etme yeteneğini geri kazanmadan önce harekete geçmek için kısa bir zamanı vardı.

O zamana kadar planlarını durdurmak için çok geç olacaktı.

Artık saklanmak için herhangi bir girişimde bulunma zahmetine katlanmıyordu. Patıkaya atladı ve zamana karşı umutsuz bir yarış içinde koştu.

Tapınağın kürsüsüne kısa bir bakış Taç Giyme Töreni'nin çoktan başladığını doğruladı. Mükemmeldi, dokuz tacın hepsi yerindeydi.

Lumnos Tacı'nı korumak için düzenlemeler yapmıştı ama sadece Luther'in tarifine uyarlarsa. Bu düşünce onu bir şüpheyi düşürdü. Eğer bu kadın Luther'le çalışıyorsa, belki de bağışlanmayı hak ediyordu. Bir Kraliyetle ittifak kurmak güçlü bir araç olabilirdi.

Artık çok geçti. Bu yeni Kraliçe her kimse, tek başınaydı.

Eğer tanrılar onun yaşamasını istiyorlarsa, onu kendileri korumak zorundaydılar.

Kulakları sağır eden bir gök gürültüsü gökyüzünü yırttı. Auralie tökezledi ve ellerinin ve dizlerinin üzerine kaydı. Çakıllı yoldaki küçük taşlar avuçlarını keserek boncuk boncuk kanı yüzeye çıkardı.

Etrafındaki güneş ışığı inanılmaz bir hızla karardı. Bir nefeslik sürede mavi, bulutsuz gökyüzü griden oluşan puslu bir sise dönüştü. Bu doğal bir hava olayı değildi - ayınle bir ilgisi olmalıydı, bu da zamanının tükenmekte olduğu anlamına geliyordu.

Ayağa fırladı ve tapınağın arka tarafına doğru koştu, fününin uzun siyah ipini gizlemek için dikkatlice yerleştirdiği kuru yaprak yığınlarını bir kenara itti. Belindeki keseden kalan birkaç kibriti çıkarırken elleri şiddetli bir şekilde titredi, birçoğu o tutamadan toprağa yuvarlandı.

Dizlerinin üzerine çöktü, kendini derin bir nefes almaya ve elini sabit tutmaya zorladı. İlk kibrit tapınağın parıldayan siyah taş duvarlarına sürtündü -bir, iki, üç kez- sonra parmaklarının arasında şakladı.

Küfretti ve ikinci bir kibrit aldı. Kibrit ilk vuruşta alev aldığı anda kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Kibriti fünyenin ucuna doğru tuttu. Parlak turuncu bir alev yakalandı ve uzunluğu boyunca hızla ilerlemeye başladı.

Bir şimşek çatırtısı gökyüzünü yararak geçti. Havada çıtırdayan elektrik tınısı kollarındaki tüyleri diken diken etti.

Nabızı kulaklarında atmaya başladı. Doğuya doğru koşmaya başladı, keskin odağı inşa ettiği derme çatma barınağa sabitlenmişti. Kendini barınağın arkasına attı ve iri, erkeksi bir bedenle çarpışınca şaşkınlıkla irkildi.

"Vance," diye nefes nefese kolunu tuttu. "Başardın."

Eski meslektaşısı ciddiyetle başını salladı. "Burada tüm planlarımızı tamamladınız mı?"

"Her biri. Artık sadece saniyeler kalmış olmalı."

Tapınağa geri döndü ve Taçlara ne olduğunu görmek için gerindi. İkisi orta kaidenin yanında, elini kabartan ve grileştiren garip kayanın hemen yanında duruyordu, ancak biri bir sütun tarafından engellenmişti.

Vance hâlâ ona bakıyordu, duruşu merak uyandıracak kadar durgundu. "Auralie, bilmen gereken bir şey var."

"Beklemek zorunda, Vance."

"Auralie," diye yeniden başladı, sesinde bir gerginlik vardı.

Ancak ona dikkatini veremedi, Tapınağın merkezindeki kişi sağa doğru kayarak, parlayan Lumnos Tacı'nın altında duran kadının tam görüntüsünü ortaya çıkardı.

Auralie'nin kalbi durdu. Uzun, dalgalı beyaz saçlar. Gri, dehşet dolu gözler.

Var olan diğer tüm yüzlerden daha yakından tanıdığı ve sevdiği bir yüz. "Diem," diye nefes aldı.

Ayağa fırladı, artık bombanın yolu üzerinde olup olmadığını umursamıyordu-

Aman Tanrım. *Bomba.*

"Diem!" diye bağırdı.

"Dur," diye tısladı Vance. "Görevi mahvedeceksin!"

Onu yakalamak için hamle yaptı. Tam zamanında geri çekildi, sığınağın üzerinden atladı ve içini yakıp kavuran bir panikle Tapınağa doğru koşmaya başladı. Tanrılara umutsuz bir dua gönderirken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Diem!" diye tekrar tekrar bağırdı, çığlıklarının şiddetinden boğazı neredeyse kanıyordu.

Tapınağın kürsüsünde kızının gözleri ona döndü ve iri iri parladı.

"Diem!" Auralie çığlık attı. "Diem, kaç!"

Ve kulakları sağır eden bir gümbürtü, ateş ve moloz patlamasıyla her şey havaya uçtu.

Devam edecek....

DAHA FAZLASI İÇİN HAZIR MISINIZ?

Diem'in Meydan Okuma'dan sonraki zafer yemeğine - Luther ile yatak odasında geçirdiği özel bir an da dahil olmak üzere - bir göz atmak ister misiniz?

Penn'in posta listesine şu adresten kaydolarak bonus bölümü indirin

www.penncole.com/newsletter

Diem'in yolculuğu, Eylül 2023'te çıkacak olan ve Amazon'da [ön siparişe açılan](#) Kindred's Curse Destanı'nın üçüncü kitabı Heat of the Everflame'de devam ediyor.

TEŞEKKÜRLER

Eğer Spark kendi yolunu çizmekle ilgili bir kitapsa, Glow da kendini kabul etmekle ilgili bir kitap. Bazen en büyük engelimiz kendimizizdir ve bizi geride tutan şüpheleri aşıp kendimizi tam olarak kabul edene kadar en güçlü olma özgürlüğünü bulamayız.

Aynı zamanda önyargılar ve adalet için savaşmanın karmaşıklığı hakkında bir kitap. Gerçek dünyada olduğu gibi, bu serideki karakterlerin çoğu iyi niyetlidir, ancak aynı zamanda kendi ayrıcalıkları, önyargıları ve duyguları tarafından körleştirilirler. Kendi içimizdeki bu şeylerle yüzleşmek, özellikle de marjinalleştirilmiş ve ezilen insanlarla müttefik olmak isteyen bizler için, başkalarındaki adaletsizlikle mücadele etmek kadar önemli ve bir o kadar da zor olabilir.

Umuyorum ki bu kitapları okumak sadece eğlenceli olmakla kalmayacak, aynı zamanda size ilham verecek - kendinizi sevmek, başkalarını sevmek ve hepsinden önemlisi savaşmaktan asla vazgeçmemek için.

Spark'ı okuyan ve Diem'in yolculuğuna yatırım yapmaya karar veren her bir kişiye teşekkür ederim. Birçoğunuzun benim ateşli küçük FMC'mi desteklemek için ortaya çıkma şekliniz en iyi şekilde ezici oldu. Bir kitap yayınlamak bir hayalin gerçekleşmesiydi ve bu kadar sıcak karşılandığını görmek hayatımın en mutlu deneyimi oldu.

Her zaman en büyük hayranım olan ve sonunda bu seriyi yazmam için beni cesaretlendirmekten tek başına sorumlu olan kocama teşekkür ederim. Bu *kitaba* her zaman benim değil, *bizim* kitabımız olarak baktın ve başarısı için yüreğinin büyük bir kısmını ortaya koydun. Bunu sensiz yapamazdım. Sen yanımdayken her şey daha güzel, aşkım.

Her havalandırma, beta okuma, duygusal çöküş, kutlama, hayal kırıklığı ve yayıncılık hız treninin tüm iniş ve çıkışlarında yanımda olan Ivy ve Sheila'ya teşekkür ederim. İkiniz de bana ilham veriyorsunuz, sadece güzel yazılarınız için değil, aynı zamanda şiddetli dostluğunuzla.

Tüm Bookstagram #TeamLuther ve #AAH hanımlarına teşekkür ederim (üçüncü kitapta sizi kazanacak, bu sefer gerçekten ciddiym!). Hem benim hem de Spark'ın etrafında toplanma şekliniz inanılmazdı ve

sayamayacağım kadar çok kez mutluluk gözyaşları dökmeme neden oldu. Bağımsız yazarlara olan tutkulu desteğiniz çok güzel ve her biriniz için çok çok minnettar olduğumuzu söylerken birçok meslektaşım adına konuştuğumu biliyorum.

Harika editörüm Kelly'ye ve tüm ikinci kitap beta okuyucularına teşekkür ederim: Ivy, Sheila, Stella, Kaela, Tasha, Kiki, Ellie, Aditya, Tiffany, Bianca C., Bianca M., Céline, Elise, Helen, Autumn ve Adrienne. Geri bildirimleriniz paha biçilemezdi ve bunu gurur duyabileceğim bir kitap haline getirmemde bana çok yardımcı oldu.

Güzel kapak için Maria'ya, Diem ve Luther'in çarpıcı çizimleri için Stella'ya teşekkür ederim.

Son olarak, bunu okuyan herkese: Her şey karanlık olduğunda ve ışığı bulamadığınızda, savaşmaya devam edin, küçük alev. Dünyanın senin ışığına ihtiyacı var.

YAZAR HAKKINDA

Penn'in hayatı birçok iniş ve çıkışla geçti, ancak edebiyata olan aşkı her zaman onun gerçek kuzeyi oldu. Çocukluğundan beri dağlar dolusu defteri ayrıntılı dünyalar, alıngan kadınlar ve öfkeli aşklarla dolduruyor.

Sanatçı, avukat ve küçük işletme sahibi olarak dolambaçlı yollardan geçtikten sonra, hayat boyu kurduğu yazar olma hayalini nihayet gerçekleştirdiği için çok heyecanlı.

Penn doğma büyüme bir Teksas kızı olmasına rağmen, şu anda kocasıyla birlikte Fransa'da yaşıyor ve burada genellikle şarabını yudumlarken ve çok fazla hamur işi yerken bulunabiliyor.

